

Opinberunarbókin 18: háværið — 2018-2030

*„Hún er fallin, hún er fallin,
Babýlon hin mikla! »
„Farið út úr henni, fólk mitt...“*

Samúel kynnir

**Útskýrðu
Daníel og
Opinberunina fyrir
mér**

Spámannlegar sannanir fyrir því
að Guð er til
endanlegar opinberanir sínar fyrir
útvöldu sína

Í þessu verki: Hans verkefni -
dómur hans

Útgáfa: 23-09-2023 (7-7⁻⁵⁹⁹⁴)

„Og ég heyrði raust manns mitt í Ulai.

Hann hrópaði og sagði: Gabríel, útskýrðu fyrir honum sýnina. " Daníel 8:16.

Skýringar á kápunni

Frá toppi til botns: Skilaboð frá englunum þremur í Opinberunarbókinni 14. Þetta eru þrjú sannindi úr Daníelsbók sem opinberuð var hinum heilögu eftir réttarhöldin vorið 1843 og eftir réttarhöldin 22. október 1844. Með því að hunsu hlutverk hvíldardagsins gátu fyrstu aðventistarnir ekki skilið hina raunverulegu merkingu þessara skilaboða. Aðventistar sem biðu endurkomu Krists höfðu tengt reynslu sína við " **miðnæturópið** " eða " *miðja nótt* " sem vitnað er í í dæmisögunni um " *meyjarnar tíu* " úr Matt.25:1 til 13 þar sem tilkynningin um "endurkomuna" var brúðgumans " er minnst á.

- 1- **Þema dómsins** þróast í Dan.8:13-14 og viðfangsefni fyrsta *engilsins* í Opb.14:7: „ *Óttast Guð og gef honum dýrð því að stund dóms hans er komin og tilbiðjið þann sem gjört hefur. jörðin, himinninn og vatnslindirnar!* »: afturhvarf til laugardags, hins eina sanna sjöunda dags guðlegrar reglu, hvíldardags gyðinga og vikulegs hvíldardags, er krafist af Guði í fjórða af tíu boðorðum hans.
- 2- **Uppsögn páfagarðs Rómar** „ *litla horns* “ og „ *ólíkur konungs* “ í Daníel 7:8-24 og 8:10-23 til 25, sem fær nafnið „ *Babýlon hin mikla* “ í boðskap annars *engils* Após. 14:8: „ *Babýlon hin mikla er fallin, hún er fallin!* “: aðallega, vegna sunnudags, fyrrum "dag sólarinnar" erfti frá Konstantínus keisara I^{sem} stofnaði hann 7. mars 321. En þetta orðatiltæki " *það féll* " er réttlæt看legt með opinberun Guðs um bölvæð eðli hans þar sem hann kynnti það fyrir þjónum sínum aðventista eftir 1843, árið 1844, með því að endurreisa iðkun yfirgefina hvíldardagsins. „ *Hún er fallin* “ þýðir: „hún er tekin og sigruð“. Guð sannleikans boðar þannig sigur sinn gegn herbúðum trúarlegra lyga.
- 3- **Þema síðasta dóms** þar sem „ *eldur annars dauða* “ slær kristna uppreisnarmenn. Þetta er myndin sem sýnd er í Dan.7:9-10, þemað er þróað í Opb.20:10-15, og það er viðfangsefni þriðja *engilsins* í Opb.14:9-10: " *Og annar, þriðji engillinn fylgdi þeim og sagði hárrí röddu: Ef einhver tilbiður dýrið og líkneski þess og fær merki á enni sér eða hendi,*

þá skal hann og drekka reiði Guðs, úthellt utan blandast í bikar reiði hans, og hann mun kveljast með eldi og brennisteini, frammi fyrir heilögum englum og lambinu " : Hér er sunnudagurinn auðkenndur með " merki dýrsins " .

Taktu eftir sömu samsvörun á tölum á markvísunum í Daníel 7: 9-10 og Opinberunarbókinni 14: 9-10 .

Fjórði engillinn : hann birtist aðeins í Apo.18 þar sem hann myndar lokaboðun þriggja fyrri boðskapa aðventista sem njóta góðs af öllu því guðlega ljósi sem hefur komið til að lýsa þeim síðan 1994 og allt til enda veraldar, þ.e. vor 2030 Þetta er hlutverkið sem þetta starf verður að gegna. Ljósið sem kom til að lýsa það sýnir sektirnar í röð: kaþólskrar trúar, síðan 538; af mótmælendatrú, síðan 1843; og opinbera aðventistastofnunin, síðan 1994. Öll þessi andlegu fall áttu sér orsökina á sínum tíma: synjun ljóssins sem heilagur andi Guðs lagði til í Jesú Kristi. „ *Á endalokum* “ sem getið er um í Dan.11:40, kallar kaþólska kirkjan saman í bölvun sinni, alla trúarhópa, kristna eða ekki, sem viðurkenna þjónustu hennar og vald hennar; þetta undir verndarvæng svokallaðs „samkirkjulega“ bandalags sem, eftir mótmælendatrú, gekk opinber aðventismi til liðs við árið 1995.

2. Korintubríf 4:3-4

“ ...Ef fagnaðarerindi okkar er enn hulið, er það hulið þeim sem farast; fyrir þá vantrúuðu, sem Guð þessarar aldar hefur blindað vitsmuni þeirra, svo að þeir sjái ekki dýrð fagnaðarerindisins um dýrð Krists, sem er úmynd Guðs . »

„Og ef spádómsorðið er áfram misskilið, mun það aðeins vera þannig fyrir þá sem verða að glatast“

Einnig, í samantekt opinberana sem settar eru fram í þessu skjali skaltu vita að til að „*réttlæta heilagleika*“, síðan vorið 1843 stofnað með tilskipun skaparans og löggjafans Guðs Daníels 8:14, samkvæmt „*eilífu fagnaðarerindi hans*“,

um alla jörðina, sérhver karl og sérhver kona,

verður að skírast í nafni Jesú Krists með algerri niðurdýfingu til að öðlast guðlega náð,

verður að halda laugardaginn, sjöunda dags hvíldardaginn, helgaða af Guði í 1. Mósebók 2, og 4. ^{af} 10 boðorðum hans sem vitnað er í 2. Mósebók 20; þetta, til að varðveita náð hans,

verður að virða guðdómleg siðferðislögmál og mataræði sem mælt er fyrir um í Biblíunni, í 1. Mósebók 1:29 og 3. Mósebók 11, (heilagleiki líkamans)

og má ekki „fyrirlíta spádómsorð hans“, til þess að „slökkva ekki anda Guðs“ (1. Þess.5:20).

Sá sem uppfyllir ekki þessi skilyrði er dæmdur af Guði til að þjást „*annan dauða*“ sem lýst er í Opinberunarbókinni 20.
Samúel

Útskýrðu - ÉG DANIEL OG APOCALYPSE Síðuskipting efnis sem fjallað er um

Fyrsti hluti: Undirbúningsathugasemdir

Notar sjálfvirka leit á blaðsíðunúmerum hugbúnaðarins sem notaður er

Titilsíða

07	Kynning
12	Guð og sköpun hans
13	Biblúleg grundvöllur sannleikans
16	Grundvallarathugasemd : 7. mars 321, bölvaður dagur syndarinnar
26	Vitnisburður Guðs gefinn á jörðu
28	Athugið : Ekki rugla saman píslarvætti og refsingu
29.	Mósebók: mikilvæg spádómleg samantekt
30	Trú og vantrú
33	Matur fyrir hentugt veður
37	Hin opinbera saga sannrar trúar
39	Undirbúningsskýringar fyrir Daníelsbók
41	Þetta byrjar allt í Daníel – DANIEL BÓK
42	Daníel 1 - Koma Daníels til Babýlon
45	Daníel 2 - <i>Styttan</i> af sýn Nebúkadnesars konungs
56	Daníel 3 - Félagarnir þrír í <i>ofninum</i>
62	Daníel 4 - konungur niðurlægði og sneri til trúar
69	Daníel 5 - Dómur Belsasars konungs
74	Daníel 6 - Daníel í <i>ljónagryfjunni</i>
79	Daníel 7 - <i>The fjögur dýr</i> og <i>litla páfahornið</i>
90	Daníel 8 - Páfabréf staðfest – guðleg tilskipun Dan.8:14.
103	Daníel 9 - Tilkytting um tíma jarðneskrar þjónustu Jesú Krists.
121	Daníel 10 - Tilkytting um <i>hörmungarnar miklu</i> - Sýnir ógæfunnar
127	Daníel 11 - Stríðin sjö í Sýrlandi.

- 146 Daníel 12 - Alheimstrúboð aðventista myndskreytt og dagsett.
- 155 Inngangur að spámannlegri táknfræði
- 158 Aðventismi
- 163 Fyrsta sýn á heimsendarásina
- 167 Tákn Rómar í spádómum
- 173 Ljós á hvíldardegi
176. Tilskipun Guðs frá Daníel 8:14
- 179 Undirbúningur fyrir Apocalypse
- 183 Apocalypse í samantekt
- 188 **Annar hluti: ítarleg rannsókn á Apocalypse**
- 188 **Opinberun 1** : Formáli - Endurkoma Krists - Aðventista þema
- 199 **Opinberun 2** : Samkoma Krists frá upphafi til 1843
- 199 1. leikhloti: *Efesus* - 2. leikhloti : *Smyrna* - ^{3. leikhloti} : *Pergamon* -
4. ^{tímabil} : *Thyatira*
- 216 **Opinberunarbókin 3** : Samkoma Krists síðan 1843 - postullega kristna trúin endurreist
- 216 5. leikhloti : *Sardis* - 6. ^{leikhloti} : *Philadelphia* -
223. Örlög aðventismans opinberuð í fyrstu sýn Ellen G. White
- 225 7. ^{tímabil} : Laódíkeu
229. **Opinberunarbókin 4** : himneskur dómur
- 232 Athugið : GUÐLEGÐ LÖG spáir
- 239 **Opinberunarbókin 5** : Mannssonurinn
- 244 **Opinberunarbókin 6** : Leikarar, guðlegar refsingar og tákn kristinna tíma - Fyrstu 6 innsiglin
251. **Opinberunarbókin 7** : Sjöunda dags aðventismi innsigliuð með „ *innsigli Guðs* “: hvíldardaginn og leynilega „ *sjöunda innsiglið* “.
- 259 **Opinberunarbókin 8** : Fyrstu fjórir „ *lúðrarnir* “
- 268 **Opinberunarbókin 9** : 5. og 6. „ *lúðrar* “
- 268 5. „ *lúðurinn* “
- 276 6. „ *lúðurinn* “
- 286 **Opinberunarbókin 10** : „ *litla opna bókin* “
- 291 Endir fyrri hluta Opinberunarbókarinnar
Annar hluti: þemu þróuð
- 292 **Opinberunarbókin 11** : valdatíð páfa - þjóðernistrúleysi - 7. „ *lúðurinn* “
- 305 **Opinberunarbókin 12** : hið mikla miðskipulag
- 313 **Opinberunarbókin 13** : falsbræður kristinnar trúar
322. **Opinberunarbókin 14** : Tími sjöunda dags aðventismans
333. **Opinberunarbókin 15** : Lok reynslutímans
336. **Opinberunarbókin 16** : *Sjö síðustu plágurnar reidi Guðs*
- 345 **Opinberunarbókin 17** : vændiskonan er afhjúpuð og auðkennd
356. **Opinberunarbókin 18** : vændiskonan fær sína refsingu
- 368 **Opinberunarbókin 19** : *Harmagedón bardaga* Jesú Krists
- 375 **Opinberunarbókin 20** : *þúsund ár* 7. árpúsundsins og síðasti dómurinn
- 381 **Opinberunarbókin 21** : hin vegsamlega *Nýja Jerúsalem* táknúð
- 392 **Opinberun 22** : Endalaus dagur eilífðarinnar
405. **Bókstafurinn drepur en andinn lifgar**

408. **Jarðneskur tími Jesú Krists**
410 **Heilagleiki og helgun**
424. **Aðskilnaður 1. Mósebókar – frá 1. Mósebók til 22.**
525. Uppfylling lofordanna sem gefin voru Abraham: 1. Mósebók 23 til...
528. Brottförin og hinn trúi Móse – Úr Biblíunni almennt – Stund hins síðasta
vals – Sjöunda dags aðventismi: Aðskilnaður, nafn, saga – Helstu dómar
Guðs – Guðdómlegt frá A til Ö – Afbökun biblíutexta – Andinn
endurreisir sannleikann.
547 **Lokavígslan**
548 **Síðasta kallið**

Athugið: Þýðingar á erlend tungumál eru gerðar með sjálfvirkum
þýðingarhugbúnaði, höfundur ber aðeins ábyrgð á texta á frönsku, tungumáli
upprunalegu útgáfu skjalanna.

Útskýrðu Daníel og Opinberunina fyrir mér

Kynning

Ég fæddist og bý í þessu mjög viðurstyggilega landi, þar sem Guð nefnir höfuðborg þess á táknrænan hátt „ *Sódóma og Egyptaland* “ í Op.11:8. Samfélagsmódel þess, lýðveldis, öfundað, var hermt eftir, dreift og tekið upp af fjölmörgum þjóðum um allan heim; þetta land er Frakkland, ríkjandi konungs- og byltingarkennd land, tilraunamaður fimm lýðvelda með tollheimtustjórn sem Guð hefur fordæmt. Það boðar og sýnir með stolti töflur sínar um mannréttindi, svívirðilega á móti töflunum um mannlegar skyldur skrifaðar í formi „tú boðorða“ af skaparanum sjálfum. Frá upphafi og fyrsta konungsveldi hefur það tekið upp vörn fyrir óvin sinn, rómversk-kaþólsku trúarbrögðin, sem kennsla hefur aldrei hætt að kalla "illt" það sem Guð kallar "gott" og að kalla "gott" það sem hann kallar "illt" “. Með því að halda áfram óumflýjanlegu falli sínu leiddi byltingin það til að taka upp trúleysi. Þannig er Frakkland, sem skepna, pottur af jörðu, upptekinn í viðureign sem stangast á við hinn almáttuga Guð, ekta pott af járn; útkoman var fyrirsjáanleg og spáð af honum; hún mun upplifa örlög " *Sódómu* " seka um sömu syndir á undan henni. Heimssaga síðustu 1700 árin eða svo hefur mótast af illum áhrifum hennar, einkum stuðningi við vald rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar, frá fyrsta konungi hennar, Clovis I, fyrsta konungi ^{Fránka} . Hann var skírður í Reims, 25. desember árið 498. Þessi dagsetning ber merki jólahátíðar sem Róm tengist á ósanngjarnan og svívirðilegan hátt rangan fæðingardag Jesú Krists, holdgervings Guðs, skapara heimsins og allt sem lifir eða er til; sem réttilega tilkallar titilinn „ *Guð sannleikans* “ vegna þess að hann hefur andstyggð á „ *lyginni sem hefur djöfulinn að föður* ,“ eins og Jesús lýsti yfir.

Viltu óneitanlega sönnun fyrir því að enginn rómverskur páfi sé lögmætur í því að segjast vera þjónn Jesú Krists? Hér er það, nákvæmt og biblíulegt: Jesús sagði í Matt.23:9: „ ***Og kall engan föður þinn á jörðu. Því einn er faðir þinn, sem er á himnum.*** »

Hvað heitir páfi á jörðu? Allir geta séð það, „heilagur *faðir* “, eða jafnvel „mjög heilagur *faðir* “. Kaþólskir prestar eru einnig kallaðir „ *feður* “. Þessi uppreisnargjarna afstaða veldur því að fjöldi presta setur sig sem meinta ómissandi millilið á milli Guðs og syndarans, á meðan Biblían kennir honum frjálstan aðgang að Guði sem Jesús Kristur lögmætur. Þannig gerir kaþólsk trú manneskjur ungbarna til að virðast ómissandi og nauðsynlegar. Þessi afvegaleiðing frá beinni fyrirbæni Jesú Krists verður fordæmdur af Guði í spádómi, í Dan.8:11-12. Spurning-Svar : Hver getur trúað því að hinn voldugi skapari Guð gæti tekið sem þjónum sínum manneskjur sem óhlýðnast honum með svo svívirðilegum „ *hroka* “ ***sem fordæmt er í Dan.7:8 og 8:25?*** Svar Biblíunnar við þessari ungbarnavæðingu mannshugans er í þessu versni úr Jer.17:5: “ *Svo segir YaHWéH: **Bölvður** er sá maður sem treystir á manninn , sem tekur holdið sér til stuðnings og **snýr hjarta sínu frá JaHWéH.** ! »*

Vegna þess að það var Frakkland sem mótaði trúarsögu stórs hluta kristins tíma mjög, gaf Guð Frakka það hlutverk að opinbera bölvæð hlutverk sitt; þetta, með því að lýsa upp dulda merkingu spámannlegra opinberana hans, dulkóðaðar í stranglega biblíulegum kóða.

Árið 1975 fékk ég tilkynningu um spámannlegt verkefni mitt í gegnum sýn, sem ég skildi hina raunverulegu merkingu fyrst árið 1980, eftir skírn mína. Skírður til kristinnar trúar sjöunda dags aðventista hef ég vitað, síðan 2018, að ég hef verið settur í þjónustu á fagnaðarári (7 sinnum 7 ár) sem lýkur vorið 2030 með endurkomu í dýrð. Drottinn Guð almáttugur, Jesús Kristur.

Það er ekki nóg að viðurkenna tilvist Guðs eða Jesú Krists til að öðlast eilíft hjálpræði.

Ég minnst þess hér, áður en hann sneri aftur til himna, beindi Jesús til lærisveina sinna orðum þessara versa úr Matt.28:18 til 20: „Jesús kom nær og talaði svo við þá: *Allt vald er mér gefið á himnum og á jörðu. **Farið því og gerið allar þjóðir að lærisveinum**, skírið þá **í nafni föður og sonar og heilags anda og kennið heim að halda allt sem ég hef boðið yður**. Og sjá, ég er með yður alla daga, allt til enda veraldar .” Guðlegur andi hans innblástur í Pétur postula þessa aðra formlegu og hátíðlegu yfirlýsingu Postulasögunnar 4:12: „**Enginn er hjálpræði í öðrum. því að ekkert annað nafn er undir himninum gefið meðal manna, fyrir það verðum vér að frelsast** .”*

Þar af leiðandi, skildu, trúin sem gerir okkur í sátt við Guð er ekki byggð á trúararfleifð vegna mannlegra hefða. Trú á friðþægingarfórnina sem Guð færir, fyrir mannlegan dauða hans í Jesú Kristi, er **eina leiðin** til að öðlast sátt okkar við hið fullkomna réttlæti hins guðlega heilagleika hans. Einnig, hver sem þú ert, hver sem þú ert, hver sem uppruna þinn, erfðatrú þín, fólk þitt, kynþáttur þinn, litur þinn eða tungumál, eða jafnvel staða þín meðal manna, er sátt þín við Guð aðeins fyrir Jesú Krist og fylgni við kennslu hans sem hann ávarpar. til lærisveina hans allt til enda veraldar; eins og sést af þessu skjali.

Orðatiltækið „**Faðir, sonur og heilagur andi**“ tákna þrjú hlutverk í röð sem einn Guð gegnir í hjálpræðisáætlun sinni sem sekur syndugum manni er boðið, dæmdur til „*annan dauða*“. Þessi „þrenning“ er ekki samkoma þriggja guða, eins og múslimar trúa, og réttlætir þannig höfnun þeirra á þessari kristnu kenningu og trúarbrögðum hennar. Sem „**faðir**“ er Guð skapari okkar allra; sem „**sonur**“ gaf hann sjálfum sér líkama af holdi til að friðþægja fyrir syndir útvalinna sinna í þeirra stað; í „**Heilagum Anda**“ kemur Guð, andi hins upprisna Krists, til að hjálpa útvöldum sínum að ná árangri í umbreytingu þeirra með því að öðlast „**helgunina án þess að enginn mun sjá Drottin**“, samkvæmt því sem Páll postuli kennir í Hebr.12. : 14; „**helgun**“ er að vera **aðskilinn** fyrir og af Guði. Það staðfestir viðurkenningu hans á hinum útvalda og birtist í verkum trúar hans, í kærleika hans til Guðs og innblásnum og opinberuðum biblíulegum sannleika hans.

Lestur þessa skjals er nauðsynlegur til að skilja **hversu mikla bölvun** sem hvílir á þjóðum jarðar, trúarstofnunum þeirra og hinum vestræna kristna heimi, sérstaklega vegna kristins uppruna þeirra; vegna þess að leiðin sem Jesús Kristur hefur rakið er hin **einstaka** og **eintaka björgunarleið** verkefnis Guðs; þar af leiðandi er kristin trú helsta skotmark árása frá djöflinum og djöflum.

Í grundvallaratriðum er björgunarverkefnið sem skapandi Guð hannaði einfalt og rökrétt. En trúin tekur á sig flókinn karakter vegna þess að þeir sem kenna hana hugsa aðeins um að réttlæta trúarlega hugmynd sína og iðka synd, oft af fáfræði, er þessi hugmynd ekki lengur í samræmi við kröfur Guðs. Fyrir vikið slær hann þá með bölvun sinni sem þeir túlka sér til framdráttar og heyra ekki hina guðlegu ámæli.

Þessu verki er ekki ætlað að hljóta bókmenntaverðlaun; fyrir skaparans Guð er eina hlutverk hans að setja útvöldu sína í trúarpróf sem gerir þeim kleift að öðlast eilíft líf sem Jesús Kristur vann. Þú munt finna endurtekningar þar, en þetta er stíllinn sem Guð notar með því að hamra á sömu kenningum og hann opinberar með mismunandi myndum og táknum. Þessar fjölmörgu endurtekningar eru besta sönnunin fyrir áreiðanleika þeirra og bera vitni um það mikilvægi sem hann lagði á viðkomandi myndskreyttan sannleika. Dæmisögurnar sem Jesús kenndi staðfesta þessa áherslu og endurtekningu.

Þú munt finna í þessu verki opinberanir frá hinum mikla skapara Guði sem heimsótti okkur undir mannsnafni Jesú frá Nasaret, sem kom undir titlinum „smurður“ eða „messías“, samkvæmt hebreska „mashiah“ sem vitnað er í Dan. 9:25, eða „kristur“, úr grísku „christos“ af ritum nýja sáttmálans. Í honum kom Guð til að færa fullkomlega hreint líf sitt sem sjálfviljug fórn, til að staðfesta helgisiði dýrafórna sem voru á undan komu hans frá frumsyndinni sem Eva og Adam drýgðu. Hugtakið „smurður“ táknar þann sem fær smurningu heilags anda sem táknuð er með olíu af ólífutrjám. Hin spádómlega opinberun sem Guð hefur gefið í nafni Jesú Krists og friðþægingarstarf hans leiðir útvöldu sína á brautina sem leiðir til eilífs lífs. Vegna þess að hjálpræði af náð einum kemur ekki í veg fyrir að hinir útvöldu falli í gildrur sem hann veit ekki af. Það er því til að fullkomna náðartilboði hans, að í nafni Jesú Krists, kemur Guð til að opinbera tilvist helstu gildra sem gera síðustu þjónum hans á endalokatímanum kleift að greina, dæma og skilja greinilega hina ráðvilltu. ástand hinnar algildu kristnu trúar, sem ríkir á þessu síðasta skeiði jarðneskrar hjálpræðis.

En fyrir sáningu er ráðlegt að rífa upp með rótum; vegna þess að eðli skaparans Guðs er brenglað af kenningu hinna miklu eingyðistrúarbragða sem ríkjandi eru á jörðinni. Þeir eiga það allir sameiginlegt að setja hinn eina Guð með þvingunum og bera þannig vitni um aðskilnað sinn og hvers kyns samband við hann. Hið augljósa frelsi sem fylgir kristinni trú er einungis vegna núverandi aðstæðna þess tíma, en um leið og Guð leyfir illum öndum að starfa frjálst mun þetta umburðarleysi gagnvart þeim sem ekki fylgja þeim birtast aftur. Ef Guð hefði viljað bregðast við með þvingunum, hefði það verið nóg fyrir hann, einfaldlega, að gera sig sýnilegan fyrir augum þeirra, til að fá frá skepnum sínum að þær hlýddu öllum vilja hans. Ef hann hagaði sér ekki á þennan hátt er það vegna þess að val hans á kjörnum embættismönnum hvílir eingöngu á frjálsum vali um að elska hann eða hafna honum; frjálst val sem hann gefur öllum skepnum sínum. Og ef það er takmörkun, þá er það aðeins náttúrulegt eðli hinna útvöldu sem er ýtt og laðað, af einstaklingsbundnu frjálsum eðli sínu, af Guði kærleikans. Og þetta nafn ást hentar því vel, vegna þess að það upphefur það, með því að bjóða skepnum sínum sýnikennslu sem er sett í verk sem gerir það ómótmælanlegt; þetta með því að gefa líf sitt til að friðþægja, í persónu Jesú

Krists, fyrir þær syndir sem hans útvöldu **einar hafa erft og drýgt** á þeim tíma sem fáfræði þeirra og veikleiki var. Athygli! Á jörðinni er þetta orð ást aðeins í formi tilfinningar og veikleika hennar. Það Guðs er sterkt og fullkomlega réttlátt; sem gerir gæfumuninn vegna þess að það tekur á sig formi meginreglu þar sem tilfinningum er algjörlega stjórnað. Hin sanna trú, sem Guð hefur samþykkt, hvílir því á frjálsri fylgni við persónu hans, hugsanir hans og meginreglur hans sem settar eru í lög. Allt jarðneskt líf er byggt á líkamlegum, efnafræðilegum, siðferðilegum, sálrænum og andlegum lögmálum þess. Rétt eins og hugmyndin um að komast undan lögmáli jarðneska þyngdarafllsins og láta það hverfa kæmi ekki inn í huga mannsins, getur andi hans aðeins blómstrað í samhljómi í virðingu og hlýðni. við lög og reglur sem skapandi Guð hefur sett. Og þessi orð Páls postula úr 1.Kor.10:31 eru því fullkomlega réttlætlanleg: „**Hvort sem þér etið eða drekkið eða gjörið nokkuð annað, þá gjörið allt Guði til dýrðar**.“ Notkun þessa ókeypis boðs er möguleg vegna þess að í Biblíunni, og henni einni, hefur Guð afhent og opinberað guðlegar skoðanir sínar. Og það er mikilvægt að taka tillit til skoðunar hans þegar hann framkvæmir verkið „**helgun án þess**“; samkvæmt Hebr.12:14, „**enginn mun sjá Drottin**“. Stundum er álit hans í formi lyfseðils, en það er ekki meira umdeilanlegt en það sem sérfræðilæknirinn gefur sem manneskjan flýtir sér að hlýða og telur að hann hagi sér fyrir heilsu sína, líkamlega eða andlega (jafnvel ef hann hefur rangt fyrir sér). Skaparguðinn er, langt umfram allt, hinn eini og sanni læknir sálna sem hann þekkir í smæstu smáatriðum. Það er sárt en grær þegar ástandið er hagstætt. En að lokum mun hann eyða og tortíma öllu himnesku og jarðnesku lífi sem hefur reynst ófært um að elska hann og þess vegna hlýða honum.

Trúarlegt óþol er því afhjúpanði ávöxtur hinnar fölsku eingyðistrúar. Það felur í sér mjög alvarlega sök og synd vegna þess að það brenglar eðli Guðs og með því að ráðast á hann á það ekki á hættu að hljóta blessun hans, náð hans og hjálpræði. Hins vegar notar Guð það eins og plágu til að refsa og slá á vantrúaða eða ótrúmennsku. Ég treysti hér á biblíulegan og sögulegan vitnisburð. Reyndar kenna rit gamla sáttmálans okkur að til að refsa fyrir framhjáald þjóðar sinnar, þjóðarinnar sem heitir Ísrael, notaði Guð „Filista“ fólkid, nánasta náunga sinn. Á okkar tímum heldur þetta fólk áfram þessari aðgerð undir nafninu „Palestínumaður“. Síðar, þegar hann vildi opinbera dóm sinn og endanlega fordæmingu sína yfir þessum jarðneska holdlega Ísrael, kallaði hann á þjónustu Nebúkadnesars Kaldeakonungs; þetta þrisvar sinnum. Í því þriðja, árið – 586, var þjóðinni eytt og eftirlifandi fólkid var flutt til Babýlonar í „70 ár“ sem spáð var í Jer.25:11. Síðar enn, fyrir að neita að viðurkenna Jesú Krist sem messías sinn, var þjóðinni eytt aftur af rómverskum hermönnum undir forystu Títusar, erfingja Vespasianusar keisara. Á tímum kristinna manna, sem opinberlega féll aftur í synd árið 321, var kristin trú gefin undir umburðarlyndi páfars frá 538. Og þessi ríkjandi kaþólska trú leitaði í deilur við miðausturlensku þjóðirnar sem voru orðnar múslimar á sömu 6. öld. Vantrúarkristni hefur fundið þar ævarandi ógnvekjandi andstæðing. Vegna þess að trúarleg andstaða búðanna tveggja er eins og pólarinn, algerlega andvígir allt til enda veraldar. Hinn vantrúaði er líka stoltur og sækist eftir dýrð einkaréttisins; að fá það ekki frá Guði, hann eignar það sjálfum sér og sættir sig ekki við að vera áskorun. Þessi lýsing á einstaklingnum einkennir,

einnig sameiginlega, þá meðlimi sem tilheyra hinum mismunandi þingum og hópast saman í hinum mismunandi falstrúarbrögðum. Að fordæma umburðarleysi þýðir ekki að Guð sé umburðarlyndur. Umburðarleysi er mannleg iðja innblásin af djöflabúðunum. Orðið umburðarlyndur felur í sér hugsun um umburðarleysi og orð sannrar trúar er samþykki eða vanþóknun samkvæmt meginreglu Biblíunnar "já eða nei." Fyrir sitt leyti styður Guð tilvist hins illa án þess að umbera það; hann styður það fyrir frelsistíma sem fyrirhugað er í verkefni sínu að velja kjörna embættismenn sína. Orðið umburðarlyndi á því aðeins við um mannkynið og hugtakið kom fyrir í Nantes-tilskipun Hinriks IV frá 13. apríl 1598. En eftir að náðartímanum lýkur mun illsku og þeim sem gera það verða eytt. Umburðarlyndi hafði komið í stað trúfrelsis sem Guð gaf mönnum frá upphafi.

Matseðill þessa verks er auglýstur; sönnunargögnin verða lögð fram og sýnd á blaðsíðunum.

Guð og sköpun hans

Hið andlega orðalag sem menn nota í Rómönsku Evrópu felur í sér nauðsynleg skilaboð sem Guð hefur flutt. Svo er það fyrst og fremst með orðið Apocalypse sem í þessum þætti vekur upp hina miklu hörmungar sem menn óttast. Samt á bak við þetta ógnvekjandi hugtak liggur þýðingin „Opinberun“ sem

opinberar þjónum hans í Kristi ómissandi hluti sem nauðsynlegir eru til hjálpræðis þeirra. Samkvæmt meginreglunni sem kveður á um að hamingja sumra veldur ógæfu annarra, þeirra sem eru í gagnstæðum herbúðum, eru skilaboðin í algerum andstæðum mjög rík af kennslu og mjög oft lögð til í hinni mjög heilögu „Opinberun“ sem Jóhannesi postula var gefin.

Annað hugtak, orðið „engill“ felur mikilvægar lexíur. Þetta franska orð kemur frá latneska „angelus“ sjálfst tekið úr grísku „aggelos“ sem þýðir: sendiboði. Þessi þýðing opinberar okkur það gildi sem Guð gefur skepnum sínum, hliðstæðum sínum sem hann skapaði frjálsar og tiltölulega sjálfstæðar. Lífið er gefið af Guði, þetta sjálfstæði heldur rökréttum takmörkunum. En þetta hugtak „sendiboði“ opinberar okkur að Guð lítur á frjálsa hliðstæða sína sem lifandi boðskap. Þannig táknar hver skepna boðskap sem samanstendur af lífsreynslu sem einkennist af persónulegu vali og stöðum sem mynda það sem Biblían kallar „sál“. Sérhver skepna er einstök sem lifandi sál. Vegna þess að það sem fyrstu himnesku hliðstæðurnar skapaðar af Guði, þeir sem við köllum venjulega „englana“, vissu ekki er að sá sem gaf þeim líf og réttinn til að lifa getur tekið þá aftur. Þeir voru skapaðir til að lifa að eilífu og vissu ekki einu sinni merkingu orðsins dauði. Það er til að opinbera þeim hvað orðið dauði þýðir að Guð skapaði jarðneska vídd okkar þar sem mannkynið, eða Adam, myndi gegna hlutverki dauðlegs manns eftir syndina í Edengarðinum. Boðskapurinn sem við sýnum er Guði **bóknandi** ef hann er í samræmi við staðla hans um gott og gott. Ef þessi boðskapur stenst viðmið sitt um illt og slæmt, er sá sem ber hann af þeirri uppreisnargjarna gerð sem hann dæmir til eilífs dauða, til endanlegrar eyðileggingar og tortímingar allrar sálar hans.

Biblíuleg grundvöllur sannleikans

Guð sá það gott og rétt að opinbera Móse fyrst uppruna jarðkerfisins okkar, svo að sérhver mannvera vissi um það. Þar gefur hann til kynna forgangsverkefni andlegrar kennslu. Í þessari aðgerð kynnir hann fyrir okkur **grundvöll sannleika síns** sem byrjar á því að stjórna tímaröðinni. Því að Guð er Guð reglunnar og göfugarar samkvæmni. Við munum uppgötva, í samanburði við staðla þess,

heimskulegan og ósamhengislausan þátt núverandi skipulags okkar sem maðurinn syndarinnar hefur komið á. Vegna þess að það er sannarlega syndin og þegar frumsyndin sem breytir öllu.

En það er nauðsynlegt að skilja áður en allt annað, að " *upphafið* " sem Guð vitnar í í Biblíunni, og fyrsta orð bókarinnar sem heitir "Mósebók" er, "uppruni", varðar ekki "upphaf " lífsins, heldur aðeins sköpun hans á allri jarðnesku vídd okkar sem inniheldur stjörnur himneska alheimsins sem allar eru búnar til á fjórða degi á eftir jörðinni sjálfri. Með þessa hugsun í huga getum við skilið að þetta tiltekna jarðkerfi, þar sem nætur og dagar munu fylgja hver öðrum, er skapað til að verða umhverfið þar sem Guð og trúfastir útvaldir hans og herbúðir djöfulsins munu takast á við hvort annað. Þessi barátta hins guðlega góða gegn illsku djöfulsins, fyrsta syndarans í sögu lífsins, er ástæða hans fyrir tilveru og grundvöllur allrar opinberunar á alhliða og margvíslegu björgunarverkefni hans. Meðan á þessu verki stendur munt þú uppgötva merkingu ákveðinna ráðgáta orða sem Jesús Kristur talaði í jarðneskri þjónustu hans. Þú munt þannig sjá hversu mikla merkingu þeir taka á sig í hinu mikla verkefni sem hinn eini mikli Guð hefur sett af stað, skapari alls konar lífs og efnis. Hér loka ég þessum mikilvæga svigi og snýr aftur að efni tímaröðarinnar sem þessi æðsti fullveldi tilverunnar hefur komið á.

Fyrir syndina höfðu Adam og Eva líf sitt skipulagt í kringum sjö daga vikur í röð. Í samræmi við fyrirmynd fjórða boðordanna af tíu (eða tugatali) sem **minnir á það**, er sjöundi dagur helgaður til hvíldar af Guði og mönnum, og með því að vita í dag hvað þessi aðgerð spáir, getum við skilið hvers vegna Guð heldur fast við virða þessa vinnu. Í heildarverkefni sínu, sem útskýrir ástæður þessarar tilteknu jarðnesku sköpunar, spáir vikan, fyrirhuguð tímaeining, sjö þúsund ár þar sem hinu mikla verkefni alhliða (og marghliða) sýningar á ást hans og réttlæti verður náð. Í þessari áætlun, í hliðstæðu fyrstu sex daga vikunnar, verða fyrstu sex árþúsundirnar settar undir ást hans og þolinmæði. Og eins og sjöundi dagurinn, verður sjöunda árþúsundið varið til að koma á fullkomnu réttlæti hans. Ég get dregið þessa áætlun í stuttu máli með því að segja: sex dagar (þúsund ár = sex þúsund ár) til að bjarga, og þann sjöunda (= þúsund ár), til að dæma og tortíma uppreisnarmönnum á jörðu niðri og himneskum. Þetta björgunarverkefni mun að öllu leyti hvíla á sjálfviljugri friðþægingarfórn skaparans Guðs, í jarðneskum guðlegum þætti þess sem nefndur er, samkvæmt guðlegum vilja hans, Jesú Kristi í grísku útgáfunni eða samkvæmt hebresku, Jesús Messías.

Fyrir synd, í hinni upprunalegu fullkomnu guðlegu röð, er allur dagurinn samsettur úr tveimur jöfnum hlutum í röð; Eftir 12 klukkustundir af tunglnótt fylgja 12 klukkustundir af sólarljósi og hringrásin endurtekur sig endalaust. Í núverandi ástandi birtist þetta ástand aðeins tvo daga á ári, á þeim tíma sem vor- og haustjafndægur. Við vitum að núverandi árstíðir eru vegna halla á ás jarðar og við getum því skilið að þessi halla hafi komið fram sem afleiðing af frumsyndinni sem fyrstu hjónin, Adam og Evu, drýgðu. Fyrir syndina, án þessarar tilhneigingar, var reglusemi guðlegrar reglu fullkomin.

Heildarsnúningur jarðar í kringum sólina gefur til kynna einingu ársins. Í vitnisburði sínum segir Móse frá brottför Hebraea sem Guð frelsaði úr egypskri þrældómi. Og einmitt á þessum útgöngudegi sagði Guð við Móse í 2. Mósebók 12:2: „*Þessi mánuður verður fyrsti mánuður ársins hjá þér. Það verður fyrir þig fyrsta mánuðinn.*“ Slík þráhyggja ber vitni um mikilvægi þess sem Guð gefur hlutnum. Hebreska tímatalið með tólf tunglmánuðum sveiflaðist með tímanum og á bak við sólarskipanina var nauðsynlegt að bæta við þrettánda mánuðinum til viðbótar til að endurheimta samræmi eftir nokkurra ára uppsöfnun þessarar seinkun. Hebrear komu út úr Egyptalandi " *14. dagur fyrsta mánaðar ársins* " sem hófst rökrétt á vorjafndægi; nafn sem þýðir einmitt „fyrsta skipti“.

Þessi skipun sem Guð hefur gefið, „*þessi mánuður verður fyrsti mánuður ársins fyrir ykkur*“, er ekki léttvæg, vegna þess að hún er beint til allra manna sem munu krefjast hjálpræðis hans allt til enda veraldar; Hebreska Ísrael, viðtakandi guðlegrar opinberunar, er aðeins framvarðarsveit hins mikla alhliða björgunarverkefnis guðdómlegrar áætlunar þess. Tungltíma hans verður fylgt eftir af sólar tíma Krists þar sem björgunarverkefni Guðs er opinberað í öllu sínu ljósi.

Hin fullkomna endurreisn þessara guðlegu staðla mun aldrei nást á jörðu byggð uppreisnargjarnum og vondum mönnum. Hins vegar er enn mögulegt, í einstaklingssambandinu sem við höfum við Guð, þennan kraftmikla ósýnilega skapandi andi sem upphefur kærleika jafn mikið og réttlæti. Og öll tengsl við hann verða að byrja með þessari leit að gildum **hans** og í fyrsta lagi þeirra tímaröðunar **hans**. Þetta er trúarverk, alveg einfalt og án sérstakra verðleika; lágmark að bjóða frá okkar mannlegu hlið. Og þar sem nálgun okkar er ánægjuleg við hann, verður kærleiksríkt samband verunnar og skapara hennar mögulegt. Himnaríki er ekki unnið með afrekum eða kraftaverkum, heldur með táknum um gagnkvæma athygli, sem tjá sanna ást. Þetta er það sem allir geta uppgötvað í verki Jesú Krists, sem gaf líf sitt af fúsum og frjálsum vilja, til marks um köllun, til að frelsa aðeins útvalinn ástvin sinn.

Eftir þessa aðdáunarverðu mynd af guðlegri skipan skulum við líta á aumkunarverða hlið mannlegrar reglu okkar. Þessi samanburður er þeim mun nauðsynlegri vegna þess að hann gerir okkur kleift að skilja ávirðingarnar sem Guð spáði í gegnum spámann sinn Daníel, sem Jesús staðfesti á sinni stundu sem slíkan. Meðal þessara ávirðinga lesum við í Dan.7:25: „*Hann mun ætla að breyta tímum og lögum.*“ Guð þekkir aðeins einn staðal þessa hluti; þær sem hann sjálfur stofnaði frá sköpun heimsins og opinberaði síðan Móse. Hver þorði að fremja svona hneykslun? Ráðandi stjórn sem hann kennir „*hroka*“ og „*árangri brellna sinna*“. Einnig er lýst sem „*öðrum konungi*“, samsetning þessara viðmiðana bendir til trúarlegs valds. Þar að auki, sakaður um að "*ofsækja hina heilögu*", túlkunarmöguleikarnir þrengja og umlykja rómverska páfastjórnina sem stofnuð var, **aðeins**, síðan 538 með tilskipun vegna keisarans Justinianus ¹. En opinberunin sem kallast Apocalypse mun leiða í ljós þá staðreynd að þessi dagsetning 538 er aðeins afleiðing og framlenging á illsku sem rómverski keisarinn Konstantínus ¹ barði gegn „*tímanum og guðlegu lögmálinu*“ frá 7. mars 321. Glæp hans verður oft rifjuð upp í þessari rannsókn, vegna þess að þessi vonda dagsetning færir bölvunina inn í hina hreinu og fullkomnu kristnu trú sem stofnuð var á tímum postulanna. Þessi deila sektarkennd, í miðlun, á heiðnu

keisaraveldinu Róm og rómversk-kaþólsku páfagarði Róm er meginlykill að spámannlegri opinberun sem byggð er upp í vitnisburðinum sem Daníel skrifaði. Því að heiðni keisarinn stofnaði hvíld fyrsta dags, en það er kristinn páfastjórn sem þröngvaði því á trúarlegan hátt í „*breyttri*“, sérstakri og mannlegri mynd, af boðorðum Guðs tíu.

Grundvallarathugasemd: 7. mars 321, bölvadur dagur syndarinnar

Og kröftuglega bölvad, vegna þess að 7. mars 321 var restinni af hinum heilaga sjöunda degi hvíldardagsins, samkvæmt skipun dagsettrar keisaraúrskurðar, opinberlega skipt út fyrir fyrsta daginn. Á þeim tíma var þessi fyrsti dagur helgaður af heiðingjum til tilbeiðslu á sólguðinum, SOL INVICTVS, það er hinni svívirðilegu Ósigruðu SÓL, þegar tilbeiðslu Egypta á þeim tíma sem landflótti fór fram. Hebra, en einnig, í Ameríku, af Inkunum og Astekum, og þar til í dag af Japönnum (land „rísandi sólar“). Djöfullinn notar alltaf sömu

uppskriftirnar til að leiða menn inn í fall sitt og fordæmingu Guðs. Það nýtir yfirborðsmennsku þeirra og holdlega huga þeirra sem fær þá til að fyrirliða andlegt líf og lærdóm sögulegrar fortíðar. Í dag, 8. mars 2021, þegar ég er að skrifa þessa athugasemd, bera fréttirnar vitni um mikilvægi þessarar hneykslnar, sannrar guðdómlegrar tignardóms, og enn og aftur fær guðlegur tími fulla merkingu. Fyrir Guð byrjar tími árs á vorin og endar í lok vetrar, í núverandi rómverska tímatali okkar, frá 20. mars til næsta 20. mars. Svo virðist sem 7. mars 321 hafi verið fyrir Guð 7. mars 320, þ.e. 13 dögum fyrir vorið 321. Þar af leiðandi, fyrir Guð, var það árið 320 sem markaðist í lok þess, með þeim viðurstygglega verknæði sem beitt var gegn réttlátum og réttlátum hans. heilagt guðlegt lögmál. Samkvæmt tíma Guðs er árið 2020 17 ára ^{afmæli} (17: fjöldi dóma) í fjölda alda frá árinu 320. Það kemur því ekki á óvart að frá ársbyrjun 2020 hafi bölvun guðdómsins farið í árásargjarnan áfanga. í formi smitandi veiru sem hefur valdið skelfingu, á Vesturlöndum, samfélagi manna sem hafa alfarið traust og trú á vísindin og framgang þeirra. Skelfing er afleiðing vanhæfni til að koma með árangursríka lækningu eða bóluefni þrátt fyrir mikla tæknikunnáttu núverandi vísindamanna. Með því að gefa þessum 17 öldum spádómsgildi er ég ekki að finna upp neitt, því fyrir Guð hafa tölurnar andlega merkingu sem hann opinberar og notar við smíði spádóma sinna, og einmitt í Opinberunarbókinni er 17. kafli helgaður þemað „*dómur skækjunnar sem situr á mörgum vötnum* „ „*Babýlon hin mikla*“ er nafn þess og „*mikla vötnin*“ sem taka þátt benda til „*Efratfljóts*“ sem Guð miðar á í „*sjötta básúnu*“ boðskapnum í Op.9:13, tákni komandi þriðju heimsstyrjaldar. Á bak við þessi tákni eru kaþólska páfatrú og ótrú kristin Evrópa, uppsprettur og skotmörk reiði hans. Baráttan milli Guðs og manna er nýhafin; járnpotturinn gegn moldarpottinum, úrslit baráttunnar eru fyrirsjáanleg; betra, það er spád og forritað. Hvernig ætlaði Guð að minnast 17. ^{aldarafmælis} 7. mars 320 (320, fyrir hann og hans útvöldu; 321 fyrir rangtrúarlegan eða vanhelga heiminn)? Ég hef lengi trúað því að það yrði með inngöngu í heimsstyrjöld, en heimsstyrjöld sem mun enda í atómformi, vegna þess að Guð spáði því þrisvar sinnum í Dan.11:40 til 45, Esekíel 38 og 39, og að lokum. , í Op.9:13 til 21. Baráttan sem Guð hóf gegn uppreisnargjarnu mannkyni síðan vorið 2020 er af sömu gerð og hann háði gegn faraó Egyptalands á tímum Móse; og lokaniðurstaðan verður sú sama; þar mun óvinur Guðs týna lífi sínu eins og Faraó sem á sínum tíma sá frumgetinn son sinn deyja og missti sinn eigin. Þennan 8. mars 2021 tek ég fram að þessi túlkun var ekki uppfyllt, en ég hafði verið tilbúinn fyrir hana í um það bil mánuð, eftir að hafa áttað mig á guðlegum innblæstri að 321 væri fyrir Guð 320 og að þar af leiðandi hefði hann ætlað að bölvu, ekki bara daginn 7. mars 2020, en allt árið sem þessi bölvuði dagur er tengdur við, og beitir þannig, fyrir þessa refsingu, meginregluna sem vitnað er til í Nom.14:34: „Eins og þú hefur eytt fjörutíu dögum í að kanna landið, þá *skaltu mun bera refsingu fyrir misgjörðir þínar í fjörutíu ár, ár fyrir hvern dag*“.

En við þessa athugun bætist einu. Falska dagatalið okkar er ekki aðeins rangt um upphaf ársins, það er líka rangt um fæðingardag Jesú Krists. Rangt, á 5. ^{öld}, setti munkurinn Dionysius litli það á dauða Heródesar konungs sem raunverulega átti sér stað í – 4 á dagatali hans. Við þessi 4 ár verðum við að bæta „*tvö árum*“ sem Heródes áætlaði sem aldur Messíasar sem hann vildi lífláta

samkvæmt Matt.2:16: „ Þá sá Heródes, að hann hafði verið blekkur af vitrinn men, reiddist mjög, og hann sendi til að drepa öll börn tveggja ára og yngri, sem voru í Betlehem og á öllu sínu yfirráðasvæði, **eftir því hvaða dag hann hafði spurt spekinganna vandlega** . Svo, þegar hann telur árin, bætir Guð við 6 árum við venjulega ranga og villandi dagsetningu okkar og fæðing Jesú átti sér stað vorið það ár – 6. Þar af leiðandi var árið 320 fyrir hann: 326 og 17. ^{veraldlegt} afmæli ársins 2020 var fyrir hann árið 2026 frá sönnu augnabliki fæðingar Jesú Krists. Þessi tala 26 er númer tetragræmsins „YHWH“, á hebresku „Yod, Hé, Wav, Hé“, sem Guð nefndi sig með, eftir spurningu Móse: „Hvað heitir þú ? » ; þetta, samkvæmt 2. Mósebók 3:14. Hinn mikli skapari Guð hafði því enn eina ástæðu til að marka með sínu persónulega konunglega innsigli þennan dag sem er merktur af almáttugri guddómlegri bölvun sinni; og þetta allt til enda veraldar. Plága smitsjúkdóma sem birtist á þessu ári 2026 af guðlegum tíma hefur nýlega staðfest samfellu þessarar bölvunar sem mun taka á sig mismunandi myndir á síðustu árum lífsins á plánetunni Jörð. Þriðja kjarnorkuheimsstyrjöldin mun marka „ endi “ á „ tímum þjóðanna “ sem Jesús Kristur boðaði í Matt.24:14: „ Þetta fagnaðareriði um ríkið mun prédikað um allan heiminn til vitnisburðar fyrir alla. Þjóðir. Þá mun **endirinn koma** .” Þessi „ endir “ mun hefjast við lok tímabilsins; hjálpræðistilboðinu lýkur. Trúarpróf sem byggist á virðingu fyrir helgum hvíldardegi hans mun endanlega aðgreina herbúðir „sauðanna “ frá „geitunum “ í Matt.25:32-33: „ Allar þjóðir munu safnast saman fyrir honum. Hann mun skilja hver frá öðrum, eins og hirðirinn skilur sauðina frá höfrunum; Og hann mun setja sauðina sér til hægri handar og hafrana sér til vinstri .” Tilskipun laga sem gerir rómverska sunnudag skyldubundinn mun að lokum leiða til þess að hinir sönnu útvöldu dýrlingar Jesú Krists verða dæmdir til dauða. Þessi staða mun uppfylla þessi orð Dan.12:7: „ Og ég heyrði manninn, klæddan líni, standa yfir fljótinu. hann lyfti hægri hendi sinni og vinstri til himins, og hann sór við þann, sem lifir að eilífu, að það mun vera í tíma og tíma og hálfra tíma, og að allt þetta muni enda þegar styrkur **fólksins dýrlingur verður gjörsamlega brotinn** .” Frá mannlegu sjónarhorni verður staða þeirra örvæntingarfull og dauði þeirra yfirvofandi. Það er þá sem þessi orð Jesú Krists, sem vitnað er til í Matt.24:22, koma fram í dagsljósið: „ Og ef þessir dagar yrðu ekki styttr, mundi enginn verða hólpinn. en fyrir sakir hinna útvöldu munu **þessir dagar stytta** .” Árið 6000 lýkur fyrir 3. apríl 2036 á guðlegum tíma, það er 3. apríl 2030 af fölsku dagatali okkar sem kemur 2000 árum eftir krossfestingardag Jesú Krists á 14. degi eftir upphaf vors ^{árs} . 30. Og þessa „ **daga** “ verður að „ **stytta** “ eða minnka. Þetta þýðir að gildistími dánarúrskurðar mun vera á undan þessari dagsetningu. Því að það er neyðarástandið sem krefst þess að Kristur grípi beint inn í **til að frelsa útvöldu sína** . Við verðum þá að taka tillit til þess forgangs Guðs að vegsama „tímanna “ sem hann gaf jarðneskri sköpun sinni. Það er hann sem mun hvetja uppreisnarmenn síðustu daga til að velja dagsetningu sem fer um nokkra daga fram yfir fyrsta vordag 2030 sem lokar 6000 ára jarðsögu. Tveir möguleikar bjóðast síðan: Dagsetning sem verður óþekkt þar til yfir lýkur, eða 3. apríl 2030 sem markar hámarks mögulega og andlega þýðingarmikla mörk. Íhugaðu að þrátt fyrir gríðarlega mikilvægi þess, er 14. ^{dagur} krossfestingarárs Jesú Krists ekki hentugur til að marka lok 6000 ára heimssögu, og því síður upphaf 7. ^{árbúsunds} . Þess vegna

set ég val mitt og trú mína á vordaginn 21. mars 2030, dagsetningu „ *stytta* “ spámannlega tímans 3. apríl eða millidagsetningu. Markað af náttúrunni sköpuð af Guði er vorið afgerandi þegar við viljum telja 6000 ára mannkynssöguna; sem verður mögulegt frá því augnabliki sem Adam og Eva syndguðu. Í frásögn Biblíunnar um 1. Mósebók voru dagarnir fram að þessu fyrsta vori eilífir dagar. Tíminn sem Guð hefur talið er tími syndarlands og þau 6000 ár sem vikan spáir fyrir um hefjast við upphaf fyrsta vorsins og þeim lýkur með lok síðasta vetrar. Það var eitt vorið sem niðurtalningin til 6000 ára hófst. Vegna syndar hallaði jörðin ás sínum 23° 26' og röð árstíða gæti hafist. Á hátíðum gyðinga í gamla sáttmálanum eru tveir hátíðir ríkjandi: vikulegur hvíldardagur og páskar. Þessar tvær hátíðir eru settar undir tákmynd númeranna "7, 14 og 21" á "7. · 14. ^{og 21.}" dagana sem tákna þrjú stig hjálpræðisáætlunar Guðs: Vikulegt hvíldardagsþema Rev.7 sem spáir fyrir um laun hinna útvöldu dýrlinga, fyrir „7“; endurlausnarverk Jesú Krists sem er **leiðin** til að bjóða fram þessi laun, fyrir hina „14“. Athugið að á páskahátíðinni sem stendur í 7 daga eru 15. ^{og 21.} ^{dagurinn} tveir hvíldardagar óvirkrar óvirkrar. Og hið þrefalda „7“ eða „21“ táknar lok fyrstu 7000 árunna og inngöngu í eilífd hinnar nýju guðlegu sköpunar á jörðinni sem er endurnýjuð samkvæmt Rev.21; þessi tala 21 táknar fullkomnun (3) fyllingar (7) lífsverkefnisins sem var markmiðið sem Guð óskaði eftir. Í Opinberunarbókinni 3 merkja vers 7 og 14 upphaf og lok ^{stofnunar} sjöunda dags adventista ; hér aftur tveir áfangar sama helgaða efnisins. Sömuleiðis fjallar Rev.7 um innsíglun hinna útvöldu adventista og Rev.14 kynnir boðskap englanna þriggja sem draga saman alheimsverkefni þeirra. Þannig var árið 30, lok 4000 ára lokið um vorið, og aðeins af táknrænum ástæðum var Jesús krossfestur 14 dögum eftir 21. mars á þessu vori 30, þ.e. 36 fyrir Guð. Með þessum dæmum, staðfestir Guð, eru „7“ hvíldardagsins og „14“ endurlausnar synda hinna útvöldu af Jesú Kristi óaðskiljanleg. Þannig að þegar ráðist er á „7“ hvíldardagsins í lokin, flýgur Kristur, lausnari „14“ honum til hjálpar til að veita honum dýrð, hámarks 14 „dagar“ sem munu skilja dagsetningarnar tvær verða „skammstafaðar“ eða , bæld niður til að bjarga síðustu kjörnu trúmönnum sínum.

Með því að endurlesa Matt.24, virtist mér sem boðskapur Krists væri beint til lærisveina hans við enda veraldar, til okkar sem lifum á þessum síðustu árum. Vers 1-14 ná yfir tímann fram að tíma „ *endalokanna* “. Jesús spáir um röð styrjalda, birtingu falsspámannanna og endanlega andlega kólnun. Síðan, vers 15 til 20, í tvíþættri notkun, varða bæði eyðingu Jerúsalem sem Rómverjar unnu árið 70 e.Kr. og lokaárás þjóðanna gegn gyðingdómi hinna útvöldu sem halda helgan hvíldardag Guðs. Eftir þetta spáir 21. vers þeirra síðustu „ *miklu neyð* “ þeirra: „ *Því að þá mun verða svo mikil neyð sem ekki hefur verið frá upphafi heimsins til þessa, og „það mun aldrei verða* “; Athugaðu að þessi skýring " **og það mun aldrei verða** " bannar umsókn um tíma postulanna, vegna þess að það væri andstætt kenningu Dan.12:1. Þetta þýðir að báðar tilvitnanir tengjast sama afreki í síðasta jarðneska trúarprófi. Í Dan.12:1 er orðatiltækið samhljóða: „ *Á þeim tíma mun Míkael, hinn mikli höfðingi, verndari barna þjóðar þinnar, rísa upp; og það mun verða neyðartími, eins og ekki hefur verið síðan þjóðirnar voru til fram að þeim tíma* . *Á þeim tíma munu þeir af fólki þínu, sem finnast skrifaðir í bókinni, hólpnir verða* . ". „ *Þrengingin* “ verður svo mikil að „ *dagarnir* “ verða að „ *stytta*

“ samkvæmt vers 22. Vers 23 gefur til kynna staðal sannrar trúar sem vex ekki í sjálfsprottnum birtingum Krists á jörðu: „ *Ef þú þá sagði: Sjá, hann er í eyðimörkinni, far ekki þangað. sjá, hann er í herbergjunum, trúðu því ekki .*” Á sama lokatímabili mun spíritisminn margfalda „ *undrabörn* “ sín og villandi og **tælandi útlit** falskrists, sem mun leggja undir sig illa kenndar sálir: „ *Því að falskristar og falsspámenn munu koma upp; þeir munu gera stór kraftaverk og kraftaverk, til að **blekkja** , ef mögulegt væri, jafnvel hina útvöldu* “; sem er staðfest af Opinb. 13:14: „ *Og hún **blekkti** íbúa jarðarinnar með þeim táknum sem henni var gefið að vinna frammi fyrir dýrinu og sagði íbúum jarðarinnar að gera dýrinu líkneski. sem hafði sár af sverði og hver lifði .* Vers 27 kallar fram kraftmikla og sigursæla útlit hins guðdómlega Krists og vers 28 spáir fyrir um „ *veisluna* “ sem ránfuglunum var boðin eftir íhlutun hans. Því að uppreisnarmenn sem lifa af þar til hann kemur mun verða útrýmt og afhentir í haga „ *fuglum himinsins* “ eins og Opinb. 19:17-18 og 21 kennir.

Ég dreg hér saman, þennan nýja skilning á guðlegri sköpun. Með því að koma á fyrstu vikunni, festir Guð einingu dagsins sem samanstandur af dimmri nótt og ljósum degi, sólin mun aðeins lýsa henni frá 4. ^{degi} . Nóttin spáir stofnun syndar á jörðu vegna framtíðar óhlýðni Evu og Adams. Fram að þessu syndarverki sýnir jarðneska sköpunin **eilíf** einkenni . Syndin sem drýgð er, hlutirnir breytast og niðurtalning 6000 ára getur hafist, því jörðin hallast á ás sínum og árstíðarreglan hefst. Hin jarðneska sköpun sem Guð bölvaði tekur síðan á sig **eilífa eiginleika** sem við þekkjum. Þau 6000 ár sem hófust á fyrsta vorinu merkt af synd lýkur vorið 6001 með endurkomu Jesú Krists í guðlegri dýrd. **Lokakoma hans mun verða gerð á „ fyrsta degi fyrsta mánaðar “ á fyrsta ári ⁷.**
árbúsundsins .

Sem sagt, 7. mars 2021, af fölsku mannadagatali okkar, hefur nýlega verið trúarlega merktur af heimsókn Frans páfa til austurlenskra kristinna sem ofsóttir voru í Irak af múslimskum öfgamönnum. Á þessum fundi minnti hann múslima á að þeir ættu sama Guð, Guð Abrahams, og hann taldi þá „bræður“ sína. Þessi orð sem gleðja vestræna vantrúaða eru ekki síður gífurleg hneykslan fyrir Jesú Krist sem gaf líf sitt sem fórn fyrir fyrirgefningu synda útvöldu sinna. Og þessi afskipti leiðtoga „fyrirverandi krossfararanna“ kaþólskra „kristinna“ inn á yfirráðasvæði þeirra getur aðeins aukið reiði íslamista. Þessi friðsæla aðgerð páfans mun því hafa stórkostlegar afleiðingar sem spáð var í Dan.11:40, aukningu á „bardaga“ múslima „konungs suðursins“ gegn Ítalíu páfa og evrópskum bandamönnum þess. Og í þessu sjónarhorni mun efnahagshrun Frakklands og allra vestrænna landa af kristnum uppruna af völdum leiðtoga þeirra, vegna Covid-19 vírusins, breyta valdajafnvæginu og að lokum leyfa framkvæmd „þriðju heimsstyrjaldarinnar“ sem ýtt var á. aftur til loka síðustu 9 ára sem eru enn á undan okkur. Að lokum skulum við muna að með því að valda faraldri vegna Covid-19 og þróunar hans, opnaði Guð leiðina fyrir bölvunina sem átti að einkenna síðustu tíu ár mannkynssögunnar á jörðinni.

7. mars 2021 einkenndist hins vegar af ofbeldisverkum ungmenna milli keppinauta og gegn lögregluþyriföldum í nokkrum borgum í Frakklandi. Þetta staðfestir leiðina í átt að almennum árekstrum; stöður hvers og eins eru ósamrýmanlegar vegna þess að þær eru ósamrýmanlegar. Þetta er afleiðing

árekstra tveggja öfugsnúinna menningarheima: vestræns veraldlegs frelsis gegn samfélagi yfirmanna og kapóa suðurrikjanna, þar að auki hefðbundinna og þjóðlegra múslima. Harmleikur er í uppsiglingu eins og Covid-19, án lækninga.

Til að fullkomna athugun hinnar viðurstygglegu reglu sem mannkynið hefur lögfest verðum við að taka eftir: breytingu ársins eftir 12. mánuð sem ber nafn 10. mánaðar (desember), í upphafi vetrar; breyting dags um miðja nótt (miðnætti); aðeins nákvæm og regluleg talning klukkustunda er jákvæð. Þannig er hin fagra guðdómlega skipan horfin vegna syndarinnar, í staðinn fyrir syndug skipan sem hverfur aftur, þegar hinn dýrlegi skapari Guð birtist, til uppgjors, það er að segja í lok fyrstu sex þúsund ára, vorið 2030, fyrir blekta menn, eða vorið 2036 um sanna fæðingu Drottins vors og frelsara Jesú Krists, fyrir hans útvöldu.

Hin rótgróna og eftirlitsröskun ber vitni um hina guðlegu bölvun sem hvílir á mannkyninu. Vegna þess að frá því að jörðin hallaði, hefur tímaútreikningur glatað stöðugleika sínum og reglusemi, nætur- og dagsstundir eru sífellt að aukast og minnka.

Sú röð sem skaparinn Guð skipuleggur björgunaráætlun sína í opinberar okkur enn frekar þær andlegu áherslur sem hann leggur fyrir manninn. Hann kaus að opinbera háleitun kærleika sinn með því að gefa líf sitt í Jesú Kristi sem lausnargjald eftir 4000 ára jarðneska reynslu manna. Með því að gera þetta segir Guð við okkur: „Fyrst, sýndu mér hlýðni þína og ég mun sýna þér ást mína.

Á jörðinni fylgja menn hver öðrum og endurskapa sömu persónuávextina, en kynslóð síðasta tímans sem við fórum inn í árið 2020 sýnir sérstöðu; eftir 75 ára frið í Evrópu og ótrúlega nýlega þróun erfðavísinda, mjög rökrett, trúðu Evrópubúar og afkomendur þeirra, frá Bandaríkjunum, Ástralíu og Ísrael, að þeir gætu brugðist við öllum heilsufarsvandamálum, samfélög þeirra verða sífellt sötthreinsuð. Það er ekki árás smitandi veiru sem er ný, það er hegðun leiðtoga þróaðra samfélaga sem er nýtt. Ástæðan fyrir þessari hegðun óttans er útsetning þeirra fyrir þjóðum jarðar með sprengjuárásum fjölmiðla, og meðal þessara miðla, nýju fjölmiðlana eða samfélagsnet sem birtast á kóngulóarvefnum sem mynda frjáls internetsamskipti, þar sem við finna meira og minna skýra dreifara. Mannkynið er því föst í óhófi sínu af frelsi sem fellur sem bölvun yfir það. Í Bandaríkjunum og Evrópu teflir ofbeldi þjóðernissamfélögum hvert gegn öðru; þar er það bölvun „*Babels*“ reynslunnar sem endurnýjast; önnur óneitanlega guðleg lexía sem var ekki lærð, vegna þess að það er afkomandi eins hjóna sem endilega talar sama tungumálið, þar til þessi sekta reynsla, við sjáum hana enn í dag, mannkynið er aðskilið með mörgum tungumálum og mállyskum sköpuðum af Guði og dreift um allt jörð. Og já, Guð hætti ekki að skapa eftir fyrstu sjö sköpunardagana; hann skapaði enn margt til að bölvu og stundum til að blessa sína útvöldu, manna sem fórnauð var í eyðimörkinni, Ísraelsmönnum, er dæmi.

Hins vegar er **frelsi** kjarninn, dásamleg gjöf frá skapara okkar. Það er á því sem **frjáls** skuldbinding okkar við málstað þess hvílir. Og þarna, það verður að viðurkennast, felur þetta óaðskiljanlega frelsi í sér að tilviljun sé til vegna þess að Guð grípur ekki inn í á nokkurn hátt; orð sem margir trúaðir trúa alls ekki. Og þeir hafa rangt fyrir sér, vegna þess að Guð lætur stóran hluta eftir tilviljun í sköpun sinni, og fyrst og fremst hlutverkið að vekja meðal hinna útvöldu, þakklætið á

opinberuðum himneskum viðmiðum sínum. Eftir að hafa borið kennsl á útvöldu sína tekur skaparinn við stjórn þeirra til að leiða þá og kenna þeim sannleika hans sem undirbýr þá fyrir eilíft himneskt líf. Vansköpunin og voðaverkin sem sjást við fæðingu mannskepna sanna verkun tilviljunar sem framkallar erfðafræðilegar villur í æxlunarferli tegundarinnar með meira eða minna alvarlegum afleiðingum. Fjölgun tegunda byggist á skriðþunga æxlunarkeðja sem mynda samræmisvillur af og til; þetta þar á meðal erfðaregluna eða sjálfstætt vegna lífsmöguleika. Í stuttu máli, ef ég á trú mína að þakka möguleikanum á frjálsu lífi, þá skulda ég þvert á móti laun og næringu þessarar trúar, kærleika Guðs og frumkvæði sem þegar hefur verið tekið og sem hann heldur áfram að taka til að bjarga mér .

Í sögunni um jarðneska sköpun hans kemur sá dagur, sem Guð mun bölvá, fyrst í vikunni; Örlög hans eru skrifuð: Markmið hans verður að „ *skilja ljós frá myrkri* “. Valinn af falskristnum mönnum til að stangast á við val Guðs, sem helgar sjöunda daginn, mun þessi fyrsti dagur hafa fullnægt hlutverki sínu sem "merki " óhlýðnu uppreisnarmannabúðanna í Op.13:15. Eins mikið og fyrsti sunnudagur er bölváður af Guði, þá er sjöunda dags hvíldardagurinn blessaður og helgaður af honum. Og til að skilja þessa andstöðu verðum við að faðma hugsunina um Guð, sem er merki um helgun af og fyrir hann. Hvíldardagurinn varðar sjöunda daginn og þessi tala *sjö*, „7“, er táknræn fyrir fyllingu. Undir þetta hugtak fylling setur Guð hugsunina um tilganginn sem hann skapaði jarðneska vídd okkar í, nefnilega stjórnun syndarinnar, fordæming hennar, dauða hennar og hvarf hennar. Og í þessari áætlun munu þessir hlutir rætast að fullu á 7. ^{árpúsundi} sem hinn vikulegi hvíldardagur spáir. Þess vegna er **þetta markmið mikilvægara fyrir Guð en endurlausnarleiðin** sem hann mun endurleysa líf hinna jarðnesku útvöldu og sem hann mun ná í eigin persónu, í Jesú Kristi, á kostnað grimmilegra þjáninga.

Hér er önnur ástæða fyrir því að Guð segir í Préd.7:8: " *Endir hluts er betri en upphaf hans* ." Í 1. Mósebók staðfestir röðin í röðinni „næturdagur“ eða „ *kvöldmorgunn* “ þessa guðlegu hugsun. Í Jes.14:12, í skjóli konungs Babýlonar, sagði Guð við djöfulinn: „ *Hér ert þú fallin af himni, morgunstjarna , sonur dögunarinnar! Þú ert steyptur til jarðar, þú, sigurvegari þjóðanna !* » Orðalagið sem Guð nefnir hann með, „ *morgunstjörnu* “, gefur til kynna að hann líki honum við „sól“ jarðkerfisins okkar. Hann var fyrsta skepna hans og í skjóli konungsins í Týrus, Ese.28:12 segir frá upprunalegi dýrð sinni: „ *Mannsson, kveð harmorð yfir konunginum í Týrus! Þú skalt segja við hann: Svo segir Drottinn Guð: Þú fullkomnaðir innsiglið, þú varst fullur speki, fullkominn að fegurð* . » Þessi fullkomnun varð að hverfa, í staðinn fyrir uppreisnarhegðun sem varð til þess að hann varð óvinurinn, djöfullinn og andstæðingurinn, Satan fordæmdur af Guði vegna þess að vers 15 segir: „Þú hefur verið fullkominn á vegum þínum, frá þeim degi er þú varst skapað þar til ranglæti fannst meðal yðar ." Þannig ýtti sá sem var talinn „ *morgunstjarnan* “ ótrúum mönnum til að heiðra sem guddóm „ *morgunstjörnuna* “ guddómlegrar sköpunar: „Ósigruð sólin“ guðaðist frá rómverska sértrúarsöfnuðinum sem næstum allur heimurinn tilbiðja vestræna kristni á heiðni. Guð vissi, jafnvel fyrir sköpun hans, að þessi fyrsti engill myndi gera uppreisn gegn honum og þrátt fyrir þetta skapaði hann hann. Sömuleiðis tilkynnti Jesús daginn fyrir dauða sinn að einn af postulunum 12 ætlaði að svíkja

hann og hann sagði jafnvel beint við Júdas: „ *Hvað sem þú þarft að gera, gerðu það fljótt!* “. Þetta gerir okkur kleift að skilja að Guð leitast ekki við að koma í veg fyrir að skepnur hans tjái val sitt, jafnvel þó það sé andstætt hans eigin. Jesús bauð líka postulum sínum að yfirgefa sig ef þeir vildu það. Það er með því að yfirgefa skepnur sínar fullkomið frelsi til að tjá sig og opinbera eðli þeirra sem hann getur valið sína útvöldu fyrir sýnda trúmennsku og að lokum tortímt öllum himneskum og jarðneskum óvinum sínum, óverðugum og áhugalausum. . .

Erfðasyndin

Það sem eftir er af fyrsta deginum tekur gríðarlega mikilvægi á okkar kristna tímum vegna þess að það er „ *syndin* “ sem hefur verið endurreist síðan 7. mars 321 og hún verður merki herbúðanna sem gerðu uppreisn gegn helguðum herbúðum Guðs. En þessi „ *synd* “ má ekki fá okkur til að gleyma upprunalegu „ *syndinni* “ sem dæmir mannkynið til dauða með arfleifð frá Adam og Evu. Upplýst af andanum leiddi þetta efni mig til að uppgötva mikilvægar lexíur sem leynast í 1. Mósebók. Á athugunarstigi sýnir bókin okkur uppruna sköpunarinnar í 1., 2., 3. kafla. Táknræn merking þessara talna er enn fullkomlega réttlæt看leg: 1 = eining; 2 = ófullkomleiki; 3 = fullkomnun. Þetta á skilið skýringar. Gen.1 segir frá sköpun fyrstu 6 daganna. Skilgreining þeirra " *kvöldmorgun* " mun aðeins öðlast merkingu eftir synd og bölvun jarðarinnar sem verður að ríki djöfulsins, sem verður þema 1. *Mós* . á jörðu niðri. Með því að skila skýringunni setur 3. kafli innsigli fullkomnunar á þessa guðlegu opinberun. Sömuleiðis, í 2. *Mós.*, fær þemað sjöunda dags hvíldardaginn, eða nánar tiltekið, hvíld Guðs og manns á sjöunda degi, aðeins merkingu sína á eftir „frumsyndinni“ sem Eva og Adam drýgðu. í Gen.3 sem gefur því ástæðu til að vera til. Svona, þversagnakennt, án þess að rökstyðja hann í 1. *Mós.3*, verðskuldar helgi hvíldardagurinn „2“ táknið um ófullkomleika. Af þessu öllu kemur í ljós að jörðin var sköpuð af Guði til að vera fórn djöflinum og djöflum hans svo að illir ávextir sála þeirra gætu orðið að veruleika og birst í augum allra, Guðs, engla og manna, og að englarnir og karlarnir velja sér hlið.

Þessi greining fær mig til að benda mér á að stofnun sjöunda dags helgaðs í hvíld spáir bölvun jarðneskrar " *syndar* " sem stofnuð var í Gen. og ferli þess slær á það, sex þúsund ára tími hans og þúsund ár sjöunda aldar öðlast merkingu, skýringu, réttlætingu. Það er rétt að hafa þetta í huga: fyrir jarðneska sköpun, á himnum, hafa átökin þegar sett herbúðir djöfulsins gegn herbúðum Guðs en aðeins dauði Jesú Krists mun gera einstaklingsbundnar ákvarðanir endanlegar; sem verður sýnilegt með brottrekstri af himni uppreisnarmanna sem dæmdir voru upp frá því til að deyja í jarðneskri sköpun. Nú, á himnum, skipulagði Guð ekki líf englanna á „ *kvöldmorgun* “ til skiptis , þetta vegna þess að himinninn táknar eilífa norm hans; það sem mun sigra og halda áfram fyrir sína útvöldu að eilífu. Frammi fyrir þessum gögnum: hvað með jörðina á undan syndinni? Burtséð frá víxlunum „ *kvölds og morgna* “, er viðmið þess líka himnaríkis, virðist lífið þróast í eilífu viðmiði; vegan dýr, vegan menn og án dauða sem verða laun syndarinnar, dagar fylgja dögum og það gæti varað að eilífu.

En í 2. Mós. opinberar Guð okkur röð sína á tíma vikunnar sem endar á sjöunda degi með hvíld fyrir Guð og menn. Þetta orð hvíld kemur frá sögninni „að hætta“ og það á við um verk Guðs sem og verk unnin af mönnum. Þú getur skilið, fyrir synd, hvorki Guð né menn gætu fundið fyrir þreytu. Líkami Adams þjást ekki af neinum kvilla, þreytu eða sársauka af neinu tagi. Nú fylgdu sjö daga vikunnar hver af annarri og æxluðu sig eins og eilíf hringrás, að því undanskildu að „*kvöldmorgunn*“ röðin markaði muninn á himneskum viðmiðum Guðsríkis. Þessum mismun var því ætlað að sýna spámannlega forrit sem hannað var af hinum mikla skapara Guði. Rétt eins og hátíðin „Yom Kippur“ eða „Friðþægingardagur“ var endurnýjuð á hverju ári meðal Hebrea og hún spáði endalok syndarinnar með friðþægingu sinni sem náðst var með dauða Jesú Krists, þannig spáir hinn vikulegi hvíldardagur komu hins sjöunda. árpúsund, þegar Guð og hans útvöldu munu ganga í raunverulega hvíld vegna þess að uppreisnarmenn munu hafa dáðið og illskan hefur verið sigruð. Hins vegar hafa hinir útvöldu enn áhyggjur af „*syndinni*“ þar sem þeir verða að dæma „*syndir*“ og syndara með Kristi, sem þá munu sofa í jarðneskum svefni. Þess vegna, eins og síðustu sex dagarnir, er sá sjöundi settur undir táknið „*synd*“ sem hylur og varðar sjö daga vikunnar. Og það er aðeins í upphafi áttunda árpúsundsins, eftir að syndarar hafa verið eytt í „*eldi annars dauða*“ sem eilífð án „*syndar*“ mun hefjast á endurnýjaðri jörð. Ef dagarnir sjö eru merktir af synd og þeir spá um 7000 ár, getur talning þessara 7000 ára aðeins hafist með stofnun syndarinnar sem birtist í 1. Mós.3. Þannig eru hinir jarðnesku dagar án syndar ekki í norminu og rökfræði röðarinnar „*kvöldmorgun*“ eða „*myrkurljóss*“ og þar sem þessi tími er án „*syndar*“ getur hann ekki gengið inn í 7000 árin sem eru forrituð og spáð fyrir . “ eftir sjö daga vikuna.

Þessi kennsla undirstrikar mikilvægi þessarar athafnar sem Guð kennir rómverska páfadóminum í Dan.7:25: „*hann mun móta áætlunina um að breyta tímanum og lögmálinu*“. „*Að breyta tímunum*“ sem Guð hefur komið á leiðir til þess að ómögulegt er að uppgötva hið spámannlega eðli hins vikulega hvíldardags „*lögmáls*“ Guðs . Og þetta hefur Róm gert síðan Konstantínus I ' síðan 7. mars 321, með því að fyrirskipa vikulega hvíld fyrsta daginn í stað þess sjöunda. Með því að fylgja rómversku skipuninni er syndarinn ekki leystur frá upprunalegu „*syndinni*“ sem er arfleifð frá Adam og Evu, en að auki tekur hann á sig „*synd*“ til viðbótar , að þessu sinni **af frjálsum vilja** , sem eykur sekt hans gagnvart Guði.

Tímaröðin „*kvöldmorgun*“ eða „*myrkurljós*“ er hugtak sem Guð hefur valið og að hlýða þessu vali veitir og veitir aðgang að spámannlegum leyndardómi Biblíunnar. Ekkert þvingar manninn til að tileinka sér þetta val og sönnunin er sú að mannkynið hefur valið að marka dagsskipti sitt á miðnætti, það er 6 tímum eftir sólsetur vorsins; sem spáir herbúðum þeirra sem vakna of seint fyrir dýrðlega endurkomu Krists, brúðgumans í dæmisögunni um meyjarnar tíu. Hin fíngerðu skilaboð sem Guð gefur eru því utan vitsmunalegrar seilingar hans. En fyrir útvöldu sína lýsir röð guðlegra tíma upp alla spádóma hans og sérstaklega spádóma Opinberunar þar sem Jesús sýnir sig vera „*alfa og ómega*“, „*upphafið eða upphafið og endirinn*“. Hver dagur sem líður í lífi okkar spáir áætlun Guðs sem hann tekur saman í 1. Mós., 2. og 3. þar sem „*nótt*“ eða „*myrkur*“ táknar þá sex óhelgu daga sem fram koma í 1. Mós. „*léttur*“ tími. Það er á þessari reglu

sem samkvæmt Dan.8:14 er tími kristinna tíma skipt í tvo hluta: tími andlegs „myrkurs“ á milli 321, þegar „synd“ gegn hvíldardegi er komið á og 1843 þar sem a. tími „ljóssins“ hefst fyrir hina útvöldu frá þessum degi þar til Jesú Krists endurkomu vorið 2030, þar sem hann, eins og í 1. Mós.3, í almáttugum skapara Guði, kemur til að dæma milli útvöldu og uppreisnarmanna, „sauði og geitur“ eins og hann dæmdi á milli „ormsins, konunnar og Adams“. Sömuleiðis, í Opinberunarbókinni, spá þemu „Bréf til kirknanna sjö, innsigliana sjö og básúnanna sjö“ „myrkur“ fyrir fyrstu sex og guðlegt „ljós“ fyrir sjöunda og síðasta stig hvers þessara stefna. . . . Það er svo satt að árið 1991, opinber synjun á þessu síðasta „ljósi“ af stofnanaadventisma, ljósinu sem Jesús hefur gefið mér síðan 1982, varð til þess að hann sagði í bréfinu sem stílað var til „Laódíkeu“ í Op.3: 17 . . . : " Af því að þú segir: Ég er ríkur, ég er auðgaður og ég þarfnast einskis, og vegna þess að þú veist ekki að þú ert aumingi, aumur, fátækur, blindur og nakinn... ". Opinberir adventistar hafa gleymt þessari tilvitnun í 1. Pétursbréfi 4:17: „Því að þetta er tíminn þegar dómur hefst yfir húsi Guðs. Nú, ef það byrjar á okkur, hver verður endir þeirra sem hlýða ekki fagnaðarerindi Guðs? » Stofnunin hefur verið við lýði síðan 1863 og Jesús blessaði stofnun hennar á „Fíladelfíu“ tímum, árið 1873. Samkvæmt guðdómlegu meginreglunni „kvöldmorgun“ eða „ljósmyrkur“, síðasta og sjöunda tímabil sem táknað er með nafninu „Laódíkeu“ ” átti að vera tími mikils guðdómlegs „ljóss“ og þetta verk er sönnun þess, mikið „ljós“ hefur sannarlega komið til að lýsa upp hina spáðu leyndardóma, á þessu lokatímabili, á kostnað hinnar opinberu adventistastofnunar heimsins. Nafnið "Laódíkeu" er vel réttlætjanlegt þar sem það þýðir "dæmt fólk eða fólk sem dæmir". Þeir sem ekki tilheyra Drottni eða tilheyra ekki lengur eru dæmdir til að ganga til liðs við stuðningsmenn „dagsins sem Guð bölvaði“. Með því að sýna sig ófær um að deila með Guði réttlátri fordæmingu sinni á rómverska „sunnudaginn“ mun hvíldardagurinn ekki lengur birtast þeim eins mikilvægur og á blessuðum tíma skírnarinnar. Boðskapur sem Jesús Kristur gaf þjóni sínum Ellen G. White, í bók sinni „Early Writings“ og í fyrstu sýn hennar, þýddi þetta ástand þannig: „Þeir misstu sjónar, og markmiðið, og Jesús... Þeir sukku í vondur heimur og við sjáum þá aldrei aftur.

Fyrsta Mósebók 2 spáir tíma „ljóssins“ og þessi kafli Mósebókar hefst með **helgun** „sjöunda dags“. Það endar á þessu versí 25: "Maðurinn og kona hans voru bæði nakin og skammast sín ekki." Tengslin á milli þessara tveggja þema sýna að uppgötvun líkamlegrar nektar þeirra verður afleiðing af álagningu „syndarinnar“ sem þeir munu drýgja og sem sagt er frá í Gen.3, virðist því orsök dauðlegrar andlegrar nektar. Ef við berum þessa kenningu saman við „Laódíkeu“, finnum við hvíldardaginn tengdan „synd“ sem gerir mann „nakinn“. Í þessu endanlegu samhengi nægir iðkun hvíldardagsins því ekki lengur til að varðveita náð Krists, því með því að bjóða opinberum adventistayfirvöldum fullu spádómsljósi sínu á milli 1982 og 1991 hefur krafan um Jesú Krist aukist og hann vill fyrir þetta tímabil að með iðkun heilags hvíldardags gefur hinir útvöldu, sem verða náðar hans, áhuga sinn, tíma sinn, líf sitt og alla sál sína fyrir opinberanir hans sem spáð er í Daníel og Opinberunarbókinni; en einnig um alla opinberuðu Biblíuna sem myndar „tvö votta“ hennar samkvæmt Opb. 11:3.

Vitnisburður Guðs gefinn á jörðu

Eins mikilvægt og það er, þá ætti heimsókn Guðs til mannkyns í formi Jesú Krists ekki að láta okkur gleyma fyrri heimsókn hans á tímum Móse. Vegna þess að það er í þessu fjarlægga samhengi sem Guð opinberaði honum uppruna hinnar jarðnesku víddar. Og sem opinberun gefin af Guði er frásögn 1. Mósebókar jafn mikilvæg og opinberunin sem Jóhannes postula hefur opinberað. Formið sem Guð hefur valið til að skipuleggja jarðlífið spáir kærleikaáætlun hans til skepnanna sem hann veitir fullkomið frelsi, svo að þær geti brugðist við kærleika hans og lifað með honum að eilífu eða hafnað henni og horfið í engu dauðans, skv. skilyrði góðs tilboðs hans.

Ef Adam er skapaður einn, í fyrsta lagi er það vegna þess að hann er sýndur sem " *ímynd Guðs* (1. Mós.1:26-27)" í leit að ást frá frjálsri hliðstæðu myndar sinnar, því allan tímann fyrri eilífðar hans. var algjör einvera. Þetta varð honum óþolandi að því marki að hann var reiðubúinn að taka afleiðingunum af frelsinu sem hann ætlaði að gefa lífverum sínum. Sköpun Evu úr einu af rifjum Adams, meðan hann er á kafi í dauðans svefni, spáir sköpun kirkju sinnar, hinnar útvöldu sem samanstendur af trúföstum útvöldu hans, ávextinum sem uppskorinn er með dauðafriðþægingu hans í Jesú Kristi; þetta réttlætir hlutverk „ *hjálpar* “ sem Guð gefur konunni sem kom frá honum og sem heitir Eva þýðir „ *líf* “. Hinn útvaldi mun „ *lifa* “ að eilífu og á jörðinni hefur hún þá köllun að bjóða Guði „ *hjálp* “ sína til að vinna mannlega í framkvæmd verkefnis síns sem miðar að því að koma á fullkomnum sameiginlegum og ótruflunum ást í eilífum alheimum sínum.

Synd óhlýðninnar kemur inn í mannkynið í gegnum Evu eða í gegnum „ *konu* “ tákni þeirra útvöldu sem munu erfa þessa frummynd. Eins og Adam, af kærleika til Evu, í Jesú Kristi, verður Guð mannlegur til að deila og bera í stað útvals síns, þá dauðarefsingu sem syndir hennar verðskulda. Sagan af 1. Mósebók er því bæði sögulegur vitnisburður sem sýnir uppruna okkar og aðstæður þeirra, og spámannlegur vitnisburður sem sýnir björgunarreglu hins mikla kærleikaverkefnis hins almáttuga skapara Guðs.

Eftir fyrstu sex sköpunardagana sem getið er um í 1. Mósebók, sex daga sem spáðu fyrir um sex þúsund árin sem Guð hefur geymt fyrir val hans á jarðneskum útvöldum, í 1. Mósebók 2, undir mynd eilífs hvíldardags, mun hinn ótakmarkaði sjöundi dagur opnast til fagnaðar. hinir sannreyndu og útvöldu útvöldu.

Guð veit frá upphafi afrakstur verkefnis hans, nöfn útvöldu hans sem munu birtast á sex þúsund árum. Hann hafði allt vald og vald til að dæma og tortíma uppreisnargjarnum englunum án þess að þurfa að skapa okkar jarðnesku vídd. En það er einmitt vegna þess að hann virðir skepnur sínar, sem elska hann og sem hann elskar, sem hann skipuleggur alhliða sýnikennslu á jörðinni sem skapað er í þessu skyni.

Guð upphefur meginreglu sannleikans umfram allt. Eins og tilkynnt er í Sálms.51:6, skilgreinir Jesús útvöldu sína sem „ *endurfædda* “ eða „ *fædda af*

sannleikanum“ svo að þeir geti verið í samræmi við staðla guðdómlegs sannleika. Samkvæmt Jóhannesi 18:37 kom hann sjálfur til að „bera sannleikanum vitni“ og kemur fram í Opinb. 3:14 undir nafninu „Sannleikur“. Þessi upphafning og vegsömun á sannleikareglunni er í **algjörri andstöðu** við lygina og þessar tvær meginreglur taka á sig margvíslegar myndir. Reglan um lygar hefur stöðugt tælt íbúa jarðarinnar í gegnum sögu hennar. Í nútímanum hefur lygi orðið norm tilverunnar. Það er samþykkt undir hugtakinu „bluff“ í viðskiptahuganum, en það er engu að síður ávöxtur djöfulsins, „faðir lyga“ samkvæmt Jóhannesi 8:44. Á trúarlegu stigi birtast lygar í formi margra mismunandi trúarbragða eftir fölsun eftir þjóðum og stöðum á jörðinni. Og kristin trú er sjálf orðin hin fullkomna ímynd „ruglsins“ (= Babel) þar sem myrku falsanir hennar eru svo margar.

Lygi er kennd vísindalega. Vegna þess að andstætt auðvaldslegri nálgun sinni, er vísindaleg hugsun ófær um að veita raunverulegar sönnun fyrir þróunarkenningum sínum um tegundir og þær milljónir og milljarða ára sem vísindamenn hennar kenna tilvist jarðar. Andstætt þessari vísindalegu hugsun, gefur vitnisburður skaparans Guðs margar sannanir fyrir veruleika hans, því jarðsagan ber vitni um gjörðir hans, sem vatnsflóðið er fyrsta dæmið um, vottað af tilvist sjávarsteingervinga á sléttunum og jafnvel á tindum hæstu fjalla jarðarinnar. Við þennan náttúrulega vitnisburð bættist vitnisburðurinn eftir mannkynssöguna, líf Nóa, líf Abrahams, frelsun Hebraea úr egypskri þrældómi og fæðingu gyðinga, lifandi sjónarvottar um sögu hennar allt til endalokanna. heimsins; þar er líka vitnisburður sjónarvotta postula Jesú Krists sem urðu vitni að kraftaverkum hans, krossfestingu hans og upprisu; þetta að því marki að ótti við dauðann yfirgaf þá, og þeir fylgdu píslarvættisveginum, meistari þeirra og fyrirmynd þeirra Jesú frá Nasaret.

Með því að kalla fram þetta orð „píslarvætti“ verð ég hér að opna skýringu.

Athugið: ekki rugla saman píslarvætti og refsingu

Þessir tveir hlutir hafa sama ytra útlit og því auðvelt að rugla saman. Samt sem áður hefur þetta rugl alvarlegar afleiðingar þar sem hætta er á að refsiaðgerðirnar verði kenndar við hinn raunverulega útvalda Guðs og öfugt er

hægt að reka barn djöfulsins til píslarvættis fyrir mjög villandi Guð. Svo, til að sjá skýrt, verðum við að taka tillit til eftirfarandi greiningar sem byrjar á þessari meginreglu; Fyrst skulum við spyrja spurningarinnar: hvað er píslarvætti? Þetta orð kemur frá grísku „martus“ sem þýðir: vitni. Hvað er vitni? Það er sá sem segir trúfastlega eða ekki frá því sem hann hefur séð, heyrt eða það sem hann hefur skilið um efni. Viðfangsefnið sem vekur áhuga okkar hér er trúarlegt og meðal þeirra sem vitna fyrir Guð eru sannir og lygir vitni. Það sem er víst er að Guð gerir muninn á þessu tvennu. Sannleikurinn er kunnur honum og hann blessar hann vegna þess að þessi sanni vitni leitast við að sýna sig trúan með því að iðka í „verkum“ allan opinberaðan sannleika sinn og hann heldur áfram á þessari braut þar til hann tekur við sannleikanum. Og þessi dauði er ekta píslarvætti, vegna þess að lífið, sem dauðanum var boðið, var í samræmi við heilagleikastaðalinn sem Guð krafðist fyrir tíma hans. Ef lífið sem boðið er er ekki í þessu samræmi, þá er það ekki píslarvætti, það er refsing sem slær á lifandi veru sem er afhent djöflinum fyrir eyðileggingu hans, vegna þess að hann nýtur ekki verndar og blessunar Guðs. Háð því að vera í samræmi við sannleiksstaðalinn sem Guð krefst fyrir hverja öld, mun auðkenningin á "píslarvætti" hvíla á þekkingu okkar á guðdómlegum dómi sem opinberaður er í spádómum hans sem miða við tíma endalokanna; sem er markmið og viðfangsefni þessa verks.

Það er mikilvægt að skilja að sannleikurinn hefur ekki getu til að breyta uppreisnarhuga; Reynsla hins fyrsta skapaða engils, sem Guð nefndi, Satan, eftir uppreisn hans, sannar það. Sannleikurinn er meginregla sem hinir útvöldu munu eðlilega líða að sér, þeir sem elska hann og eru tilbúnir að berjast við hlið Guðs í Jesú Kristi, lyginni sem skaðar hann.

Að lokum er guðdómleg opinberun byggð smám saman yfir sex þúsund ára reynslu og vitnisburð sem lifað er við bestu og verstu aðstæður. Sex þúsund ára tími kann að virðast stuttur, en fyrir manninn sem gefur aðeins raunverulegan áhuga á árunum í eigin lífi er það í raun og veru nógu langur tími sem gerir Guði kleift að ná yfir aldir, og nánar tiltekið yfir sex þúsund ár, mismunandi áfangar afreks alþjóðlegs verkefnis hans. Eingöngu í Jesú Kristi gefur Guð útvöldum sínum á lokatímanum, varðandi leyndardóma hans og verk, skýran skilning sem er frátekinn þessum endatíma.

Mósebók: mikilvæg spámannleg samantekt

Í þessum skilningi afhendir 1. Mósebókin grundvallarlyklana að biblíuspádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar; og án þessara lykla er þessi skilningur ómögulegur. Þessir hlutir verða rifjaðir upp þegar nauðsyn krefur, meðan á spámannlegu rannsókninni stendur, en héðan í frá verðum við að vita að

orðin „ *djúp, sjór, jörð, kona* “ munu bera ákveðna hugmynd um guðlega hugsun í opinberun sinni „Apocalypse“. Þau eru tengd þremur stigum jarðneskrar sköpunar í röð. „ *Hyldýpið* “ vísar til plánetunnar jörð sem er algjörlega þakin vatni án nokkurs lífs. Síðan, á öðrum degi, þegar frumefnin eru aðskilin, verður „ *hafíð* “, sem samheiti og tákn dauðans, aðeins byggt af sjávardýrum á 5. ^{degi} ; umhverfi þess er fjandsamlegt fyrir manneskjur sem eru skapaðar til að anda að sér lofti. „ *Jörðin* “ kemur upp úr „ *hafinu* “ og mun einnig búa á fimmta degi dýra og loks á sjötta degi „ *maðurinn sem mótaður er í mynd Guðs* “ og „ *konan* “ sem móttast mun. á mannsribbeini. Saman munu karlinn og konan eignast tvö börn. Fyrsta " *Abel* ", tegund hins andlega útvalda (*Abel* = Faðir er Guð) verður drepinn af afbrýðisemi af öldungi sínum " *Kain* ", tegund hins holdlega, efnishyggjumanns (= öflun) sem spáir þannig örlögum hins dæmigerða. hinn útvaldi, Jesús Kristur og hans útvöldu, sem munu þjást og deyja sem píslarvottar vegna „ *Kains*“, gyðinga, kaþólikka og mótmælenda, allir „ *musteriskaupmenn*“, en árásgjarn afbrýðisemi þeirra hefur sýnt sig og náðst í jarðsögunni. . Lærdómurinn sem andi Guðs gefur er því eftirfarandi: úr „ *djúpinu* “ koma **í röð** „ *hafíð og jörðin*“ tákn falskra kristinna trúarbragða sem leiða til glötun sálna. Til að tilnefna kjörna söfnuð sinn gefur hann henni orðið „ *kona* “ sem er, ef hún er trú Guði sínum, „ *eiginkona* “, myndtákn „ *lambsins* “ myndræns tákns Krists sjálfs sem spáð er með orðinu „ *maður* “ (*Adaminn*).). Ef hún er ótrú er hún áfram „ *kona* “ en tekur á sig ímynd „ *vændiskonu* “. Þessir hlutir verða allir staðfestir í þeirri ítarlegu rannsókn sem kynnt er í þessari vinnu og mikilvægi þeirra mun koma í ljós. Þú getur auðveldlega skilið, árið 2020, að atburðir sem spáð var í spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar hafa að mestu leyti þegar ræst í sögunni og þeir eru þekktir af mönnum. En þeir voru ekki auðkenndir fyrir andlega hlutverkið sem Guð gaf þeim. Sagnfræðingar taka eftir sögulegum staðreyndum, en aðeins spámenn Guðs geta túlkað þær.

Trú og vantrú

Í eðli sínu eru manneskjur, frá uppruna sínum, af hinni trúuðu gerð. En trú er ekki trú. Maðurinn hefur alltaf trúað á tilvist Guðs eða guðdóma, æðri anda sem þeir þurftu að þjóna og sem þeir þurftu að þóknast til að þurfa ekki að verða fyrir skaða af völdum reiði sinnar. Þessi náttúrulega trú náði frá öldum til alda og árbúsunda til árbúsunda fram á nútíma, þar sem vísindauppgötvanir náðu yfirráðum yfir heila vestræns manns sem síðan er orðinn vantrúaður og

vantrúaður. Athugið að þessi breyting einkennir aðallega fólk af kristnum uppruna. Vegna þess að á sama tíma, í Austurlöndum, Austurlöndum fjær og Afríku, var trú á ósýnilega anda áfram. Þetta skýrist af yfirnáttúrulegum birtingum sem fólkið sem stundar þessa trúarsíði verður vitni að. Í Afríku banna skýrar vísbendingar um tilvist ósýnilegra anda vantrú. En það sem þetta fólk veit ekki er að andarnir sem birtast kröftuglega á meðal þeirra eru í raun djöfulsins andar sem Guð skapari alls lífs hefur hafnað og dæmdir til dauða á skilorði. Þetta fólk er hvorki vantrúað né vantrúað eins og Vesturlandabúar, en niðurstaðan er sú sama, þar sem það þjónar illum öndum sem tæla það og halda þeim undir harðstjórn sinni. Trúarbrögð þeirra eru af skurðgoðadýrkun heiðni sem hefur einkennt mannkynið frá upphafi; Eve var fyrsta fórnarlamb hans.

Á Vesturlöndum er vantrú í raun afleiðing vals, því fáir vita ekki af kristnum uppruna sínum; og meðal varnarmanna lýðveldisfrelsis er fólk sem vitnar í orð úr Biblíunni og ber þannig vitni um að það sé ekki ókunnugt um tilvist hennar. Þeir eru ekki fáfróðir um þær dýrðlegu staðreyndir sem það vitnar um fyrir Guð, en samt velja þeir að taka ekki tillit til þeirra. Það er þessi tegund vantrúar sem andinn kallar vantrú og sem er algjör uppreisn andstaða við sanna trú. Vegna þess að ef hann tekur tillit til sannanna sem lífið gefur honum um alla jörðina og sérstaklega í yfirnáttúrulegum birtingarmyndum afrískra þjóða, hefur maðurinn engan möguleika á að réttlæta vantrú sína. Yfirnáttúrulegar aðgerðir djöfla fordæma því vestræna vantrú. Skaparinn Guð gefur líka sönnun fyrir tilveru sinni og starfar af krafti í gegnum fyrirbæri sem skapast af náttúrunni sem er honum háð; jarðskjálftar, eldgos, eyðileggjandi flóðbylgjur, banvænar farsóttir, en allir þessir hlutir fá nú vísindalegar skýringar sem hylja og eyðileggja hinn guðlega uppruna. Við augað, þennan mikla óvin trúarinnar, bætist hin vísindalega skýring sem sannfærir mannsheilann og bæði hvetur hann í vali sínu sem leiðir hann til glötunar.

Hvers væntir Guð af sköpunarverkum sínum? Hann mun velja meðal þeirra þá sem fallast á lífshugmyndir **hans , það er að segja sem faðma hugsanir hans.** Trúin verður leiðin en ekki markmiðið. Þetta er ástæðan fyrir því að „ *trú án verka* “, sem hún verður að bera, er sögð „ *dauð* “ í Jakobsbréfinu 2:17. Vegna þess að ef sönn trú er til, þá er fölsk trú líka til. Rétt og rangt skipta öllu máli og Guð á ekki í neinum vandræðum með að greina hlýðni til að greina hana frá óhlýðni. Í öllu falli er hann eini dómari sem álit hans mun ákveða eilífa framtíð sérhverrar skepna hans, þar sem tilgangurinn með vali hans er einstakur og tilboð hans um eilíft líf fæst eingöngu fyrir Jesú Krist. Yfirferðin á jörðinni er aðeins réttlætanleg til að þjóða upp á möguleikann á þessu vali eilífra útvöldu. Trú er ekki ávöxtur ægilegrar viðleitni og fórna, heldur náttúrulegs ástands sem skepnan hefur fengið eða ekki frá fæðingu hennar. En þegar það er til verður það að nærast af Guði, annars deyr það og hverfur.

Sönn trú er sjaldgæfur hlutur. Vegna þess að öfugt við villandi hlið hinnar opinberu kristnu trúarbragða, er ekki nóg að setja kross yfir gröf veru til að dyr himinsins standi honum opnar. Og ég bendi á þetta vegna þess að það virðist gleymast, Jesús sagði í Matt.7:13-14: „ *Gangið inn um þrönga hliðið. Því að vítt er hliðið og vítt er vegurinn sem liggur til glötunar og þeir eru margir sem ganga inn um það . En þröngt er hliðið og þröngt er vegurinn sem liggur til*

lífsins og fáir finna hann. » Þessi kenning er enn frekar staðfest í Biblíunni í dæminu um brottvísun Gyðinga til Babýlonar, þar sem Guði finnst aðeins verðugur kjöri hans Daníel og þrjá féлага hans og fimm völduga konunga; og Esekíel sem lifir á þessum tíma. Síðan lesum við í Esek.14:13-20: „*Mannsson, ef land syndgar gegn mér í ótrúmennsku, og ég rétti út hönd mína gegn því, ef ég brýt fyrir það brauðstafinn, ef ég sendi hungursneyð yfir. Ef ég útrýmdi mönnum og skepnum úr henni, og þessir þrír menn væru meðal þess, **Nói, Daníel og Job**, þá mundu þeir bjarga sálum sínum með réttlæti sínu, segir Drottinn Guð. Ef ég læt villidýr ganga um landið, sem myndi eyðileggja það, ef það yrði að eyðimörk, þar sem enginn færi framhá vegna þessara dýra, og þessir þrír menn væru á meðal þess, þá væri ég á lífi! segir Drottinn Jahve, **þeir mundu ekki frelsa sonu eða dætur, heldur mundu þeir einir verða hólpnir**, og landið yrði að eyðimörk. Eða ef ég færi með sverðið gegn þessu landi, ef ég sagði: Látið sverðið ganga um landið! Ef ég útrýmdi mönnum og skepnum, og þessir þrír menn væru á meðal þess, þá væri ég á lífi! segir Drottinn Jahve, **hvorki mundu þeir frelsa sonu né dætur, heldur mundu þeir einir verða hólpnir**. Eða ef ég sendi plágu inn í þetta land, ef ég úthellti heift minni gegn því með dauðleikanum, til að útrýma úr því mönnum og skepnum, og það væri meðal þess **Nói, Daníel og Job, þá er ég á lífi! segir Drottinn Jahve, þeir vildu hvorki frelsa sonu né dætur, heldur mundu þeir bjarga eigin sálum með réttlæti sínu.**» Þannig komumst við að því að á þeim tíma sem vatnsflóðið átti sér stað fannst aðeins Nói verðugur hjálpræðis meðal þeirra átta sem voru verndaðir af örkinni.*

Jesús sagði ennfremur í Matt.22:14: „*Því að margir eru kallaðir en fáir útvaldir.*» Ástæðan er einfaldlega útskýrð af þeim háa heilagleika sem krafist er af Guði sem vill taka fyrsta sæti í hjarta okkar eða ekkert. Afleiðing þessarar kröfu er andstæð húmanískri hugsun um heiminn sem setur manninn ofar öllu. Jakob postuli varaði okkur við þessari andstöðu og sagði okkur: „*Þér hórkarlar! Veistu ekki að ást heimsins er fjandskapur gegn Guði? Sá sem því vill vera vinur heimsins gerir sig að óvini Guðs.*» Jesús segir okkur aftur í Matt.10:37: „*Sá sem elskar föður hans eða móður hans meira en ég er mér ekki verðugur, og sá sem elskar sonur hans eða dóttir meira en ég er mér ekki verðugt.*“ Einnig, ef þú býður vini eins og ég að svara þessari trúarlegu viðmiðun sem Jesús Kristur krefst, ekki vera hissa ef hann kallar þig ofstækismann; Þetta er það sem gerðist fyrir mig, og ég skildi þá að ég hafði aðeins Jesú sem sannan vin minn; hann, „*hinn sanna*“ í Opb.3:7. Við munum líka kalla þig bókstafstrúarmann, vegna þess að þú sýnir sjálfan þig að vera heiðarlegur við Guð, lögfræðing, vegna þess að þú elskar og heiðrar hans allra heilögustu lög með hlýðni þinni. Þetta verður að hluta til mannlegt verð sem þarf að greiða til að þóknast Drottni Jesú, svo verðugt fórnfýsi okkar og fullkominni trúmennsku sem hann krefst.

Trúin gerir okkur kleift að taka á móti leynilegum hugsunum hans frá Guði þar til við uppgötvum umfang stórkostlegs verkefnis hans. Og til að skilja heildarverkefni hans verður hinn útvaldi að taka mið af himnesku lífi englanna sem var á undan jarðneskri reynslu. Vegna þess að í þessu himneska samfélagi var skipting skepna og val á góðum englum trúr Guði ekki framkvæmt á trú á Krist krossfestan eða á höfnun hans eins og raunin væri á jörðu. Þetta staðfestir að á alheimsstigi er krossfesting Krists sem var syndlaus fyrir Guð **leiðin** til að

fordæma djöfulinn og fylgjendur hans og að á jörðinni tákna trú á Jesú Krist **leiðina** sem Guð hefur valið til að hafa þann kærleika sem hann finnur til hans. útvalda sem elska hann og meta. **Tilgangur** þessarar sýningar á algerri förnýsi hans var að geta dæmt til dauða uppreisnargjarnar himneskar og jarðneskar verur sem ekki deila tilfinningu hans fyrir tilveru. Og meðal jarðneskra skepna sinna velur hann þá sem faðma hugsanir hans, samþykkja gjörðir hans og dóma vegna þess að þeir eru hæfir til að deila eilífð hans. Að lokum mun hann hafa leyst vandamálið sem skapast af frelsinu sem öllum himneskum og jarðneskum skepnum hans er gefið, því án þessa frelsis væri ást útvalda skepna hans einskis virði og jafnvel ómöguleg. Reyndar, án frelsis, er veran ekkert annað en vélmenni, með sjálfvirka hegðun. En verð frelsisins mun á endanum verða útrýming uppreisnarmanna á himni og jörð.

Sönnunin er því gefin fyrir að trúin byggist ekki á einföldu: „*Trúið á Drottin Jesú og þú munt hólpinn verða*“. Þessi biblíulegu orð eru byggð á því sem sögnin „trúa“ felur í sér, nefnilega hlýðni við guðleg lög sem einkennir sanna trú. Fyrir Guð er markmiðið að finna verur sem hlýða honum af kærleika. Hann fann suma meðal himneskra engla og meðal jarðneskra mannskepna sinna, hann valdi suma og mun halda áfram að velja suma til enda náðartímans.

Matur fyrir rétta veðrið

Rétt eins og mannlíkaminn þarf næringu til að lengja líf sitt, þá þarf trúin sem framleidd er í anda hans einnig andlega næringu. Sérhver mannskja sem er næm fyrir sönnun á kærleika sem Guð gefur í Jesú Kristi finnur fyrir löngun til að gera eitthvað fyrir sig. En hvernig getum við gert eitthvað sem þóknast honum ef við vitum ekki hvers hann ætlast til af okkur? Það er svarið við þessari spurningu sem mun mynda næringu trúar okkar. Vegna þess að „*án trúar er ómögulegt að þóknast Guði*“ samkvæmt Hebr.11:6. En þessi trú verður samt að vera lifandi og ánægjuleg fyrir hann með því að hún samræmist væntingum hans. Því að Drottinn Guð allsherjar er fullkomnara þess og dómari. Fjöldi kristinna trúaðra þráir að eiga gott samband við Guð himinsins, en þetta samband er enn ómögulegt vegna þess að trú þeirra hefur ekki fengið rétta næringu. Svarið við vandamálinu er gefið okkur í Matt.24 og 25. Jesús beinir kenningu sinni að síðustu dögum okkar sem eru stuttu á undan þeim tíma sem hann birtist síðar, að þessu sinni, í dýrð

guðdóms síns. Hann lýsir því með því að margfalda myndirnar í dæmisögum: dæmisaga um fíkjutréd, í Matt.24:32 til 34; dæmisaga um næturþjófinn, í Matt.24:43 til 51; dæmisaga um meyjarnar tíu, í Matt.25:1 til 12; dæmisögu um talenturnar, í Matt.25:13 til 30; dæmisögur um sauðina og hafrana, í Matt.25:31 til 46. Meðal þessara dæmisöga er minnst á „ mat “ tvisvar: í dæmisögunni um næturþjófinn og í dæmisögunni um sauðina og geiturnar vegna þess að þrátt fyrir að Þegar Jesús segir: „ Ég var svangur og þér gáfuð mér að borða ,“ talar hann við okkur um andlega fæðu, án hennar deyr trú mannsins. „ Því að maðurinn lifir ekki á brauði einu saman, heldur á hverju orði sem fram gengur af Guðs munni . Matt.4:4“. Tilgangur matar trúarinnar er að vernda hann gegn „ seinni dauða “ Opinb. 20, þeim sem veldur því að maður missir réttinn til að lifa að eilífu.

Sem hluti af þessari hugleiðingu, beindu augnaráði þínu og athygli að þessari dæmisögu um næturþjófinn:

V.42: " *Vakið því, því að þú veist ekki, hvaða dag Drottinn þinn kemur .*"

Þema endurkomu Jesú Krists er skilgreint og „bíð“ þess mun vekja andlega vakningu í Bandaríkjunum Norður-Ameríku, á árunum 1831 til 1844. Það er kallað „aðventismi“, meðlimir þessarar hreyfingar eru þeir - sjálfir útnefndir af samtímamönnum sínum með hugtakinu „aðventistar“; Orðið tekið úr latneska „adventus“ sem þýðir: aðventa.

V.43: “ *Veistu þetta vel, ef húsbóndinn vissi á hvaða næturvakt þjófurinn ætti að koma, myndi hann vaka og ekki leyfa að brjótast inn í hús sitt .* ”

Í þessu versí er „ hússtjórinn “ lærisveinninn sem bíður eftir að Jesús snúi aftur, og „ þjófurinn “ vísar til Jesú sjálfs. Með þessum samanburði sýnir Jesús okkur þann kost að vita hvenær hann kemur aftur. Hann hvetur okkur því til að uppgötva það og hlustun okkar á ráðleggingar hans mun skilyrða samband okkar við hann.

V.44: „ *Þess vegna verið þér líka viðbúinir, því að Mannssonurinn kemur á þeirri stundu, að þér hugsið ekki .* “

Ég hef leiðrétt, í þessu versí, framtíðartíma sagnanna vegna þess að í frumgrísku eru þessar sagnir í nútíð. Reyndar segir Jesús þessi orð við samtímalærisveina sína sem spyrja hann um þetta efni. Drottinn mun á endalokatímanum nota þetta „aðventista“ þema til að sigta kristna menn með því að láta reyna á spámannlega trú; í þessu skyni mun hann í röð skipuleggja með tímanum fjórar væntingar „aðventista“; í hvert sinn réttlætt með nýrri lýsingu sem andinn gefur, fyrstu þrjár varðandi spádómstexta Daníels og Opinberunarbókarinnar.

V.45: „ *Hver er þá sá trúir og hyggi þjónn, sem húsbóndi hans hefur sett yfir fólk sitt til að gefa þeim mat á réttum tíma? »* ”

Gættu þess að gera ekki mistök í dómgreind þinni, því „ maturinn “ sem talað er um í þessu versí er fyrir augum þínum. Já, það er þetta skjal sem ég gaf nafnið „Útskýrðu Daníel og Opinberun“ sem er þessi andlega „ fæða “ sem er nauðsynleg til að næra trú þína, því það veitir, frá Jesú Kristi, öll svör við þeim spurningum sem þú getur með réttu spurt. , og umfram þessi svör, óvæntar opinberanir, eins og hinn sanni dagsetning endurkomu Jesú Krists sem skuldbindur okkur til vorsins 2030 í fjórða og síðasta „aðventista“ „bíðið“.

Þar sem ég hef persónulega áhyggjur af þessu versí, legg ég fram þetta skjal, ávöxt trúfesti minnar við Guð sannleikans og skynsemi minnar, vegna þess að ég vil ekki vera hissa á endurkomu Jesú Krists. Jesús opinberar hér endatímaáætlun sína. Hann hefur skipulagt fyrir þennan tíma „ mat “ sem hentar til að næra trú útvöldu hans sem bíða trúfastlega eftir dýrðlegri endurkomu hans. Og þessi „ matur “ er spádómlegur.

V.46: „ Sæll er sá þjónn, sem húsbóndi hans mun finna þegar hann kemur !»

Samhengi hinnar glæsilegu endurkomu hans er staðfest hér, það er væntingin um fjórðu „aðventista“. Viðkomandi þjónn er sannarlega þegar mjög ánægður með að vita hina opinberuðu hugsun Guðs, dóm sinn á trú manna. En þessi sæluboð mun stækka og varða alla þá sem, sem fá þetta síðasta guðlega ljós, munu aftur á móti dreifa því og deila því með hinum útvöldu sem dreifðir eru um alla jörðina, þar til Jesú Krists kemur aftur.

V.47: “ Sannlega segi ég yður, hann mun setja það yfir allar eigur sínar. »

Eignir Drottins munu varða andleg verðmæti, þar til hann kemur aftur. Og þjónninn verður fyrir Jesú, verndari andlega fjársjóðs síns; eini vörsluaðili véfrétta þess og opinberaðs ljóss. Eftir að hafa lesið allt skjalið, munt þú geta séð að ég er ekki að ýkja með því að gefa biblíulegri spádómlegri opinberun þess nafnið „fjársjóður“. Hvaða annað nafn gæti ég gefið opinberun sem verndar gegn „ seinni dauða “ og opnar leið til eilífs lífs? Vegna þess að það dreifir og lætur hverfa möguleikann á vafa sem er banvænn fyrir trú og hjálpræði.

V.48: „ En ef það er vondur þjónn, sem segir með sjálfum sér: Húsbóndi minn dregur að koma ,

Lífið sem Guð skapaði er af tvíundargerðinni. Allt hefur sína algeru andstæðu. Og Guð gaf mönnum tvær leiðir, tvær leiðir til að leiðbeina vali þeirra: líf og gott, dauða og illt; hveitið og hismið; sauðurinn og geiturinn, ljósið og myrkrið . Í þessu versí beinist andinn að vonda þjóninum, en þjóni engu að síður, sem tákna falska trú sem ekki nærast af Guði og umfram allt falskristna trú sem endar með því að ná til og varða aðventistatrúina sjálfa, á okkar tíma endalokanna. Þessi aðventismi fékk ekki lengur ljós frá Jesú Kristi vegna þess að hann neitaði því sem honum var borið á milli 1982 og 1991 og sem tilkynnti komu hans fyrir 1994, og framkallaði þessi aðventismi ávöxt illsku sem leiddi af útgeislun sendiboða Guðs í nóvember 1991. Taktu eftir að Jesús opinberar huldar hugsanir hjartans: „ Hver segir í sjálfum sér “. Vegna þess að framkoma utanaðkomandi trúarlegrar hegðunar er afar villandi; trúarleg formhyggja kemur í stað sannrar lifandi trúar fullrar vandlættingar fyrir sannleikanum.

V.49: "... ef hann byrjar að berja féлага sína, ef hann etur og drekkur með drykkjumönnum, "

Myndin er svolítið eftirsótt hingað til, en geislunin lýsir á friðartímum greinilega andstöðuna og baráttuna sem tjáir og á undan raunverulegum ofsóknum sem munu koma; þetta er bara spurning um tíma. Síðan 1995 hefur stofnanaaðventismi verið „ að borða og drekka með handrukkara “ að því marki að hún hefur gert bandalag við mótmælendur og kaþólikka með því að ganga í samkirkjulega bandalagið. Því að í Opb.17:2, sem miðar að kaþólsku trúnni sem kallast „ Babýlon hin mikla “, og mótmælendatrúnni sem kallast „ jörð “, segir

andinn: „ ***Það er með henni sem konungar jarðarinnar hafa gefið sig fram við saurlifnaðinn. , og það er af víni saurlifnaðar hans sem íbúar jarðarinnar varð fullur .*** ”

V.50: “ ... húsbondi þessa þjóns kemur á þeim degi sem hann á ekki von á og á klukkutíma sem hann veit ekki, ”

Afleiðingin af höfnun ljóssins varðandi væntingar þriðju aðventista, og dagsetninguna 1994, birtist loksins í formi fáfræði um tíma hinnar sönnu endurkomu Jesú Krists, það er fjórða vænting aðventista um hið guðlega verkefni. Þessi fáfræði er afleiðing þess að sambandið við Jesú Krist hefur rofið, þannig að við getum ályktað um eftirfarandi: Aðventistar sem settir eru í þessa hörmulegu aðstæður eru ekki lengur í augum Guðs eða, að hans dómi, „aðventistar“.

V.51: “ ...hann mun rífa hann í sundur og gefa honum hlut sinn með ***hræsnarunum*** : það mun verða grátur og gnístran tanna. »

Myndin lýsir þeirri reiði sem Guð mun beita falsþjóna sem hafa svikið hann. Ég tek eftir hugtakinu „ ***hræsnarar*** “ í þessu vers þar sem andinn tilgreinir falskristna menn í Dan.11:34, en víðtækari lestur er nauðsynlegur til að skilja samhengi þess tíma sem spádómurinn miðar að, sem inniheldur vers 33 og 35: “ og þeir vitrastir meðal þeirra munu leiðbeina mörgum. Það eru nokkrir sem munu um stund lúta í lægra haldi fyrir sverði og loga, í haldi og rænu. Á þeim tíma sem þeir lúta í lægra haldi, verður þeim aðeins hjálpað, og ***mörgum mun ganga til liðs við þá af hræsni*** . Sumir vitringanna munu falla, svo að þeir verði hreinsaðir, hreinsaðir og hvítaðir, ***allt til endalokanna*** , því að það mun ekki koma fyrr en á tilteknum tíma. » Hinn „ *vondi þjónn* “ er því sannarlega sá sem svíkur væntingar Guðs, meistara síns, og hann sameinast „ *allt til endalokanna* “, herbúðum „hræsnaranna “ . Hann deilir, upp frá því, með þeim reiði Guðs sem slær yfir þá allt til síðasta dóms, þar sem þeim er útrýmt, eytt í „ *eldsdíkinu* “ sem gefur „ *hinn annan dauða* “ endanlega, samkvæmt Opb. 20: 15: „ *Hverjum sem ekki fannst ritaður í lífsins bók var kastað í eldsdíkíð* .

Hin opinbera saga sannrar trúar

Hin sanna trú

Það er margt að segja um sanna trú, en ég er nú þegar að leggja til þennan þátt sem mér sýnist vera í forgangi. Sá sem vill stofna til sambands við Guð verður að vita að hugmynd hans eða hennar um líf á jörðu og á himni er öfga andstæða kerfis okkar á jörðu sem byggir á stoltum og vondum hugsunum innblásnum af Guði. óvinur hans og hans sanna útvöldu. Jesús gaf okkur leiðina til að bera kennsl á sanna trú: „*Af ávöxtum þeirra munuð þér þekkja þá . Tínum við vínber af þyrnum eða fíkjur af þistlum?* (Matt.7:16).“ Á grundvelli þessarar yfirlýsingar, vertu viss um að allir sem tilkalla nafn hans og sem ekki koma fram, hógværð hans, hjálpsemi, fórnfýsi hans, fórnfýsi hans, ást hans á sannleikanum og vandlætingu hans til að hlýða boðorðum hans. Guð, hafa aldrei verið og munu aldrei verða þjónar hans; þetta er það sem 1.Kor.13 kennir okkur með því að skilgreina karisma hins sanna heilagleika; það sem krafist er af réttlátum dómi Guðs: vers 6: “*hún gleðst ekki yfir ranglæti, heldur gleðst hún yfir sannleikanum*”.

Hvernig getum við trúað því að hinir ofsóttu og ofsækjandi séu dæmdir af Guði á sama hátt? Hver er líkindin milli Jesú Krists, krossfestur af fúsum og frjálsum vilja, og rómverska páfarannsóknarinnar eða Jóhannesar Kalvíns, sem beygði menn og konur til pyntinga til dauðadags? Til að sjá ekki muninn verðum við að hunsa orðin sem eru innblásin af biblíurítum. Þetta var raunin, áður en

Biblían var dreift um allan heim, en þar sem hún hefur verið fánleg alls staðar á jörðinni; hvaða afsakanir geta réttlætt dómgreindarvillur manna? Það eru engir. Þess vegna mun hin komandi guðlega reiði verða mjög mikil og óviðráðanleg.

Þau þrjú og hálf ári, sem Jesús vann í jarðneskri þjónustu sinni, eru okkur opinberuð í guðspjöllunum, til þess að við megum þekkja mælikvarða sannrar trúar að mati Guðs; það eina sem skiptir máli. Líf hans er okkur boðið sem fyrirmynd; fyrirmynd sem við verðum að líkja eftir til að viðurkenna hann sem lærisveina hans. Þessi ættleiðing felur í sér að við deilum hugmyndum hans um hið eilífa líf sem hann leggur til. Þar er eigingirni útskúfuð, sem og hrikalegt og eyðileggjandi stolt. Það er enginn staður fyrir grimmd og illsku í hinu eilífa lífi sem aðeins er boðið þeim útvöldu sem Jesús Kristur sjálfur viðurkennir. Hegðun hans var friðsamlega byltingarkennd, vegna þess að hann, meistarinn og Drottinn, gerði sig að þjóni allra, beygði sig að því marki að þvo fætur lærisveina sinna, til að gefa áþreifanlega merkingu í fordæmingu hans á þeim stoltu gildum sem birtast í leiðtogarnir, trúarpersónur Gyðinga á sínum tíma; hlutir sem enn í dag einkenna gyðinga og kristna trúmenn. Í algjerri andstöðu er staðallinn sem opinberaður er í Jesú Kristi viðmið eilífs lífs.

Með því að sýna þjónum sínum leiðin til að bera kennsl á sjálfa sig, óvini sína, falska þjóna Guðs, gerði Jesús Kristur að bjarga sálum þeirra. Og loforð hans um að vera, allt til enda veraldar, „*í miðju*“ hans útvöldu, er haldið og það felst í því að upplýsa og vernda þá alla jarðneska líf þeirra. Alger staðall sannrar trúar er að Guð sé áfram með sínum útvöldu. Þeir eru aldrei sviptir ljósi hans og heilögum anda. Og ef Guð dregur sig til baka er það vegna þess að hinn útvaldi er ekki lengur einn; Andleg staða hans breyttist í réttlátum dómi Guðs. Vegna þess að dómgreind hans lagar sig að mannlegri hegðun. Á einstaklingsstigi eru breytingar mögulegar í báðar áttir; frá góðu til illa eða frá illu til góðs. En þetta er ekki raunin, á sameiginlegu stigi trúarhópa og stofnana, sem breytast aðeins úr góðu yfir í illt, þegar þær aðlagast ekki breytingunum sem Guð hefur komið á. Í kennslu sinni segir Jesús okkur: „*Gott tré getur ekki borið slæman ávöxt, eins og slæmt tré getur ekki borið góðan ávöxt*“ (Matt.7:18).“ Hann gaf okkur því skilning á því að kaþólsk trú er „*vont tré*“ vegna viðurstyggis ávaxta síns og að hún muni, með fölskum kenningum sínum, vera það áfram, jafnvel þegar hún hættir að ofsækja fólk, svipt konungsstuðningi. Og það er eins með anglíkanska trú sem Hinrik VIII skapaði til að réttlæta framhjáhald sitt og glæpi; hvaða gildi getur Guð gefið afkomendum sínum og arftaka konunga? Þetta á einnig við um mótmælendakalvíníska trú, þar sem þessi stofnandi, John Calvin, var óttast, vegna orðspors um harðneskju sína og fjölda aftökur til dauða sem hann löggildi í borginni sinni Genf, mjög svipaðar og kaþólsku venjur síns tíma, að því marki að fara út fyrir þær. Þessi mótmælendatrú var ekki líkleg til að þóknast hinum ljúfa Drottni Jesú Kristi og það er ekki á nokkurn hátt hægt að taka hana sem fyrirmynd hinnar sönnu trúar. Það er svo satt að í opinberun sinni, sem Daníel var gefin, hunsar Guð siðbót mótmælenda, sem miðar aðeins að páfastjórninni í 1260 ár, og þann tíma sem boðskapur sjöunda dags aðventismans var settur á fót, berandi opinberaðs guðlegs sannleika, síðan 1844, til enda veraldar, sem kemur, árið 2030.

Sögulegir illir trúarlegar falsanir hafa allar hliðar á samþykkttri fyrirmynd Guðs, en þær passa aldrei við það. Sönn trú nærast stöðugt af anda Krists, fölsk trú er það ekki. Sönn trú getur útskýrt leyndardóma biblíuspádóma Guðs, röng trú getur það ekki. Mikið af túlkunum á spádómum streymir um heiminn, hver þeirra er ímyndunarafl en sá síðasti. Ólíkt þeim eru túlkanir mínar eingöngu fengnar úr tilvitnunum í Biblíuna; boðskapurinn er því nákvæmur, stöðugur, samfelldur og í samræmi við hugsun Guðs sem hann hverfur aldrei frá; og almættið vakir yfir því.

Undirbúningsskýringar fyrir Daníelsbók

Nafnið Daníel þýðir Guð er dómari minn. Þekking á dómi Guðs er meginundirstaða trúar, því hún leiðir skepnuna í átt að hlýðni við opinberaðan og skilnaðan vilja hans, eina skilyrðið fyrir blessun hans á öllum tímum. Guð leitar kærleika sköpunarvera sinna sem gera hana áþreifanlega og sýna hana með hlýðinni trú sinni. Dómur Guðs er því opinberaður með spádómum hans sem nota tákni eins og í dæmisögum Jesú Krists. Dómur Guðs er fyrst opinberaður af Daníelsbók en hann leggur aðeins grunninn að dómi hans um kristna trúarsögu sem verður opinberaður í smáatriðum í Opinberunarbókinni.

Í Daníel opinberar Guð lítið, en þetta magnbundna litla skiptir miklu máli, vegna þess að það er grundvöllur hinnar spámannlegu opinberunar. Byggingararkitektar vita hversu afgerandi og ákvarðandi undirbúningur byggingarreitsins er. Í spádómum er þetta hlutverk sem gefið er opinberunum sem Daníel spámaður fékk. Reyndar, þegar merking þeirra er skýrt skilin, nær Guð því tvíþætta markmiði **að sanna tilvist sína** og gefa útvöldum sínum **lyklana að því að skilja** boðskapinn sem andinn flytur. Í þessum „fáu hlutum“ finnum við allt hið sama: tilkynningin um röð fjögurra alheimsráðandi heimsvelða frá dögum Daníels (Dan.2, 7 og 8); opinbera stefnumótun jarðneskrar þjónustu Jesú Krists (Dan.9); tilkynning um fráhvarf kristinna manna árið 321 (Dan.8), páfaríkis 1260 ára milli 538 og 1798 (Dan.7 og 8); og „aðventista“ bandalagið (Dan. 8 og 12) frá 1843 (til 2030). Ég bæti við þetta, Dan.11 sem, eins og við munum sjá, opinberar form og þróun hinnar fullkomnu kjarnorkuheimsstyrjaldar á jörðu niðri sem enn á eftir að ljúka áður en frelsarans Guð endurkomu glæsilega.

Drottinn Jesús Kristur kallaði fram nafn Daníels á lúmskan hátt til að minna á mikilvægi þess fyrir nýja sáttmálann. „ Þegar þér þess vegna sjáið

viðurstyggð auðnarinnar, *sem Daníel spámaður talaði um* , staðfesta á helgum stað, þá gæfi sá sem les hana! (Matt.24:15) »

Ef Jesús bar vitni í þágu Daníels, er það vegna þess að Daníel hafði fengið frá honum kenningarnar um fyrstu komu hans og dýrðlega endurkomu hans, meira en nokkur annar á undan honum. Svo að orð mín séu vel skilin, þá verður þú að vita að Kristur, sem kom af himni, kynnti sig áður fyrir Daníel undir nafninu „*Michael*“, í Dan.10:13-21, 12:3 og þetta nafn er tekið upp af Jesú. -Kristur í Opb.12:7. Þetta nafn "*Micaël*" er betur þekkt í latnesku kaþólsku myndinni Michel, nafnið sem gefið er fræga Mont Saint-Michel í bretónska Frakklandi. Daníelsbók bætir við tölulegum upplýsingum sem gera okkur kleift að vita árið þegar hann kemur fyrst. Ég vil líka benda á að nafnið "*Micaël*" þýðir: Hver er eins og Guð; og nafnið „*Jesús*“ þýðir: YaHWéH frelsar. Bæði nöfnin varða hinn mikla skapara Guð, það fyrsta með himneska titlinum, annað með jarðneska titlinum.

Opinberun framtíðarinnar er kynnt fyrir okkur sem byggingarleikur með mörgum sögum. Í upphafi kvikmynda, til að búa til léttir áhrif í teiknimyndir, notuðu kvikmyndagerðarmenn glerplötur þar sem mismunandi máluð mynstur, þegar þau voru lögð ofan á, gáfu mynd á nokkrum stigum. Svo er það með spádóminn sem Guð hefur hannað.

Petta byrjar allt í Daníel

DANIEL BÓK

Þið sem lesið þetta verk vitið að hinn ótakmarkaði almáttugi Guð er á lífi, þótt hann sé hulinn. Þessi vitnisburður „spámannsins *Daníels*“ var skrifaður til að sannfæra þig um þetta. Það ber innsigli vitnisburðar gamla og nýja sáttmálans vegna þess að Jesús kallaði hann fram með orðum sem beint var til lærisveina hans. Reynsla hans sýnir verk þessa góða og réttláta Guðs. Og þessi bók gerir okkur kleift að uppgötva þann dóm að Guð flytur trúarsögu eingyðistrúar sinnar, gyðingur í fyrsta bandalagi, síðan kristinn, í nýju bandalagi sínu, byggt á blóði sem Jesús Kristur úthellti, 3. apríl 30. Tímabil. Hver er betri en „*Daníel*“ getur opinberað dóm Guðs? Nafn hans þýðir "Guð er dómari minn". Þessi lífsreynsla eru ekki fabúluringar, heldur vitnisburður um guðlega blessun fyrirmynd hans um tryggð. Guð sýnir hann meðal þeirra þriggja sem hann myndi bjarga í ógæfu í Esek.14:14-20. Þessar þrjár tegundir af hinum útvöldu eru „*Nói, Daníel og Job*“. Boðskapur Guðs segir okkur skýrt að jafnvel í Jesú Kristi, ef við líkjumst ekki þessum fyrirmyndum, mun dyrnar til hjálpræðis vera okkur lokaðar. Þessi boðskapur staðfestir þrönga veginn, þrönga veginn eða þrönga hliðið sem hinir útvöldu verða að fara um til að komast inn í himnaríki, samkvæmt kenningu Jesú Krists. Sagan af „*Daníel*“ og þremur félögum hans er kynnt fyrir okkur sem fyrirmynd þeirrar trúmennsku sem Guð bjargar á tímum erfiðleika.

En það er líka í þessari sögu af lífi Daníels, umskipti þriggja valdamikilla konunga sem Guði tókst að hrifsa frá djöflinum sem þeir voru tilbíðjendur í algjörri fáfræði. Guð gerði þessa keisara að öflugustu talsmönnum málstaðs síns í mannkynssögunni, þann fyrsta, en einnig þann síðasta, vegna þess að þessir

fyrirmyndarmenn munu hverfa og trú, gildi, siðferði munu hnigna endalaust. Fyrir Guð er það löng barátta að ræna sál og mál „*Nebúkadnesars*“ konungs er afar afhjúpanði fyrirmynd sinnar tegundar. Það staðfestir dæmisöguna um Jesú Krist, þennan „*góða hirði*“ sem yfirgefur hjörð sína til að leita að týndum sauðum.

Daníel 1

Dan 1:1 Á þriðja ríkisári Jójakíms Júdakonungs fór Nebúkadnesar Babýlonkonungur í móti Jerúsalem og settist um hana.

1a- Þriðja ríkisár Jójakíms Júdakonungs

Ríki Jójakíms í 11 ár frá – 608 til – 597. 3. ári – 605.

1b- *Nebúkadnesar*

Þetta er babýlonska þýðingin á nafni Nebúkadnesars konungs, "Nabú verndar elsta son minn." Nabu er mesópótamískur guð þekkingar og ritunar. Við getum nú þegar skilið að Guð ætlar að fá þetta vald yfir þekkingu og riti endurheimt til sín.

Dan 1:2 Þá gaf Drottinn Jójakím Júdakonung í hans hendur og hluta af áhöldum Guðs húss. Nebúkadnesar fór með áhöldin til Sínearlands, í hús guðs síns, og setti þau í fjársjóðshús guðs síns.

2a- Drottinn gaf Jójakím Júdakonung í hans hendur

Það er réttlæt看legt að Guð hafi yfirgefið gyðingakonunginn. 2Kr.36:5: Jójakím var tuttugu og fimm ára þegar hann varð konungur og ríkti ellefu ár í Jerúsalem. Hann gjörði það sem illt var í augum Drottins Guðs síns .

2b- *Nebúkadnesar* fór með áhöldin til Sínearlands, í hús guðs síns, setti þau í fjársjóðshús guðs síns.

Þessi konungur er heiðinn, hann þekkir ekki hinn sanna Guð sem Ísrael þjónar en sér um að heiðra guð sinn: Bel. Eftir framtíðarskipti hans mun hann þjóna hinum sanna Guði Daníels af sömu trúfesti.

Dan 1:3 Konungur bauð Ashpenaz, höfðingja hirðmanna sinna, að koma með nokkra af Ísraelsmönnum, konungsættum eða af göfugættum,

Dan 1:4 ungir drengir lýtalausir á líkama, myndarlegir í útliti, gæddir visku, skilningi og fræðslu, hæfir til að þjóna í konungshöllinni, og sem mundu fá kennslu í bókstöfum og tungumáli Kaldea.

4a- Nebúkadnesar konungur virðist vingjarnlegur og greindur, hann leitast aðeins við að hjálpa gyðingabörnum að aðlagast samfélagi sínu og gildum þess með góðum árangri.

Dan 1:5 *Konungur úthlutaði þeim fyrir hvern dag hluta af borði sínu og af víni, sem hann drakk, og ætlaði að ala þá upp í þrjú ár, og að þeim loknum skyldu þeir þjóna konungur.*

5a- Góðar tilfinningar konungs eru augljósar. Hann deilir með unga fólkinu því sem hann býður sjálfum sér, allt frá guðum sínum til matar hans.

Dan 1:6 *Meðal þeirra voru Daníel, Hananja, Mísael og Asarja af Júda sonum.*

6a- Af öllum ungu Gyðingunum, sem fluttir voru til Babýlon, sýndu aðeins fjórir þeirra fyrirmyndartrú. Staðreyndirnar sem fylgja eru skipulagðar af Guði til að sýna fram á muninn á ávöxtum þeirra sem þjóna honum og sem hann blessar og þeirra sem þjóna honum ekki og sem hann hunsar.

Dan 1:7 *Og höfðingi hirðmannanna gaf þeim nöfn: Daníel Beltsasar, Hananja Sadrak, Mísael Mesak og Asarja Abed-Negó.*

7a- Upplýsingum er deilt af þessum ungu gyðingum sem samþykkja að bera heiðin nöfn sem sigurvegarinn lagði á sig. Nafngift er merki um yfirburði og meginregla sem hinn sanni Guð kennir. 1Mós.2:19: *Og Drottinn Guð, sem myndaði úr jörðu öll dýr merkurinnar og allar fuglar himinsins, leiddi þau til manna til að sjá hvað hann myndi kalla þau, og að sérhver lifandi skepna skyldi heita það sem maður. myndi gefa honum.*

7b- Daníel „Guð er dómari minn“ er endurnefnt Beltesasar: „Bel mun vernda“. Bel tilgreinir djöfulinn sem í fullkominni fáfræði þjónaði og heiðraði þessar heiðnu þjóðir, fórnarlömb djöfla anda.

Hanania „Nád eða gefið frá YaHWÉH“ verður „Shadrach „innblásinn af Aku“. Aku var tungluðinn í Babýlon.

Mishaël „Hver er réttlæti Guðs“ verður Meschac „sem tilheyrir Aku“.

Azaría „Hjálpin eða hjálpin er YaHWÉH“ verður „Abed-Negó“ „þjónn Negós“ og þar þegar, sólguð Kaldea.

Dan 1:8 *Daníel ákvað að saurga sig ekki með mat konungs og víni sem konungur drakk, og hann bað yfirmanninn að neyða hann ekki til að saurga sig.*

8a- **Að hafa** heiðneskt nafn er ekki vandamál þegar þú ert sigraður, en að saurga sjálfan þig að því marki að skamma Guð er of mikils virði. Tryggð ungu mannanna varð til þess að þeir héldu sig frá vínnum og kjöti konungsins vegna þess að þessir hlutir voru jafnan færðir heiðnum guðum sem heiðraðir voru í Babýlon. Æsku þeirra skortir þroska og þeir rökkræða ekki enn eins og Páll, hinn trúi vitni Krists sem telur falska guði vera vind (Róm.14; 1Co.8). En af ótta við að hneyksla þá sem eru veikir í trúnni lætur hann eins og þeir. Ef hann hegðar sér á öfugan hátt, drýgir hann ekki synd, því rökstuðningur hans er réttur. Guð fordæmir saurgun sem framin er af fúsum og frjálsum vilja með allri þekkingu og samvisku; í þessu dæmi, það viljandi val að heiðra heiðna guði.

Dan 1:9 *Guð veitti Daníel náð og náð frammi fyrir yfirmanninum.*

9a- Trú ungs fólks sýnir sig í ótta þeirra við að misþóknast Guði; Hann getur blessað þá.

Dan 1:10 *Foringi hirðmannanna sagði við Daníel: „Ég óttast minn herra konunginn, sem hefur sett þér hvað þú átt að eta og drekka. Því hvers vegna ætti*

hann að sjá andlit þitt niðurdregnara en ungt fólk á þínum aldri? Þú myndir afhjúpa höfuð mitt fyrir konungi.

Dan 1:11 *Þá sagði Daníel við ráðsmanninn, sem æðsti hirðstjórinn hafði falið umsjón Daníels, Hananja, Mísael og Asarja:*

Dan 1:12 *Reynið þjóna þína í tíu daga og gef oss grænmeti að eta og vatn að drekka.*

Dan 1:13 *Þá skalt þú líta á ásjónur vor og sveinanna, sem eta mat konungs, og þú skalt fara með þjóna þína eins og þú hefur séð.*

Dan 1:14 *Og hann veitti þeim það sem þeir báðu um og prófaði þá í tíu daga.*

Dan 1:15 *Að tíu dögum liðnum voru þeir fallegri og þykkari en allir piltarnir sem átu mat konungs.*

15a- Við getum komið á andlegum samanburði milli „ tíu daga “ reynslu Daníels og þriggja féлага hans, við „ tíu daga “ spámannlegra ára ofsókna á boðskap „ Smyrna “ tímabilsins í Apó 2:10. . Reyndar opinberar Guð í báðum upplifunum huldun ávöxt þeirra sem segjast vera frá honum.

Dan 1:16 *Ráðsmaðurinn tók matinn og vínið, sem þeim var ætlað, og gaf þeim grænmeti.*

16a- Þessi reynsla sýnir hvernig Guð getur virkað á huga manna þannig að þeir hylli þjónum hans í samræmi við heilagan vilja hans. Vegna þess að áhættan sem ráðsmaður konungs tók var mikil og Guð varð að grípa inn í svo hann samþykkti tillögur Daníels. Trúarupplifunin er farsæl.

Dan 1:17 *Guð gaf þessum fjórum ungu mönnum þekkingu, skilning á öllum bókstöfum og speki. og Daníel skýrði frá öllum sýnunum og draumunum.*

17a- *Guð veitti þessum fjórum ungu mönnum þekkingu, gáfur í öllum bókstöfum og vísku*

Allt er gjöf frá Drottni. Þeir sem ekki þekkja hann vita ekki hversu mikið það veltur á honum hvort þeir eru gáfaðir og vitir eða fáfróðir og heimskir.

17 b- *og Daníel skýrði frá öllum sýnunum og öllum draumunum.*

Fyrstur til að sýna trúfesti sína, er Daníel heiðraður af Guði sem gefur honum spádómsgáfuna. Þetta var vitnisburðurinn sem hann gaf á sínum tíma hinum trúföstu Jósef, fanga Egypta. Meðal fórna Guðs valdi Salómon einnig speki; og fyrir þetta val gaf Guð honum allt annað, dýrð og auð. Daníel mun aftur á móti upplifa þessa upphækkun byggða af trúfastum Guði sínum.

Dan 1:18 *Á þeim tíma sem konungur hafði ákveðið til að koma þeim til sín, færði höfðingi hirðmannanna þá fyrir Nebúkadnesar.*

Dan 1:19 *Konungur talaði við þá. Og meðal allra þessara ungu manna var enginn eins og Daníel, Hananja, Mísael og Asarja. Voru þeir því teknir í þjónustu konungs.*

Dan 1:20 *Um allt það, sem krafðist vísku og skilnings, og konungur spurði þá um, fann hann það tífalt hærra en allir spásagnamenn og stjörnuspekingar, sem voru í öllu ríki hans.*

20a- Guð sýnir þannig „ muninn á þeim sem þjóna honum og þeim sem þjóna honum ekki “, sem skrifað er í Mal.3:18. Nöfn Daníels og féлага hans munu koma inn í vitnisburð heilagrar Biblíunnar, því að sönnun þeirra um trúfesti verður fyrirmynd til að hvetja hina útvöldu allt til enda veraldar.

Dan 1:21 *Svo var Daníel allt til fyrsta ríkisárs Kýrusar konungs.*

Daníel 2

Dan 2:1 Á öðru ríkisári Nebúkadnesars dreymdi Nebúkadnesar drauma. Hugur hans var órólegur og hann gat ekki sofið.

1a- Svo, í – 604. Guð birtist í anda konungs.

Dan 2:2 Konungur kallaði á spásagnamennina, stjörnuspekingana, galdramennina og Kaldea til að segja honum drauma sína. Þeir komu og komu fram fyrir konung.

2a- Hinn heiðni konungur snýr sér þá að fólkinu sem hann hefur fram að því treyst, hver er sérfræðingur á sínu sviði.

Dan 2:3 Þá sagði konungur við þá: 'Mig hefur dreymt draum. hugur minn er órólegur, og mig langar að vita þennan draum.

3a- Konungur mælti vel: Þenna draum vil ek vita ; hann talar ekki um merkingu þess.

Dan 2:4 Kaldear svöruðu konungi á arameísku: Ó konungur, lifðu að eilífu! Segðu þjónum þínum frá því og við munum útskýra það.

Dan 2:5 Þá svaraði konungur aftur og sagði við Kaldea: „Þetta er komið undan mér. Ef þú gerir mig ekki meðvitadan um drauminn og skýringu hans verður þú rifinn í sundur og hús þín verða að rusli.

5a- Óbilgirni konungsins og sú öfgafulla ráðstöfun sem hann tekur eru óvenjuleg og innblásin af Guði sem skapar leiðina til að rugla heiðna kaldhæðni og opinbera dýrð sína í gegnum trúa þjóna sína.

Dan 2:6 En ef þú segir mér drauminn og skýringu hans, munt þú fá frá mér gjafir og gjafir og mikinn heiður. Segðu mér því drauminn og skýringu hans.

6a- Þessar gjafir, gjafir og mikla heiður undirbýr Guð fyrir sína trúföstu útvöldu.

Dan 2:7 Þeir svöruðu í annað sinn: Konungur segi þjónum sínum drauminn, og munum vér skýra það.

Dan 2:8 Þá svaraði konungur og sagði: "Sannlega skil ég, að þú ert að reyna að vinna tíma, því að þú sérð, að málið er sloppið hjá mér.

8a- Konungur spyr vitringa sína eitthvað sem aldrei hefur verið spurt og hann nær því ekki.

Dan 2:9 Ef þú lætur mig ekki vita drauminn, mun sama setningin ná yfir yður alla. þú vilt búa þig undir að segja mér lygar og ósannindi á meðan þú bíður þess að tímarnir breytist. Segðu mér því drauminn og ég mun vita hvort þú getir gefið mér skýringuna.

9a- Þú vilt búa þig undir að segja mér lygar og lygar, á meðan þú bíður eftir að tímarnir breytist

Það er á þessari reglu að allt til enda veraldar verða allir falskir sjáendur og spámenn ríkir.

9b- Segðu mér því drauminn, og ég mun vita hvort þú getir gefið mér skýringuna

Í fyrsta skipti birtist þessi rökrétta röksemdafærsla í hugsun um mann. Charlatans skemmta sér konunglega við að geta sagt hvað sem er við barnalegir og of auðtrúa viðskiptavini sína. Beiðni konungs afhjúpar takmörk þeirra.

Dan 2:10 *Kaldear svöruðu konungi: „Það er enginn á jörðu sem getur sagt það sem konungur biður um. enginn konungur, hversu mikill og voldugur sem hann kann að hafa verið, hefur nokkurn tíma krafist slíks af nokkrum galdramanni, stjörnuspekingum eða Kaldea.*

10a- Orð þeirra eru sönn, því fram að því hafði Guð ekki gripið inn í til að afhjúpa þá, svo að þeir skilji að hann er eini Guðinn og að heiðnir guðdómar þeirra eru ekkert nema ekkert og skurðgoð smíðuð með höndum og öndum manna. yfir í djöfla anda.

Dan 2:11 *Erfitt er það sem konungur spyr; það er enginn sem getur sagt konungi það, nema guðirnir, sem búa ekki meðal manna.*

11a- Vitringarnir tjá hér óumdeilanlegan sannleika. En með þessum ummælum viðurkenna þeir að hafa ekkert samband við *guðina*, á meðan þeir eru alltaf ráðfærðir af blekkingum sem halda að þeir muni fá svör frá földum guðum í gegnum þá. Áskorunin sem konungurinn setti af stað afhjúpar þá. Og til að ná þessu krafðist það óútreiknanlegrar og óendanlegrar visku hins sanna Guðs, sem þegar er háleitlega opinberuð í Salómon, þessum meistara guðlegrar visku.

Dan 2:12 *Við þetta varð konungur reiður og reiður mjög. Hann skipaði öllum vitringum Babýlon að lífláta.*

Dan 2:13 *Dómurinn var birtur, vitringarnir voru teknir af lífi, og þeir leituðu að Daníel og félagum hans til að tortíma þeim.*

13a- Það er með því að setja sína eigin þjóna fyrir dauðann sem Guð mun reisa þá í dýrð með Nebúkadnesar konungi. Þessi stefna spáir síðustu reynslu af trú adventista þar sem hinir útvöldu munu bíða dauða sem uppreisnarmenn kveða á um á ákveðnum degi. En hér verður dæminu snúið við, því hinir dánú verða þeir uppreisnarmenn sem munu drepa hver annan þegar hinn voldugi og sigursæli Kristur birtist á himnum til að dæma þá og fordæma.

Dan 2:14 *Þá talaði Daníel viturlega og viturlega við Arjoch, varðstjóra konungsins, sem hafði farið út til að drepa spekingana í Babýlon.*

Dan 2:15 *Og hann svaraði og sagði við Arjók, foringja konungs: „Hví er refsing konungs svona harður? Arjoc útskýrði málið fyrir Daníel.*

Dan 2:16 *Þá fór Daníel til konungs og bað hann að gefa sér tíma til að gefa konungi skýringuna.*

16a- Daníel hagar sér samkvæmt eðli sínu og trúarupplifun sinni. Hann veit að spádómlegar gjafir hans eru gefnar honum af Guði, sem hann er vanur að setja allt sitt traust á. Þegar hann lærir hvað konungur spyr, veit hann að Guð hefur svörin, en er það vilji hans að gera honum grein fyrir þeim?

Dan 2:17 Þá fór Daníel heim til sín og sagði Hananja, Mísael og Asarja félagum sínum frá þessu máli.

17a- Ungu mennirnir fjórir búa í húsi Daníels. „*Þeir sem eru eins flykkjast saman*“ og þeir tákna söfnuð Guðs. Þegar fyrir Jesú Krist, „*þar sem tveir eða þrír koma saman í mínu nafni, er ég mitt á meðal þeirra,*“ segir Drottinn. Bræðrakærleikur sameinar þetta unga fólk sem sýnir fallegan anda samstöðu.

Dan 2:18 og hvetja þá til að biðja um miskunn frá Guði himinsins, svo að Daníel og félagar hans verði ekki tortímt ásamt öðrum vitringum Babýlon.

18a- Frammi fyrir svo sterkri ógn gegn lífi þeirra eru ákafar bænir og einlæg föstur einu vopn hinna útvöldu. Þeir vita það og munu biða eftir svári frá Guði sínum sem hefur þegar gefið þeim svo mikla sönnun að hann elskar þá. Við enda veraldar munu þeir síðustu útvöldu, sem dauðatilskipunin beitir sér fyrir, bregðast við á sama hátt.

Dan 2:19 Þá opinberaðist leyndarmálið Daníel í sýn um nóttina. Og Daníel blessaði Guð himinsins.

19a- Eftir beiðni hans útvöldu, er hinn trúi Guð þar, vegna þess að hann skipulagði prófið til að vitna um trúfesti sína fyrir Daníel og þrjá féлага hans; til þess að hækka þá í æðstu stöður í stjórn konungs. Hann mun, reynslu eftir reynslu, gera þau ómissandi fyrir þennan konung sem hann mun leiða og að lokum breyta. Þessi trúskipti munu vera ávöxtur trúrrar og óaðfinnanlegrar hegðunar hinna fjögurra ungu Gyðinga sem helgaðir voru af Guði fyrir einstakt verkefni.

Dan 2:20 Daníel svaraði og sagði: *Lofað sé nafn Guðs frá eilífð til eilífðar. Viskan og styrkurinn tilheyrir honum.*

20a- Vel réttlæt看legt lof vegna þess að sönnunin fyrir *visku hans* er óneitanlega sýnd í þessari reynslu. *Styrkur* hennar kom Jójakím til Nebúkadnesars og hún setti hugmyndir sínar í huga þeirra manna sem áttu að hlynna verkefni hennar.

Dan 2:21 *Hann er það sem breytir tímum og aðstæðum, sem steypir og stofnar konunga, sem gefur viturum visku og þekkingu þeim sem hafa skilning.*

21a- Þetta vers lýsir greinilega öllum ástæðum þess að trúa á og á Guð. Nebúkadnesar mun að lokum snúast þegar hann gerir sér fulla grein fyrir þessu.

Dan 2:22 *Hann opinberar það sem er djúpt og hulið, hann veit hvað er í myrkrinu og ljósið er hjá honum.*

22a- Djöfullinn getur líka opinberað það sem er djúpt og hulið, en ljósið er ekki í honum. Hann gerir það til að tæla og snúa mönnum frá hinum sanna Guði, sem, þegar hann gerir það, bregst við til að frelsa útvöldu sína með því að opinbera þeim banvænar gildirur sem djöflar sem dæmdir voru til jarðnesks myrkurs, frá sigri Jesú Krists yfir syndinni, setja. og dauða.

Dan 2:23 *Guð feðra minna, ég vegsama þig og vegsama þig, að þú gafst mér visku og styrk, og að þú hefur kunngjört mér það, sem við höfum beðið þig um, að þú opinberaðir oss leyndardóm konungs.*

23a- Viska og styrkur var í Guði, í bæn Daníels, og Guð gaf honum þau. Við sjáum í þessari reynslu að meginreglan sem Jesús kenndi rætast: „*biðjið og yður mun gefast*“. En það er ljóst að til að fá þessa niðurstöðu þarf tryggð umsækjanda að standast öll próf. Valdið sem Daníel tekur á móti mun taka á sig mynd sem virkar á hugsanir konungsins sem verður fyrir óneitanlega augljósri sönnun sem

mun neyða hann til að viðurkenna tilvist Guðs Daníels sem hann og þjóð hans hefur ekki vitað til þess

Dan 2:24 *Eftir þetta fór Daníel til Arjóks, sem konungur hafði boðið að tortíma vitringunum í Babýlon. Og hann fór og sagði við hann svo: Eyddu ekki spekingunum í Babýlon! Farðu með mig fyrir konung, og ég mun gefa konungi skýringuna.*

24a- Guðdómlegur kærleikur er lesinn í Daníel sem hugsar um að fá líf fyrir hina vitru heiðingja. Þetta er aftur hegðun sem vitnar Guði um gæsku hans og samúð, í hugarástandi fullkominnar auðmýktar. Guð má mettast, þjónn hans vegrar hann með verkum trúar sinnar.

Dan 2:25 *Arjók leiddi Daníel í skyndi fyrir konung og mælti svo við hann: Ég hef fundið mann meðal herfanga Júda, sem mun skýra konungi.*

25a- Guð heldur konunginum í mikilli angist og það eitt að fá svarið sem hann óskaði eftir mun láta reiði hans linna strax.

Dan 2:26 *Þá svaraði konungur og sagði við Daníel, sem Beltsasar hét: „Getur þú sagt mér drauminn, sem mig hefur dreymt, og skýringuna á honum?”*

26a- Heiðna nafnið sem honum var gefið breytir engu. Það er Daníel en ekki Beltsasar sem mun gefa honum hið vænta svar.

Dan 2:27 *Daníel svaraði í viðurvist konungs og sagði: „Það sem konungur biður um er leyndarmál, sem vitringarnir, stjörnuspekingarnir, spásagnamennirnir og spásagnamennirnir geta ekki opinberað konungi.*

27a- Daníel biður fyrir hönd vitra. Það sem konungur bað þá var þeim óviðkomandi.

Dan 2:28 *En það er Guð á himnum, sem opinberar leyndarmál og hefur kunngjört Nebúkadnesar konungi, hvað mun gerast í lok tímans. Þetta er draumur þinn og sýnin sem þú hafðir í rúminu þínu.*

28a- Þetta upphaf skýringarinnar mun vekja athygli Nebúkadnesars, vegna þess að viðfangsefni framtíðarinnar hefur alltaf kvatt menn og þjáðst, og möguleikinn á að fá svör um þetta efni er spennandi og hughreystandi. Daníel beinir athygli konungs að hinum ósýnilega lifandi Guði, sem kemur á óvart fyrir konunginn sem tilbáði efnislega guði.

Dan 2:29 *Á rekkju þinni, konungur, hafa komið upp hugsanir til þín um hvað muni verða eftir þennan tíma. og sá sem opinberar leyndarmál hefur kunngjört þér hvað verða mun.*

Dan 2:30 *Ef mér hefur verið opinberað þetta leyndarmál, þá er það ekki vegna þess að í mér er meiri víska en allra lifandi. en það er til þess að skýringin megi gefa konungi, og að þú þekkir hugrenningar hjarta þíns.*

30a- *Það er ekki svo að það sé í mér meiri víska en allra lifandi manna; en það er svo að skýringin er gefin konungi*

Fullkomin auðmýkt í verki. Daníel stígur til hliðar og segir konungi að þessi ósýnilegi Guð hafi áhuga á honum; þessi Guð öflugri og áhrifaríkari en þeir sem hann hefur þjónað fram að því. Ímyndaðu þér hvaða áhrif þessi orð hafa á huga hans og hjarta.

30b- *og þekki hugsanir hjarta þíns*

Í heiðnum trúarbrögðum eru staðlar góðs og ills hins sanna Guðs hunsuð. Konungar eru aldrei yfirheyrðir, vegna þess að þeir eru hræddir og hræddir vegna

Þess að kraftur þeirra er mikill. Uppgötvun hins sanna Guðs mun gera Nebúkadnesar kleift að uppgötva smám saman persónugalla sína; það sem enginn hefði haft dirfsku til að gera meðal þjóðar sinnar. Lærdómnum er líka beint til okkar: Við getum aðeins þekkt hugsanir hjarta okkar ef Guð breytir í samvisku okkar.

Dan 2:31 *Konungur, þú sást og sást mikla mynd. Þessi stytta var gífurleg, og einstaklega prýðileg; hún stóð frammi fyrir þér, og útlit hennar var hræðilegt.*

31a- *þú sást stóra stytta; þessi stytta var gríðarlega stór og af einstakri prýði*

Styttan mun sýna röð hinna miklu jarðnesku heimsvelda sem munu taka við hvert annað þar til Jesú Krists kemur aftur í dýrð og þess vegna er gríðarlegt útlit hennar. Glæsileiki þess er sá af höfðingjum í röð sem eru þaktir auði, dýrð og heiðursmönnum.

31b- *hún stóð frammi fyrir þér, og útlit hennar var hræðilegt.*

Framtíðin sem stytta spáir liggur fyrir framan konunginn en ekki fyrir aftan hann. Hræðilegur þáttur þess spáir fjölda mannlegra dauðsfalla sem munu valda, stríðunum og ofsóknunum sem munu einkenna mannkynssöguna allt til enda veraldar; ráðamenn ganga yfir lík.

Dan 2:32 *Höfuð þessarar líkneskis var skíragull. brjóst hans og handleggir voru af silfri; kviður hans og læri voru af eiri;*

32a- *Höfuð styttunnar var úr skíru gulli*

Daníel mun staðfesta það í vers 38, höfuð gullsins er sjálfur Nebúkadnesar konungur. Þetta tákni einkennir hann vegna þess að fyrst mun hann umbreyta og þjóna með trú hinum sanna skapara Guði. Gull er **tákni** hreinnar trúar í 1. Pétursbréfi 1:7. Langur valdatími hans mun marka trúarsöguna og réttlæta umtal hans í Biblíunni. Auk þess er hann yfirmaður **smíði** raða jarðneskra höfðingja. Spádómurinn hefst á fyrsta stjórnarári hans árið 605.

32b- *brjóst hans og handleggir voru af silfri*

Silfur er minna virði en gull. Það breytist, gull er óbreytanlegt. Við verðum vitni að hnignun mannlegra gilda sem fylgir lýsingu styttunnar frá toppi til botns. Frá – 539 mun heimsveldi Meda og Persa taka við af Kaldeaveldi.

32c- *kviður hans og læri voru úr eiri*

Messing er líka minna virði en silfur. Það er kopar-undirstaða málmblöndur. Það versnar hrikalega og breytir útliti með tímanum. Það er líka harðara en silfur, sjálft harðara en gull sem eitt og sér er mjög sveigjanlegt. Kynhneigð er miðpunktur þeirrar myndar sem Guð hefur valið, en hún er líka ímynd mannlegrar æxlunar. Gríska heimsveldið, vegna þess að það er það, mun sannarlega reynast mjög afkastamikið og gefur mannkyninu heiðna menningu sem mun halda áfram til enda veraldar. Grísku stytturnar í bráðnu og steypu kopar munu njóta dásemdar af fólki allt til enda. Nekt líkamans kemur í ljós og siðspillt siðferði hans er takmarkalaust; þessir hlutir gera gríska heimsveldið að dæmigerðu tákni syndarinnar sem mun standa í gegnum aldirnar og árpúsundir þar til Kristur kemur aftur. Í Dan.11:21 til 31 verður gríska konungurinn Antíókos 4 þekktur sem Epifanes, ofsækjandi gyðinga í „7 ár“ á milli – 175 og – 168, sýndur sem tegund páfa ofsækjandans sem hann er á undan í spámannlega frásögn af þessum kafla. Þetta vers 32 flokkaði í röð og kallaði fram heimsveldin sem leiddu til rómverska heimsveldisins.

Dan 2:33 *fætur hans af járn; fætur hans, sumpart úr járn og sumpart úr leir.*

33a- *fætur hans, úr járn*

Sem fjórða heimsveldið sem spáð var fyrir, einkennist heimsveldið í Róm af hámarksherðingu sem táknað er með járn. Það er líka algengasti málmurinn sem oxast, ryðgar og eyðist. Hér er aftur hnignunin staðfest og hún fer vaxandi. Rómverjar eru fjölgyðistrúarmenn; þeir tileinka sér guði sigraðra óvina. Þannig mun grísk synd, með útbreiðslu þeirra, ná til allra þjóða heimsveldisins.

33b- *fætur hans, sumpart járn og sumpart leir*

Í þessum áfanga veikir leirhluti þetta harða yfirráð. Skýringin er einföld og söguleg. Árið 395 brotnaði Rómaveldi í sundur og eftir það myndu tíu tær fóta styttunnar koma á fót tíu sjálfstæðum kristnum konungsríkjum en öll sett undir trúarlegt eftirlit Rómabiskups sem yrði páfi frá 538. Þessir tíu konungar er getið í Dan.7:7 og 24.

Dan 2:34 *Þegar þú horfðir á, féll steinn út án handa og sló á fætur járn og leir líkneskisins og braut þá í sundur.*

34a- Myndin af steininum sem slær er innblásin af iðkun dauða með grýtingu. Þetta var staðallinn fyrir aftöku seka syndara í Ísrael til forna. Þessi steinn kemur því til að grýta jarðneska syndara. Síðasta plágan reiði Guðs verður hagl samkvæmt Op.16:21. Þessi mynd spáir fyrir um gjörðir Krists gegn syndurum á þeim tíma sem hans dýrðlega endurkomu Guðs kemur. Í Sec.3:9 gefur andinn Kristi mynd af steini, aðalsteini hornsins, þann sem Guð byrjar byggingu andlegrar byggingar sinnar með: Því sjá, steinninn sem ég lagði frammi fyrir Jósúa . . , það eru sjö augu á þessum eina steini; Sjá, sjálfur mun ég grafa það, sem þar skal grafið, segir Drottinn allsherjar. og ég mun afmá misgjörð þessa lands á einum degi. Síðan lesum við í Sak.4:7: *Hver ert þú, mikla fjall, fyrir Serúbabel? Þú verður sléttur út. Hann mun leggja aðalsteininn undir fagnaðarlátum: Náð, náð fyrir hana! Á þessum sama stað, í versum 42 og 47, lesum við: Hann sagði við mig: Hvað sérðu? Ég svaraði: Ég lít, og sjá, þar er kertastjaki allur úr gulli, með vasi ofan á og með sjö lömpum, með sjö pípum fyrir lampana, sem eru efst á kertastjakanum ; ... Því að þeir sem fyrirlitu daginn veikburða upphafs munu fagna þegar þeir sjá stigið í hendi Serúbabels. Þessir sjö eru augu Drottins, sem ganga um alla jörðina .* Til að staðfesta þennan boðskap munum við finna í Op.5:6, þessa mynd, þar sem sjö augu steinsins og ljósastikunnar eru eignuð Guðslambinu, nefnilega Jesú Kristi: *Og ég sá, í miðjum hásetið og lífverurnar fjórar og mitt á meðal öldunganna lamb sem þar var eins og slátrað væri. Hann hafði sjö horn og sjö augu, sem eru sjö andar Guðs sem sendir voru um alla jörðina.* Dómur yfir syndugum þjóðum sem framkvæmt er af Guði í eigin persónu, engin mannhönd grípur inn í.

Dan 2:35 *Þá var járn, leirinn, eirinn, silfrið og gullið brotið saman og varð eins og hismi, sem sleppur úr sumarþreski. vindurinn bar þá burt, og fundust engin spor af þeim. En steinninn, sem laust líkneskið, varð að miklu fjalli og fyllti alla jörðina.*

35a- *Þá var brotið saman járn, leirinn, koparinn, silfrið og gullið, og urðu það eins og hismi, sem sleppur af þreskivelli á sumrin. vindurinn bar þá burt, og fundust engin spor af þeim.*

Við endurkomu Krists voru þjóðanna táknaðir með gulli, silfri, eir, járn og leir allir eftir í syndum sínum og verðugir tortímingar hans, og myndin spáir þessari tortímingu.

35b- *En steinninn, sem laust líkneskið, varð að miklu fjalli og fyllti alla jörðina*
Opinberun mun leiða í ljós að þessi yfirlýsing mun aðeins rætast að fullu eftir þúsund ára himneskan dóm, með innsetningu hinna útvöldu á endurnýjaðri jörð, í Opínb. 4, 20, 21 og 22.

Dan 2:36 *Þetta er draumurinn. Við munum gefa skýringuna fyrir konungi.*

36a- Konungur heyrir loksins hvað hann dreymdi. Slíkt svar er ekki hægt að finna upp, því það var ómögulegt að blekkja hann. Sá sem lýsir þessu fyrir honum hefur því sjálfur fengið sömu sýn. Og hann bregst líka við beiðni konungs með því að sýna sig færar um að túlka myndirnar og gefa merkingu þeirra.

Dan 2:37 *Konungur, þú ert konungur konunganna, því að Guð himnanna hefur gefið þér vald, mátt, styrk og dýrð.*

37a- Ég kann mjög vel að meta þetta vers þar sem við sjáum Daníel tala óformlega við völduga konunginn, sem enginn maður myndi þora að gera á okkar rangsnúnu og spilltu dögum. Óformlega ávarpið er ekki móðgandi, Daníel ber virðingu fyrir Kaldea konungi. Tuinality er aðeins málfræðilegt form sem notað er af einangruðu viðfangsefni sem tjáir sig fyrir einum þriðja aðila. Og „eins stórkostlegur og konungurinn er, þá er hann ekki síðri maður“ eins og leikarinn Molière gat sagt á sínum tíma. Og svíf óréttmætra heita fæddist á sínum tíma með Louis 14, hinum stolta „sólkonungi“.

37b- *Ó konungur, þú ert konungur konunganna, því að Guð himnanna hefur gefið þér heimsveldið*

Meira en virðing, Daníel færir konungi himneska viðurkenningu sem hann vissi ekki um. Reyndar vottar hinn himneski konungur konunganna að hann hafi byggt hinn jarðneska konung konunganna. Að drottna yfir konungum er keisaraheitið. Tákn heimsveldisins er " *arnarvængir* " sem mun einkenna það sem fyrsta heimsveldið í Dan.7.

37c- *máttur,*

Það tilgreinir réttinn til að drottna yfir fjöldanum og er mældur í magni, þ.e. massa.

Það getur snúið hausnum og fyllt völdugan konung stolti. Konungurinn mun stundum gefa eftir fyrir stolti og Guð mun lækna hann í gegnum alvarlega niðurlægingarprófun sem birtist í Dan.4. Hann verður að sætta sig við þá hugmynd að hann hafi ekki öðlast kraft sinn af eigin krafti, heldur vegna þess að hinn sanni Guð gaf honum það. Í Dan.7 mun þessi kraftur taka táknræna mynd af *björn* Meda og Persa.

Vald sem fæst, stundum, með því að finna fyrir tótleika í sjálfum sér og í lífi sínu, fremja karlmenn sjálfsmorð. Kraftur fær þig til að fantasera um að öðlast mikla hamingju sem kemur ekki. „Allt nýtt, allt fallet“ segir máltækið, en þessi tilfinning endist varla. Í nútíma lífi endar þekktir og dáðir og auðgaðir listamenn með því að fremja sjálfsmorð þrátt fyrir augljósan, töfrandi og glæsilegan árangur.

37d- *styrkur*

Það táknað aðgerðina, þrýstinginn undir þvingun sem fær andstæðinginn til að beygja sig í bardaga. En þessa baráttu er hægt að heyja gegn sjálfum sér. Við tölum síðan um karakterstyrk. Styrkur er mældur í gæðum og skilvirkni.

Það hefur líka sitt tákni: *ljónið* samkvæmt Dómarabók 14:18: " *hvað er sterkara en ljónið, hvað er sætara en hunang* ". Styrkur ljónsins er í vöðvum hans; lappirnar og klærnar en sérstaklega munninn sem grípur og kæfir fórnarlömb sín áður en þau éta þau. Hin afvegaleidda opinberun þessa svars við gátunni sem Samson lagði fyrir Filista mun verða afleiðing af óviðjafnanlegu afli hans gegn þeim.

37.- *og dýrð* .

Þetta orð breytir merkingu í jarðneskum og himneskum hugmyndum sínum. Nebúkadnesar hlaut mannlega dýrð fram að þessari reynslu. Ánægjan að drottna yfir og ákveða örlög allra skepna á jörðinni. Það er eftir fyrir hann að uppgötva hina himnesku dýrð sem Jesús Kristur mun öðlast með því að gera sjálfan sig, meistarann og Drottin, að þjóni þjóna sinna. Til hjálpræðis síns mun hann að lokum þiggja þessa dýrð og himneskar aðstæður hennar.

Dan 2:38 *Hann hefur gefið í þína hönd, hvar sem þeir búa, mannanna börn og dýr merkurinnar og fugla himinsins, og hann setti þig að drottni yfir þeim öllum. Þú ert sá sem þú ert. gullhausinn.*

38a- Þessi mynd verður notuð til að tákna Nebúkadnesar í Dan.4:9.

38b- *þú ert höfuð gullsins.*

Þessi orð sýna að Guð veit fyrirfram hvaða ákvarðanir Nebúkadnesar mun taka. Þetta tákni, *höfuðið af gulli* , spáir framtíðarhelgun hans og kjöri hans til eilífs hjálpræðis. Gull er tákni hreinnar trúar samkvæmt 1 Pétursbréfi 1:7: *svo að prófun trúar þinnar, dýrmætari en forgengilegt gull (sem þó er eldprófað), geti leitt til lofs, dýrðar og heiðurs, þegar Jesús Kristur birtist* . Gull , þessi sveigjanlegi málmur, er ímynd þessa mikla konungs sem lætur umbreyta sér með verkum skaparans Guðs .

Dan 2:39 *Eftir þig mun rísa annað ríki, minna en þitt; þá þriðja ríkið, sem mun vera af eiri og drottna yfir allri jörðinni.*

39a- Með tímanum munu mannleg gæði versna; silfur kistunnar og tveir armar styttunnar er minna en gullið á höfðinu. Líkt og Nebúkadnesar mun Daríus með snúa aftur til trúar, Kýrus 2 persinn líka samkvæmt Esd.1:1 til 4, allir elska Daníel. og eftir þá Daríus persa og Artaxerxes 1 ^{samkvæmt} Esd.6 og 7. Í raunum munu þeir gleðjast yfir því að sjá Guð Gyðinga koma sínum eigin til hjálpar.

39b- *þá er þriðja ríkið, sem mun vera úr eiri og drottna yfir allri jörðinni.*

Hér versnar ástandið verulega fyrir gríska heimsveldið. Kopar, táknið sem táknað það, táknað óhreinleika, *synd* . Rannsóknin á Dan.10 og 11 mun gera okkur kleift að skilja hvers vegna. En nú þegar er menning fólksins í vafa sem uppfinningamaður lýðveldisfrelsis og allra rangsnúinna og spilltra frávika þess sem samkvæmt meginreglunni hafa engin takmörk, þess vegna segir Guð í Pro.29:18: Þegar það er engin *opinberun* , *fólkið er hömlulaust; Gott ef hann heldur lögin!*

Dan 2:40 *Fjórða ríkið mun verða, sterkt sem járn; eins og járn brýtur og brýtur allt, svo mun það brjóta og brjóta allt, eins og járn sem brýtur allt í sundur.*

40a- Ástandið versnar með þessu fjórða ríki, sem er Rómarríki, sem mun drottna yfir fyrri heimsveldunum og tileinka sér alla guðdómleika þeirra, þannig að það safnar saman öllum neikvæðum eiginleikum þeirra og kemur með nýjung, járnaga af óbilandi hörku. Þetta gerir það svo áhrifaríkt að ekkert land getur staðist það; svo mikið að veldi hans mun ná frá Englandi í vestri til Babýlon að austanverðu. Járn er sannarlega tákni þess, frá tvíeggjuðum sverðum, herklæðum og skjöldum, þannig að við árásum, tekur herinn á sig útlitið eins og skjaldsveppur með spjótsoddum, ógurlega áhrifaríkt gegn óreglulegum árásum og dreift frá óvinum sínum.

Dan 2:41 *Og eins og þú hefur séð fætturna og tærnar, að hluta úr leirkeraleir, að hluta úr járni, þá skal þetta ríki skiptast. en það mun vera í því eitthvað af styrkleika járnns, því að þú sást járn blandað við leir.*

41a- Daníel tilgreinir það ekki en myndin talar. Fætur og tær tákna ríkjandi áfanga sem mun taka við af heiðna rómverska heimsveldinu sem myndað er af járni. Aðskilið mun þetta rómverska heimsveldi verða vígvöllur litlu konungsríkjanna sem myndast eftir að það slitnaði. Bandalag járnns og leirs skapar ekki styrk, heldur sundrunu og veikleika. Við lesum leir leir. Leirkerasmiðurinn er Guð samkvæmt Jer.18:6: *Má ég ekki koma fram við þig eins og þessi leirkerasmiður, þú Ísraels hús? segir Drottinn. Sjá, eins og leir er í hendi leirkerasmiðsins, svo ert þú í minni hendi, Ísraels hús!* Þessi leir er hinn friðsæli hluti mannkyns sem Guð velur sína útvöldu úr og gerir þá að heiðurskerum.

Dan 2:42 *Og eins og tær fótanna voru að hluta úr járni og að hluta úr leir, þannig mun þetta ríki að hluta vera sterkt og að hluta viðkvæmt.*

42a- Tekur fram að rómverskt járn hélst áfram til enda veraldar, þó að Rómaveldi hafi misst einingu sína og yfirráð árið 395. Skýringin liggur í því að það tók aftur yfirráðið með trúarlegri tælingu rómversk-kaþólskrar trúar. Þetta er vegna vopnaðs stuðnings Clovis og Býsans keisaranna við biskupinn í Róm um 500. Þeir byggðu upp álit hans og nýtt páfavalld hans sem gerði hann, en aðeins í augum manna, að jarðneskum leiðtoga kristinnar kirkju. síðan 538.

Dan 2:43 *Þú hefur séð járn blandað leir, því að það mun blandast af mannlegum bandalögum. en þeir munu ekki sameinast hver öðrum, eins og járn er ekki sameinað leir.*

43a- Fingur fótanna, tíu talsins, verða tíu horn í Dan.7:7 og 24. Á eftir líkamanum og fótunum tákna þeir vestrænar kristnar þjóðir Evrópu á síðasta tíma, það er okkar Tímabil. Með því að fordæma hræsnissambönd Evrópuþjóða, opinberaði Guð fyrir 2.600 árum hversu viðkvæmt samningarnir sem sameina íbúa Evrópu í dag, einmitt sameinaðir á grundvelli "Rómarsáttmálans".

Dan 2:44 *Á dögum þessara konunga mun Guð himnanna reisa ríki, sem aldrei mun tortímt verða, og ekki mun það fara undir stjórn annarrar þjóðar. hann mun brjóta niður og eyða öllum þessum ríkjum, og sjálfur mun hann standa að eilífu.*

44a- *Á tímum þessara konunga*

Málið er staðfest, tærnar tíu eru í samtíma við hina dýrðlegu endurkomu Krists.

44b- *Guð himnanna mun reisa upp ríki sem aldrei verður eytt*

Val hinna útvöldu fer fram undir nafni Jesú Krists allt frá þjónustu hans, við fyrstu komu hans til jarðar, til að friðþægja fyrir syndir þeirra sem hann

frelsar. En á þeim tvö þúsund árum sem fylgdu þessari þjónustu var þetta val framkvæmt í auðmýkt og ofsóknum úr herbúðum djöfulsins. Og síðan 1843 eru þeir sem Jesús bjargar fáir, eins og rannsókn Dan.8 og 12 mun staðfesta.

6.000 ár frá því að útvalstími hinna útvöldu lýkur, 7. ^{árþúsundið} opnar hvíldardag eilífðarinnar aðeins þeim útvöldu sem eru endurleystir með blóði Jesú Krists frá Adam og Evu. Allir munu hafa verið útvaldir vegna trúmennsku sinnar vegna þess að Guð tekur með sér trúa og hlýðna menn og frelsar djöfulinn, uppreisnargjarna engla hans og óhlýðna menn til algjörRAR tortímingar sálar þeirra.

44c- *og sem mun ekki fara undir yfirráð annarrar þjóðar*

Vegna þess að það bindur enda á jarðnesk yfirráð og arftaka manna.

44d- *hann mun brjóta og tortíma öllum þessum ríkjum, og sjálfur mun hann standa að eilífu*

Andinn útskýrir þá merkingu sem hann gefur orðinu endir; algjör merking. Það verður útrýming alls mannkyns. Og Rev.20 mun opinbera okkur hvað gerist á 7. ^{árþúsundinu}. Þannig munum við uppgötva áætlunina sem Guð hefur skipulagt. Á auðninni jörðinni verður djöfullinn fangi, án nokkurs himnesks eða jarðnesks félagsskapar. Og á himnum, í 1000 ár, munu hinir útvöldu dæma hina óguðlegu dauðu. Í lok þessara 1000 ára munu hinir óguðlegu rísa upp til hins endanlega dóms. Eldurinn sem eyðir þeim mun hreinsa jörðina sem Guð mun gera nýja með því að vegsama hana til að taka á móti háseti sínu og endurleystu útvöldu. Myndin af sýninni dregur því saman flóknari athafnir sem Apocalypse Jesú Krists mun opinbera.

Dan 2:45 *Þetta er til marks um steininn, sem þú sást falla af fjallinu án nokkurrar hjálpar, og braut sundur járníð, koparinn, leirinn, silfrið og gullið. Hinn mikli Guð hefur kunngjört konungi hvað verða skal eftir þetta. Draumurinn er sannur og skýring hans er örugg.*

45a- Að lokum, eftir komu hans, Kristur sem táknaður er með *steininum*, hinn himneski dóm *þúsund ára* og fullnustu hans síðasta dóms, á nýju jörðinni sem Guð endurreisti, mun hið *mikla fjall* sem boðað er í sýninni taka á sig mynd og stað. fyrir hann eilífd.

Dan 2:46 *Þá féll Nebúkadnesar konungur fram á ásjónu sína og dýrkaði Daníel og bauð að færa honum fórnir og reykelsi.*

46a- Enn heiðinn, konungur bregst við eftir eðli sínu. Eftir að hafa fengið frá Daníel allt sem hann hafði beðið um, hneig hann sig frammi fyrir honum og stóð við skuldbindingar sínar. Daníel mótmælir ekki skurðgoðadýrkuninni sem hann framkvæmir gagnvart honum. Það er enn of snemmt að mótmæla því og efast um. Tíminn, sem tilheyrir Guði, mun vinna verk sitt.

Dan 2:47 *Og konungur talaði við Daníel og sagði: Sannlega, Guð þinn er Guð guða og Drottinn konunga, og hann opinberar leyndarmál, þar sem þú hefur getað uppgötvað þennan leyndardóm.*

47a- Þetta var fyrsta skref Nebúkadnesars konungs í átt að trúskiptum sínum. Hann mun aldrei geta gleymt þessari reynslu sem neyðir hann til að viðurkenna að Daníel sé í sambandi við hinn sanna Guð, í raun Guð *guðanna og Drottin konunga*. En heiðna föruneytið sem aðstoðar hann mun seinka trúskipti hans. Orð hans bera vitni um árangur spádómsstarfsins. Kraftur Guðs til að segja fyrirfram

hvað muni gerast setur eðlilegan mann upp við vegg sannfærandi sönnunargagna sem hinn útvaldi lætur undan og hinir föllnu standa gegn.

Dan 2:48 *Pá reisti konungur Daníel upp og gaf honum margar góðar gjafir. hann fól honum yfirráð yfir öllu Babýlon-héraði og setti hann yfir alla vitringa í Babýlon.*

48a- Nebúkadnesar fór fram við Daníel á sama hátt og Faraó hafði gert á undan honum við Jósef. Þegar þeir eru gáfaðir og ekki þrjósklega lokaðir og læstir, vita miklir leiðtogar hvernig þeir kunna að meta þjónustu þjóns með dýrmæta eiginleika. Þeir og fólk þeirra njóta góðs af þeim guðlegu blessunum sem hvíla á hans útvöldu. Speki hins sanna Guðs gagnast því öllum.

Daníel 2:49 *Daníel bað konung að láta Sadrak, Mesak og Abed-Negó forsjá yfir Babýlon-héraði. Og Daníel var í hirð konungs.*

49a- Þessir fjórir ungmenni skar sig úr, með sérstaklega trúfastri afstöðu sinni til Guðs, frá hinum ungu Gyðingum sem komu með þeim til Babýlon. Eftir þessa raun, sem hefði getað orðið stórkostleg fyrir alla, birtist velþóknun hins lifandi Guðs. Við sjáum þannig muninn sem Guð gerir á þeim sem þjóna honum og þeim sem þjóna honum ekki. Hann uppfefur kjörna embættismenn sína sem hafa sýnt sig verðuga, opinberlega, í augum allra manna.

Daníel 3

Dan 3:1 *Nebúkadnesar konungur gjörði líkneski af gulli, sextíu álnir á hæð og sex álnir á breidd. Hann reisti það í Dura-dalnum í Babýlon-héraði.*

3a- Konungurinn var sannfærður en ekki enn snúinn af lifandi Guði Daníels. Og stórmennskubrjálæði einkennir hann enn. Hinir fullorðnu í kringum hann hvetja hann á þessa braut eins og refurinn í dæmisögunni gerir við hrafninn, þeir dýrka hann og tilbiðja hann eins og guð. Einnig endar konungurinn með því að bera sig saman við guð. Það verður að segjast að í heiðni er rekið auðvelt vegna þess að hinir fölsku guðirnir eru óhreyfðir og frosnir í formi styttna á meðan hann,

konungurinn, er á lífi, er þeim nú þegar æðri. En hversu illa er þetta gull notað við að reisa stytta! Vitanlega hefur fyrri sýn ekki enn borið ávöxt. Kannski hjálpaði jafnvel sá heiður sem Guð guðanna sýndi honum að viðhalda og jafnvel auka stolt hans. Gull, tákn trúarinnar sem hreinsað er með prófraun samkvæmt 1. Pétursbréfi 1:7, mun hjálpa til við að sýna nærveru þessarar háleitu trúar í þremur félögum Daníels, í nýju reynslunni sem sagt er frá í þessum kafla. Þetta er lexía sem Guð beinir sérstaklega til útvöldu hans í síðustu réttarhöldunum aðventista þegar dauðatilskipun sem spáð var í Op.13:15 mun taka líf þeirra.

Dan 3:2 *Nebúkadnesar konungur kallaði saman herforingjana, ráðsmennina og landstjórana, yfirdómarana, fjárhirsluna, lögfræðingana, dómarana og alla sýslumenn héraðanna til að koma til vígslu líkneskisins, sem Nebúkadnesar konungur reisti.*

2a- Ólíkt prófraun Daníels í Dan.6, er reynslan ekki vegna samsæris fólksins sem umlykur konunginn. Hér er það ávöxtur persónuleika hans sem kemur í ljós.

Dan 3:3 *Þá söfnuðust landherjar, ráðsmenn og landstjórar, ædstu dómarar, gjaldkerar, lögfræðingar, dómarar og allir sýslumenn héraðanna saman til að vígja líkneskið, sem Nebúkadnesar konungur hafði sett upp. Þeir stóðu fyrir líkneskinu sem Nebúkadnesar hafði sett upp.*

Dan 3:4 *Og boðberi kallaði hárrí röddu: Þetta er það sem þeir bjóða þér, fólk, þjóðir og menn af hverri tungu!*

Dan 3:5 *Þegar þú heyrir hljóminn í básúnunni, pípunni, gítarum, sambúknum, psalterínu, sekkjapípunum og alls kyns hljóðfærum, þá muntu falla niður og tilbiðja gullstytta sem Nebúkadnesar konungur reisti.*

5a- *Á því augnabliki þegar þú heyrir lúðurhljóminn*

Táknið um réttarhöldin verður gefið með *lúðurhljómi*, rétt eins og endurkoma Jesú Krists er táknúð í Opib. 11:15 með 7. *lúðurhljómi*, og fyrri refsingarnar sex eru einnig táknáðar með lúðrum.

5b- *þú munt halla þér*

Framhjáhald er líkamlegt form heiðurs sem veitt er. Í Op.13:16 táknar Guð það með *hendi manna* sem munu *taka við merki dýrsins*, sem felst í því að iðka og heiðra dag hinnar heiðnu sólar sem leysti af hólmi hinn heilaga guðlega hvíldardag.

5c- *og þú munt elska það*

Tilbeiðsla er andlegt form heiðurs sem veitt er. Í Op.13:16 myndar Guð það í gegnum *enni mannsins* sem tekur við *merki dýrsins*.

Þetta vers gerir okkur kleift að uppgötva lyklana að þessum táknum sem vitnað er í í Apocalypse Jesú Krists. *Enni og hönd mannsins* draga saman hugsanir hans og verk og meðal hinna útvöldu fá þessi tákn innsigli *Guðs* öfugt við *merki dýrsins*, auðkennt með "sunnudag" rómversk-kaþólskrar trúar, samþykkt og studd af mótmælendum síðan inngöngu þeirra í samkirkjulega bandalagið.

Allt skipulag þessarar ráðstöfunar sem Nebúkadnesar konungur lagði fyrir mun verða endurnýjað við enda veraldar í trúfestiprófi fyrir hvíldardag skaparans Guðs. Á hverjum hvíldardegi mun neitun hinna útvöldu um vinnu bera vitni um andstöðu þeirra við lögmál mannanna. Og á sunnudaginn mun neitun þeirra um að taka þátt í álagðri sameiginlegri tilbeiðslu auðkenna þá sem uppreisnarmenn sem verður að losna við. Þá verður kveðinn upp dauðadómur. Ferlið mun því vera í

fullkomnu samræmi við það sem þrír félagar Daníels munu upplifa, sjálfir verða að fullu blessaðir af Guði fyrir þegar sýnt trúmennsku.

Hins vegar, fyrir heimsendi, var þessi lexía í fyrsta lagi boðin gyðingum í gamla bandalaginu sem urðu fyrir svipaðri raun á milli – 175 og – 168, ofsóttir til dauða af gríska konunginum Antiochos 4 þekktur sem Epifanes. Og Dan.11 mun bera vitni um að ákveðnir trúfastir Gyðingar vildu frekar vera drepnir en að fremja viðurstyggð frammi fyrir sínum sanna Guði. Vegna þess að á þeim dögum greip Guð ekki inn í til að bjarga þeim á kraftaverk, frekar en hann gerði síðar fyrir kristna menn sem Rómar myrtu.

Dan 3:6 *Hver sem ekki hneigir sig og tilbiður, mun þegar í stað kastað í eldsofn.*

6a- Fyrir féлага Daníels er ógnunin *eldsofninn*. Þessi líflátshótun er ímynd hins síðasta dauðatilskipunar. En það er munur á upplifunum tveim upphafs og endaloka, því að á endanum verður eldsofninn refsing síðasta dóms yfirgangsmanna sem ofsækja hina útvöldu heilögu Guðs.

Dan 3:7 *Þegar allar þjóðir heyrðu lúðurhljóminn, pípuna, gítarinn, sambúkann, psaltinið og hvers kyns hljóðfæri, þá heyrðu allir lýðurinn, þjóðirnar og fólkið á öllum tungumálum. féll niður og dýrkaði gulllíkneskið sem Nebúkadnesar konungur hafði sett upp.*

7a- Þessi hegðun um næstum almenna og einróma undirgefni fjöldans við mannleg lög og helgiathafnir spáir enn fyrir um hegðun þeirra á þeim tíma sem síðasta próf jarðneskrar trúar var gert. Síðasta allsherjarstjórn jarðarinnar verður hlýtt af sama ótta.

Dan 3:8 *Við þetta tækifæri og á sama tíma komu nokkrir Kaldear og ákærðu Gyðinga.*

8a- Guðs útvöldu eru skotmörk reiði djöfulsins sem drottnar yfir öllum sálum sem Guð viðurkennir ekki sem sína útvöldu. Á jörðinni mótast þetta djöfullega hatur í formi öfundar og um leið mikils haturs. Þeir eru síðan gerðir ábyrgir fyrir öllu illu sem mannkynið þjáist af, þó að það sé hið gagnstæða sem skýrir þessa illsku sem eru einfaldlega afleiðingar þess að Guð hefur ekki vernd þeirra. Þeir sem hata hina kjörnu embættismenn klekkja á sér samsæri til að gera þá að hinum vinsæla svívirðingum sem verður að losna við með því að drepa þá.

Dan 3:9 *Þeir svöruðu og sögðu við Nebúkadnesar konung: „Konungur, lifi að eilífu!*

9a- Umboðsmenn djöfulsins koma inn á svæðið, söguþráðurinn verður skýrari.

Dan 3:10 *Þú hefur gefið boðorð um að hver sá sem heyrir lúðurhljóm, pípuvípu, gítar, sambúk, psalta, sekkjapípur og hvers kyns hljóðfæri, skuli beygja sig og tilbiðja gulllíkneskið. ,*

10a- Þeir minna konunginn á orð hans sjálfs og skipan konungsvalds hans sem þarf að hlýða.

Dan 3:11 *og hver sem ekki hneigir sig og tilbiður, mun varpað verða í eldsofn.*

11a- Einnig er rifjað upp dauðahótun; gildran lokar á útvalda dýrlinga.

Dan 3:12 *Nú eru til Gyðingar, sem þú hefur falið umsjón með Babylon-héraði, Sadrak, Mesak og Abed-Negó, menn sem ekki virða þig, konungur. Þeir þjóna ekki guði þínum og tilbiðja ekki gulllíkneskið sem þú hefur sett upp.*

12a- Málið var fyrirsjáanlegt, æðstu embættunum var falin útlendingum gyðinga, hin svívirðilega afbrýðisemi sem kviknaði var að sýna ávöxt morðings

haturs. Og þess vegna eru útvaldir Guðs teknir fram og fordæmdir af vinsælli hefndarhyggju.

Dan 3:13 Þá bauð Nebúkadnesar, reiður og reiður, að koma Sadrak, Mesak og Abed-Negó. Og þessir menn voru leiddir fyrir konung.

13a- Mundu að þessir þrír menn fengu frá Nebúkadnesar æðstu stöður í ríki hans, vegna þess að þeir virtust honum vitrari, gáfaðari en fólkið í þjóð hans. Þetta er ástæðan fyrir því að „pirraður og trylltur“ ástand hans mun útskýra augnabliksgleyming hans á óvenjulegum eiginleikum þeirra.

Dan 3:14 Nebúkadnesar svaraði og sagði við þá: „Er það af ásettu ráði, Sadrak, Mesak og Abed-Negó, að þér þjónið ekki guði mínum og tilbiðjið ekki gulllíkneskið, sem ég hef hátt?“

14a- Hann biður ekki einu sinni eftir að þeir svari spurningu hans: Ertu viljandi að óhlýðnast skipunum mínum?

Dan 3:15 Vertu nú viðbúinn, og þegar þú heyrir básúnu, pípu, gítar, sambúk, sálma, sekkjapípur og hvers kyns hljóðfæri, munt þú beygja þig og tilbiðja líkneskið sem Ég hef gert; ef þú tilbiður hann ekki, verður þér þegar í stað kastað inn í eldsofninn. Og hver er sá guð sem mun frelsa þig úr hendi minni?

15a- Þegar konungur áttar sig skyndilega á því hversu gagnlegir þessir menn eru honum, er konungur reiðubúinn að bjóða þeim nýtt tækifæri með því að hlýða allsherjarreglu sinni.

Spurningin sem spurt er mun fá óvænt svar frá hinum sanna Guði sem Nebúkadnesar virðist hafa gleymt, tekinn af athöfnum keisaralífs síns. Enn fremur er ekkert sem kveður á um dagsetningu málsins.

Dan 3:16 Sadrak, Mesak og Abed-Negó svöruðu Nebúkadnesar konungi: 'Vér þurfum ekki að svara þér um þetta.

16a- Þessi orð til valdamesta konungs síns tíma virðast svívirðileg og óvirðuleg, en þessir menn sem sögðu þau eru ekki uppreisnarmenn. Þvert á móti eru þær fyrirmyndir um hlýðni við lifandi Guð sem þeir hafa ákveðið að vera trúir við.

Dan 3:17 Sjá, Guð vor, sem vér þjónum, getur frelsað oss úr eldsofninum, og hann mun frelsa oss af þinni hendi, konungur.

17a- Ólíkt konungi héldu hinir trúföstu útvöldu sönnunum sem Guð gaf þeim til að sýna að hann væri með þeim í prófun sýnarinnar. Með því að tengja þessa persónulegu reynslu við glæsilegar minningar um fólk þeirra sem frelsað var frá Egyptum og þrældómi þeirra, af þessum sama trúa Guði, ýta þeir áræðni að því marki að ögra konunginum. Ákveðni þeirra er algjör, jafnvel þótt það kosti dauða þeirra. En andinn lætur þá spá afskipti hans: *hann mun frelsa oss af þinni hendi, konungur*.

Dan 3:18 Annars, veistu, konungur, að vér munum ekki þjóna guði þínum og ekki tilbiðja gulllíkneskið, sem þú hefur reist.

18a- Og ef hjálp Guðs kemur ekki, þá er betra fyrir þá að deyja sem trúir útvaldir en að lifa af sem svikarar og huglausir. Þessa trúmennsku mun finnast í prófinu sem gríski ofsækjandinn lagði fram í – 168. Og eftir það, alla kristna tíma meðal sannkristinna manna sem allt til heimsenda munu ekki rugla saman lögmáli Guðs og lögmáli illra manna.

Dan 3:19 *En Nebúkadnesar fylltist reiði og sneri andliti sínu gegn Sadrak, Mesak og Abed-Negó. Hann tók aftur til máls og bauð að ofninn skyldi hitaður sjö sinnum meira en hann ætti að hita.*

19a- Það verður að skilja að þessi konungur sá aldrei á meðan hann lifði eða heyrði neinn vera á móti ákvörðunum sínum; sem réttlætir *heift hans* og *breytingu* á útliti *hans*. Djöfullinn kemur inn í hann til að leiða hann til að drepa útvalda Guðs.

Dan 3:20 *Síðan bauð hann nokkrum af hinum sterkustu hermönnum í her sínum að binda Sadrak, Mesak og Abed-Negó og kasta þeim í eldsofninn.*

Dan 3:21 *Og þessir menn voru bundnir í buxum sínum, kyrtlum, yfirhöfnum sínum og öðrum klæðum og var kastað inn í eldsofninn.*

21a- Öll þessi efni sem nefnd eru eru eldfim og líkamar þeirra.

Dan 3:22 *Þar sem fyrirmæli konungs voru hörð og ofninn var óvenju heitur, drap loginn mennina sem kastað höfðu Sadrak, Mesak og Abed-Negó inn í hann.*

22a- Dauði þessara manna vitnar um banvæna virkni elds þessa ofns.

Dan 3:23 *Og þessir þrír menn, Sadrak, Mesak og Abed-Negó, féllu bundnir í miðjum eldsofninum.*

23a- Skipun konungs er framkvæmd, jafnvel drepnir eigin þjónar hans.

Dan 3:24 *Þá varð Nebúkadnesar konungur hræddur og reis hratt upp. Og hann svaraði og sagði við ráðgjafa sína: Höfum vér ekki kastað þremur fjötrum í eldinn? Þeir svöruðu konungi: Vissulega, konungur!*

24a- Konungur konunga síns tíma trúir ekki sínum eigin augum. Það sem hann sér er handan ímyndunarafis mannsins. Hann telur þörf á að hughreysta sjálfan sig með því að spyrja þá sem eru í kringum hann hvort aðgerðin að kasta þremur mönnum í eldinn í ofninum sé að veruleika. Og þessir staðfestu þetta fyrir honum: *Það er víst, konungur!*

Dan 3:25 *Hann svaraði og sagði: „Jæja, ég sé fjóra menn án fjötra, ganga í miðjum eldi og hafa ekkert illt. og mynd hins fjórða líkist mynd af syni guðanna.*

25a- Svo virðist sem aðeins konungurinn hafi séð fjórðu persónuna sem hræddi hann. Fyrirmyndartrú mannanna þriggja er heiðruð og svarað af Guði. Í þessum eldi getur konungur greint menn og hann sér mynd af ljósi og eldi standa með þeim. Þessi nýja upplifun fer fram úr þeirri fyrstu. Veruleiki hins lifandi Guðs er enn sannaður fyrir honum.

25b- *og mynd þess fjórða líkist mynd af syni guðanna*

Útlit þessarar fjórðu persónu er svo ólíkt útliti manna að konungur kennir hann við *son guðanna*. Tjáningin er hamingjusöm vegna þess að hún er sannarlega bein inngríp þess sem verður fyrir mennina, ***sonur Guðs*** og ***mannssonurinn***, Jesús Kristur.

Dan 3:26 *Þá gekk Nebúkadnesar að dyrum eldsofnsins og talaði og sagði: Sadrak, Mesak og Abed-Negó, þjónar hins hæsta Guðs, farið út og komið! Og Sadrak, Mesak og Abed-Negó gengu út úr eldinum.*

26a- Enn og aftur umbreytir Nebúkadnesar sjálfum sér í lamb í andliti ljónakonungs sem er gríðarlega sterkari en hann. Þessi áminning vekur vitnisburð um reynslu fyrri sýnarinnar. Guð himnanna höfðar annað til hans.

Dan 3:27 *Satraparnir, ráðsmennirnir, landstjórnarnir og ráðgjafar konungs söfnuðust saman. Þeir sáu að eldurinn hafði ekkert vald yfir líkum þessara manna,*

að hárin á höfði þeirra höfðu ekki verið brennd, að nærbuxurnar þeirra voru ekki skemmdar og að eldlyktin hafði ekki haft áhrif á þá.

27a- Í þessari reynslu gefur Guð okkur og Nebúkadnesar sönnun fyrir raunverulegu almætti sínu. Hann skapaði jarðnesk lög sem setja skilyrði um líf allra manna og allra dýra sem lifa á jarðvegi hans og í hans vídd. En hann er nýbúinn að sanna að hvorki hann né englarnir lúta þessum jarðnesku reglum. Skapari algildra laga, Guð er ofar þeim og getur, að hans vilja, skipað fyrir kraftaverkatilvik sem munu á sínum tíma færa Jesú Kristi dýrð og orðstír.

Dan 3:28 *Nebúkadnesar svaraði og sagði: Lofaður sé Guð Sadraks og Mesaks og Abed-Negós, sem sendi engil sinn og frelsaði þjóna sína, sem á hann treystu, og sem brutu boð konungs og afhentu líkama sinn frekar en að þjóna og dýrka. einhver guð annar en þeirra guð!*

28a- Reiði konungs er horfin. Þegar hann er kominn aftur á fætur sem maður lærir hann af reynslunni og gefur út skipun sem kemur í veg fyrir að hluturinn endurtaki sig. Vegna þess að reynslan er bitur. Guð sýndi Babýloníumönnum að hann er lifandi, virkur og fullur af styrk og krafti.

28b- *sem sendi engil sinn og frelsaði þjóna sína, sem treystu á hann, og sem braut boð konungs og afhentu líkama þeirra frekar en að þjóna og tilbiðja nokkurn guð annan en Guð þeirra!*

Í mikilli skýrleika áttar konungur sig á því hversu aðdáunarverð er tryggð þeirra manna sem brjálæðislegt stolt hans vildi drepa. Það er enginn vafi á því að hann gerir sér grein fyrir því að vegna valds síns hefði verið mögulegt fyrir hann að forðast þessa heimskulegu raun sem stafar af stolti hans sem fær hann aðeins til að gera mistök í hættu á saklausu fólki.

Dan 3:29 *Nú er þetta boð mitt: Sérhver maður, af hvaða þjóð, þjóð eða tungu, sem illt talar um Guð Sadraks, Mesaks og Abed-Negó, skal höggvið í sundur, og hús hans mun verða niðurbrotið. hrúga af rusli, því það er enginn annar guð sem getur frelsað eins og hann.*

29a- Með þessari yfirlýsingu veitir Nebúkadnesar konungur vernd sína útvöldu Guðs.

Jafnframt hótar hann hverjum þeim, sem illt talar um Guð Sadraks, Mesaks og Abed-Negó, og hann tilgreinir, að hann verði rifinn í sundur, og hús hans verði gert að rusli, því að hann er ekki þar. enginn annar guð sem getur frelsað eins og hann. Frammi fyrir þessari ógn er öruggt að svo lengi sem Nebúkadnesar konungur ríkir munu trúfastir útvaldir Guðs ekki eiga í vandræðum vegna ráðagerða.

Dan 3:30 *Eftir þetta lét konungur Sadrak, Mesak og Abed-Negó dafna í Babýlon-héraði.*

30a- „Allt er gott sem endar vel“ fyrir trúfasta útvöldu hins lifandi Guðs, skapara alls sem lifir og er til. Því að hinir útvöldu munu rísa upp síðastir, og þeir munu ganga á dufti hinna dauðu, fyrri óvini þeirra, á hinn endurreistu jörð, um eilífð.

Í síðasta prófinu fæst þessi hamingjusöm endir líka. Þannig hagnast fyrstu réttarhöldin og sú síðasta á beinni íhlutun lifandi Guðs í þágu útvöldu hans sem hann kemur til að frelsa í Jesú Kristi, frelsaranum, þar sem nafn hans Jesús þýðir „YaHWéH frelsar“.

Daníel 4

Dan 4:1 *Nebúkadnesar konungur til allra þjóða, þjóða og tungumála, sem búa um alla jörðina. Megi friður verða þér gefinn í ríkum mæli!*

1a- Tónninn og formið sanna það, konungurinn sem talar er sá sem snerist til Guðs Daníels. Tjáningar þess líkjast ritum bréfa nýja sáttmálans. Hann býður frið, vegna þess að hann sjálfur er nú í friði, í mannshjarta sínu, hjá Guði kærleika og réttlætis, hinum sanna, hinum eina, hinum einstaka.

Dan 4:2 *Mér þótti gott að sýna þau tákni og undur sem hinn hæsti Guð hefur gjört mér.*

2a- Konungur gerir nú eins og Jesús sagði við blinda og fatlaða, læknaðir af honum, " farið og sýnið yður í musterinu og kunngjörrið hvað Guð hefur gert fyrir yður ". Konungurinn er líflegur af sömu löngun innblásinn af Guði. Vegna þess að trúskipti eru möguleg á hverjum degi, en Guð gefur þeim ekki öllum áhrifin af því sem konungur konunga, öflugur og sterkur keisari upplifði.

Dan 4:3 *Hversu mikil eru tákni hans! Hversu kraftmikil eru undur hans! Ríki hans er eilíft ríki, og ríki hans varir frá kyni til kyns.*

3a- Skilningur og vissu um þessa hluti veitir honum þann frið og sanna hamingju sem þegar er til staðar hér að neðan. Konungur lærði og skildi allt.

Dan 4:4 *Ég, Nebúkadnesar, bjó friðsamur í húsi mínu og hamingjusamur í höll minni.*

4a- Rólegur og ánægður? Já, en samt óbreyttur heiðingi fyrir hinn sanna Guð.

Dan 4:5 *Mig dreymdi draum sem hræddi mig. hugsanirnar sem ég var eltur með á rúminu mínu og sýn hugans fylltu mig skelfingu.*

5a- Þessi konungur Nebúkadnesar er sannarlega kynntur fyrir okkur sem týnda sauðinn sem Guð í Kristi kemur til að leitast við að hjálpa og bjarga frá ógæfu. Því að eftir þennan friðsæla og hamingjusama jarðneska tíma yrði framtíð konungs glötun og eilífur dauði. Til eilífrar hjálpræðis hans kemur Guð til að trufla hann og kvelja hann.

Dan 4:6 *Og ég bauð að leiða skyldu alla vitringa Babýlonar fyrir mig, til þess að þeir gætu skýrt mér drauminn.*

6a- Augljóslega hefur Nebúkadnesar alvarleg minnisvandamál. Af hverju kallar hann ekki á Daníel strax?

Dan 4:7 Þá komu spásagnamennirnir, stjörnuspekingarnir, Kaldear og spásagnarmennirnir. Ég sagði þeim drauminn og þeir gáfu mér enga skýringu.

7a- Hlutirnir gerast eins og í fyrstu sýn, heiðnu spásagnamennirnir kjósa að viðurkenna vanhæfni sína frekar en að segja sögusagnir til konungsins sem hefur þegar ógnað lífi þeirra.

Dan 4:8 Að lokum birtist Daníel fyrir mér, nefndur Beltsasar eftir nafni guðs míns, og sem hefur anda heilagra guða í honum. Ég segi honum drauminn:

8a- Ástæða gleyskunnar er gefin upp. Bel var enn guð konungsins. Ég minnst þess hér að Daríus medi, Kýrus persi, Daríus persi, Artaxerxes 1. samkvæmt Esd.1, 6 og 7, munu allir á sínum tíma kunna að meta útvöldu Gyðinga og eina Guð þeirra. Þar á meðal Kýrus sem Guð spáir um í Jes.44:28 og segir: *Ég segi um Kýrus: Hann er minn hirðir, og hann mun gera allan minn vilja; hann mun segja um Jerúsalem: Endurreisa hana! Og um musterið: Það verði grundvallað! - Hinn spáði hirðir mun uppfylla spámannlegan vilja Guðs sem hann viðurkennir að hlýða. Þessi annar texti staðfestir spádóma umskipti hans: Jes.45:2: Svo segir Drottinn við sinn smurða, við Kýrus, og í versni 13: Það er ég sem hef reist Kýrus upp í réttlæti mínu, og ég mun greiða alla hans vegu. ; Hann mun endurreisa borg mína og láta fanga mína lausa, án lausnargjalds eða mútugjalda, segir Drottinn allsherjar. Og uppfylling þessarar áætlunar birtist í Esd.6:3 til 5: Á fyrsta ríkisári Kýrusar konungs gaf Kýrus konungur þessi skipun um hús Guðs í Jerúsalem: Byggt skal húsið aftur, til þess að vera fórnarstaður. eru í boði, og að það hafi traustar stoðir. Hann skal vera sextíu álnir á hæð, sextíu álnir á breidd, þrjár raðir af höggnum steinum og ein röð af nýjum víði. **Kostnaðurinn greiðist af heimili konungs.** Ennfremur mun gull- og silfurkerum Guðs húss, sem Nebúkadnesar hafði tekið úr musterinu í Jerúsalem og flutt til Babýlon, skilað, flutt í musterið í Jerúsalem þangað sem þau voru og sett í húsið. Guðs. **Kostnaðurinn greiðist af heimili konungs.** Guð veitir honum þann heiður sem hann hafði veitt Salómon konungi. Farðu samt varlega! Þessi tilskipun mun ekki leyfa útreikningnum sem lagt er til í Dan.9:25 að nota til að fá dagsetningu fyrstu komu Messíasar; það mun vera konungur Artaxerxesar Persa. Kýrus lét endurbyggja musterið en Artaxerxes leyfði endurreisn múra Jerúsalem og heimsendingu allrar Gyðinga til þjóðlands síns.*

Dan 4:9 Beltsasar, höfðingi spásagnamannanna, sem ég veit að hafa í þér anda heilagra guða, og hverjum leyndarmáli er ekki erfitt, gefðu mér skýringu á sýnunum, sem ég sá í draumi.

9a- Við þurfum að skilja hvar konungurinn er. Í huga hans var hann heiðinn og viðurkenndi aðeins Guð Daníels sem annan guð, nema að hann var fær um að útskýra drauma. Hugmyndin um að þurfa að skipta um guð hvarflaði ekki að honum. Guð Daníels var bara annar guð miðað við hina.

Dan 4:10 Þetta eru sýn hugar míns meðan ég lá. Ég leit, og sjá, þar var tré hátt á jörðinni.

10a- Í myndunum sem Jesús mun nota til að kenna hinu andlega fólki sem hann vill kenna, verður tréð ímynd mannsins, allt frá reyrnum sem sveigir og sveigir til hins kröftulega og tignarlega sedrusviðs. Og rétt eins og maðurinn kann að meta bragðgóðan ávöxt trés, kann Guð að meta eða ekki ávöxtinn sem verur hans bera,

allt frá því skemmtilegasta til þess sem minnst er, jafnvel viðbjóðslegt og viðbjóðslegt.

Dan 4:11 *Og þetta tré varð mikið og sterkt, toppur þess náði upp til himins, og það sást frá endimörkum allrar jarðar.*

11a- Í sýn styttunnar var Kaldeakonungnum þegar líkt við tré í samræmi við mynd kraftsins, styrksins og heimsveldisins sem honum hafði verið gefið af hinum sanna Guði.

Dan 4:12 *Lauf þess var fagurt og ávöxtur mikill. hann bar mat handa öllum; dýr merkurinnar skýldu sér í skugga þess, og allar lifandi skepnur sóttu fæðu af því.*

12a- Þessi völdugi konungur deildi með öllum keisaraveldi sínu auðnum og matnum sem framleidd var samkvæmt tilskipunum hans.

12b- *fuglar himinsins bjuggu sig meðal greinar þess,*

Tjáningin er endurtekning á Dan.2:38. Í bókstaflegri merkingu tákna þessir fuglar himinsins friðinn og æðruleysið sem ríkir undir stjórn hans. Í andlegum skilningi vísa þeir til himneskra engla Guðs, en í þessari einu tilvísun úr Préd.10:20 er það Guð sjálfur sem um er að ræða, því að hann einn rannsakar hugsanir hvers og eins: Bölvu ekki konungi. , jafnvel í huga þínum, og bölvu ekki hinum ríku í herberginu þar sem þú sefur; Því að **fugl himinsins** myndi flytja rödd þína burt, **vængjaða dýrið** myndi birta orð þín . Í flestum tilvitnunum vekja fuglar himinsins erni og ránfugla, ríkjandi meðal vængjaða tegunda. Fuglar setjast að þar sem fæða þeirra er nóg; myndin staðfestir því velmegun og matarmettun.

Dan 4:13 *Í sýnum anda míns, sem ég sá liggjandi, sá ég, og sjá, einn þeirra, sem vakir og er heilagur, steig niður af himni.*

13a- Vissulega þurfa himnesku englarnir enga þörf á að sofa, þeir eru því í stöðugri starfsemi. Þeir *sem eru heilagir* og þjóna Guði *koma niður af himni* til að flytja boðskap hans til jarðneskra þjóna hans.

Dan 4:14 *Og hann hrópaði af kappi og mælti svo: Högg niður tréð og högg af greinum þess. hristu af þér laufið og dreifðu ávöxtunum; dýrin flýi undan honum og fuglana úr greinum þess!*

14a- Sýnin boðar að konungur muni missa ríki sitt og yfirráð yfir honum.

Dan 4:15 *En skiljið stöngulinn eftir þar sem ræturnar eru í jörðu og bindið hann með hlekkjum úr járni og eiri í grasi vallarins. Lát hann vera rennbautur af döggi himinsins, og eins og skepnurnar, hafi hann gras jarðarinnar að hlutdeild.*

15a- *En láttu stofninn vera í jörðu þar sem ræturnar eru*

Konungur mun dvelja í ríki sínu; honum verður ekki vísað úr landi.

15b- *og bindið hann með fjötrum af járni og eiri, meðal grass vallarins*

Það er engin þörf á hlekkjum úr járni eða kopar, því Guð mun einfaldlega láta sveigjanlega veru sína missa skynsemi sína og skynsemi á öllum sviðum, líkamlegum, andlegum og siðferðislegum. Hinn völdugi konungur mun taka sjálfan sig sem dýr vallarins. Hinir stóru í ríki hans munu því neyðast til að taka yfirráð yfir ríkinu frá honum.

15c- *Verði hann rennbautur af döggi himinsins, og megi hann hafa, eins og dýrin, gras jarðar að hlutdeild sinni*

Við getum ímyndað okkur skelfingu fullorðinna hans sem munu sjá hann borða gras af jörðu, eins og kýr eða kind. Hann mun neita yfirbyggðum hífýlum, kjósa að búa og sofa á akrinum.

Dan 4:16 *Mannshjarta hans verður frá honum tekið, og hjarta dýrs verður gefið. og sjö tímar munu líða yfir hann.*

Í þessari reynslu gefur Guð enn og aftur sönnun fyrir raunverulegu almætti sínu. Vegna þess að skapari lífs allra skepna sinna getur hann hvenær sem er, sér til dýrðar, gert mann gáfaðan eða þvert á móti, þvælst hann niður. Vegna þess að það er ósýnilegt augum þeirra, hunsu menn þessa ógn sem stöðugt hvílir á þeim. En það er rétt að hann grípur sjaldan inn í og þegar hann gerir það er það af ákveðinni ástæðu og tilgangi.

Refsingin er mæld. Það mun gilda um Nebúkadnesar konung *sjö sinnum*, aðeins sjö ár. Það er ekkert lögmætt að nota þessa tímalengd á neitt annað en konunginn sjálfan. Hér aftur, með því að velja töluna „7“, byrjar skaparinn Guð með „konungsinnsigli“ sínu upphafsstafi aðgerðarinnar sem er að verða framkvæmd.

Dan 4:17 *Þessi setning er tilskipun þeirra sem fylgjast með, þessi ályktun er skipun hinna heilögu, til þess að þeir sem lifa megi vita að Hinn hæsti drottinnar yfir ríki mannanna og gefur það hverjum sem hann vill og að hann vekur þar svívirðilegasta manna.*

17a- *Þessi setning er tilskipun þeirra sem fylgjast með*

Andinn undirstrikar hið einstaka eðli þessarar guðlegu íhlutunar sem hann gefur hlutverki „tilskipunar“ vegna þeirra sem horfa á. Maðurinn verður að læra að þrátt fyrir villandi útlit er hann stöðugt áhorfandi af himneskum verum. Guð vill gera þetta fordæmi að lexíu fyrir menn allt til enda veraldar. Með því að vitna í þá sem fylgjast með opinberar hann hina fullkomnu sameiginlegu einingu engla í herbúðum Guðs sem tengir þá í verkefnum sínum og aðgerðum.

17b- *svo að hinir sem lifa megi vita að hinn hæsti drottinnar yfir mannanna ríki, að hann gefur það hverjum sem hann vill.*

Guð stjórnar öllu og stjórnar öllu. Oft, þegar maðurinn gleymir þessum dulda veruleika, telur maðurinn sig vera drottinn yfir örlögum sínum og ákvörðunum. Hann telur sig velja leiðtoga sína, en það er Guð sem setur þá í embætti, eftir góðum vilja sínum og dómgreind sinni um hluti og verur.

17c- *og að hann vekur þar svívirðilegasta manna*

Orðatiltækið er satt: „fólk hefur þá leiðtoga sem það á skilið“. Þegar fólk á skilið viðurstygglegan mann sem leiðtoga, þröngvar Guð því upp á það.

Dan 4:18 *Þetta er draumurinn sem mig, Nebúkadnesar konung, dreymdi. Þú, Beltsasar, gefðu skýringuna, þar sem allir vitringarnir í ríki mínu geta ekki gefið mér hana. Þú getur, því þú hefur innra með þér anda heilagra guða.*

18a- Nebúkadnesar tekur framförum en hefur enn ekki snúist til trúar. Hann minntist þess enn að Daníel þjónaði heilögum guði. Eingingdistrú er ekki enn skilin af honum.

Dan 4:19 *Þá varð Daníel, sem hét Beltsasar, agndofa um stund, og hugsanir hans angaði hann. Konungur svaraði og sagði: Beltsasar, lát ekki drauminn og skýringuna trufla þig. Og Beltsasar svaraði: "Herra minn, lát drauminn verða fyrir óvinum þínum og skýringu hans fyrir andstæðingum þínum!"*

19a- Daníel skilur drauminn og það sem er að fara að gerast er svo hræðilegt fyrir konunginn að Daníel myndi helst vilja sjá það gert á óvinum sínum.

Dan 4:20 Tréð, sem þú sást, sem varð mikið og sterkt, sem náði til himins, og sást um alla jörðu.

Dan 4:21 Þetta tré, sem laufið var fagurt og ávöxturinn ríkulegur, sem bar öllum fæðu, þar sem dýr merkurinnar skýldu sér og fuglar himinsins bjuggu sig á milli greinanna,

21a- laufið var fallegt

Líkamlegt útlit og klæðnaður.

21b- og nóg af ávöxtum

Gnægð velmegunar.

21c- sem bar mat handa öllum

Sem tryggði öllu sínu fólki matarframfærslu.

21d- undir sem dýr vallarins skjól

Konungur verndari þjóna sinna.

21. og meðal greinar hvers fuglar himinsins bjuggu sig

Undir stjórn hans bjó fólk hans við mikla öryggi. Fuglarnir fljúga í burtu og yfirgefa tréð við minnstu hættu.

Dan 4:22 Það ert þú, konungur, sem ert orðinn mikill og sterkur, mikilleikur þinn eykst og upphafinn til himins og vald þitt nær til endimarka jarðar.

Dan 4:23 Og konungur sá einn af hinum heilögu varðmönnum stíga niður af himni og sagði: "Höggvið tréð og eyddu því." en láttu stofninn vera í jörðu þar sem ræturnar eru, og bind hann með járnfjötrum og eir í grasi vallarins; lát hann vera rennblautur af döggi himinsins, og hlutur hans sé með dýrum merkurinnar, uns sjö sinnum eru liðin yfir honum.

Dan 4:24 Þetta er skýringin, konungur, þetta er skipun hins hæsta, sem rætast mun um minn herra konunginn.

Dan 4:25 Þeir munu reka þig burt úr hópi manna, og þú munt búa hjá dýrum merkurinnar, og þeir munu gefa þér gras að eta eins og naut. Þú munt verða rennblautur af döggi himins og sjö sinnum munu líða yfir þig, uns þú veist að Hinn hæsti drottinn yfir ríki manna og gefur það hverjum sem hann vill.

25a- þar til þú veist að Hinn hæsti drottinn yfir ríki manna og gefur það hverjum sem hann vill.

Daníel nefnir Guð sem „hinn hæsta“. Hann beinir þannig hugsunum konungs um tilvist hins eina guðs; hugmynd sem konungur á mjög erfitt með að skilja, vegna þessa fjölgyðilega uppruna sem erfist frá föður til sonar.

Dan 4:26 Skipunin um að yfirgefa stofninn þar sem rætur trésins eru þýðir að ríki þitt mun vera hjá þér þegar þú viðurkennir að sá sem ræður er á himnum.

26a- Þegar hann viðurkennir að sá sem ræður er á himnum, mun upplifun niðurlægingar hætta vegna þess að konungur mun sannfærast og snúast.

Dan 4:27 Fyrir því, konungur, megi ráð mitt þóknast þér. Bættu niður syndum þínum með því að iðka réttlæti og misgjörðum þínum með því að sýna samúð með hinum óheppnu, og hamingja þín gæti haldið áfram.

27a- Þegar konungur framkvæmir það sem Daníel telur upp í þessu versí mun hann sannarlega snúast. En þessi persóna er ofgefin stolti, óumdeild kraftur hans hefur gert hann duttlungafullan og oft óréttlátan, eins og fyrri afhjúpuð reynsla hefur kennt okkur.

Dan 4:28 Allt þetta var framkvæmt á Nebúkadnesar konungi.

28a- Þessi yfirlýsing Daníels bannar alla aðra túlkun á þessum spádómi, sem dæmir til ógildingar spádómsgrundvöllinn sem vottar Jehóva og hvers kyns trúarhópa kenna, sem brýtur í bága við regluna sem Daníel skilgreinir. Þar að auki gefur innihald kaflans í heild sinni sönnun þess. Vegna þess að sagan mun kenna okkur hvers vegna konungurinn verður fyrir bölvun í spádómi trésins.

Dan 4:29 *Að tólf mánuðum liðnum, er hann gekk í konungshöllinni í Babýlon,*

29a- 12 mánuðir, eða ár eða „tími“ liður á milli sýnarinnar og þess að henni er náð.

Dan 4:30 *Konungur svaraði og sagði: "Er þetta ekki Babýlon hin mikla, sem ég hef reist til konungsbústaðar með krafti máttar míns og til dýrðar dýrðar minnar?"*

30a- Þetta er hin örlagaríka stund þegar konungur hefði gert betur að þegja. En við getum skilið það vegna þess að Babýlon hans var sannarlega hreint undur sem enn er skráð sem eitt af „sjö undrum veraldar“. Hangandi garðar gróðursælir, tjarnir, rúmgóð torg og vallar á 40 km torgi á hvorri hlið. Völlur ofan á sem tveir tankar gátu farið framhjá hvor öðrum eftir allri lengd varnargarðsins; þjóðvegur þess tíma. Eitt af hliðum þess, sem var endurbyggt í Berlín, er í miðju tveggja veggja úr bláum enameleruðum steinum sem merki konungs er grafið á: ljón með arnarvengi sem Dan.7:4 nefnir. Hann hafði eitthvað til að vera stoltur af. En Guð sér ekki stolt í orðum sínum, hann sér stolt en umfram allt gleymsku og fyrirlitningu á fyrri reynslu sinni. Vissulega er þessi konungur ekki eina stolta veran á jörðu, en Guð hefur sett mark sitt á hann, hann vill fá hann á himnum sínum og hann mun fá hann. Þetta á skilið útskýringar: Guð dæmir skepnur sínar umfram það sem sýnist. Hann rannsakar hjörtu þeirra og huga og viðurkennir, án þess að skipta sér nokkurn tíma í villu, sauðina sem eru verðugir hjálpræðis. Þetta leiðir til þess að hann krefst þess og gerir stundum kraftaverk en aðferðin er réttlætt með gæðum endanlegrar niðurstöðu sem fæst.

Dan 4:31 *Meðan orðið var enn í munni konungs, kom rödd niður af himni: Heyr, Nebúkadnesar konungur, að ríkið verður tekið frá þér.*

31a- Nebúkadnesar er fórnarlamb kærleika Guðs sem lagði fyrir hann gildru og varaði hann við því í spádómlegum draumi sínum. Dóminn af himnum má heyra, en við skulum gleðjast því hið illa sem Guð mun gjöra honum mun bjarga lífi hans og gera það eilíft.

Dan 4:32 *Þeir munu reka þig burt úr hópi manna, þú munt búa hjá dýrum merkurinnar, og þeir munu gefa þér gras að eta eins og naut. og sjö tímar munu líða yfir þig, uns þú veist, að Hinn hæsti drottinnar yfir mannanna ríki og gefur það hverjum sem honum þóknast.*

32a- Í sjö ár, *sjö sinnum*, missir konungurinn skýrleikann og hugur hans sannfærir hann um að vera aðeins dýr.

Dan 4:33 *Á sama tíma rættist orðið um Nebúkadnesar. Hann var rekinn burt úr hópi manna, hann át gras eins og naut, líkami hans var rennblautur af dögghiminsins; uns hár hennar óx eins og arnarfjadrir og neglur eins og fugla.*

33a- Konungr vitnar, at allt, sem boðað var í sýninni var vel gert á honum. Með því að skrifa vitnisburð sinn vekur hinn breytilegi konungur fram þessa niðurlægjandi reynslu og talar um sjálfan sig í þriðju persónu. Skömmin ýtir honum enn til baka. Önnur skýring er enn möguleg, sem er sú að þessi

vitnisburður var skrifaður saman af konungi og Daníel, nýjum bróður hans í hinum sanna Guði.

Dan 4:34 *Eftir tiltekinn tíma hóf ég, Nebúkadnesar, augu mín til himins, og skynsemin sneri aftur til mín. Ég hef blessað hinn hæsta, ég hef lofað og vegsamað hann sem lifir að eilífu, hvers ríki er eilíft ríki og ríki hans varir frá kyni til kyns.*

34a- Hinn vitri og almáttugi Guð öðlast kærleika týndu sauðanna. Hún hefur gengið til liðs við hjörð hans og margfaldað lof sitt fyrir dýrð hans.

34b- *sá sem hefur yfirráð yfir eilífu og ríki hans varir frá kyni til kyns*

Formúlan varðar 5. ^{ríkið}, að þessu sinni, eilíft, af sýn Mannssonarins *Dan.7:14: Honum var gefið vald, dýrð og ríki; og allar þjóðir, þjóðir og menn á hverri tungu þjónuðu honum. Vald hans er eilíft ríki sem mun ekki líða undir lok og ríki hans skal aldrei eytt . Og einnig í sýn myndarinnar í Dan.2:44: Á dögum þessara konunga mun Guð himnanna reisa upp ríki, sem aldrei mun tortímast, og það mun ekki fara undir vald annarrar þjóðar. hann mun brjóta niður og eyða öllum þessum ríkjum, og sjálfur mun hann standa að eilífu .*

Dan 4:35 *Allir sem á jörðu búa eru ekkert í augum hans, hann gerir eins og hann vill við himinsins her og þá sem á jörðinni búa, og enginn getur staðist hönd hans. hann: Hvað ertu að gera?*

35a- Dýrð sé lifandi Guði! Því að í þetta sinn skildi konungur allt og hann snerist til trúar.

Dan 4:36 *Á þeim tíma kom skynsemin aftur til mín; dýrð ríkis míns, tign mín og dýrð voru mér endurreist; Ráðgjafar mínir og öldungar mínir spurðu mig aftur; Ég var endurreistur í ríki mitt og máttur minn jókst aðeins.*

36a- Líkt og hinn réttláti og réttláti Job, sem Guð gaf syni, dætur og afkomendur í lok þrautagöngu sinnar, endurheimtir konungur traust sinna stórmenna og tekur aftur upp viturríki sitt meðal hinna sönnu vitringa sem upplýstir eru af lifandi Guði. . Þessi reynsla sannar að Guð gefur ríkið hverjum sem hann vill. Það var hann sem hvatti hina miklu Kaldea til að biðja um konung sinn aftur.

Dan 4:37 *Nú lofa ég, Nebúkadnesar, og vegsama og vegsama konung himinsins, hvers verk eru öll sönn og vegir hans réttlátir, og sem getur auðmýkt þá sem ganga í drambsemi.*

37a- Hann getur sagt það, því hann borgaði fyrir að geta sagt það.

Til að forðast það versta getur það sært mikið að draga út tönn; en húfi getur réttlætt þjáninguna. Til að öðlast eilífð getur verið nauðsynlegt að ganga í gegnum erfiðar eða mjög erfiðar raunir, upprifjun stolts mun réttlæta þau þegar það er mögulegt. Jesús Kristur þekkti möguleika sína og gerði Pál blindan á leiðinni til Damaskus, svo að hinn andlega blindi „ofsækjandi bræðra sinna“ yrði trúur og kappsamur vitni hans eftir að hafa fengið aftur sýn augna hans, en umfram allt sýn hans. anda.

Daníel 5

Dan 5:1 *Belsasar konungur hélt höfðingjum sínum mikla veislu, þúsund talsins, og drakk vín í auglýsni þeirra.*

1a- Nebúkadnesar konungur sofnaði í friði Guðs þegar hann var orðinn nokkuð gamall og sonur hans Nabonidus tók við af honum, tregur til að stjórna, svo hann lét Belsasar son sinn ríkja í hans stað. Ekki rugla þessu nafni sem þýðir "Bel verndar konunginn", áskorun sem Guð ætlar að taka, við nafnið sem Nebúkadnesar gaf Daníel: Beltesasar sem þýðir "Bel mun vernda". Uppruni þessara nafna er tilbeiðsla á Bel eða Bélial sem er eini skipuleggjandi fjölgyðistrúar: Satan, djöfullinn. Eins og við munum sjá, fylgdu arftakar hins breytilega konungs ekki á þessari braut.

Dan 5:2 Þegar Belsasar hafði smakkað vínið, kom hann með gull- og silfurkerin, sem Nebúkadnesar faðir hans hafði tekið úr musterinu í Jerúsalem, svo að konungur og aðalsmenn hans, konur hans og hjákonur voru notuð til drekka.

2a- Fyrir þennan heiðna konung eru þessi gull- og silfurker aðeins herfang sem tekið er af Gyðingum. Eftir að hafa valið að hunsa hinn sanna Guð sem Nebúkadnesar hafði snúist til, hunsar hann þá staðreynd að þessi lifandi Guð dæmir allar gjörðir hans. Með því að nota þessa hluti sem vígðir og helgaðir eru í þjónustu skaparans Guðs, fremur hann síðustu villu skammlífs síns með því að nota til vægðar og óhelgaðs nota. Á sínum tíma vissi Nebúkadnesar hvernig ætti að taka tillit til virks valds Guðs gyðinga vegna þess að hann skildi að þjóðarguðir hans voru í sannleika ekki til. Allar þjóðir, sem lúta konunginum í Babýlon, höfðu heyrt öflugan vitnisburð hans í þágu himnakonungs, sérstaklega nánustu fjölskyldu hans. Guð hefur því fulla ástæðu til að sýna sig nú réttlátan og miskunnarlausan.

Dan 5:3 Síðan fluttu þeir gullkerin, sem tekin voru úr musterinu, úr húsi Guðs í Jerúsalem. og konungur og aðalsmenn hans, konur hans og hjákonur, notuðu það að drekka.

3a- Daníel fullyrðir uppruna þessara kera sem voru fjarlægð frá musterinu, frá húsi Guðs í Jerúsalem. Þegar sá ungi konungur sá að guð Gyðinga leyfði að þetta væri fjarlægt úr musteri sínu, hefði ungi konungurinn átt að skilja að hinn sanni Guð refsar og refsar harðlega þeim sem þjóna honum illa. Heiðnir guðir gera ekki slíka hluti og þjónar þeirra leitast aðeins við að þóknast mönnum sem þeir nýta trúgirnir sína.

Dan 5:4 Þeir drukku vín og lofuðu guði gulls, silfurs, kopar, járns, trés og steins.

4a- Ótrúleg notkun er úrelt, hún er skurðgoðadýrkun, hámark viðurstyggðar fyrir Guð. Mikilvæg smáatriði, í mikilli birtingu kæruleysis, veislur konungur með vinum sínum á meðan borg hans er ógnað af Medum og Persum sem sitja um hana.

Dan 5:5 Á þeirri stundu birtust fingur handar manns, og þeir skrifuðu á móti kertastjakanum á kalksteininn á vegg konungshallarinnar. Konungur sá þetta enda þeirrar handar sem skrifaði.

5a- Kraftaverkin á tímum Nebúkadnesars hafa verið fyrirlitin, þetta nýja kraftaverk miðar ekki að því að snúa aftur, heldur að eyða lífi hinna seku eins og við munum sjá. Fyrir framan vonda ákærendur sem vildu dauða syndara mun Jesús Kristur líka skrifa í sandinn með fingri sínum syndirnar sem þeir drýgja í leynum.

Dan 5:6 Þá breytti konungur lit sínum, og hugsanir hans angaði hann. liðirnir í bakinu slakuðu á og hnén slógu hvert að öðru.

6a- Kraftaverkið hefur strax áhrif. Þrátt fyrir ölvun bregst hugur hans við, hann er dauðhræddur.

Dan 5:7 *Og konungur hrópaði hátt yfir stjörnuspekinga, Kaldea og spásagnamenn. Og konungur svaraði og sagði við spekingana í Babýlon: Hver sem les þessa ritningu og gefur mér skýringar á henni, skal vera klæddur purpura og bera hálsmen af gulli á hálsi sér og verða í þriðja sæti í ríkisstjórn ríkisins. .*

7a- Enn og aftur er Daníel hunsuð; Vitnisburður hans var lítilsvirtur af konunglegu arftaki. Og aftur, í mikilli angist, lofar ungi konungurinn þeim æðsta heiður sem reynist fær um að ráða boðskapinn sem skrifaður er á vegginn á yfirmáttúrulegan hátt. Hver sem gerir þetta mun ná þriðja sæti í ríkinu því Nabonidus og Belsasar skipa fyrsta og annað sætið.

Dan 5:8 *Allir vitringar konungs komu inn. en þeir gátu ekki lesið ritið og gefið konungi skýringuna.*

8a- Eins og undir Nebúkadnesar er þetta enn ómögulegt fyrir heiðna vitringa.

Dan 5:9 *En Belsasar konungur varð mjög hræddur og breytti lit sínum, og höfðingjar hans urðu skelfingu lostnir.*

Dan 5:10 *Og drottningin, vegna orða konungs og höfðingja hans, gekk inn í veislusalinn og sagði svo: Konungur, lifðu að eilífu. Megi hugsanir þínar ekki trufla þig og má ekki andlit þitt breyta um lit!*

Dan 5:11 *Það er maður í ríki þínu sem hefur anda heilagra guða í sér. Og á dögum föður þíns fundust í honum ljós, skilningur og speki eins og speki guðanna. Og Nebúkadnesar konungur, faðir þinn, konungur, faðir þinn, gerði hann að leiðtoga spásagnamanna, stjörnuspekinga, Kaldea, spásagnamanna,*

Dan 5:12 *Því að í honum fannst Daníel, nefndur af Beltsasar konungi, æðri andi, þekking og skilningur, hæfileiki til að túlka drauma, útskýra gátur og leysa erfiðar spurningar. Lát því kalla Daníel, og hann mun gefa skýringuna.*

12a- Þessi vitnisburður drottningarinnar er ruglingslegur og hann fordæmir alla konungsfjölskylduna: við vissum það... en við ákváðum að taka það ekki með í reikninginn.

Dan 5:13 *Þá var Daníel leiddur fyrir konung. Konungur svaraði og sagði við Daníel: Ert þú þessi Daníel, einn af herteknum Júda, sem faðir minn konungur leiddi út af Júda?*

Dan 5:14 *Ég hef heyrt um þig að þú hafir anda guðanna í þér og að í þér sé ljós, skilningur og óvenjuleg viska.*

Dan 5:15 *Þeir hafa nýlega leitt fyrir mig spekingana og stjörnuspekingana, til þess að þeir geti lesið þetta rit og gefið mér skýringar. en þeir gátu ekki gefið skýringar orðanna.*

Dan 5:16 *Ég hef lært að þú getur gefið skýringar og leyst erfiðar spurningar; nú, ef þú getur lesið þessa ritningu og gefið mér skýringuna, þá munt þú vera klæddur í purpura, þú munt bera hálsfesti af gulli á hálsi þínum, og þú munt hafa þriðja sætið í stjórn ríkisins.*

16a- Þriðja sæti á eftir Nabonidus föður sínum og sjálfum sér.

Dan 5:17 *Daníel svaraði í viðurvist konungs: "Geymdu gjafir þínar og gef öðrum gjafir þínar." Þó mun eg lesa skriftina fyrir konungi, og mun eg gefa honum skýringuna.*

17a- Daníel er gamall og leggur ekki áherslu á heiður eða eigur og verðmæti silfurs og gulls, en tækifærið til að minna þennan unga konung á mistök hans, syndir hans sem hann mun þurfa að gjalda fyrir líf sitt, gerir það ekki neita og hann er þjónn Guðs fyrir þessa tegund aðgerða.

Dan 5:18 *Konungur, hinn æðsti Guð gaf Nebúkadnesari föður þínum vald, mikilleika, dýrð og dýrð.*

18a- Ríkisstjórn Nebúkadnesars hafði verið verk og gjöf hins sanna Guðs, sem og *glæsileika hans*, sem hann hafði ranglega eignað *eigin styrk*, af stolti, áður en hann var heimskur af Guði í sjö ár.

Dan 5:19 *Og vegna þeirrar mikilleika, sem hann hafði gefið honum, óttuðust allar þjóðir, þjóðir, menn á hverri tungu og skelfdu fyrir honum. Konungr drap þá, er hann vildi, ok leyfði hann þeim, er hann vildi, lifa; hann hækkaði þá sem hann vildi og lækkaði þá sem hann vildi.*

19a- *Konungur drap þá sem hann vildi*

Einkum leiddi þetta vald frá Guði til þess að hann refsaði uppreisnargjarnri Gyðingum og drap marga fulltrúa þeirra.

19b- *og fór hann úr lífi þeirra sem hann vildi*

Daníel og hinir herteknu Gyðingar nutu góðs af.

19c- *ól hann upp þá er hann vildi*

Daníel og þrír trúfastir félagar hans voru reistir yfir Kaldea af Nebúkadnesar konungi.

19d- *og lækkaði hann þá sem hann vildi*

Stórmenn konungsríkis hans urðu að samþykkja að vera stjórnað af ungum ókunnugum úr haldi Gyðinga. Með völdugu hendi hans var þjóðarstolt Gyðinga auðmýkt og eytt.

Dan 5:20 *En þegar hjarta hans hófst og andi hans harðnaði til hroka, var honum varpað niður af konungsstóli sínu og sviptur dýrð sinni.*

20a- Reynsla Nebúkadnesars konungs gerir okkur kleift að skilja *hrokann* sem kennd er við páfakonunginn í Dan.7:8. Daníel sýnir konungi að algert vald er gefið af Guði hverjum sem hann vill, samkvæmt áætlun hans. En þegar hann minnir á niðurlægingu Nebúkadnesars konungs, minnir hann hann á að hversu völdugur hann kann að vera, þá er jarðneskur konungur háður ótakmörkuðu valdi hins himneska konungs.

Dan 5:21 *Honum var varpað út úr hópi mannanna, og hjarta hans varð eins og hjarta skepna, og bústaður hans var með villiösnun. honum var gefið gras að éta eins og naut og líkami hans var rennblauttur af döggi himinsins, þar til hann viðurkenndi að hinn æðsti Guð ræður yfir ríki mannanna og gefur það hverjum sem honum líkar.*

21a- Ég tek eftir, í þessu versu einu, að minnst er á „*villta asna*“. Asninn er dæmigert tákni þrjósku: „þrjóskur eins og asni“, sérstaklega ef hann er „villtur“ og ekki tamdur. Það er táknið sem táknar anda mannsins sem neitar að heyra lexíur sem Guð gefur í gegnum lífsreynslu hans og í gegnum biblíulegar opinberanir hans.

Dan 5:22 *Og þú, Belsasar sonur hans, hefur ekki auðmýkt hjarta þitt, þótt þú vissir allt þetta.*

22a- Reyndar var það Belsasar sem hagaði sér eins og „villtur asni“ með því að taka ekkert tillit til reynslunnar sem „faðir“ hans (afi hans) bjó yfir.

Dan 5:23 *Þú hefur upphafið þig gegn Drottni himinsins. Áhöld húss hans hafa verið borin fram fyrir þig, og þú hefur notað þau til að drekka vín, þú og öldungar þínir, konur þínar og hjákonur þínar. Þú hefur lofað guði silfurs, gulls, kopar, járns, trés og steins, sem sjá ekki og heyra ekki og vita ekkert, og ekki vegsamað Guð sem hefur í sinni hendi anda þinn og alla vegu þína.*

23a- Belsasar vanhelgaði gullkerin sem helguð voru fyrir skaparann Guð fyrir trúarþjónustu musterisins. En með því að nota þá til að lofa hina fölsku heiðnu guði, hefur hann náð hámarki **viðurstyggðarinnar**. Þessi mynd undirbýr það í Opb.17:4: *Þessi kona var klædd purpura og skarlati og skreytt gulli, gimsteinum og perlum. Hún hafði í hendi sér gullbikar, fullan viðurstyggð og óhreinindi vændis hennar*. Hún fær nafnið „Babýlon hin mikla“ í versí 5.

Dan 5:24 *Þess vegna sendi hann þennan enda handar, sem rakti þetta rit.*

24a- Aftur á móti uppgötvar Belsasar of seint tilvist hins sanna lifandi Guðs sem bregst við og bregst við hegðun manna á undraverðan hátt.

Dan 5:25 *Þetta er ritningin sem var rituð: minnow, minnow, tekel, oupharsin.*

25a- Þýðing: talið, talið, vegið og skipt

Dan 5:26 *Og þetta er skýringin á þessum orðum. Töluð: Guð hefur talið ríki þitt og hefur bundið enda á það.*

26a- Hið fyrsta „talda“ miðar við upphaf valdatímans og hið síðara „talda“, lok þessarar valdatíðar.

Dan 5:27 *Veginn: Þú hefur verið veginn á vog, og þú hefur reynst fátækur.*

27a- Kvarðinn er hér tákn hins guðlega dóms. Menn hafa tileinkað sér það til að tilnefna þjónustu réttlætisins; mjög ófullkomið réttlæti. En Guðs er fullkomið og byggt á mynd tvöfaldrar kvarða vegur hann aðgerðir góðs og illis sem sá sem dæmdur er hefur framkvæmt. Ef hálandi hins góða er léttara en hins illa, er guðdómleg fordæming réttlætánleg. Og svo er um Belsasar konung.

Dan 5:28 *Skipt: Ríki þitt mun verða skipt og gefið Medum og Persum.*

28a- Meðan hann var að gefa eftir viðurstyggilegar drykkjustundir í konungshöll sinni, undir forystu Daríusar konungs, fóru Medar inn í Babýlon um árfarveginn, fóru um stundarsakir og þornuðu upp.

Dan 5:29 *Og Belsasar bauð þegar í stað, og þeir klæddu Daníel purpura og settu gullhálsfesti um háls honum, og var tilkynnt, að hann myndi verða þriðji í stjórn ríkisins.*

Dan 5:30 *Sama nótt var Belsasar Kaldeakonungur drepinn.*

Dan 5:31 *Og Daríus meði tók ríkið til eignar, sextíu og tveggja ára gamall.*

31a- Þessi nákvæmi vitnisburður sjónarvotta Daníels er ekki viðurkenndur af sagnfræðingum sem rekja þessa aðgerð til Persakonungs Kýrusar 2 hinum mikla árið 539.

Daníel 6

Kenning þessa 6. kafla er eins og í Daníel 3. Hún sýnir okkur, að þessu sinni, Daníel í prófi um fyrirmyndar trúmennsku, til að líkja eftir og endurskapa fyrir alla útvöldu sem Guð hefur kallað í Jesú Krist. Athugasemdir eru gagnlegar, en lestu bara og lærðu lexíuna. *Daríus* konungur hagar sér eins og *Nebúkadnesar* á sínum tíma og aftur á móti, *62 ára að aldri*, mun hann játa dýrð hins lifandi Guðs Daníels; trúskipti sem Daníel fékk með vitnisburði um trúfesti þegar Guð verndaði hann fyrir *ljónunum*. Frá upphafi sambands þeirra hefur hann ástúð og áhuga á Daníel sem þjónar honum af trúmennsku og heiðarleika og í hverjum hann *greinir æðri huga*.

Dan 6:1 *Það var gott fyrir Daríus að setja yfir ríkið hundrað og tuttugu satrapar, sem ættu að vera um allt ríkið.*

1a- Daríus konungur opinberar visku sína með því að fela 120 landstjóra sem stofnaðir eru yfir 120 héruðum stjórn ríkisins.

Dan 6:2 *Og hann setti þrjá höfðingja yfir þá, þar á meðal Daníel, til þess að þessir herforingjar gætu gefið þeim reikningsskil og til þess að konungur yrði ekki fyrir neinu tjóni.*

2a- Daníel er enn meðal helstu leiðtoga sem hafa eftirlit með satrapunum.

Dan 6:3 *Daníel fór fram úr höfðingjunum og satrapunum, því að í honum var æðri andi. og konungur hugðist koma því á fót um allt ríkið.*

3a- Daríus tekur aftur á móti eftir yfirburðum Daníels hvað varðar greindan og vitur huga hans. Og áform hans um að koma honum frammar öllu mun vekja öfund og hatur á Daníel.

Dan 6:4 *Þá leituðu höfðingjarnir og satraparnir tækifæri til að ákæra Daníel um málefni ríkisins. En þeir gátu hvorki tilefni né neitt til að ávíta, því að hann var trúur, og hvorki sök né neitt illt sást í honum.*

4a- Daníel þjónar Guði þar sem hann setur hann, svo að hann þjónar konungi með sömu vígslu og trúfesti. Það virðist þannig óforsvaranlegt ; viðmið sem finnast meðal heilögu „Síðari daga adventista“ samkvæmt Op.14:5.

Dan 6:5 *Og þessir menn sögðu: „Vér munum ekki finna tilefni gegn þessum Daníel, nema við finnum einn í lögmáli Guðs hans.*

5a- Þessar röksemdir sýna hugsun hinnar djöfullegu herbúða síðasta jarðneska trúarprófs, þar sem hvíldarfrí á sjöunda degi lögmáls Guðs mun leyfa dráp á trúföstum þjónum þess, þar sem þeir munu ekki samþykkja að heiðra restin af fyrsta degi gert skylt, sunnudag samkvæmt rómverskum trúarlögum.

Dan 6:6 *Þá komu þessir höfðingjar og satrapar til konungs í uppnámi og sögðu svo við hann: Daríus konungur, lifðu að eilífu!*

6a- Þessi umdeilda færsla miðar að því að minna konunginn á styrk talna, getu hans til að skapa truflanir og þess vegna þörfina fyrir hann að styrkja yfirráð sín.

Dan 6:7 *Allir höfðingjar ríkisins, ráðsmenn, satrapar, ráðgjafar og landstjórar eru þeirrar skoðunar, að gefin skuli út konungleg tilskipun, með ströngu banni, að hver sá innan þrjátíu daga, sem biður til einhvers. guð eða hverjum manni, nema þér, konungur, verður kastað í ljónagryfjuna.*

7a- Þangað til hafði Daríus konungur ekki reynt að þvinga menn í ríki sínu til að þjóna einum guði fremur en öðrum. Í fjölgyðistrú er trúfrelsi fullkomið. Og til að sannfæra hann, smjaðra ráðamenn um hann og heiðra hann, Daríus konung, sem guð. Hér aftur, eins og hjá öllum stórum höfðingjum, vaknar stolt og fær hann til að samþykkja þessa skipan sem þó kom ekki frá huga hans.

Dan 6:8 *Nú, konungur, staðfestu bannið og ritaðu skipunina, svo að það verði óafturkallanlegt, samkvæmt lögum Meda og Persa, sem er óbreytanlegt.*

8a- Þessi tilskipun spáir á aðdáunarverðan hátt þeim sem mun gera rómverska sunnudaginn skyldubundinn í lok daganna. En við skulum athuga að þessi óbreytilegi eðli lögmáls Meda og Persa, sem sett var á fót af mistökum og syndugum mönnum, er algerlega óréttlæt看legur. Óbreytanleiki tilheyrir hinum sanna og lifandi Guði, skaparanum.

Dan 6:9 *Síðan skrifaði Daríus konungur skipunina og tilskipunina.*

9a- Þetta skref er nauðsynlegt, því að hafa sjálfur skrifað tilskipunina og vörnina , verður að virða óbreytanleg lög Meda og Persa .

Dan 6:10 Þegar Daníel vissi, að tilskipunin var rituð, fór hann inn í hús sitt, þar sem gluggar efri herbergisins voru opnir í átt að Jerúsalem. og þrisvar á dag kraup hann niður, baðst fyrir og lofaði Guð sinn eins og áður.

10a- Daníel breytir ekki hegðun sinni og lætur ekki hafa áhrif á sig af þessari mannlegu ráðstöfun. Með því að opna gluggann sýnir hann að hann vill að tryggð hans við almáttugan Guð sé öllum kunn. Á þessum tíma snýr Daníel í átt að Jerúsalem þar sem musteri Guðs er jafnvel eyðilagt. Því að andinn birtist Guð lengi í þessu heilaga musteri, sem hann hafði gert að heimili sínu, jarðneskum bústað sínum.

Dan 6:11 Þá gengu þessir menn inn í ólgusjó og fundu Daníel biðjandi og ákallaði Guð sinn.

11a- Samsærismennirnir lágu í leyni og horfðu á hann til að ná honum í óhlýðni við konunglega tilskipunina ; sem stendur „frábært delicto“.

Dan 6:12 Og þeir stóðu frammi fyrir konungi og sögðu við hann um konungsvörnina: "Hefir þú ekki skrifað vörn fyrir því, að hver sem innan þrjátíu daga biður til nokkurs guðs eða nokkurs, nema þú, konungur, hent í ljónagryfjuna? Konungur svaraði: Það er víst, eftir lögum Meda og Persa, sem er óbreytanlegt.

12a- Konungur getur aðeins staðfest skipunina sem hann sjálfur skrifaði og undirritaði.

Dan 6:13 Og þeir töluðu aftur og sögðu við konung: „Daníel, einn af herfangum Júda, hefir ekki sinnt þér, konungur, né vörninni, sem þú hefur skrifað, bæn þrisvar á dag.

13a- Daníel er dæmdur á verki, í aðgerðum bænar sinnar. Konungurinn metur Daníel fyrir trúfasta og heiðarlega framkomu hans. Hann mun þegar í stað binda á milli sín og þessa Guðs sem hann þjónar af svo mikilli vandlætingu og trúmennsku þar sem hann biður til hans reglulega þrisvar á dag . Þetta útskýrir sársaukann og þrenginguna sem fordæming Daníels mun valda honum og upphafið á komandi trúskipti hans.

Dan 6:14 Konungur varð mjög hryggur, þegar hann heyrði þetta. hann lagði sig fram um að frelsa Daníel, og allt til sólseturs reyndi hann að bjarga honum.

14a- Konungurinn áttar sig þá á því að honum hefur verið beitt og hann leggur mikið á sig til að bjarga Daníel, sem hann metur mikils. En viðleitni hans verður til einskis og konungur uppgötvar því miður áður en allt þetta: *bókstafurinn drepur, en andinn gefur líf* . Með því síðar að gefa mönnum þessa tjáningu sýnir Guð takmörk virðingar fyrir lögnum. Ekki er hægt að stjórna lífinu með lagatextum. Í guðlegum dómi sínum tekur Guð tillit til smáatriða sem dauður bókstafur ritaðs lögmáls hans hunsar og menn án Guðs hafa ekki visku til að gera slíkt hið sama.

Dan 6:15 En þessir menn kröfðust við konunginn og sögðu við hann: „Vit þú, konungur, að lög Meda og Persa krefjast þess að sérhver bann eða skipun, sem konungur staðfestir, sé óafturkallanleg.

15a- Samsærismennirnir minna á óafturkallanlegt (óréttlætanlegt) eðli ákvarðana sem konungur Meda og Persa tók. Sjálfur er hann fastur í arfgengum menningu sinni. En hann skilur að hann hafi verið fórnarlamb samsæris gegn Daníel.

Dan 6:16 Þá bauð konungur að færa Daníel og kasta honum í ljónagryffjuna. Konungur svaraði og sagði við Daníel: Guð þinn, sem þú þjónar með þolinmæði, frelsa þig!

16a- Konungurinn neyðist til að láta kasta Daníel í ljónagryffjuna, en hann óskar þess af öllu hjarta að Guð sem hann þjónar svo trúfastlega grípi inn í til að bjarga honum.

Dan 6:17 Þeir komu með stein og settu hann á opið á gryffjunni. Konungur innsiglaði það með hringnum sínum og með hringi aðalsmanna sinna, svo að engu yrði breytt um Daníel.

17a- Hér sýnir reynsla Daníels líkindi við greftrun Krists, en hringlaga steinhurðin var einnig innsigluð til að koma í veg fyrir mannleg afskipti.

Dan 6:18 Síðan fór konungur til hallar sinnar. Hann var um nóttina á föstu, hann kom ekki með hjákonu til sín og gat ekki sofnað.

18a- Þessi framkoma konungs vitnar um einlægni hans. Með því að gera þetta sýnir hann að hann vill þóknast Guði Daníels og fá hjálpræði hans frá honum. Þetta er upphafið að umbreytingu hans til hins eina Guðs.

Dan 6:19 Konungur reis upp um morguninn og fór í flýti til ljónagryffjunnar.

19a- Undirbúningur hreinleika sem fylgt er eftir af svefnlausri nótt vegna huga hans þjakaður af tilhugsuninni um dauða Daníels og þetta hlaup í átt að ljónagryffjunni í dögum eru ekki aðgerðir sem heiðinn konungur stundar heldur bróður sem elskar bróður sinn í Guði.

Dan 6:20 Þegar hann kom nálægt gryffjunni, kallaði hann á Daníel með sorgmæddu röddu. Konungur svaraði og sagði við Daníel: Gæti Daníel, þjónn hins lifanda Guðs, Guðs þíns, sem þú þjónar með þolinmæði, frelsað þig frá ljónunum?

20a- Þegar hann nálgadist gryffjuna, kallaði hann á Daníel með sorgmæddu röddu

Konungurinn vonar en hann óttast og óttast það versta fyrir Daníel. Von hans birtist hins vegar í því að hann hringir í hana og spyr hana spurningar.

20b- Var Daníel, þjónn hins lifanda Guðs, Guðs þíns, sem þú þjónar með þolinmæði, fær um að frelsa þig frá ljónunum?

Með því að útnefna hann sem „lifandi Guð“, vitnar Daríus um upphaf trúskipti síns. Hins vegar spurning hans „gat hann frelsað þig frá ljónunum?“ » sýnir okkur að hann þekkir hann ekki ennþá. Annars hefði hann sagt "vildi hann frelsa þig frá ljónunum?" ».

Dan 6:21 Þá sagði Daníel við konung: „Konungur, lifi að eilífu!

21a- Í munni samsærismananna, í versí 6, hafði orðatiltækið litla merkingu, en í Daníel spáði það um aðgang að eilífu lífi sem er frátekið fyrir Guðs útvöldu.

Dan 6:22 Guð minn sendi engil sinn og stöðvaði munn ljónanna, sem gjörðu mér ekkert illt, af því að ég var fundinn saklaus fyrir honum. og eigi hefi ég gjört neitt illt fyrir þér, konungur.

22a- Í þessari reynslu gerir Daríus konungur sér grein fyrir því hversu heimskuleg, óréttlætanager og óánægð með óbreytanlega hugmynd um konunglega skipanir manna er af hinum sanna lifandi Guði sem Daníel þjónar án þess að fela sig.

Dan 6:23 Þá varð konungur mjög glaður og bauð að draga Daníel upp úr gryfjunni. Daníel var tekinn upp úr gröfinni, og ekkert sár fannst á honum, því að hann treysti á Guð sinn.

23a- Þá varð konungur mjög glaður

Þessi viðbrögð náttúrulegrar og sjálfsprottinnar gleði sýna framtíð sem Guð hefur valið vegna þess að konungurinn hefur nú vissu um tilveru sína og mátt sinn.

23b- Daníel var tekinn upp úr gryfjunni og ekkert sár fannst á honum

Rétt eins og fót þriggja féлага Daníels sem kastað var í ofhitaðan ofninn voru ekki brennd.

23c- af því að hann hafði treyst á Guð sinn

Þetta traust kom í ljós í ákvörðun hans að hlýða ekki konungsskipuninni sem hefði svipt Guð bænum hans; ómögulegt og óhugsandi val fyrir þetta hreinlega mannlega trúarlíkan.

Dan 6:24 Konungur bauð að færa þá menn, sem ákært höfðu Daníel, og kasta þeim í ljónagryfjuna, þeir og börn þeirra og konur þeirra. og áður en þeir komust niður í gryfjuna, tóku ljónin þá og brutu öll bein þeirra.

24a- Guð sneri ástandinu gegn hinum óguðlegu sem áformuðu illt. Á tímum persnesku konunganna sem munu koma mun reynslan endurnýjast fyrir gyðinginn Mordekai sem leiðtoginn Haman mun vilja drepa með þjóð sinni á tímum Esterar drottningar. Þar er það líka Haman sem mun enda hengdur á gálganum sem settur er upp fyrir Mordekai.

Dan 6:25 Og eftir þetta skrifaði Daríus konungur öllum lýðum og öllum þjóðum og öllum tungum, sem búa um alla jörðina: Friður sé með yður í ríkum mæli.

25a- Þetta nýja rit frá konungi er um mann sem lifandi Guð hefur sigrað. Þar sem hann er nú í fullkomnum friði í hjarta sínu, notar hann yfirburðastöðu sína til að tala til alls fólksins í ríki sínu, vitnisburðinn um frið sinn sem hann fékk frá hinum sanna Guði.

Dan 6:26 Ég býð að um allt mitt ríki skuli vera ótti og ótti við Guð Daníels. Því að hann er hinn lifandi Guð og varir að eilífu. ríki hans mun aldrei verða eytt, og ríki hans mun vara til endaloka.

26a- Ég býð því um allt ríki mitt

Konungur skipar en hann þvingar engan.

26b- ótti og ótta við Guð Daníels

En auðgaður af þessari reynslu ýtir hann undir ótta og ótta við Guð Daníels til þess að fæla frá höfundum nýrrar samsæris, sem settur var fram gegn Daníel.

26c- Því að hann er hinn lifandi Guð og varir að eilífu

Hann vonar að þessi vitnisburður verði mótttekinn í hjörtum fólksins í ríkinu og til þess lofar hann og upphefur hann.

26d- ríki hans mun aldrei verða eytt, og yfirráð hans mun vara allt til enda

Eilífur karakter 5. ^{konungsríkis} styttnnar er enn og aftur lýst yfir.

Dan 6:27 Það er sá sem frelsar og frelsar, sem gerir tákni og undur á himni og jörðu. Það var hann sem frelsaði Daníel frá valdi ljónanna.

27a- Það er hann sem frelsar og frelsar

Konungur ber vitni um það sem hann hefur tekið eftir en þessi frelsun og þessi hjálpræði varða aðeins líkamlegan líkama, líf Daníels. Við verðum að bíða

eftir komu Jesú Krists til að skilja löngun Guðs til að frelsa og frelsa frá synd. En við skulum benda á að konunginum fannst eðlilega þörf á að hreinsa sig til að þóknast lifandi Guði.

27b- *sem gerir tákn og undur á himni og jörðu*

Daníelsbók ber vitni um þessi tákn og undur, yfirnáttúrulegar athafnir sem Guð framkvæmdi, en farðu varlega, djöfullinn og djöflar hans geta líka falsað ákveðin guðleg kraftaverk. Til að greina á milli tveggja mögulegra uppruna er nóg að skilja hver hagnast á sendum skilaboðum. Leiðir það til hlýðni við skaparans Guð eða til óhlýðni hans?

Daníel 6:28 *Daníel fór vel á ríki Daríusar og á ríki Kýrusar persa.*

28a- Við skiljum, Daníel mun ekki snúa aftur til heimalands síns, en lexían sem Guð kenndi honum í Dan.9 mun hafa fengið hann til að sætta sig við án þess að þola þessi örlög sem Guð hans hefur ákveðið.

Daníel 7

Dan 7:1 *Á fyrsta ríkisári Belsasars, konungs í Babýlon, dreymdi Daníel og sá sýnir meðan hann lá. Síðan skrifaði hann upp drauminn og sagði það helsta.*

1a- *Fyrsta ríkisár Belsasars, konungs í Babýlon*

Það er að segja í – 605. Frá sýn Dan.2 eru liðin 50 ár. Dauðinn, hinn mikli konungur Nebúkadnesar er skipt út fyrir sonarson sinn Belsasar.

Dan 7:2 : *Daníel byrjaði og sagði: Ég sá í nætursýn minni, og sjá, fjórir vindar himinsins springa yfir hafið mikla.*

2a- *fjórir vindar himinsins brutust inn*

Þetta eru alhliða styrjöldin sem leiða til þess að ráðamenn víkka vald sitt í átt að aðalpunktunum fjórum , í átt að norðri, suður, austur og vestri.

2b- *á hafinu mikla*

Myndin er ekki smjaðandi fyrir mannkynið, því hafið, jafnvel stórt, er tákn dauðans. Það er ekki, í verkefni Guðs, umhverfið sem er búið mannum sem er gert í hans mynd, samkvæmt 1. Mós. Umhverfi þess er jörðin. En mannkynið hefur glatað, frá frumsyndinni, með óhlýðni sinni, guðlega ímynd sína og það er ekki lengur í hreinum og heilögum augum þess en óhrein og gráðug sjávardýr sem éta hvert annað undir innblæstri djöfulsins og djöfla. Í þessari sýn táknar hafið nafnlausan fjölda manna.

Ennfremur snertir svæðið sem spádómurinn fjallar um fólk sem tengist strandsvæðum sínum sem liggja að Miðjarðarhafi . Sjórinn gegnir því stóru hlutverki í hernaðarlegum aðgerðum landvinninga valdhafanna.

Dan 7:3 *Og fjögur stór dýr komu upp úr hafinu, mismunandi frá hvort öðru.*

3a- *Og fjögur mikil dýr komu upp úr hafinu*

Við finnum í nýrri sýn kennsluna í Daníel 2, en þar koma dýr í stað líkamshluta styttunnar .

3b- *mismunandi l e s frá hvort öðru*

Eins og efni styttunnar af Dan.2.

Dan 7:4 *Hið fyrri var eins og ljón og hafði arnarvængi. Ég fylgdist með þar til vængir hans voru rifnir af; hann var tekinn upp af jörðinni og látinn standa á fætur eins og maður, og honum var gefið hjarta manns.*

4a- *The fyrst var eins og ljón og hafði arnarvængi*

Hér verður gullhöfuð Kaldeakonungs Dan.2 að ljóni með arnarvængi ; merki grafið á bláa steina Babýlonar, stolt Nebúkadnesars konungs í Dan.4.

4b- *Ég leit þangað til vængir hans voru rifnir af*

Spádómurinn vísar til sjö ára eða sjö tímabila þegar Nebúkadnesar konungur var gerður heimskur af Guði. Á þessum 7 árum (*sjö sinnum*) af niðurlægingu sem spáð var í Dan.4:16, var mannhjartað hans fjarlægð og í stað þess kom hjarta dýrs.

4c- *hann var tekinn upp af jörðinni og látinn standa á fætur eins og maður, og honum var gefið hjarta manns.*

Umbreyting hans til skaparans Guðs er hér staðfest. Reynsla hans gerir okkur kleift að skilja að fyrir Guð er maðurinn aðeins maður þegar hjarta hans ber ímynd Guðs. Hann mun opinbera það í holdgun sinni í Jesú Kristi hið fullkomna guðlega fyrirmynd kærleika og hlýðni.

Dan 7:5 *Og sjá, annað dýr var eins og björn og stóð á annarri hliðinni. hann hafði þrjú rif í munninum á milli tannanna, og þeir sögðu við hann: Stattu upp, ettu mikið hold.*

5a- *Og sjá, annað dýr var eins og björn og stóð á annarri hliðinni*

Eftir Kaldeakonunginn verða silfurkista og armar Meda og Persa að björn . Nákvæmnin „ *sem stóð á annarri hliðinni* “ sýnir yfirráð Persa sem birtist næst á eftir yfirráðum Meda, en landvinningar þess sem Kýrus konungur 2 Persa konungur náði til gáfu því miklu meiri völd en Meda.

5b- *hann hafði þrjú rif í munninum á milli tannanna, og þeir sögðu við hann: Stattu upp, ettu mikið hold*

Persar munu ráða yfir Medum og leggja undir sig þrjú lönd: Lýdíu hins ríka Krósusar konungs árið 546, Babýloníu árið 539 og Egyptalands árið 525.

Dan 7:6 *Eftir þetta leit ég, og sjá, annar var eins og hlébarði og hafði fjóra vængi á bakinu eins og fugl. þetta dýr hafði fjögur höfuð og var því gefið vald.*

6a- *Eftir þetta leit ég, og sjá, annar var eins og hlébarði*

Idem, *eiri kviður og læri grískra höfðingja verða að hlébarði með fjóra fuglavængi ; Blettir gríska hlébarðans gera hann að tákni syndar .*

6b- *og hafði fjóra vængi á bakinu eins og fugl*

Fjórir fuglavængir sem tengjast hlébarðanum sýna og staðfesta þann mikla hraða landvinninga hins unga konungs Alexanders mikla (á milli -336 og -323).

6c- þetta dýr hafði fjögur höfuð, og var því gefið vald

Hér eru „fjögur höfuð“ en í Dan.8 munu það vera „fjögur stór horn“ sem tilnefna gríska höfðingja, arftaka Alexanders mikla: Seleukos, Ptólemaeus, Lýsímakus og Kassander.

Dan 7:7 Eftir þetta leit ég í nætursýnum mínum, og sjá, þar var fjórða dýrið, hræðilegt, hræðilegt og ákaflega sterkt. hann hafði stórar járntennur, hann át, braut og traðkaði undir sig það sem eftir var; það var ólíkt öllum fyrri dýrum og hafði tíu horn.

7a- Eftir þetta leit ég í nætursýnum mínum, og sjá, það var fjórða dýrið, hræðilegt, hræðilegt og óvenjulega sterkt

járnfætur Rómaveldis aftur að skrímsli með járntennur og tíu horn. Vegna þess að samkvæmt Rev.13:2 ber það eitt viðmið 3 fyrri heimsveldanna: Styrkur ljónsins, staðfest í þessu versu þar sem það er tilgreint: óvenjulega sterkt; kraftur bjarnarins og hraði hlébarðisins með arfleifið syndar sinnar táknuð með blettum hans.

7b- hann hafði stórar járntennur, hann át, braut og tróð það sem eftir var;

Þessar upplýsingar kenna honum blóðbað og fjöldamorð sem framin voru af tákni rómversks járnns sem mun halda áfram til enda veraldar, með yfirráðum páfa hans.

7c- það var ólíkt öllum fyrri dýrum og hafði tíu horn.

Hornin tíu tákna Franka, Langbarða, Alemann, Engilsaxa, Vestgota, Búrgúnda, Súeva, Herúla, Vandala og Austgota. Þetta eru tíu kristnu konungsríkin sem verða mynduð eftir hrun Rómaveldis frá 395, samkvæmt skýringum sem engillinn gaf Daníel í 24. versu.

Dan 7:8 Og ég skoðaði hornin, og sjá, annað lítið horn kom út úr þeim, og þrjú af fyrstu hornunum voru rífin út fyrir það horn. Og sjá, hún hafði augu eins og mannsaugu og munn, sem talaði hrokafullt.

8a- Ég leit á hornin, og sjá, annað lítið horn kom út úr þeim

Litla hornið kemur úr einu af hornunum tíu, sem tákna Ítalíu Ostgota þar sem borgin Róm er staðsett og hið svokallaða páfapáfagarð, í Lateranhöllinni á Caeliusfjalli; Latneskt nafn sem þýðir: himinninn.

8b- og þrjú af fyrstu hornunum voru rífin af fyrir framan þetta horn

Afrifnu hornin eru í tímaröð: konungarnir þrír lækkuð úr vísu 24, nefnilega Herúlar milli 493 og 510, síðan í röð Vandalar árið 533 og Ostgotar árið 538 sem voru eltir frá Róm af Belisarius hershöfðingi að skipun Justiníanusar 1, og endanlega sigraðir við Ravenna árið ⁵⁴⁰. Vegna þess að við verðum að taka eftir afleiðingum tjáningarinnar fyrir þetta horn. Þetta þýðir að Hornið hefur ekkert persónulegt hervald og nýtur góðs af vopnavaldi konunga sem óttast það og trúarlegt vald þess og kjósa því að styðja og hlýða því. Þessi röksemdafærsla verður staðfest í Dan.8:24 þar sem við munum lesa: máttur hans mun aukast, en ekki af eigin krafti og vers 25 mun tilgreina: vegna velmegunar hans og árangurs bragða hans mun hann hafa hroka í hjarta. Þannig er sýnt fram á að sannleikurinn fær aðeins staðfestingu með því að flokka saman svipaða boðskap sem eru á víð og dreif í mismunandi köflum Daníelsbókar og víðar í Biblíunni allri. Aðskildir, kaflar bókarinnar „innsigla“ spádóminn og boðskap hans, þeir fíngerðustu og mikilvægustu eru enn óaðgengilegir.

8c- *og sjá, hún hafði augu eins og mannsaugu*

Í Rev.9 kemur andinn á undan lýsingum sínum með hugtakinu *eins og* . Þannig gefur það til kynna líkindi útlits sem er ekki raunveruleiki. Hér verðum við sömuleiðis að taka eftir líkindin við *manninn* holdgerlegan í fullkomnun hans í Jesú Kristi, en hann hefur aðeins tilgerð þess. En það er meira, vegna þess að „*augu*“ eru táknræn fyrir skyggnigáfu spámannanna sem Jesús er líka fullkomin fyrirmynd að. Og andinn vísar til spámannlegrar tilgerðar páfadæmisins sem mun að lokum koma á fót opinberum höfuðstöðvum sínum í borginni Vatíkanið, orð sem þýðir: að spá, af latnesku „*vaticinare*“. Hlutturinn verður staðfestur í Op.2:20, þegar andinn líkir þessari rómversk-kaþólsku kirkju við Jesebel *sem* lét drepa spámenn JaHWÉH, útlandu konuna sem dýrkaði Baals, gift Akab konungi. Samanburðurinn er réttlæt看legur vegna þess að páfi veldur því að sannir spámenn Guðs í Kristi deyja á húfi rannsóknarréttarins.

8d- *og munnur, sem talaði með hroka.*

Í þessum 7. kafla kynnir hinn guðdómlegi kvikmyndagerðarmaður og leikstjóri í „aðdrætti“ kristna tíma sem hann varðar sérstaklega, tímabilið milli endaloka Rómaveldis og dýrðlegrar endurkomu Krists í Michael, himneska nafni hans með englum. Hann boðar komu *hrokafulls konungs, ofsækjandi hinna heilögu hins hæsta* , sem ræðst á guðleg trúarleg viðmið þar sem reynt er að *breyta tímanum og lögunum* , boðorðunum tíu en einnig öðrum guðlegum helgiathöfnum. Andinn boðar lokarefsingu sína; hann mun „*brennast af eldi vegna hrokafullra orða hans* .“ Þess vegna er vettvangur hins himneska dóms sjöunda árpúsundsins strax kynntur eftir að minnst er á *hrokafull orð hans* . Á undan henni hafði Nebúkadnesar konungur einnig sýnt *hroka* en hann tók aðmjúklega við þeirri lexíu um niðurlægingu sem Guð gaf honum.

Himneskur dómur

Dan 7:9 *Ég horfði á meðan háseti voru sett upp. Og hinn gamli settist niður. Klíkan hans var hvít sem snjór, og hárið á höfði hans var eins og hrein ull; Háseti hans var eins og eldslogi og hjólin sem logandi eldur.*

9a- *Ég leit, meðan háseti voru sett*

Þessi vettvangur táknar tíma dómsins sem endurleystir dýrlingar Jesú Krists munu framkvæma í návist hans, *sitjandi í hásetum* , **á himnum** samkvæmt Rev.4, á þeim *þúsund árum* sem vitnað er í í Rev.20. Þessi dómur undirbýr skilyrði lokadómsins , en framkvæmd hans er sýnd í 11. versí.

9b- *Og hinir fornu settust niður.*

Það er hinn guðdómaði Kristur, eini skapari Guð. Aðgerð sögnarinnar *sitja* gefur til kynna að standandi athöfn sé hætt, hún er ímynd hvíldar. Himinninn er í algjörum friði. Á jörðu var hinum óguðlegu eytt við endurkomu Krists.

9c- *Klæðnaður hans var hvítur sem snjór, og hárið á höfði hans var eins og hrein ull*

Hvítur er tákn hins fullkomna hreinleika Guðs sem snertir allt eðli hans á sviði klæðnaðar hans , tákn verka hans og hárið á höfði hans sem er kóróna hreinnar og fullkominnar visku laus við alla *synd* .

Þetta vers gefur til kynna Jes.1:18: *Komið og við skulum biðja! segir YaHWéH. Ef syndir þínar eru sem skarlat, munu þær verða hvítar sem snjór; ef þeir eru rauðir eins og fjólubláir, verða þeir eins og ull.*

9d- *hásæti hans var eins og eldslogi,*

Hásætið tilgreinir stað hins mikla dómara, dóm yfir huga Guðs. Það er sett undir mynd eldsloganna sem verða *augu* Krists réttlætis í Op.1:14 þar sem við finnum lýsingar á þessu versi. Eldurinn eyðir, sem gefur þessum dómi þann tilgang að eyða óvinum Guðs og hans útvöldu. Vegna þess að þeir eru þegar dánir, snertir þessi dómur *annan dauðann* sem mun endanlega slá hina dæmdu.

9.- *og hjólin eins og logandi eldur.*

Hásætið hefur *hjó* miðað við *logandi eld* sem mun kveikja á jörðinni: Op.20:14-15: *annar dauði er eldsvatnið*. Hjólin benda því til flutnings dómara frá himni til jarðar til fullnustu dóma sem kveðnir voru upp. Hinn lifandi Guð, hinn mikli dómari, hreyfir sig og þegar jörðin er endurnýjuð og hreinsuð mun hann flytja aftur til að setja konunglega hásæti sitt þar samkvæmt Op.21:2-3.

Dan 7:10 *Eldsfljót rann og kom út undan honum. Þúsund þúsundir þjónuðu honum og tíu þúsund milljónir stóðu í návist hans. Dómararnir settust niður og bækurnar voru opnaðar.*

10a- *Eldfljót rann og kom út undan honum*

Hinn hreinsandi *eldur* sem mun koma niður af himni til að eyða sálum hinna föllnu dauðu og reis síðan upp frá dauðum, samkvæmt Op.20:9: *Og þeir fóru upp á yfirborð jarðar og umkringdu herbúðir heilagra og elskaða borg. En eldur kom niður af himni og eyddi þeim.*

10b- *Þúsund þúsundir þjónuðu honum*

Það er milljón sálir, af hinum *útvöldu* sem eru endurleystir af jörðinni.

10c- *og tíu þúsund milljónir stóðu í návist hans*

Tíu milljarðar jarðneskra sála, sem Guð *kallar til*, eru reistir upp og kallaðir fram fyrir hann og dómara hans til að þola hinn réttláta guðdómlega dóm annars *dauða*, eitthvað sem er staðfest í Lúkas 19:27: *Og hinir, komdu hingað óvini mína, sem hafa ekki viljað að ég drottna yfir þeim og drepa þá í návist minni*. Þannig staðfestir andinn orð sem hann talaði fyrir milligöngu Jesú í Matt.22:14: *Því að margir eru kallaðir en fáir útvaldir*. Þetta mun sérstaklega vera raunin á síðustu dögum samkvæmt Lúkas 18:8: ... *En þegar Mannssonurinn kemur, mun hann finna trú á jörðu?*

10d- *Dómararnir settust niður, og voru bækurnar opnaðar*

Hæstiréttur mun dæma á grundvelli vitna sem leyfðu dómnum og ákæruliðunum aðlagð fyrir hverja dæmda sál. *Bækur* hans innihalda líf veru, geymd í minningu Guðs, með trúfasta engla sem vitni, sem nú er ósýnileg jarðarbúum.

Dan 7:11 *Þá leit ég eftir hrokafullum orðum, sem hornið talaði. og þegar ég horfði á dýrið var drepið.*

11a- *Þá leit ég, vegna hrokafullra orða sem hornið mælti*

Eins og orðin „*vegna hrokafull orð*“ gefa til kynna, þetta vers vill sýna okkur orsök og afleiðingu sambandið sem skilgreinir dóm Guðs. Hann dæmir ekki að ástæðulausu.

11b- *og á meðan ég leit var dýrið drepið*

Ef fjórða dýrið sem táknar erfðaskrána, Róm keisara - tíu ríki Evrópu - Róm páfa, er eytt í eldi, er það **vegna** hrokafullrar munnlegrar athafnar Rómar páfa; starfsemi sem mun halda áfram fram að endurkomu Krists.

11c- *og lík hans var eytt , afhent eldinum til að brenna*

Dómurinn slær á sama tíma litla hornið og tíu borgarahornin sem studdu það og tóku þátt í syndum þess samkvæmt Op.18:4. *Eldvatn annars dauðans mun eyða þeim og eyða þeim .*

Dan 7:12 *Hin dýrin voru svipt krafti sínum, en þau fengu framlengingu lífsins til ákveðins tíma.*

12a- *Hin dýrin voru svipt valdi sínu*

Hér, eins og í Opínb.19:20 og 21, opinberar andinn að önnur örlög eru veitt fyrir hina venjulegu syndara heiðninnar, sem eru erfingjar frumsyndarinnar sem hefur borist frá Adam til mannfjöldans í gegnum jarðsöguna.

12b- *en þeim var veitt framlenging til ákveðins tíma*

Þessi nákvæmni þýðir kostur fyrri heimsvelda í því að hafa ekki upplifað endalok yfirráða sinna við enda veraldar eins og raunin er fyrir fjórða ^{rómverska} dýrið undir síðustu mynd kristinnar allsherjarstjórnar við endurkomu Jesú Krists. Lok 4. ^{markast} af algjörru eyðileggingu hennar. Eftir þetta verður jörðin *formlaus og tóm* í mynd *hyldýpsins* í 1. Mós.1:2.

Jesús Kristur, mannsins sonur

Dan 7:13 *Ég sá í nætursýnum, og sjá, í skýjum himins kom einn sem mannsins sonur. hann kom til hins aldna, og þeir færðu hann til hans.*

13a- *Ég leit í nætursýnum mínum, og sjá, á skýjum himinsins kom einn eins og mannssonur*

Þessi framkoma mannsins sonar varpar ljósi á merkingu dómsins sem hér var nefndur. Dómurinn tilheyrir Kristi. En á tímum Daníels var Jesús ekki enn kominn, svo Guð myndar það sem hann mun áorka með jarðneskri þjónustu sinni á fyrstu komu sinni til jarðar mannanna.

13b- *hann kom til hins aldna, og þeir færðu hann til hans.*

Eftir dauða sinn mun hann reisa sjálfan sig upp, til að framvísa fullkomnu réttlæti sínu sem fórnað var sem fórn til móðgaðs Guðs, til að fá fyrirgefningu trúra útvalinna hans, flokkað og útvalið af honum sjálfum. Myndin sem sýnd er kennir meginregluna um hjálpræði sem fæst með trú á fúsa fórn Guðs í Kristi. Og það staðfestir réttmæti þess hjá Guði.

Dan 7:14 *Og þeir gáfu honum vald, dýrð og ríki. og allar þjóðir, þjóðir og menn á hverri tungu þjónuðu honum. Vald hans er eilíft ríki sem mun ekki líða undir lok og ríki hans skal aldrei eytt.*

14a- *Honum var gefið vald, dýrð og ríki*

Gögnin í þessu versu eru tekin saman í þessum versum Matt.28:18 til 20, sem staðfesta að dómurinn tilheyrir sannarlega Jesú Kristi: *Jesús, þegar hann gekk til þeirra, talaði til þeirra svo: Allt vald er mér gefið á himni og jörðu. . Farið því og gerið allar þjóðir að lærisveinum, skírið þá í nafni föður og sonar og heilags anda og kennið þeim að halda allt sem ég hef boðið yður. Og sjá, ég er með yður alla daga, allt til enda veraldar .*

14b- *og allar þjóðir, þjóðir og menn á hverri tungu þjónuðu honum*

Í algjöru tilliti mun það vera á nýju jörðinni, hin gamla endurnýjuð og vegsömuð eftir sjöunda árpúsundið. En hinir endurleystu munu hafa verið valdir úr öllum *þjóðum, þjóðum og tungumálum* með því eina hjálpræði sem Jesús Kristur fékk vegna þess að þeir **þjónuðu honum** á lífsleiðinni. Í Rev.10:11 og 17:15 vísar þessi orðatiltæki til kristinnar Evrópu og hins vestræna heims. Í þessum hópi finnum við *eina milljón* vistuðu útvöldu sem þjóna Guði í versí 10.

14c- *og ríki hans mun aldrei verða eytt*

Upplýsingarnar sem vitnað er í í Dan.2:44 um hann eru staðfestar hér: *valdatíma hans verður aldrei eytt.*

Dan 7:15 *Hvað mig varðar, Daníel, andi minn var skelfdur í mér, og sýn höfuð mitt skelfdi mig.*

15a- *Ég, Daníel, var með erfiðan anda innra með mér*

Vandræði Daníels eru réttlæt看leg, sýnin boðar hættu fyrir dýrlinga Guðs.

15b- *og sýnin í höfðinu á mér hræddu mig.*

Brátt myndi sýn hans af Mikael hafa sömu áhrif á hann, samkvæmt Dan.10:8: *Ég varð einn eftir og sá þessa miklu sýn; krafturinn brást mér, andlit mitt breytti um lit og var niðurbrotið og ég missti allan kraft.* Skýring: *Mannssonurinn og Michael* eru ein og sama guðdómlega persónan. Ótti mun einkenna valdatíma Rómar, vegna þess að í þessum tveimur ríkjum í röð, mun það ekki gefa fólki heilagra höfðingja eins og Nebúkadnesar, Daríus meða og Kýrus 2 Persa.

Dan 7:16 *Og ég gekk að einum þeirra, sem þar stóðu, og spurði hann sannleikann um allt þetta. Hann sagði mér og gaf mér skýringuna:*

16a- **Hér byrja viðbótarskýringarnar sem engillinn gaf**

Dan 7:17 *Þessar fjórar stóru dýr, þetta eru fjórir konungar, sem munu rísa upp af jörðu.*

17a- Athugaðu að þessi skilgreining á jafn mikið við um arfirnar sem birtast í Dan.2 af myndinni af *styttunni* og hér í Dan.7, af *dýrunum*.

Dan 7:18 *En hinir heilögu hins hæsta munu taka við ríkinu, og þeir munu eignast ríkið að eilífu, frá eilífð til eilífðar.*

18a- Sama athugasemd og um arfirnar fjórar. Aftur, sú fimmta varðar hið *eilífa ríki* hinna útvöldu sem Kristur byggir á sigri sínum **yfir synd** og dauða.

Dan 7:19 *Þá langaði mig að vita sannleikann um fjórða dýrið, sem var ólíkt öllum öðrum, ákaflega hræðilegt, með tennur úr járn og nagla úr eiri, sem át og braut og tróð það sem eftir var.*

19a- *sem hafði járntennur*

Við finnum hér, í *tönnum*, *járnið* sem þegar er tákn um hörku Rómaveldis sem tilgreint er af *fótum* styttunnar af Dan.2.

19b- *og naglar úr kopar*.

Í þessum viðbótarupplýsingum tilgreinir engillinn: *og naglar úr kopar*. **Arfleifð grískrar syndar** er því staðfest af þessu óhreina efni, málmlöndu sem táknandi gríska heimsveldið í **kvið og læri** styttunnar af Dan.2.

19c- *sem át, braut og tróð það sem eftir var*

Að borða, eða nýta hluti sem sigraðir eru, það sem fær þá til að vaxa - *brjóta*, þvinga og eyðileggja - *traðka á*, fyrirrita og ofsækja - Þetta eru

aðgerðirnar sem tvö „Róm“ og borgaralegir og trúarlegir stuðningsmenn þeirra munu stunda þar til við heimkomuna Krists. Í Op.12:17: Andinn tilnefnir síðustu „aðventista“ með orðinu „leifar“.

Dan 7:20 *Og af tíu hornunum, sem voru á höfði hans, og af hinu, sem út komu, og fyrir það féllu þrjú, af horni, sem hafði augu, munnur, sem talaði hrokafullur, og meiri framkoma en hinir .*

20a- Þetta vers færir misvísandi smáatriði við vers 8. Hvernig tekur „ litla hornið “ hér ***meiri framkoma en hinir?*** Þetta er allur munur hans frá öðrum konungum tíu hornanna . Hún er mjög veikburða og viðkvæm en samt, með trúgirnri og guðsótta sem hún segist tákna á jörðinni, drottinnar hún yfir þeim og hagræðir þeim eins og hún vill, nema í einstaka undantekningum.

Dan 7:21 *Og ég sá þetta horn berjast gegn hinum heilögu og sigra þá,*

21a- Þversögnin heldur áfram. Hún segist vera ímynd æðsta heilagleika og Guð sakar hana um að ofsækja dýrlinga sína. Aðeins ein skýring þá: hún lýgur eins og hún andar. Árangur hennar er gríðarlega villandi og hrikaleg lygi , mjög eyðileggjandi fyrir slóðina sem Jesús Kristur hefur rakið.

Dan 7:22 *þar til hinn gamli kom og veitti hinum heilögu hins hæsta rétt, og sá tími kom að hinir heilögu eignuðust ríkið.*

22a- Sem betur fer eru góðu fréttirnar staðfestar. Eftir myrkur aðgerðir Rómar páfa og borgaralegra og trúarlegra stuðningsmanna hennar mun endanlegur sigur koma til Krists og hans útvöldu.

Vers 23 og 24 tilgreina röð arftaka

Dan 7:23 *Þannig talaði hann við mig: Fjórða dýrið er fjórða ríkið, sem verður til á jörðu, ólíkt öllum ríkjum, og mun eta alla jörðina, troða henni niður og brjóta hana í sundur.*

23a- Hið heiðna rómverska heimsveldi í keisaraformi á milli – 27 og 395.

Dan 7:24 *Hornin tíu eru tíu konungar sem munu rísa upp úr þessu ríki. Annar mun rísa upp á eftir þeim, ólíkur þeim fyrri, og fella þrjá konunga.*

24a- Það er þessari nákvæmni að þakka að við getum borið kennsl á þessi tíu horn með **tíu** kristnu konungsríkjunum sem mynduðust á vestursvæði hins hrunda og sundraða Rómaveldis. Þetta landsvæði er núverandi Evrópu: ESB (eða ESB).

Dan 7:25 *Hann mun mæla orð gegn hinum hæsta, og hann mun kúga hina heilögu hins hæsta, og hann mun vona að breyta tímum og lögmáli. Og hinir heilögu skulu gefnir í hendur hans um tíma og tíma og hálfu tíma.*

25a- *Hann mun mæla orð gegn hinum hæsta*

Guð einbeitir sér í þessu versu að fordæma syndirnar sem hann kennir rómversku páfastjórninni og forvera biskupum þess í Róm, sem illt sem framið var var vinsælt, réttlætt og kennt hinum fáfróða mannfjölda. Andinn telur upp ásakanirnar sem byrja á alvarlegustu: *orðum gegn sjálfum hinum hæsta* . Það er þversagnakennt að páfar segist þjóna Guði og tákna hann á jörðu. En það er einmitt þessi tilgerð sem felur í sér sökina vegna þess að Guð samþykkir á engan hátt þessa tildrög páfa. Og þar af leiðandi hefur allt sem Róm ranglega kennir um Guð áhrif á hann í eigin persónu.

25b- *hann mun kúga hina heilögu hins hæsta*

Óréttlátar ofsóknir *hinna heilögu* í versí 21 er hér rifjað upp og staðfest. Dómar eru kveðnir upp af trúardómstólum sem bera nafnið „Heilagur rannsóknarréttur“. Pyntingar eru notaðar til að þvinga saklaust fólk til að viðurkenna sekt sína.

25c- *og mun hann vonast til að breyta tímanum og lögum*

Þessi ásökun gefur lesandanum tækifæri til að endurreisa grundvallarsannleika tilbeiðslu sem gefinn er hinum sanna, lifandi og eina Guði.

Hin fallega skipan sem Guð stofnaði var breytt af rómverskum munkum. Samkvæmt 2. Mósebók 12:2 sagði Guð við Hebraea við brottförina frá Egyptalandi: ***Þessi mánuður verður fyrsti mánaðar fyrir yður; það verður fyrir þig fyrsti mánuður ársins***. Þetta er skipun, ekki einföld tillaga. Og þar sem hjálpræðið kemur frá Gyðingum samkvæmt Jesú Kristi, frá brottförinni, þá fer sérhver vera sem gengur inn í hjálpræði líka inn í fjölskyldu Guðs þar sem skipan hans verður að ríkja og virða. Þetta er hin sanna hjálpræðiskenning og hefur verið frá dögum postulanna. Í Kristi tók Ísrael Guðs á sig andlega hlið, það er ekki síður Ísrael hans sem hann stofnaði reglu sína og kenningar fyrir. Samkvæmt Róm.11:24 er heiðni siðbreytingin grædd í hebresku rót og stofn Abrahams, ekki öfugt. Hann er varaður af Páli við vantrú sem er orðin banvæn fyrir uppreisnargjarna gyðinga gamla sáttmálans og það mun vera jafn banvænt fyrir uppreisnargjarna kristna menn hins nýja; sem snýr beint að rómversk-kaþólskri trú, og rannsókn Dan.8 mun staðfesta það, síðan 1843, mótmælendakristnir.

Við erum aðeins í upphafi langrar spámannlegrar opinberunar þar sem hin guðlega ásökun sem sett er fram í þessu versí er alls staðar til staðar vegna þess að afleiðingarnar eru hræðilegar og dramatískar. Tímarnir breyttir af Róm hafa áhyggjur:

1 – hvíldarleyfið í 4. ^{boðorði} Guðs. Sjöunda deginum hefur verið skipt út fyrir þann 7. mars 321 fyrir fyrsta daginn, sem Guð er haldinn sem veraldlegur dagur og upphaf vikunnar. Ennfremur var þessi fyrsti dagur settur af rómverska keisaranum Konstantínus I ^{þegar} hann var tileinkaður tilbeiðslu hinnar "virðulegu ósigruðu sólar", sólinni sem heiðingjar guðdómuðu, þegar í Egyptalandi, biblíutákn syndar. Daníel 5 sýndi okkur hvernig Guð refsar þeim svívirðingum sem honum er beitt, maðurinn er þannig varaður og hann veit hvað bíður hans þegar Guð dæmir hann eins og hann dæmdi og drap Belsasar konung. Hvíldardagurinn helgaður af Guði frá grundvöllun heimsins hefur þau tvöföldu einkenni að snúast um **tíma og** guðlegt lögmál, eins og versíð okkar nefnir.

2 – Upphaf ársins, sem upphaflega átti sér stað að vori, orð sem þýðir fyrsti tími, var breytt til að eiga sér stað í upphafi vetrar.

3 – Samkvæmt Guði eiga sér stað breyting dags við sólsetur, í röð næturdags, ekki á miðnætti, vegna þess að það er taktfast og merkt af stjörnunum sem hann skapaði með þessum ásetningi.

Lagabreytingin nær miklu dýpra en efni hvíldardagsins. Róm vanhelgaði ekki gullker musterisins, hún veitti sér heimild til að breyta frumtexta orðanna sem Guð skrifaði með fingri sínum á steinborðin sem Móse var gefin. Hlutir svo heilagir að til að snerta örkina, sem þeir fundust í, var laust af Guði með tafarlausum dauða.

25c- *og hinir heilögu verða afhentir honum um stund, tíma og hálfu stund*

Hvað þýðir *tími* ? Reynsla Nebúkadnesars konungs gefur okkur svarið í Dan.4:23: *Þeir munu reka þig burt úr hópi manna, þú munt búa hjá dýrum merkurinnar, þeir munu gefa þér gras að eta eins og nautum; **og sjö tímar munu líða yfir þig**, uns þú veist að Hinn hæsti drottinnar yfir ríki manna og gefur það hverjum sem hann vill. Eftir þessa erfiðu reynslu sagði konungur í versí 34: **Eftir tiltekinn tíma hóf ég, Nebúkadnesar, augu mín til himins og skynsemin sneri aftur til mín**. Ég hef blessað hinn hæsta, ég hef lofað og vegsamað hann sem lifir að eilífu, hvers ríki er eilíft ríki og ríki hans varir frá kyni til kyns. Við getum ályktað að þessir sjö tímar tákni sjö ár frá því að lengdin hefst og lýkur á lífsleiðinni. Það sem Guð kallar *tíma* er því sá tími sem það tekur jörðina að klára eina heila sólarhring. Þaðan koma mörg skilaboð. Guð er táknaður með sólinni og þegar skepna rís upp í stolti, til að setja hana á sinn stað, segir Guð við hana: „Hringt er um guðdóm minn og lærið hver ég er“. Fyrir Nebúkadnesar eru sjö beygjur nauðsynlegar en áhrifaríkar. Önnur lexía mun varða lengd valdatíma páfa sem einnig er spáð með hugtakinu „*tími*“ í þessu versí. Í samanburði við reynslu Nebúkadnesars refsar Guð kristnu stolti með því að framselja það **heimsku um tíma, tíma og hálfan tíma** spámannelgra ára. Frá 7. mars 321, gerði stolt og fáfræði í heimsku menn sammála um að virða skipunina sem breytti boðorði Guðs; því sem auðmjúkur þjónn Krists getur ekki hlýtt, annars myndi hann skera sig frá frelsara sínum Guði.*

Þetta vers leiðir okkur til að leita að raunverulegu gildi og dagsetningum upphafs og enda þessa spáða tíma. Við munum komast að því að það tákna 3 ár og sex mánuði. Reyndar mun þessi formúla birtast aftur í Rev.12:14 þar sem hún er samsíða formúlunni *1260 dagar* frá 6. versí. Notkun kóðans Esé.4:5-6, *einn dagur í eitt ár*, mun gera það mögulegt að skilja að þetta eru í raun og veru 1260 löng og hræðileg ár, þjáningar og dauða.

Dan 7:26 *Þá mun dómur koma og veldi hans verður frá honum tekið, og það verður eytt og eytt að eilífu.*

2a- Undirstrikar áhuga þessarar nákvæmni: dómur og endalok yfirráða páfa eiga sér stað á sama tíma. Þetta sannar að dómurinn sem nefndur er mun ekki hefjast fyrir endurkomu Krists. Árið 2021 eru páfar enn starfandi, svo dómurinn sem vitnað er í í Daníel hófst ekki árið 1844, bræður aðventista.

Dan 7:27 *Ríki og yfirráð og mikilleikur allra konungsríkja undir himninum skal gefið fólki hinna heilögu hins hæsta. Ríki hans er eilíft ríki, og allir höfðingjar munu þjóna honum og hlýða.*

27a- Dómurinn er því vel útfærður eftir endurkomu Krists í dýrð og upprifjun hans útvöldu til himna.

27b- *og allir höfðingjar munu þjóna honum og hlýða honum*

höfðingjana þrjá sem sýndir eru í þessari bók: Kaldeakonungurinn Nebúkadnesar, Medakonungurinn Daríus og Persakonungurinn Kýrus 2.

Dan 7:28 *Hér lauk orðin. Ég, Daníel, var ákaflega órótt af hugsunum mínum, ég skipti um lit og geymdi þessi orð í hjarta mínu.*

28a- Vandræði Daníels er enn réttlætlanlegt, vegna þess að á þessu stigi skortir enn styrk í sannanir um auðkenni páfa Rómar; Sjálfsmýnd hans er enn þegar mjög sannfærandi „tilgáta“, en að sama skapi „tilgáta“. En Daníel 7 er aðeins önnur af hinum sjö spádómlegu töflum sem birtar eru í þessari Daníelsbók. Og nú þegar

höfum við getað séð að skilaboðin sem send eru í Dan.2 og Dan.7 eru eins og fyllast. Hver ný síða mun færa okkur viðbótarþætti sem leggjast ofan á þær rannsóknir sem þegar hafa verið gerðar, munu styrkja og styrkja boðskap Guðs sem verður þannig skýrari og skýrari.

Tilgátan um að „*litla hornið*“ í þessum kafla 7 sé páfalegt Róm á eftir að staðfesta. Málið verður gert. En við skulum nú þegar muna eftir þessari sögulegu röð sem varðar Róm, „*fjórða voðalega dýrið með járntennur*“. Það táknar Rómaveldi og á eftir þeim „*tíu horn*“ frjálsra og óháðra evrópskra konungsríkja sem árið 538 tók við af „*litla horninu*“ sem talið er að páfi, þessi „*öðruvísi konungur*“, þar á undan „*þrjú horn eða þrjár konungar*“, Herúlar, Vandalar og Ostgotar eru niðurlægðir á milli 493 og 538 í 8. og 24. versu.

Daníel 8

Dan 8:1 *Á þriðja ríkisári Beltsasars konungs sá ég Daníel sýn, auk þeirrar sem ég hafði séð áður.*

1a- Tími liðinn: 3 ár. Daníel fær nýja sýn. Í þessari eru aðeins tvö dýr sem eru greinilega auðkennd í vísunum 20 og 21 með *Medum og Persum og Grikkjum* sem voru í fyrri sýnunum 2. og 3. ^{heimsveldi} hinna spáðu arftaka. Með tímanum, í sýnunum, samræmast dýrin sig betur og skýrar síðum Hebra. Dan.8 sýnir *hrút og geit*; dýrin sem færð voru í fórn friðþægingardags *gyðinga*. Við getum því tekið eftir tákni syndarinnar í yfirbyggingu gríska heimsveldisins: *eirða kvið og læri Dan.2, hlébarði Dan.7 og geit af Dan.8.*

Dan 8:2 *Þegar ég sá þessa sýn, sýndist mér ég vera í Súsan, höfuðborginni, í Elamhéraði. og meðan ég sá ég var nálægt ánni Ulai.*

2a- Daníel er í Persíu nálægt ánni Karoun sem á sínum tíma var Ulai. Persneska höfuðborgin og ánatákn fólksins gefa til kynna landfræðilegan viðmiðunarstað fyrir þá sýn sem Guð mun gefa þeim. Spádómsboðin veita því dýrmæt landfræðileg gögn í þessum kafla sem vantaði í kafla 2 og 7.

Dan 8:3 *Og ég hóf upp augu mín og leit, og sjá, hrútur stóð frammi fyrir ánni og hafði horn. Þessi horn voru há, en annað var hærra en hitt, og reis það síðast.*

3a- Þetta vers dregur saman sögu Persíu sem myndskreytt er af þessum hrúti með horn það hæsta táknað það vegna þess að það hafði upphaflega verið undir yfirráðum bandamanns síns Meda, en það reis upp fyrir það síðast þegar Kýrus 2 persneski konungurinn kom til valda árið 539, síðasti samtímamaður Daníels samkvæmt Dan.10:1. En hér bendi ég á vandamál af raunverulegri tímasetningu, vegna þess að sagnfræðingar hunsa algjörlega sjónarvotta Vitnisburð Daníels sem kennir, í Dan.5:31, landvinninga Babýlonar til Medakonungs Daríusar sem skipulagði Babýlon í 120 satrapíur samkvæmt Dan. 6: 1. Kýrus komst til valda eftir dauða Daríusar, því ekki árið 539 heldur nokkru síðar, eða þvert á móti, landvinninga Daríusar gæti hafa átt sér stað nokkru fyrir dagsetninguna – 539.

3b- Guðdómleg fíngerð birtist í þessu versi, í þeirri mynd sem notuð er til að tilgreina lítið og stórt horn. Þetta staðfestir að hið vandlega forðast orðatiltæki „litla horn“ er sérstaklega og eingöngu tengt auðkenni Rómar.

Dan 8:4 *Ég sá hrútinn slá með hornum sínum til vesturs, norðurs og suðurs. ekkert dýr gat staðist hann, og enginn var til að frelsa fórnarlömb hans; hann gerði það sem hann vildi og varð máttugur.*

4a- Myndin af þessu versi sýnir stig persneskra landvinninga sem leiða þá í átt að heimsveldinu, yfirráðum konungs konunganna.

Í vestri : Kýrus 2 gerði bandalag við Kaldea og Egypta á milli – 549 og – 539.

Í norðri : Lýdía Krósusar konungs var sigrað árið – 546

Um hádegi : Kýrus leggur undir sig Babýloníu með því að taka við af Daríusi Medakonungi eftir – 539 og síðar mun Persakonungur Kambysey 2 leggja undir sig Egyptaland árið – 525.

4b- og hann varð öflugur

Hann náði keisaraveldinu sem gerði Persíu að fyrsta heimsveldinu sem spáð var í þessum kafla 8. Það var 2. ^{heimsveldið} í sýnum Dan.2 og Dan.7. Í þessu valdi stækkaði Persaveldið til Miðjarðarhafs réðst á Grikkland sem stöðvaði það við Maráþon árið 490. Stríðin hófust aftur.

Dan 8:5 *Þegar ég horfði vel á, sjá, kom geithafur úr vestri og hljóp yfir alla jörðina á andliti sínu, án þess að snerta hana. Þessi geit hafði stórt horn á milli augnanna.*

5a- Vers 21 skilgreinir greinilega geitinn: *Geiturinn er konungur Javan, Hornið mikla á milli augna hans er fyrsti konungurinn . Javan, er hið forna nafn Grikklands. Andinn hunsar hina veiku grísku konunga og byggir opinberun sína á hinum mikla gríska sigurvegara Alexanders mikla.*

5b- sjá, geit kom úr vestri

Landfræðilegar merkingar eru enn gefnar. Geitin kemur frá Vesturlöndum í tengslum við Persaveldi sem tekið er sem landfræðileg viðmiðunarstaður.

5c- og ferðaðist um alla jörðina á yfirborði hennar, án þess að snerta hana

Boðskapurinn er hliðstæður við fjóra fuglavængi hlébarða Dan.7:6. Hann undirstrikar hinn mikla hraða landvinnunga þessa unga makedónska konungs sem mun ná yfirráðum sínum allt að Indusfljóti eftir tíu ár.

5d- *Þessi geit hafði stórt horn á milli augnanna*

Sjálfsmyndin er gefin upp í versí 21: *Hornið mikla milli augna hans er fyrsti konungurinn. Þessi konungur er Alexander mikli (– 543 – 523). Andinn gefur því útlit Einhyrningsins, stórkostlegs goðsagnadýrs. Þannig fordæmir hann óþrjótandi frjósama ímyndunarafl grísku samfélags sem fann upp sögusagnir sem notaðar eru til trúarbragða og andi þeirra hefur farið yfir aldirnar fram á okkar tíma í villandi kristnu vestrinu. Það er hlið *syndarinnar* sem er staðfest af ímynd geitarinnar, dýrsins sem gegndi hlutverki *syndarinnar* í hinni heilögu árlegu athöfn "friðþægingardegisins". Krossfesting Messíasar Jesús náði í guðlega fullkomnun sinni að þessari sið varð að hætta eftir hann... með valdi, með eyðingu musterisins og gyðingabjóðarinnar af Rómverjum árið 70.*

Dan 8:6 *Og hann kom að hrútnum, sem hafði horn, sem ég sá standa frammi fyrir ánni, og hann hljóp á hann í allri sinni reiði.*

6a- Alexander mikli gerir árás sína á Persa, en konungur þeirra er Daríus 3. Sá síðarnefndi er sigraður við Issus, hann flýr og skilur eftir sig boga sinn, skjöld og skikkju, auk eiginkonu og erfingja hans, árið – 333 Hann verður seinna drepinn af tveimur stórmönnum sínum.

6b- *og hann hljóp á hann í allri reiði sinni*

Þessi *reiði* er sögulega réttlætunleg. Á undan þeim komu þessi orðaskipti milli Daríusar og Alexanders: „Áður en Alexander hittir Daríus sendi Persakonungur honum gjafir sem ætlaðar voru til að undirstrika stöðu þeirra sem konungs og barns – Alexander var enn ungur maður á þeim tíma. stríð (grein I, taumur 89). Daríus sendir honum kúlu, svipu, hestbremsu og silfurkassa fulla af gulli. Bréf sem fylgir fjársjóðnum lýsir þáttunum: boltinn er þannig að hann heldur áfram að leika eins og barnið sem hann er, bremsan til að kenna honum að stjórnari sér, svipan til að leiðrétta hann og gullið táknar skattinn sem Makedóníumenn verða að greiða til persneska keisarinn.

Alexander sýnir engin merki um reiði, þrátt fyrir ótta sendiboðanna. Þvert á móti biður hann þá að óska Daríusi til hamingju með fínleikann. Darius, segir hann, vita framtíðina, þar sem hann gaf Alexander bolta sem táknar framtíðarsigur hans á heiminum, bremsan þýðir að allir munu lúta honum, svipan verður að refsa þeim sem þora að standa upp á móti honum og gull gefur til kynna skattinn sem hann mun fá frá öllum þegnum sínum. Spámannleg smáatriði, Alexander átti hest sem hann gaf nafnið „Bucephalus“ sem þýðir, með auknu forskeytinu, „haus“. Í öllum bardögum sínum mun hann vera í „höfðingi“ hers síns, með vopn í hendi. Og hann mun verða „í tíu ár“ ríkjandi „höfuð“ heimsins sem spádómurinn nær yfir. Frægð hennar mun efla gríska menningu og syndina *sem* stimplar hana.

Dan 8:7 *Ég sá hann nálgast hrútinn og reiðast honum. hann sló hrútinn og braut tvö horn hans, án þess að hrúturinn hefði kraft til að standa gegn honum; kastaði hann honum til jarðar og tróð hann, og var enginn til að bjarga hrútnum.*

7a- Stríðið sem Alexander mikli hóf: árið – 333, við Issus, voru Persabúðir sigraðar.

Dan 8:8 Og geiturinn varð mjög sterkur. en er hann var sterkr, brast hans mikla horn. Fjögur stór horn risu upp í stað þess, fyrir fjórum vindum himinsins.

8a- hans mikla horn brast

Árið 323 dó ungi konungurinn (– 356 – 323) án erfingja, 32 ára að aldri, í Babýlon.

8b- Fjögur stór horn risu í stað þess, í fjórum vindum himinsins.

Í stað hins látna konungs voru hershöfðingjar hans: diadochi. Þeir voru tíu þegar Alexander dó og í 20 ár börðust þeir sín á milli að því marki að í lok 20 ára voru aðeins fjórir eftir. Hver þeirra stofnaði konungsett í landinu sem hann drottnaði yfir. Stærstur er Seleucus þekktur sem Nicator, hann stofnaði "Seleucid" ættina sem ríkti yfir ríki Sírylands. Annar er Ptolemaios Lagos, hann stofnaði „Lagid“ ættina sem ríkti yfir Egyptalandi. Sá þriðji er Cassandros sem ríkir yfir Grikklandi og sá fjórði er Lysimachus (latneskt nafn) sem ríkir yfir Þrakíu.

Spádómsboðskapurinn sem byggir á landafræði heldur áfram. Fjórir aðalpunktar hinna fjögurra vinda himinsins staðfesta auðkenni landa viðkomandi stríðsmanna.

Endurkoma Rómar, litla hornsins

Dan 8:9 Upp úr einu þeirra kom **lítið horn**, sem óx mjög til suðurs, til austurs og til hins fegursta lands.

9a- Hlutur þessa vers lýsir útbreiðslu konungsríkis sem mun aftur verða ríkjandi heimsveldi. Hins vegar, í fyrri kennslustundum og í sögu heimsins er arftaki ríki Grikklands Róm. Þessi auðkenning er enn frekar rökstudd með orðatiltækinu „lítið horn“ sem er að þessu sinni, gagnstætt því sem gert var fyrir styttra miðgildi hornið, greinilega vitnað í. Þetta gerir okkur kleift að segja að þetta „litla horn“ tákni, í þessu samhengi, hið vaxandi lýðveldisveldi Róm. Vegna þess að það grípur inn í austur, sem lögreglumenn heimsins, oft vegna þess að það er kallað til að leysa staðbundin átök milli andstæðinga. Og þetta er einmitt ástæðan sem réttlætir myndina sem fylgir.

9b- Frá einum þeirra kom **lítið horn**

Fyrri ríkjandi var Grikkland, og það er frá Grikklandi sem Róm kemur til að ráða á þessu austursvæði þar sem Ísrael er staðsett; Grikkland, eitt af hornunum fjórum.

9c- sem stækkar mjög til suðurs, til austurs og í átt að fegurstu löndum.

Rómverskur vöxtur byrjar frá landfræðilegri staðsetningu hans **til suðurs** fyrst. Sagan staðfestir þetta, Róm gekk inn í púnverska stríðið gegn Karþagó, Túnis í dag, um 250.

Eftirfarandi áfangi framlengingar á sér stað **til austurs** með því að grípa inn í **eitt af hornunum fjórum**: Grikkland, um – 200. Það var kallað þangað af Aetolian gríska deildinni til að styðja það gegn Achaean deildinni (Aetolia gegn Achaia). Kominn á gríska grund myndi rómverski herinn aldrei yfirgefa hana og allt Grikkland yrði rómversk nýlenda frá – 160.

Frá Grikklandi mun Róm halda áfram útrás sinni með því að stíga fæti inn í Palestínu og Júdeu sem mun verða í – 63 Rómarhéraði sem herir Pompeiusar hershöfðingja leggja undir sig. Það er þessi Júdea, sem andinn tilgreinir með

Þessari fallegu orðatiltæki: *Fallegasta af löndum* , orðatiltæki sem vitnað er í í Dan.11:16 og 42, og Es.20:6 og 15.

Tilgátan er staðfest, „litla hornið“ er Róm

Í þetta skiptið er efi ekki lengur leyfður, páfastjórn Dan.7 er afhjúpuð, þannig að andinn sleppir óþarfa öldum og leiðir okkur til þeirrar hörmulegu stundar þegar Róm, yfirgefin af keisarunum, tekur aftur yfirráð sín undir trúarlegu formi. Kristið útlit sem hann rekur til athafnanna sem birtast með táknum 10. verssins sem á eftir kemur. Þetta eru aðgerðir hins „*ólíka*“ konungs Dan.7.

Imperial Róm síðan páfagarður Róm ofsækja dýrlinga Tveir lestir í röð fyrir þetta eina vers

Dan 8:10 *Hún reis upp til himinsins her og lét hluta þeirra her og nokkrar af stjörnunum niður til jarðar og tróð þeim undir fótum.*

10a- *Hún reis upp í her himinsins*

Með því að segja „*hún*“ heldur andinn sjálfsmýnd Rómar sem skotmark, í tímaröð framlengingar þess, eftir ýmsar stjórnarhættir sem hann vísar til í Op. Rómverski keisarinn Octavianus þekktur sem Ágústus. Og það var á sínum tíma, að Jesús Kristur fæddist af andanum, í hinum ófrjóða líkama Maríu, hinnar ungu konu Jósefs; báðir valdir af þeirri ástæðu einni að þeir tilheyra ætt Davíðs konungs. Eftir dauða sinn, þegar hann var reistur upp af sjálfum sér eins og hann hafði boðað, fól Jesús postulum sínum og lærisveinum það hlutverk að boða fagnaðarerindið um hjálpræði (fagnaðarerindið) til að gera útvalið fólk um allan heim. Á þessum tíma stóð Róm frammi fyrir hógværd og kristnum friðarhyggju; hún í hlutverki slátrarans, lærisveinar Krists í sláturlömbunum. Á kostnað af miklu píslarvottablóði, sem úthellt var, dreifðist kristin trú um heiminn og sérstaklega í höfuðborg heimsveldisins, Róm. Ofsækja keisaraveldið Róm rís gegn kristnum mönnum. Í þessu vers 10 skarast tvær aðgerðir Rómar. Hið fyrra varðar keisaraveldið og hið síðara, páfann.

Í keisarastjórninni getum við nú þegar heimfært aðgerðirnar sem vitnað er í til hans:

Hún reis upp í her himinsins : hún stóð frammi fyrir kristnum mönnum. Á bak við þessa táknrænu tjáningu, *vopnaðan himni* , eru hinir kristnu útvöldu samkvæmt því sem Jesús hafði þegar nefnt trúmenn sína: *þegna himnaríkis* . Ennfremur, Dan.12:3 líkir hinum sönnu *heilögu* við *stjörnurnar* sem einnig eru *niðjar* Abrahams í 1. Mós.15:5. Við fyrsta lestur, að þora að píslarvot syni og dætur Guðs, er þegar fyrir heiðnu Róm hrokafull aðgerð og óverðug og óréttmæt upphækkun . Við seinni lestur er krafa biskupsins í Róm um að ríkja sem páfi hinn útvaldi Jesú Krists frá 538 einnig hrokafull aðgerð og enn óverðugri og óréttmætari upphækkun .

Hún lét hluta þessa hers og stjörnurnar falla til jarðar, og hún tróð þeim : Hún ofsótti þá og drap þá til að afvegaleiða íbúa hennar á vettvangi hennar. Ofsækjendurnir eru aðallega Neró, Domitianus og Diocletianus síðasti opinberi ofsækjandinn á árunum 303 til 313. Við fyrsta lestur er fjallað um þetta dramatíska tímabil í Apo.2 undir táknrænum nöfnum „Efesus“, tíminn þegar Jóhannes fær guðlega opinberun sína sem *heitir* „Apocalypse“ og „*Smyrna*“ .

Við annan lestur, kenndar við Róm páfa, eru þessar aðgerðir settar í Apo.2 undir tímabilunum sem kallast " *Pergamum* ", þ.e. rofið bandalag eða framhjáhald og "Thyatira", þ.e. viðurstyggð og dauðsföll. Andinn sagði, *og hún trampaði á þeim*, og kennir báðum Rómum sömu tegund af blóðþyrstum gjörðum. Sögnin *trampað* og tjáning hennar *trampað undir fótum* er kennd við heiðna Róm í Dan.7:19. En troðningurinn mun halda áfram til loka 23.00 *kvöldmorguns 14.* verss í 8. kafla samkvæmt yfirlýsingunni í 13. vers: *Þangað til verður heilagleikinn og herinn troðinn* ? Þessi aðgerð var framkvæmd á tímum kristinna tíma og við verðum því að heimfæra hana á Róm páfa og konungsstuðning þess; sem sagan staðfestir. Við skulum engu að síður athuga mikilvægan mun. Heiðin Róm lætur dýrlinga Jesú Krists bara bókstaflega *falla til jarðar* , en Róm páfa, með fölskum trúarkennslu sinni, lætur þá *falla til jarðar* andlega, áður en þeir ofsækja þá bókstaflega aftur á móti.

Stöku ofsóknir héldu áfram með friðarskiptum þar til Konstantínus 1. keisari kom ^{sem} batt enda á ofsóknirnar gegn kristnum mönnum með tilskipuninni um Mílanó, höfuðborg Rómverja hans, árið 313, sem er tímabil „ *tíu ára* “. ofsóknir sem einkenna " *Smyrna* " tímabil Opb.2:8. Með þessum friði mun kristin trú ekkert græða og Guð mun tapa miklu. Vegna þess að án hindrunar ofsókna eru skuldbindingar hinna óbreyttu til þessarar nýju trúar í miklum mæli og margfaldast um heimsveldið og sérstaklega í Róm þar sem blóð píslarvottanna rann mest.

Það er því við þennan tíma sem við getum tengt upphaf seinni lestrar þessa verss. Sú þar sem Róm verður kristin með því að hlýða skipunum Konstantínusar keisara sem árið 321 hefur nýlega gefið út tilskipun sem fyrirskipar breytingu á vikulegum hvíldardegi: sjöunda degi hvíldardagsins er skipt út fyrir fyrsta dag vikunnar; á þeim tíma, helgaður af heiðingjum til tilbeiðslu á guðinum „ virðulegu ósigruðu sólinni “. Þessi aðgerð er jafn alvarleg og að drekka *í sig gylltu ílát musterisins* , en í þetta sinn mun Guð ekki bregðast við, klukkutími lokadóms verður nóg. Með nýjum hvíldardegi hans mun Róm framlengja kristna kenningu sína um allt keisaradæmið, og sveitarstjórn þess mun biskupinn í Róm öðlast álit og stuðning, þar til æðstu upphækkunin sem páfatitillinn gefur honum með tilskipun, árið 533 , Býsants. Justinian ¹ keisari. Það var ekki fyrr en með brottrekstri hinna fjandsamlegu Ostrogota að fyrsti ríkjandi páfi, Vigilius, settist í páfastól sitt í Róm, í Lateranhöllinni sem byggð var á Caeliusfjalli. Dagsetningin 538 og komu fyrsta páfans markar framkvæmd aðgerðanna sem lýst er í vers 11 sem á eftir kemur. En það er líka upphaf 1260 daga stjórnarára páfa og alls þess sem þeim snertir og opinberað var í Dan.7. Áframhaldandi valdatíð þar sem hinir heilögu eru enn og aftur *fótum troðnir* , en að þessu sinni af trúaryfirráðum rómverskra páfa og borgaralegra stuðningsmanna þess, konunganna, og hámarki þeirra... í nafni Krists.

Sérstakar aðgerðir páfadóms stofnað árið 538

Dan 8:11 *Hún tók sig til við herforingjann og tók frá honum hina eilífu fórn og kollvarpaði þeim stað, sem var undirstöðu helgidóms hans.*

11a- *Hún reis til höfuðs herinn*

Þessi leiðtogi hersins er rökfræðilega og biblíulega Jesús Kristur, samkvæmt Ef.5:23: *því að maðurinn er höfuð konunnar, **eins og Kristur er höfuð kirkjunnar***, sem er líkami hans og sem hann er Frelsari. Sögnin „ *hún reis* “ er vel valin, því einmitt árið 538 er Jesús á himnum á meðan páfadamur er á jörðu. Himininn er handan við hana en „ *hún reis* “ með því að láta menn trúa því að hún komi í stað hans á jörðinni. Frá himni hefur Jesús litla möguleika á að forðast menn úr gildrunni sem djöfullinn lagði fyrir þá. Þar að auki, hvers vegna skyldi hann gera það, þegar hann sjálfur kemur þeim í þessa gildru og allar bölvun hennar? Því að við höfum vel lesið, í Dan.7:25, " *hinir heilögu skulu gefnir í hendur hans um tíma, sinnum (tvísvær) og hálfan tíma* "; þeir eru leystir viljandi af Guði Kristi, vegna *breyttra tíma og lögmálsins* . Lögunum breytt árið 321 af Konstantínus varðandi hvíldardaginn, auðvitað, en umfram allt, *lögunum breytt* af rómverskum páfadómi, eftir 538 þar sem það er ekki aðeins hvíldardagurinn sem er fyrir áhrifum og ráðist á, heldur öll lögin sem eru endurgerð Róm. útgáfu.

11b- *tók frá honum hina eilífu fórn*

Ég bendi á skort á orðinu fórn í upprunalega hebreska textanum. Sem sagt, nærvera þess gefur til kynna samhengi gamla bandalagsins, en svo er ekki eins og ég sýndi fram á. Undir nýja sáttmálanum hætti *fórn og fórn* , dauði Krists, *í miðri viku* sem vitnað er til í Dan.9:27, eftir að hafa gert þessar helgisiðir gagnslausar. Hins vegar var eitthvað eftir af gamla sáttmálanum: þjónustu æðsta prestsins og fyrirbiðlara fyrir syndir fólksins sem spáði líka himnesku þjónustunni sem Jesús framkvæmdi í þágu aðeins hans útvöldu sem keyptir voru með blóði hans frá upprisu hans. Kristur sneri aftur til himna, hvað var eftir að taka frá honum? Prestastarf hans er einkahlutverk hans sem fyrirbærni að fyrirgefa syndir útvöldu sinna. Reyndar, síðan 538, hefur stofnun leiðtoga kirkju Krists á jörðu í Róm gert himneska þjónustu Jesú einskis og gagnslaus. Bænir fara ekki lengur í gegnum hann og syndarar halda áfram að bera syndir sínar og sektarkennd gagnvart Guði. Hebr.7:23 staðfestir þessa greiningu og segir: „ *En af því að hann varir að eilífu hefur hann prestdæmi sem ekki er framseljanlegt* .“ Breytingin á höfðingja á jörðu réttlætir viðurstyggilega ávöxtinn sem þessi kristni ber án Krists; ávextir sem Guð spáði Daníel. Hvers vegna urðu kristnir menn fyrir barðinu á þessari hræðilegu bölvun? Eftirfarandi vers 12 mun gefa svarið: *vegna syndar* .

Greining hins ævarandi, sem nýlega hefur verið framkvæmd, mun þjóna sem grunnur fyrir útreikninga með því að nota tímalengdirnar 1290 og 1335 dagar sem lagðar verða til í Dan.12:11 og 12; grundvöllurinn var dagsetningin 538, þegar hinu *eilífa prestdæmi* var stolið af jarðneskum páfaleiðtoga.

11c- *og kollvarpaði ~~staðnum~~ undirstöðu helgidóms hans*

Vegna samhengis nýja sáttmálans, á milli tveggja mögulegra merkinga hebreska orðsins „mecon“, þýtt með „staður“, hélt ég þýðingu þess „grunn“ alveg eins lögmæta og betur aðlöguð samhengi kristins tíma sem spádómurinn miðar að.

oft er rætt um *helgidóm* , sem er ruglingslegt. Hins vegar er mögulegt að láta ekki blekkjast eftir sögninni sem markar aðgerðina sem er gerð í *helgidóminum* .

Hér í Dan.7:11: *grundvelli þess er kollvarpað* af páfastóli.

Í Dan.11:30: hann er *vanhelgaður* af gríska konunginum, sem ofsótti gyðinga Antiochos 4 Epiphanes árið – 168.

Í Dan.8:14 og Dan.9:26 er ekki spurning um *helgidóm*—heldur um *heilagleika*. Hebreska orðið „qodesh“ er kerfisbundið rangt þýtt í öllum þýðingum á algengustu útgáfum. En upprunalega hebreska textinn er óbreyttur til að bera vitni um upprunalega sannleikann.

Þú ættir að vita að hugtakið „*helgidómur*“ vísar eingöngu til staðarins þar sem Guð stendur í eigin persónu. Þar sem Jesús reis upp og sneri aftur til himna er enginn *helgidómur lengur á jörðu*. *Að kollvarpa grundvelli helgidóms hans* þýðir því að grafa undan kenningargrundvelli sem varða himneska þjónustu hans sem sýnir öll skilyrði hjálpræðis. Reyndar, eftir að hafa verið skírður, verður sá sem kallaður er að geta notið góðs af samþykki Jesú Krists sem dæmir trú sína á verkum hans og samþykkir eða ekki að fyrirgefa syndir sínar í nafni fórnar sinnar. Skírnin markar upphaf reynslu sem lifað er undir réttlátum dómi Guðs en ekki endalok hennar. Sem þýðir að þegar hið beina samband milli jarðneskra útvöldu og himnesks fyrirbiðlara hans er rofið er hjálpræði ekki lengur mögulegt og hinn heilagi sáttmáli er rofinn. Þetta er hræðilegt andlegt drama, sem blekkt og tælt mannfjöldinn hefur hunsað síðan 7. mars 321 og árið 538, þar sem hið *eilífa prestdæmi* Jesú Krists var fjarlægð af páfa honum til hagsbóta. *Að kollvarpa grundvelli helgidóms síns* þýðir líka að eigna postulunum 12 sem tákna grunn eða undirstöðu hinna útvöldu, andlegt hús, falska kristna kenningu sem réttlætir og lögleiðir synd gegn guðlegu lögum; það sem enginn postuli hefði gert.

Dan 8:12 *Og herinn var framseldur með eilífri fórn sökum syndar. hornið kastaði sannleikanum til jarðar og tókst ætlunarverk sitt.*

12a- *Herinn var afhentur með eilífri fórninni*

Í meira táknrænu máli hefur þetta orðatiltæki sömu merkingu og Dan.7:25: *herinn var afhentur ... En hér bætir andinn við með hinu eilífa*

12b - *vegna syndar*

Annaðhvort, samkvæmt 1. Jóhannesarbréfi 3:4, vegna lögbrots sem *breytt var* í Dan.7:25. Því að Jóhannes sagði og skrifaði: *Hver sem syndgar brýtur lögmálið, og synd er lögmálsbrot*. Þetta brot á rætur sínar að rekja til 7. mars 321 og snýr í fyrsta lagi að því að yfirgefa heilagan hvíldardag Guðs; hvíldardaginn *helgaður* af honum, frá sköpun heimsins, á hinum einstaka og eilífa „*sjöunda degi*“.

12c- *hornið kastaði sannleikanum til jarðar*

Sannleikur er enn andlegt orð sem tilgreinir lögmálið samkvæmt Psa.119:142-151: *Lögmál þitt er sannleikurinn ... öll boðorð þín eru sannleikurinn*

12d- *og tekst vel í viðleitni sinni*

Ef andi skaparans Guðs tilkynnti það fyrirfram, þá ekki vera hissa á að hafa hunsað þessa blekkingu, mesta andlega svik í allri mannkynssögunni; en einnig alvarlegast í afleiðingum þess af missi mannsála fyrir Guð. Vers 24 mun staðfesta að segja: *Kraftur hans mun aukast, en ekki af eigin mætti; hann mun valda ótrúlegri eyðileggingu, hann mun ná árangri í skuldbindingum sínum, hann mun eyða völdugum og fólki hinna heilögu.*

Undirbúningur fyrir helgun

Í kennslustundum trúarsíða gamla sáttmálans kemur þetta viðfangsefni undirbúnings fyrir helgun stöðugt fram. Í fyrsta lagi, á milli þrælahalds og inngöngu í Kanaan, var páskahaldið nauðsynlegt til að helga fólkið sem Guð ætlaði að leiða til þjóðarjarðarinnar, Ísraels, fyrirheitna landsins. Reyndar tók það 40 ára reynslu af hreinsun og helgun fyrir inngönguna í Kanaan að nást.

Sömuleiðis, varðandi hvíldardaginn sem merktur er á sjöunda degi frá einu sólsetri til annars, var nauðsynlegt að undirbúa sig fyrirfram. Sex daga veraldlegra athafna krafðist líkamavotts og fataskipta, þessir hlutir voru líka lagðir á prestinn svo að hann gæti, án lífshættu, farið inn í helgan stað musterisins til að þjóna helgisiði sinni þar. . . .

Sjö daga, 24 stunda sköpunarvikan er fyrirmynd sjö þúsund ára hjálpræðisáætlunar Guðs. Þannig að fyrstu 6 dagarnir tákna fyrstu 6 árþúsundin þar sem Guð velur sína útvöldu. Og 7. ^{og} síðasta árþúsundið er hinn mikli hvíldardagur þar sem Guð og hans útvöldu, sem eru samankomnir á himnum, njóta sannrar og fullrar hvíldar. Syndararnir eru allir dánir tímabundið; nema Satan, sem er enn einangraður á mannláusri jörð á þessu „þúsund ára tímabili“ sem opinberað er í Rev.20. Áður en farið er inn í „himnaríki“ verða hinir útvöldu að vera hreinsaðir og helgaðir. Hreinsun hvílir á trú á sjálfviljugri fórn Krists, en helgun fæst með hjálp hans eftir skírn vegna þess að hreinsun er tilreiknuð eða fengin fyrirfram í nafni trúarreglu, en helgun er ávöxtur sem fæst í raun og veru í heild sinni. sál af hinum útvöldu með raunverulegri samvinnu sinni við lifandi Guð Jesú Krist. Það fæst með baráttu sem hann heyjar gegn sjálfum sér, gegn slæmu eðli sínu, til að standast synd.

Daníel 9:25 mun kenna okkur, Jesús Kristur kom til að deyja á krossi til að fá útvöldu sína til að syndga ekki lengur, vegna þess að hann kom til að **binda enda á syndina** . Nú höfum við bara séð í versni 12, að hinn kristni útvaldi var framseldur til páfavalds vegna syndar. Hreinsun er því nauðsynleg til að öðlast helgunina *án þess að enginn mun sjá Guð* eins og skrifað er í Hebr.12:14: *Leitið eftir friði með öllum og helgun, án hennar mun enginn sjá Drottin* .

Notað til 2000 ára kristins tíma frá dauða Jesú Krists til endurkomu hans árið 2030, mun þessi tími undirbúnings og helgunar koma í ljós í versum 13 og 14 sem fylgja. Andstætt upprunalegri trú aðventista, er þetta tímabil ekki dómstímabilið sem Daníel 7 lýsir heldur helgun sem nauðsynleg var vegna aldagamlar arfleifðar syndanna sem lögmæt eru með viðurstyggð Rómaborgar. Ég tilgreini að verk siðbótarinnar, sem hófst á 13. ^{öld}, hafi ekki náð þeirri hreinsun og helgun sem krafðist í öllu réttlæti af hinum þrisvar sinnum heilaga og fullkomlega hreina frelsara Guði.

Dan 8:13 *Ég heyrði dýrting tala; Og annar dýrtingur sagði við þann, sem talaði: Hve lengi mun sýnin rætast um hina eilífu fórn og um hina hrikalegu synd? Hversu lengi verður helgidómurinn og herinn troðinn niður?*

13a- *Ég heyrði dýrting tala; og annar dýrtingur sagði við þann sem talaði*

Aðeins sannir dýrtingar verða meðvitaðir um syndirnar sem erfðar eru frá Róm. Við munum finna þá aftur í sjónsviðinu sem kynnt er í Dan.12.

13b- *Hversu lengi mun sýnin rætast?*

Hinir heilögu krefjast dagsetningar sem markar endalok rómverskra viðbjóðs.

13c- *um eilífa fórnina*

Hinir heilögu biðja um dagsetningu sem markar endurupptöku hins *eilífa prestdæmis* af Kristi.

13d- *og um hrikalega synd ?*

Hinir heilögu biðja um dagsetningu sem markar endurkomu sjöunda dags hvíldardagsins, en brot hans er refsað með rómverskri eyðileggingu og stríðum; og fyrir brotamenn þess mun þessi refsing vara til enda veraldar.

13.- *Hversu lengi verður helgidómurinn og herinn troðinn?*

Hinir heilögu biðja um dagsetningu sem marki endalok páfaofsókna **sem** beitt er gegn þeim, Guðs útvöldu dýrlingum.

Dan 8:14 *Og hann sagði við mig: „Tvö þúsund og þrjú hundruð kvöld og morgna. Þá verður helgidómurinn hreinsaður.*

14a- Síðan 1991 hefur Guð stýrt rannsókn minni á þessu illa þýdda versí. Hér er sanna þýðing hans á hebreska textanum.

Og hann sagði við mig: Allt til kvölds tvö þúsund og þrjú hundruð og réttlæt看legt mun vera heilagleiki.

Þú getur séð, tíma 2300 kvöldmorgunn miðar að **helgun** hinna útvöldu sem Guð hefur valið frá þeim degi sem verður ákveðinn fyrir þetta kjörtímabil. Hið eilífa réttlæti sem fæst með skírni fram að því er dregið í efa. Krafa hins þrisvar sinnum heilaga Guðs, sem föður, sonar og heilags anda, hefur breyst og styrkst vegna nauðsyn þess að hinir útvöldu syndgi ekki lengur gegn hvíldardegi eða gegn neinni annarri helgiathöfn sem kemur af munni Guðs. . . Hinn *þröngi* hjálpræðisvegur sem Jesús kenndi er þannig endurreistur. Og fyrirmynd hinna útvöldu sem sýnd er í **Nóa, Daníel og Job** réttlætir útvöldu milljónina fyrir hina föllnu tíu milljarða síðasta dóms Dan.7:10.

Dan 8:15 *Meðan ég, Daníel, sá þessa sýn og leitaðist við að skilja hana, sjá, einn í mannlíki stóð frammi fyrir mér.*

15a- Rökrétt, Daníel myndi vilja skilja merkingu sýnarinnar og þetta mun afla honum í Dan.10:12, réttlæt看legt samþykki frá Guði, en honum verður aldrei fullnægt í ósk sinni eins og svarið frá Guði í Dan. 12:9 sýnir það: *Hann svaraði: Far þú, Daníel, því að þessi orð verða leynd og innsigluð **allt til endalokanna** .*

Dan 8:16 *Og ég heyrði raust manns mitt í Ulai. hrópaði hann og sagði: Gabríel, útskýrðu fyrir honum sýnina.*

16a- Myndin af Jesú Kristi í miðju Ulai gerir ráð fyrir lexíu sem gefin er í sýn Dan.12. Engillinn Gabríel, náinn þjónn Krists, ber ábyrgð á að útskýra merkingu allrar sýnarinnar frá upphafi hennar. Við skulum því fylgjast vandlega með viðbótarupplýsingunum sem koma í ljós í versunum sem fylgja.

Dan 8:17 *Þá kom hann nálægt þeim stað, þar sem ég var. og þegar hann nálgadist, varð ég hræddur og féll á andlit mitt. Hann sagði við mig: Gef þú gaum, manns son, því að sýnin varðar tíma sem endirinn mun verða.*

17a- Sýn himneskra vera mun alltaf hafa þessi áhrif á holdmanninn. En við skulum vera gaum eins og hann býður okkur að gera. Viðkomandi lokatími hefst við lok allrar sýnarinnar.

Dan 8:18 Þegar hann talaði við mig, stóð ég agndofa á andliti mínu. Hann snerti mig og lét mig standa þar sem ég var.

18a- Í þessari reynslu undirstrikar Guð bölvun holdsins sem jafnast ekki á við hreinleika himintungla trúra engla.

Dan 8:19 Þá sagði hann við mig: Ég mun kenna þér hvað mun gerast við lok reiðisins, því að endalokin er ákveðinn tími .

19a- Endir reiði Guðs mun koma, en þessi reiði er réttlætt með kristinni óhlýðni, arfleifð rómverskrar páfakenningar. Stöðvun þessarar spáðu guðlegu reiði mun því vera að hluta til, þar sem hún mun aðeins hætta eftir alla eyðileggingu mannkyns við endurkomu Krists í dýrð.

Dan 8:20 Hríturinn, sem þú sást, sem hafði horn, eru konungar Meda og Persa.

20a- Það er spurning um að Guð gefi tilvísun til útvöldu sinna svo að þeir skilji meginregluna um röð tákna sem sett eru fram. Medar og Persar marka sögulegt samhengi upphafs opinberunar. Í Dan.2 og 7 voru þeir í öðru sæti.

Dan 8:21 Geiturinn er konungur Javan, hornið mikla á milli augna hans er fyrsti konungurinn.

21a- Aftur á móti er Grikkland önnur röðin; sá þriðji í Dan.2 og 7.

21b- Stóra hornið á milli augna hans er fyrsti konungurinn

Eins og við höfum séð snertir það hinn mikla gríska sigurvegara, Alexander mikla. Hornið mikla, mynd af móðgandi og stríðsrekandi karakter þess sem Darius konungur 3 var rangt að niðurlægja, vegna þess að það kostaði hann ríki hans og líf. Með því að setja þetta horn ekki á ennið heldur á milli augnanna sýnir andinn óseðjandi sigraþrá sína að aðeins dauði hans mun hætta. En augun eru líka spámannleg skyggni og frá fæðingu hans hafa óvenjuleg örlög verið boðuð honum af skyggjari og hann trúir á spád örlög sín alla ævi.

Dan 8:22 Hornin fjögur sem risið hafa í stað þessa brotna horns eru fjögur ríki sem munu rísa upp af þessari þjóð, en þau verða ekki eins sterk.

22a- Við finnum grísku konungsættin fjögur sem stofnuð voru af fjórum hershöfðingjum sem tóku við af Alexander, enn á lífi eftir 20 ára stríð milli þeirra tíu sem þeir voru í upphafi.

Dan 8:23 Við lok valdatíðar þeirra, þegar syndararnir eru tæmdir, mun upp rísa konungur, sem er frekur og slægur.

23a- Með því að sleppa millitímum, kallar engillinn upp kristna tíma yfírráða Rómar páfa. Með því að gera það gefur hann til kynna megintilgang opinberunar sem gefin var. En þessi skýring kemur með aðra kenningu sem birtist í fyrstu setningu þessa verss: Við lok yfírráðs þeirra, þegar syndarar verða eytt. Hverjir eru þessir glötuðu syndarar sem eru á undan tíma páfastjórnar? Þetta eru hinir uppreisnargjarnu þjóðlegu Gyðingar sem neituðu Jesú Kristi sem Messíasi og frelsara, frelsara, já, en aðeins syndanna sem drýgðar voru og aðeins í þágu þeirra sem hann viðurkennir fyrir eiginleika trúar þeirra. Þeir voru í raun neytt um 70 af hermönnum Rómar, þeir og borg þeirra Jerúsalem, og þetta í annað sinn eftir eyðilegginguna undir stjórn Nebúkadnesars árið – 586. Með þessari aðgerð gaf Guð sönnun þess að hinu forna bandalagi hefði lokið síðan dauða Jesú Krists þar sem í Jerúsalem var fortjald aðskilnaðar musterisins rífið í tvennt, ofan frá og niður, og sýndi þannig að aðgerðin kom frá Guði sjálfum.

23b- þar mun rísa upp hrekklous og listugur konungur

Þetta er lýsing Guðs á páfadómi sem einkennist samkvæmt Dan.7:8 af *hroka sínum* og hér af *frekju sinni*. Hann bætir við og er listfengur. Listaleikurinn felst í því að hylja sannleikann og taka á okkur svip þess sem við erum ekki. Listagripurinn er notaður til að blekkja náungann, þetta gera páfar í röð.

Dan 8:24 *Kraftur hans mun aukast, en ekki af eigin mætti. hann mun valda ótrúlegri eyðileggingu, hann mun ná árangri í skuldbindingum sínum, hann mun tortíma voldugum og fólki hinna heilögu.*

24a- *Kraftur hans mun aukast*

Reyndar, lýst í Dan.7:8 sem „*litlu horni*“, gefur vers 20 því „*meira útlit en hinir*“.

24b- *en ekki af eigin krafti*

Hér staðfestir sagan aftur að án vopnaðs stuðnings konunganna hefði páfastjórnin ekki getað verið til. Fyrsti stuðningurinn var Clovis, konungur Franka í Merovingian ættin og eftir hann, Karolingian ættin og loks Capetian ættin, stuðning franska konungsveldisins hefur sjaldan vantað. Og við munum sjá að þessi stuðningur hefur sitt gjald. Þetta verður gert sem dæmi með því að hálshöggva franska konunginn Lúðvík 16, Marie-Antoinette drottningu, einveldisgarðsmenn og rómversk-kaþólska klerkastéttina sem bera höfuðábyrgð, með guillotinu sem sett var upp í Frakklandi í höfuðborgum og héraðsborgum, af frönskum byltingarmönnum milli kl. 1793 og 1794; tvö tímabil „Hryðjuverka“ áletruð með blóðstöfum í minningu mannkyns. Í Op.2:22 mun þessi guðdómlega refsing vera spáð með þessum orðum: *Sjá, ég mun varpa **henni** á sæng og senda mikla þrengingu. hefur þeir sem drýgja hór með henni, nema þeir iðrast verka sinna. **Ég mun drepa börn hennar**; Og allar söfnuðirnir munu vita að ég er sá sem rannsakar huga og hjörtu og mun launa hverjum og einum eftir verkum þínum.*

24c- *mun hann valda ótrúlegri eyðileggingu*

Á jörðu getur enginn talið þá, en á himnum veit Guð nákvæma tölu og á klukkutíma refsingar síðasta dóms verða þeir allir friðþægir, frá þeim smæstu til hins hræðilegasta, af höfundum sínum.

24d- *mun hann ná árangri í skuldbindingum sínum*

Hvernig gat hann ekki náð árangri þegar Guð gaf honum þetta hlutverk til að refsa syndinni sem fólk hans drýgði sem heldur því fram að Jesús Kristur hafi unnið hjálpræði?

24.- *hann mun tortíma hinum voldugu og lýð hinna heilögu*

Með því að gefa sig út fyrir að vera fulltrúi Guðs á jörðu og hóta þeim bannfæringu sem myndi loka inngangi þeirra til himna, fær páfastóllinn undirgefni hinna miklu og konunga vestrænnar jarðar, og jafnvel meira af smáum, ríkum eða fátækum. , en allir fáfróðir, vegna vantrúar sinnar og skeytingarleysis gagnvart guðlegum sannindum.

Frá upphafi tímabils siðbótarinnar, sem hófst síðan Peter Valdo árið 1170, brást páfastjórnin af heift með því að æsa gegn trúföstum þjónum Guðs, hinum einu sönnu dýrlingum sem alltaf eru friðsælir og friðsælir, morðóðu kaþólsku samtökunum sem studdir voru af dómstólum rannsókn á fölsku heilagleika hans. Hettuklæddu dómarnir sem þannig fyrirskipuðu hræðilegar pyntingar á heilögu

og öðrum, allir sakaðir um villutrú gegn Guði og Róm, munu allir þurfa að gera grein fyrir kröftum sínum frammi fyrir hinum sanna Guði á stundu hins réttvíslega spáða lokadóms. í Dan.7: 9 og Opínb.20:9 til 15.

Dan 8:25 *Vegna farsældar sinnar og farsældar ráðagerða hans mun hann hafa hroka í hjarta sínu, og hann mun tortíma mörgum, sem lifðu friðsamlega, og hann mun upphefja sig gegn höfðingjum höfðingjanna. en það verður brotið, án fyrirhafnar nokkurrar handar.*

25a- *Vegna velmegunar hans og árangurs bragða hans*

Þessi *velmegun* gefur til kynna auðgun hans sem vísan tengir *brögðum hans* . Við verðum í raun og veru að beita brögðum , þegar við erum lítil og veik til að ná þeim ríku, peningum og alls kyns auðæfum sem Opínb. 18:12 og 13 telja upp.

25b- *hann mun hafa hroka í hjarta sínu*

Þetta þrátt fyrir lexíuna sem Nebúkadnesar konungur gaf í Dan.4 og það, sem er sorglegra, af sonarsyni hans Belsasar í Dan.5.

25c- *mun hann tortíma mörgum mönnum, er lifðu friðsamlega*

Friðsamur karakter er ávöxtur sannrar kristni, en aðeins til 1843. Fyrir þann dag, og aðallega, til loka frönsku byltingarinnar, í lok 1260 ára valdatíma páfa sem spáð var í Dan.7:25, var falsk trú einkennist af grimmd sem ræðst á eða bregst við grimmd. Það er aðeins á þessum tímum sem hógværd og friður gera gæfumuninn. Reglurnar sem Jesús setti hafa ekki breyst síðan á postullegum tímum, sá útvaldi er sauðfé sem þiggur að vera fórnað, aldrei slátrari.

25d- *og mun hann rísa upp í móti höfðingjanum*

Með þessari nákvæmni er vafi ekki lengur leyfður. Leiðtoginn , sem vitnað er til í versum 11 og 12, er sannarlega Jesús Kristur, konungur *konunga og Drottinn drottna sem birtist í dýrð endurkomu sinnar í Opb.19:16*. Og það var frá honum sem hið lögmæta *eilífa prestdæmi* var tekið af rómverskum páfa.

Dan 8:26 *Og sú sýn um kvöldið og morguninn, sem talað er um, er sönn. Haltu þessari sýn fyrir þína hönd leyndri, því hún tengist fjarlægum tímum.*

26a- *Og umrædd sýn um kvöldin og morgnana er sönn*

Engillinn vitnar um guðlegan uppruna spádómsins um „2300 kvöldmorguninn“ í 14. versu. Hann vekur því athygli að lokum á þessari ráðgátu sem verður að lýsa og skilja af útvöldu dýrlingum Jesú Krists þegar tíminn verður búinn. kominn til að gera það.

26b- *Haltu þessari sýn leyndri fyrir þína hönd, því hún tengist fjarlægum tímum*

Reyndar eru um það bil 26 aldir liðnar frá tíma Daníels og okkar. Og þannig finnum við okkur á ***endalokatímanum*** þar sem þessi leyndardómur verður að vera upplýstur; málið verður gert, en ekki fyrir rannsókn á Dan.9 sem mun veita nauðsynlegan lykil til að framkvæma fyrirhugaða útreikninga.

Dan 8:27 *Ég, Daníel, var marga daga þröngsýnn og veikur. Þá stóð eg upp og sinni konungsmálum. Ég var undrandi á sýninni og enginn vissi af henni.*

27a- Þetta smáatriði sem varðar heilsu Daníels er ekkert persónulegt. Það þýðir fyrir okkur hversu mikilvægt það er að fá upplýsingar frá Guði um hina spáðu 2300 kvöld-morgna; því að eins og veikindi geta leitt til dauða, mun fáfræði um ráðgátuna dæma síðustu kristnu mennina sem munu lifa á ***endalokatímanum*** til eilífs andlegs dauða .

Daníel 9

Dan 9:1 Á fyrsta ári Daríusar Ahasverussonar, af kyni Meda, sem varð konungur yfir Kaldearíki,

1a- Samkvæmt vitnisburði sjónarvotta Daníels, því óneitanlega, fáum við að vita að Daríus konungur í Dan.5:30 er sonur Ahasverusar, af kyni Meda; Persakonungurinn Kýrus 2 hefur því ekki enn komið í hans stað. Fyrsta ríkisár hans var það sem hann vann Babýlon og tók hana þannig frá Kaldeum.

Dan 9:2 Á fyrsta ríkisári hans sá ég, Daníel, í bókunum að sjötíu ár áttu eftir að líða fyrir rústir Jerúsalem, eftir fjölda ára sem Drottinn hafði talað við Jeremía spámann.

2a- Daníel vísar til spámannlegra rita Jeremía spámanns. Hann gefur okkur fallegt dæmi um trú og traust sem sameinar þjóna Guðs undir augnaráði hans. Þannig staðfestir hann þessi orð 1.Kor.14:32: *Andar spámannanna eru undirgefnir spámönnunum* . Daníel bjó í Babýlon mikið af þeim 70 árum sem spáð var um brottvísun hebresku þjóðarinnar. Hann hefur einnig áhuga á efni endurkomu hans til Ísraels sem ætti að sögn hans að vera nokkuð nálægt. Til þess að fá svör frá Guði flytur hann stórkostlega bæn sem við ætlum að kynna okkur.

Fyrirmyndarbæn trúar dýrlings

Fyrsta lexía þessa 9. kafla Daníels er að skilja hvers vegna Guð vildi að það kæmi fram í þessum hluta Daníelsbókar.

Í Dan.8:23 með spámannlegri yfirlýsingu hinna *neyddu syndara* , fengum við staðfestingu á því að Gyðingar Ísraelsþjóðarinnar voru aftur fordæmdir og eytt með eldi af Rómverjum árið 70, vegna alls þess sem Daníel fer til að játa í bæn. Hver var nú þessi Ísraelsmaður sem kynntur var í fyrsta bandalagi við lifandi Guð frá Abraham til 12 postula og lærisveina Jesú Krists, sem sjálfur var Gyðingur? Aðeins sýnishorn af öllu mannkyni, því frá Adam hafa menn verið eins fyrir utan húðlitinn sem er allt frá mjög ljósum til mjög dökkum. En hver sem kynþáttur þeirra, þjóðerni þeirra er, hlutir sem smitast erfðafræðilega frá föður og móður til sona og dætra, þá er andleg hegðun þeirra eins. Samkvæmt meginreglunni um að afklæða laufin af Daisy, "Ég elska þig, svolítið, mikið, ástríðufullur, brjálæðislega, alls ekki", endurskapa menn þetta svið tilfinninga gagnvart lifandi Guði skapara allra hluta þegar hann uppgötvar það. tilveru. Einnig sér hinn mikli dómari meðal þeirra sem segjast vera frá honum, trúað fólk sem elskar hann og hlýðir honum, aðra sem segjast elska hann, en óhlýðnast honum, aðra sem lifa trúarbrögðum sínum í afskiptaleyzi, enn aðra sem lifa hana með harðneskjulegt hjarta sem gerir þá að ofstækisfullum og í ystu æsar þola þeir mótsagnir og enn

síður ámæli og styðja dráp á ópolandi andstæðingnum. Þessi hegðun fannst meðal gyðinga, þar sem hún er enn að finna meðal manna um alla plánetuna jörðina og í öllum trúarbrögðum sem þó eru ekki jöfn.

Bæn Daníels kemur til að spyrja þig, í hvaða af þessum hegðun þekkir þú sjálfan þig? Ef það er ekki einhver sem elskar Guð og hlýðir honum sem vitnisburð um trúfesti hans, efast um trú þína; iðrast og gefa Guði einlæg og raunverulegan ávöxt iðrunar eins og Daníel mun gera.

Önnur ástæðan fyrir nærveru þessarar bænar í þessum 9. kafla er sú að orsök síðustu eyðingar Ísraels, árið 70 af Rómverjum, er meðhöndluð og þróuð þar: Fyrsta koma Messíasar á jörð mannanna . Og eftir að hafa hafnað þessum Messíasi, hvers eina galla var fullkomin verka hans sem fordæmdu þá, vöktu trúarleiðtogar fólkið gegn honum, með rógburðarásökunum sem allar voru sundurliðaðar og andmæltar af staðreyndum. Þannig að þeir byggðu lokaásökun sína á guðlegum sannleika, sakuðu hann, mann, um að segjast vera sonur Guðs. Sálir þessara trúarleiðtoga voru svartar eins og kol úr brennandi afli sem mun eyða þeim á tímum réttlátrar reiði. En mesta sök Gyðinga var ekki að hafa drepíð hann, heldur að hafa ekki þekkt hann eftir guðlega upprisu hans. Frammi fyrir kraftaverkum og góðu verkum sem tólf postular hans unnu, hertu þeir sig eins og Faraó á sínum tíma og báru vitni um það með því að lífláta hinn trúa djákna Stefán sem þeir grýttu sjálfa sig án þess að grípa í þetta sinn til Rómverja. . .

Þriðja ástæðan fyrir þessari bæn er sú að hún tekur það hlutverk að vera endanleg dapurleg athugun í lok langrar reynslu í sambandi við Guð ; vitnisburður, eins konar vitnisburður sem gyðingabandalagið skildi eftir sig til annarra mannkyns. Því að það er í þessari brottvísun til Babýlonar sem sýningin sem Guð hefur undirbúið hættir. Það er rétt að gyðingar munu snúa aftur til þjóðarjarðarinnar og að um tíma mun Guð vera heiðraður og hlýðinn, en tryggð mun fljótt hverfa, að því marki að aflífun þeirra verður aðeins réttlætt sem síðasta próf þeirra trúar sem byggist á fyrstu komu Messíasar, því að hann hlýtur að vera, sonur Ísraels, Gyðingur meðal Gyðinga.

Fjórdða ástæðan fyrir þessari bæn er byggð á þeirri staðreynd að gallarnir sem fram hafa komið og játaðir hafa allir verið framdir og endurnýjaðir af kristnum mönnum á sínum tíma, frá því að hvíldardagurinn var hætt 7. mars 321 til okkar tíma . Síðasta opinbera stofnunin sem blessuð hefur verið síðan 1873 og hver fyrir sig síðan 1844 hefur ekki sloppið við bölvun tímans, síðan Jesús ældi henni út árið 1994. Rannsóknin á síðustu köflum Daníels og bók Opinberunarbókarinnar mun útskýra þessar dagsetningar og síðustu leyndardóma.

Nú skulum við hlusta vel á Daníel tala við almáttugan Guð.

Dan 9:3 Ég sneri augliti mínu til Drottins Guðs, til þess að snúa mér að bæn og grátbeiðni, föstu, sekk og ösku.

3a- Daníel er orðinn gamall, en trú hans veikist ekki og tengsl hans við Guð varðveitast, nærast og viðhaldið. Í hans tilfelli er hjarta hans djúpt einlægt, fastan, hærusekkurinn og askan *hafa* raunverulega merkingu. Þessar venjur gefa til kynna styrk löngun manns til að heyra og veita Guði. Fastan sýnir yfirburðina sem

viðbrögð Guðs gefa samanborið við ánægjuna af því að borða. Í þessari nálgun er hugmyndin um að segja Guði að ég vilji ekki lengur lifa án svars þíns, án þess að ganga svo langt að fremja sjálfsmorð.

Dan 9:4 *Ég bað til Drottins Guðs míns og játaði fyrir honum: Drottinn, mikli og ógnvekjandi Guð, sem heldur sáttmála þinn og miskunnar þeim sem elska þig og halda boðorð þín.*

4a- *Drottinn, mikill og ógnvekjandi Guð*

Ísrael er í útleið í Babýlon og hefur borgað fyrir að læra að Guð er mikill og ógnvekjandi.

4b- *þú sem heldur sáttmála þinn og miskunnar þeim sem elska þig og halda boðorð þín!*

Daníel sýnir að hann þekkir Guð þar sem hann sækir rök sín í texta annars af tíu boðorðum Guðs, sem óheppilegir kaþólikkar þekkja ekki í gegnum aldirnar myrkurs, vegna þess að fullveldisvaldið tók páfadæmið frumkvæði að því að fjarlægja það útgáfa af boðorðunum tíu, vegna þess að boðorði með áherslu á holdið var bætt við til að halda tölunni við tíu; gott dæmi um frekju og blekkingar sem fordæmt var í fyrri kafla.

Dan 9:5 *Vér höfum syndgað, vér höfum drýgt misgjörðir, vér höfum verið óguðlegir og uppreisnargjarnir, snúið okkur frá boðorðum þínum og ákvæðum.*

5a- Við gætum ekki verið sannari og skýrari vegna þess að þetta eru gallarnir sem leiddu Ísrael til brottvísunar, nema að Daníel og þrír félagar hans voru ekki sekir um þessa tegund af sök; þetta kemur ekki í veg fyrir að hann aðhyllist málstað þjóðar sinnar á meðan hann ber með sér byrðina af sekt sinni.

Það er þá sem við verðum árið 2021 að gera okkur grein fyrir því að við, kristnir menn, þjónum líka þessum sama Guði sem breytist ekki samkvæmt yfirlýsingu hans í Mal.3:6: *Því að ég er Drottinn, ég breytist ekki; og þér, synir Jakobs, hafið ekki verið eytt*. Það væri rétt að segja "ekki enn neytt". Því frá því að Malakí skrifaði þessi orð birtist Kristur, synir Jakobs höfnuðu honum og deyddu hann, og í samræmi við orðið sem spáð var í Dan.8:23, enduðu þeir með því að þeir voru eytt árið 70 af Rómverjum. Og ef Guð breytir ekki þá þýðir það að ótrúir kristnir menn sem brjóta boðorð hans, fyrst og fremst hinn helga hvíldardag, verða fyrir barðinu á enn harðari en Hebrear og þjóðgyðingar á sínum tíma.

Dan 9:6 *Vér höfum ekki hlýtt á þjóna þína, spámennina, sem töluðu í þínu nafni til konunga okkar, höfðingja okkar, feðra okkar og alls landslýðsins.*

6a- Það er satt, Hebrear eru sekir um þetta, en hvað getum við sagt um kristna menn sem, jafnvel í síðustu stofnun sem hann stofnaði, eru sekir um sömu gjörðir?

Dan 9:7 *Þitt, Drottinn, er réttlæti, og vor er skömm á þessum degi, Júdamönnum og Jerúsalembúum og öllum Ísrael, bæði nálægum og fjarlægum, í öllum þeim löndum, þar sem þú eltir þá vegna þeirrar ótrúmennsku, sem þeir gerðust sekir um við þig.*

7a- Refsing Ísraels var hræðileg, dauðsföllin voru mörg og aðeins þeir sem eftir lifðu áttu möguleika á að vera fluttir til Babýlonar og þaðan dreifðir um lönd Kaldeska heimsveldisins og heimsveldi Persa sem tók við af honum. Gyðingabjóðin hefur verið leyst upp í framandi löndum og samt, samkvæmt

fyrirheiti sínu, mun Guð brátt sameina Gyðinga á þjóðlendu þeirra, landi feðra þeirra. Hvaða kraft og kraft hefur þessi lifandi Guð! Í bæn sinni tjáir Daníel alla þá iðrun sem þetta fólk verður að sýna áður en það fer aftur til síns heilaga lands, en aðeins þegar Guð er við hlið þeirra.

Daníel játar framhjáhald gyðinga sem Guð hefur refsað en hvaða refsingu fyrir kristna menn sem gera slíkt hið sama? brottvísun eða dauði?

Dan 9:8 *Drottinn, oss til skammar, konungum vorum, höfðingjum vorum og feðrum, af því að við höfum syndgað gegn þér.*

8a- Vitnað er í hræðilega orðið, orðið „synd“. Hver getur bundið enda á syndina sem veldur svo miklum þjáningum? Þessi kafli mun gefa svarið. Lexía er þess virði að læra og muna: Ísrael varð fyrir afleiðingum vals og hegðunar konunganna, leiðtoganna og feðra sem stjórnðu því. Svo hér er dæmi þar sem hægt er að hvetja óhlýðni við spillta leiðtoga til að vera áfram í blessun Guðs. Þetta er valið sem Daníel og þrír félagar hans tóku og þeir eru blessaðir fyrir það.

Dan 9:9 *Hjá Drottni Guði vorum sé miskunn og fyrirgefning, því að við höfum verið honum óhlýðnir.*

10a- Í syndaraðstæðum er aðeins ein von eftir; treysta á góðan, miskunnsaman Guð svo að hann veiti fyrirgefningu sína. Ferlið er ævarandi, gyðingur gamla bandalagsins og kristinn hins nýja hafa sömu þörf fyrir fyrirgefningu. Hér er Guð aftur að undirbúa svar sem hann mun þurfa að gjalda dýrt fyrir.

Dan 9:10 *Vér hlýddum ekki rödd Drottins, Guðs vors, til að fylgja lögum hans, sem hann lagði fyrir oss fyrir munn þjóna sinna, spámannanna.*

10a- Þetta á einnig við um kristna menn árið 2021.

Dan 9:11 *Allur Ísrael hefur brotið lögmál þitt og snúið sér frá því að heyra raust þína. Þá var úthellt yfir oss bölvun og svívirðingum, sem ritað er í lögmáli Móse, þjóns Guðs, af því að vér höfum syndgað gegn Guði.*

11a- Í lögmáli Móse varaði Guð Ísrael sannarlega við óhlýðni. En á eftir honum var Esekíel spámaður, samtíða Daníels, fluttur úr landi 13 árum á eftir Daníel, það er að segja 5 árum eftir að Jójakín konungur, bróðir Jójakíms, sem hann tók við, fann sig í haldi við Kebarfljót sem staðsett er milli Tígris og Tígris. Efrat. Þar veitti Guð honum innblástur og lét hann skrifa skilaboð sem við finnum í Biblíunni í dag. Og það er í Esé.26 sem við finnum röð refsinga sem fyrirmyndin er beitt andlega en ekki aðeins, í sjö lúðrum Apocalypse í Rev.8 og 9. Þessi ótrúlega líkindi staðfestir að Guð breytist ekki í raun og veru. Syndum er refsað í nýja sáttmálanum eins og í þeim gamla.

Dan 9:12 *Hann hefur uppfyllt þau orð, sem hann talaði gegn oss og gegn höfðingjum vorum, sem réðu okkur, og hann hefir leitt yfir oss mikla ógæfu, eins og aldrei hefur gerst undir öllum himni, þann sem kom til Jerúsalem.*

12a- Guð hefur ekki veikst, hann uppfyllir tilkynningar sínar um að blessa eða bölvna með sömu umhyggju, og „hörmungin“ sem varð fyrir Daníelsbúum er ætlað að vara þjóðirnar við sem læra þetta. En hvað sjáum við? Þrátt fyrir vitnisburðinn sem ritaður er í Biblíunni er þessi lexía hunsuð jafnvel af þeim sem lesa hana. Mundu eftir þessum boðskap: Guð er að undirbúa fyrir Gyðinga og eftir þá, fyrir kristna menn, tvær aðrar stórar hörmungar sem munu opinberast í restinni af Daníelsbók.

Dan 9:13 *Eins og ritað er í lögmáli Móse, hefur öll þessi ógæfa komið yfir oss. og vér höfum ekki bedið til Drottins Guðs vors, né snúið okkur frá misgjörðum vorum, né gefið gaum að sannleika þínum.*

13a- Fyrirlitning á því sem Guð hafði skrifað í Biblíunni er líka ævarandi, árið 2021 eru kristnir líka sekir um þessa sök og þeir trúa því að Guð ætli ekki að mótmæla þeim. Þeir hverfa heldur ekki frá misgjörðum sínum og eru ekki gaumgæfnari að biblíusannleikanum en svo mikilvægir fyrir okkar tíma endalokanna, spádómlegur sannleikur hans opinberaður ákaft og skiljanlega, þar sem lykarnir að skilningi eru í Biblíunni sjálfri.

Dan 9:14 *Drottinn hefur vakað yfir þessari ógæfu og leitt hana yfir oss. Því að Drottinn Guð vor er réttlátur í öllu því sem hann hefur gjört, en vér höfum ekki hlýtt hans röddu.*

14a- Hvað get ég sagt meira? Í sannleika sagt! En veit vel að miklu meiri ógæfa hefur verið undirbúin af Guði fyrir nútíma mannkyni og af sömu ástæðu. Það mun koma, á milli 2021 og 2030, í formi kjarnorkustríðs sem hefur það guðlega hlutverk að drepa þriðjung mannanna samkvæmt Rev.9:15.

Dan 9:15 *Og nú, Drottinn Guð vor, sem leiddi fólk þitt út af Egyptalandi með þinni voldugu hendi og gjörði nafn þitt eins og það er í dag, vér höfum syndgað, vér höfum drýgt misgjörðir.*

15a- Daníel minnir okkur á hvers vegna vantrú er fordæmanleg af Guði. Á jörðinni vitnar tilvist gyðinga um þessa ótrúlegu staðreynd vegna yfirnáttúrulegs krafts, brottflutningi hebresku þjóðarinnar frá Egyptalandi. Öll saga þeirra er byggð á þessari undursamlegu staðreynd. Við höfum ekki tækifæri til að verða vitni að þessum fólksflotta, en enginn getur neitað því að afkomendur þessarar reynslu eru enn á meðal okkar í dag. Og til að nýta þessa tilveru betur, gaf Guð þetta fólk undir hatur nasista í seinni heimsstyrjöldinni. Athygli mannkyns beindist þannig að þeim sem lifðu af, sem árið 1948 fengu búsetu sína á jarðvegi hins forna heimalands síns sem hafði verið glatað síðan 70. Guð lét aðeins falla þeim á höfuðið orð fedra þeirra sem höfðu sagt við rómverska landstjórnann Pontíus Pílatus um Jesú, til að fá dauða hans, vitna ég í „megi blóð hans falla yfir okkur og börn okkar“. Guð svaraði þeim bréfinu. En kristnir af öllum kirkjudeildum hafa með skömminni hunsað þessa guðlegu lexíu og við getum skilið hvers vegna, þar sem þeir deila öllum bölvun sinni. Gyðingar neitundu Messíasi, en kristnir menn fyrirlitu lög hans. Fordæming Guðs á báðum er því fullkomlega réttlæt看leg.

Dan 9:16 *Drottinn, eftir þinni miklu miskunn, lát reiði þína og heift snúa frá borg þinni Jerúsalem, frá þínu heilaga fjalli. Vegna synda vorra og misgjörða fedra vorra eru Jerúsalem og fólk þitt til háðungar öllum þeim sem umhverfis oss eru.*

16a- Daníel tekur hér upp rök sem Móse hafði lagt fram fyrir Guð: hvað mun fólkið sem verður vitni að refsingu þjóðar hans segja? Guð er meðvitaður um vandamálið þar sem hann segir sjálfur um Gyðinga, fyrir munn Páls í Róm.2:24: *Því að nafn Guðs er lastmælt meðal heiðingjanna vegna yðar, eins og ritað er . Hann vísar til texta Ese.16:27: *Og sjá, ég rétti út hönd mína gegn þér, ég hef minnkað hlutinn, sem ég hef útnefnt þér, ég hef framselt þig að vilja óvina þinna, dætra Filistar, sem skammast sín fyrir glæpsamlegt athæfi þitt .* Í samúð sinni á Daníel enn mikið eftir að læra um dóm Guðs yfir borg sinni Jerúsalem. En þegar*

hann segir: " Jerúsalem og fólk þitt er háðung fyrir alla sem í kringum okkur eru " þá hefur hann ekki rangt fyrir sér, því að ef refsing Ísraels hefði valdið heilsusamlegum ótta og löngun til að þjóna þessum sanna Guði hjá heiðingjum, hefði refsingin orðið hafði raunverulegan áhuga. en þessi sorglega reynsla bar lítinn ávöxt, ekki óverulegan, þar sem við eigum henni að þakka, að Nebúkadnesar konungur og Daríusar konungs miða breytist.

Dan 9:17 *Heyr því nú, ó Guð vor, bæn og grátbeiðni þjóns þíns og lát auglit þitt lýsa yfir auðn helgidóm þinn fyrir sakir Drottins.*

17a- Það sem Daníel biður um verður veitt en ekki vegna þess að Guð elskar hann, heldur einfaldlega vegna þess að þessi endurkoma til Ísraels og endurreisn musterisins eru í verkefni hans. Hins vegar er Daníel ekki meðvitað um að musterið, sem verður í raun endurreist, verði eytt aftur árið 70 af Rómverjum. Þess vegna munu upplýsingarnar sem hann mun fá í þessum 9. kafla lækna hann af gyðingamiklu mikilvægi sem hann gefur enn steinmusterinu sem byggt var í Jerúsalem; musteri holds Kristis mun brátt gera það hégóma, og af þessum sökum verður það eytt aftur árið 70 af rómverskum herjum.

Dan 9:18 *Guð minn, heyr og hlusta! Opnaðu augun og líttu á rústir okkar, líttu á borgina sem nafn þitt er kallað yfir! Því að það er ekki vegna réttlætis vors sem vér biðjum yður bænir vorar, heldur vegna mikillar miskunnar yðar.*

18a- Það er satt að Guð hafði útvalið Jerúsalem til að gera hana að þeim stað sem helgaður var af dýrðlegri nærveru sinni. En staðurinn er aðeins heilagur þegar Guð stendur þar og síðan árið – 586 var þetta ekki lengur raunin. Og þvert á móti, rústir Jerúsalem og musteri hennar báru vitni um óhlutdrægni réttlætis hans. Þessi lexía var nauðsynleg fyrir menn til að líta á hinn sanna Guð sem lifandi veru sem sér, dæmir og bregst við ólíkt hinum skurðgoðadýrkandi heiðnu guðum sem tengjast aðeins vondu englunum í herbúðum djöfulsins. Trúfasti maðurinn þjónar Guði en hinn ótrúi notar Guð til að veita sjálfum sér trúarlegt lögmæti gagnvart þeim sem eru í kringum hann. Samúð Guðs sem Daníel höfðar til er raunveruleg og hann mun brátt gefa fegurstu sönnunina fyrir henni, í Jesú Kristi.

Dan 9:19 *Drottinn, heyrðu! Drottinn, fyrirgefðu! Drottinn, gefðu gaum! Líttu á og tefðu ekki, af ást til þín, ó Guð minn! Því að nafn þitt er kallað yfir borg þína og fólk þitt.*

19a- Hár aldur Daníels réttlætir kröfu hans því, eins og Móse, er hans heitasta persónulega þrá að geta upplifað þessa endurkomu til hans „heilaga“ lands. Hann vill verða vitni að endurreisn hins heilaga musteris sem mun aftur færa Guði og Ísrael til dýrðar.

Dan 9:20 *En samt talaði ég og baðst fyrir og játaði synd mína og synd þjóðar minnar Ísraels, og ég fór með bænir mínar til Drottins Guðs míns vegna hins heilaga fjalls Guðs míns.*

20a- Það kemur ekki á óvart að Guð elskar Daníel, hann er fyrirmynd auðmýktar sem heillar hann og uppfyllir viðmiðun heilagleika sem hann krefst. Sérhver maður er fallinn svo lengi sem hann lifir í líkama af holdi og Daníel er engin undantekning. Hann játar syndir sínar, meðvitaður um mikla veikleika sinn eins og við öll þurfum að gera. En persónulegir andlegir eiginleikar hans geta ekki hulið synd fólksins, því hann er aðeins maður, sjálfur ófullkominn. Lausnin mun koma frá Guði í Jesú Kristi.

Dan 9:21 *Ég var enn að tala í bæn, þegar maðurinn Gabríel, sem ég hafði áður séð í sýn, kom fljúgandi á móti mér þegar kvöldfórnin fór fram.*

21a- Tíminn sem Guð hefur valið fyrir heimsókn Gabríels er tími kvöldfórnarinnar, það er að segja tíminn fyrir ævarandi fórn *lambs* sem spáir kvöldi og morgni um framtíðarfórn hins fullkomlega heilaga og saklausa líkama Jesú Krists. Hann mun deyja krossfestur til að friðþægja fyrir syndir þeirra einu útvöldu sem mynda hans eina sanna þjóð. Tengingin við opinberunina sem verður gefin hér að neðan, til Daníels, er því komið á.

Bænarlok: Guðs svar

Dan 9:22 *Hann kenndi mér og talaði við mig. Hann sagði við mig: Daníel, nú er ég kominn til að opna skilning þinn.*

22a- Orðatiltækið „opnaðu greind þína“ þýðir að þangað til var leyniþjónustunni lokað. Engillinn talar um efni hjálpræðisáætlunar Guðs sem var geymd falin þar til hann hitti hinn útvalda spámann Guðs.

Dan 9:23 *Þegar þú byrjaðir að biðja, fór orðið út, og ég er kominn til að segja þér. Því þú ert elskaður. Gefðu gaum að orðinu og skildu sýnina!*

23a- *Þegar þú byrjaðir að biðja, kom orðið út*

Guð himnanna hafði skipulagt allt, stund samkomunnar á stund hins eilífa og engillinn Gabríel tilnefnið Krist með „orðinu“ eins og Jóhannes mun gera í upphafi fagnaðarerindis síns: orðið varð *hold*. Engillinn kemur til að kunngjöra honum „orðið“ sem þýðir að hann kemur til að boða honum komu Krists sem spáð var frá Móse samkvæmt 5. Mós.18:15 til 19: Drottinn, *Guð þinn, mun reisa þig upp úr þínum hópi. „ meðal bræðra þinna, spámaður eins og ég: þú munt hlusta á hann! Þannig mun hann svara þeirri beiðni, sem þú baðst Drottin, Guð þinn, í Hóreb á safnaðardegi, þegar þú sagðir: Lát mig ekki framar heyra raust Drottins Guðs míns, og læt mig ekki framar sjá þennan mikla eld. til að deyja ekki. Drottinn sagði við mig: Gott er það sem þeir hafa sagt. Ég mun reisa þeim upp úr hópi bræðra þeirra spámaður eins og þú, mun ég leggja orð mín honum í munn, og hann mun tala við þá hvað sem ég býð honum. Og ef einhver hlýðir ekki orðum mínum, sem hann talar í mínu nafni, mun ég draga hann til ábyrgðar. En sá spámaður, sem hefur dirfsku til að tala í mínu nafni orð, sem ég hef ekki boðið honum að tala, eða sem talar í nafni annarra guða, sá spámaður mun verða refsað með dauða.*

Þessi texti er grundvallaratriði til að skilja sekt Gyðinga í synjun þeirra á Messíasi Jesú vegna þess að hann uppfyllti öll skilyrði sem spáð var um komu hans. Tekinn meðal manna og boðberi hins guðlega orðs, samsvaraði Jesús þessari lýsingu og kraftaverkin sem hann gerði báru vitni um guðlega athöfn.

23b- *Því að þú ert elskaður*

Hvers vegna elskar Guð Daníel? Einfaldlega vegna þess að Daníel elskar hann. Kærleikurinn er ástæðan fyrir því að Guð skapaði líf fyrir frjálsar skepnur fyrir framan hann. Það er þörf hans fyrir ást sem hefur réttlætt það mjög háa verð sem hann þarf að greiða til að fá hana frá sumum af jarðneskum verum sínum. Og á verði dauða hans, sem hann mun þurfa að gjalda, munu þeir sem hann velur verða eilífir félagar hans.

23c- *Gefðu gaum að orðinu og skildu sýnina!*

Hvaða orð er það, orð engilsins eða hið guðlega „Orð“ sem er falið í Kristi? Það sem er víst er að hvort tveggja er mögulegt og bætir við því sýnin mun varða „orðið“ sem mun koma í holdi í Jesú Kristi. Það er því afar mikilvægt að skilja skilaboðin.

70 vikna spádómurinn

Dan 9:24 *Sjötú vikur hafa verið settar fyrir fólk þitt og fyrir þína helgu borg, til að stöðva misgjörðir og binda enda á syndir, til að friðþægja fyrir misgjörðir og koma á eilífu réttlæti, til að innsigla sýnina og spámanninn og smyrja. hið heilaga.*

24a- *Sjötú vikur hafa verið upprættar frá fólki þínu og frá þinni helgu borg*

Hebreska sögnin „hatac“ þýðir í fyrstu merkingu að skera eða sneiða ; og aðeins í óeiginlegri merkingu, "að ákvarða eða laga." Ég geymi fyrstu merkinguna, vegna þess að hún gefur merkingu fyrir þessa aðgerð Abrahams, sem konkretiserar bandalag sitt við Guð með fórn, í 1. Mós.15:10: *Abram tók öll þessi dýr, skar þau í miðjuna og setti hvern hluta einn í átt að hinn; en hann deildi ekki fuglunum . Þessi siður sýndi bandalag Guðs og þjóns hans. Þetta er ástæðan fyrir því að þessi sögn „að skera“ mun fá fulla merkingu í „bandalaginu sem gert var við marga í viku“ í versí 27. Þessir „margir“ eru þjóðgyðingarnir, sem ávinningur trúarinnar á Krist krossfestan er í þágu þeirra. kynnt fyrst. Annað áhugamál þessarar sögn skera er að 70 ára vikurnar í þessum kafla 9 eru skornar á „2300 kvöldmorgun“ í Dan.8:14. Og lærdómur kemur úr þessari tímaröð sem setur kristna trú framar gyðingatrú. Þannig kennir Guð okkur að í Jesú Kristi gefur hann líf sitt til að bjóða það sem endurlausn fyrir hvern trúaðan sem er verðugur hjálpræðis hans í öllu mannkyni. Gamli sáttmálinn varð að hverfa þegar Jesús úthellti blóði sínu til að rjúfa nýja sáttmála sinn við hina útvöldu allrar jarðar.*

Daníelsbók miðar að því að kenna þessa alhliða hjálpræði með því að kynna okkur trúskipti samtímakonunga Daníels; Nebúkadnesar, Daríus meðalmaður og Kýrus persi.

Skilaboðin eru hátíðleg viðvörðun sem ógnar gyðingum og helgri borg þeirra Jerúsalem, en þeim er gefinn 70 vikna frestur. Hér gefur kóðinn í Ezé.4:5-6 aftur upp einn dag í eitt ár sem lengdin táknar í öll 490 árin. Daníel hlýtur að eiga í erfiðleikum með að skilja merkingu ógnar gegn borg sinni sem þegar er í rúst.

24b- *að stöðva afbrot og binda enda á syndir*

Ímyndaðu þér hvað Daníel fór í gegnum huga hans þegar hann heyrði þessa hluti þegar hann var nýbúinn að ákalla Guð í bæn um fyrirgefningu synda sinna og syndir fólks síns. Hann mun fljótt skilja hvað það er. En við sjálf skiljum vel hina guðlegu kröfu sem sett er fram. Guð vill fá af sínum útvöldu að hann frelsi, að þeir syndgi ekki lengur, að þeir bindi enda á brot sín á lögum hans og bindi þannig enda á syndir í samræmi við það sem skrifað verður af Jóhannesi postula í 1. Jóhannesarguðspjalli 3: 4: *Hver sem syndgar brýtur lögmálið, og synd er lögmálsbrot . Þessu markmiði er beint til manna sem verða að berjast gegn illu eðli sínu til að syndga ekki lengur.*

24c- *að friðþægja fyrir misgjörð og koma á eilífu réttlæti*

Fyrir gyðinginn Daníel kallar þessi boðskapur upp síð „friðþægingardagsins“ sem er árleg hátíð þar sem við fögnum afnámi syndanna

með fórn geitar. Þetta dæmigerða tákni syndarinnar táknaði Grikkland í Dan.8 og tilvist þess setti spádóminn í andlegt andrúmsloft þessa „friðþægingardags“. En hvernig getur dauði geitar fjarlæggt syndir ef dauða annarra dýra sem fórnað hefur verið allt árið hefur ekki tekist að fjarlægja þær? Svarið við þessu vandamáli er gefið í Hebr.10:3 til 7: *En minning syndanna endurnýjast á hverju ári með þessum fórnunum; því að blóð nauta og hafra er ómögulegt að taka burt syndir . Þess vegna sagði Kristur, þegar hann gekk í heiminn, og sagði: Fórn og fórn vilt þú ekki, heldur hefur þú mótað líkama handa mér ; Þú hefur ekki þegið brennifórnir eða syndafórnir. Þá sagði ég: Sjá, ég kem (í bókinni er talað um mig) til að gera, Ó Guð, þinn vilji . Skýringarnar sem Páll postuli gefur eru mjög skýrar og rökréttar. Af því leiðir að Guð hefur áskilið sjálfum sér, í Jesú Kristi, verk friðþægingar fyrir syndirnar sem engillinn Gabríel tilkynnti Daníel. En hvar var Jesús Kristur í þessum sið á „friðþægingardeginum“? Fullkomið persónulegt sakleysi hans, sem á táknrænan hátt gerði hann að páskalambi Guðs sem tekur burt syndir heimsins, tók við syndum útvöldu hans sem táknuð voru með geit friðþægingarsíðsins. Lambið var falið af geitinni þannig að lambið dó fyrir geitina sem hann hafði séð um. Með því að samþykkja dauða hans á krossinum til að friðþægja fyrir syndir hans útvöldu, syndir sem hann var ábyrgur fyrir, í Kristi gaf Guð þeim fegurstu sönnunina um kærleika hans til þeirra.*

24d- *og koma með eilíft réttlæti*

Þetta er gleðileg afleiðing dauða frelsarans Messíasar. Þetta réttlæti, sem maðurinn, allt frá því Adam, gat ekki framkallað, er reiknað þeim útvöldu svo að fyrir trú þeirra á þessa sönnun guðdómlegs kærleika, af hreinni náð, megi reikna þeim hið fullkomna réttlæti Jesú Krists, í upphafi . . trúarinnar sigrar syndina. Og þegar þetta hverfur alveg er sagt að réttlæti Krists sé veitt. Nemandinn verður eins og meistari hans. Það er á þessum kenningagrundvelli sem trú postula Jesú var byggð. Áður en tíminn og myrkri völd umbreyta þeim og víkka þannig hinn þrönga veg sem Jesús Kristur kenndi. Þetta *réttlæti* verður aðeins *eilíft* fyrir hina trúföstu útvöldu, þá sem heyra og bregðast við í hlýðni við réttlátar kröfur Guðs.

24.- *að innsigla sýnina og spámanninn*

Eða, svo að sýnin rætist með útliði boðaðs spámanns. Sögnin innsigli vísar til innsigli Guðs sem gefur þannig spádómnum og spámanninum sem mun sýna sjálfum sér fullkomið og óumdeilt guðlegt vald og lögmæti. Verkið sem á að ljúka er innsiglað með guðdómlegu konunglegu innsigli sínu. Táknræn tala þessa innsigli er „sjö: 7“. Það táknar líka fyllinguna sem einkennir eðli skaparans Guðs og anda hans. Grunnurinn að þessu vali er smíði verkefnis hans á sjö þúsund árum, þess vegna skipti hann tímanum í vikur af sjö daga eins og sjö þúsund árin. Spádómurinn um 70 vikurnar gefur þannig tölunni (7), innsigli hins lifandi Guðs hlutverk í Rev.7. Versin sem fylgja munu staðfesta mikilvægi þessa tölu „7“.

24f- *og að smyrja hið allra heilaga*

Þetta er smurning heilags anda sem Jesús mun hljóta við skírn sína. En við skulum ekki gera mistök, dúfan sem lenti á honum af himnum hafði aðeins eitt markmið, það að sannfæra Jóhannes um að Jesús væri sannarlega boðaður Messías; himinninn ber honum vitni. Á jörðu var Jesús alltaf Kristur og í formi valinna spurninga sem prestarnir spurðu, er kennsla hans í samkunduhúsinu 12 ára sönnun þess. Fyrir fólkið sitt, meðal þeirra sem hann var fæddur og uppalinn, var

opinbert hlutverk hans að hefjast við skírn hans haustið 26 og hann átti að láta lífið vorið árið 30. Heilagur hinnar heilögu tákna . með reisu þar sem hann hefur í holdslíki lifandi Guð sem hræddi Hebreana á tímum Móse. En hið lifandi heilaga hafði efnislegt tákna á jörðu; helgasta stað eða helgidóm musterisins í Jerúsalem. Það var tákna himins, þessi vídd óaðgengileg mannkyninu þar sem Guð og englar hans standa. Aðsetur guðlegs dóms og sæti hásætis síns, Guð sem dómari beið blóðs Krists til að sannreyna fyrirgefningu synda hinna útvöldu á þeim 6 árbúsundum sem sett voru fyrir þetta val. Dauði Jesú uppfyllti þannig hina fullkomnu „friðþægingarhátíð“. Fyrirgefning hefur verið fengin og fornu fórnir sem Guð hefur samþykkt hafa allar verið staðfestar. Smurning hins heilaga var framkvæmd á friðþægingardeginum með því að stökkva blóði geithafarins sem drepinn var á náðarstólinn, altari sem var sett fyrir ofan örkina og geymdi brotið boð Guðs. Fyrir þessa aðgerð fékk æðsti presturinn einu sinni á ári heimild til að komast inn fyrir hulu aðskilnaðarins, inn í hinn allra helgasta stað. Eftir upprisu sína færði Jesús því friðþægingu blóðs síns til himna til að hljóta yfirráð, lögmæti þess að frelsa útvöldu sína með tilreiðslu réttlætis hans og réttinn til að fordæma iðrunarlausa syndara, þar á meðal illa engla og leiðtoga þeirra Satan, djöfulinn. . Hið heilaga, sem einnig tákna himininn, blóðið sem Jesús úthellti á jörðu, mun leyfa honum, í Michael, að reka út djöfulinn og djöfla hans af himnum, eitthvað sem opinberað er í Op.12:9. Þannig var villa trúarbragða Gyðinga að skilja ekki spámannlega eiginleika hins árlega „friðþægingardags“. Þeir töldu ranglega að dýrablóðið sem boðið var upp á í þessari hátíð gæti staðfest annað dýr sem þýðir úthellt á árinu. Maðurinn skapaður í mynd Guðs; dýrið sem jarðlífið framleiðir, hvernig getum við réttlætt jafnræði þessara tveggja tegunda? Þar sem Jesús Kristur var Guð var hann sjálfur smurningarolía sem heilagur andi og þegar hann stígur upp til himna færir hann smurningu lögmætis síns sem hann hefur unnið á jörðu með sér.

Lykillinn að útreikningum

Dan 9:25 Þekkið því og skilið! Frá þeim tíma þegar orðið lýsti yfir að Jerúsalem yrði endurreist hinum smurðu, til leiðtogans, fyrir sjö vikum og sextú og tveimur vikum, munu staðirnir og skurðirnir verða endurreistir, en á erfiðum tímum.

25a- Vita þetta þá og skilja!

Það er rétt hjá englinum að vekja athygli á Daníel vegna þess að hann fjallar um gögn sem krefjast mikillar andlegrar og vitsmunalegrar einbeitingar; vegna þess að það þarf að gera útreikninga.

25b- ***Frá þeim tíma þegar orðið tilkynnti að Jerúsalem verði endurreist hinum smurðu, til leiðtogans***

Þessi hluti verssins einn er afar mikilvægur vegna þess að hann dregur saman tilgang sýnarinnar. **Guð gefur fólki sínu sem bíður eftir Messíasi sínum leið til að vita á hvaða ári hann mun kynna sig fyrir þeim** . Og þetta augnablik þegar orðið tilkynnti að Jerúsalem verði endurreist verður að ákvarða í samræmi við lengd hinna spáðu 490 ára. Fyrir þessa endurreisnartilskipun, í Esrabók, finnum við þrjár mögulegar tilskipanir sem þrjár Persakonungar skipuðu í röð: Kýrus, Daríus og Artaxerxes. Það kemur í ljós að skipunin sem sett var á síðasta árið - 458, leyfir hámarki 490 ára árið 26 á okkar tíma. Það mun því vera þessi

tilskipun Artaxerxesar sem halda skal með hliðsjón af árstíðinni sem skrifað var: Vorið samkvæmt Esd.7:9: *hann fór frá Babýlon á fyrsta degi hins fyrsta mánaðar og kom til Jerúsalem kl. fyrsta dag fimmta mánaðarins, þá er góð hönd Guðs hans yfir honum* . Árið fyrir tilskipun konungs er gefið upp í Esra.7:7: *Margir af Ísraelsmönnum, prestar og levítar, söngvarar, dyraverðir og Netínítar, komu einnig til Jerúsalem á sjöunda ríkisári Artaxerxesar konungs* .

Þegar tilskipunin er farin að vori, miðar andinn við spádóm sinn, páska vorsins þar sem Jesús Kristur dó krossfestur. Útreikningarnir munu leiða okkur að þessu markmiði.

25c- *fyrir sjö vikum og sextú og tveimur vikum verða staðirnir og skurðirnir endurreistir, en á erfildum tímum.*

Við höfum í upphafi 70 vikur. Engillinn vekur 69 vikur; 7 + 62. Fyrstu 7 vikurnar ná hámarki á endurheimtartíma Jerúsalem og musterisins, á óheppilegum tímum vegna þess að gyðingar vinna undir varanlegu andstreymi Araba sem komu til að setjast að á svæðinu sem voru lausir við brottvísun þeirra. Þetta vers úr Neh.4:17 lýsir ástandinu vel: *Þeir sem reistu múrinn og þeir sem báru eða hlóðu byrðarnar unnu með annarri hendi og héldu vopni í hinn* . Þetta er smáatriði sem er tilgreint, en það helsta er að finna í 70. ^{vik} talin.

70. ^{vikan} _

Dan 9:26 *Og eftir sextú og tvær vikurnar skal smurður verða upprættur, og hann skal ~~engan arftaka hafa~~, ekkert handa honum. Þjóðhöfðingja, sem kemur, mun eyða borginni og ~~helgidóminum~~, og endir þeirra munu koma eins og með flóði. Ákveðið er að eyðileggingarnar standi til stríðsloka.*

26a- *Eftir sextú og tvær vikurnar mun smurður verða upprættur*

Á undan þessum 62 vikum eru 7 vikur , sem þýðir að raunverulegur boðskapur er "eftir 69 vikurnar" *verður smurður einn skorinn af* , en ekki bara einhver smurður, sá sem þannig er boðaður ímyndar sér sjálfan guðdómlega smurninguna. Með því að nota formúluna „ *a smurður* “, undirbýr Guð gyðinga fyrir kynni þeirra við venjulegan mann, fjari guðlegum takmörkunum. Í samræmi við dæmisögu sína um vínbænda, gefur Mannssonurinn, sonur meistara víngarðsins, sig fram fyrir vínbændunum eftir að hafa sent sendiboða sína sem voru á undan honum og þeir fóru illa með. Frá mannlegu sjónarhorni er Jesús aðeins *smurður maður* sem sýnir sig á eftir öðrum smurðum.

Engillinn sagði „ *eftir* “ heildarlengdina 69 vikur sem gefur til kynna ⁷⁰ . Þannig beina upplýsingar engilsins skref fyrir skref okkur í átt að vorpáska ársins 30 sem verður staðsett í miðri þessari 70. ^{vik} dagára.

26b- *og mun hann ~~engan arftaka hafa~~ fyrir hann*

Þessi þýðing er þeim mun ólögumætari þar sem höfundur hennar, L.Segond, tilgreinir á spássíu að bókstafleg þýðing sé: *enginn fyrir hann* . Og fyrir mig hentar bókstaflega þýðingin mér fullkomlega vegna þess að hún segir hvað gerðist í raun á stundu krossfestingar hans. Biblían ber vitni um að postularnir sjálfir hafi hætt að trú á því að Jesús væri væntanlegur Messías vegna þess að eins og aðrir Gyðingar biðu þeir eftir stríðsmessías sem myndi hrekja Rómverja úr landi.

26c- *Fólk leiðtogans sem kemur mun eyðileggja borgina og ~~helgidóminn~~*

Þetta felur í sér viðbrögð Guðs við þjóðernisvantrú Gyðinga sem fylgst hefur verið með: *enginn fyrir hann* . Hneykslan gegn Guði verður endanlega greidd með eyðingu Jerúsalem og fölsku *heilagleika hennar* ; vegna þess að frá árinu 30 hefur ekki lengur verið *heilagleiki* á gyðingagrundvelli; helgidómurinn er ekki lengur einn. Fyrir þessa aðgerð notaði Guð Rómverja, þá sem trúarleiðtogar Gyðinga létu krossfesta Messías í gegnum, þorðu ekki og gátu ekki gert það sjálfir, á meðan þeir vissu, án þeirra, að grýta Stefán djákna „þrjú ár og sex mánuði.“ seinna.

26d- *og endir hans mun koma eins og flód*

Það var því árið 70, að eftir nokkurra ára umsátur Rómverja, féll Jerúsalem í hendur þeirra, og fyllt með eyðileggjandi hatri, lifandi af guðlegum eldmóði, eyðilögðu þeir ákaft, eins og boðað var, borgina og heilagleikann, sem ekki var lengur, þar til þar var var *ekki lengur einn steinn eftir á öðrum* eins og Jesús hafði boðað fyrir dauða sinn í Matt.24:2: *En hann sagði við þá: Sjáið þér allt þetta? Sannlega segi ég yður: Hér mun ekki vera einn steinn eftir á öðrum, sem ekki verður rifinn* .

26. - *ákveðið er að eyðileggingarnar standi til* ^{stríðsloka}

Í Matt.24:6 sagði Jesús: *Þér munuð heyra um styrjaldir og stríðssögur: Gætið þess að verða ekki hrædd, því að þetta á að gerast. En það mun ekki vera endirinn enn.* Eftir Rómverja héldu stríð áfram í tvö þúsund ár kristins tíma og langi friðartíminn sem við höfum notið frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar er óvenjulegur en hann er forritaður af Guði. Mannkynið getur þannig framkallað ávexti öfugsnúnings sinnar til endaloka fantasíu sinna áður en það greiðir dauðlega verðið.

Hins vegar megum við ekki gleyma því þegar talað er um Rómverja að páfaerfðir þeirra munu lengja verk hins heiðna „ *eyðingarmanns* eða *auðnarmanns* “ og þar líka til loka stríðsins sem háð er gegn hinum útvöldu Kristi Guðs.

Dan 9:27 *Hann mun gera sterkan sáttmála við marga í eina viku , og hálfa vikuna mun hann hætta sláturfórnum og matfórnum. Og [það mun vera] á væng svívirðingar auðnarinnar og jafnvel til útrýmingar (eða algjörRAR tortímingar), og það mun brotið niður, [samkvæmt] því sem fyrirskipað hefur verið, á auðninni [jörðinni] .*

27a- *Hann mun gera sterkt bandalag við marga í viku*

Andinn spáir stofnun nýja sáttmálans ; það er *traust* vegna þess að það verður grundvöllur hjálpræðisins sem boðið er upp á allt til enda veraldar. Undir hugtakinu margir, miðar Guð á gyðinga, postula sína og fyrstu gyðinga lærisveina hans sem munu ganga inn í *sáttmála hans* á síðustu **sjö árum** frestsins sem gyðingapjóðinni var gefinn til að taka opinberlega við eða hafna hinum krossfesta Messíasi. Það er þessi sáttmáli sem er „ *klipptur* “ í versu 24 milli Guðs og iðrandi syndara Gyðinga. Haustið 33 mun lok þessarar síðustu viku einkennast af þessari óréttlátu og viðbjóðslegu athöfn sem grýttur Stefáns nýja djáknans táknar. Eina rangt hans var að segja Gyðingum sannleika sem þeir þöldu ekki að heyra á meðan Jesús lagði honum orð í munn. Þegar Jesús sá fylgjendur máls síns drepinn, skráði hann opinbera þjóðarhöfnun á fyrirbæn sinni. Frá hausti ársins 33

yttu uppreisnarmenn Gyðinga undir reiði Rómverja sem var tæmd úr blokk í Jerúsalem árið 70.

27b- *og hálfu vikuna mun hann láta sláturförn og förn stöðva*

Þessi stund í miðri eða *hálfri viku* er vor 30 sem spádómurinn um 70 vikurnar miðar að. Þetta er augnablikið þegar allar þær aðgerðir sem nefndar eru í versí 24 eru framkvæmdar: **Endir syndarinnar, friðþæging hennar, koma spámansins sem uppfyllir sýnina með því að koma á eilífu réttlæti sínu og smurningu hins upprisna Krists sem stígur upp til himna sigursæll og Almáttugur**. Friðþægingardauði Messíasar er hér nefndur undir hlið afleiðingar sem hann hefur í för með sér: endanlega stöðvun dýrafórna og *fórna sem færðar* eru kvölds og morgna í musteri Gyðinga, en einnig frá morgni til kvölds, fyrir syndir fólksins. Dauði Jesú Krists úreltir dýratáknin sem formynduðu hann í gamla sáttmálanum, og þetta er nauðsynleg breyting sem förn hans olli. Það að rífa fortjald musterisins, sem Guð framkvæmir á því augnabliki þegar Jesús útliður, staðfestir endanlega stöðvun jarðneskra trúarsíða, og eyðing musterisins, árið 70, styrkir þessa staðfestingu. Aftur á móti urðu hinar árlegu hátíðir gyðinga að hverfa, allar spádómlegar um komu hans; en í engu tilviki, iðkun hins vikulega hvíldardags, sem fær í þessum dauða sanna merkingu sína: hún spáir fyrir um hina himnesku hvíld sjöunda árpúsundsins sem Jesús Kristur aflar með sigri sínum fyrir Guð og sína sanna útvöldu sem hann reiknar fullkominn sinn. eilíft réttlæti sem vitnað er í 24. versí.

Upphaf þessarar „*viku*“ daga-ára á sér stað haustið 26 með skírn Jesú sem var skírður af Jóhannesi skírara.

27c- *Og [það mun vera] á væng svírvirðingar auðnarinnar*

Því miður, en þessi hluti verssins er illa þýddur í L.Segond útgáfunni vegna þess að hann var rangtúlkaður. Að teknu tilliti til opinberana sem gefnar eru í Apocalypse of John, set ég fram þýðingu mína á hebreska textanum sem aðrar þýðingar staðfesta. Setningin „*á vængnum*“, tákn himnesks eðlis og yfirráðs, gefur til kynna trúarlega ábyrgð sem beinist beint að Róm páfa, sem „*rís upp*“ í Dan.8:10-11, og trúarlegum bandamönnum hennar á síðustu dögum. *Örnvængir tákna* æðstu upphækkun keisaratitilsins, til dæmis *ljónið með arnarvængi* sem varðar Nebúkadnesar konung, eða Guð sjálfan, sem bar á *arnarvængi* hebresku þjóð sína sem hann frelsaði úr egypskri þrældómi. Öll heimsveldi hafa tekið upp þetta tákn arnarins, *þar á meðal* árið 1806, Napóleon 1. sem verður staðfest með Apo.8:13, þá prússnesku og þýska keisarana, en sá síðasti var einræðisherrann A.Hitler. En síðan þá hafa Bandaríkin líka haft þennan keisaraörn á gjaldmiðli þjóðargjaldmiðils síns: dollarinn.

Andinn yfirgefur fyrra viðfangsefnið og snýr aftur til að miða á uppáhaldsóvin sinn: Róm. Eftir jarðneska trúboð Jesú Krists, er markvörður leikari viðurstyggðanna *sem valda* endanlega auðn jarðar sannarlega Róm, þar sem heiðni heimsveldi hefur nýlega eytt Jerúsalem árið 70 í versí 26. Og sú aðgerð að fremja „*viðurstyggð auðnarinnar*“ mun halda áfram í tíma til enda veraldar. Viðurstyggðirnar, í fleirtölu, má því fyrst og fremst rekja til keisaraveldisins Rómur sem mun ofsækja hina trúuðu útvöldu með því að drepa þá á stórkostlegum „*stigum*“ til að skemmta blóðþyrsta rómverska þjóðinni, hluti sem munu hætta árið 313. En annað viðurstyggð kemur næst og hún felst í því að

binda enda á iðkun sjöunda dags hvíldardagsins, 7. mars 321; þessi aðgerð má enn rekja til Rómaveldis og keisaraveldisleiðtogans Konstantínusar ¹ Með honum komst Rómaveldi undir yfirráð býsanska keisara. Árið 538 framdi Justinianus 1. keisari aftur á móti ^{aðra} viðurstyggð *með* því að koma á páfastjórn Vigiliusar 1. á rómverska sæti sínu ^{og} þessa framlengingu á viðurstyggðunum *fram* að heimsenda verður þá að rekja til þessa fasa páfalaga sem Guð hefur. fordæmt síðan Dan.7. Við munum að nafnið „ *litla horn* “ tákna tveimur fasa Rómar í Dan.7 og Dan.8. Guð sér í þessum tveimur áföngum aðeins samfellu sama viðurstyggilega verksins.

Rannsókn á fyrri köflunum hefur gert okkur kleift að bera kennsl á mismunandi tegundir viðbjóðs sem þetta vers kennir honum.

27d- *og þar til útrýming (eða fullkomin eyðing) og það verður brotið , [eftir] því sem fyrirskipað hefur verið, í auðninni [landinu] .*

„ **Hún verður brotin** [samkvæmt] *því sem fyrirskipað hefur verið ”* og opinberað í Dan.7:9-10 og Dan.8:25: *Vegna velmegunar sinnar og velgengni sníkjudýra hans mun hann hafa hroka í hjarta sínu, hann mun gera margt menn, sem lifðu friðsamlega, munu farast, og hann mun rísa gegn höfðingjanum; en það verður brotið, án fyrirhafnar nokkurrar handar.*

Hebreski textinn býður upp á þessa guðlegu hugsun öðruvísi en núverandi þýðingar.

Þessi litbrigði byggir á því verkefni Guðs að setja sök manna á plánetuna Jörð sem þeir búa á; það sem Rev.20 kennir okkur. Við skulum athuga þá staðreynd að falskristin trú hunsar þetta guddómlega verkefni sem mun felast í því að útrýma mönnum af yfirborði jarðar, við dýrðlega endurkomu Krists. Þeir hunsu opinberanir sem gefnar eru í Opinberunarbókinni 20 og bíða einskis eftir stofnun ríkis Krists á jörðu. Hins vegar er gert ráð fyrir algjörri eyðileggingu á yfirborði þess hér og í Rev.20. Endurkoma í dýrð hins sigursæla Krists í öllum sínum guddómleika mun skila óskipulegum svip sínum til jarðar frá upphafi sögu hennar sem lýst er í 1. Mósebók. Risastórir jarðskjálftar munu hrísta hana og hún mun snúa aftur undir nafninu hlydýpi í óskipulegt ástand sitt „formlaus “ og *tómt* “ , “tohu wa bohu”, upphafsstafur. Enginn lifandi maður verður eftir á henni, heldur mun hún vera fangelsi *djöfulsins* , einangruð á henni í *þúsund ár* til dauðastundar hans.

Á þessu stigi rannsóknarinnar verð ég að veita viðbótarupplýsingar um í fyrsta lagi „70. ^{vikuna} “ sem nýbúið var að rannsaka. Uppfylling þess á spámannlegum dögum-árum er ásamt bókstaflegri uppfyllingu. Vegna þess að þökk sé vitnisburði gyðingadagatala, þá þekkjum við uppsetningu páskavikunnar ársins 30. Miðja hennar var miðvikudagskvöld á stöku hvíldardegi sem réttlættur var af páskum gyðinga sem féllu á því ári á fimmtudag. Þannig getum við fullkomlega endurbyggt feril þessa páska sem Jesús dó í. Handtekinn á þriðjudagskvöld, dæmdur um nóttina, var Jesús krossfestur á miðvikudagsmorgun klukkan 9. Það rennur út klukkan 15:00. Fyrir klukkan 18 setti Jósef frá Arimaþeu líki sínu í gröfina og velti frá sér steininum sem lokaði henni. Páskafrí fimmtudagsins líður. Á föstudagsmorgni kaupa guðræknar konur krydd sem þær útbúa á daginn til að smyrja líkama Jesú. Að kvöldi föstudags klukkan 18:00 hefst hinn vikulegi

hvíldardagur, eina nótt, líður dagur í hvíld helguð af Guði. Og á laugardagskvöldið klukkan 18:00 hefst fyrsti dagur hinnar veraldlegu viku. Nóttin líður og við fyrstu dögum fara konurnar að gröfni í von um að finna einhvern til að velta steininum frá. Þeir finna að steininum er velt í burtu og gröfina opna. Þegar María Magdalena og María, móðir Jesú, ganga inn í gröfina, sjá engil sitja sem segir þeim að Jesús sé upprisinn, engillinn segir þeim að fara og vara bræður sína, postula sína. Á meðan hún dvelur í garðinum sér María Magdalena hvítklæddan mann sem hún tekur fyrir garðyrkjumann; í orðaskiptum þekkir hún Jesú. Og hér, mjög mikilvægt smáatriði sem eyðileggur mjög útbreidda trú, segir Jesús við Maríu: „Ég er ekki enn kominn aftur til föður míns“. Þjófurinn sem var á krossinum og Jesús sjálfur fóru ekki inn í paradís, Guðs ríki, á sjálfum krossfestingardegnum, þar sem 3 heilum dögum síðar er Jesús enn ekki kominn aftur til himna. Svo get ég sagt í nafni Drottins, þeir sem ekkert hafa að segja frá honum, þegi! Til að þurfa ekki að þola háð eða skömm einn daginn.

Annað atriðið er að nýta dagsetninguna – 458 sem fyrst markar upphaf þeirra 70 vikna dagára sem gyðingum hefur verið ætlað, sem Guð gaf tvö aðal tákni um sjálfsmynd: hvíldardaginn og umskurn holdsins.

Samkvæmt Róm.11 eru heiðnir trúmenn, sem gengu í nýja sáttmálann, græddir inn á hebresku og gyðinga rót og stofn. En undirstöður nýja bandalagsins eru eingöngu gyðingar og Jesús gerði sér far um að rifja þetta upp í Jóhannesi 4:22: *Þið tilbiðið það sem þið þekkið ekki; við tilbiðjum það sem við þekkjum, því hjálpræði kemur frá Gyðingum.* Í dag öðlast þessi boðskapur lifandi þýðingu vegna þess að Jesús beinir honum til rangtrúaðra heiðingja á öllum öldum. Til að eyðileggja þá betur ýtti djöfullinn þeim til að hata gyðinga og bandalag þeirra; sem sneri þeim frá boðorðum Guðs og hans heilaga hvíldardegi. Við verðum því að leiðrétta þessa villu og **líta á nýja sáttmálann með gyðinga auðkenni**. Postularnir og nýbreyttu gyðingalærisveinarnir eru þessir „*margir*“ sem gera *traust bandalag við Jesú*, í Dan.9:27, en undirstaða þeirra er enn gyðing, þeir hafa einnig áhyggjur af upphafi tímabilsins „*70 vikna*“ . gefið af Guði gyðingaþjóðinni til að samþykkja eða hafna staðli nýja sáttmálans sem byggist á mannsblóði sem Jesús Kristur úthelldi af fúsum og frjálsum vilja. Til frádráttar frá þessum rökum verður dagsetningin – 458 upphaf „2300 kvöldmorgunn“ í Dan.8:14.

Í lok þessarar löngu spádómlegu tíma, 2300 ára, þurfti þrennt að hætta samkvæmt Dan.8:13.

- 1- hið eilífa prestdæmi
- 2- hina hrikalegu synd
- 3- ofsóknir heilagleikans og hersins.

Þrennt er auðkennt:

- 1- hið ævarandi jarðneska prestdæmi páfans
- 2- það sem eftir er af fyrsta degi endurnefnt: Sunnudagur.
- 3- Ofsóknir gegn kristnum heilagleika og dýrlingum, þegnum himnaríkis.

Þessar breytingar miðuðu að því að:

- 1- Endurheimtu Jesú Kristi sínu heilaga eilífa himneska prestdæmi.
- 2- Endurheimtu allt guðdómlega lögmálið, þar með talið 7. dag ^{hvíldarleyfis}.

3- Sjá fyrir endann á ofsóknum kristins heilags og dýrlinga.

Útreikningurinn sem lagður var upp á fyrir „2300 kvöld-morgunn“ frá dagsetningunni – 458, lok þessa tíma lýkur vorið 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. Í þessum útreikningi höfum við 1842 heil ár sem við verðum að bæta +1 við til að tilgreina vorið í upphafi árs 1843 þar sem spáð „2300 kvöld-morgun“ endar. Þessi dagsetning markar upphaf endurkomu íhlutunar Guðs sem vill þannig frelsa sanna dýrlinga sína frá trúarlygunum sem erfðar eru frá rómversk páfakapólsku í 1260 ár. Með því að taka frumkvæði að því að skapa andlega vakningu í Bandaríkjunum þar sem mótmælendur hafa fundið skjól, vekur andinn William Miller áhuga á spádómi Daníels 8:14 og tvær fyrirhugaðar dagsetningar í röð boða endurkomu Jesú Krist, þá fyrstu fyrir vorið 1843, annað fyrir haustið 1844. Fyrir honum þýðir hreinsun helgidómsins að Jesús kemur aftur til að hreinsa jörðina. Eftir tvö vonbrigði á áætluðum dagsetningum gefur andinn merki þeim þrautseigustu sem tóku þátt í trúarprófunum tveimur. Himnesk sýn barst að morgni 23. október 1844 af einum af dýrlingunum sem var að fara yfir akrana. Himinninn opnaðist fyrir atriði sem sýnir Jesú Krist sem æðsta prest þjóna í himneska helgidóminum. Í sýninni fór hann frá hinu helga til hins allrahelgasta. Þannig eftir 1260 ára myrkur, tengdist Jesús Kristur aftur trúmönnum sínum, raðað eftir tveimur prófraunum í röð.

- 1- **Endurupptaka hins eilífa** . Það er því í gegnum þessa sýn sem Guð tók opinberlega aftur stjórn á eilífu himnesku prestdæmi sínu 23. október 1844.
- 2- **Endurkoma hvíldardagsins** . Í sama mánuði byrjaði annar hinna heilögu að halda sjöunda dags hvíldardaginn í kjölfar heimsóknar frú Rachel Oaks sem gaf honum bækling frá kirkjunni sinni: "Sjöunda dags skírarnir." Einn af öðrum, með tímanum, tóku hinir heilögu, sem valdir voru af prófunum tveimur, einnig upp sjöunda dags hvíldardaginn. Þannig batt Guð enda á hina hrikalegu synd sem var stofnuð af heiðnu Róm, en lögleidd af Róm páfa undir nafninu „Sunnudagur“.
- 3- **Að stöðva ofsóknirnar** . Þriðja viðfangsefnið snerist um heilagleika og kristna menn ofsótta í 1260 ár. Og þar aftur, árin 1843 og 1844, ríkti trúarfriður alls staðar í hinum vestræna heimi sem varðaði spádóminn. Þetta er vegna þess að byltingarsinnað Frakkland þagði niður með guillotínu sinni þá sem bera ábyrgð á trúarbrotum sem framin voru. Þannig að eftir síðustu blóðugu árin refsingar trúarlegra *hórkarla* samkvæmt Apo.2:22-23, í lok 1260 ára sem hófust árið 538, dagsetningin sem tengdist brotnámi hins eilífa með stofnun páfastjórnar, e.a.s. árið 1798 ríkir trúarfriður. Og samviskufrelsið, sem komið er á, gerir hinum heilögu kleift að þjóna Guði samkvæmt vali þeirra og þekkingu þeirra um að Guð muni aukast. Árið 1843 var *heilagleiki og her heilagra* , þessir þegnar himnaríkis sem Jesús Kristur valdi, eru ekki lengur ofsóttir eins og spádómurinn í Daníel 8:13-14 boðaði.

Öll þessi reynsla var skipulögð og leiðbeint af almáttugum Guði sem í algerum ósýnileika leiðbeinir hugum manna þannig að þeir nái áætlunum hans, allri áætlun

hans, allt til enda veraldar þegar vali hans á útvöldu mun hafa lokið. Það kemur í ljós af þessu öllu að maðurinn velur ekki að heiðra hvíldardaginn og ljós hans, það er Guð sem gefur honum þessa hluti sem tilheyrir honum til marks um velþóknun hans og raunverulega ást hans til hans eins og Ezé kennir. .20:12 -20: *Ég gaf þeim og hvíldardaga mína til tákns á milli mín og þeirra, til þess að þeir viti, að ég er Drottinn, sem helgar þá...Helgið hvíldardaga mína, og að þeir séu á milli mín og yðar eitt tákn, sem er vitað að ég er Drottinn Guð þinn* . Vegna þess að það er hann sem leitar að týndum sauðum sínum, við skulum vera viss um að enginn kjörinn embættismaður missir af kallinu.

Í Dan.8, í hinu einstaka svari sem Guð gefur í 14. versu við spurningunni í 13. versu, passar orðið „*heilagleiki*“ fullkomlega vegna þess að heilagleiki varðar almennt allt sem er eign Guðs og hefur sérstaklega áhrif á hann. Þetta átti við um *eilíft* himneskt prestdæmi hans, um *helgaðan hvíldardag hans* frá grundvöllun heimsins daginn eftir sköpun Adams, og um *hina heilögu hans* , hans trúföstu útvöldu.

Reynslan sem spáð var í Daníel 8:13-14 rættist á milli 1843 þegar guðleg tilskipun tók gildi og haustið 1844, báðar byggðar á væntingum um endurkomu Jesú Krists á þeim dögum, þannig að treysta á hugmyndina um tilkomu Jesú Krists, gáfu samtímamenn þessarar reynslu þátttakendum sem fylgdu þessum væntingum nafnið „adventisti“, úr latneska „adventus“ sem þýðir einmitt „adventa“. Við munum finna þessa „adventista“ reynslu í 12. kafla þessarar Daníelsbókar, þar sem andinn mun undirstrika mikilvægi þessa síðasta formlega „sáttmála“.

Daníel 10

Dan 10:1 *Á þriðja ríkisári Kýrusar Persakonungs opinberaðist Daníel orð, sem Beltsasar hét. Þetta orð, sem er satt, boðar mikla hörmungar. Hann hlustaði á þetta orð og skildi sýnina.*

1a- *Á þriðja ríkisári Kýrusar Persakonungs opinberaðist Daníel orð, sem hét Beltsasar.*

Kýrus 2 hefur ríkt síðan – 539. Dagsetning sýnarinnar er því – 536.

1b- *Þetta orð, sem er satt, boðar mikla ógæfu.*

Þetta kjörtímabil, mikil hörmung, boðar fjöldamorð í stórum stíl.

1c- *Hann hlustaði á þetta orð og skildi sýnina.*

Ef Daníel skildi merkinguna munum við skilja hana líka.

Dan 10:2 *Á þeim tíma syrgði ég, Daníel, í þrjár vikur.*

Þessi persónulega *harmur* sem hefur áhrif á Daníel, staðfestir útfarareðli fjöldamorðingja sem verður framkvæmt þegar hörmungin mikla sem tilkynnt var um á sér stað.

Dan 10:3 *Ég át ekkert góðgæti, hvorki kjöt né vín kom í munn minn, né smurði mig fyrr en þessar þrjár vikur voru búnar.*

Þessi undirbúningur Daníels sem leitar að auknum heilagleika spáir því dramatíska ástandi sem engillinn mun spá í Dan.11:30.

Dan 10:4 *Á tuttugasta og fjórða degi fyrsta mánaðar var ég við Hiddékel fljótið mikla.*

Hiddékel ber nafnið Tiger á frönsku. Þetta er fljótið sem vökvaði Mesópótamíu með Efrat sem fór yfir og vökvaði Kaldeuborgina *Babýlon* vegna refsaðrar stolts Nebúkadnesars konungs. Daníel gat ekki skilið það, en þessi skýring var ætluð mér. Vegna þess að það var aðeins árið 1991 sem ég lét vita af sönnum skýringum Daníels 12 þar sem Tígrisfljót **mun** gegna hlutverki „**túgrisdýrs**“ sem étur mannsálir. Trúarpróf er sýnt af hættulegri ferð hennar. Aðeins hinir útvöldu geta farið yfir það og haldið áfram ferð sinni með Jesú Kristi. Það er aftur, mynd afrituð frá því að Hebrear fóru yfir Rauðahafið, ómöguleg og banvæn ferð fyrir egypska syndara. En sá sem Daníel 12 kallar fram

velur síðustu útvöldu „aðventistana“, sem mun halda áfram hlutverki sínu fram að endurkomu Krists. Hinir síðustu munu upplifa síðustu *stóru hörmungina*, öfgafulla mynd hennar sem mun krefjast íhlutunar Krists í kraftmikilli og dýrðlegri björgun og hefndarfullri endurkomu.

Fyrsta ógæfan sem Daníel var tilkynnt er nefnd í Dan.11:30. Það varðar gyðinga í fornöld, en önnur svipuð *hörmung* verður boðuð með hliðstæðri mynd í Rev.1. Þetta verður gert eftir þriðju heimsstyrjöldina þar sem *þriðjungur manna verður drepinn*. Og þessi átök eru sett fram í Opinb.9:13 til 21 með táknum, en hún er þróuð á látlausu máli í þessari Daníelsbók í lok 11. kafla í versum 40 til 45. Svo að við munum finna í röð í þessum kafla 11, hin mikla hörmung gyðinga, síðan í Dan.12:1, hin mikla hörmung sem mun beinast að hinum útvöldu kristni og trúföstu gyðingum lokatímans sem munu snúast til Krists. Þessi ógæfa er nefnd þar undir hugtökunum „tímar í vandræðum“ og aðalmarkmiðið verður iðkun hins guðhelgaða hvíldardagsins.

Samanburður á tveimur sýnum um hinar spáðu hörmungar

1- Til barna Daníels þjóðar gamla sáttmálans: Dan.10:5-6.

2- Til barna Daníels þjóðar hins nýja sáttmála: Op.1:13-14.

Til að meta að fullu áhugann sem við verðum að veita þessum tveim hörmungum, verðum við að skilja að þó að þær fylgi hver annarri í tíma, þá er sú fyrri gerð sem spáir fyrir um hina, sem verður miðuð við endurkomu Jesú Krists, hinn síðustu trúföstu. börn Guðs af tegund Daníels og þriggja féлага hans. Eftir áratuga frið, fylgt eftir af hræðilegu og hræðilega eyðileggjandi atómstríði, verður hvíldardagur rómverska sunnudagsins settur af alheimsstjórninni sem skipulögð er af þeim sem lifðu hamfarirnar af. Þá mun dauðinn koma og ógna lífi hinna trúföstu útvöldu, eins og á dögum Daníels, Hananíasar, Mísaels og Asarja; og eins og á tímum „Makkabeanna“ árið –168, sem ógæfan sem *boðuð* var í þessum kafla Daníels miðar að; og á endanum voru síðustu aðventistarnir trúir til sjöunda dags hvíldardagsins árið 2029.

En fyrir þessa síðustu þrautagöngu mun hið langa páfaveldi, 1260 ár, þegar hafa valdið því að fjöldi skepna deyja í nafni Guðs.

Í stuttu máli, skilningur á boðskapnum sem þessi sýn sem Daníel hefur gefið mun gera okkur kleift að skilja merkingu þess sem hann gefur Jóhannesi í Op.1:13 til 16.

Dan 10:5 *Og ég hóf upp augu mín og leit, og sjá, þar var maður, klæddur líni og hafði um lendar sér gullbelti frá Úfas.*

5a- *þar var maðr línklæddur*

Réttlætisverk sem táknað er með líni verður framkvæmt af Guði í gegnum manneskju. Í myndinni sem lýst er tekur Guð útlit gríska konungsins Antiochos 4 þekktur sem Epifanes. Hann mun vera ofsækjandi gyðinga á milli – 175 og – 164, meðan á valdatíma hans stendur.

5b- *með gullbelti úr Úfas um lendar*

Sett á nýrun táknað beltið þvingaðan sannleika. Ennfremur kemur gullið sem það er gert úr Úfas, sem í Jer.10:9 miðar að heiðnum skurðgoðadýrkun sinni.

Dan 10:6 *Líkami hans var eins og krýsólít, andlit hans ljómaði eins og elding, augu hans sem eldsloga, handleggir hans og fætur eins og slípaður eir, og rödd hans var eins og hávaði fjöldans.*

6a- *Líkami hans var eins og krýsólít*

Guð er höfundur sýnarinnar en hann boðar komu heiðins guðs og þess vegna er þessi dýrðlegi yfirnáttúrulegi þáttur.

6b- *andlit hans ljómaði sem elding*

Gríska auðkenni þessa Guðs er staðfest. Þetta er Seifur, grískur guð Antiochos konungs 4. Elding er tákn ólympíuguðsins Seifs; guð Ólympíugudanna í grískri goðafræði

6c- *augu hans voru eins og eldslogi*

Hann mun eyðileggja það sem hann horfir á og er ekki sammála; augu hans munu beinast að Gyðingum samkvæmt Dan.11:30: ... *hann mun líta á þá sem hafa yfirgefið hinn heilaga sáttmála.* Ógæfa kemur ekki að ástæðulausu, fráhrarf saugar fólkid.

6d- *handleggir hans og fætur litu út eins og fáður kopar*

Böðullinn sem verður sendur af Guði mun vera syndugur eins og fórnarlömb hans. Eyðandi gjörðir hans sem táknaðar eru með koparhandleggjum hans og fótum eru tákn grískrar syndar í styttnni af Dan.2.

6. *og rödd hans var eins og hávaði fjöldans*

Grískur konungurinn mun ekki starfa einn. Hann mun hafa á bak og fyrir sig fjölda hermanna sem eru jafn heiðnir og hann sjálfur til að hlýða skipunum hans.

Hápunkti og hámarki þessarar spámannlegu tilkynningar verður náð á uppfyllingu Dans 11:31: *Hermenn munu birtast að skipun hans; þeir munu vanhelga helgidóminn, vígið, binda enda á eilífa fórnina og reisa víðurstyggð tortímandans.* Fyrir heiðarleika Biblíunnar stríkaði ég yfir orðið fórn sem er ekki skrifað í hebreska textanum, vegna þess að Guð hefur séð fyrir „*eilífum*“ tveimur mismunandi hlutverkum í röð í gamla sáttmálanum og þeim nýja. Í fornöld felst það í því að færa lamb að kvöldi og morgni sem brennifórn. Í smásögunni tilgreinir hún himneska fyrirbæni Jesú Krists sem minnir á fórn hans til að biðja fyrir bænum hinna útvöldu. Í þessu samhengi Dan.11:31, það sem er í gamla sáttmálanum, mun grískur konungurinn binda enda á ævarandi fórnir *lög máls* Móse. Það er því aðeins samhengi þess tíma sem það er kallað fram sem ræður túlkun á þjónustu eilífrar fyrirbænar jarðnesks prests eða hins himneska æðsta prests: Jesú Krists. Hið *eilífa* er því tengt mannlegri þjónustu eða, annað og endanlega, við guðlega himneska þjónustu Jesú Krists.

Dan 10:7 *Ég, Daníel, sá sýnina eina, og mennirnir, sem með mér voru, sáu hana ekki, en urðu mjög hræddir, flýðu og faldu sig.*

7- Þessi sameiginlegi ótti er aðeins dauf mynd af framkvæmd sýnarinnar. Því að á degi hinnar fyrirséðu blóðbaðs mun réttlátir gera vel í að flýja og fela sig, jafnvel þótt það væri í kviði jarðar.

Dan 10:8 *Ég varð einn eftir og sá þessa miklu sýn. krafturinn brást mér, andlit mitt breytti um lit og var niðurbrotið og ég missti allan kraft.*

8a- Í gegnum tilfinningar sínar heldur Daníel áfram að spá fyrir um afleiðingar ógæfunnar sem mun koma.

Dan 10:9 *Ég heyrði hljóð orða hans; og þegar ég heyrði hljóð orða hans, féll ég agndofa, andlitið niður til jarðar.*

9a- Á degi ógæfunnar mun rödd hins ofsótta konungs valda sömu ógnvekjandi áhrifum; hnén munu rekast og fæturnir beygjast, ófær um að bera líkin sem falla til jarðar.

Dan 10:10 *Og sjá, hönd snart mig og hristi hné mín og hendur.*

10a- Sem betur fer fyrir hann er Daníel aðeins spámaðurinn sem ber ábyrgð á að tilkynna þjóð sinni komu þessarar **miklu hörmungar** og hann er ekki sjálfur skotmark hinnar réttlátu reiði Guðs.

Dan 10:11 *Þá sagði hann við mig: 'Daníel, elskaði maður, gef gaum að þeim orðum, sem ég mun tala við þig, og stattu þar sem þú ert. Því að ég er nú sendur til þín. Þegar hann hafði svo talað við mig, stóð ég skjálfandi.*

11a- *Daníel, elskaði maður, gef gaum að orðunum sem ég mun tala til þín og stattu þar sem þú ert*

Ástvinur Guðs hefur enga ástæðu til að óttast himnesk afskipti hans. Reiði Guðs er gegn vondum og grimmum árásargjarnum uppreisnarfullum syndurum. Daníel er andstæða þessa fólks, hann verður að standa áfram því það er sjálft merki um örlagamuninn sem mun að lokum falla í skaut hinna útvöldu. Jafnvel þegar þeir liggja í dufti jarðneska dauðans munu þeir vakna og koma aftur á fætur. Hinir óguðlegu munu leggjast niður og hinir óguðlegu verða vaktir til að endanlegur dómur verði eytt að eilífu. Engillinn tilgreinir „á þeim stað þar sem þú ert“. Og hvar er hann? Í náttúrunni á bökkum árinna „Hiddekel“, á frönsku, Efrat, sem mun tilnefna hina kristnu Evrópu hins nýja bandalags í Opinberunarbókinni. Fyrsta lexían er sú að maðurinn getur hitt Guð hvar sem er og verið blessaður af honum þar. Þessi lexía kollvarpar þeim skurðgoðadýrkandi fordómum að fyrir marga sé aðeins hægt að hitta Guð í kirkjum, helgum byggingum, musterum, ölturum, en hér er ekkert af því. Á sínum tíma mun Jesús endurnýja þessa lexíu sem segir í Jóhannesi 4:21 til 24: *Kona, Jesús sagði við hana, trúðu mér, sú stund kemur að það verður hvorki á þessu fjalli né í Jerúsalem að þú munt tilbiðja föðurinn. Þú dýrkar það sem þú veist ekki; við tilbiðjum það sem við þekkjum, því hjálpræði kemur frá Gyðingum. En sú stund kemur og er þegar komin, að hinir sönnu tilbiðjendur munu tilbiðja föðurinn í anda og sannleika. Því að þetta eru þeir tilbiðjendur sem faðirinn krefst. Guð er andi og þeir sem tilbiðja hann verða að tilbiðja hann í anda og sannleika.*

Önnur lexían er lúmskari, hún er byggð á ánni Hiddekel vegna þess að andinn hefur ætlað að opna skilning á bók sinni aðeins fyrir síðustu trúföstu þjónum hans, en reynsla þeirra og prófunin sem val þeirra fer fram með er sýnd með mynd af hættulega ferð yfir ána Hiddékel á frönsku, tígrisdýrið, eins og dýrið með þessu nafni, einnig í trúarprófi, étandi sálar manna.

11b- *Því að nú er ég sendur til þín. Þegar hann hafði svo talað við mig, stóð ég skjálfandi.*

Fundurinn er ekki lengur sýn, hún er umbreytt í samræður, skipti milli tveggja skepna Guðs, önnur kemur af himni, hin er enn af jörðu.

Dan 10:12 *Hann sagði við mig: Daníel, vertu ekki hræddur; Því frá fyrsta degi, sem þú lagðir hjarta þitt til að skilja og auðmýkja þig frammi fyrir Guði þínum, heyrðust orð þín, og það er vegna orða þinna, sem ég kem.*

Um allt þetta vers hef ég aðeins eitt að segja. Ef þú myndir missa minnið, mundu að minnsta kosti eftir þessu vers sem segir okkur hvernig við getum þóknast skapara Guði okkar.

Vísan er dæmi sinnar tegundar; rökrétt röð sem byggir á því að hver orsök hefur sín áhrif hjá Guði: skilningsþorsti ásamt sannri auðmýkt heyrir og uppfyllist.

Hér hefst löng opinberun sem mun ekki enda fyrr en í lok Daníelsbókar, þeirrar 12. kafla .

Dan 10:13 og höfðingi Persaríkis stóð mér í móti í tuttugu og einn dag. En sjá, Míkael, einn af æðstu leiðtogunum, kom mér til hjálpar, og ég var þar hjá Persakonungum.

13a- og Leiðtogi Persaríkis veitti mér mótspyrnu í tuttugu og einn dag

Engillinn Gabríel aðstoðar Kýrus 2 Persakonunginn og erindi hans fyrir Guð felst í því að hafa áhrif á ákvarðanir hans, þannig að aðgerðirnar sem gripið er til standi ekki gegn stórkostlegu verkefni hans. Dæmið um þessa bilun engilsins sannar að skepnur Guðs eru sannarlega láttnar vera frjálsar og sjálfstæðar og þar af leiðandi ábyrgar fyrir öllu vali sínu og verkum.

13b- en sjá, Míkael, einn af æðstu leiðtogunum, kom mér til hjálpar

Dæmið sem er opinberað kennir okkur líka að ef nauðsyn krefur getur „ einn af helstu leiðtogunum, Michael “ gripið inn í til að knýja fram ákvörðunina. Þessi æðri hjálp er guðleg hjálp þar sem Michael þýðir: "Hver er eins og Guð". Það er hann sem mun koma til jarðar til að holdgast í Jesú Kristi. Á himnum var hann fyrir englum fulltrúi anda Guðs með þeim. Í þessu tilviki getur orðatiltækið „ einn af helstu leiðtogum “ komið okkur á óvart. Jæja, þetta kemur ekki á óvart, vegna þess að auðmýktin, hógværðin, hlutdeildin og kærleikurinn sem Jesús mun sýna á jörðinni, var þegar framkvæmd í himnesku lífi hans með trúföstum englum sínum. Lög himinsins eru þau sem hann sýndi í jarðneskri þjónustu sinni. Á jörðu varð hann þjónn þjóna sinna. Og við lærum að á himnum gerði hann sig jafnan öðrum helstu englum.

13c- og ég var þar hjá Persakonungum

Yfirráð Persakonunga munu því halda áfram um nokkurt skeið þar til Grikkir ráða yfir.

Dan 10:14 Nú kem ég til að sýna þér hvað verður um fólk þitt í framtíðinni. Því að framtíðarsýnin varðar enn þá tíma.

14a- Allt til enda veraldar mun fólk Daníels hafa áhyggjur, í gamla sem í nýjum sáttmála, vegna þess að fólk hans er Ísrael sem Guð frelsar frá egypskri synd, frá synd Adams fyrir Jesú Krist og syndinni. stofnað af Róm í kristni hreinsað með blóði Jesú.

Tilgangur opinberunar sem engillinn færði Daníel er að vara fólk sitt við þeim hörmungum sem koma. Daníel getur nú þegar skilið að það sem honum er opinberað kemur honum ekki lengur við persónulega, en hann er líka viss um að þessar kenningar muni verða gagnlegar í framtíðinni fyrir þjóna þjóðar hans og þar af leiðandi öllum þeim sem Guð beinir þeim til og ákveður. hann.

Dan 10:15 Meðan hann talaði þessi orð við mig, horfði ég til jarðar og þagði.

15a- Jóhannes hefur enn í huga sér hina hræðilegu sýn um ógæfan og hann reynir að einbeita sér að því að heyra það sem hann heyrir, hann þorir ekki lengur að lyfta höfðinu til að horfa á þann sem talar við hann.

Dan 10:16 *Og sjá, einn í líkingu mannanna sona snerti varir mínar. Ég lauk upp munni mínum og talaði og sagði við þann sem stóð fyrir mér: Herra minn, sýnin hefur fyllt mig ótta og ég hef misst allan kraft.*

1a- *Og sjá, sá sem hafði ásýnd mannanna sona snerti varir mínar*

Þó að hin hræðilega sýn hafi verið óraunveruleg skáldskaparmynd sem skapaður var í huga Daníels, þvert á móti, sýnir engillinn sig í mannlegri mynd eins og jarðneskur maður. Í fyrsta lagi var hann líka skapaður í mynd Guðs, en í himneskum líkama lausan við jarðnesk lög má. Himneska eðli hans gefur honum aðgang að báðum víddum með því að hafa virka getu í hvorri. Hann snertir varir Daníels sem finnur fyrir þessari snertingu.

Dan 10:17 *Hvernig getur þjónn herra míns talað við herra minn? Nú bregst kraftur minn og ég hef ekki andann lengur.*

17a- Hjá hinni hreinu jarðnesku manneskju er staðan allt önnur, jarðnesk lög eru sett og ótti hefur orðið til þess að hann missir kraftinn og andann.

Dan 10:18 *Þá snerti sá, sem var eins og maður, mig aftur og styrkti mig.*

18a- Með mildri kröfu tekst englinum að endurheimta styrk til Daníels með því að róa hann niður.

Dan 10:19 *Þá sagði hann við mig: Óttast ekki, elskaði maður, friður sé með þér. hugrekki hugrekki ! Og er hann talaði við mig, styrktist ég og sagði: Lát herra minn tala, því að þú hefur styrkt mig.*

19a- Friðarboðskapur! Eins og Jesús mun ávarpa lærisveina sína! Ekkert jafnast á við að hughreysta hræddan huga. Orðin hugrekki, hugrekki, hjálpa honum að ná andanum og ná aftur krafti.

Dan 10:20 *Hann sagði við mig: Veistu hvers vegna ég er kominn til þín? Nú hverf ég aftur til að berjast við höfðingja Persíu. Og þegar ég fer, sjá, þá mun höfðinginn yfir Javan koma.*

20a- *Nú snúi ég aftur til að berjast við leiðtoga Persíu*

Þessi leiðtogi Persíu er Kýrus 2 hinn mikli, sem Guð telur sinn smurða; sem kemur ekki í veg fyrir að hann þurfi að berjast gegn honum til að beina ákvörðunum sínum í áttina.

20b- *og þegar ég fer, sjá, þá mun höfðinginn yfir Javan koma*

Þegar engillinn yfirgefur Kýrus 2, mun árás frá gríska leiðtoga þess tíma opna vaxandi fjandskap milli tveggja persneskra og grískra yfirráða.

Dan 10:21 *En ég mun kunngjöra yður það sem skrifað er í sannleikans bók. Enginn hjálpar mér gegn þessu, nema Michael, leiðtogi þinn.*

21a- Þessi opinberun sem Daníel mun fá er kölluð sannleiksbókin. Í dag, árið 2021, get ég staðfest uppfyllingu alls þess sem þar er opinberað, því að skilningur þess hefur verið að fullu gefinn af ódauðlegum anda Mikael leiðtoga okkar, fyrir Daníel í gamla sáttmálanum og fyrir mig í nýja sáttmálanum, allt frá Jesú Kristi. fullyrðir þetta nafn til að dæma djöflana sem eru enn virkir þar til hann endurkomu glæsilega.

Daníel 11

Athygli! Þrátt fyrir kaflaskiptin heldur umræðan milli engilsins og Daníels áfram í samfellu með síðasta versni 10. kafla .

Dan 11:1 *Og ég, á fyrsta ári Daríusar meda, var með honum til að hjálpa honum og styðja.*

1a- Búinn til af Guði til að lifa að eilífu, engillinn sem talar við Daníel segir honum að hann hafi hjálpað og stutt Daríus, miðíukonung, sem hertók Babýlon 62 ára að aldri og ríkti enn í Dan.6. Þessi konungur elskaði Daníel og Guð sinn en fastur setti hann líf sitt í hættu með því að framselja hann til ljónanna. Það var því hann sem greip inn í til að loka munni ljónanna og bjarga lífi hans. Það var því líka hann sem hjálpaði þessum Daríus konungi að skilja að Guð Daníels er hinn eini sanni Guð, skapari alls sem er, sem lifir og að enginn annar er eins og hann.

Dan 11:2 *Nú mun ég láta þig vita sannleikann. Sjá, enn verða þrír konungar í Persíu. Sá fjórði mun safna meiri auði en allir aðrir; og þegar hann er voldugur í auðæfum sínum, mun hann reisa allt gegn ríki Javan.*

2a- *Nú skal ég láta þig vita sannleikann*

Sannleikurinn þekkir aðeins hinn sanna Guð og það er nafnið sem Guð gefur sjálfum sér í sambandi sínu við síðustu útvöldu sína í Kristi samkvæmt Op.3:14. Sannleikurinn er ekki aðeins hið guðlega lögmál, helgiathafnir þess og boðorð. Það nær líka yfir allt sem Guð skipuleggur vandlega og lætur framkvæma á sínum tíma. Við erum aðeins að uppgötva hvern einasta dag lífs okkar, hluta af þessu frábæra verkefni þar sem við framgöngum allt til loka lífs okkar og sameiginlega, þar til loka sparnaðarverkefninu lýkur sem mun sjá útvöldu fá aðgang að eilífðinni.

2b- *Sjá, enn verða þrír konungar í Persíu*

1. konungur á eftir Kýrus 2: Kambíses 2 (– 528 – 521) drepur son sinn Bardiya sem Grikkir kölluðu ^{Smerdis}.

2. konungur: hinn falski Smerdis, galdramaðurinn Gaumâta ræningi nafnsins Smerdis ríkir aðeins í ^{stuttan} tíma.

3. konungur: Daríus 1. ^{Persi} (– 521 – 486) sonur Hystape

2c- *Sá fjórði mun safna meiri auði en allir aðrir*

4. konungur: Xerxes 1. (– 486 – 465). Rétt á eftir honum ^{mun} Artaxerxes I ríkja og frelsa alla gyðinga í haldi **á sjöunda stjórnarári** hans, vorið – 458 samkvæmt Esd.7:7-9.

2d- *og þegar hann er voldugur af auðæfum sínum, mun hann reisa allt gegn ríki Javan*

Xerxes I ^{kúgaði} og friðaði uppreisn Egypta, síðan háði hann stríð gegn Grikklandi, réðst inn í Attíku og lagði Aþenu í rúst. En hann var sigraður við Salamis árið 480. Grikkland mun halda yfirráðum yfir yfirráðasvæði sínu. Og

persneski konungurinn var áfram í Asíu, en hóf samt árásir sem sönnuðu löngun hans til að leggja undir sig Grikkland.

Dan 11:3 En voldugur konungur mun rísa, sem mun ríkja með miklu valdi og gera hvað sem honum þóknast.

3a- Sigráður á yfirráðasvæði sínu ^{mun} hinn veiddi Persakonungur Xerxes I á endanum deyja, myrtur af tveimur stórmönnum sínum. Hann var sigráður af ungum manni sem hann hafði hæðst að. Grikkland valdi konung sinn, Alexander mikla, ungan Makedóníumann 20 ára (fæddur – 356, ríkti árið – 336, – dó árið – 323). Spádómurinn nefnir hann sem stofnanda 3. ^{heimsveldisins} af styttni af Dan.2, þriðja dýri Dan.7 og annað dýr af Dan.8.

Dan 11:4 *Og þegar hann er upphafinn, mun ríki hans sundrast og sundrast í átt til fjögurra vinda himinsins. Það mun ekki tilheyra afkomendum hans, og það mun ekki vera eins öflugt og það var, því að það mun rifna, og það mun fara til annarra en þeirra.*

4a- Við finnum þar nákvæma skilgreiningu sem gefin er á stóra brotna horninu á grísku geitinni í Dan.8:8 og skýringu þess á versni 22: *Hornin fjögur sem risu í stað þessa brotna horns, þetta eru fjögur konungsríki sem munu rísa. frá þessari þjóð, en hver mun ekki hafa eins mikinn styrk .*

Ég man hvað „ hornin fjögur stóru “ tákna.

1. ^{horn} : Gríska Seleucid ættin stofnuð í Sýrlandi af Seleucus 1. ^{Nicator} .

2. horn: Gríska Lagid-ættin stofnuð í Egyptalandi af Ptolemaios ^{I Lagos} .

3. horn: gríska ættin stofnað í Trace af Lysimachus .

4. ^{horn} : gríska ættin stofnað í Makedóníu af Cassöndru

Dan 11:5 *Konungurinn suður frá mun verða sterkur. En einn af höfðingjum hans mun vera sterkari en hann og drottna; ríki hans verður öflugt.*

5a- *Konungurinn suður frá verður sterkur*

Ptolemaios I Soter Lagos -383 -285 konungur Egyptalands eða " konungur suðursins " .

5b- *En einn af höfðingjum hans mun vera sterkari en hann og drottna. ríki hans verður öflugt.*

Seleukos 1. Nicator –312–281 konungur í Sýrlandi eða „ konungur norðursins “ .

Dan 11:6 *Eftir nokkur ár munu þeir mynda bandalag, og dóttir konungs suðursins mun koma til konungs norðursins til að koma aftur á sátt. En hún mun ekki halda styrk handleggs síns, og hann mun ekki veita mótspyrnu, hvorki hann né armur hennar; hún mun frelsast með þeim sem komu með hana, með föður hennar og þeim sem var henni stöð og stytta á þeim tíma.*

6a- Spádómurinn sleppir valdatíma Antíókosar 1. (–281–261), annars „ konungs norðursins “ sem hóf fyrsta „sýrlenska stríðið“ (–274-271) gegn „ konungi suðursins “ Ptolemaios 2. Filadelfos. (– 282 –286). Síðan kemur 2. "Sýrlandsstríðið" (- 260 - 253) sem andmælir Egyptum hinum nýja " konungi norðursins " Antiochos 2 Theos (- 261 - 246).

6b- *Eftir nokkur ár munu þeir sameinast, og dóttir konungs suðursins mun koma til konungs norðursins til að koma aftur á sátt.*

Hrópandi hegðun hefst. Til að giftast Bereníku, skilur Antiochos 2 við lögmæta konu sína sem heitir Laodice. Faðirinn fylgir dóttur sinni og dvelur með henni í húsi tengdasonar síns.

6c- *En hún mun ekki halda styrk handleggs síns, og hann mun ekki veita mótspyrnu, hvorki hann né armur hennar; hún mun frelsast með þeim sem komu með hana, með föður hennar og þeim sem var henni stoð og stytta á þeim tíma.*

En rétt fyrir dauða hans tekur Antiochos 2 Bérénice af arf. Laódíkeu hefnir sín og lætur drepa hana með föður sínum og litlu dóttur sinni (*handleggurinn* = barnið). Athugið: Í Op.3:16 ætlar Jesús að skilja við opinbera konu sína aðventista sem heitir táknrænt nafn Laódíkeu; enn frekar þar sem Antiochos 2 kallar sig „Theos“, Guð. Í Englandi gekk Henry konungur 8 betur, hann skildi með því að aðskilja sig frá trúarlegu yfirvaldi Rómar, skapaði anglíkanska kirkju sína og varð til þess að sjö konur hans dóu hver á eftir annarri. Síðan kemur ^{þriðja} „**Sýrlenska stríðið**“ (-246-241).

Dan 11:7 *Sprettur frá rótum hans mun rísa í stað hans. hann mun koma til hersins, hann mun ganga inn í virki konungs norðursins, hann mun ráðstafa þeim eins og hann vill, og hann mun gera sig voldugan.*

7a- *Sprota frá rótum hans mun rísa í staðinn*
Ptolemaios 3 Evergetes -246-222 bróðir Berenice.

7b- *hann mun koma til hersins, hann mun ganga inn í virki konungsins norður frá*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *hann mun ráðstafa því eins og hann vill, og hann mun gera sig voldugan*
Yfirráðið tilheyrir konungi suðursins. Þetta egypska yfirráð er Gyðingum hagtætt ólíkt Seleucid Grikkjum. Við verðum strax að skilja að á milli tveggja andstæðra valdhafa er landsvæði Ísraels sem stríðsbúðirnar tvær verða að fara yfir í árásum sínum eða þegar þeir hörfa.

Dan 11:8 *Hann mun jafnvel taka burt og flytja til Egyptalands guði þeirra og steipt líkneski og dýrgripi þeirra af silfri og gulli. Þá mun hann halda sig frá konungi norðursins í nokkur ár.*

8a- Til viðurkenningar munu Egyptar bæta við nafn hans, Ptolemaios 3, nafninu „Evergetes“ eða velgjörðarmaður.

Dan 11:9 *Og hann skal fara á móti konungsríki suðurlands og hverfa aftur til síns lands.*

9a- Svar Seleukosar 2 mistókst þar til 4. „**Sýrlenska stríðið**“ (-219-217) hófst sem stefndi Antiochos 3 gegn Ptolemaios 4 Philopator

Dan 11:10 *Synir hans munu fara út og safna saman miklum herliði. einn þeirra mun koma fram, breiðast út eins og straumur, flæða yfir, síðan snúa aftur; og þeir munu ýta hernaði að vígi suðurkonungs.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) gegn Ptolemaios 4 Philopator (-222-205). Gælunöfnin sem bætt er við sýna fram á ástand Lagid-fólksins, því Philopator þýðir á grísku, ást föðurins; faðir sem Ptolemaios hafði drepið... Enn og aftur mistókust Seleucid-árásirnar. Yfirráð verða áfram í ljótu herbúðunum.

Dan 11:11 *Konungurinn suður frá mun reiðast og fara út og ráðast á konung norðursins. hann mun reisa upp miklum mannfjölda, og hersveitir konungs norðursins verða afhentar honum.*

11a- Þessi alger ósigur Seleukída er góður hlutur fyrir Gyðinga sem kjósa Egypta vegna þess að þeir koma vel fram við þá.

Dan 11:12 *Og þessi múgur mun hreykjast, og hjarta konungs mun upphefst. hann mun fella þúsundir, en ekki sigra.*

12a- Ástandið mun breytast með 5. „Sýrlenska stríðinu“ (-202-200) sem mun setja Antiochos 3 gegn Ptolemaios 5 Epiphanes (-205 -181) ·

Dan 11:13 *Því að konungur norðursins mun koma aftur og safna saman meiri mannfjölda en hinn fyrri. eftir nokkra hríð, nokkur ár, mun hann leggja af stað með mikinn her og mikinn auð.*

13a- Því miður, fyrir Gyðinga, sneru Seleucid Grikkir aftur til yfirráðasvæðis síns til að ráðast á Egyptaland.

Dan 11:14 *Á þeim tíma munu margir rísa gegn konungi suðurlands, og ofbeldismenn meðal lýðs þíns munu gera uppreisn til að uppfylla sýnina, og þeir munu falla.*

14a- Hinn nýi konungur Egyptalands suður Ptolemaios 5 Epiphanes - eða Illustrious (-205-181) fimm ára er kominn í erfiðleika vegna árársar Antiochos 3 studdur af andstæðingum. En gyðingar styðja egypska konunginn með því að berjast við Seleucida. Þeir eru, ekki bara sigraðir og drepnir, heldur hafa þeir nýbúið að gera sýrlenska Seleucid-Grikkja dauðaóvini fyrir lífstíð.

Uppreisn gyðinga sem birtist í þessu versu er réttlætt með því að gyðinga valdi egypsku herbúðirnar; þeir eru því fjandsamlegir Seleucid-búðunum sem ná aftur yfirráðum yfir ástandinu. En varaði Guð ekki þjóð sína við bandalögum við Egypta? „Egyptaland, reyrinn sem stingur í gegnum hönd þess sem á hana styður,“ segir í Jes.36:6: „*Sjá, þú hefur sett hann í Egyptaland, þú hefur tekið þennan brotna reyr til stuðnings, sem kemst í gegnum höndina og stingur í gegnum hana. af hverjum þeim, sem á það styðjast: þetta er Faraó, Egyptalandskonungur, öllum þeim, sem á hann treysta . Þessi viðvörðun virðist vera hunsuð af gyðingum og samband þeirra við Guð er í versta falli; refsingin nálgast og slær. Antíokkus 3 lætur þá borga dýrt fyrir fjandskap þeirra.*

Vinsamlegast athugið : Þessi uppreisn gyðinga miðar að því að „framkvæma framtíðarsýn“ í þeim skilningi að hún undirbýr og byggir upp hatur Sýrlendinga gegn gyðingapjóðinni. Þannig mun hin ***mikla ógæfa*** , sem boðuð er í Dan.10:1, koma til að slá á þá.

Dan 11:15 *Og konungur norðursins mun ganga út og reisa garða og taka hinar sterku borgir. Suðurhersveitirnar og yfirstétt konungs munu ekki veita mótspyrnu, þær munu skorta styrk til að standast.*

15a- Yfirráð hefur skipt um hlið varanlega, það er í Seleucid-búðunum. Fyrir framan hann er egypski konungurinn aðeins fimm ára gamall.

Dan 11:16 *Hver sem fer á móti honum mun gera hvað sem hann vill, og enginn mun standa gegn honum. hann mun staldra við í fegursta landi, útrýma því sem undir hans hendi kemur.*

16a- Antiochos 3 tekst enn ekki að sigra Egyptaland og landvinningaþorsti hans gerir hann pirraður, Gyðinga fólkið verður sársauki hans. Hann tæmir ofgnótt af reiði sinni yfir píslarvættisþjóð Gyðinga sem vísað er til með orðatiltækinu „*fegursta landanna*“ eins og í Dan.8:9.

Dan 11:17 Hann ætlar að koma með öllum hersveitum ríkis síns og gera frið við konunginn suður frá. hann mun gefa honum dóttur sína til konu með það fyrir augum að koma honum í rúst; en þetta mun ekki gerast og mun ekki takast.

17a- Þar sem stríðið tekst ekki, reynir Antiochos 3 leið bandalagsins við Lagid herbúðirnar. Þessi breyting á stefnu hefur ástæðu: Róm varð verndari Egyptalands. Hann reynir því að jafna ágreininginn með því að gefa dóttur sinni Kleópötru, fyrstu nafninu, í hjónaband með Ptolemaios 5. Hjónabandið á sér stað en hjónin vilja viðhalda sjálfstæði sínu frá Seleucid-búðunum. Áætlun Antíokkusar 3 um að hertaka Egyptaland mistókst aftur.

Dan 11:18 Hann mun beina sjónum sínum til eyjanna og taka margar þeirra. en höfðingi mun binda enda á þá óvissu sem hann vildi draga til sín og láta hana falla á hann.

18a- Hann mun leggja undir sig lönd í Asíu en endar með því að finna á leið sinni rómverska herinn, hér nefndur eins og í Dan.9:26 með hugtakinu „leiðtogi“; þetta vegna þess að Róm er enn lýðveldi sem sendir heri sína í friðunaraðgerðir í vöðvum undir stjórn Legates sem eru fulltrúar valds öldungadeildarþingmannanna og fólksins, plebbanna. Umskipti yfir í keisarastjórn munu ekki breyta þessari tegund hernaðarsamtaka. Þessi leiðtogi er kallaður Lucius Scipio þekktur sem Afríkumaður. Antiochos konungur tók áhættuna á að takast á við hann og hann var sigraður í orrustunni við Magnesia árið 189 og dæmdur til að greiða Róm sem stríðsbætur mikla skuld upp á 15.000 talentur. . Að auki er yngsti sonur hans, hinn verðandi Antíókos 4 Epifanes, ofsækjandi Gyðinga sem mun uppfylla í vers 31 „ógæfan“ sem spáð var í Dan.10:1, tekinn í gíslingu af Rómverjum.

Dan 11:19 Þá mun hann fara til vígi lands síns. og hann mun hrasa og falla, og hann mun ekki finnast frammar.

19a- Draumarnir um landvinninga enduðu með dauða konungs og í stað hans kom elsti sonur hans Seleucus 4 (-187-175).

Dan 11:20 Hver sem kemur í hans stað mun leiða vílara inn í fegursta hluta ríkisins, en eftir fáa daga mun það brotið niður og ekki fyrir reiði eða stríð.

20a- Til að gera upp skuldina sem Rómverjar eiga, sendir konungur Heliodoros ráðherra sinn til Jerúsalem til að ná fjársjóðum mustersins, en fórnarlamb hræðilegrar sýnar í musterinu, yfirgefur hann þetta hrædda verkefni. Þessi kröfuhafi er Heliodoros sem mun síðan myrða Seleucus 4 sem hafði ákært hann fyrir verkefni hans til Jerúsalem. Ætlunin er aðgerðarinnar virði og Guð lét hann gjalda fyrir þessa vanhælgun á sínu heilaga musteri með dauða leiðtoga hans sem myrtur dó hvorki af reiði né stríði .

Antíókos 4 maðurinn sem myndaðist í sýn hinnar miklu ógæfu

Dan 11:21 Fyrirlitinn maður mun taka sæti hans, án þess að vera klæddur konunglegri reisu. hann mun birtast mitt í friði, og mun hertaka ríkið með ráðabruggi.

21a- Þetta er Antiochos, yngsti sonur Antíókosar 3. Fangi og gísl Rómverja, getum við ímyndað okkur hvaða áhrif persónu hans hefur. Eftir að hafa orðið konungur átti hann að hefna sín á lífinu. Ennfremur leyfði dvöl hans hjá

Rómverjum ákveðinn skilning hjá þeim. Koma hans til hásætis í Sýrlandi byggist á ráðabruggi, því annar sonur, Demetrius, eldri, hafði forgang fram yfir hann. Sá að Demetrius gerði sáttmála við Perseif, konung Makedóníu, óvin Rómverja, studdu þeir síðarnefndu og setti vin sinn Antiochos í hásætið.

Dan 11:22 *Og hersveitirnar, sem úthellt eru eins og straumur, munu yfirbuga fyrir honum og tortímast, eins og sáttmálshöfðingi.*

22a- *Hersveitirnar, sem breiðast út eins og straumur, munu fara á kaf fyrir honum og tortímast*

Óvild hefst aftur með 6. „Sýrlenska stríðinu“ (-170-168¹).

Að þessu sinni létu Rómverjar Antiochos 4 hefja stríð föður síns gegn ljótum herbúðum Egyptalands. Hún hefur aldrei átt jafn skilið táknmynd syndarinnar, gríska það er satt í þessu samhengi. Dæmdu frekar staðreyndir eins og Guð gerði þá. Í Lagid búðunum er Ptolemaios 6 giftur systur sinni Cleopatra 2 í sífjaspelli. Yngri bróðir þeirra Ptolemaios 8 þekktur sem Physcon er tengdur þeim. Við getum þá skilið hvers vegna Guð lætur Antiochus mylja her þeirra.

22b- *auk leiðtoga bandalagsins.*

Menelás, samstarfsmaður Seleukída, girnist stöðu hins lögmæta æðstaprests Onias, hann lætur myrða hann af Andróníkusi og tekur sæti hans. Er þetta enn Ísrael Guðs? Í þessu drama byrjar Guð að rifja upp athafnir sem Róm mun framkvæma í gegnum aldirnar. Reyndar mun Róm keisaraveldi drepa Messías og Róm páfa mun girnast og taka burt eilíft prestdæmi hans, rétt eins og Menelás drap Onias í stað hans.

Dan 11:23 *Og eftir að hann hefur gengið til liðs við hann, mun hann beita svikum. hann mun leggja af stað, og mun hann hafa yfirhöndina með fámennum.*

23a- Antíokkus gerir bandalög við alla, tilbúinn að rjúfa þau ef það er honum í hag. Þessi persóna ein og sér er mynd af sögu konunga Frakklands og Evrópu; gerðir bandalög, bandalög rofin og blóðug stríð í bland við stutt friðartímabil.

En þetta vers heldur einnig áfram, í tvílestri, að gefa okkur skissu af páfastjórninni sem mun ofsækja dýrlinga í 120 ár. Vegna þess að gríska konungurinn og páfi eru mjög lík: *blekkingar og brögð í báðum.*

Dan 11:24 *Hann mun fara í friði inn í frjósamustu staði héraðsins. hann mun gjöra það sem feður hans né feður hans höfðu ekki gert. hann mun úthluta herfangi, herfangi og auðæfum; hann mun mynda verkefni gegn vígjunum og þetta í ákveðinn tíma.*

24a- Greiða þarf hina gífurlegu skuld sem Rómverjar eiga. Í þessu skyni skattleggur Antíokkus 4 héruð sín og þar með gyðinga sem hann drottinnar yfir. Hann fer með þar sem hann hefur ekki sáð og sviptir þrælmenskuna sem komust undir yfirráð hans af auði sínum. Hann yfirgaf ekki markmið sitt um að leggja undir sig Egyptaland með krók eða krók. Og til að vera metinn af hermönnum sínum og fá stuðning þeirra, deilir hann herfanginu með hermönnum sínum og heiðrar gríska guði sína ríkulega, þann helsta: Ólympíufarann Seif, guð guða grískrar goðafræði.

Í tvílestri mun rómverska páfastjórnin haga sér eins. Vegna þess að hann er veikur að eðlisfari verður hann að tæla og auðga stórmenn konungsríkjanna til að verða viðurkenndir og studdir af þeim og vopnuðum sveitum þeirra.

Dan 11:25 *Í fararbroddi mikils hers mun hann beita krafti sínum og eldmóði gegn konungi suður frá. Og konungurinn suður frá mun fara í stríð við fjölmennan og mjög völdugan her; en hann mun ekki veita mótspyrnu, því að ill áætlanir munu hafa verið ráðnar gegn honum.*

25a- Árið – 170, hrifsar Antiochos 4 Pelusium og tekur allt Egyptaland til eignar nema höfuðborg þess Alexandríu.

Dan 11:26 *Peir sem eta af borði hans munu tortíma honum. Hersveitir hans munu breiðast út eins og straumur, og hinir látnu munu falla í miklum fjölda.*

26a- Ptolemaios 6 tekur svo þátt í samningaviðræðum við frænda sinn Antiochos 4. Hann gengur til liðs við Seleucid-búðirnar. En Egyptar óánægðu með hann, í Alexandríu, var hann skipt út fyrir bróður sinn Ptolemaios 8, því svikinn af fjölskyldu sinni sem *borðaði mat frá borði hans*. Stríðið heldur áfram og hinir látnu falla í miklum fjölda.

Dan 11:27 *Báðir konungar munu leita ills í hjörtum sínum, og við sama borð munu þeir tala lygi. En þetta mun ekki takast, því endirinn kemur ekki fyrir en á tilsettum tíma.*

27a- Enn og aftur mistakast ráðabrigg Antiochos 4. Samband hans við frænda sinn Ptolemy 6 sem gekk til liðs við hann byggist á blekkingum.

27b- *En þetta mun ekki takast, því að endirinn kemur aðeins á tilsettum tíma.*

Hvaða *tilgang* er þetta vers að tala um? Í sannleika sagt bendir það til nokkurra *endaloka* og í fyrsta lagi endalok stríðsins milli Antiochos 3 og egypskra frænda hans og frænku. Þessi *endir* eru í nánd. Aðrar *endir* munu varða lengd 1260 ára valdatíma páfa í Dan.12:6 og 7 og tíma *lok* 40. verss núverandi kafla sem mun sjá uppfyllingu þriðju heimsstyrjaldarinnar sem undirbýr samhengið fyrir síðasta *mikla* allsherjarhörmung.

En í þessu versu hefur þessi tjáning engin bein tengsl við „*tíma endalokanna*“ sem vitnað er í í 40. versu eins og við munum uppgötva og sýna fram á. Uppbygging þessa kafla er snjall villandi í útliti.

Dan 11:28 *Hann mun snúa aftur til lands síns með miklum auði. hann mun vera fjandsamlegur í hjarta sínu við hið heilaga bandalag, hann mun bregðast við því, snúa síðan aftur til lands síns.*

28a- *Hann mun snúa aftur til lands síns með mikinn auð*

Antiochos 4, sem er ábyrgur fyrir auðnum sem Egyptar hafa tekið, snýr aftur til Antíokkíu og skilur eftir sig Ptolemaios 6 sem hann hefur sett sem konung yfir helminginn af sigruðu Egyptalandi. En þessi hálfsigur pirrar hinn óánægða kóng.

28b- Gremjan sem konungur varð fyrir varð til þess að Gyðingar urðu skotmörk reiði hans. Með því að heimsækja heimili þeirra mun hann líka úthella einhverju af þessari reiði yfir þeim, en honum verður ekki friðað.

Dan 11:29 *Á ákveðnum tíma mun hann fara aftur í móti suður. en í síðasta skiptið verða hlutirnir ekki eins og áður.*

29a- Við erum að ganga inn í ár hinnar miklu hörmungar.

Árið – 168, komst Antiochos að því að frændur hans hefðu aftur sætt sig við hann, Ptolemaios 6 gerði frið við bróður sinn Ptolemaios 8. Hin sigruðu egypsku lönd sneru aftur til egypsku herbúðanna. Hann heldur því aftur af stað í herferð gegn frændum sínum, staðráðinn í að brjóta alla mótspyrnu, en...

Dan 11:30 *Skip Kíttím munu koma á móti honum. hugfallinn mun hann snúa við. Þá, reiður gegn hinu heilaga bandalagi, mun hann ekki vera óvirkur; þegar hann kemur aftur mun hann líta á þá sem hafa yfirgefið hinn heilaga sáttmála.*

30a- *Skip Chittims munu sækja á móti honum*

Andinn tilnefnir þannig rómverska flotann sem byggir á núverandi eyju Kýpur. Þaðan ráða þeir yfir þjóðum Miðjarðarhafsins og strandþjóðum Asíu. Eftir að faðir hans Antiochos 3 stendur frammi fyrir rómverska neitunarvaldinu. Hann verður fyrir niðurlægingu sem mun reita hann til reiði. Rómverski lögmaðurinn Popilius Laenas teiknar hring á jörðinni um fætur sér og segir honum að yfirgefa hann ekki nema hann ákveði að berjast við Róm eða hlýða henni. Antiochos, fyrrverandi gíslinn, hefur lært þá lexíu sem föður hans hefur gefið og hann verður að afsala sér landvinningum sínum á Egyptalandi, algjörlega undir rómverska verndarsvæðinu. Í þessu samhengi sprengilegrar reiði kemst hann að því að gyðingar, sem trúa dánunum, fagna og fagna. Þeir munu læra hræðilega á erfiðan hátt að hann er enn á lífi.

Dan 11:31 *Hersveitir munu koma að boði hans; þeir munu vanhelga helgidóminn, vígið, þeir munu binda enda á hina eilífu fórn og setja upp viðurstyggð eyðingarmannsins (eða tortímandans).*

31a- Þetta vers staðfestir staðreyndirnar sem sagt er frá í apókrýfu frásögn 1. Makk.1:43-44-45: *Þá skrifaði Antíokkus konungur öllu ríki sínu, til þess að allir yrðu ein þjóð og að hver og einn ætti að yfirgefa sitt sérstaka lögmál. Allar þjóðir samþykktu þetta boð Antíokkusar konungs og margir í Ísrael samþykktu þessa ánaud, fórnauðu skurðgoðum og brutu (saurguðu) hvíldardaginn. Við finnum í þessari lýsingu prófraunirnar sem Daníel og þrír félagar hans urðu fyrir í Babýlon. Og Guð birtir okkur í 1. Makkabeubréfi lýsingu á því sem verður síðasta stóra ógæfan sem við sem erum lifandi í Kristi munum þurfa að horfast í augu við rétt áður en Jesús Kristur kemur aftur í dýrð. Á milli okkar tíma og Makkabeugyðinga varð önnur mikil ógæfa til þess að dýrlingar Jesú Krists dóu í 120 ár.*

31b- *þeir munu vanhelga helgidóminn, vígið, þeir munu binda enda á hina eilífu fórn og setja upp viðurstyggð eyðingarmannsins (eða tortímandans).*

Þessar aðgerðir verða staðfestar í þessum sögulega vitnisburði sem gyðingur og rómverskur sagnfræðingur Jósefus tók eftir. Mikilvægi hlutarins réttlætir það, svo við skulum skoða þennan vitnisburð þar sem við finnum smáatriði sem eru eins og sunnudagslög síðustu daga sem boðuð voru af alheimsstjórninni sem mynduð var af þeim sem lifðu af þriðju heimsstyrjöldina.

Hér er snemmútgáfa af 1 Macc.1:41 til 64:

1Ma 1:41 Þá bauð konungur að allir í ríki hans skyldu verða ein þjóð .

1Ma 1:42 allir áttu að afsala sér síðum sínum. Allir heiðnir menn gengu undir skipanir konungs

1Ma 1:43 og jafnvel í Ísrael tóku margir vel á móti tilbeiðslu hans: þeir færðu skurðgoðum fórnir og vanheltu hvíldardaginn.

1Ma 1:44 Konungur sendi sendimenn til Jerúsalem og til Júdaborga til að flytja skipanir sínar þar.

1Ma 1:45 til að hætta brennifórnum musterisins, sláturfórnum og dreypifórnum. Hvíldardaga og hátíðir áttu að vanhelga,

1Ma 1:46 saurga helgidóminn og allt sem heilagt er,

1Ma 1:47 að reisa ölturu, tilbeiðslustaði og musteri að skurðgoðum, slátra svínum og óhreinum dýrum.

1Ma 1:48 Þeir áttu að láta syni sína eftir óumskorna og gera sig þannig viðbjóðslega af alls kyns óhreinindum og vanhelgun.

1Ma 1:49 Í einu orði, við áttum að gleyma lögmálinu og vanrækja alla virðingu þess.

1Ma 1:50 Hver sá, sem ekki hlýddi skipunum konungs, skal líflátinn.

1Ma 1:51 Þannig voru bréf konungs send um ríki hans. hann setti umsjónarmenn yfir allt fólkið og bauð öllum Júðaborgum að færa fórnir.

1Ma 1:52 Margir af lýðnum hlýddu, allir sem yfirgáfu lögmálið. þeir gerðu illt í landinu,

1Ma 1:53 sem neyðir Ísrael til að leita skjóls.

1Ma 1:54 Á fimmtánda degi Kisleu mánaðar, árið 145, reisti konungur viðurstyggð eyðingarinnar á brennifórnaraltarinu og reistu ölturu í nágrannaborgum Júða.

1Ma 1:55 Þeir brenndu reykelsi í dyrum húsa og á torgum,

1Ma 1:56 Lögreglubækurnar voru rifnar í sundur og kastað í eldinn þegar þær fundust.

1Ma 1:57 Og ef sáttmálsbók fannst hjá einhverjum, eða ef einhver hlýddi lögmáli Guðs, mundu þeir lífláta hann samkvæmt skipun konungs.

1Ma 1:58 Þeir refsuðu Ísraelsmönnum, sem voru teknir fyrir ofbeldi mánuð eftir mánuð í borgum þeirra,

1Ma 1:59 og hinn 25. hvers mánaðar voru færðar fórnir á háaltarinu í stað brennifórnaraltarsins.

1Ma 1:60 Samkvæmt þessu lögmáli drápu þeir konur sem létu umskera börn sín,

1Ma 1:61 með börn þeirra hangandi á hálsi þeirra; ættingjar þeirra og þeir sem umskurn höfðu framkvæmt voru líka teknir af lífi.

1Ma 1:62 Þrátt fyrir allt þetta voru margir í Ísrael trúfastir og voru nógu hugrakkir til að borða ekki óhreina fæðu.

1Ma 1:63 Þeir vildu frekar deyja en að gera sig óhreina með mat sem stangaðist á við heilagan sáttmála, og í raun voru þeir teknir af lífi.

1Ma 1:64 Þetta var mikil prófraun fyrir Ísrael.

Í þessari sögu skulum við athuga vers 45 til 47 sem staðfesta stöðvun fórna hinna *eilífu fyrirbæn* og vers 54 sem vitnar um vanhelgun helgidómsins: *konungur reisti viðurstyggð eyðingarinnar á brennifórnaraltarinu.*

Við upphaf þessara illsku, þetta fráhrarf Ísraels : *1Ma 1:11 Það var á þeim tíma sem kynslóð afvegaleiddra manna reis upp í Ísrael sem leiddi marga á bak sér: „Við skulum gera bandalag við þjóðirnar í kringum okkur,“ sögðu þeir, „því síðan við skildum okkur frá þeim, hafa mörg ógæfa gerst. til okkar .”* Óhöpp voru þegar afleiðing af ótrúmennsku þeirra við Guð og þau ætluðu að koma enn meiri ógæfum yfir sig með uppreisnarlegri afstöðu sinni.

Í þessum blóðuga harmleik réttlætti grísk yfirráð vel alhliða táknmynd syndarinnar í *bronsi styttunnar* Dan.2; *blettahlébarði* Dan.7; og *illa* lyktandi geit Dan.8. En eitt atriði þarf samt að taka fram. Sá sem hefur umsjón með refsingarverkefninu sem Antíókos 4 sendi til Jerúsalem árið – 168 heitir Apollonius og þetta gríska nafn sem þýðir á frönsku „eyðandi“ mun andinn velja

til að fordæma í Apó.9:11, eyðileggjandi notkun. Biblíunnar af fölskum, síðari daga mótmælendakristni; eða einmitt þeir sem munu skipuleggja hinn endanlega **mikla lokahamfarir** . Apolonius kom til Jerúsalem með 22.000 hermenn og **á hvíldardegi** , í stórbrotinni opinberri uppreisn, myrti hann alla gyðinga áhorfendur. Þeir saurguðu hvíldardaginn með þessum óhreina áhuga og Guð lét drepa þá. Og reiði hans dvínar ekki vegna þess að á bak við þessa blóðugu staðreynd er fyrirskipað hellenvæðing gyðinga. Aþeningurinn Gerontes, konunglegur fulltrúi, lagði fyrir allt fólkið hellenization á tilbeiðslu og siðferði í Jerúsalem eins og í Samaría . Musteri Jerúsalem var þá tileinkað Ólympíufari Seifi og Gerizimfjalli gestrisnum Seifi. Þannig sjáum við Guð draga vernd sína frá sínu eigin musteri, frá Jerúsalem og frá allri þjóðinni. Hin heilaga borg er full af hneykslanum, hver um sig viðurstygglegr en sú síðasta. En það var aðeins vilji Guðs sem átti við, svo mikil var siðferðisleg og trúarleg slökun eftir viðvörunina sem flutningurinn til Babýlon táknaði.

Dan 11:32 *Hann mun blekkja sáttmálasvikara með smjaðri. En þeir af fólkinu sem þekkja Guð sinn munu starfa staðfastlega,*

32a- *Hann mun tæla svikara bandalagsins með smjaðri*

Þessi skýring staðfestir að guðdómleg refsing var verðskulduð og réttlætun. Á helgum stöðum var afhelgun orðin venja.

32b- *En þeir af fólkinu sem þekkja Guð sinn munu hegða sér af festu,*

Í þessum harmleik skartuðu einlægir og verðugir trúaðir sig úr með trúfesti sinni og kusu frekar að deyja sem píslarvottar en að afsala sér að heiðra skaparann Guð og heilög lög hans.

Enn og aftur, við annan lestur, líkist þessi blóðuga reynsla af 1090 raunverulegum dögum skilyrðum páfastjórnar 1260 daga ára sem spáð var í röð í mismunandi myndum í Dan.7:25, 12:7 og Opb.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Horft til baka á atburði líðandi stundar í samhengi við fornöld

Til að skilja vel hvað er að gerast mun ég taka mynd af myndatökumanni sem er að taka upp með myndavélinni sinni atriði sem hann fylgdist vel með. Á þessum tímamarki stækkar hann út á meðan hann fær hæð og stækkað svið stækkar meira og meira. Þannig að þegar það er notað á trúarbragðasöguna hefur augnaráð andans eftirlit með allri trúarsögu kristinnar, frá litlu upphafi hennar, þjáningarstundum hennar, tímum píslarvottanna, til dýrðarloka hennar sem markast af endurkomu væntanlegs frelsara.

Dan 11:33 *og þeir vitrastir meðal þeirra munu leiðbeina mörgum. Það eru nokkrir sem munu um stund láta í lægra haldi fyrir sverði og loga, í haldi og rænu.*

33a- *og þeir vitrastir meðal þeirra munu fræða mannfjöldann*

Postular Jesú Krists, sem og Páll frá Tarsus sem við eigum 14 bréf nýja sáttmála að þakka. Þessi nýja trúarleg kennsla ber nafnið „fagnaðarerindið“ eða fagnaðarerindið um hjálpræðið sem guðleg náð býður hinum útvöldu. Þannig færir andinn okkur áfram í tíma og nýja skotmarkið sem skoðað er verður kristin trú.

33b- *Það eru nokkrir sem munu um tíma láta undan sverði og loga, herleiðingum og ræningjum.*

Um tíma sagði andinn í gegnum engilinn og að þessu sinni verða 1260 löng ár spáð en undir rómverskum keisara Caligula, Neró, Domitian og Diocletian þýddi að vera kristinn að deyja sem píslarvottur. Í Op.13:10 minnir andinn á tíma páfadóms Rómverja og segir: *Ef einhver leiðir í útlegð, mun hann fara í útlegð; ef einhver drepur með sverði skal drepa hann með sverði. Þetta er þrautseigja og trú hinna heilögu.*

Dan 11:34 *Á þeim tíma sem þeir bregðast, munu þeir fá smá hjálp, og margir munu ganga með þeim í hræsni.*

34a- Það er svo sannarlega á þessum tímum grimmilegra yfirráða páfadómsins sem hjálp hræsnaranna í þessu versni birtist. Auðkenning þeirra byggist á vanvirðingu þeirra fyrir gildum og skipunum sem Jesús Kristur kenndi, og í þessu tilviki fyrir þetta markvissa tímabil, banninu við að drepa með sverði. Með því að rifja upp söguna geturðu þá skilið að breið mótmælendahreyfing frá 15.^{öld} og fram á okkar tíma var dæmd hræsni af hinum réttláta dómara Jesú Kristi. Það verður því auðveldara að skilja og sætta sig við að þeir hafi algjörlega yfirgefið þau síðan 1843.

Dan 11:35 *Sumir vitringanna munu falla frá, til þess að þeir verði hreinsaðir, hreinsaðir og hvítir, allt til endalokanna, því að það kemur ekki fyrr en á tilteknum tíma.*

35a- *Sumir vitringanna munu falla, til þess að þeir verði hreinsaðir, hreinsaðir og hvítir, allt til endalokanna.*

Af þessari fullyrðingu að dæma er staðall kristins lífs prófraun og val, eftir hæfileikanum til að þola og þola ofsóknir allt til enda veraldar. Þannig skilur nútímamaðurinn, sem er vanur friði og umburðarlyndi, ekkert lengur. Hann kannast ekki við líf sitt í þessum skilaboðum. Þess vegna verða útskýringar gefnar um þetta efni í Opb.7 og 9:5-10. Langt tímabil trúarlegs friðar upp á 150 raunveruleg ár, eða „fimm spámannlegir mánuðir“, var forritað af Guði, en síðan 1995 hefur þessu tímabili lokið og trúarstríð hafa hafist á ný. Íslam drepur í Frakklandi og víðar um heiminn; og virkni þess á að magnast þar til hún kveikir í allri jörðinni.

35b- *vegna þess að það kemur aðeins á tilsettum tíma*

Þessi endalok verða heimslok og engillinn segir okkur að engin merki um frið eða stríð leyfi neinum að sjá það koma. Það veltur á einum þætti: „*tímanum merktur*“ af Guði, endalokum 6000 ára sem helguð voru vali hans á jarðneskum útvöldum. Og það er vegna þess að við erum innan við tíu ár frá þessu kjörtímabili sem Guð hefur veitt okkur þá náð að vita dagsetninguna: 20. mars vorið sem er á undan 3. apríl 2030, það er 2000 árum síðar friðþægingardauða Kristis. Hann mun birtast öflugur og sigursæll til að bjarga sínum útvöldu og eyðileggja morðóða uppreisnarmenn sem ætluðu að drepa þá.

Kapólska páfastjórnin í „kristnu“ Róm: Hinn mikli ofsækjandi trúarbragðasögu hins vestræna heims.

Það er gagnvart honum sem Antiochos 4 líkanið ætti að leiða okkur. Týpan hefur útbúið mótgerð sína og hvað getum við sagt um þennan samanburð? Vissulega á stórkostlegan mælikvarða, gríski ofsækjandinn starfaði í 1090 raunverulega daga,

en páfi mun geisa í næstum 1260 raunveruleg ár og fara þannig fram úr öllum sögulegum fyrirmyndum.

Dan 11:36 *Konungur mun gjöra það sem hann vill. hann mun upphefja sjálfan sig, hann mun hrósa sér yfir alla guði, og hann mun segja ótrúlega hluti gegn Guði guðanna; það mun dafna þar til reidin er fullkomin, því að það sem ákveðið er mun nást.*

36a- Orðin í þessu versí eru enn óljós og enn er hægt að laga þau að gríska konungi og rómverska páfakonungi. Afhjúpandi uppbyggingu spádómsins verður að leyna vandlega fyrir yfirborðslegum lesendum. Lítið smáatriði tilgreinir engu að síður skotmark páfa; það er nákvæmni: *vegna þess að það sem ákveðið er mun nást.* Þessi tilvitnun endurómar Dan.9:26: *Eftir sextú og tvær vikurnar mun smurður verða upprættur og hann mun ekkert hafa fyrir sjálfan sig. Þjóðhöfðingja, sem kemur, mun eyða borginni og ~~helgidóminum~~, og endir þeirra munu koma eins og með flóði. Ákveðið er að eyðileggingarnar (eða auðnirnar) muni vara til loka stríðsins.*

Dan 11:37 *Hann mun ekki virða guði feðra sinna, né þann guð sem hefur unun af konum. hann mun ekki virða neinn guð, því að hann mun vegsama sjálfan sig umfram allt.*

37a- *Hann mun ekki virða guði feðra sinna*

Hér er það, litla smáatriðið sem skýrir greind okkar. Við höfum hér formlega sönnun þess að konungurinn sem orð hans beinast að getur ekki verið Antiochos 4 sem bar tillit til guða feðra sinna og þeirra á meðal hinn mesta, Seifs guð guða Ólympusar sem hann bauð gyðingahofinu í Jerúsalem. Við fáum því óneitanlega sönnun fyrir því að konungurinn, sem stefnt er að, sé sannarlega rómversk páfastjórn á kristnum tímum. Héðan í frá munu því öll þau orð, sem opinberuð eru, varða þennan konung ólíkan Dan.7 og *frek og lævis* frá Dan.8; Ég bæti við, þessum *hrikalega eða eyðileggjandi konungi* Dan.9:27. „Eldflaugarstigin“ styðja öll höfuðið af páfamanni, lítill og hrokafullur settur á topp yfirráða.

Virði Róm páfi guði feðra sinna? Opinberlega nei, vegna þess að kristnitaka hennar varð til þess að hún yfirgaf nöfn heiðna rómverskra guða. Hins vegar hélt hún form og stíl tilbeiðslu þeirra: útskornu, höggmynduðu eða mótuðu myndirnar sem tilbiðjendur hennar beygja sig fyrir og krjúpa til að biðja. Til að varðveita þessa hegðun, sem Guð fordæmdi í öllum lögum hans, gerði hún Biblíuna óaðgengilega venjulegum dauðlegum mönnum og fjarlægði annað af tíu boðorðum hins lifandi Guðs vegna þess að það bannar þessa iðkun og opinberar refsinguna sem fyrirhuguð var fyrir brot þeirra. Hver getur viljað fela refsinguna sem á sér stað ef ekki djöfullinn? Persónuleiki páfastjórnarinnar fellur því í ramma skilgreiningarinnar sem lögð er til í þessu versí.

37b- *né til guddómsins sem gleður konur*

Það er með því að hugsa um hina heiðnu rómversku trú sem páfi yfirgefur að andi Guðs kallar fram þetta hrópandi efni. Vegna þess að hún sneri baki við augljósri kynferðislegri arfleifð sinni til að sýna heilagleika. Þessi fyrirhugaði guddómur er Priapus, karlkyns fallus sem heiðnir kirkjuféður Rómar heiðruðu

sem guðdóm. Það var enn arfleifð grískrar syndar. Og til að brjóta af sér þennan kynferðislega arf, ver hún óhóflega hreinleika holdsins og andans.

Dan 11:38 *Hins vegar mun hann heiðra guð virkjanna á stalli sínum. Þessum guði, sem feður hans þekktu ekki, mun hann heiðra með gulli og silfri, með gimsteinum og dýrum munum.*

38a- *Hins vegar mun hann heiðra guð virkjanna á stalli sínum*

Nýr heiðinn guð er fæddur: *guð virkjanna* . Stall hans er í hugum manna og hæð hans er eins mikil og hrifningin er.

Heiðin Róm byggði heiðin musteri opin öllum vindum; hástöfum studdar dálkum nægði. En með aðild að kristni, stefnir Róm að því að koma í stað hinnar eyðilögðu gyðinga fyrirmynd. Gyðingar höfðu lokað musteri í kraftmiklu útliti sem veitti þeim dýrð og álit. Róm mun því líkja eftir honum og síðan byggja rómönskar kirkjur sem líkjast víggirtum kastala, því óöryggið ríkir og ríkustu lávarðarnir víggirða heimili sín. Róm gerir slíkt hið sama. Það byggði kirkjur sínar í ströngum stíl fram á tíma dómkirkjunnar og þar breyttist allt. Ávölu þökin verða að örvum sem vísa til himins og þetta hærra og hærra. Ytri framhliðarnar taka á sig blúnduútlit, þær eru auðgaðar af lituðum glergluggum í öllum litum sem koma inn í ljómandi birtu sem heillar hátíðarmenn, fylgjendur og gesti.

38b- *Þessum guði, sem feður hans þekktu ekki, mun hann heiðra með gulli og silfri, með gimsteinum og dýrmætum munum.*

Til að gera þá enn aðlaðandi eru innveggir **skreyttir gulli, silfri, dýrmætum perlum, dýrum hlutum** : *vændiskonan Babýlon hin mikla* í Rev.17:5 veit hvernig á að sýna sig til að laða að og laða að viðskiptavinum sína.

Hinn sanni Guð lætur ekki tæla sig vegna þess að þessi mikilfengleiki kemur honum ekki til góða. Í spádómi sínum fordæmir hann þessa páfalegu Róm sem hann hefur **aldrei** átt hið minnsta samband við. Fyrir honum eru rómverskar eða gotneskar kirkjur hans bara heiðnari guðdómar sem þjóna aðeins til að tæla andlegt fólk sem það snýr frá honum: nýr guð er fæddur: guð virkjanna og hann tælir mannfjölda sem trúir því að þeir hafi fundið Guð inn í veggum þess undir óhóflega háu lofti.

Dan 11:39 *Það er með hinum erlenda guði sem hann mun bregðast við víggirtum stöðum.—Og hann vann að víggirðingum virkjanna með hinum erlenda guði og hann mun fylla heiður þá sem þekkja hann, hann mun láta þá drottna yfir mörgum, hann mun úthluta löndum þeim til verðlauna.*

39a- *Og hann vann að víggirðingum virkjanna með hinum erlenda guði*

Fyrir Guð er aðeins einn virkur guð frammi fyrir honum, það er að segja hver er honum *framandi* : það er djöfullinn, Satan sem Jesús Kristur varaði postula sína og lærisveina við. Í hebreska textanum er ekki spurning um að „gera gegn“ heldur „gera að“. Sama boðskapur verður lesinn í Opb.13:3, í formi: *...drekinn gaf honum vald sitt og háseti sitt og mikið vald* . Drekinn sem er djöfullinn í Rev.12:9 en á sama tíma keisaralega Róm samkvæmt Rev.12:3 .

Ennfremur, með því að snúast til kristinnar trúar, tileinkaði rómversk yfirvöld hinn sanna Guð sem var honum framandi þar sem hann var upphaflega Guð Gyðinga, Hebrea afkomenda Abrahams.

39b- *og hann mun fylla þá sem þekkja hann*

Þessi heiður eru trúarleg. Páfi færir konungunum sem viðurkenna hann sem fulltrúa Guðs á jörðu innsigli guðlegs valds fyrir eigin vald. Konungar verða fyrst raunverulega konungar þegar kirkjan hefur vígt þá í einu af guðdómlegu *virkjum* sínum, í Frakklandi, Saint-Denis og Reims.

39c- *hann mun láta þá drottna yfir mörgum*

Páfi veitir keisaratilinn sem táknað Suzerain-konung sem drottinn yfir öðrum ættkonungum. Frægustu: Karlamagnús, Karl V, Napóleon I · Hitler.

39d- *mun hann úthluta þeim landi að launum.*

Þetta jarðneska og himneska veraldlega ofurveldi, samkvæmt fullyrðingu hans, hentaði konungum jarðarinnar vel. Vegna þess að hann leysti ágreining þeirra, sérstaklega varðandi sigrað eða uppgötvað lönd. Svona árið 1494 var Alexander 6 Borgia, verstí páfa, morðingi í embætti, leiddur til að ákveða lengdarlínu til að deila milli Spánar og Portúgals eignarhluta og eignar á yfirráðasvæði Suður-Ameríku sem enduruppgötvað var frá fornöld.

Priðja heimsstyrjöldin eða 6. ^{trompet} Rev.9.

Það fækkar mannkyninu um þriðjung íbúa þess og bindur enda á sjálfstæði þjóðarinnar, það undirbýr alheimsstjórnina sem mun koma á endanlega miklu hörmungum sem tilkynnt var um í Apo.1. Meðal árásgjarnra leikara er íslam í múslimalöndum, svo ég býð þér biblíulega sýn á þetta efni.

Hlutverk íslams

Íslam er til vegna þess að Guð þarfnast þess. Ekki til að bjarga, þetta hlutverk hvílir **eingöngu** á náðinni sem Jesús Kristur færði, heldur að slá, drepa, fjöldamorða óvini sína. Þegar, í gamla sáttmálanum, til að refsa framhjáhaldi Ísraels, hafði Guð gripið til „Filista“ fólksins. Í sögunni, til að refsa kristnu framhjáhaldi, höfðar hann til múslima. Í uppruna múslima og araba er Ísmael, sonur Abrahams og Hagar, egypska þjónn Söru, konu hans. Og þegar á þeim tíma var Ísmael í deilum við Ísak hinn lögmæta son. Þetta er svo mikið að með samþykki Guðs, að beiðni Söru, voru Hagar og Ísmael reknir út úr herbúðunum af Abraham. Og Guð sá um brottreka fólkið sem afkomendur þeirra, hálfbræður, myndu halda fjandsamlegri afstöðu til afkomenda Abrahams; sá fyrsti, gyðingur; annað, í Jesú Kristi, kristnum. Svona spáði Guð um Ísmael og arabíska afkomendur hans í 1. Mós.16:12: „*Hann mun verða eins og villiasni; hönd hans mun vera gegn öllum, og hönd allra mun vera gegn honum. og hann mun búa á móti öllum bræðrum sínum.*“ Guð vill láta vita af hugsunum sínum og dómi sínum um hlutina. Hinir útvöldu Krists verða að þekkja og deila þessari áætlun Guðs sem notar þjóðir og krafta jarðar samkvæmt sínum æðsta vilja. Þess má geta að Múhameð spámaður, stofnandi íslams, fæddist í lok 6. aldar ^{eftir} stofnun rómversk-kaþólsks páfadóms árið 538. Íslam virtist ráðast á heiðna kaþólska trú og kristna almennt þegar þeir verða fyrir bölvun Guðs. Og þetta hefur verið raunin síðan 7. mars 321, frá því Konstantínus keisari I. lét falla niður sjöunda dags hvíldardaginn í þágu fyrsta dags hans sem var tileinkaður „ósigruðu sólinni“ (Sol Invictvs), núverandi sunnudag okkar. Eins og margir kristnir í dag, vildi Konstantínus ranglega marka brot á milli kristinna og gyðinga. Hann gagnrýndi kristna menn á sínum tíma fyrir gyðingdóm með því að heiðra heilagan hvíldardag

Guðs. Þessi óréttmæta dómur frá heiðnum konungi var greiddur og mun halda áfram að vera greiddur þar til yfir lýkur með refsingum „ *sjö lúðra* “ sem opinberaðar eru í Opinberunarbókinni 8 og 9, óslitinni röð ógæfa og harmleikja. Lokarefsingin mun koma í formi hræðilegrar vonbrigða, þegar Jesús Kristur birtist til að fjarlægja útvöldu sína af jörðinni. En þemað sem hefur nýlega verið meðhöndlað, „þriðju heimsstyrjöldin“ er sjálft, sjötta af þessum spáðu guðlegu refsingum þar sem íslam er mikilvægur aðili. Því að Guð spáði líka um Ísmael og sagði í 1. Mós.17:20: „ *Ég hef heyrt í Ísmael. Sjá, ég mun blessa hann og gjöra hann frjósaman og margfalda hann mjög. hann mun geta tólf höfðingja, og ég mun gera hann að mikilli þjóð .*“ Ég loka þessum sviga til að hefja námið aftur í Dan.11:40.

Dan 11:40 *Á endalokatímanum mun konungur suðurlands koma höggi á hann. Og konungur norðursins mun þyrlast yfir hann eins og stormur, með vögnum og riddara og með mörgum skipum. Það mun fara inn í landið og breiðast út eins og straumur og flæða yfir.*

40a- *Í lokin*

Að þessu sinni er það svo sannarlega endalok mannkynssögunnar; endalok tíma núverandi þjóða jarðarinnar. Jesús tilkynnti að þessu sinni og sagði í Matt.24:24: *Þessi fagnaðararindi um ríkið verða prédikuð um allan heiminn sem vitnisburður fyrir allar þjóðir. Þá mun endirinn koma.*

40b- *konungur suðurlands mun slá á hann*

Hér verðum við að dást að hinni gríðarlegu guðlegu fíngerð sem gerir þjónum hans kleift að skilja hvað er enn hulið öðrum manneskjum. Eins og gefur að skilja, en aðeins í útliti, virðast átök Seleuki-konunga og Lagid-konunga hefjast að nýju og halda áfram í þessu versu, sem gæti ekki verið villandi. Vegna þess að í raun og veru yfirgáfum við þetta samhengi frá versum 34 til 36 og tími enda þessarar nýju árekstra varðar kristna tíma kaþólsku páfastjórnarinnar og alhliða mótmælendatrú sem gekk inn í samkirkjulegt bandalag sitt. Þessi breyting á samhengi krefst þess að við endurdreifum hlutverkum.

Í hlutverki " *hans* ": páfatrúar, kaþólsk Evrópa og bandamanna kristin trúarbrögð hennar.

Í hlutverki " *konungs suðursins* ": sigrandi íslam sem verður að breyta mönnum með valdi eða setja þá í þrældóm, samkvæmt aðgerðum undir forystu stofnanda þess, Mohammed.

Við skulum athuga hér val á sögninni: *að rekast á* ; á hebresku, „*nagah*“ sem þýðir að slá með horninu sínu. Sem lýsingarorð tilgreinir það trylltan árásarmann sem venjulega slær. Þessi sögn passar fullkomlega við arabíska íslam sem hefur verið árásargjarn gegn hinum vestræna heimi án truflana frá lokum síðari heimsstyrjaldar. Mögulegar sagnir „ *að berjast, berjast, rekast* “ gefa til kynna mjög nálægð, þess vegna hugmyndin um þjóðlegt hverfi eða hverfi bæja og gatna. Báðir möguleikarnir staðfesta íslam, vel rötgróið í Evrópu vegna trúarlegs áhugaleysis Evrópubúa. Barátta hefur harðnað eftir að gyðingar sneru aftur til Palestínu árið 1948. Ástand Palestínanna hefur teflt múslimskum þjóðum gegn vestrænum kristnum nýlenduherrum. Og árið 2021 aukast árásir íslamista og skapa óöryggi meðal evrópskra þjóða, fyrst og fremst Frakklands, fyrrverandi

nýlenduherra Norður-Afríku og Afríku. Verður meiri þjóðaráttök? Kannski, en ekki áður en innra ástandið versnar að því marki að það veldur hrottalegum átökum á milli hópa á jarðvegi stórborgarinnar sjálfrar. Þann dag verður Frakkland í borgarastyrjöld; í raun og veru, ósvikið trúarstríð: Íslam gegn kristni eða vantrúuðum án Guðs.

40c- *Og konungur norðursins mun þyrlast yfir hann eins og stormur , með vögnum og riddara og með mörgum skipum*

Í Esek.38:1 er þessi konungur norðursins kallaður *Magog, prins af Rosh* (Rússlandi) *af Meshech* (Moskvu) og *Tubal* (Tobolsk) og við lesum í 9. vers: *Og þú munt fara upp, þú munt koma eins og stormur , þú munt vera eins og ský til að hylja landið, þú og allir flokkar þínir og margar þjóðir með þér.*

Endurdreifing hlutverka: Í hlutverki " *konungs norðursins* ", rétttrúnaðar Rússlandi og múslimskum bandamönnum þess . Hér aftur, valið á sögninni „ *tourera sur hann* “ bendir á skyndilega gríðarlega óvænta árás úr lofti. Moskvu, höfuðborg Rússlands, er í raun í talsverðu færi frá Brussel, höfuðborg Evrópu, og París, hernaðaroddinn. Velmegun í Evrópu hefur gert leiðtoga sína blinda, að því marki að vanmeta hernaðarmöguleika volduga Rússlands. Það mun skjóta flugvélum og þúsundum skriðdreka á landleiðir og fjölda sjávar- og kaþbátaherskipa á loft í árásargirni sinni. Og svo að refsingin komi fram með kröftugum hætti, hafa þessir evrópuleiðtogar ekki hætt að niðurlægja Rússland og leiðtoga þeirra frá eldheitum Vladimir Zhirinovsky til nýja núverandi „keisara“ hans, Vladimir Pútín (Vladimir: prins heimsins á rússnesku).

Þegar búið er að bera kennsl á leikarana munu „konungarnir“ þrír sem um ræðir takast á við hvern annan í formi sjöunda „sýrlenska stríðsins“ þar sem hinn nýi ríkisborgari mun taka þátt í; sem eftirfarandi vers mun staðfesta. En í augnablikinu er „konungurinn“ (*hann*) sem Rússar ráðist á, Evrópa Rómarsáttmálans.

40d- *það mun fara inn í löndin, mun breiðast út eins og straumur og flæða yfir.*

Yfirgnæfandi hernaðarlegir yfirburðir þess gera Rússlandi kleift að ráðast inn í Evrópu og hernema allt landsvæði hennar. Frammi fyrir því eru frönsku hermennirnir ekki hliðstæður; þau eru mulin og eytt.

Dan 11:41 *Hann mun ganga inn í hið fegursta land, og margir munu falla. en Edóm, Móab og höfðingjar Ammóníta munu frelsaðir verða úr hendi hans.*

41a- *Hann mun koma inn í hið fegursta land, og margir munu falla undir*

Rússnesk útpensla á sér stað í suðurátt þar sem Ísrael er staðsett , bandamaður vestrænna ríkja sem aftur er innrás af rússneskum hermönnum; Gyðingar munu samt deyja.

41b- *en Edóm, Móab og höfðingi Ammóníta munu frelsast úr hendi hans*

Þetta er afleiðing hernaðarbandalaganna sem munu setja þessi nöfn sem tákna nútíma Jórdaníu á rússnesku hliðinni. Árið 2021 er Rússland þegar opinber bandamaður Sírlands, sem það vopnar og verndar.

Dan 11:42 *Og hann mun rétta út hönd sína yfir hin ýmsu lönd, og Egyptaland mun ekki komast undan.*

42a- Það er aðeins síðan 1979 sem þessi pólitíska uppstilling hefur komið til að staðfesta spádóminn. Vegna þess að það ár, í Camp David í Bandaríkjunum, gerði Anwar El Sadat, forseti Egyptalands, opinberlega bandalag við Menachem Begin,

forsætisráðherra Ísraels. Hið stefnumótandi og pólitíska val sem gert var á þeim tíma var að faðma málstað þeirra sterkustu á þessum tíma vegna þess að Ísrael var öflugt studd af Bandaríkjunum. Það er í þessum skilningi sem andi Guðs kennir honum frumkvæði að því að reyna að „flýja“ úr rústum og hörmungum. En með tímanum skiptir leikurinn um hendur og Ísrael og Egyptaland finna sig, síðan 2021, næstum yfirgefin af Bandaríkjunum. Rússar setja lög sín á sýrlenska svæðið.

Dan 11:43 *Hann mun eignast fjársjóði gulls og silfurs og alla dýrgripi Egyptalands. Líbúumenn og Eþíópíumenn munu fylgja honum.*

43a- *Hann mun verða meistari yfir fjársjóðum gulls og silfurs og yfir öllum dýrmætum Egyptalandi.*

Vegna tekna af tollum sem greiddir voru til að nota Súez-skurðinn auðgaðist Egyptaland mikið. En þessi auður er aðeins góður á friðartímum því á stríðstímum verða verslunarleiðir í eyði. Egyptaland auðgaðist með ferðapjónustu. Frá fjórum hornum jarðar kemur fólk til að hugleiða pýramídana þess, söfn þess auðgað með stöðugum uppgötvunum á egypskum grafhýsum sem hafa verið faldar neðanjarðar frá fornöld. Í þessum grafhýsum afhjúpaði Tútankamon konungur hluti í gegnheilum gulli af óþekktu gildi. Rússar munu því finna eitthvað í Egyptalandi til að fullnægja löngun sinni til herfanga.

Í lok hvíldardagsins 22. janúar 2022 færði andinn mér rök sem staðfestir **án mögulegrar ágreinings** þá túlkun sem ég gef Daníel 11. Við skulum athuga í versunum tveimur 42 og 43 mikilvægi þess að nefna skýrt. ekki kóðað, af nafninu „*Egyptaland*“ sem er í þessu samhengi annað land en það sem er kallað „*konungur suðursins*“. Hins vegar, í 5. til 32. versu, var „*Egyptaland*“ af Ptólemíumönnum grímuklæddur en auðkenndur sem „*konungur suðursins*“. **Breytingin á sögulegu samhengi er því staðfest og sönnuð óhrekjanlega**. Byrjað er á samhengi fornaldar, sagan af Daníel 11 endar á „*tíma endaloka*“ heimsins, þar sem „*Egyptaland*“, bandamaður kristinna og agnostic vestrænna herbúða síðan 1979, er skotmark hins nýja „*konungur suðursins*“, það er að segja stríðsástandi íslam, og sérstaklega hins nýja „*konungs norðursins*“, rússneskan rétttrúnað.

43b- *Líbúumenn og Eþíópíumenn munu fylgja honum*

Þýðandinn hefur rétt þýtt orðin " *Puth and Cush* " í spádómnum sem tákna fyrir "Líbíu", múslimalöndin sem staðsett eru norðan Sahara, strandlönd Afríkustrandarinnar og fyrir Eþíópíu, svarta Afríku, öll lönd staðsett sunnan við Sahara. Sahara. Mikill fjöldi þeirra samþykkti einnig og tók upp íslam; í tilvikum Fílabeinsstrandarinnar, með meðvirkni Nicolas Sarkozy Frakklandsforseta, sem við eigum líka óreiðu í Líbíu að þakka.

Þannig verður „*Egyptaland*“ að bráð allra rándýra, slegið af Rússlandi, og múslimskir hrægummar, bræður þeirra, stíga niður á það, til að þrifa lík þess og taka sinn hluta af herfanginu sem enn er eftir, eftir gata Rússa.

Með því að vitna skýrt í " *Líbíu og Eþíópíu* " tilnefnir Andinn afríska trúarlega bandamenn "konungs *suðursins* " sem ættu að vera kenndir við Arabíu, þar sem Múhamed spámaður birtist árið 632, til að breiða út, frá Mekka, nýju trúarbrögðum sínum sem kallast Íslam. Það er stutt af öflugu Tyrklandi, sem hefur snúið aftur, í þessu lokasamhengi, til bókstafstrúarlegrar, sigrandi og

hefndarfullrar trúarskuldbindingar múslima, eftir niðurlægingu á stundarbundinni undirgefni þeirra við vestræn veraldleg gildi. En önnur múslimsk lönd, sem ekki eru staðsett í „*sudri*“, eins og Íran, Pakistan, Indónesía, geta gengið til liðs við „konung *sudursins*“ til að berjast gegn vestrænum þjóðum með siðferðisgildi sem allar múslimskar þjóðir hata. Þetta hatur er í sannleika aðeins hatur hins sanna Guðs Jesú Krists sem vestrænir kristnir fyrirlíta. Það refsar þannig, með íslam og rétttrúnaði, gyðingum, kaþólskum, rétttrúnaðarmönnum, mótmælendum og jafnvel aðventistum í hinum vestræna heimi; öll eingyðistrúin sekur við hann.

Dan 11:44 *Fréttir úr austri og norðri munu koma og hræða hann, og hann mun fara út í mikilli reiði til að tortíma og tortíma fjöldanum.*

44a- *Fréttir úr austri og norðri munu koma til að hræða hann*

Þessir tveir aðalpunktar " *austur* og *norður* " varða rússneska landið eitt og sér, eftir því hvort það er nefnt frá páfa-Evrópu eða frá Ísrael, vegna þess að spádómurinn gefur til kynna að þau hafi verið ráðist í röð af Rússlandi í versum 40 og 41. Þetta þýðir að óttinn sem vitnað er í kemur frá rússnesku yfirráðasvæði, en hvað getur hrædd slíkan sigurvegara? Hvað varð um landið hans sem hræddi hann svona mikið? Svarið er ekki í Daníelsbók, heldur í Opinberunarbókinni 9, sem afhjúpar og miðar að mótmælendatrúnni sem hefur alþjóðlegt vígi í Bandaríkjunum. Leyndardómurinn verður skýrari, að teknu tilliti til þessarar tilveru Bandaríkjanna. Frá árinu 1917 þegar uppreisnargjarnt Rússland tók upp sósíalíska og kommúnistastjórn sína hefur gjá varanlega skilið það frá heimsvaldaveldiskapítalíska Bandaríkjunum. Einstaklingurinn getur ekki auðgað sig á kostnað náungans ef hann er kommúnisti; þetta er ástæðan fyrir því að þessir tveir kostir eru ósamrýmanlegir. Undir ösku friðar kviknar haturseldar og biður um að tjá sig. Aðeins samkeppni og kjarnorkuógnin hefur tekist að koma í veg fyrir það versta. Það var jafnvægi kjarnavopna. Aðeins, án þess að nota kjarnorkuvopn, munu Rússar taka yfir Evrópu, Ísrael og Egyptaland. Jafnvægið verður raskað, Bandaríkin munu líða svikin og ógnað, svo til að fækka dauðsföllum þeirra munu þau fara í stríðið og slá fyrst harkalega. Kjarnorkueyðing Rússlands mun valda ótta meðal rússnesku heranna sem eru dreifðir um hernumdu svæðin.

44b- *og hann mun fara út með mikilli heift til að tortíma og útrýma fjöldanum.*

Fram að þeirri stundu mun Rússland vera í anda landvinninga og herfanga, en skyndilega mun hugarástand þess breytast, rússneski herinn mun ekki lengur hafa heimaland til að snúa aftur til og örvænting hans mun breytast í löngun til að „eyða og eyðileggja og útrýma fjöldanum“; sem mun vera „*þriðji af vígðum mönnum*“ af ⁶. *trompi Opb.9* . Allar þjóðir búnar kjarnorkuvopnum verða því neyddar vegna staðreyndanna til að beita þeim gegn persónulegum hugsanlegum óvinum sínum.

Dan 11:45 *Hann mun reisa tjöldum hallar sinnar milli sjávarins, til hins dýrlega og heilaga fjalls. Þá nær hann endanum, án þess að nokkur hjálpi honum.*

45a- *Hann mun reisa tjöldum hallar sinnar milli sjávarins, til hins dýrlega og heilaga fjalls.*

Tjöld *milli sjávar* , því *hallir þess* eru ekki lengur á jörðinni. Örvæntingarfullri stöðu rússnesku hermanna er greinilega lýst af andanum sem dæmdi þá til þessara orlaga. Undir eldi andstæðinga sinna er þeim hrint aftur

til Ísraelslands. Þeir voru hataðir af öllum, nutu hvorki stuðnings né samúðar og var útrýmt á landi gyðinga. Rússar munu því gjalda þunga deilu sem Guð kennir þeim frá stuðningi við andlega óvini Ísraels í gamla bandalaginu, þegar þeir voru fluttir til Babýlon. Hún seldi íbúum Týrusar hesta, borg heiðinnar girndar. Esek.27:13-14 staðfestir, Guð sagði við Týrus: *Javan, Túbal (Tobolsk) og Mesek (Moskvu) verslaðu við þig; þeir gáfu þræla og eiráhöld í skiptum fyrir eigur þínar. Þeir sem voru í húsi Togarma (Armeníu) sáu fyrir markaði yðar fyrir hestum, reiðmönnum og múldýrum.* Það var líka ásteytingarsteinn í viðskiptum fyrir Gyðinga sem einnig verslaðu við það: Esek.27:17: *Júda og Ísraelsland verslaðu við þig; þeir gáfu Minnith-hveitið, sætabrauðið, hunangið, olúna og balsaminn í skiptum fyrir vörur þínar.* Tyre auðgaði sig því á þeirra kostnað. Seinna, í Esek.28:12, undir titlinum „*konungur í Týrus*“, talar Guð beint til Satans. Okkur skilst að það hafi verið hann sem nýtti sér munadinn og auðinn sem safnaðist í heiðnu borgunum miklu sem þjónaði honum undir skjóli margra heiðna guða, frekar ómeðvitað, en alltaf og alls staðar í sértrúarsöfnuði sem Guð telur viðurstyggilegt. Hann ber á hjarta sínu þunga gremju sem safnast hefur upp, einnig í gegnum aldirnar og árpúsundir mannkynssögunnar. Þessi gremja réttlætir reiði hans sem er að hluta til tæmd í formi þessara nýjustu hræðilega eyðileggjandi alþjóðlegra átaka.

En þessi guðdómlega reiði gegn verslunarumferð til forna hvetur okkur til að skilja hvað Guð kann að hugsa um alþjóðlega umferð samtímans í alþjóðlegu samhengi sem byggist algjörlega á markaðshagkerfi. Ég held að eyðileggingu World Trade Center turnanna í New York 11. september 2001 sé svar. Því frekar þar sem spádómurinn í Opinb. 18 undirstrikar hið skaðlega hlutverk auðgunar vegna verslunar og alþjóðlegra samskipta, þar sem sérhver regla eða guðlegur trúarlegur réttur hrynur svo mikil er guðleysið.

Í lok Dan.11 er arfgengum andstæðingi Bandaríkjanna, Rússlandi, eytt. Þetta mun því veita þeim algert vald yfir öllum sem lifðu af alþjóðlegu átökin. Vei hinum sigruðu! Hann verður að beygja sig og beygja sig undir lögmál sigurvegarans hvar sem hann er á jörðinni og lifa af.

Daníel 12

Dan 12:1 *Á þeim tíma mun Míkael rísa upp, hinn mikli höfðingi, verndari sona þjóðar þinnar. og það mun verða neyðartími, svo sem ekki hefur verið síðan þjóðir voru til fram að þeim tíma. Á þeim tíma munu þeir af fólki þínu, sem finnast skrifaðir í bókinni, hólpnir verða.*

1a- *Á þeim tíma mun Michael rísa upp,*

*Þessi tími er endalok heimsins þegar Jesús Kristur hefur síðasta orðið, snýr aftur í dýrð og krafti guðdóms síns sem lengi hefur verið keppt af samkeppnistrúarbrögðum. Við lesum í Op.1:7: Sjá, hann kemur með skýjunum. Og hvert auga mun sjá það, jafnvel þeir sem stungið hafa í það. og allar kynkvíslir jarðarinnar munu harma hann. Já. Amen! Við verðum að venjast þessari hugmynd, því fyrir hvert hlutverk hans gaf Guð sjálfum sér annað nafn, þess vegna sýnir hann sig í Daníel og Opinb. 12:7 sem Míkael, **æðsta höfuð** engla himneska lífsins, sem gefur honum vald yfir djöflinum og djöflum. Nafn hans,*

Jesús Kristur, táknað það aðeins fyrir þá útvöldu jarðarinnar sem hann kom til að frelsa undir þessu nafni.

1b- *hinn mikli leiðtogi,*

*Þessi mikli leiðtogi er því YaHWéH Michael Jesús Kristur og það er frá honum sem í einkennandi frekju sinni tók páfastjórnin af sér til hagsbóta, hlutverk hans sem **eilífur** himneskur fyrirbænarmaður til 1843, þetta frá árinu 538, er frá upphafi stjórn páfa og uppsetningu þess í borginni Róm, í Lateranhöllinni á Caeliusfjalli. Fjallað var um þetta efni í Daníel 8.*

1c- *verndari barna lýðs þíns;*

Varnarmaður grípur *inn* í þegar það er sókn. Og þetta mun vera raunin fyrir síðustu stundir jarðnesks lífs hinna útvöldu sem voru trúfastir, jafnvel dæmdir til dauða af síðustu uppreisnarmönnum. Hér getum við fundið allar fyrirmyndirnar sem lagðar eru til í sögunum af Daníel vegna þess að þær eru uppfylltar í endanlegu hörmulegu ástandi. Í þessari síðustu **miklu hörmung** munum við endurupplifa kraftaverkin sem sagt er frá í Dan.3, *ofninum og fjórum lifandi persónum hans, í Dan.5*, handtöku *Babýlonar hinnar miklu* af Guði, í Dan.6, *ljónin* gerð skaðlaus en einnig endalok hinnar **miklu hörmungar** sem fyrirmyndaðist af því sem reið yfir gyðinga árið 168, á Kisleu 15, það er 18. desember, á hvíldardegi.

1d- *og mun það verða neyðartími, svo sem ekki hefur verið síðan þjóðirnar voru til fram að þeim tíma.*

Af þessari yfirlýsingu að dæma mun síðasta mikla hörmungin fara fram úr gyðingum sem Grikkir skipulögðu. Reyndar börðu Grikkir aðeins gyðinga sem þeir fundu á götum eða heimilum sínum. Við enda veraldar eru hlutirnir allt öðruvísi og nútímatækni leyfir algjöra stjórn á fólkinu sem býr á jörðinni. Með því að nota manngreiningartækni getum við því fundið hvern sem er hvar sem er, hvar sem þeir eru að fela sig. Því er hægt að setja nákvæmlega upp lista yfir fólk sem stendur gegn boðuðum skipunum. Í þessu endanlegu samhengi verður útrýming hinna útvöldu gerð mannlega möguleg. Þótt þeir séu fullir af trú og von um frelsun sína munu hinir útvöldu upplifa sársaukafullar stundir; fyrir þá sem enn verða lausir, sviptir öllu, hinir eru í fangelsum uppreisnarmanna og bíða aftöku þeirra. Neyðin mun ríkja í hjörtum kjörinna embættismanna sem verða fyrir illri meðferð ef ekki eru drepnir.

1e- *Á þeim tíma munu þeir af fólki þínu, sem finnast skrifaðir í bókinni, hólpnir verða.*

Það er bók lífsins, því án tölvu gerði Guð líka lista yfir allar verur sem Adam og Eva og afkomendur þeirra bjuggu til. Í lok lífs hvers einstaklings voru endanleg örlög ákveðin af Guði sem hélt tveimur listum: lista hinna útvöldu og hinna föllnu, í samræmi við þær tvær leiðir sem mannkynið hefur kynnt í 5. Mós.30:19-20: *Ég kalla himinn og jörð til að vitna gegn þér í dag: Ég hef lagt fyrir þig líf og dauða, blessun og bölvun. Veldu lífið, svo að þú og niðjar þínir megið lifa, að elska Drottin, Guð þinn, hlýða rödd hans og halda fast við hann, því að á þessu veltur líf þitt og lenging daga þinna... Það er samkvæmt vali hans til *ills* sem endanleg endalok rómverskra páfadóms, *brenndur í eldi*, birtist okkur í Dan.7:9-10; þetta vegna *hrokafullra orða hans* í garð *Guðs guða* samkvæmt Dan.11:36.*

Í Op.20:5 fylgir endurkomu Krists upprisu dauðra í Kristi sem er kölluð fyrsta upprisan : *Sælir og heilagir eru þeir sem taka þátt í fyrri upprisunni* , því að annar dauðinn hefur ekkert vald yfir þeim. .

Dan 12:2 *Margir þeirra sem sofa í dufti jarðar munu vakna, sumir til eilífs lífs, sumir til háðungar og eilífrar skömm.*

2a- *Margir þeirra sem sofa í **dufti jarðar** munu vakna, sumir til eilífs lífs,*

Við skulum fyrst athuga að almennt eðlilegt sofa hinir dónu vel í **ryki jarðar** en ekki í undursamlegri paradís eða brennandi helvíti eins og falskristin eða heiðin trú kenna og trúa. Þessi skýring endurheimtir sanna stöðu hinna dónu eins og kennt er í Préd.9:5-6-10: *Fyrir alla sem lifa er von; og jafnvel lifandi hundur er betri en dautt ljón. Þeir sem lifa vita reyndar að þeir munu deyja; en hinir látnu vita ekkert, og er ekki lengur borgað fyrir þá, þar sem minning þeirra er gleymd. Og ást þeirra, hatur og öfund þeirra eru þegar farnar. og þeir munu aldrei framar eiga hlut í neinu sem gert er undir sólinni . . . Hvað sem hönd þín finnur með styrk þinn að gera, gerðu það; því að það er hvorki verk né hugsun né þekking né speki í helvíti, þangað sem þú ferð. (Búseta dauðra sem er **mold jarðar**).*

Það er engin hugsun eftir dauðann vegna þess að hugsunin býr í heila mannsins, aðeins þegar hann er enn á lífi og nærast af blóðinu sem sent er af hjartaslagi hans. Og þetta blóð verður sjálft að hreinsa með lungnaöndun. Guð sagði aldrei neitt annað, þar sem hann sagði við Adam, sem varð syndari af óhlýðni, í 1. Mós.3:19: *Í svita andlits þíns munt þú eta brauð, uns þú snýr aftur til jarðar, þaðan sem þú varst tekinn; því að þú ert mold, og til moldar munt þú hverfa aftur* . Til að staðfesta þetta einskis ástand hinna dauðu lesum við í Sál.30:9: *Hvað græðir þú á því að úthella blóði mínu, með því að láta mig fara niður í gryffuna? Hefur rykið hrósað þér? Talar það um hollustu þína? Nei, vegna þess að það getur ekki samkvæmt Ps.115:17: *Það eru ekki dauðir sem fagna Drottni, það er ekki einhver þeirra sem fer niður í stað þögnarinnar. En þetta kemur ekki í veg fyrir að Guð geti aftur skapað líf sem áður var til og það er þessi skapandi kraftur sem gerir hann að Guði en ekki engli eða manni.**

Leiðirnar tvær hafa tvær lokaniðurstöður og Rev.20 segir okkur að þau séu aðskilin af *þúsund árum* sjöunda árþúsundsins. Á meðan allt mannlegt líf hverfur af yfirborði jarðar í upphafi þessara *þúsund ára* munu hinir föllnu aðeins rísa upp eftir að dómur þeirra er framinn af hinum heilögu og Jesú Kristi í himnesku ríki hans. Með þessum boðskap sem fylgir ⁷ *básúnunni* , staðfestir Opb.11:18, og segir: *Þjóðirnar voru reiðar; og reiði þín er komin og tíminn er kominn til að **dcæma hina dónu** , að launa þjónum þínum spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáa og stóra, og að tortíma þeim sem tortíma jörðinni . Í þessu versí leiðir *dómur hinna dauðu* til þess að Guð reisir fyrst upp trúfasta dónu útvöldu sína svo að þeir geti dæmt hina óguðlegu sem eru í dauðaríki.*

2b- *og hinir til smána, til eilífrar skömm.*

Eilífðin mun aðeins tilheyra þeim sem lifa. Eftir endanlega útrýmingu þeirra við síðasta dóminn mun ávirðingin og *skömm* hinna föllnu aðeins verða eftir í eilífri minningu hinna útvöldu, englanna og Guðs .

Dan 12:3 *Þeir sem skilja munu skína eins og bjartur himins, og þeir sem kenna mörgum réttlæti munu skína eins og stjörnur um aldir alda.*

3a- *Þeir sem eru gáfaðir munu skína eins og ljómi himinsins*

Vitsmunir hækka manninn yfir dýr. Það kemur í ljós með hæfileika þess til að rökræða, draga ályktanir með því að skoða staðreyndir eða með einföldum frádrætti. Ef menn væru ekki uppreisnargjarnir í því frelsi sem Guð gefur þeim, myndi vitsmunir leiða allt mannkyn í átt að sömu viðurkenningu á tilvist Guðs og lögmálum hans. Vegna þess að síðan Móse hefur Guð látið skrá mikilvægustu atburði opinberunar hans fyrir mönnum skriflega. Hér er leið rökhugsunar til að fylgja. Eingyðistrúin birtist í sögu hebresku þjóðarinnar. Vitnisburður hans og rit hans hafa því forgang fram yfir öll önnur rit sem kennd eru við þennan sama einstaka Guð. Að berjast gegn lýð Guðs er enn eðlilegur möguleiki, en að berjast gegn heilögum ritningum verður djöfullegt verk. Trúin sem Jesús Kristur stofnaði tekur heimildir sínar og tilvísanir úr hebresku ritningunum gamla sáttmálans, sem gefur henni lögmæti. En rómversk-kaþólska kenningin virðir ekki þessa meginreglu, sem er ástæðan fyrir því að hvorki hún né Kóraninn í Íslam geta fullyrt að vera hinn lifandi Guð, skapari alls sem lifir og er til. Jesús staðfesti meginregluna með því að rifja upp í Jóhannesi 4:22 að *hjálpæði kemur frá Gyðingum : Þið tilbiðið það sem þið þekkið ekki; við tilbiðjum það sem við þekkjum, því hjálpæði kemur frá Gyðingum .*

Í þessum fyrsta hópi útvöldu tilnefnir Guð menn sem hafa verið hólpnir án sérstakrar þekkingar vegna trúmennsku þeirra sem hafa verið í lífshættu frá Adam og Evu; og þetta til 1843. Þeim er bjargað vegna þess að verk þeirra báru vitni um gáfur þeirra og móttöku þeirra á guðlegum lögum sem birtust með hlýðni þeirra. Í þessum hópi nutu hinir trúföstu og **friðsælustu** mótmælendur til vors 1843 góðs af þolinmæði Guðs sem gerði iðkun heilags hvíldardags síns aðeins skylda frá þeim degi. Opinb.2:24-25 mun staðfesta þessa undantekningu: *Þér, öllum öðrum í Þýatíru, sem ekki meðtaka þessa kenningu , og sem hafa ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir kalla það , segi ég yður: Ég geri það . ekki leggja neina aðra byrði á sjálfan þig; haltu bara í því sem þú átt þangað til ég kem.*

3b- *og þeir sem kenna mannfjöldanum réttlæti munu skína sem stjörnur, um aldir alda*

Þessi annar hópur er aðgreindur vegna þeirrar miklu helgunar sem hann táknar á jörðu síðan 1843. Valinn með trúarprófi, byggt í upphafi á voninni um endurkomu Jesú Krists, í röð vorið 1843 og haustið 1844, var helgun hans af Guði gerð opinber með því að hann endurreisti hvíldardaginn sem hann iðkaði aftur, eftir langar aldir af myrkri, gleymsku og fyrirlitningu á honum.

Í þessari skiptingu í tvo hópa er það sem gerir þá ólíka stöðu þeirra gagnvart réttlæti Guðs, staða þeirra gagnvart boðorðum hans tíu og öðrum heilsu hans og öðrum helgiathöfnum. Í upprunalegum texta 2. Mós.20:5-6, annað boðorðið sem Róm eyddi út, sýnir greinilega mikilvægi Guðs að hlýða boðorðum sínum og hann minnir á brautirnar tvær og hinar tvær andstæðu örlög: ... Ég er öfundsjúkur . *Guð hver refsaðu misgjörð fedranna á börnunum í þriðja og fjórða lið yfir þeim sem hata mig og brjóta boðorð mín, og miskunna þú þeim sem elska mig og halda boðorð mín í þúsund kynslóðir .*

Í þessu versni opinberar andi ástæðuna fyrir tilvist *stjarna* í jarðneskri sköpun okkar. Þeir höfðu aðeins ástæðu til að vera til til að þjóna sem táknmynd hinna jarðnesku útvöldu sem Guð valdi; Og það er 1. Mós.1:17 sem opinberar

boðskap þeirra: *Guð setti þá á himinhvolfið til að lýsa jörðinni. Síðan notar Guð þær til að sýna Abraham fjölda afkomenda hans í 1. Mós.15:5: Teldu stjörnur himinsins ef þú getur talið þær; slíkir verða afkomendur þínir.*

Hins vegar getur staða þessara andlegu *stjarna* breyst eftir verkum hins endurleysta trúaða. Með því að falla andlega í gegnum óhlýðni sína, *fellur stjarnan*, hún *fellur af himni*. Myndin verður kölluð fram til að mynda fall mótmælendatrúarinnar árið 1843, tilkynnt með raunverulegu himneski tákni árið 1833, '6. innsigli *Opb.6 : 13: og stjörnur himins féllu til jarðar, eins og þegar 'a fíkjutré, sem hristist af ofsaveðri, kastar frá sér grænum fíkjum sínum.* Og aftur í *Op.12:4: Hali hans dró burt þriðjung af stjörnum himinsins og kastaði þeim til jarðar.* Þessi boðskapur endurnýjar það í *Dan.8:10: Hún reis upp í her himinsins og lét hluta þess hers og stjörnurnar niður á jörðina og trampaði þær*. Andinn kennir rómverska páfastjórninni andlegt fall þriðjungs endurleysta trúaðra; blekt fólk sem mun trúa til einskis á hjálpræði Krists og krefjast réttlætis hans.

Dan 12:4 Þú, Daníel, leyndu þessum orðum og innsiglaðu bókina allt til endalokanna. Margir munu þá lesa hana og þekking mun aukast.

4a- Þessi **endatími þekkir nokkra áfanga í röð en hann hófst opinberlega vorið 1843, með því að hin guðdómlega** tilskipun, sem var fyrirframskrifuð í *Dan. réttlætislegt*. Árið 1994 var annað tímabil endalokanna merkt af fordæmingu hinnar alhliða aðventistastofnunar. Síðan 1843 hefur Daníelsbók verið lesin, en hún hefur aldrei verið túlkuð rétt fyrir þetta verk sem ég er enn að undirbúa árið 2021 og þetta síðan 2020. Það er því þessi dagsetning sem markar hámark þekkingar hans og því **þar**, sannur **lokátími endalokanna** sem mun enda með sannri endurkomu Jesú Krists, þekktum og væntanlegum, fyrir vorið 2030. Við sjáum að þetta ár 2020 hefur þegar verið vel merkt af Guði þar sem allt mannkyn er fyrir barðinu á dánartíðni Covid-19 vírusinn sem birtist í Kína árið 2019, en í páfalegu kaþólsku Evrópu, aðeins síðan 2020. Árið 2021 stökkbreytast vírusar og halda áfram að herja á sekt og uppreisnargjarnt mannkyn.

Trúarpróf aðventista myndskreytt

Dan 12:5 Og ég, Daníel, sá, og sjá, tveir aðrir menn stóðu, annar handan árinna og hinn hinumegin árinna.

5a- Mundu! Daníel er á bökkum árinna „Hiddekel“, Tígrisdýrið, þessi mannæta. Hins vegar eru tveir menn sitt hvorum megin árinna sem þýðir að annar gat farið yfir hana og hinn er að búa sig undir það. Þegar í *Dan.8:13* fór fram umræða milli tveggja dýrlinga.

Dan 12:6 Og einn þeirra sagði við línklæddan manninn, sem stóð yfir fljótinu: „Hvenær verða endir þessara undra?“

6a- Í *Dan.8:14* höfðu spurningar hinna heilögu fengið frá Guði svarið 2300 að kvöldi að morgni sem ákvarðaði dagsetninguna 1843. Nálgunin er endurtekin hér og spurningin að þessu sinni varðar heimsendi; augnablikið þegar spádómar munu hætta að nýtast. Spurningin er spurð um Krist sem táknður er með þessum *línklædda manni* sem stendur fyrir ofan ána og fylgist með því að menn fari yfir það. Guð notar myndina af því að fara yfir Rauðahafið sem bjargaði Hebreum en drekkaði egypskum óvinum þeirra.

Dan 12:7 Og ég heyrði manninn, klæddan líni, standa yfir fljótinu. hann lyfti hægri hendi sinni og vinstri til himins, og hann sór við þann, sem lifir að eilífu, að það mun vera í tíma og tíma og hálfra tíma, og að allt þetta muni enda þegar styrkur fólksins dýrlingur verður gjörsamlega brotinn.

7a- Og ég heyrði manninn línklæddan, sem stóð yfir fljótinu. hann lyfti hægri hendi og vinstri til himins,

Í stöðu gerðardómara lyftir Jesús Kristur blessunarhægri hendi sinni og refsandi vinstri hendi upp til himins til að gefa hátíðlega yfirlýsingu.

7b- og hann sór við þann sem lifir að eilífu að það mun vera í tíma, tíma og hálfra tíma

Með því að vitna í spámannlega tímallengd páfastjórnarinnar sýnir Kristur og minnir á dóm sinn, sem áður fyrr dæmdi kirkju sína til að þola álögur páfastjórnarinnar og bölvun innrásu villimanna sem voru á undan henni ; þetta vegna þess að hvíldardagurinn hefur verið yfirgefinn síðan 7. mars 321. Trúaðir á tímum prófrauna adventista eru því varaðir við. En önnur ástæða fær Guð til að kalla fram þessa páfastjórn; þetta er upphafsdagur þess, 538 e.Kr. Valið er skynsamlegt þar sem þessi dagsetning 538 mun þjóna sem grundvöllur útreikninga sem spádómurinn mun leggja fyrir okkur með því að kynna okkur nýja spádómstíma í versum 11 og 12.

7c- og að allir þessir hlutir muni enda þegar styrkur heilags fólks er **alveg brotinn**

Þessi stutta setning dregur vel saman að þessu sinni hið sanna augnablik endalokanna: það augnablik þar sem hinir útvöldu munu lenda í því að verða útrýmt, útrýmt af yfirborði jarðar í lok síðustu **stóru hörmunga** ; bendir á nákvæmni: **algjörlega biluð** .

Dan 12:8 Ég heyrði, en skildi ekki. og ég sagði: Herra minn, hver verður niðurstaðan af þessu?

8a- Greyið Daníel! Ef skilningur bókar hans er enn ráðgáta fyrir þá sem lifa árið 2021, hversu handan hans og gagnslaus var þessi skilningur fyrir hans eigin hjálpræði!

Dan 12:9 Hann sagði: "Far þú, Daníel, því að þessi orð verða leynd og innsigliuð allt til endalokanna."

9a- Svar engilsins mun skilja Daníel eftir svangan en það staðfestir seint uppfyllingu spádómsins sem var geymdur fyrir **endalok** kristins tíma.

Dan 12:10 Margir munu hreinsast, hvítna og fágaðir; hinir óguðlegu munu illt gjöra, og enginn hinna óguðlegu mun skilja, en þeir sem hafa skilning munu skilja.

10a- Margir munu hreinsast, hvítna og hreinsa

Með því að endurtaka hér nákvæma tilvitnun nálægt orði Dan.11:35, staðfestir engillinn páfalega sjálfsmýnd hins hrokafulla og despotíska **konungs sem lyftir sjálfum sér yfir alla guði** og jafnvel hinn eina sanna **Guð** , í versu 36.

10b- hinn óguðlegi mun gera illt og enginn hinna óguðlegu mun skilja,

Engillinn kallar fram meginreglu sem mun halda áfram til enda veraldar, framlenging hins illa er sýnd í spádómum Daníels með því að framlengja „eir“ grískrar syndar og „járn“ rómversks afls þar til Krists endurkomu. . Hinir óguðlegu verða tvöfalt hindrað frá skilningi: í fyrsta lagi vegna persónulegs

áhugaleysis þeirra og í öðru lagi vegna *blekkingar* sem Guð gefur þeim sem gerir þeim kleift að *trúa lygi* samkvæmt 2. Þess.2:11-12: *Einnig sendir Guð þeim kraft af rugli, að þeir gætu trúað lygi, til þess að allir sem trúðu ekki sannleikanum, en höfðu þóknun á ranglætinu, yrðu dæmdir.*

10c- *en þeir sem skilning hafa munu skilja.*

Þetta dæmi sannar að andleg *greind* er sérstök gjöf frá Guði, en á undan henni er góð nýting á *grunngreind sem gefin er öllu venjulegu fólki*. Vegna þess að jafnvel í þessum staðli rugla menn menntun og prófskírteini hennar saman við *greind*. Svo ég man eftir þessum mun: kennsla gerir kleift að slá inn gögn í minni manna en aðeins *greind* leyfir góða og skynsamlega notkun þeirra.

Dan 12:11 *Frá þeim tíma er sífelld fórn-lýkur og viðurstyggð auðn verður stofnuð, munu vera þúsund tvö hundruð og níutíu dagar.*

11a- *Frá þeim tíma þegar ævarandi fórn-hættir*

Ég verð samt að minna þig á, en orðið „*fórn*“ kemur ekki fyrir í upprunalega hebreska textanum. Og þessi nákvæmni er mikilvæg vegna þess að þetta *eilífa* snertir hið himneska prestdæmi Jesú Krists. Með því að endurskapa fyrirbæn sína á jörðu fjarlægir páfi frá Jesú Kristi hlutverki hans sem fyrirbærni fyrir syndir útvöldu hans.

Þessi samhliða jarðneska þjónusta hefst árið 538; dagsetning þegar Vigilius I fyrsti páfi í titli, settist að í Róm, í Lateranhöllinni, á Caelius-fjalli (himininn).

11b- *og þar sem svívirðileg auðn verður stofnuð*

rómversk valdatíð páfa, sem vísað er til í Dan.9:27, hefst : *og það mun vera á væng svívirðingar auðnarinnar, jafnvel til tortímingar, og það mun eyðast [samkvæmt] því sem fyrirskipað hefur verið, á auðninni [jörðinni]* .

Í þessu vers, sem miðar við dagsetninguna 538, miðar andinn aðeins á Róm páfa, sem útskýrir eintölu orðsins „viðurstyggð“. Þetta var ekki raunin í Dan.9:27, þar sem báðir áfangar Rómar, heiðnir og síðan páfi, komu við sögu.

Við skulum athuga áhugann og mikilvægi þess að flokka tvennt í þessu vers: „*hringingu hins eilífa*“ til Krists í Dan.8:11 og „*væng*“ páfa sem ber „*hina viðurstyggilegu auðn*“ sem vitnað er í í Dan. 9:27. Með því að tengja þessar tvær aðgerðir við sömu dagsetningu 538 og við sömu veru, staðfestir andinn og sannar að höfundur þessara glæpa er sannarlega rómverskt páfi.

Í Dan.11:31 sýndi aðgerðin sem kennd er við gríska konunginn Antíokkus 4 dæmigerða fyrirmynd þess sem Guð kallar „*viðurstyggð auðnarinnar*“. Páfi endurskapar það, en í 1260 löng blóðug ár.

11c- *það verða eitt þúsund tvö hundruð og níutíu dagar.*

Til þess að gera hina tilvitnuðu spádómstíma sem varða endatímamann ófalsanlegan, er einingin sett á undan tölunni í öllum spádómum Daníels: dagar 1290 ; *dagar 1335* (næsta vers); Dan.8:14: *kvöld-morgun 2300* ; og þegar í Dan.9:24: vikur 70.

Við höfum aðeins mjög einfaldan útreikning til að framkvæma: 538 + 1290 = 1828.

Áhugi þessarar dagsetningar 1828 er að gefa adventistaviðburðinum algildan karakter þar sem hann miðar að þriðja af fimm ára adventistaråd stefnum sem haldnar voru í Albury Park í London í viðurvist konungsfjölskyldu Englands.

Dan 12:12 *Sæll er sá sem bíður og kemur allt til eitt þúsund þrjú hundruð þrjátíu og fimm daga.*

12a- Það er aðeins þetta vers sem gefur okkur merkingu þessara tveggja spámannlegu tímalengda. Þemað er að bíða eftir endurkomu Krists, en ákveðin bið sem byggir á tölulegum tillögum Biblíunnar. Nýr útreikningur er nauðsynlegur: $538 + 1335 = 1873$. Engillinn gefur okkur tvær dagsetningar sem marka upphaf og lok trúarprófs aðventista sem framkvæmt var á árunum 1828 til 1873. Þannig er athygli okkar beint að beint á dagsetningunum 1843 og 1844 sem voru einmitt orsakir tveggja væntinga í röð um glæsilega endurkomu Jesú Krists til Bandaríkjanna, þar af leiðandi til mótmælendalanda.

Í myndinni af því að fara yfir „Tiger“ ána, er tígrisdýrið sem étur mannsálir þessar dagsetningar 1843-1844 sem gera refsaða mótmælenda að fara úr andlegu lífi til andlegs dauða. Á hinn bóginn kemur sá sem hefur staðist prófið lifandi og blessaður af Guði frá þessari hættulegu ferð. Hann fær sérstaka sælu frá Guði: „*Blessaður er sá sem nær 1873!*»

Dan 12:13 *Og þú, gakk að endalokum þínum. Þú munt hvíla þig, og þú munt standa fyrir arfleifð þinni að loknum dögum.*

13a- Daníel mun uppgötva eftir fyrstu upprisuna þar sem hann mun rísa upp, merkingu alls þess sem hann sendi okkur. En fyrir aðventista sem enn er á lífi, mun kennsla hans enn bætast við opinberanir sem er að finna í Apocalypse of John.

Daníelsbók felur gífurlega auð sinn vel. Þar höfum við tekið eftir lærdómnum um hvatningu sem Drottinn beinir til útvöldu sinna á allra síðustu dögum vegna þess að þessir síðustu dagar munu snúa aftur til norms ótta og óöryggis sem hefur ríkt í allri mannkynssögunni á jörðinni. Enn og aftur en í síðasta lagi verða kjörnir embættismenn sérstaklega nefndir og gerðir ábyrgir fyrir þeim óförum sem munu verða fyrir uppreisnargjarna eftirlifendur þriðju heimsstyrjaldarinnar sem tilkynnt var um í Dan.11:40-45 og Rev.9:13. Esekíel 14 sýnir staðlaðar fyrirmyndir trúarinnar: Nói, Daníel og Job. Líkt og Nói verðum við að flýja og standa gegn hugsunarstraumi heimsins með því að byggja örkk okkar trúfesti við Guð. Eins og Daníel verðum við að vera staðráðin í því að gera skyldu okkar sem kjörnir embættismenn með því að hafna þeim staðli sem falstrúarbrögðin hafa sett. Og eins og Job, verðum við að setta okkur við þjáningar líkamlega og andlega hvenær sem Guð leyfir það, með forskot á Job: með reynslu hans lærðum við hvers vegna Guð leyfir þessar raunir.

Daníelsbók gerði okkur líka kleift að skilja betur hið ósýnilega himneska líf. Þetta, með því að uppgötva þessa persónu sem heitir Gabriel, nafn sem þýðir "sá sem sér andlit Guðs". Hann er til staðar í öllum mikilvægum verkefnum áætlunarinnar um hjálpræði Guðs. Og við verðum að gera okkur grein fyrir því að í himneska ríki Guðs var hann og allir góðu englarnir sviptir nærveru Mikæls, engla tjáningar Guðs, á jarðneskri holdgun hans, nefnilega 35 ár. Í mikilli ást, deilir Micaél einnig valdi sínu og samþykkir að vera aðeins „*einn af helstu leiðtogunum*“. En Gabríel bar hann einnig fram fyrir Daníel, hinum útvalda meðal hinna útvöldu, sem „*höfðingja þjóðar þinnar*“. Og Dan.9 opinberar okkur mjög skýrt allt sem Jesús kemur til að áorka til að frelsa trúfasta útvöldu sína. Hið guðdómlega

Þjörgunarverkefni er þannig skýrt tilkynnt, síðan lokið 3. apríl, 30. apríl með krossfestingu Jesú Krists.

Daníelsbók sýndi okkur að trú er aðeins hægt að sýna fram á af fullorðnum. Og að samkvæmt Guði verður barnið fullorðið við inngöngu á þrettánda ári. Þannig að við getum aðeins séð bitur ávöxtinn sem ungbarnaskírni og trúarleg fæðingarerfðir bera í öllum fölskum trúarbrögðum. Jesús sagði í Mark 16:16: *Sá sem trúir og lætur skírast mun hólpinn verða; hver sem ekki trúir mun dæmdur verða*. Þetta þýðir því að fyrir skírni verður trú að vera til staðar og sýnt. Eftir skírni prófaði Guð hana. Einnig önnur perla opinberuð í Daníel, þessi orð Jesú úr Matt.7:13 eru staðfest: *Gangið inn um þrönga hliðið. Því að vítt er hliðið, vítt er vegurinn sem liggur til glötunar ok eru þeir margir, er þá leið fara*; og einnig í Matt.22:14: *Því að margir eru kallaðir, en fáir útvaldir*; samkvæmt Dan.7:9, *tú milljarðar kallaður til ábyrgðar fyrir Guði fyrir aðeins eina milljón hinna* endurleystu útvöldu hólpnir, því þeir munu sannarlega hafa *þjónað* skaparann Guði vel, í Kristi í heilögum anda.

Kafla 12 hefur nýlega lagt grunninn að uppbyggingu bókarinnar Apocalypse með því að rifja upp dagsetningarnar 538, 1798, 1828, 1843-1844 sem eru faldar og tilgreindar en grundvallaratriði fyrir skiptingu tíma í Apocalypse, og 1873. Önnur dagsetning, 1994, mun vera byggður fyrir ógæfu sumra og hamingju annarra.

Kynning á spámannlegri táknfræði

Í öllum líkingum Biblíunnar notar andinn jarðneska þætti þar sem ákveðin viðmið geta táknað nafnlausar einingar sem setja fram sameiginleg viðmið. Hvert tákn sem notað er verður því að skoða í öllum sínum þáttum til að draga úr því lærdóminn sem Guð hefur falið. Tökum sem dæmi orðið „*haf*“. Samkvæmt 1. Mós.1:20 bjó Guð það til með alls kyns dýrum, óteljandi og nafnlausum. Umhverfi þess er banvænt fyrir manninn sem lifir á því að anda í loftið. Það verður þannig tákn dauðans fyrir manninn sem, með réttu, getur líka óttast seltu þess sem gerir jörðina dauðhreinsa. Augljóslega er þetta tákn ekki hagstætt fyrir mannkynið og vegna merkingar dauðans mun Guð gefa hebreska þvottatankinum nafn sitt sem er fyrirmynd skírnavatsins. Nú þýðir að skíra að sökkva, deyja druknaður til að lifa aftur í Jesú Kristi. Hinn óréttláti gamli rís upp aftur og ber réttlæti Krists. Við sjáum þar allan auðinn af einum þætti guðlegrar sköpunar: *hafid*. Undir þessari kennslu munum við skilja betur þá merkingu sem Guð gefur þessu versí úr Daníel 7:2-3: „... og sjá, fjórir vindar himinsins springa yfir hafid mikla. Og fjögur stór dýr komu upp úr hafinu, ólík hvert öðru. Vitið að „*fjórir vindar himinsins*“ gefa til kynna hinar alhliða styrjöld sem koma sigursælum þjóðum til ríkjandi valds. Hér táknar „*hafid mikla*“ mannfjöldann af heiðnum þjóðum sem, án þess að heiðra Guð, eru í hans augum jafnir dýrum „*hafsins*“. Í orðatiltækinu „*fjórir vindar himins*“ táknar „*fjórir*“ 4 aðalpunkta stefnunnar norður, suður, austur og vestur. „*Vindar himinsins*“ koma með breytingar á útliti himinsins, blása ský, valda stormum og koma með rigningu; ýta skýjunum til hliðar stuðla þau að sólskini. Sömuleiðis valda stríð miklum pólitískum samfélagsbreytingum, gífurlegum sviptingum sem veita nýju sigursælu fólki, sem Guð hefur valið, yfirráð, en án þess að það sé blessað af honum. Vegna þess að hann er tilnefndur sem „*dýr*“, á hann ekki rétt á þeim blessunum sem ætlað er að bjóða sönnum mönnum; hans trúföstu útvöldu sem ganga í hinu guðlega ljósi frá Adam og Evu, og þetta allt til enda veraldar. Og hverjir eru kjörnir embættismenn þess? Þeir sem hann þekkir mynd sína í frá því maðurinn var skapaður í mynd Guðs samkvæmt 1. Mós.1:26. Taktu eftir þessum mun: maðurinn er skapaður eða skapaður af Guði í hans mynd, en dýrið er framleitt af umhverfi sínu, sjávar, jarðnesku eða himnesku, samkvæmt þeirri skipan sem Guð gefur. Val á sögn markar stöðmuninn.

Sem annað dæmi skulum við taka orðið „*jörð*“. Samkvæmt 1. Mós.1:9-10 er þetta nafn „*jörð*“ gefið þurrlendi sem kom upp úr „*hafinu*“; mynd sem Guð mun nýta sér í Rev.13, til að táknna mótmælendatrú sem kom út úr kaþólskri trú. En við skulum líta á aðra þætti „*jarðar*“. Það er mannum hagstætt þegar það nærir hann, en óhagstætt þegar það tekur á sig mynd af þurru eyðimörk. Það er því háð góðri vökvun af himni til að vera mannum til blessunar. Þessi vökvun getur líka komið frá ánum sem fara yfir hana; Þess vegna er orð Guðs sjálft borið saman við „*lind lifandi vatns*“ í Biblíunni. Það er tilvist eða fjarvera þessa „*vatns*“ sem ákvarðar eðli „*jarðar*“ og andlega, gæði trúar mannsins sem samanstendur af 75% vatni.

Sem þriðja dæmi skulum við taka stjörnurnar á himninum. Í fyrsta lagi „*sólin*“, á jákvæðu hliðinni, hún lýsir upp; Samkvæmt 1. Mós.1:16, er það birta dagsins, það hitar og stuðlar að vexti plantnanna sem maðurinn býr til fæðu sína úr. Á neikvæðu hliðinni brennir það uppskeru vegna of mikils hita eða skorts á rigningu. Galileo hafði rétt fyrir sér, hann er í miðju alheimsins okkar og allar pláneturnar í kerfi hans snúast um hann. Og umfram allt er hann stærstur, Biblían vísar til hans sem „*mesta*“ í 1. Mós.1:16, sá heitasti og hann er ekki á viðráðanlegu verði. Öll þessi viðmið gera hann að fullkominni mynd Guðs sem öll þessi einkenni eru í. Enginn getur séð Guð og lifað, frekar en hann getur lagt fæturna á „*sólina*“; eina karlkyns stjarnan, hinar eru allar plánetur eða kvenkynsstjörnur. Eftir hann, „*mánlið*“, „*minnsta*“: samkvæmt 1. Mós.1:16 er það birta næturinnar, myrksins sem hann stjörnar. „*Tunglið*“ hefur því aðeins neikvæð skilaboð til sín. Þótt hún sé næst okkur hefur þessi stjarna lengi haldið leyndardómnum um huldu hliðina. Það skín ekki af sjálfu sér en eins og allar aðrar plánetur sendir það aftur til okkar, í framsækinni hringrás, dauft ljós sem það fær frá „*sólinni*“. Samkvæmt öllum þessum forsendum er „*tunglið*“ hið fullkomna tákni til að tákna, í fyrsta lagi, gyðingatrú, og í öðru lagi, falskristna trú rómversk-kaþólsks páfa, frá 538 til dagsins í dag, og lúterskan mótmælendatrú, kalvíniskan og anglikanskan, síðan 1843. Það eru líka til á himninum „*stjörnurnar*“ sem samkvæmt 1. Mós.1:14-15-17 hafa tvö hlutverk sem þær deila með „*sólinni og tunglinu*“. Það að „*merkja tímabil, daga og ár*“, og það að „*lýsa upp jörðina*“. Meirihluti þeirra skín aðeins á tímum myrkurs, á nóttunni. Það er hið fullkomna tákni til að tákna þjóna Guðs, hina sönnu, þar til spádómurinn kennir þeim fall; sem gefur til kynna breytingu á andlegri stöðu þeirra. Þetta mun vera boðskapurinn sem Guð mun nota til að kalla fram fall kristinnar fórnarlamb rómversku lygarinnar í Dan.8:10 og Rev.12:4; og fall alheims mótmælendatrúar í Op.6:13 og 8:12. Einangruð tákna „*stjarnan*“ kaþólska páfadóminn í Opb.8:10-11, trú mótmælenda í Op.9:1; og safnað saman í kórónu að tölunni 12, hið sigursæla útvalda þing, í Rev.12:1. Dan.12:3 tilnefnir þá sem tákni „*þeirra sem kenna mann fjöldanum réttlæti*“, það er „*þeir sem upplýsa jörðina*“ með ljósi sem Guð gefur.

Þessi fimm tákni munu gegna mikilvægu hlutverki í spádómi heimsenda. Þú getur því æft þig í að uppgötva falin skilaboð sem bera með sér forsendur tákna sem sýnd eru. En sumt væri erfitt að uppgötva, svo Guð gefur sjálfur til kynna lykilinn að leyndardómnum, í versum Biblíunnar, eins og orðunum „*höfuð og hali*“ sem aðeins er hægt að skilja út frá þeirri merkingu sem Guð gefur þeim í Jes.9: 14, þar sem við lesum: „*Sýslumaðurinn eða öldungurinn er höfuðið, spámaðurinn sem kennir lygar er halinn*.“ En í 13. versu er lagt til samhliða, sem ber því sömu merkingu, „*pálmagreinin og reyri*“; „*reyr*“ sem mun tákna rómverska páfadóminn í Opb.11:1.

Það er líka tákna merking fígúra og talna. Sem grunnregla höfum við í hækkandi röð:

Fyrir töluna „1“: sérstöðu (guðleg eða töluleg)

Fyrir töluna „2“: ófullkomleiki.

Fyrir töluna „3“: fullkomnun.

Fyrir töluna "4": algildi (4 aðalpunktur)

Fyrir töluna „5“: karl (karlkyns eða kvenkyns mannvera).

Fyrir töluna „6“: himneski engillinn (himneska veran eða boðberinn).

Fyrir töluna „7“: fylling. (Einnig: innsigli skaparans Guðs)

Fyrir ofan þessa mynd höfum við samsetningar af viðbótum af fyrstu sjö grunntölunum; dæmi: 8 =6+2; 9 =6+3; 10 =7+3; 11 =6+5 og 7+4; 12 =7+5 og 6+6; 13 =7+6. Þetta val hefur andlega merkingu í tengslum við þemu sem fjallað er um í þessum köflum Opinberunarbókarinnar. Í Daníelsbók finnum við spádómsboðskapinn um kristni-boðstíma Messíasar í 2., 7., 8., 9., 11. og 12. kafla.

Í bókinni Opinberun opinberað Jóhannesi postula er táknræni kóði kaflanúmeranna mjög afhjúpanði. Kristni tímum er skipt í tvo megin sögulega hluta.

Hið fyrsta, sem er fest við töluna „2“, nær yfir meirihlutatíma hinnar kenningarlegu „ófullkomleika“ kristinnar trúar sem rómversk-kaþólskur páfi táknaði frá 538, erfingi trúarreglunnar sem komið var á síðan 7. mars 321 af heiðna rómverska keisaranum Konstantínus. ^{ég} Kafli 2 nær yfir allan tímann á milli 94 og 1843.

Annar hlutinn sem táknaður er með tölunni „3“ varðar, frá 1843, „aðventista“ tímanum, þeim tíma þegar Guð krefst þess að postulleg kenningarleg „fullkomnun“ verði endurreist í samræmi við áætlunina sem spáð er í guðdómlegu tilskipuninni sem vitnað er í í Dan.8:14. Þessi fullkomnun mun nást smám saman þar til endurkomu Krists er væntanleg vorið 2030.

Fyrir ofan töluna 7, talan 8, 2+6, kallar fram tíma ófullkomleika (2) djöfulegra verka (6). Talan 9, 3+6, gefur til kynna tíma fullkomnunar (3) og jafn djöfulegra verka (6). Talan 10, 3+7, spáir fyrir tíma fullkomnunarinnar (3), fyllingu (7) hins guðlega verks.

Talan „11“ eða aðallega 5+6 miðar við þann tíma franska trúleysis þar sem maðurinn (5) er tengdur djöflinum (6).

Talan „12“, þ.e. 5+7, sýnir tengsl mannsins (5) við skaparans Guð (7 = fylling og konunglegt innsigli).

Talan „13“ eða 7+6, táknar fyllingu (7) kristinnar trúar sem tengist djöflinum (6); páfi fyrst (*sjó*) og mótmælenda (*land*) á síðustu dögum.

Talan „14“ eða 7+7 varðar aðventistastarfið og alheimsboðskap þess (*Eilíft fagnaðarerindi*).

Talan „15“, þ.e. 5+5+5 eða 3x5, kallar fram tíma mannglegrar (3) fullkomnunar (5). Það er sá sem markar endalok náðartímans. Hið andlega „hveiti“ er þroskað til að uppskera og geyma í himneskum hlöðum. Undirbúningi hinna útvöldu er lokið vegna þess að þeir hafa náð því stigi sem Guð krefst.

Talan „16“ varðar í Opinberunarbókinni, tímann þegar Guð hellir „*sjö síðustu hettuglösum reiði sinnar*“ yfir trúaróvini sína, ótrúa kristni í 13. kafla.

Talan „17“ dregur merkingu sína, eins og sú fyrri, frá þemað sem Guð gefur henni í spádómi sínum: í Opinberunarbókinni 17, táknið um „dóm hinnar miklu skækju“ *af Guði*. Í Biblíunni snýst fyrsta notkun þessarar táknrænu tölu um páskavikuna sem hefst á 10. ^{degi} fyrsta mánaðar ársins og lýkur á 17. ^{degi}. Páskarnir eru orðnir fullkomnir á stigi daga fyrir dauða „*Guðs lambs*“ Jesú Krists og spáð er fyrir páskunum á dagárum á 70. ^{af} „*70 vikum*“ ára Dan.9:24 til 27. Spádómur

70. viku 27. verss nær því yfir tíma árána sjö á milli 26. og 33. Markmiðið sem spádómurinn gefur til kynna eru páskarnir á vorin, „ í miðju “ þessara sjö ára spádómsvikunnar. vitnað í Dan.9:27.

Fyrir síðustu sanna „aðventista“ mun talan 17 varða 17 alda iðkun á rómverskum sunnudegi, synd sem stofnuð var 7. mars 321. Afmælisdagurinn fyrir lok þessara 17 alda, 7. mars 2021, opnaði „tíma hinnar 17. endir “ spáði í Dan.11:40. Þessi „ tími “ er hagstæður fyrir uppfyllingu þessarar síðustu viðvörunarrefsingar sem, sem tákna þriðju heimsstyrjöldina, er einnig spáð af Guði með „ sjötta básúnunni “ sem opinberaður er í Op.9:13 til 21. Efnahagsleg eyðileggingin af völdum Covid. -19 veira markar árið 2020 (20. mars 2020 til 20. mars 2021) sem upphaf guðlegra refsinga.

Þema kafla „18“ er refsing „ *Babýlon hinnar miklu* “.

Kafla „19“ miðar að samhengi endurkomu Jesú Krists í dýrð og árekstra hans við mannlega uppreisnarmenn.

Kafla „20“ kallar fram sjöunda árpúsundið, á auðninni jörðinni þar sem djöfullinn er haldinn fanga og á himnum, þar sem hinir útvöldu halda áfram að dæma líf og verk hinna óguðlegu dauðu uppreisnarmanna sem Guð hafnaði.

Kafla "21" finnur tákn málið 3x7, það er að fullkomnun (3) guðlegrar helgunar (7) endurskapað í útvöldu hennar endurleyst frá jörðu.

Við sjáum því að spádómurinn tekur sem þema útvalinn aðventisma í Opinb. 3, 7, 14 =2x7 og 21 =3x7 (vöxtur í átt að fullkomnun helgunar).

Kafla „22“ vígir þann tíma þegar Guð setur hásæti sitt og hina útvöldu í eilífu ríki sínu á hinn endurnýjuðu og endurnýjuðu jörð.

Aðventismi

Hverjir eru þá þessir synir og dætur Guðs? Við gætum allt eins sagt það strax, því þetta skjal mun veita allar æskilegar sönnunargögn, þessari guðlegu opinberun er beint af Guði til „aðventista“ kristinna manna. Því hvort þú líkar við það eða ekki, vilji Guðs er fullvalda og síðan vorið 1843, þegar tilskipun sem spáð var í Daníel 8:14 tók gildi, hefur staðallinn „Sjöunda dags aðventista“ verið eini farvegurinn sem enn tengir Guð saman. og hans mennsku þjónar. En varast! Þetta viðmið er í stöðugri þróun og neitun þessarar þróunar, sem Guð hefur viljað, hefur valdið því að Jesú Kristur hefur ælt opinberri stofnun hennar upp frá 1994. Hvað er aðventismi? Þetta orð kemur frá latneska „adventus“ sem þýðir: aðventa. Þessar Jesú Krists, fyrir hina miklu endurkomu hans í dýrð föðurins, var væntanleg vorið

1843, haustið 1844 og haustið 1994. Þessar rangar væntingar, sem kveðið var á um í verkefni Guðs, voru engu að síður alvarlegar. afleiðingar, hörmulegar andlegar afleiðingar fyrir þá sem fyrirritu þessar spádómlegu tilkynningar og væntingar þeirra, vegna þess að þær voru skipulagðar, fullvalda, af hinum mikla skapara Guði. Þannig mun hver sá sem kannast við í þessu skjali ljósunum sem Jesús Kristur leggur til verða, sem bein afleiðing, „aðventisti“, „sjöunda dags“, ef ekki meðal manna, þá mun þetta vera tilfellið fyrir Guð; þetta, um leið og hann yfirgefur hina trúarlegu hvíld fyrsta dags, til að iðka það sem eftir er af sjöunda degi, kallaður hvíldardagurinn, helgaður af Guði frá sköpun heimsins. Að tilheyrja Guði felur í sér viðbótarkröfur frá Guði; með hvíldardegi verður hinn kjörni aðventisti að gera sér grein fyrir því að líkami hans er líka eign Guðs og sem slíkur verður hann að næra hann og sjá um hann sem dýrmæta guðlega eign, holdlegan helgidóm. Því að Guð hefur mælt fyrir manningum, í 1. Mós.1:29, hugsjónafæði hans: „ *Og Guð sagði: Sjá, ég gef yður allar jurtir sem fræ bera, sem eru á allri jörðinni, og öll tré sem í honum eru. ávöxtur trésins og sáðberandi: þetta skal vera yðar fæða.* ”

Hugsun aðventista er óaðskiljanleg frá kristna verkefni sem Guð hefur opinberað. Endurkoma Jesú Krists er nefnd í fjölmörgum biblíutilvitnunum: Sál.50:3: „ **Guð vor kemur** , hann situr ekki í hljóði. fyrir honum er etandi eldur, í kringum hann ofsafenginn stormur “; Sál.96:13: “ *...frammi fyrir Drottin! Því að hann kemur, því að hann kemur til að dæma jörðina ; hann mun dæma heiminn í réttlæti og fólkið eftir trúfesti sinni.* » ; Jes.35:4: „ *Segðu við þá sem eru hryggir í hjarta: Verið hugrakkir, verið ekki hræddir. hér er þinn Guð, hefndin mun koma, refsing Guðs; Hann mun sjálfur koma og bjarga þér* “; Hós.6:3: “ *Lát oss vita, leitum að þekkja Drottin. koma hennar er eins örugg og döggunin. Hann mun koma til okkar eins og regn , eins og vorregn sem vökvar jörðina* “; Í ritningum nýja sáttmálans lesum við: Matt.21:40: „ *Þegar Drottinn víngarðsins kemur , hvað mun hann gera við þessa leiguliða?* » ; 24:50: “ *... húsbóndi þessa þjóns kemur á þeim degi sem hann býst ekki við og á klukkutíma sem hann veit ekki,* ”; 25:31: „ *Þegar Mannssonurinn kemur í dýrð sinni , ásamt öllum englum, mun hann sitja í dýrðarhásæti sínu.* » ; Jea.7:27: “ *Hins vegar vitum við hvaðan þessi kemur; en Kristur, þegar hann kemur , mun enginn vita hvaðan hann er.* » ; 7:31: „ *Margir úr mannfjöldanum trúðu á hann og sögðu: Mun Kristur, þegar hann kemur , gjöra meiri kraftaverk en þessi?* » ; Hebr.10:37: „ *Lamma stund enn: sá sem koma mun koma , og hann mun ekki teyja . Síðasti vitnisburður Jesú: Jóhannes 14:3: „ Og þegar ég fer og búi yður stad , kem ég aftur og mun taka yður til mín , til þess að þér séuð þar sem ég er . Vitnisburður englanna: Post.1:11: “ Og þeir sögðu: Galíleumenn, hvers vegna hættið þér að horfa til himins? Þessi Jesús, sem tekinn er upp frá yðar til himna, mun koma á sama hátt og þú sást hann fara til himna. ”. Aðventistaverkefni Messíasar birtist í: Jes.61:1-2: “ *Andi Drottins, JaHWéH, er yfir mér, því að JaHWéH hefur smurt mig til að flytja fátækum fagnaðarerindið; Hann hefur sent mig til að lækna þá sem hafa sundurmarið hjarta, boða herteknum frelsi og füngum frelsun. að boða ár náðar JaHWéH, ...* ” Hér, þegar Jesús las þennan texta í samkunduhúsinu í Nasaret, hætti Jesús lestri sínum og lokaði bókinni, því að restin, um “ *daginn hefnd* “ átti aðeins að nást 2003 árum síðar, vegna dýrðlegrar*

guðlegrar endurkomu hans: „ *og dagur hefndar frá Guði vorum ; að hugga alla þjáða;* »

Aðventismi í dag hefur mörg andlit, og í fyrsta lagi opinberi stofnanabátturinn sem hafnaði árið 1991, síðustu ljósunum sem Jesús bauð honum, í gegnum hið auðmjúka mannlega verkfæri sem ég er. Upplýsingar munu birtast þar sem við á í þessu skjali. Fjölmargir andófshópar aðventista eru dreifðir um jörðina. Þessu ljósi er beint til þeirra sem forgangsverkefni. Hún er „stóra ljósið“ sem eldri andlega systir okkar, Ellen White, vildi leiða aðventistafólkið að. Hún kynnti verk sín sem „litla ljósið“ sem leiðir til „hið stóra“. Og í síðasta opinbera boðskap sínum, með því að veifa Biblíunni í báðar hendur, lýsti hún yfir: „Bræður, ég mæli með þessari bók fyrir ykkur. Ósk hans er nú uppfyllt; Daníel og Opinberunarbókin eru algjörlega dulgreind með ströngri notkun biblíulegra kóða. Fullkomið samræmi opinberar hina miklu visku Guðs. Lesandi, hver sem þú ert, ég hvet þig til að gera ekki mistök fortíðarinnar, það ert þú sem verður að laga þig að guðdómlegri áætlun, því að almættið mun ekki laga sig að þínu sjónarhorni. Neitun ljóss er dauðasynd án nokkurra lækninga; blóðið sem Jesús Kristur úthellir hylur það ekki. Ég loka þessum mikilvæga sviga og snýr aftur að „ *ógæfunni* “ sem tilkynnt var um.

Áður en ég fer að nálgast söguna um Apocalypse, verð ég að útskýra fyrir þér hvers vegna spádómarnir innblásnir af Guði eru almennt mikilvægir fyrir okkur, manneskjur, að mestu leyti, þar sem þekking þeirra eða fyrirlitning mun leiða til eilífs lífs eða varanlegs dauða. Ástæðan er sem hér segir: mönnum líkar við stöðugleika og óttast sem slíkar breytingar. Þar af leiðandi verndar hann þennan stöðugleika og umbreytir trúarbrögðum sínum í hefð og fleygir öllu sem kemur fram í þætti nýjungarinnar. Svona, til eyðileggingar, virkuðu fyrst Gyðingar í gamla guðlega bandalaginu, sem Jesús hikar ekki við að fordæma sem „ *samkundu Satans* “ í Opb. 2:8 og 3:9. Með því að fylgja hefð feðranna trúðu þeir að með þessum hætti myndu þeir ná að vernda samband sitt við Guð. En hvað gerist í þessu tilfalli? Maðurinn hlustar ekki lengur á Guð þegar hann talar við hann heldur biður hann Guð að hlusta á hann tala. Í þessu ástandi finnur Guð ekki lengur frásögn sína, því meira sem, ef það er satt að hann sjálfur breytist ekki í eðli sínu og dómgreind sinni sem er eilíflega sú sama, þá er það líka satt að verkefni hans er stöðugt að vaxa og stöðugt að breytast. Eitt vers nægir til að staðfesta þessa hugmynd: „ *Vegur hinna réttlátu er eins og ljómandi ljós, hvers birta eykst fram á miðjan dag.* (Pro 4:18).“ „ *Leið* “ þessa vers er jafngild „ *leiðinni* “ sem Jesús Kristur felur í sér. Þetta sannar að sannleikur trúar á Krist þróast einnig með tímanum, samkvæmt vali Guðs, í samræmi við áætlun hans. Frambjóðendur til eilífðar ættu að gefa orðum Jesú þá merkingu sem þeir eiga skilið þegar hann sagði við þá: „ *Þann sem varðveitir verk mín allt til enda mun ég gefa...* (Op.2:26)“. Margir halda að það sé nóg að halda því sem maður hefur lært frá upphafi til enda; og þetta var þegar villa þjóðernisgyðinga og lærdómur Jesú í dæmisögu hans um talenturnar. En þetta er að gleyma því að sönn trú er varanlegt samband við anda hins lifanda Guðs sem sér um að gefa börnum sínum þessa

fæðu sem kemur út úr munni hans á öllum tímum og alltaf. Orð Guðs er ekki bundið við heilagar ritningar Biblíunnar, eftir það er til frambúðar, hið lifandi „Logos“, Orðið sem er stundargert hold, Kristur sem starfar í heilögum anda til að halda áfram samræðum sínum við þá sem hafa hann. elska og leita hans af allri sálu sinni. Ég get vitnað um þessa hluti þar sem ég hef persónulega notið góðs af þessu framlagi nýju ljóss sem ég deili með þeim sem elska það eins mikið og ég. Nýjungin sem berast frá himnum bætir stöðugt skilning okkar á opinberuðu verkefni þess og við verðum að vita hvernig á að ákveða og yfirgefa úreltar túlkanir þegar þær verða úreltar. Biblían býður okkur að gera þetta: „*Skoðaðu allt; halda fast við það sem gott er; (1Th.5:21).*“

Dómur Guðs er stöðugt lagaður að þessari framsæknu þróun ljóssins sem innblásið er og opinberað kjörnum vörsluaðilum véfrétta hans. Þannig veldur ströng virðing fyrir hefð tapi, vegna þess að hún kemur í veg fyrir að manneskjur geti lagað sig að þróun sparnaðaráætlunarinnar sem smám saman kemur í ljós allt til enda veraldar. Það er tjáning sem fær fullt gildi sitt á trúarsviðinu, það er: sannleikur samtímans eða sannleikur nútímans. Til að skilja þessa hugsun betur verðum við að líta inn í fortíðina, þar sem við höfðum fullkomna trúarkenningu á tímum postulanna. Síðar, á tímum mikilla myrkurs sem spáð var, var kenning postulanna skipt út fyrir kenningu „Róm“ tveggja; keisaradæmið og páfann, tveir áfangar sama guðdómlega verkefnisins undirbúið fyrir djöfulinn. Þess vegna réttlætir siðbótastarfið nafn sitt, vegna þess að það felur í sér að uppræta falskenningar með rótum og endurplanta eyddum góðu fræi postullegrar kenningar. Með mikilli þolinmæði gaf Guð tíma, mikinn tíma, til að ljós hans yrði endurreist til fulls. Ólíkt heiðnu guðunum sem bregðast ekki við, vegna þess að þeir eru ekki til, þá lifir skapari Guð að eilífu, og hann sýnir að hann er til, með viðbrögðum sínum og óviðjafnanlegum gjörðum sínum; því miður fyrir manninn, í skjóli harðra refsinga. Sá sem stjórnar náttúrunni, sem stýrir eldingum, þrumum og eldingum, sem vekur eldfjöll og lætur þau spúa eldi á sekt mannkyn, sem veldur jarðskjálftum og veldur eyðileggjandi flóðbylgjum, er líka sá sem kemur til að hvísla í hugum kjörinna embættismanna sinna. framgang verkefnis síns, hvað hann er að undirbúa, eins og hann hafði boðað fyrirfram, löngu áður. „*Því að Drottinn Guð gjörir ekkert fyrr en hann hefur opinberað þjónum sínum spámönnunum leyndardóm sinn*“, samkvæmt Amos 3:7.

Fyrsta sýn á Apocalypse

Í kynningu sinni lýsir Jóhannes, postuli Drottins Jesú Krists, fyrir okkur þeim myndum sem Guð gefur honum í sýn og boðskapnum sem hann heyrir. Í útliti, en aðeins í útliti, gefur Opinberunarbókin, þýðing á gríska „apocalupsis“, ekkert í ljós, vegna þess að hún heldur sínum dularfulla þætti óskiljanlegum fjölda trúaðra sem lesa hana. Leynardómurinn dregur úr þeim kjarkinn og þeir eru minnkaðir við að hunsu leyndarmálin sem afhjúpuð eru.

Guð gerir þetta ekki að ástæðulausu. Með því að haga sér á þennan hátt kennir hann okkur hversu heilög opinberun hans er og sem slík er hún aðeins ætluð hans útvöldu. Og hér er rétt að hafa þetta á hreinu, útvaldir hans eru ekki þeir sem segjast vera það, heldur eingöngu þeir sem hann sjálfur viðurkennir sem þjóna sína, vegna þess að þeir skera sig úr, falstrúaðir, með trúmennsku sinni og hlýðni. .

„ Opinberun Jesú Krists, sem Guð gaf honum til að sýna þjónum sínum það, sem **skjótt þarf að gerast**, og sem hann kunngjörði með því að senda engil sinn til þjóns síns Jóhannesar, sem vitnaði um orð Guðs og vitnisburð Jesú Krists. , allt sem hann sá. (Opinb.1:1-2).“

Þannig sagði hann sem lýsti yfir í Jóhannesi 14:6: „ *Ég er vegurinn, sannleikurinn og lífið. enginn kemur til föðurins nema fyrir mig* “, kemur í gegnum Apocalypse hans, opinberun sína, til að sýna þjónum sínum veg sannleikans sem gerir þeim kleift að öðlast eilíft líf sem boðið er og lagt til í hans nafni. Þess vegna munu aðeins þeir sem hann metur verðugan þess að fá það fá það. Eftir að hafa sýnt á áþreifanlegan hátt í gegnum jarðneska þjónustu sína hvað er fyrirmynd sannrar trúar, mun Jesús viðurkenna þá sem eru verðugir hans og frjálstrar friðþægingarfórnar hans, þar sem þeir hafa sannarlega skuldbundið sig til þessarar fyrirmyndarleiðar sem hann gekk á undan þeim. Full vígsla hans til þjónustu við Guð er staðallinn sem lagður er til. Ef meistarinn sagði við Pílatus: „ *...Ég er kominn í heiminn til að bera sannleikanum vitni...* (Jóhannes 18:37),“ í þessum sama heimi, verða útvöldir hans að gera slíkt hið sama.

Sérhver ráðgáta hefur sína skýringu, en til að fá hana verður þú að nota lyklna sem opna og loka aðgangi að leyndarmálum. En því miður fyrir yfirborðslega forvitna, aðallykillinn er Guð sjálfur, í eigin persónu. Í frístundum sínum og samkvæmt óskeikulu og fullkomlega réttlátu mati sínu, opnar hann eða lokar mannlegri greind. Þessi fyrsta hindrun gerir hina opinberuðu bók óskiljanlega og Biblían verður almennt, þegar hún er háð lestri falstrúaðra, safn greina um trúarleg alibi. Og þessir falstrúuðu eru mjög margir, þess vegna hafði Jesús á jörðinni margfaldað viðvaranir sínar um falskristna sem myndu birtast allt til enda veraldar, samkvæmt Matt.24:5-11-24 og Matt.7. :21 til 23, þar sem hann varar við röngum fullyrðingum þeirra sem hrópa á hann.

Apocalypse er því opinberun á sögu hinnar sannu trúar sem Jesús Kristur viðurkenndi á föðurnum og í heilögum anda sem kemur frá föðurnum, hinum eina skapara Guði. Þessi sanna trú gerir útvöldu sína hæfa sem ganga í gegnum mikla trúarrugl á myrkum öldum. Þetta ástand réttlætir tákn *stjarna* sem Guð eignar hinum útvöldu sem hann þekkir, jafnvel í augnabliki, því eins og þær skína þær í myrkrinu, " *til að lýsa jörðina .* " »

Annar lykillinn að Opinberuninni er falinn í bók Daníels spámanns, einni af bókum gamla sáttmálans, sem er það fyrsta af „ *tvö vottum* “ Guðs sem vitnað er í í Op.11:3; önnur er Opinberunin og bækur hins nýja sáttmála. Í jarðneskri þjónustu sinni vakti Jesús athygli lærisveina sinna á þessum spámanni Daníel, en vitnisburður hans er flokkaður í sögubækurnar í hinni heilögu „Tóru“ Gyðinga.

Guðleg opinberun er í formi tveggja andlegra dálka. Það er svo satt að Daníelsbækur og Apocalypse sem Jóhannesi var gefin eru háðar innbyrðis og fyllast saman til að bera, eins og tvær súlur, höfuðborg guðlegrar himneskrar opinberunar.

Opinberunin er því saga sannrar trúar sem Guð skilgreinir í þessu versni: „ *Sæll er sá sem les og þeir sem heyra spádómsorðin og varðveita það sem þar er ritað! Því að tíminn er í nánd* (Op.1:3).“

Sögnin „lesa“ hefur nákvæma merkingu fyrir Guð sem tengir þá staðreynd að skilja skilaboðin sem lesin eru. Þessi hugsun kemur fram í Jes.29:11-12: „ *Öll opinberun er yður sem orð innsiglaðrar bókröllu, sem gefin eru manni, sem kann að lesa, og segir: Lestu þetta! Og hver svarar: Ég get það ekki, því það er*

*innsiglað; eða eins og bók sem maður gefur manni sem kann ekki að lesa og segir: Lestu þetta! Og hver svarar: Ég kann ekki að lesa . Með þessum samanburði staðfestir andinn ómöguleikann á að skilja guðlega boðskapinn sem er kóðaður fyrir þá sem „ heiðra hann með munni og vörum, en hjörtu þeirra eru fjarri honum “, samkvæmt Jes.29:13: „ *Drottinn sagði: Þegar þetta fólk nálgast mig, þeir heiðra mig með munni sínum og vörum. en hjarta hans er fjarri mér, og óttinn sem hann hefur við mig er aðeins fyrirmæli mannglegrar hefðar* ”.*

Þriðji lykillinn bætist við þann fyrsta. Það er líka að finna í Guði sem velur fullvalda úr sínum útvöldu, þann sem hann mun gera kleift að „lesa“ spádóminn til að upplýsa bræður sína og systur í Jesú Kristi. Því að Páll minntist á það í 1.Kor.12:28-29: „ *Og Guð hefur í söfnuðinum í fyrsta lagi útnefnt postula, í öðru lagi spámenn, í þriðja lagi kennara, síðan þá sem hafa kraftaverkagjöfina, síðan þá sem hafa hæfileikana til að lækna. aðstoða, stjórn, tala ýmis tungumál. Eru allir postular? Eru allir spámenn? Eru þetta allir læknar?* ”.

Í þeirri röð undir stjórn Guðs, spuna menn ekki sem spámaður eftir persónulegri mannlegri ákvörðun. Allt að gerast eins og Jesús kenndi í dæmisögunni, við megum ekki flýta okkur að taka fyrsta sætið fremst á sviðinu, heldur þvert á móti, við verðum að sitja aftast í salnum, og bíða, ef það er nauðsynlegt. , að Guð býður okkur að fara í fremstu röð. Ég þráði ekki að gegna neinu sérstöku hlutverki í starfi hans og ég hafði aðeins mikla löngun til að skilja merkingu þessara undarlegu skilaboða sem ég las í Opinberunarbókinni. Og það var Guð sem, áður en ég skildi merkinguna, kallaði mig í sýn. Svo ekki vera hissa á einstaklega lýsandi karakter verkanna sem ég kynni; það er ávöxtur sannkallaðs postullegrar trúboðs.

Augnabliks vanhæfni til að skilja leyndarmál þess sem birtast í kóða er því eðlileg og búist við í þeirri röð sem Guð hefur sett. Fáfræði felur ekki í sér galla, svo framarlega sem hún er ekki afleiðing af synjun á gefið ljós. Ef um er að ræða neitun á því sem hann opinberar fyrir tilstilli spámannanna sem hann felur í þessu verkefni, þá er guðdómurinn tafarlaus: hún er rof á sambandi, vernd og von. Þannig fékk trúboðsspámaður, Jóhannes, frá Guði kóðaða sýn, á endalokatímanum kynnir annar trúboðsspámaður þér í dag afkóðuðu sýn Daníels og Opinberunarbókarinnar, og býður þér allar tryggingar guðlegrar blessunar með háleitum skýrleika sínum. Fyrir þessa afkóðun, aðeins ein heimild: Biblían, ekkert nema Biblían, heldur öll Biblían, undir lýsingu heilags anda. Athygli Guðs og kærleikur hans beinist að einföldustu mannverum, eins og hlýðnum börnum, sem hafa orðið sjaldgæf á endalokatímanum. Skilningur á guðlegri hugsun er aðeins hægt að ná í náinni og ákafri samvinnu milli Guðs og þjóns hans. Ekki er hægt að stela sannleikanum; hún á það skilið. Það er tekið á móti þeim sem elska það sem guðlega útgeislun, ávöxt, kjarna hins elskaða og dáða Drottins.

Heildarbygging hinnar miklu Opinberunarbókar sem bækurnar Daníel og Opinberunin koma til með að bæta er risastór og villandi flókin. Vegna þess að í raun og veru nefnir Guð oft sömu viðfangsefnin undir mismunandi og fyllri hliðum og smáatriðum. Á því stigi valds sem ég hef á viðfangsefninu í dag er í raun mjög einfalt að draga saman opinbera trúarsögu.

Það er enn eftir fjórði lykillinn: það erum við sjálf. Við verðum að vera valin, vegna þess að sál okkar og allur persónuleiki okkar verður að deila með Guði, öllum hugmyndum hans um gott og illt. Ef einhver tilheyrir honum ekki er víst að hann vefengir kenningu sína um eitt eða annað. Hin dýrðlega opinberun birtist aðeins skýr í helguðum huga hinna útvöldu. Sannleikurinn er þannig að það er ekki hægt að semja um hann, það er ekki hægt að semja um hann, það verður að taka hann eins og hann er eða skilja hann eftir. Eins og Jesús kenndi er allt ákveðið með „já“ eða „nei“. Og það sem maðurinn bætir við kemur frá hinum illa.

Enn er eftir grundvallarviðmiðun sem Guð krefst: algjör auðmýkt. Hroki af verki er lögmætt en stolt mun aldrei vera: „*Guð stendur gegn stoltum en auðmjúkum veitir hann náð*“ (Jak.4:6).“ Hroki, þar sem rót hins illa sem olli falli djöfulsins með voðalegum afleiðingum hans fyrir sjálfan sig og allar himneskar og jarðneskar skepnur Guðs, er ómögulegt fyrir stolta veru að öðlast kjör í Kristi.

Auðmýkt, sönn auðmýkt, felst í því að viðurkenna mannlegan veikleika okkar og trúa orðum Krists þegar hann segir okkur: „*án mín getið þér ekkert gert*“ (Jóhannes 15:5).“ Í þessu „*ekkert*“ er fyrst og fremst að finna möguleikann á að skilja merkingu dulritaðra spádómsboða þess. Ég skal segja þér hvers vegna og gefa þér skýringuna. Í visku sinni, guðlegu vitsmunum sínum, innblástur Drottinn Daníel með spádómum sínum í þáttum sem eru aðgreindir með áratugum. Áður en hann hvatti mig með hugmyndinni um að gera samanburðarsamsetningu allra þessara spádóma skipt í kafla, hafði enginn gert það á undan mér. Því það er aðeins með þessari tækni sem ásakanir Guðs öðlast nákvæmni og skýrleika. Leyndarmál ljóssins byggist á samsetningu allra spádómstextanna, samhliða rannsókn á gögnum úr aðskildum köflum þess, og umfram allt að leita í Biblíunni að andlegri merkingu tákna sem fundust. Þangað til þessi aðferð var notuð, Daníelsbók, en án hennar er spádómur Opinberunarbókarinnar fullkomlega óskiljanlegur, vaktu þær guðlegu ásakanir sem nefndar voru ekki of miklar áhyggjur af þeim sem þær snerta. Það er til þess að breyta þessu ástandi sem heilagur andi Jesú Krists hvatti mig til að gera mér ljóst hvað fram að því var haldið óljósu. Tilgreiningin á fjórum meginmarkmiðum guðlegrar reiði kemur þannig í ljós á óumdeilanlegan hátt. Guð viðurkennir ekkert annað vald en ritað orð hans, og það er þetta sem fordæmir og ásakar, undir titlinum „*tveggja votta*“ þess, samkvæmt Opb. 11:3, jarðneska og himneska syndara. Lítum nú á þessa opinberuðu spádómlegu sögu í stuttu máli.

Fyrsti hluti : Saga Ísraels í brottvísun síðan – 605

Daníel kemur til Babýlon (-605) Dan.1

Sýn Daníels um höfðingja í röð

1-Kaldeska heimsveldið: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Meða- og Persaveldi: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Gríska heimsveldið: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Rómaveldi: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Evrópsku konungsríkin: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Páfastjórnin: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Annar hluti : Daníel + Opinberun

Spádómur um fyrstu komu Messíasar, hafnað af Gyðingum: Daníel 9.

Gyðingaofsóknir af hálfu gríska konungsins Antíókosar IV Epifanes (-168): tilkynning um *mikla hörmung* : Dan.10:1. Uppfyllingin: Dan.11:31. Rómverskar ofsóknir (70): Dan.9:26.

Á eftir Kaldeum, Medum og Persum, Grikkjum, yfirráðum Rómar, keisara, síðan páfa, frá 538. Í Róm mætir kristin trú dauðlegum óvinum sínum í tveimur keisara- og páfastigum sínum í röð: Dan.2 :40 til 43; 7:7-8-19 til 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 til 6-13 til 16; 13:1-10; 14:8.

Frá 1170 (Pierre Valdo), verk siðbótarinnar fram að endurkomu Krists: Apó.2:19-20-24 til 29; 3:1 til 3; 9:1-12; 13:11 til 18.

Milli 1789 og 1798, refsiaðgerðir fransks byltingarkennds trúleysis: Rev.2:22; 8:12; 11:7-13.

Heimsveldi Napóleons I : Apo.8:13.

Frá 1843, prófsteinn aðventistatrúarinnar og afleiðingar hennar: Daníel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Fall hefðbundins mótmælendatrúar: Rev.3:1 til 3; refsing hans: Rev.9:1 til 12 (⁵ *trompet*). Blessaðir brautryðjendur aðventista: Opinb.3:4-6.

Frá 1873, opinber blessun hinnar alhliða sjöunda dags aðventistastofnunar: Daníel 12:12; Opinb.3:7; innsigli *Guðs* : Rev.7; alheimsverkefni þess eða skilaboð frá englum þremur: Opb.14:7 til 13.

Frá 1994, sem varð fyrir prófi spámannlegrar trúar, féll stofnanatrúin aðventista: Opinb.3:14 til 19. Afleiðingin: hún gekk í herbúðir mótmælenda sem hafnað var síðan 1844: Opinb.9:5-10. Refsing hans: Rev.14:10 (*hann mun líka drekka ...*).

Milli 2021 og 2029, þriðja heimsstyrjöldin: Daníel 11:40 til 45; Opinb.9:13 til 19 (þann ⁶ *trompet*).

Árið 2029, lok tíma sameiginlegrar og einstaklings náðar: Apo.15.

Alheimspróf trúarinnar: sunnudagslögmálið sett: Op.12:17; 13:11-18; 17:12-14; síðustu plágurnar sjö: Rev.16.

Vorið 2030, „ *Harmageddon* “: úrskurður dauðans og dýrðlegrar endurkomu Krists: Daníel 2:34-35-44-45; 12:1; Opb.13:15; 16:16. Sjöundi *lúðurinn* : Op.1:7; 11:15-19; 19:11 til 19. *Sjöunda síðasta plágan* : Op.16:17. *Uppskera* eða upprifjun hinna útvöldu: Opinb.14:14 til 16. *Uppskera* eða refsing falstrúarkennara: Opinb.14:17 til 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Frá vori 2030, sjöunda árþúsundi eða hvíldardaginn mikla fyrir Guð og hans útvöldu: sigraður, Satan er hlekkjaður á auðninni jörð í þúsund ár : Op.20:1 til 3. Á hinnum dæma hinir útvöldu hina föllnu: Daníel 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Um 3030, hinn síðasti dómur: dýrð hinna útvöldu: Apo.21. *Annar dauði á jörðu*: Daníel 7:11; 20:7 til 15. Á hinn endurnýjuðu jörð: Opb.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Tákn Rómar í spádómum

Hinn óljósi þáttur spádómanna byggir á notkun ólíkra tákna þótt þau snerti sömu aðilann. Þær verða því fyllingar, í stað þess að útiloka hvort annað. Þetta gerir Guði kleift að halda í dularfulla þætti textanna og byggja upp í skissu mismunandi hliðar á viðfangsefninu. Svo er það með aðalmarkmið þess: Róm.

Í Dan.2, í sýn styttunnar, er það fjórða heimsveldið með tákni „*fætur úr járn*“ . „*Járn*“ endurspeglar harðorða karakter þess og latnesku einkunnarorð þess „*DVRA LEX SED LEX*“, þýtt sem: „lögmálið er hart, en lögmálið er lögmálið“. Að auki minna „*járnfætturnir*“ á útlit rómverskra hersveita, klædda járnþrygkjum, á bol, á höfði, á öxlum, á handleggjum og fótleggjum, og stíga fram fótgangandi í löngum, skipulögðum og öguðum *súlum* .

Í Dan.7 er Róm, í tveimur heiðnu áföngum sínum, lýðveldis- og keisaraveldinu, enn fjórða heimsveldið sem lýst er sem „*hræðilegt skrímsli með járntennur*“ . *Járn tanna* hennar tengir hana við *járnfætur Dans.2* . Það hefur einnig " *tíu horn* " sem tákna tíu sjálfstæð evrópsk konungsríki sem munu myndast eftir fall Rómaveldis. Þetta er kennslan í Dan.7:24.

Dan.7:8 lýsir útliti ellefta „*horns*“ sem verður í spádómnum, aðalmarkmið allrar guðlegrar reiði. Það fær nafnið „*litla horn*“ en, þversagnakennt, gefur Dan.7:20 því „*meira útlit en hinir*“ . Skýringin verður gefin í Dan.8:23-24, „*Þessi ósvífni og listfengi konungur... mun ná árangri í skuldbindingum sínum; hann mun tortíma hinum völdugu og lýð hinna heilögu .*“ Þetta er aðeins hluti af þeim aðgerðum sem Guð kennir við þetta annað rómverska yfirráð, sem náðist frá 538, með stofnun páfastjórnar sem lagði á rómversk-kaþólsku trúna með keisaravaldi Justinianusar ^I . Við verðum að taka mark á öllum ásökunum sem Guð setur fram á dreifðan hátt í gegnum spádóminn gegn þessari einræðislegu og einræðislegu, en trúarlegu, stjórn sem rómverskur páfi stendur fyrir. Ef Dan.7:24 kallar hann „*öðrúvísi en þann fyrsta*“, er það einmitt vegna þess að vald hans er trúarlegt og að það hvílir á trúgírni hinna völdugu sem óttast hann og óttast áhrif hans hjá Guði; sem Dan.8:25 rekur til „*árangurs svika hans*“ . Sumum kann að

finnast það óeðlilegt að ég tengi konunginn í Daníel 7 við konunginn í Daníel 8. Ég verð því að sýna fram á réttlætingu þessarar tengingar.

Í Dan.8 finnum við ekki lengur fjóra keisaraveldið Dan.2 og 7, heldur aðeins tvö af þessum heimsveldum, ennfremur greinilega auðkennd í textanum: Meda- og Persaveldi, táknað með „hrút“ og gríska heimsveldið. mynd af „geit“ sem er á undan Rómaveldi. Árið 323 dó hinn mikli gríski sigurvegari Alexander mikli, „*hið mikla horn geitarinnar brotnaði*“. En án erfingja er veldi hans skipt á milli hershöfðingja hans. Eftir 20 ára stríð á milli þeirra, eru aðeins 4 konungsríki eftir " *fjögur horn risu upp í fjóra vinda himinsins til að koma í staðinn* ". Þessi fjögur horn eru Egyptaland, Sýrland, Grikkland og Þrakía. Í þessum 8. kafla kynnir andinn okkur fæðingu þessa fjórða heimsveldis sem í upphafi var aðeins vestræn borg, fyrst konungsríki, síðan Lýðveldisstjórn síðan - 510. Það er í Lýðveldisstjórn sinni sem Róm náði smám saman völdum með því að umbreyta þjóðunum. sem bað um hjálp þess inn í rómverskar nýlendur. Svona, í 9. versu, undir nafninu „*litla horn*“ sem þegar tilgreinir rómverska páfastjórnina í Dan.7, komu Lýðveldis-Rómar í sögu Austurlanda þar sem Ísrael er, með íhlutun sinni í Grikklandi, „*eitt af hornunum fjórum*“. Eins og ég sagði nýlega var það kallað - 214 til að útkljá deilu milli tveggja grískra deilda, Achaean deildarinnar og Aetolian deildarinnar, og niðurstaðan varð fyrir Grikkland, tap á sjálfstæði þess og nýlenduþrælkun Rómverja í – 146. Vers 9 kallar fram landvinninga í röð sem munu gera þennan litla bæ á Ítalíu að fjórða heimsveldinu sem „*járn*“ hefur myndað í fyrri spádómum. Landfræðileg staðsetning rökstuðningsins er á Ítalíu þar sem Róm er staðsett. Í fæðingu stofnenda þess, Romulus og Remus, er úlfur sem hefði gefið þeim á brjósti. Á latínu er orðið Louve „lupa“ sem þýðir úlfur en einnig vændiskona. Frá stofnun hennar var þessi borg merkt af Guði fyrir tvöföld spámannleg örlög sín. Við munum finna hana sem úlf í fjárhúsi Jesú, sem mun líkja henni við vændiskonu í Rev.17. Síðan var framlenging þess í átt að " *suðri* " þess náð með því að leggja undir sig Suður-Ítalíu (- 496 til - 272), og stóð síðan uppi sem sigurvegari úr stríðunum sem háð voru gegn Karþagó, Túnis í dag, frá 264 f.Kr. Næsti áfangi í átt að „*austur*“ þess er íhlutun þess í Grikklandi eins og við höfum nýlega séð. Það er þar sem því er lýst sem „*ris upp úr einu af fjórum hornum*“ hins sundraða gríska heimsveldis sem erfðist frá Alexander mikla. Sífellt öflugri, í – 63, mun Róm á endanum þröngva nærveru sinni og nýlenduveldi sínu á Júdeu sem andinn kallar „*fegursta landið*“ vegna þess að það hefur verið verk þess frá stofnun þess eftir brottför þjóðar hans frá Egyptalandi. Þessi orðatiltæki er endurtekin í Esek.20:6-15. Söguleg nákvæmni: enn og aftur var Róm kallaður af Hyrcanus til að berjast gegn bróður sínum Aristobulusi. Rómversku landvinningarnir þrír sem lýst er, í sömu landfræðilegu formi og „*hrútur*“ meðó-persneska í sama kafla, eru í samræmi við sögulegan vitnisburð. Markmiðinu sem Guð hefur sett sér er því náð: orðatiltækið „*litla horn*“ í Dan.7:8 og Dan.8:9 varðar, í báðum tilvísunum, rómverska sjálfsmynd. Málið er sýnt fram á og óumdeilanlegt. Á þessari vissu mun hinn guðdómlegi andi geta fullkomið kennslu sína og ásakanir sínar gegn þessari páfatrúarstjórn, sem einbeitir öllum þrumufleygum himinsins að sjálfu sér. Röðin frá páfa Róm til keisaraveldis Rómar hefur verið sýnd í Dan.7, hér, í Dan.8, sleppir andinn öldum sem aðskilja þau, og frá 10. versu miðar hann aftur á páfaveruna, uppáhalds

dauðaóvin sinn; og ekki að ástæðulausu. Vegna þess að það hefur aðgang að kristinni trú þegna himnaríkis sem Jesús Kristur hefur safnað saman: „*reist upp til himnahers*“. Málið var framkvæmt árið 538 með keisaraúrskurði Justinianus I^{sem} bauð Vigilius¹ trúarvald og páfastól Vatíkansins. En vopnaður þessu valdi bregst hann gegn dýrlingum Guðs, sem hann ofsækir í nafni kristinnar trúar, eins og sögulegir arftakar hans munu gera í næstum 1260 ár (milli 538 og 1789-1793). Söguleg nákvæmni staðfestir nákvæmni þessarar tímalengdar, vitandi að tilskipunin var skrifuð árið 533. 1260 árin enduðu því, í þessum útreikningi, árið 1793, árið þegar í byltingarkenndu „Terror“ var kveðið á um afnám rómversku kirkjunnar. „*Hún lét sumar stjörnurnar falla til jarðar og tróð þær*.“ Myndin verður tekin upp í Op.12:4: „*Hali hans dró þriðjung stjarna himinsins í burtu og kastaði þeim til jarðar*“. Lyklarnir eru gefnir í Biblíunni. Varðandi *stjörnurnar* eru þær í 1. Mós.1:15: „*Guð setti þær á himinhvolfið til að lýsa jörðinni*“; Í 1. Mós.15:5 er þeim líkt við niðja Abrahams: „*Líttu upp til himins og tel stjörnurnar, ef þú getur talið þær. slíkir verða afkomendur þínir*“; í Dan.12:3: „*Þeir sem kenna mörgum réttlæti munu skína eins og stjörnur um aldir alda*“. Orðið "hali" mun fá mikla þýðingu í heimsenda Jesú Krists, þar sem það táknar og táknar "spámanninn sem kennir lygar", eins og Jesaja 9:14 opinberar okkur, og opnar þannig skilning okkar á kóðaða boðskapnum guðdómlega. Páfastjórnin í Róm er því, í gegnum aldirnar eftir yfirráð sín og frá upphafi þess, leidd af falsspámönnum, samkvæmt hinum heilaga og réttláta dómi sem Guð hefur opinberað.

Í Dan.8:11 sakar Guð páfádóminn um að rísa upp gegn Jesú Kristi, eina "höfðingja höfðingjanna", eins og skýrt verður í 25. versu, sem einnig er nefnt sem "Konungur konunga og Drottinn drottna", í Rev. 17:14; 19:16. Við lesum: „*Hún stóð upp til herforingjans, tók af honum hið eilífa og velti undirstöðu helgidóms hans*“. Þessi þýðing er frábrugðin núverandi þýðingum, en hún hefur þann kost að virða nákvæmlega upprunalega hebreska textann. Og í þessu formi tekur boðskapur Guðs á sig samræmi og nákvæmni. Hugtakið „*ævarandi*“ varðar ekki „förn“ hér, vegna þess að þetta orð er ekki skrifað í hebreska textanum, nærvera þess er ólögleg og ekki réttlætunleg; þar að auki skekkir það merkingu spádómsins. Reyndar miðar spádómurinn við kristna tíma þar sem *förnir og förnir voru afnumdar* samkvæmt Dan.9:26. Þetta hugtak „*ævarandi*“ varðar einkaeign Jesú Krists sem er prestdæmi hans, kraftur hans sem fyrirbænarmaður í þágu aðeins útvöldu hans sem hann tilgreinir og velur. Hins vegar, með því að grípa þessa kröfu, blessar páfastjórnin hina bölvuðu og bölvvar þeim blessuðum af Guði sem hún sakar ranglega um villutrú og setur sig upp sem fyrirmynd guðlegrar trúar; fullyrðingu sem Guð mótmælti algerlega í spámannlegri opinberun sinni sem sakar hann, í Dan.7:25, um að "mynda hönnunina til að breyta tímanum og lögunum". Villutrú er því í öllu starfi páfastjórnarinnar og er því óverðug til að bera eða kveða upp trúarlegan dóm. Hið *eilífa* er því í samræmi við kenningar Hebr.7:24, hins „*óafbrigjanlega prestdæmis*“ Jesú Krists. Þetta er ástæðan fyrir því að páfi getur ekki krafist flutnings á valdi sínu og valdi frá Guði í Jesú Kristi; hann gæti því aðeins stolið því ólöglega frá honum með öllum þeim afleiðingum sem slíkur þjófnaður mun hafa, fyrir hann og þá sem hann tælir. Þessar afleiðingar koma fram í Dan.7:11. Við síðasta dóm mun hann líða "annan dauða, varpað

lifandi í dikið elds og brennisteins ", sem hann hefur lengi hótað sjálfum sér, konungum og öllum mönnum, svo að þeir mundu þjóna honum og óttast hann. " vegna hrokafullra orða sem hornið talaði, og þegar ég horfði á, var dýrið drepit og líkami þess eytt, afhent eldinum til að brenna . Aftur á móti mun Opinberun Apocalypse staðfesta þessa setningu um réttlátan dóm hins reiðilega og svekka sanna Guðs, í Op.17:16; 18:8; 19:20. Ég kaus að þýða, " og steypit undirstöðu helgidóms hans " vegna andlegs eðlis ásakana á hendur páfastjórninni. Reyndar er hægt að þýða hebreska orðið „mecon“ sem: staður eða grunnur . Og í því tilviki sem upp kemur er það sannarlega undirstaða hins andlega helgidóms sem er umturnað. Þetta hugtak „ grundvöllur “ varðar, samkvæmt Ef.2:20-21, Jesú Krist sjálfan, „ aðalstein hornsins “, en einnig, allan postullega grunninn miðað við andlega byggingu, þ.e. „ helgidóm “ eignar. Jesús Kristur, byggður af Guði á honum. Meintur arfleifð heilags Péturs er því mótfallinn af Guði sjálfum. Fyrir páfann er eina arfleifð Péturs framhald af starfi böðla hans sem krossfestu hann eftir guðdómlegan meistara sinn. Rannsóknarstjórn hans endurskapaði af trúmennsku upphaflega heiðnu fyrirmyndina. Eftir að hafa „ breytt tímunum og lögum “ sem Guð setti, ber þetta óumburðarlynda og grimma stjórn, þar sem ákveðnir páfahöfðingjar voru morðingjar, alræmdir glæpamenn, eins og Alexander VI Borgia og sonur hans Caesar, böðull og kardínáli, vitni um hið óaðskiljanlega djöfullega eðli. rómversk-kaþólsku páfastofnuninni. Risastór fjöldamorð á friðsömu fólki voru leyst úr læðingi af þessu trúarvaldi, með þvinguðum trúskiptum, með dauðarefsingu, og trúarlegum skipunum krossferðanna sem leiddar voru gegn múslimum sem hertóku Ísraelsland; land bölvað af Guði frá árinu 70, þar sem Rómverjar komu til að eyðileggja " borgina og heilagleikann ", í samræmi við það sem boðað er í Dan.9:26, vegna höfnunar Messíasar af Gyðingum . „ grundvöllur helgidóms hans “ snýr að öllum kenningarlegum sannleika sem postularnir tóku við sem sendu þá til komandi kynslóða með ritningum hins nýja sáttmála; annað „ tveggja votta “ Guðs, samkvæmt Opb.11:3. Frá þessu þögla vitni hefur Popery aðeins haldið nöfnum hetjanna í biblíutrúnni sem hann lætur dýrka og þjóna í fjöldamörgum fylgjendum sínum. Sannleikurinn samkvæmt Róm er að hluta til skráður í „missal“ hennar (leiðarvísir messunnar), sem kemur í stað „ tveggja votta “ Guðs ; rit gamla og nýja sáttmálans sem saman mynda hina heilögu Biblíu sem hún barðist gegn með því að drepa trú fylgjendur sína.

Vers 12 í Dan.8 mun opinbera okkur hvers vegna Guð sjálfur var neyddur til að búa til þessa viðbjóðslegu og viðbjóðslegu trú. „ Herinn var afhentur hinu eilífa sökum syndar . Þannig voru hræðilegar og viðurstygglegar aðgerðir þessarar stjórnar til, af þrá Guðs, til að refsa „ synd “ sem er, samkvæmt 1. Jóhannesarbréfi 3:4, lögbrot. Og það er aðgerð sem þegar má rekja til Rómar en á heiðnum heimsveldisfasa, vegna þess að syndin sem er svo alvarleg, sem verðskuldar slíka refsingu, snerti Guð á tveimur mjög viðkvæmum atriðum: dýrð hans sem skapari Guðs og sigurvegari í Kristi. Við munum sjá í Opinb. 8:7-8 að stofnun páfastjórnarinnar árið 538 felur í sér önnur refsinguna, sem Guð hefur beitt og spáð með viðvörunartákninu „ annar lúður “. Önnur refsing er á undan henni, fullnægt með innrásum villimanna í Evrópu sem voru orðnar ótrú kristnar. Þessar aðgerðir sem ná á milli 395 og 476, orsök refsinganna sem beitt var er enn

að finna fyrir 395. Þannig er dagsetningin 7. mars 321 staðfest, þar sem heiðni rómverska keisarinn, Konstantínus I, sem friður var ^{boðinn} til kristnum mönnum heimsveldisins, skipaði með tilskipun að hætta iðkun hvíldardagsins sem hann tók af hólmi fyrir restina af fyrsta degi. Nú var þessi fyrsti dagur helgaður heiðinni tilbeiðslu á hinni ósigruðu guðlegu sól. Allt í einu varð Guð fyrir tvöfaldri hneykslun: missi hvíldardags síns, minningu um verk hans sem skapara og endanlegan sigur hans yfir öllum óvinum sínum, en einnig, í staðinn, framlenging á heiðna heiðurnum sem veittur var á fyrsta degi, einmitt á röð lærisveina Jesú Krists. Fáir munu skilja mikilvægi gallans, því við verðum að gera okkur grein fyrir því að Guð er ekki aðeins skapari lífsins, hann er líka skapari og skipuleggjandi tímans, og það er aðeins í þessum tilgangi sem hann skapaði stjörnur himinsins. Sólin birtist á fjórða degi til að merkja dagana, tunglið til að merkja nóttina og sólin aftur og stjörnur til að merkja árin. En vikan er ekki merkt af stjörnum, hún byggist eingöngu á fullvalda ákvörðun skaparans Guðs. Það mun því tákna tákn valds hans og Guð mun sjá um það.

Ljós á hvíldardegi

Innra skipulag vikunnar er einnig tjáning guðdómlegs vilja hans og Guð mun minnst þess þegar fram líða stundir í texta fjórða boðorðsins hans: „*Minnistu hvíldardagsins til að halda hann heilagan. Þú hefur sex daga til að vinna allt þitt verk, en sá sjöundi er dagur Drottins Guðs þíns; þú skalt ekki vinna neitt verk á þeim degi, hvorki þú né kona þín, né börn þín, né skepnur þín né útlendingurinn, sem er innan hliða þinna, því að Drottinn skapaði himin og jörð og hafði og allt sem í þeim er á sex dögum. Því blessaði hann sjöunda daginn og helgaði hann*”.

Skoðaðu vandlega, í þessari tilvitnun snýst þetta aðeins um tölurnar „*sex og sjö*“; orðið hvíldardagur er ekki einu sinni minnst á. Og í sinni „*sjöundu*“ mynd, raðtölu, fullyrðir skapari löggjafinn þá afstöðu að þessi *sjöundi* annasamur dagur. Hvers vegna þessi þráhyggja? Ég mun gefa þér ástæðu til að breyta, ef nauðsyn krefur, skoðun þinni á þessu boðorði. Guð vildi endurnýja tímaskipan sem hann stofnaði frá grundvöllun heimsins. Og ef hann heimtar svo mikið, þá er það vegna þess að vikan er smíðuð í mynd af fullum tíma sparnaðarverkefni hans: 7000 ár eða nánar tiltekið, 6000 + 1000 ár. Fyrir að hafa afskræmt hjálpræðisáætlun sína, með því að slá tvisvar á Hórebs klett, var Móse komið í veg fyrir að fara inn í jarðneska Kanaan. Þetta var lexían sem Guð vildi gefa um óhlýðni sína. Frá 1843-44 hefur fyrsta hvíldardagurinn sömu afleiðingar, en að þessu sinni kemur hún í veg fyrir inngöngu í himneska Kanaan, laun fyrir trú hinna útvöldu sem friðþægingardauði Jesú Krists býður upp á. Þessi guðdómlegi dómur fellur á uppreisnarmennina, vegna þess að, eins og aðgerð Móse, er restin af fyrsta deginum ekki í samræmi við áætlun Guðs. Hægt er að breyta nöfnum án þess að hafa miklar afleiðingar, en eðli talna er óbreytanleiki þeirra. Fyrir skaparans Guð, sem hefur umsjón með sköpun sinni, fer fram stigvaxandi framgangur tímans í röð vikur af sjö dögum. Óbreytanlegt verður fyrsti dagurinn fyrsti dagurinn og sá „*sjöundi*“ verður áfram „*sjöundi*“. Hver dagur mun ævarandi halda því gildi sem Guð gaf honum frá upphafi. Og 1. Mósebók kennir okkur, í kafla 2, að sjöundi dagurinn sé viðfangsefni ákveðins örlaga: hann er „*helgaður*“, það er að segja aðgreindur. Hingað til hefur mannkynið hunsað hina raunverulegu orsök þessa sérstaka gildis, en í dag, í nafni þess, gef ég útskýringu Guðs. Í ljósi þess er val Guðs skýrt og réttlætt: Sjöundi dagurinn spáir sjöunda árbúsund hins guðlega alþjóðlega verkefnis, 7000 sólarár, þar af síðustu „búsund ár“ sem vitnað er til í Apó.20, munu sjá hina útvöldu Jesú Krists. ganga inn í gleði og nærveru ástkærs meistara síns. Og þessi umbun mun hafa verið fengin þökk sé sigri Jesú yfir synd og dauða. Hinn helgi hvíldardagurinn er ekki lengur aðeins minnisvarði um sköpun jarðneska alheimsins af Guði, hann markar einnig í hverri viku framfarir í átt að inngöngu í himnaríki þar sem, samkvæmt Jóhannesi 14:2-3, „býr Jesús stað“. fyrir ástkæra útvöldu sína. Hér er mjög falleg ástæða til

að elska hann og heiðra hann á þessum helga sjöunda degi, þegar hann virðist marka lok vikna okkar, við sólsetur, í lok 6. ^{dags} .

Héðan í frá, þegar þú lest eða heyrir orð þessa fjórða boðorðs, verður þú að heyra á bak við orð textans, Guð segja við menn: „Þið hafið 6000 ár til að framkalla trúarverk hinna útvöldu, því að þið hafið náð endalokum frá þessum tíma, tími **1000 ára** af **sjöunda árbúsundi** mun ekki lengur tilheyra þér; það mun aðeins halda áfram fyrir mína útvöldu sem hafa gengið inn í himneska eilífð mína, með sannri trú sem Jesús Kristur viðurkenndi.“

Hvíldardagurinn birtist þannig sem táknrænt og spámannlegt tákni um eilíft líf sem varið er fyrir endurleystu jarðarinnar. Jesús sýndi það líka með „*verðmætri perlu*“ í dæmisögu sinni sem vitnað er í í Matt.13:45-46: „*Himnaríki er enn eins og kaupmaður sem leitar að fallegum perlum. Hann fann dýrmæta perlu ; Og hann fór og seldi allt sem hann átti og keypti hana .*“ Þetta vers getur fengið tvær öfugar skýringar. Orðið „*himnaríki*“ táknar björgunarverkefni Guðs. Í mynd af verkefni sínu ber Jesús Kristur sig saman við „*perlu*“ „*kaupmann*“ sem er að leita að *perlunni* , fallegri, fullkornustu og þar af leiðandi þeirri sem fær hæsta verðið. Til að finna þessa *sjaldgæfu* , og þar af leiðandi dýrmætu, perlu, yfirgaf Jesús himininn og dýrð hans og á jörðinni á verði fyrir hræðilega dauða sinn, keypti hann þessar andlegu perlur til baka svo þær yrðu eign hans um eilífð. En öfugt er *kaupmaðurinn* sá útvaldi sem þyrstir eftir hinu algera, eftir hinni guðlegu fullkornun sem mun verða laun sannrar trúar. Hér aftur, til að vinna þessi verðlaun himnesku köllunarinnar, yfirgefur hann hégómleg og óréttlát jarðnesk gildi til að helga sig því að veita skapanum Guði tilbeiðslu sem er honum þóknanleg. Í þessari útgáfu er *dýrmæta perlan* eilíft líf sem Jesús Kristur bauð útvöldum sínum vorið 2030.

Þessi *dýrmæta perla* getur því aðeins varðað síðasta tímabil adventismans; sá sem síðustu fulltrúar hans munu lifa þar til Jesú Krists kemur aftur. Þess vegna sameinar þessi *dýrmæta perla hvíldardaginn, endurkomu Krists og heilagleika hinna síðustu útvöldu*. Hin kenningalega fullkornun sem fannst á þessu síðasta tímabili gefur hinum heilögu mynd af *perlunni* . Sérstök reynsla þeirra af því að ganga lifandi inn í eilífðina staðfestir þessa *perlumynd* . Og viðhengi þeirra við sjöunda dags hvíldardaginn, sem þeir vita að spáir fyrir um sjöunda árbúsundið, gefur hvíldardegi og sjöunda árbúsundi mynd af einstökum dýrmætum gimsteini sem ekkert er hægt að bera saman við nema „*verðmæta perlu*“ . Þessi hugmynd mun birtast í Op.21:21: „*Hliðin tólf voru tólf perlur ; hver hurð var af einni perlu* . *Borgartorgið var skíragull, eins og gegnsætt gler* . Þetta vers leggur áherslu á sérstöðu staðalsins um helgun sem Guð krefst, og um leið hin einstöku laun þess að öðlast eilíft líf með því að ganga inn á hvíldardag sjöunda árbúsundsins í gegnum táknræn „*hlið*“ sem sýna trúarraunir *adventista* . Hinir síðustu endurleystu eru ekki betri en þeir sem voru á undan þeim. Það er aðeins kenningasannleikurinn sem Guð kunngerði þeim sem réttlætir ímynd þeirra af *perlu* sem tekur við af höggnum *gimsteinum* . Guð gerir aldrei undantekningu fyrir fólk en, allt eftir tímanum sem um ræðir, hefur hann áskilið sér rétt til að gera undantekningu á heilagleikastaðlinum sem þarf til að öðlast hjálpræði. Hið kristna tímabil, sem skoðað er, varðar aðallega þann tíma sem einkenndist af endurkomu syndarinnar, formlega trúarlega frá stofnun rómverska páfastjórnarinnar, það er

frá 538. Einnig er upphaf siðbótarinnar hulið samúð hennar og miskunn og brotið. hvíldardagsins var ekki tilreiknað áður en tilskipun Dan.8:14 tók gildi, síðan vorið 1843. Í lúmskum skírskotun, er kaup á perlunni lagt til af Jesú í Op.3:18: "Ég ráðlegg þér að kaupið af mér gull prófað í eldi, svo að þú verðir auðugur, og hvít klæði, svo að þú verðir klæddur og blygðunarkennd þín komi ekki fram, og smyrðu til að smyrja augu þín, svo að þú sjáir. " Þetta, sem Jesús býður þeim sem skortir þá, eru þættirnir sem gefa hinum útvalda táknræna hlið hans „perlu“ í augum og dómi Drottins Jesú Kristis. „Perluna“ verður að „kaupa“ af honum, hún fæst ekki ókeypis. Verðið er sjálfsafneitun, grundvöllur baráttunnar fyrir trúnni. Í viðkomandi röð leggur Jesús til að selja trú sem prófuð er með prófraun sem gefur hinum útvalda andlega auð sinn; hans hreina og flekklausu réttlæti sem hylur andlega nekt hins fyrirgefna syndara; hjálp heilags anda sem opnar augu og gáfur syndugs manns fyrir verkefninu sem Guð opinberaði í sinni heilögu ritningu í Biblíunni.

Á tímum 6000 ára kristins tíma, beið Guð þar til loka þessarar jarðnesku hringrásar með því að láta síðustu útvöldu sína uppgötva hversu mikilfenglegt heilagan sjöunda dag hans eða hvíldardag var helgaður til hvíldar hans. Hinir kjörnu embættismenn sem skilja merkingu þess hafa nú fulla ástæðu til að elska og heiðra það sem gjöf frá Jesú Kristi. Hvað varðar þá sem ekki líkar við það og berjast við það, þeir hafa og munu hafa fulla ástæðu til að hata það vegna þess að það mun marka endalok þeirrar dýrlegu jarðvistar.

Tilskipun Daníels 8:14

Dan.8:12 heldur áfram og segir: " *Hornið kastaði sannleikanum niður og tókst skuldbindingum sínum .* " „ *Sannleikurinn* “ er, samkvæmt Sál.119:142, „ *lög málið* “. En það er líka alger andstæða „lygarinnar“ *sem, samkvæmt Jes.9:14, einkennir „ falsspámann “* páfa með hugtakinu „ *hali* “ sem sakar hann beint í Op.12:4. Reyndar kastar hún sannleikanum til jarðar til að setja trúarlegar „ *lygar* “ sínar í staðinn. „ *Fyrirtæki* “ hans gætu aðeins „ *heppnast* “, þar sem Guð sjálfur lét framkoma hans refsa kristinni framhjáaldi sem iðkuð var síðan 7. mars 321.

Vers 13 og 14 munu skipta miklu máli allt til enda veraldar. Í vers 13 velta dýrlingar því fyrir sér hversu lengi fjárkúgun „ *ælfðar* “ og „ *eyðandi syndar* “ muni vara; hluti sem við erum nýbúin að bera kennsl á. En við skulum dvelja aðeins við þessa „ *hrikalegu synd* “. Eyðileggingin sem um ræðir er af sálum eða mannlífum. Á endanum mun allt mannkynið, sem er eyðilagt, yfirgefa plánetuna jörðina, á „ *þúsund árum* “ sjöunda árpúsundsins, „ *formlausa og tóma* “ plánetuna jörðina í sinni upprunalegu mynd, sem verður henni þess virði, í Ap.9:2-11, 11: 7, 17:8 og 20:1-3, nafnið „ *djúpt* “ í 1. Mós.1:2.

„ *heilögu* “ spyrja líka hversu lengi verður „ *kristinn*“ „ *heilagleiki og gestgjafi* “ *troðið?* ". Í þessu atriði hegða þessir „ *heilögu* “ sér eins og trúir þjónar Guðs, fjörugir eins og Daníel, sem er gefinn sem dæmi í Dan.10:12, um réttmæta löngun „ *að skilja* » hið guðlega verkefni. Þeir fá fyrir þau þrjú efni sem nefnd eru, eitt svar gefið í 14. versu.

Samkvæmt þeim leiðréttingum og endurbótum sem Guð leiddi mig til að gera úr upprunalega hebreska textanum er svarið: „ *Til að kvöldi morguns munu tvö þúsund og þrjú hundruð og heilagleiki réttlætast* . Hann er ekki lengur til staðar, hinn óljósi texti hefðarinnar: „ *Þar til tvö þúsund og þrjú hundruð kvöld og morgna og helgidómurinn verður hreinsaður* “. Þetta er ekki lengur spurning um *helgidóm* heldur um *heilagleika* ; ennfremur er sögninni „ *hreinsað* “ skipt út fyrir „ *réttlætan* “, og þriðja breytingin varðar orðalagið „ *kvöldmorgun* “ sem er sannarlega eintölu í hebreska textanum. Þannig fjarlægir Guð alla réttlætningu frá þeim sem reyna að breyta heildartölunni með því að deila henni með tveimur og segjast skilja kvöldin frá morgnanna. Nálgun hans felst í því að setja fram reiknieininguna „ *kvöldmorgunn* “ sem skilgreinir 24 stunda dag í Gen.1. Aðeins þá opinberar andinn númer þessarar einingar: „2300“. Heildarfjöldi spámannlegra daga sem vitnað er í er þannig verndaður. Sögnin „ *réttlátur* “ hefur rót sína, á hebresku, orðið „*réttlæti*“ „*tsedek*“. Þýðingin sem ég legg til er því sjálf réttlætning. Síðan, villa varðandi hebreska orðið „*qodesh*“ þýðir þetta hugtak sem „ *helgidómur* “ sem á hebresku er „*miqdash*“. Orðið „ *helgidómur* “ er vel þýtt í versu 11 í Daníel 8, en það á ekki heima í versum 13 og 14 þar sem andinn notar orðið „*qodesh*“ sem verður að þýða sem „*heilagleiki*“ .

Þegar við vitum að „ *hrikalega syndin* “ beinist sérstaklega að því að hvíldardagurinn sé yfirgefinn, hann sjálfur er viðfangsefni ákveðinnar guðlegrar **helgunar** , **þá lýsir þetta orð** „ *heilagleiki* “ umtalsvert upp merkingu spádómsboðskaparins. Guð boðar að í lok þeirra „ *2300 kvöld og morgna* “ *sem vitnað er í*, mun hann krefjast virðingar fyrir restina af hinum sanna „ *sjöunda*

degi “ hans, af hverjum einstaklingi sem krefst heilagleika og „ eilífs réttlætis “ sem Jesús Kristur hefur fengið. Endir hinnar „ hrikalegu syndar “ felur í sér afsal trúardýrkunar sunnudagsins, fyrrum sólardagsins, sem Konstantínus I. ’ heiðni keisari, stofnaði. Guð endurreisir þannig aftur á móti kenningarleg viðmið um hjálpræði sem ríktu á tímum postulanna. Þetta hugtak „ heilagleiki “ eitt og sér nær yfir allan kenningarlegan sannleika undirstöðu kristinnar trúar. Með fyrirmynd og uppruna kennslu sem gyðingum hefur verið gefin, kemur kristin trú einungis í staðinn fyrir dýrafórnir, með blóði sem Jesús Kristur úthelsti á náðarstólnum sem er falinn í neðanjarðarhelli sem staðsettur er undir fótum hans á Golgata, eins og það gladdi frelsara okkar að opinbera og sýna þjóni sínum Ron Wyatt árið 1982. Uppgötvun þeirra viðfangsefna sem orðið " heilagleiki " varðar er framsækin og nær yfir ævina, en síðan 2018 er þessi tími talinn og takmarkað, og í dag, árið 2020, eru aðeins 9 ár eftir til að endurheimta alla þætti.

Daníel 8:14 er sálardráp tilskipun, því breyting á dómi Guðs hefur í för með sér tap á hjálpræðisboði Krists fyrir alla iðkandi rómversk-kaþólska sunnudagskristna. Andi erfðar hefðar mun því valda eilífum dauða fjölda fólks, sem oftast er ómeðvitað um fordæmingu sína af Guði. Það er hér sem sönnun á kærleika til sannleikans gerir Guði kleift að merkja „ muninn “, varðandi örlögin sem hafa áhrif á „ þá sem þjóna honum og þá sem þjóna honum ekki (Mal.3:18)“.

Sumir uppreisnargjarnir andar munu vilja mótmæla hugmyndinni um breytingu sem rekja má til Guðs sem sjálfur lýsir yfir: „ Ég breytist ekki “, í Mal.3:6. Það er þá sem við verðum að gera okkur grein fyrir því að breytingin sem náðist á árunum 1843-44 felst aðeins í því að endurreisa upprunalegt viðmið sem löngu var brenglað og umbreytt. Þetta er ástæðan fyrir því að blessun hinna útvöldu siðbótarinnar, sem er tilreiknuð þrátt fyrir ófullkomin verk þeirra, er einstakur karakter sem ekki er hægt að setja fram sem fyrirmynd hinnar sönnu trúar. Þessi tiltekna dómur fyrir fyrstu umbótasinna er svo óvenjulegur að Guð tekur hann upp og opinberar hann í Rev.2:24 þar sem hann sagði við mótmælendur, fyrir 1843, "Ég legg enga aðra byrði á ykkur, aðeins það sem þið hafið geymt þar til ég kem."

„ Ve “ sem fylgir gildistöku þessarar tilskipunar Dan.8:14 er svo „ mikil “ að Guð gefur til kynna það með því að tilkynna þrjú „ mikil vá “ í Op.8:13. Og með svo alvarlegum afleiðingum er brýnt að vita hvenær gildistöku hans öðlast. Þetta var einmitt áhyggjuefni hinna „ heilaga “ í Dan.8:13. Tímalengdin er nú opinberuð sem spádómleg „ 2300 dagar “, eða 2300 raunveruleg sólarár, samkvæmt kóðanum sem Esekíel, samtímaspámaður Daníels, var gefinn (Esek.4:5-6). Þessi 8. kafli, þar sem þema hans er að binda enda á rómverska „ synd “, mun finna þá þætti sem hann skortir í Dan.9 þar sem einnig verður spurning um að „ binda enda á synd “, en að þessu sinni, til „ erfisyndarinnar sem olli tapi eilífs lífs, frá því Adam og Eva. Aðgerðin mun byggjast á jarðneskri þjónustu Messíasar Jesú og á frjálsri fórn fullkomins lífs hans, til endurlausnar fyrir syndir hans útvöldu, og ég tilgreini, af þeim einum. Tími komu hans meðal manna er ákveðinn með spádómum á spádómsdögum. Skilaboðin snerta forgang Gyðinga þar sem þeir eru í bandalagi við Guð. Hann gefur gyðingum, til að „ binda enda á synd “, „ sjötíu vikna “ tímabil sem tákna 490 raunveruleg dagar. En það gefur líka til kynna hvernig hægt er að aldursgreina upphafspunkt

útreikningsins. „ *Þar sem orðið boðaði að Jerúsalem yrði reist, þar til hinir smurðu, eru... (7 + 62 = 69 vikur).*“ Þrír Persakonungar gáfu þessa heimild, en aðeins sá þriðji, Artaxerxes I, uppfyllti hana algjörlega samkvæmt Esra 7:7. Konungsúrskurður hans var kveðinn upp vorið 458 f.Kr. Tímabilið 69 vikur setur upphaf þjónustu Jesú Krists á árinu 26. Sérstaklega miðar hann við síðustu „sjö árin“ sem eru frátekin fyrir verk Jesú, sem stofnaði, með friðþægingardauða sínum, grundvöll hins nýja sáttmála, Andinn setur fram í versí 27 í Dan.9, þessa „viku“ daga-ára „í miðjunni“ þar sem hann, með sjálfviljugum dauða sínum, „lætur af fórninni og fórninni“; það sem fórnað er fram til Jesú Krists til friðþægingar synda. En dauði hans kemur ofar öllu öðru til að „binda enda á synd“. Hvernig ættum við að skilja þennan boðskap? Guð sýnir kærleika sinn sem mun fanga hjörtu útvöldu hans sem, með endurkomu kærleika og viðurkenningar, munu berjast með hjálp sinni gegn syndinni. Fyrsta Jóhannesarguðspjall 3:6 staðfestir og segir: „*Hver sem er í honum syndgar ekki. Hver sem syndgar, hefur ekki séð hann og ekki þekkt hann.*“ Og hann styrkir boðskap sinn með mörgum öðrum tilvitnunum.

Á fræðilegu stigi kemur nýja bandalagið sem Jesús Kristur byggði aðeins í stað þess gamla. Þannig hvíla báðir sáttmálarnir á sama spádómlega grunni sem opinberaður er í Dan.9:25. Dagsetningin – 458 getur því þjónað sem grunnur til að reikna út þær 70 vikur sem gyðingum er ætlað, en einnig fyrir þær 2300 raunverulegu dagar Dan.8:14 sem varða kristna trú. Þökk sé þessari dagsettu nákvæmni getum við staðfest fyrir árið 30 dauða Messíasar og fyrir árið 1843 að tilskipun Dan.8:14 taki gildi. Bæði skilaboðin koma til að „binda enda á synd“ með eilífum dauðlegum afleiðingum fyrir þá sem halda áfram að hunsa þau, hvert eins og annað, þar til dauðinn lendir á þeim, eða eftir að tími hinnar sameiginlegu og einstaklingsbundnu náðar er á undan dýrðlega endurkomu Jesú Krists. Fram að þessum lokapunkti leyfir lífið einlæg umskipti sem leyfa aðgang að stöðu hinna útvöldu.

Undirbúningur fyrir Apocalypse

Skrifun bókarinnar er algjörlega unnin af Guði. Það er hann sem velur orðin og í Op.22:18-19 varar hann við þýðendum og fræðimönnum sem munu bera ábyrgð á að senda eða umrita upprunalegu söguna, frá kynslóð til kynslóðar, að minnsta breyting á orðunum muni hafa áhrif á þau ... verður þess virði að missa

hjálpæðið. Svo hér höfum við mjög sérstakt verk af mjög háum heilagleika. Ég get borið það saman við risastórt „þraut“ þar sem ekki var hægt að klára samsetningu hennar ef breyta ætti minnstu upprunalegu stykki. Verkið er því guðdómlega risastórt og samkvæmt eðli sínu er allt satt sem Guð segir þar, en satt fyrir að ljúka björgunarverkefni sínu; vegna þess að hann beinir þessum spádómi til „þjóna sinna“, nánar tiltekið, „þræla sinna“, um enda veraldar. Spádómurinn verður aðeins túlkandi þegar spáð þættir eiga eftir að rætast eða að mestu leyti rætast.

Lengd heildartímans sem hið guðlega björgunarverkefni átti að vara hefur alltaf verið hunsað af mönnum. Þannig gat þjónn Guðs á öllum tímum vonað að verða vitni að endalokum heimsins, og Páll vitnar um það með orðum sínum: „*Þetta er það sem ég segi, bræður, að tíminn er naumur ; að héðan í frá verði þeir sem eiga konur eins og þeir eigi enga, þeir sem gráta eins og ekki gráta, þeir sem gleðjast sem ekki gleðjast, þeir sem kaupa sem ekki eiga, og þeir sem nota heiminn sem ekki nota hann, því að lögun þessa heims hverfur* (1Kor.7:29 til 31).“

Við höfum, fram yfir Pál, þann kost að finna okkur sjálf á þessum tíma þegar Guð ætlar að binda enda á val sitt á eilífum útvöldum. Og í dag ættu hinir sönnu útvöldu á okkar síðustu öld að hrinda innblásnum ráðum hans í framkvæmd. Heimurinn mun líða undir lok og aðeins eilíft líf hinna útvöldu mun halda áfram. Einnig eru orð Guðs í Kristi, „Ég kem fljótt“, í Op.1:3, sönn, fullkomlega réttlæt看leg og aðlöguð fyrir þennan síðasta tíma sem er okkar; níu árum eftir heimkomu hans, þegar þessi texti var skrifaður.

Við sáum í Dan.7:25 að tilgangur Rómar var að " breyta tímanum og guðlegu lögmálinu." Skilningur á leyndardómum Apocalypse Jesú Krists, sem Jóhannes postula var gefinn í haldi á eyjunni Patmos, er í meginatriðum byggður á þekkingu á hinum sanna tíma sem Guð hefur staðfest. Tíminn er því grundvallaratriði til að skilja heimsendabókina, sem Guð byggir upp á þessari hugmynd um tíma. Hann mun því leika á ónákvæmni þessara gagna svo bókin haldi skaðlausu dularfulla karakternum sínum sem gerir henni kleift að komast yfir 20 aldir okkar tíma án þess að vera eytt af þeim aðilum sem sakaðir eru og fordæmdar. Breyttir tímar, og sérstaklega tímatalið sem Róm setti á rangan dag sem tengist fæðingu Jesú, hafa ekki leyft hinum útvöldu að láta blekkjast þegar þeir túlka guðlega spádóma; þetta vegna þess að Guð setur fram í spádómum sínum tímalengdir sem upphaf og endir eru byggðar á sögulegum athöfnum sem auðvelt er að bera kennsl á og tímasetja af sérhæfðum sagnfræðingum.

En í Apocalypse er hugmyndin um tíma nauðsynleg, því öll uppbygging bókarinnar hvílir á henni. Þar af leiðandi var skilningur þess háður réttri túlkun á hvíldardegi sem Guð krafðist og endurreisti árið 1844. Þjónusta mín, sem hófst árið 1980, hafði það að markmiði að sýna fram á mikilvægi spámannlegs hlutverks hvíldardagsins, sem spáir miklu sem eftir er af sjöunda árfúsundið, Guðs og hans útvöldu, þema Rev.20. Samkvæmt versni 2Pe.3:8, " *einn dagur er eins og þúsund ár og þúsund ár eru eins og einn dagur* ", tengingin sem er á milli myndarinnar sjö daga sköpunarinnar sem opinberuð er í 1. Mós. og 2. Mós. þúsund ár af heildartíma hins guðlega verkefnis, gerði það eitt og sér mögulegt að skilja minn á samsetningu uppbyggingar bókarinnar. Með þessari þekkingu verður spádómurinn skýrari og opinberar, perlu fyrir perlu, öll leyndarmál hans.

Þannig lifnar spádómur aðeins við ef hægt er að tengja boðskapinn við dagsetningu í sögu kristins tíma. Þetta er það sem innblástur heilags anda Guðs í Jesú Kristi gerði mér kleift að átta mig á. Má ég líka lýsa yfir þessari „*litlu bók, opinni*“, sem staðfestir framkvæmd hinnar guðlegu áætlunar sem tilkynnt er í Op.5:5 og 10:2.

Hvað varðar byggingarlist sína, nær heimsendasýnin yfir tíma kristinna tíma frá lokum postullegra tíma, um 94 og til loka sjöunda árbúsundsins sem mun taka við af endanlegri endurkomu Jesú Krists árið 2030. Hún deilir því með Daníel kaflar 2, 7, 8, 9, 11 og 12 yfirlit yfir kristna tíma. Hjá kristnum mönnum er aðal kenningin sem fæst við rannsókn þessarar bókar aðaldagsetningin vorið 1843 sem sett var í Dan.8:14, en einnig haustið 1844 þar sem prófraun trúarinnar lauk. Það var aftur frá haustinu 1844 sem Guð lagði grunninn að trú sjöunda dags aðventista. Þessar tvær dagsetningar eru svo mikilvægar að Guð mun nota þær til að skipuleggja sýn sína á Opinberunarbókina. Til að skilja að fullu gildi þessara tveggja lokadaga verðum við að tengja við 1843 upphaf trúarprófs fyrir spámannlega orðið. Fyrstu andlegu fórnarlömbin féllu á þessum degi með fyrirlitningu þeirra á fyrstu tilkynningu William Millers aðventista. En réttarhöldin bjóða þeim upp á annað tækifæri með annarri tilkynningu sinni um endurkomu Jesú 22. október 1844. Þann 23. október lýkur réttarhöldunum og þannig er hægt að móta og opinbera dóm Guðs. Sameiginlegu prófinu er lokið, en einstaklingsbreyting er enn möguleg. Þar að auki, í raun, halda aðventistar allir rómversku sunnudagshvöldina sem enn hefur ekki verið skilgreind sem synd. Og hvíldardagurinn er smám saman tekinn upp af aðventistum hver fyrir sig, án þess að aðalhlutverk hans sé gert sér ljóst af öllum aðventistum. Þessi röksemdafærsla leiðir mig til að hyggja fyrir endalok falskrar mótmælendatrúar, vordaginn 1843 og upphaf aðventismans blessaður af Guði, haustdaginn 23. október 1844. Þegar meðal Hebraea voru vor og haust tengd saman. með því að gefa tilefni til hátíða sem fögnuðu öfugt andstæðum þeim; eilíft réttlæti hins *drepna „lamb“* á „páska“ vorsins, annars vegar, og endalok syndar, „*geitarinnar*“ sem drepinn var fyrir „friðþægingardag“ synda, haustsins, einhvers staðar annars staðar. . Trúarhátíðirnar tvær náðu uppfyllingu á páskum ársins 30 þar sem Messías Jesús gaf líf sitt. Vorið 1843 og 22. október 1844 eru einnig merkingartengdar þar sem markmið trúarprófsins er að „*binda enda á synd*“ samkvæmt Dan.7:24; það sem felur í sér hina viðbjóðslegu iðkun vikulegrar hvíldar á fyrsta degi, meðan Guð skipaði hana fyrir þann sjöunda sem hann helgaði meira að segja til þessarar notkunar, frá lokum fyrstu viku jarðneskrar sköpunar; árið 2021, 5991 árum á undan okkur.

Við getum líka hlynnt dagsetningu tilskipunar Daníels 8:14 sem skilgreinir dagsetningu vorsins 1843. Til að réttlæta þetta val verðum við að íhuga að þetta augnablik rýrir öll tengsl sem stofnuð hafa verið fram að því milli Guðs og sköpunar hans; Guð sem hefur tekið að sér, frá þessum degi, endanlegt val byggt á tveimur samfelldum tilkynningum aðventista. Frá vorinu 1843 var hvíldardagurinn kominn, en Guð ætlaði ekki að gefa sigurvegurum prófsins hann fyrr en haustið 1844, sem blessað og helgað tákni um að þeir tilheyrðu honum, í samræmi við biblíulega kenningu um Ese.20:12-20, eins og við sáum áðan.

Í þessari bók miðar 5. kafli að því að minna okkur á að án sigursins sem Jesús Kristur, „ *Guðs lamb* “, greiddi „Guðs lamb“, hefði öll guðleg hjálp, allt opinberað ljós verið ómögulegt, og þess vegna gæti engin sál manneskjan ekki verið. vistuð. Spámannlegt ljós hans bjargar hinum útvöldu jafnmikið og krossfesting hans af fúsum og frjálsum vilja. Trúin á fórn hans tileinkar okkur „ *eilífa réttlæti* “ hans samkvæmt Dan.7:24, en opinberun hans lýsir upp braut okkar og sýnir okkur andlegu gildrurnar sem djöfullinn setur, til að fá okkur til að deila hræðilegum örlögum hans. Í þessu tilviki tekur hjálpræðið á sig áþreifanlega mynd.

Hér er dæmi um þessar fíngerðu gildirur. Biblían er rétt skoðuð og talin vera ritað orð Guðs. Hins vegar voru þessi orð skrifuð af mönnum á kafi í samhengi síns tíma. Hins vegar, ef Guð breytist ekki, þá breytir óvinur hans, djöfullinn, Satan, með tímanum stefnu sinni og hegðun gagnvart útvöldu Guði. Þetta er ástæðan fyrir því að djöfullinn virkaði sem „ *dreki* “ mynd af opnu ofsóknastríði sínu, á sínum tíma, en aðeins fyrir þann tíma, gat Jóhannes lýst því yfir í 1Jóh 4:1 til 3: „ *Elskuaddir, trúið ekki á allan anda; heldur prófið andana, hvort þeir eru frá Guði, því að margir falsspámenn eru farnir út í heiminn. Viðurkennið anda Guðs í þessu: sérhver andi sem játar að Jesús Kristur sé kominn í holdi er frá Guði. Og sérhver andi, sem ekki játar Jesú, er ekki frá Guði, heldur andkristis, hvers þú hefur heyrt komu hans, og sem er nú þegar í heiminum.* » Í orðum sínum tilgreinir Jóhannes „ *komið í holdinu* “ aðeins til að bera kennsl á Krist út frá vitnisburði sjónarvotta hans. En staðhæfing hans " *hver andi sem játar Jesú Krist í holdinu er frá Guði* " hefur glatað gildi sínu síðan kristin trú féll í fráhrarf og synd frá 7. mars 321, með því að yfirgefa iðkun hins sanna hvíldardags hins sanna sjöunda dags helgaða. af Guði. Ástundun syndarinnar, fram til 1843, dró úr gildi þess að „ *játa Jesú Krist kominn í holdinu* “ og frá sama degi hefur hún svipt hana öllu gildi; síðustu óvinir Jesú Krists segjast nota „ *nafn* “ **hans** eins og hann tilkynnti í Matt.7:21 til 23: „ *Ekki mun hver sem segir við mig: Herra, herra, ganga inn í himnaríki, heldur sá einn sem gerir vilja föður míns sem er á himnum. Margir munu segja við mig á þeim degi: Herra, herra, höfum vér ekki spáð í þínu nafni ? Höfum vér ekki rekið út illa anda með nafni þínu ? Og höfum við ekki gert mörg kraftaverk fyrir nafn þitt ? Þá mun ég segja við þá opinskátt: Aldrei þekkti ég yður , farið frá mér, þér sem iðkið ranglæti. ” „ Aldrei vitað “! Þessi „ *kraftaverk* “ voru því framkvæmd af djöflinum og djöflum hans.*

Apocalypse í stuttu máli

Í formála 1. kafla, upphaf dýrðlegrar opinberunar hans, sýnir andinn okkur matseðilinn hátíðarinnar sem undirbúinn er. Þar finnum við þema boðunarinnar um dýrðlega endurkomu Jesú Krists, sem skipulögð var þegar 1843 og 1844, til að prófa hina almennu og aðallega bandaríska mótmælendatrú; þetta þema er alls staðar: vers 3, *Því að tíminn er í nánd* ; vers 7, *sjá, hann kemur með skýjunum...* ; vers 10, *ég var tekinn af andanum á degi Drottins og ég heyrði á bak við mig mikla rödd eins og lúðurhljóm* . Hann er fluttur af andanum og finnur sjálfan sig á degi dýrðar endurkomu Jesú, degi *Drottins* , „ *miklum og ógurlegum degi* “ samkvæmt Mal.4:5, og hann hefur *að baki sér* sögulega fortíð kristins tíma. sett fram undir tákni sjö nöfn sem fengin eru að láni frá *sjö borgum í Asíu* (núverandi

Tyrklandi). Síðan, eins og í Daníel, munu þemu þrjú *bókstafa, innsigli og básúna* ná yfir alla kristna tíma samhliða, en hvorum þeirra er skipt í tvo kafla. Ítarleg rannsókn mun leiða í ljós að þessi skipting á sér stað á lykildeginum 1843 sem settur var í Dan.8:14. Innan hvers þema merkja skilaboð sem eru aðlöguð að andlegu stöðlunum sem settar voru í Daníel, fyrir marktímatímabilin, 7 augnablik af þeim tíma sem fjallað er um; 7, tala guðlegrar **helgunar** sem þjónar sem " *innsigli* " þess og sem verður þema Opb.7.

Skýringin sem kemur var aldrei virkjuð vegna þess að hugmyndin um tíma kemur aðeins í ljós með merkingu nafna „kirknanna sjö“ sem vitnað er í í fyrsta kaflanum. Í þema bréfanna, í Rev. 2 og 3, finnum við enga nákvæmni í forminu: „fyrsti engillinn, annar engillinn... osfrv. » ; eins og raunin verður með „ *innsiglin, lúðrana og sjö síðustu plágurnar reiði Guðs* “. Þannig gátu sumir trúað því að skilaboðunum væri beint, raunverulega og bókstaflega, til kristinna manna sem bjuggu í þessum borgum hinnar fornu Kappadókiu, í Tyrklandi nútímans. Sú röð sem spádómurinn birtir þessi borgarnöfn í fylgir tímaröð þeirri sem trúarsögulegar staðreyndir voru uppfylltar um alla kristna tíma. Og það er í samræmi við opinberanir sem þegar eru fengnar í Daníelsbók, sem Guð skilgreinir persónuna sem hann gefur hverjum tíma með merkingu nafns borgar hans. Í kjölfarið er opinbera röðin þýdd sem hér segir:

1- *Efesus* : merking: sjósetja (það af þinginu eða helgidómi Guðs).

2- *Smyrna* : merking: myrra (þægileg lykt og smurning dauðra fyrir Guð; rómverskar ofsóknir á hendur trúföstum útvöldu milli 303 og 313).

3- *Pergamon* : merking: framhjáhalð (frá því að hvíldardagurinn var yfirgefinn 7. mars 321. Árið 538, páfastjórnin setti á trúarlega formlegan hátt restina af fyrsta degi sem endurnefndur var sunnudagur).

4- *Thyatira* : merking: viðurstyggð og dauðleg þjáning (táknar tíma mótmælendasiðbótarinnar sem fordæmdi opinberlega hið djöfullega eðli kaþólskrar trúar; tími varðandi 16. öld þegar ^{bökk} sé vélrænni prentun var dreifing Biblíunnar ívilnuð).

5- *Sardis* : tvöföld og gagnstæð merking: krampi og dýrmætur steinn. (Hún opinberar dóminn sem Guð ber á trúarprófinu 1843-1844: krampamerkingin varðar hina höfnuðu mótmælendatrú: „Þú ert *dáinn* “, og gimsteinninn tilgreinir hina útvöldu sigurvegara prófsins: „ *Þeir munu ganga með mig í hvítum fötum vegna þess að þeir eru verðugir.* ”)

6- *Fíladelfía* : merking: Bræðrakærleikur (gimsteinum *Sardis* hefur verið safnað saman í stofnun sjöunda dags adventista síðan 1863; boðskapurinn er veittur fyrir árið 1873 sem skilgreint er af Dan.12:12. Blessuð á þessum tíma, hún er þó varað við hættonni á því að fá „*tekin*“ *kórónu sína*).

7- *Laódíkeu* : merking: fólk dæmt: „ *hvorki kalt né heitt, heldur volgt* “ (það er *Fíladelfía* sem hefur „ *kórónuna sína tekna* “: „ *Þú ert óhamingjusamur, aumur, fátækur, blindur og nakinn* “. Stofnunin hafði ekki ímyndað sér að hún yrði prófuð og prófuð, á milli 1980 og 1994, með trúarprófi sem var eins og það sem veitti frumkvöðlum hennar frá 1844 guðlega blessun sína: 1994 féll stofnunin, en boðskapurinn hélt áfram af dreifðum adventistum sem Guð auðkennir og velur með ást þeirra á opinberaða spámannlegu ljósi hans og

hógværu og undirgefnu eðli sem einkennir sanna lærisveina Jesú Krists á öllum öldum).

„*Í framhaldi*“ jarðneskra tíma sem endaði með dýrðlegri endurkomu Krists Guðs, mun Apo.4 mynda með tákningu „24 háseti“, vettvang himnesks dóms (á himnum) þar sem Guð mun leiða saman útvöldu sína svo að þeir dæma óguðlega dauða. Samhliða Rev.20, nær þessi kafli yfir „þúsund ár“ sjöunda árpúsundsins. Útskýring: hvers vegna 24, en ekki 12, háseti? Vegna skiptingar kristins tíma í tvennt á dagsetningum 1843-1844 upphafs og loks trúarprófs þess tíma.

Síðan, sem mikilvæg til hliðar, mun Rev.5 leggja áherslu á mikilvægi þess að skilja spádómabókina; sem verður aðeins mögulegur með sigri sem guðlegur Drottinn okkar og frelsari Jesús Kristur hefur náð.

Tími kristinnar verður skoðaður aftur í Rev.6 og 7 undir augnaráði nýs þema; það um „innsiglin sjö“. Fyrstu sex munu kynna aðalleikarana á sviðinu og tímanna tákni sem einkenna tvo hluta skiptingar kristinnar: til 1844, fyrir Apo.6; og frá 1844, fyrir Apo.7.

Síðan kemur þemað „*lúðra*“ sem tákna viðvörunarrefsingar fyrir fyrstu sex af Opinb. 8 og 9, og endanlega refsingu, fyrir „*sjöunda básúnuna*“, alltaf aðskilda, í Opb. 11:15 kl. 19.

Á bak við Apo.9 miðar Apo.10 á tíma enda veraldar og kallar fram andlega stöðu tveggja stóru óvina Jesú Krists sem segjast vera hann: kaþólska trúin og mótmælendatrúin, auk þess sem opinber aðventismi hefur fallið síðan. 1994. 10. kafla lýkur fyrsta hluta opinberana bókarinnar. En mikilvæg meginefni verða tekin fyrir og þróað í köflum sem á eftir koma.

Þannig mun Apo.11 endurtaka yfirlit yfir kristna tíma og þróa, aðallega, mikilvægu hlutverki frönsku byltingarinnar, þar sem rötgróið þjóðernistrúleysi er notað af Guði, undir táknaþrenu nafni „*dýrið sem rís úr djúpinu*“, til að eyðileggja vald kaþólsku stjórnarinnar „*dýrsins sem rís upp úr hafinu*“, í Op.13:1. Alheimstrúarfriður, sem getið er um í Apo.7, mun þannig *nást og benda á árið* 1844. Þá er þessi byltingarkennda ^{stjórn} ^{tekin} sem mynd af yfirvofandi þriðju heimsstyrjöldinni eða „6 . „*annað vei*“ með tilkynningu Opinb. 8:13 er lokaþema „*sjöunda básúnunnar*“, sem er framkvæmt með endurkomu í dýrð Jesú Krists, kynnt.

Í Rev.12 gefur andinn okkur annað yfirlit yfir kristna tíma. Hann lýkur upplýsingum sínum, sérstaklega um stöðu djöfulsins og engla stuðningsmanna hans. Hann kennir okkur að eftir sigur sinn á krossinum, í himneska nafni *Mikaels* sem þegar er vitnað til í Dan.10:13, 12:1, nafninu sem hann bar á himni fyrir mannlega holdgun hans í Jesú, hreinsaði Drottinn okkar himininn af þeim. illri nærveru og að þeir hafi að eilífu misst aðgang að himneskum víddum sem Guð skapaði. Hér eru góðar fréttir! Sigur Jesú hafði ánægjulegar himneskar afleiðingar fyrir bræður okkar á himnum sem frelsaðir voru frá freistingum og hugsunum djöfla. Þeir hafa, frá þessari brottvísun, verið bundnir við okkar jarðnesku vídd, þar sem þeir verða drepnir með jarðneskum óvinum Guðs, árið 2030 við dýrðlega endurkomu Krists Guðs. Í þessu yfirliti myndar andinn röð " *drekans* " og " *ormsins* " sem tilnefna, hvor um sig, tvær aðferðir djöfulsins bardaga: opið stríð, fordæmt keisara- eða páfalegt Róm og villandi trúarlega tælingu Rómverja.

Páfadómur Vatíkansins, grímulaus, nánast húmanisti. Í fíngerðum myndum, sem fengu að láni frá reynslu Hebraea, „ *opnar jörðin munn sinn* “ til að kyngja upp árás páfa kaþólsku bandalaganna. Eins og við höfum nýlega séð mun verkið vera unnin af frönsku trúleysisbyltingarmönnum. En það verður líka byrjað af mótmælendasveitum árásargjarnrar, stríðslyndrar falskristni. Yfirlitinu lýkur með því að minnst á „ *afganginn af afkomendum konunnar* “. Andinn gefur síðan skilgreiningu sína á hinum sönnu heilögu hinstu tíma: „ *Þetta er þolgæði hinna heilögu sem halda boðorð Guðs og varðveita vitnisburð Jesú* “. Andinn tilgreinir með þessum orðum þá sem, eins og ég, halda fast við spámannlega opinberun hans og láta engan ræna henni, safna til enda, perlum sem himinninn gefur.

Kaflí 13 sýnir tvo árásargjarna trúaróvini sem bera kristna trú. Sem slíkur myndar hann þau, af tveimur „ *dýrum* “, þar af kom hið síðara úr hinu fyrra eins og gefið er í skyn af sambandi orðanna „ *haf og jörð* “ úr sögu 1. Mósebókar sem skilgreinir þau í þessum kafla 13. Hið fyrra lék áður en 1844 og hið síðara mun aðeins birtast á síðasta ári jarðneskra tíma, og markar þannig lok náðartímans sem mönnum er boðið. Þessar tvær „ *dýr* “ eru, fyrir það fyrra, kaþólskt, móðurkirkjan, og fyrir hina, mótmælendasiðbótarkirkjurnar sem komu frá henni, dætur hennar.

Rev. 14, sem fjallar aðeins um seinni hluta kristins tíma frá 1844, kallar fram þrjá boðskap sjöunda dags aðventista til eilífra aðstæðna: dýrð Guðs sem krefst endurreisnar iðkun heilags hvíldardags hans, fordæming hans á rómversk-kaþólskri trú. , og fordæming hans á mótmælendatru sem heiðrar sunnudag sinn sem hann tilnefnir sem „ *merki* “ um mannlegt og djöfullegt vald bæði keisaraveldis og páfagarðs Róm. Þegar tími undirbúningstrúboðsins lýkur, í röð, með upptöku hinna útvöldu heilögu sem myndaðir eru af " *uppskerunni* ", og eyðileggingu uppreisnargjarnra kennara og allra vantrúaðra, athafna sem " *árgangurinn* " myndar, mun jörðin aftur verða að „ *hyldýpi* “ fyrsta dags sköpunar, svipt hvers kyns jarðnesku lífi. Það mun þó halda lífi í „ *þúsund ár* “, valinn íbúi, Satan, djöfullinn sjálfur, sem bíður tortímingar hans við síðasta dóm sem og allir aðrir uppreisnarmenn og englar.

Rev.15 fjallar um tímasetningu skilorðsloka.

Opinberunarbókin 16 sýnir „ *sjö síðustu plágurnar reiði Guðs* “ sem herja, eftir lok skilorðstímans, síðustu vantrúuðu uppreisnarmennina sem verða sífellt árásargjarnari, að því marki að þeir kveða á um dauða þeirra sem fylgjast með réttlátum. guðlegur hvíldardagur fyrir sjöundu pláguna.

Opinb.17 er algjörlega helguð auðkenningu á „skækjunni miklu“ sem kallast „ *Babylon hin mikla* “. Það er með þessum skilmálum sem andinn tilnefnir „ *stórborgina* “ keisara og páfa, Róm. Dómur Guðs yfir henni kemur þannig greinilega í ljós. Í kaflanum er einnig tilkynnt um framtíðardóm hennar og eyðingu með eldi, því lambið og trúfastir útvaldir hans munu sigra hana.

Opinberunarbókin 18 miðar að tíma „uppskeru“ eða refsingar „ *Babylon hinnar miklu* “.

Rev.

Opinb.20 miðar við tíma þúsund ára sjöunda árþúsundsins sem upplifað var á mjög mismunandi hátt, á himni af hinum útvöldu og á auðninni jörð, í einangrun af Satan. Í lok þúsund ára mun Guð skipuleggja síðasta dóminn:

tortímingu með himneskum og neðanjarðar jarðneskum eldi allra jarðneskra manna og himneskra englauppreisnarmanna.

Apo.21 sýnir dýrð þingsins sem mynduð var með söfnun hinna útvöldu sem eru endurleystir með blóði Jesú Krists. Fullkonnun hinna útvöldu er sýnd með samanburði við það sem jörðin býður mönnum dýrmætast: gull, silfur, perlur og gimsteina.

Apo.22 kallar fram í mynd endurkomu til hins týnda Eden, fundið og sett upp um eilífð á jörðu syndarinnar sem endurnýjuð hefur verið og umbreytt til að verða allsherjar hásæti hins eina mikla Guðs, skapara, löggjafa og lausnara sem drottinnar yfir öllum alheimum sínum. með sínum jarðnesku endurleystu.

Hér lýkur þessu snögga yfirliti yfir Opinberunarbókina, en ítarleg rannsókn á henni mun staðfesta og styrkja það sem nýlega hefur verið sagt.

Ég bæti við þessari mjög andlegu skýringu sem sýnir huldu rökhugsunina í huga Guðs. Hann flytur grunlaus skilaboð með lúmskum vísbendingum um að Biblían muni upplýsa okkur. Með því að fylgja, í byggingu heimsendabókarinnar, sömu ferlum og hann notaði við byggingu opinberana sinna sem Daníel var gefin, staðfestir Guð að hann „breytist ekki“ og að hann mun vera „*eilíflega sá sami*“. Einnig fann ég í Apocalypse sömu aðferðina og samhliða þremur þemum sem eru „bréfin til þinganna“, „*innsiglin*“ og „*lúðrarnir*“. Samkvæmt Apo.5, þar sem Apocalypse er myndað af bók sem er lokuð með „*sjö innsiglum*“, mun aðeins opnun „*sjöunda innsiglsins*“ heimila aðgang að sönnunargögnunum sem munu staðfesta í köflum 8 til 22, túlkanirnar og grunsemdirnar. vakið upp við rannsókn á 1. til 6. kafla. Kafli 7 er því lykillinn að því að komast inn í skilning á leyndardómunum sem opinberaðir eru. Og ekki vera hissa, því þema hans er einmitt hvíldardagurinn, sem hefur gert allan muninn á sönnunum og fölskum heilagleika síðan 1843. Við finnum því í Apo.7, þann mikla sannleika sem reifaði mótmælendatrú vorið 1843. Apocalypse mun aðeins staðfesta þessa grundvallarkenningu sem Daníel hefur opinberað. En fyrir aðventisma, sem kom upp á þessum degi sem sigurvegari, mun Apocalypse sýna fyrir 1994, próf sem mun sigta það aftur. Þetta nýja ljós mun aftur, „*aftur*“, gera „*muninn á milli þeirra sem þjóna Guði og þeirra sem þjóna honum ekki*“, eða meira.

Hluti tvö: ítarleg rannsókn á Apocalypse

Opinberun 1: Formáli – Endurkoma Krists – aðventista þemað

Kynningin

Vers 1: „*Opinberun Jesú Krists, sem Guð gaf honum til að sýna þjónum sínum þjónum sínum það, sem skjótt þarf að gerast, og sem hann kunngjörði, með því að senda engil sinn, til þjóns síns Jóhannesar...*“.

Jóhannes, postulinn sem Jesús elskaði, er vörsluaðili þessarar guðlegu opinberunar sem hann fær frá föðurnum í nafni Jesú Krists. Jóhannes, á hebresku „Yohan“, þýðir: Guð gaf; og það er líka fornafnið mitt. Sagði Jesús ekki: „*Þeim sem hefur, mun gefast*“? Þessi boðskapur er „*gefinn*“ af „*Guð*“ föðurnum, því með ótakmarkað innihald. Vegna þess að frá upprisu sinni hefur Jesús Kristur endurtekið guddómlega eiginleika sína og það er sem himneskur faðir sem hann getur frá himnum komið fram í þágu þjóna sinna eða nánar tiltekið „*þrela*“ hans. Eins og orðatiltækið segir: "Varað er forvopnað." Guð er þessarar skoðunar og hann sannar það með því að beina til þjónum sínum opinberunum um framtíðina. Orðalagið „*hvað verður að gerast strax*“ gæti komið á óvart þegar við vitum að skilaboðin voru gefin árið 94 e.Kr. og að við erum núna á árunum 2020-2021, þegar þetta skjal var skrifað. En með því að uppgötva skilaboðin hans munum við

skilja að þetta " **snart** » fær bókstaflega merkingu, því viðtakendur þeirra verða samtímis dýrðlegri endurkomu Jesú Krists. Þetta þema mun vera í opinberuninni alls staðar, vegna þess að Opinberunin er beint til síðustu "aðventistanna" sem Guð hefur valið, með trú sem sýnd er í lokaprófi sem byggt er á gögnum Opinb.9:1-12, sem fjallar um þema „*fimmti trompet*“. Í þessum kafla vitna í vers 5 og 10 í spámannlegt tímabil „*fimm mánaða*“ sem rangtúlkað var fram að mér. Í rannsókn minni á viðfangsefninu ákvað þessi tímalengd nýja dagsetningu sem átti að tilkynna endurkomu Jesú fyrir 1994, hið raunverulega ár 2000 sannrar fæðingar Krists. Þetta trúarpróf hefur reynt í síðasta sinn á opinbera aðventisma, sem er orðinn lúinn og formlegur, og sem var að undirbúa að ganga til samninga við þá sem Guð opinberar að séu óvinir hans í heimspeki sínum. Síðan 2018 hef ég vitað dagsetningu hinnar sönnu endurkomu Jesú Krists og hún er ekki byggð á neinum gögnum frá spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar, en tölulegum tímalengd þeirra var öll náð með því að sinna sigtunarhlutverki sínu á tilteknum tímum. Hægt er að skilja hina sönnu endurkomu Jesú út frá frásögn 1. Mósebókar, þar sem hann trúir því að sjö dagar vikna okkar séu byggðir á myndinni af 7.000 árum allrar áætlunarinnar sem Guð hefur hannað, til að útrýma synd og syndurum, og færa inn í eilífð hans ástsælir útvaldir valdir á fyrstu 6000 árum. Eins og hlutföll hebreska helgidómsins eða tjaldbúðarinnar, er tíminn 6000 ár samsettur af þremur þriðju af 2000 árum. Upphaf síðasta þriðjungs markaðist, 3. apríl, 30. apríl, af friðþægingardauða frelsara okkar Jesú Krists. Dagatal gyðinga staðfestir þessa dagsetningu. Afkoma þess er því ákveðin vorið 2030, 2000 árum síðar. Vitandi að endurkoma Krists er fyrir okkur, svo nálægt, orðið „ **snart** “ » orða Jesú er fullkomlega réttlætánlegt. Þannig, þó að hún hafi verið þekkt og lesin í gegnum aldirnar, var bókin Opinberun lokuð, frosin, innsigliuð, allt til endalokanna, sem varðar okkar kynslóð.

Vers 2: "... *sem vitnaði orð Guðs og vitnisburð Jesú Krists, allt sem hann sá .*"

Jóhannes ber vitni um að hann hafi fengið sýn sína frá Guði. Sýn sem er vitnisburður Jesú Krists sem Opinb.19:10 skilgreinir sem „ *andi spádómsins* “. Skilaboðin eru byggð á myndum " *séd* " og orðum sem heyrst. Jóhannes var rifinn úr jarðneskum viðbúnaði af anda Guðs sem opinberaði honum í myndum hin stóru þemu í trúarsögu kristinna tíma; það mun enda með glæsilegri og ægilegri endurkomu hans fyrir óvini sína.

Vers 3: „ *Sæll er sá sem les og heyrir orð spádómsins og varðveitir það sem þar er ritað! Því að tíminn er í nánd .*”

Ég tek fyrir mig þann hluta sem mér ber, sæluboðið fyrir „ *sá sem les* “ orð spádómsins, vegna þess að Drottinn gefur sögninni lesa nákvæma rökrétta merkingu. Hann gefur skýringuna í Jes.29:11-12: „ *Öll opinberun er yður sem orð innsiglaðrar bókar, sem gefin eru manni, sem kann að lesa, og segir: Lestu þetta! Og hver svarar: Ég get það ekki, því það er innsiglað; eða eins og bók sem maður gefur manni sem kann ekki að lesa og segir: Lestu þetta! Og hver svarar: Ég kann ekki að lesa .* Vers 13, sem fylgir, sýnir orsök þessarar vanhæfni: „ *Drottinn sagði: Þegar þetta fólk nálgast mig, heiðrar það mig með munni sínum og vörum. en hjarta hans er fjarri mér, og óttinn sem hann hefur við mig er aðeins fyrirmæli mannlegrar hefðar .*” Hugtakið „ *innsigliuð* “ eða innsigliuð lýsir þætti Apocalypse,

ólæsilegur vegna þess að hún er innsiglið. Það er því til að opna það og afmerkja það alveg að ég, annar Jóhannes í síðasta tíma, var kallaður af Guði; þetta svo að allir hans sannir útvöldu „*heyrðu og varðveittu*“ sannleikann sem opinberaður er í orðum og myndum spádómsins. Þessar sagnir þýða „að skilja og framkvæma“. Í þessu versni varar Guð útvöldu sína við að þeir muni fá, frá einum af bræðrum sínum í Kristi, „*þeim sem les*“, ljósið sem útskýrir leyndardóma spádómsins svo að þeir geti aftur á móti glaðst og sett kennslu hans. í framkvæmd. Líkt og á tímum Jesú verður trú, traust og auðmýkt því nauðsynleg. Með þessari aðferð sigtar Guð og fjarlægir fólk sem er of stolt til að vera kennt. Svo ég segi við hina útvöldu: „Gleymdu manni, þessum litla opinbera þýðanda og sendimanni, og líttu á hinn sanna höfund: almáttugan Guð Jesú Krist.

Vers 4: „*Jóhannes til söfnuðanna sjö sem eru í Asíu: Náð sé með yður og friður frá þeim sem er, og sem var og kemur, og frá öndunum sjö sem eru frammi fyrir háseti hans ...*“

Minnst á " *sjö þing* " er grunsamlegt, vegna þess að *þingið* með stóru A er, eitt, ævarandi. „*Sjö þing*“ táknar því endilega sameinað *þing* Jesú Kristis á sjö merktum og samfelldum tímum. Hluturinn verður staðfestur og við vitum nú þegar að Guð skiptir kristnum tíma í 7 tiltekna tíma. Tilvísunin í Asíu er gagnleg og réttlæt看leg, þar sem nöfnin sem sett eru fram í 11. versni eru borgir sem eru til í Litlu-Asíu, í Anatólíu til forna sem staðsett er vestan við núverandi Tyrkland. Andinn staðfestir þegar takmörk Evrópu og upphaf Asíuálfu. En orðið *Asía* eins og orðið Anatólía felur í sér andlegan boðskap. Þeir merkja: **hækkandi sól** á akkadísku og grísku og benda þannig til herbúða Guðs sem Jesús Kristur heimsótti, „*rísandi sól*“, í Lúkas 1:78-79: „*Þökk sé iðrum miskunnar Guðs vors, í dyggð sem hækkandi sól hefur vitjað okkar af hæðum, til að lýsa þeim sem sitja í myrkri og í skugga dauðans, til að beina skrefum okkar á veg friðarins.*» Hann er líka „*sól réttlætisins*“ í Mal.4:2: „*En fyrir yður, sem óttast nafn mitt, mun réttlætissólin renna upp og lækning vera undir vængjum hans. Þú munt fara út og hoppa eins og kálfar úr hesthúsi.*“ Uppskrift kveðjunnar er í samræmi við bréfin sem kristnir menn skiptust á á tímum Jóhannesar. Hins vegar er Guð merktur með nýjum orðatiltæki, sem hingað til hefur ekki verið þekkt: „*frá honum sem er, sem var og mun koma*“. Þessi orðatiltæki endurspeglar aðeins, í upprunalegu grísku og öðrum þýðingum, merkingu hebreska nafnsins Guðs: „YaHWéH“. Það er sögnin „að vera“ tengd í þriðju persónu eintölu í ófullkominni tíð hebresku. Þessi tími sem kallast ófullkominn tjáir hið fullkomna sem nær fram í tímann, vegna þess að nútíðin er ekki til í hebresku samtengingunni. „*og hver kemur*“, staðfestir enn frekar þemað endurkomu Jesú Kristis, aðventisma. Opnun kristinnar trúar fyrir heiðingjum er þannig staðfest; fyrir þeim aðlaga Guð nafn sitt. Þá virðist önnur nýjung til að nefna heilagan anda: „*andarnir sjö sem eru frammi fyrir háseti hans*“. Þessi tilvitnun mun birtast í Rev.5:6. Talan 7 táknar helgun, í þessu tilviki, helgun hins guðlega anda sem úthellt er í sköpunarverkum hans, því „*frammi fyrir háseti hans*“. Í Op.5:6 er „*slátraða lambið*“ tengt þessum táknum, spádómurinn staðfestir þannig hið guðlega almætti Jesú Kristis. „*Sjö andar Guðs*“ eru táknaðir með „*sjö-greina ljósastikunni*“ í hebresku tjaldbúðinni sem spáir hjálpræðisáætlun Guðs. Dagskrá hans var þannig skýrt útlistuð. Frá því Adam, 4000 ár, og með dauða hans, frelsar Jesús syndir hinna útvöldu 3. apríl, 30. apríl,

rífur hann þannig hulu syndarinnar og opnar aðgang að himni hinum útvöldu sem eru endurleystir á síðustu tvö þúsund af sex þúsund árum vegna útvals hinna útvöldu, sem dreifðir eru, allt til enda veraldar, meðal þjóða allrar jarðar.

Vers 5: “ ... og frá Jesú Kristi, hinum trúa votti, frumburði dauðra og höfðingja konunga jarðarinnar! Honum sem elskar oss, sem frelsar oss frá syndum vorum með blóði sínu .

Nafnið „Jesús Kristur“ er tengt þeirri jarðnesku þjónustu sem Guð kom til að framkvæma á jörðinni. Þetta vers minnir okkur á verk hans til að öðlast hjálpræði fyrir náð sem hann býður aðeins sínum útvöldu. Í fullkominni tryggð sinni við Guð og gildi hans var Jesús „hinn trúi vitni“ sem postulum sínum og lærisveinum allra tíma, þar á meðal okkar, sem fyrirmynd til að líkja eftir. Spáð var um dauða hans með dauða fyrsta dýrsins sem drepíð var til að klæðast nektinni Adam og Evu eftir synd þeirra. Fyrir tilstilli hans var hann því sannarlega „frumburður hinna dauðu“. En hann er líka, vegna guðdómlegs mikilvægis hans, dauði hans einn hafði áhrif og kraft til að fordæma djöfulinn, syndina og syndara. Hann er áfram „frumburðurinn“ umfram alla „frumburðina“ í trúarsögunni. Það var þegar hann hugsaði um dauða hans, sem var nauðsynlegur til að leysa synd útvalinna sinna, að Guð drap alla „frumburði“ menn og dýr hins uppreisnargjarna Egyptalands, ímynd syndarinnar, til að „frelsa“ hebresku þjóð sína úr þrældómi, nú þegar tákn og mynd af „synd“. Sem „frumburðurinn“ tilheyrir andlegi frumburðarrétturinn honum. Með því að sýna sjálfan sig sem „höfðingja konunga jarðarinnar“ verður Jesús þjónn hinna endurleystu. „Konungar jarðarinnar“ eru þeir sem ganga inn í ríki hans endurleystir með blóði hans; þeir munu erfa endurnýjaða jörðina. Það er undraverður hlutur að uppgötva auðmýkt, samúð, vináttu, bræðralag og kærleika himneskra vera sem hafa verið trúar hinum guðlegu stöðlum himnesks lífs. Á jörðinni þvoði Jesús fætur postula sinna og staðfesti að hann væri „Meistari og Drottinn“. Á himnum mun hann að eilífu vera „höfðingi“ „konunga“ þess. En „konungar“ munu einnig vera þjónar bræðra sinna. Með því að gefa sjálfum sér titilinn „prins“, setur Jesús sjálfan sig á vettvang djöfulsins, andstæðings síns og sigraða keppinautar, sem hann kallar „höfðingja þessa heims“. Holdgun Guðs í Jesú var knúin áfram af augliti til auglitis "höfðingjanna" tveggja; örlög heimsins og skepna hans eru háð krafti hins mikla sigurvegara Jesú Michael YaHWéH. En Jesús á sigur sinn aðeins að hluta til vegna guðdóms síns, vegna þess að hann barðist gegn djöflinum á jöfnum kjörum, í líkama holds eins og okkar, 4000 árum eftir baráttuna sem fyrsti Adam tapaði. Hugarástand hans og einbeintni hans í að sigra til að bjarga útvöldum sínum gáfu honum einn sigur. Hann opnaði brautina fyrir útvöldu sína og sýndi að þægt „lamb“ getur sigrað „úlfana“ sem eta hold og anda, með hjálp hins trúa og sanna Guðs.

Vers 6: „Og hver hefur gjört oss að ríki, prestum Guði föður hans, honum sé dýrðin og mátturinn um aldir alda! Amen! »

Það er Jóhannes sem skilgreinir hvað er þing hinna útvöldu. Í Jesú Kristi heldur Ísrael til forna áfram í andlegu formi sem spáð var í síðum gamla sáttmálans. Með því að þjóna „konungi konunga og Drottni drottna“ taka hinir sannu útvöldu þátt í konungdómi hans og með honum mynda þeir þegna himnaríkis. Þeir eru líka andlegir „prestar“, því að þeir þjóna í musteri líkama

síns, þar sem þeir þjóna Guði, og bjóða sig fram í heilagleika fyrir þjónustu hans. Og með bænum sínum til Guðs flytja þeir ilmvötnin sem færð voru á reykelsisaltari hins forna musteri Jerúsalem. Aðskilnaðurinn milli Jesú og föðurins er villandi, en hann samsvarar þeirri hugmynd sem margir falskristnir menn hafa um efnið. Þetta er að því marki að segjast „heiðra“ soninn á kostnað föðurins. Þetta hefur verið kristinni trú að kenna, eða synd, síðan 7. mars 321. Hvíldardagshvöldin er fyrir marga helgiathöfn sem aðeins varðaði gyðinga gamla sáttmálans, ráðstöfunartíma föðurins. Þar sem faðirinn og Jesús eru aðeins ein manneskja munu þeir þola reiði Jesú sem þeir héldu að þeir væru að heiðra. Í guðlegu eðli sínu sem föður, heldur Jesús, og um eilífð, „*dýrðinni og kraftinum, að eilífu! Amen!*» „*Amen*“ sem þýðir: það er satt! Í sannleika sagt!

Aðventista þemað

Vers 7: „*Sjá, hann kemur með skýjunum. Og hvert auga mun sjá það, jafnvel þeir sem stungið hafa í það. og allar kynkvíslir jarðarinnar munu harma hann. Já. Amen!*»

Það er einmitt, þegar hann kemur aftur, sem Jesús mun sýna dýrð sína og mátt sinn. Samkvæmt Postulasögunni 1:11 mun hann snúa aftur „*á sama hátt og hann steig upp til himins* „ en endurkoma hans mun vera í mikilli himneskri dýrð sem mun hræða óvini hans; „*þeir sem götuðu hann*“ með því að andmæla raunverulegu verkefni hans. Vegna þess að þessi orðatiltæki snertir aðeins manneskjur í samtímanum með komu hans. Þegar þjónum hans er hótad lífláti eða lífláti, deilir Jesús örlögum þeirra því hann kennir sig við þá: „*Og konungur mun svara þeim: Sannlega segi ég yður, jafn oft sem þér hafið gjört þetta við einn af þessum minnstu. Bræður mínir, þú gerðir þá handa mér.* (Matt.25:40).“ Gyðingar og rómverskir hermenn sem krossfestu hann eru ekki með í þessum boðskap. Andi Guðs reiknar þessa aðgerð til allra manna sem hindra hjálpræðisverk hans og torvelda sjálfa sig og aðra tilboð hans um náð og eilífa hjálpræði. Með því að vitna í „*ættkvíslir jarðar*“ miðar Jesús við falskristna menn sem ætlast er til að ættkvíslir Ísraels verði framlengdur í gegnum í nýja sáttmálann. Þegar þeir komust að því við heimkomu hans að þeir voru að búa sig undir að drepa hina sannu útvöldu hans, munu þeir hafa rétta ástæðu til að harma, og uppgötva sjálfa sig óvini Guðs sem átti að bjarga þeim. Upplýsingar um dagskrá síðustu daga verða birtar á víð og dreif um kaflana í Opinberunarbókinni. En ég get sagt að Opinb.6:15-16 lýsir atburðarásinni með þessum orðum: „*Konungar jarðarinnar, hinir miklu, herforingjarnir, ríkir, völdugir, allir þrælur og frjálssir, földu sig í hellum og í fjallabjörgum. Og þeir sögðu við fjöllin og klettana: Fallið yfir oss og felið oss fyrir augliti hans, sem í hásetinu situr, og fyrir reiði lambsins.*”

Vers 8: „*Ég er alfa og ómega, segir Drottinn Guð, sá sem er og sem var og mun koma, hinn alvaldi.*»

Sá sem tjáir sig þannig er hinn ljúfi Jesús sem fann guðdómlega dýrð sína á himnum, hann er „*hinn almáttugi*“. Það er nóg að tengja þetta vers við versið í Opb.22:13-16 til að hafa sannanir: „*Ég er alfa og ómega, hinn fyrsti og hinn síðasti, upphafið og endirinn... /... Ég, Jesús, ég hef sendi engil minn til að votta þér þetta í kirkjunum. Ég er rót og niðjar Davíðs, hinnar björtu morgunstjörnu.*”

Eins og í versí 4, sýnir Jesús sig undir eiginleikum skaparans Guðs, vinar Móse, sem heitir hebreska nafnið „YaHWéH“ samkvæmt 2. Mós.3:14. En ég tilgreini að nafn Guðs breytist eftir því hvort það er hann sem nefnir sig eða hvort menn nefna hann: „Ég er“ verður „Hann er“ í formi „YaHWéH“.

Athugasemd bætt við árið 2022: Orðatiltækið „*alfa og ómega*“ dregur saman alla opinberunina sem Guð býður upp á í Biblíunni sinni, frá 1. Mósebók til Opinberunarbókarinnar 22. Hins vegar, síðan 2018, hefur spádómleg merking „sex þúsund“ ára gefið sex daga Vikan var staðfest án þess að efast um gildi hennar sem sex raunverulegir dagar, þar sem Guð skapaði jörðina og lífið sem hún átti að styðja. En, með því að halda spámannlegri merkingu sinni, gerðu þessir sex dagar eða „6000“ ár það mögulegt að skilgreina fyrir vorið 2030 endanlega sigursæla endurkomu Jesú Krists og upprifjun trúra heilagra hans. Með orðatiltækinu „*alfa og ómega*“ gefur Jesús Síðari daga heilögum sínum lykil sem gerir þeim kleift að uppgötva raunverulegan tíma endurkomu hans. En við þurfum að bíða til vors 2018 til að skilja hvernig á að nota þessi 6.000 ár, og 28. janúar 2022, til að tengja þau við þessi orðatiltæki: „*alfa og ómega*“, „*upphafið og endirinn*“.

Vers 9: „*Ég Jóhannes, bróðir þinn, sem deili með þér þrengingunni og ríkinu og þolgæðinu í Jesú, var á eyjunni sem heitir Patmos, vegna orðs Guðs og vitnisburðar Jesú.*»

Fyrir sannan þjón Jesú Krists eru þessir þrír hlutir tengdir: þrengingarhlutinn, ríkishlutinn og þrautseigjahlutinn í Jesú. Jóhannes ber vitni um samhengið þar sem hann fékk guðlega sýn sína. Rómverjar fundu hann að því er virðist óslítandi og einangruðu hann að lokum, í útlegð á eyjunni Patmos, til að takmarka vitnisburð hans við menn. Alla ævi hætti hann aldrei að vitna fyrir orði Guðs til að vegsama Jesú Krist. En við getum líka skilið að Jóhannes var fluttur til Patmos til að taka á móti, í ró, vitnisburði Jesú sem er opinberun, sem hann fékk þar frá Guði.

Við skulum athuga í framhjáhlaupi að tveir höfundar spádómanna tveggja Daníels og Opinberunarbókarinnar voru verndaðir af kraftaverkum Guðs; Daníel bjargað frá tönnum ljóna og John sleppt ómeiddur úr kerri fyllt með sjóðandi olíu. Reynsla þeirra kennir okkur lexíu: Guð gerir gæfumun meðal þjóna sinna með því að vernda á kraftmikinn og yfirmáttúrulegan hátt þá sem vegsama hann mest og sýna þann þátt fyrirmyndar sem hann vill sérstaklega hvetja til. Spámannlega þjónustan er því tilnefnd í 1Kor.12:31 sem „*frábærari leiðin*“. En það eru spámenn og spámenn. Ekki eru allir spámenn kallaðir til að taka á móti sýnum eða spádómum frá Guði. En allir hinir útvöldu eru hvattir til að spá, það er að segja, að bera vitni um sannleika Drottins fyrir náunga sínum til að leiða þá til hjálpræðis.

Skoðun Jóhannesar á tíma adventista

Vers 10: " *Ég var í anda á degi Drottins, og ég heyrði á bak við mig mikla rödd, eins og lúðurhljóm, "*

Orðið „*dagur Drottins*“ mun styðja hörmulegar túlkanir. Í þýðingu sinni á Biblíunni, JN Darby, hika ekki við að þýða hana með orðinu „sunnudagur“, sem

Guð telur vera visnandi „merki“ „dýrsins“ undir forystu djöfulsins í Op.13:16; þetta er beint á móti konunglegu „innsigli“ hans, sjöunda degi hans í helgri hvíld. Orðið "sunnudagur" þýðir "dagur Drottins", en vandamálið stafar af því að það helgar fyrsta degi vikunnar til hvíldar, sem Guð hefur aldrei fyrirskipað, þar sem hann hefur fyrir sitt leyti, eilífan hátt, helgað fyrir þessa notkun á sjöunda degi. Svo hvað þýðir "dagur Drottins" sem vitnað er í þessu versu í raun og veru? En svarið hefur þegar verið gefið í versu 7 og segir: "Sjá, hann kemur með skýjunum." » Hér er það „dagur Drottins“ sem Guð miðar við: „Sjá, ég mun senda þér Elía spámann, áður en dagur JaHWéH kemur, hinn mikli og hræðilegi dagur.“ (Mal.3:5) ; sá sem skapaði adventisma og þrjár „væntingar“ hans um endurkomu Jesú, sem þegar hefur náðst með öllum þeim góðu og slæmu afleiðingum sem þessar þrjár raunir höfðu í för með sér, 1843, 1844 og 1994. Þegar Jóhannes lifir árið 94 er hann fluttur af Andi strax í upphafi sjöunda árpúsundsins, þar sem Jesús snýr aftur í guðlegri dýrð sinni. Svo hvað hefur hann "á bak við" sig? Öll söguleg fortíð kristinna tíma; frá dauða Jesú, 2000 ára kristinna trúar; 2000 ár þar sem Jesús stóð meðal útvalinna sinna og hjálpaði þeim, í heilögum anda, að sigra hið illa eins og hann hafði sigrað djöfulinn, syndina og dauðann. „Hin háværa rödd“ sem heyrir „á bak við“ er rödd Jesú, sem, eins og „lúður“, grípur inn í, til að vara útvöldu sína við og opinbera þeim eðli hinna djöfullegru trúargildra sem þeir munu lenda í lífi sínu í öllum heiminum. „sjö“ tímabil sem eftirfarandi vers mun nefna.

Vers 11: „Hver sagði: Það sem þú sérð, skrifaðu það í bók og sendu það til safnaðanna sjö, til Efesus, til Smýrnu, til Pergamos, til Þýatru, til Sardis, til Fíladelfíu og til Laódíkeu.“

Augljóst form textans virtist birtast sem viðtakendur, bókstaflega, nafngreindar borgir Asíu á tímum Jóhannesar; hver hefur sinn boðskap. En þetta var aðeins villandi framkoma sem ætlað var að fela hina sannu merkingu sem Jesús gefur boðskap sínum. Í allri Biblíunni hafa eiginnöfnin sem kennd eru við karlmenn hulda merkingu í rót þeirra, frá hebresku, kaldesku eða grísku. Þessi regla á einnig við um grísk nöfn þessara sjö borga. Hvert nafn sýnir eðli tímabilsins sem það táknar. Og röðin sem þessi nöfn eru sett fram í samsvarar röð framfara í tíma sem Guð hefur forritað. Við munum sjá í rannsókn Opinberunarbókar 2 og 3 þar sem röð þessara nafna er virt og staðfest, merkingu þessara sjö nöfn, en þau fyrsta og síðasta, „Efesus og Laódíkeu“, opinbera þeim *einum*, notkun sem andinn gerir af þeim. Þýðandi, hvort um sig, „að hleypa af stokkunum“ og „dæmt fólk“, finnum við „alfa og ómega, upphafið og endirinn“, á tímum kristinnar náðar. Það er engin furða að Jesús hafi kynnt sig í versu 8, undir þessari skilgreiningu: „Ég er alfa og ómega“. Þannig skráir hann nærveru sína með trúföstum þrælum sínum, alla kristna tíma.

Vers 12: „Ég sneri mér við til að vita hvaða rödd talaði til mín. Og þegar ég sneri mér við, sá ég sjö gullna kertastjaka ,

Aðgerðin að „snúa við“ fær Jóhannes til að horfa á allt kristna tímabilið frá því að hann var sjálfur fluttur til endurkomu Jesú í dýrð. Eftir nákvæmni "á bak við" höfum við hér "ég sneri við", og aftur, "og, eftir að hafa snúið við"; andinn krefst þess eindregið að líta til fortíðar, svo að við fylgjum henni í rökfræði hennar. Og hvað sér Jean þá? „Sjö gylltir kertastjakar“. Hér er málið aftur

grunað eins og „sjö þingin“. Því að fyrirmyndin „kertastjaki“ fannst í hebresku tjaldbúðinni og hann hafði sjö greinar sem þegar táknuðu, saman, helgun anda Guðs og ljóss hans. Þessi athugun þýðir að eins og „sjö Samkomur“, „kertastjakarnir sjö“ tákna helgun ljóss Guðs, en á sjö augnablikum merkt á öllu kristna tímabilinu. Kertastjakinn táknar hina útvöldu tíma, hann fær olíu anda Guðs sem hann er háður til að upplýsa hina útvöldu með ljósi sínu.

Tilkynning um mikla ógæfu

Vers 13: „Og mitt á milli ljóssastikanna sjö, einn eins og mannsönur, klæddur langri skikkju og með gullbelti á brjósti sér.“»

Hér hefst hin táknræna lýsing á Drottni Jesú Kristi. Þetta atriði sýnir fyrirheit Jesú: Lúkas 17:21: „Enginn mun segja: Hann er hér eða: Hann er þar. Því sjá, Guðs ríki er meðal yðar.“; Matt.28:20: „Og kenn þeim að halda allt sem ég hef boðið yður. Og sjá, ég er með yður alla tíð, allt til enda veraldar.“. Þessi sýn er mjög svipuð þeirri sem birtist í Daníel 10 þar sem vers 1 sýnir hana sem tilkynningu um „mikla ógæfu“ fyrir gyðinga sína. Opinberunarbókin 1 boðar því einnig „mikla ógæfu“, en að þessu sinni fyrir kristna þingið. Samanburður þessara tveggja sýna er mjög uppbyggjandi, vegna þess að smáatriðin eru aðlöguð að hvoru tveggja mjög ólíku sögulegu samhengi. Táknrænu lýsingarnar sem kynntar verða varða Jesú Krist í samhengi við endanlega dýrðlega endurkomu hans. Þessar tvær „hamfarir“ eiga það sameiginlegt að eiga sér stað í lok bandalaganna tveggja sem Guð hefur stofnað í röð. Við skulum nú bera saman þessar tvær sýn: „... mannsönur“ í þessu vers var „maður“ í Daníel, vegna þess að Guð var ekki enn orðinn holdgervingur í Jesú. Þvert á móti, í „mannsönnum“ finnum við „mannsöninn“ sem Jesús nefnir stöðugt þegar hann talar um hann í guðspjöllunum. Ef Guð krafðist svo mikið um þessa tjáningu, þá er það vegna þess að það lögfestir getu hans til að bjarga mönnum. Hann er hér „klæddur langri skikkju“, „klæddur líni“ í Daníel. Lykillinn að merkingu þessa langa skikkju er gefinn í Op.7:13-14. Það er borið af þeim sem deyja sem píslarvottar sannrar trúar: „Og einn af öldungunum svaraði og sagði við mig: Þeir sem eru klæddir hvítum skikkjum, hverjir eru þeir og hvaðan eru þeir komnir? Ég sagði við hann: Herra minn, þú veist það. Og hann sagði við mig: Þetta eru þeir sem koma úr þrengingunni miklu. Þeir hafa þvegið skikkjur sínar og gjört þær hvítar í blóði lambsins.“. Jesús ber „gullbelti á brjósti sínu“ eða, á hjarta sínu, en „um lendar“, tákn um styrk, í Daníel. Og „gullbeltið“ táknar sannleikann samkvæmt Ef.6:14: „Standið því: hafðu sannleikann gyrt um lendar yðar; klæðast brynju réttlætisins“; . Eins og Jesús er sannleikurinn aðeins virtur af þeim sem elska hann.

Vers 14: „Höfuð hans og hár hans voru hvít sem hvít ull, eins og snjór; augu hans voru eins og eldslogi;»

Hvítur, tákn um fullkominn hreinleika, einkennir Guð Jesú Krist sem þar af leiðandi hefur skelfingu fyrir synd. Hins vegar getur tilkynning um „mikla hörmung“ aðeins haft það að markmiði að refsast syndurum. Þessi orsök varðar báðar hörmungar, svo við finnum, hér og í Daníel, Guð, hinn mikla dómara, sem

„augu eru eins og eldslogi“. Augnaráð hans neytir syndarinnar eða syndarans, en hinn útvaldi Jesú kys að afsala sér synd, ólíkt falsgyðingnum og falskristna uppreisnarmanninum sem dómur Jesú Krists mun að lokum eyða. Og lokasamhengi þessarar „ógæfu“ tilgreinir sögulega óvini hennar, sem allir eru auðkenndir í köflum þessarar bókar og í Daníel. Apo.13 sýnir okkur þau undir hlið tveggja „dýra“, auðkennd með nöfnum þeirra „haf og jörð“, sem táknar kaþólsku trúna og mótmælendatrú sem kemur frá henni, eins og nöfn þeirra gefa til kynna samkvæmt 1. Mós.1:9-10. Við heimkomu hans verða dýrin tvö bandamanna eitt, sameinuð til að berjast gegn hvíldardegi hans og trúföstum hans. Óvinir hans munu hræðast, samkvæmt Op.6:16, og þeir munu ekki standast.

Vers 15: „Fætur hans voru sem brennandi eir, eins og hann væri að brenna í ofni; og rödd hans var eins og margra vatna.“»

Fætur Jesú eru hreinir eins og restin af líkama hans, en í þessari mynd saurgast þeir af því að troða blóði uppreisnargjarnra syndara. Eins og í Dan.2:32 táknar „eir“, óhreinn málmur, synd. Í Op.10:2 lesum við: „Hann var með litla opna bók í hendinni. Hann lagði **hægri fótinn á sjóinn og vinstri fótinn á jörðina**;“. Opínb.14:17 til 20 gefur þessari aðgerð nafnið „vínberjauppskera“; þema þróað í Jesaja 63. „Vötnin mörgu“ tákna, í Opínb. 17:15, „þjóðir, mannfjölda, þjóðir og tungur“ sem gera bandalag við „skækjuna Babýlon hina miklu“; nafn sem tilgreinir rómversk-kaþólsku páfakirkjuna. Þetta elleftustundarbandalag mun sameina þá til að standa gegn hvíldardegi helgaðs af Guði. Þeir munu ganga svo langt að ákveða að drepa dygga áheyrnarfulltrúa hans. Við skiljum því tákn réttlátrar reiði hans. Í sýninni sýnir Jesús útvöldum sínum að eina persónulega guðlega „rödd“ hans er öflugri en allra þjóða jarðar samanlagt.

Vers 16: „Hann hafði sjö stjörnur í hægri hendi. Úr munni hans kom beitt, tvíeggjað sverð; og andlit hans var eins og sólin þegar hún skín af krafti sínum.“»

Táknið „stjarnanna sjö“ sem haldið er „í hægri hendi hans“ minnir á varanlegt yfirráð hans sem eitt og sér gæti veitt blessun Guðs; svo oft og gríðarlega ranglega haldið fram af vantrúuðum óvinum sínum. *Stjarnan* er tákn trúarboðans því eins og *stjarnan* í 1. Mós.1:15 er hlutverk hennar að „upplýsa jörðina“, í hans tilviki, um guðlegt réttlæti. Á endurkomudegi hans mun Jesús endurreisa (endurlífga, eða reisa upp aftur eftir algera augnabliks útrýmingu sem kallast dauði) útvöldu sína frá öllum tímum sem táknaðir eru með nöfnum þinganna *sjö*. Í þessu glæsilega samhengi, fyrir hann og trúfasta útvöldu sína, sýnir hann sjálfan sig sem „Orð Guðs“ en táknið „beitt tvíeggjað sverði“ er vitnað í Hebr.4:12. Þetta er stundin þegar þetta sverð mun gefa líf og dauða, í samræmi við trúna sem birtist í þessu guðlega orði sem skrifað er í Biblíunni sem Opínb. 11:3 táknar að séu „tvö vottar“ Guðs. Hjá mönnum er aðeins útlit andlitsins sem auðkennir þá og gerir þeim kleift að aðgreina; það er því þáttur auðkenningar par excellence. Í þessari sýn lagar Guð líka andlit sitt að markvissu samhengi. Í Daníel, í sýninni, táknar Guð andlit hans með „eldingu“, dæmigerðu tákni gríska guðsins Seifs, vegna þess að óvinur spádómsins mun vera gríska Seleucid fólk Antíokkos IV konungs, sem uppfyllti spádóminn í – 168. sýn heimsendabókarinnar, andlit Jesú tekur einnig á sig svip óvinnar hans sem að þessu sinni er „sólin þegar hún skín í styrk sínum“. Það er rétt að þessi síðasta tilraun, til að uppræta hvern þann sem áheyrir heilagan guðlega hvíldardaginn af jörðu, er

hápunktur baráttu uppreisnarmanna í þágu þess að virða „dag hinnar ósigruðu sólar“ sem keisarin stofnaði 7. mars 321. Constantine 1er. Þessar herbúðir uppreisnarmanna munu finna fyrir framan sig „sól hins guðlega réttlætis“ í öllu sínu guðlega valdi og þetta á fyrsta degi vorsins 2030.

Vers 17: „Þegar ég sá hann, féll ég til fóta honum eins og dauður væri. Hann lagði hægri hönd sína yfir mig og sagði: Vertu ekki hræddur! »

Með því að bregðast við á þennan hátt er John aðeins að spá fyrir um örlög þeirra sem munu takast á við hann þegar hann kemur heim. Daníel hafði sömu hegðun og í báðum tilfellum fullvissar Jesús og styrkir trúan þjón sinn, þjón sinn. „Hægri hönd hans“ staðfestir blessun hans og í trúfesti hans, ólíkt uppreisnarmönnum í hinum herbúðunum, hefur hinn útvaldi enga ástæðu til að óttast Guð sem kemur til að bjarga honum af kærleika. Orðatiltækið „óttist ekki“ staðfestir lokasamhengið sem **hefur** einkennst frá 1843 af þessum aðventistaboðskap frá fyrsta engli *Opinb. dómur er kominn; og fallið niður fyrir honum, sem skapaði himin, jörð, hafið og vatnslindir.* »; það er skaparans Guð.

Vers 18: „Ég er hinn fyrsti og hinn síðasti og hinn lífandi. ég var dáinn; og sjá, ég lifi að eilífu. Ég er með lykllana að dauða og helvíti. »

Það er sannarlega Jesús, sigurvegarinn yfir djöflinum, syndinni og dauðanum sem tjáir sig með þessum orðum. Orð hans "hinn fyrsti og sá síðasti" staðfesta boðskap upphafs og enda tímans sem spádómurinn nær yfir, en á sama tíma staðfestir Jesús lífgefandi guðdóm sinn frá fyrstu til síðustu sköpunarverum hans. Sá sem „geymir lykla dauðans“ hefur vald til að ákveða hver á að lifa og hver á að deyja. Stundin fyrir endurkomu hans er þegar hinir heilögu hans munu rísa upp í „fyrstu upprisunni“ sem er frátekin „sælum dánur í Kristi“ samkvæmt Op.20:6. Við skulum rýma allar goðsagnir um hefðir falskristninnar um gríska og rómverska arfleifð og skilja að „gröf hinna dauðu“ er einfaldlega jarðvegur jarðar sem safnaði saman hinum látnu umbreyttum í mold, eins og það er skrifað í 1. Mós. 3:19: „Í svita andlits þíns muntu eta brauð, uns þú hverfur aftur til jarðar, sem þú varst tekinn af. Því að þú ert mold, og til moldar munt þú hverfa aftur.“ Þessar leifar munu aldrei aftur koma að neinu gagni, því skapari þeirra mun reisa þær upp með öllum persónuleika þeirra grafinn í guðlega minningu hans, í óforgengilegan himneskan líkama (1Kor.15:42) sem er eins og englarnir sem eru áfram í trúnaði við Guð: „Því að í upprisunni munu menn hvorki kvænast né giftast, heldur verða eins og englar Guðs á himnum. Matt.22:30“.

Spádómsboðskapurinn um framtíðina er staðfestur

Vers 19: "Skrifaðu því það sem þú hefur séð og það sem er og það sem mun gerast eftir það."

Í þessari skilgreiningu staðfestir Jesús hina spámannlegu umfjöllun um alþjóðlegan tíma kristins tíma sem mun enda með endurkomu hans í dýrð. Postullegi tíminn snýst um orðatiltækið „sem þú hefur séð“ og Guð útnefni því Jóhannes sem ekta sjónarvott um postullega þjónustuna. Hann varð vitni að „fyrstu ást“ hins útvalda sem vitnað er í Op.2:4. „... þeir sem eru“ varðar lok þessa postullega tíma þar sem Jóhannes er enn á lífi og virkur. „... og þeir sem

koma á eftir þeim “ táknar þá trúarlegu atburði sem munu eiga sér stað þar til endurkomu Jesú Krists og fram eftir því, til loka sjöunda árfúsundsins.

Vers 20: „*Leyndardómur stjarnanna sjö, sem þú sást í hægri hendi minni, og gullkertastjakana sjö. Stjörnurnar sjö eru englar kirknanna sjö og ljósastikurnar sjö eru kirkjurnar sjö.*”.

„*Englar hinna sjö þinga*“ eru útvaldir allra þessara sjö tímabila. Vegna þess að orðið „*engill*“, úr grísku „aggelos“, þýðir sendiboði, og það táknar himnesku englana aðeins ef orðið „himneskir“ skýrir það. Sömuleiðis eru „*sjö kertastjakarnir*“ og „*sjö þingin*“ sem grunaðir eru um í athugasemd minni teknir saman hér. Andinn staðfestir því túlkun mína: „*kertastjakarnir sjö*“ tákna helgun ljóss Guðs á þeim sjö tímum sem nefnd eru með nöfnum „*sjö þinganna*“.

Opinberunarbókin 2: Samkoma Krists **frá því að það var sett á markað til 1843**

Í þema *bréfanna* finnum við í Opinberunarbókinni 2, fjögur skeyti sem miða að tímanum á milli 94 og 1843, og í Opinberunarbókinni 3, þrjú skeyti sem ná yfir tímann frá 1843-44 til 2030. Við skulum athuga með athygli þessa afhjúpanði nákvæmni varðandi nöfnin. af fyrsta og síðasta *stafnum* : „*Efesus og Laódíkeu*“ sem þýðir hvort um sig: kasta og dæma fólk; upphaf og lok tímabils kristinnar náðar. Í Rev.2, í lok kaflans, kallar andinn upp upphafið á „aðventistapema endurkomu Krists“ sem miðar við dagsetninguna 1828 sem var fyrirfram ákveðin í Dan.12:11. Einnig, í röð tímans, er hægt að tengja upphaf 3. kafla Opinberunarbókarinnar með lögmætum hætti við dagsetninguna 1843 sem markaði upphaf trúarprófs adventista. Aðlagður boðskapur kemur til að staðfesta sannaða trú mótmælenda: „*Þú ert dáinn*“. Þessar skýringar voru nauðsynlegar til að staðfesta tengingu skilaboðanna við dagsetningarnar sem settar voru fram í Daníel. En sýn Opinberunarbókarinnar færir opinberanir um upphaf kristins tíma sem Daníel þróaði ekki. Bréfin eða skilaboðin sem Jesús beinir til þjóna sinna á okkar tímum eyða trúarlegum misskilningi á röngum og villandi blekkingum sem varða fjölda kristinna trúaðra. Þar finnum við hinn raunverulega Jesú með réttmætum kröfum sínum og alltaf réttmætum ásökunum. *Bókstafirnir* fjórir í Rev.2 miða, í röð, á fjögur tímabil á milli 94 og 1843.

1. tímabil : Efesus

Árið 94, síðasta vitnið að því að þing Krists hófst

Vers 1: „*Skriðu engli safnaðarins í Efesus : Svo segir sá sem heldur stjórnunum sjö í hægri hendi, sem gengur á milli gullljósaljósanna sjö :*

Með nafninu *Efesus* , frá fyrstu þýðingunni á grísku "Ephesus" sem þýðir að skjóta, talar Guð við þjóna sína frá því að söfnuði Krists hófst, á tímum rómverska keisarans Domitianus (81-96)). Andinn miðar þannig við tímann þegar Jóhannes fær frá Guði opinberunina sem hann lýsir okkur. Hann er síðasti postulinn til að halda lífi á kraftaverki og einn tákna síðasta sjónarvottinn að því að söfnuði Jesú Krists hófst. Guð minnir á guðlegan kraft sinn; það er hann einn sem „*heldur í hægri hendi*“, tákna blessunar sinnar, lífs síns útvöldu, „*stjörnurnar*“ , hvers verk hann dæmir, ávexti trúar þeirra. Hann blessar eða bölvar eftir atvikum. Guð „*göngur*“, skilið að hann framfarir á tímum verkefnis síns með því að fylgja, kynslóð eftir kynslóð, lífi útvalinna sinna og atburðum heimsins sem hann skipuleggur eða berst: „og kenndu þeim að virða allt sem ég hef mælt fyrir um . *til þín. Og sjá, ég er með yður alla tíð, allt til enda veraldar. Matt.28:20.*“ Allt til enda veraldar munu útvaldir hans þurfa að vinna þau verk sem hann hefur fyrirfram undirbúið fyrir þá: „*Vér erum smíði hans, sköpuð í Kristi Jesú til góðra verka, sem Guð hefur fyrirbúið fyrirfram, svo að vér megum æfa þau. Ef.2:10.*“ Og þeir verða að laga sig að þeim sérstöku aðstæðum sem krafist er á hverju tímabilanna sjö. Því að lexían sem gefin er í „*Efesus*“ gildir fyrir tímabilin sjö; „*stjörnurnar sjö í hægri hendi hans*“ getur hann látið falla og falla til jarðar, þær sem varða uppreisnargjarna kristna menn. Mundu þá hugmynd að " *kertastjaki* " er aðeins gagnlegur þegar hann lýsir, og til að lýsa upp verður hann að vera fylltur með olíu, tákna hins guðlega anda.

Vers 2: „Ég þekki verk þín, erfiði þitt og þolgæði. Ég veit að þú þolir ekki vonða krakka; að þú hafir reynt þá sem kalla sig postula og eru það ekki, og það hefur þú fundust lygarar; »

Athygli! Sagnatengingartímar eru afar mikilvægir þar sem þeir ákvarða marktíma postullegu tímabilsins. Í þessu versí vísar sögnin sem er samtengd í nútíð til ársins 94 á meðan þær sem eru í þátíð tengjast tíma ofsókna sem rómverski keisarinn Neró hefur framið, á milli árunna 65 og 68.

Árið 94 elska kristnir sannleikann sem er enn ósnortinn og óbrengrinn, og þeir hata " vondu " heiðingja og sérstaklega meðal þeirra, ráðríku Rómverja þess tíma. Það er ástæða fyrir þessu, og það er vegna þess að Jóhannes postuli er enn á lífi, eins og margir aðrir fornir vitnar um sannleikann sem Jesús Kristur kenndi. „ Lygarar “ eru því auðveldlega afhjúpaðir. Því á hverri öld reynir hið óbreytta illgresi að blandast hveitinu, því guðsóttinn er enn mikill, og hjálpræðisboðskapurinn er tælandi og aðlaðandi. Þeir setja rangar hugmyndir inn í kenninguna. En í prófrauninni um kærleika sannleikans mistakast þeir og eru afhjúpaðir af raunverulegum upplýstu útvöldu. Á sama hátt, varðandi fortíð postullegu tímabilsins, „ þú hefur prófað “, minnir andinn á hvernig réttarhöldin yfir dauðanum dró niður villandi grímur falskristinna manna, hinna sönnu „ lygara “ sem stefnt var að í þessu versí, á milli 65 og 68, þegar Neró afhenti villidýrunum útvöldu Krists í Colosseum hans, til að bjóða íbúum Rómar blóðugt sjónarspil. En við skulum benda á, Jesús vekur þessa vandlætningu liðins tíma.

Vers 3: " að þú hafir þolinmæði, að þú hafir þjáðst fyrir sakir nafns míns og ekki þreyttist." »

Hér aftur, gefðu gaum að tíðum sagnabeyginga!

Ef vitnisburður um þrautseigju er enn varðveittur, er vitnisburðurinn um þjáningu ekki lengur til. Og Guði ber skylda til að minnast samþykkis þjáningarinnar sem kom fram og sýndi háleitan heiður um það bil 30 árum áður, á milli 65 og 68, þegar blóðþyrsti Rómverjinn, Neró, framseldi kristna menn til dauða, framreiddir sem sjónarspil, fólki sínu rangsnúið og spillt. Það var aðeins á þessum tíma sem útvöldu herbúðirnar „ þjáðust “ í „ nafni “ sínu og „ þreyttust “ ekki .

Vers 4: „ En það sem ég hef á móti þér er að þú hefur yfirgefið fyrstu ást þína. »

Fyrirhuguð hótun verður skýrari og staðfest. Á þessum tíma voru kristnir menn trúir, en ákafinn, sem sýndur var undir Neró, hafði veikst eða ekki lengur til; það sem Jesús kallar „ að missa fyrstu ástina “, og bendir þannig á að fyrir tímabilið 94 sé til staðar önnur ást, miklu óæðri þeirri fyrri.

Vers 5: „ Mundu því hvaðan þú ert fallinn og iðrast og gjörðu fyrri verk þín. ef ekki, mun ég koma til þín og taka ljósastikuna af stað, nema þú iðrast. »

Einungis virðing eða einföld viðurkenning á sannleikanum leiðir ekki til hjálpræðis. Guð krefst meira af þeim sem hann bjargar til að gera þá að eilífum félögum sínum. Trú á eilíft líf felur í sér gengisfellingu fyrsta lífsins. Boðskapur Jesú er alltaf sá sami samkvæmt Matt.16:24 til 26: “ Þá sagði Jesús við lærisveina sína: Ef einhver vill fylgja mér afneiti hann sjálfum sér, taki ábyrgð á krossi sínum og láti hann. eltu mig. Því að hver sem vill bjarga lífi sínu mun týna því, en hver sem týnir lífi sínu mín vegna mun finna það. Og hvað mun það gagnast

manni að eignast allan heiminn, ef hann glatar sálu sinni? Eða hvað myndi maðurinn gefa í skiptum fyrir sál sína? » Hótunin um að fjarlægja anda hans, táknuð með „kertastjakanum“ , sýnir að fyrir Guði er sönn trú langt frá því að vera einfalt merki sem er fest á sál. Á Efesustímanum var táknræni kertastjaki anda Guðs í austri, í Jerúsalem þar sem kristin trú fæddist og í söfnuðum sem Páll skapaði í Grikklandi og núverandi Tyrklandi. Trúarmiðstöðin verður fljótlega flutt til vesturs og aðallega til Rómar á Ítalíu.

Vers 6: „ En þér hafið þetta, að þér hatið verk Nikólíta, verk sem ég hata líka. »

Í þessu bréfi eru Rómverjar nefndir á táknrænan hátt, eftir „ hinum óguðlegu“: „Níkólaítarnir“, sem þýðir sigursælt fólk eða sigursæll, ríkjandi þess tíma. Á grísku er hugtakið „Nike“ nafn á sigri persónugerð. Hvað eru þá „ verk Nikólaíta“ hatuð af Guði og hans útvöldu? Heiðni og trúarleg synkretismi. Þeir heiðra herskara heiðinna guða, en þeir stærstu hafa vikudag helgaðan sér. Núverandi dagatal okkar, sem úthlutar sjö dögum vikunnar nöfnum stjarnanna sjö, pláneta eða stjörnunnar, í sólkerfi okkar, er bein arfleifð rómverskra trúarbragða. Og sértrúarsöfnuðurinn á fyrsta degi tileinkaður „ósigrudu sólinni“ mun með tímanum, frá 321, gefa skapara Guði sérstaka ástæðu til að hata trúarleg „verk“ Rómverja.

Vers 7: „ Sá sem eyra hefur heyri hvað andinn segir við söfnuðina: Þeim sem sigrar mun ég gefa að eta af lífsins tré, sem er í paradís Guðs. »

Tvö skilaboð í þessu vers kalla fram jarðneskan tíma sigurs, „ sá sem sigrar“, og himneskan tíma umbun hans.

Þessi formúla er síðasti boðskapurinn sem Jesús beinir til þjóna sinna á einu af þeim sjö tímabilum sem spádómurinn miðar að. Andinn lagar það að sérstökum aðstæðum hvers tíma. Efesus markar upphaf þess tíma sem spádómurinn nær yfir, þannig að Guð gefur henni eilífa hjálpraði í formi upphafs jarðsögunnar. Þar var dregin upp mynd Jesú undir tré lífsins í jarðneska garðinum sem Guð hafði skapað til að setja þar saklausan og hreinan mann. Apo.22 spáir þessari endurreisn endurnýjuðs Eden fyrir hamingju hinna sigursælu útvöldu á nýju jörðinni. Formúlan sem sett er fram hverju sinni varðar þátt eilífs lífs sem Jesús Kristur býður sínum útvöldu einum.

2. leikhlutí : Smyrna

Á milli 303 og 313, síðasta „keisaraveldis“ ofsóknir Rómverja

Vers 8: " *Skrifaðu engli safnaðarins í Smyrna : Þetta segir sá fyrsti og sá síðasti, sem var dáinn og er á lífi: "*

Með nafninu „ Smyrna“ í öðru bréfi, þýtt úr gríska orðinu „smurna“ sem þýðir „ myrra“, miðar Guð við tíma hræðilegra ofsókna undir forystu rómverska keisarans Diocletianus. „ Myrra“ er ilmvatn sem smyrði fætur Jesú skömmu fyrir dauða hans og var fært honum sem fórn við fæðingu hans af vitringum frá Austurlöndum. Jesús finnur í þessari raun eldmóði raunverulegrar trúar sem hann fann ekki lengur árið 94. Þeir sem samþykkja að deyja í hans nafni verða að vita að Jesús hefur sigrað dauðann og að enn á ný mun hann geta reist þá upp eins og hann gerði. ' gerði það sjálfur. Spádómnum er aðeins beint til kristinna manna sem

Jesús er sjálfur „fyrsti“ fulltrúinn fyrir. Með því að tileinka sér persónu sína við líf þjóna sinna mun hann einnig vera fulltrúi „síðasta“ kristninnar.

Vers 9: „Ég þekki þrengingu þína og fátækt (þótt þú sért ríkur), og rógburð þeirra sem kalla sig Gyðinga og eru það ekki, heldur eru samkundu Satans.“ »

Ofsóttir af Rómverjum voru kristnir menn sviptir eignum sínum og oftast teknir af lífi. En þessi efnislega og holdlega fátækt gerir þá andlega ríka í forsendum trúar um dóm Guðs. Á hinn bóginn leynir hann ekki dómgreind sinni og opinberar, með mjög skýrum orðum, gildið sem hann gefur trúarbrögðum Gyðinga sem afþakkaði guðlega staðal hjálpræðis, með því að viðurkenna ekki Jesú Krist, eins og Messías spáði í heilögum ritningum. Yfirgefnir af Guði eru Gyðingar teknir yfir af djöflinum og djöflum hans og þeir verða fyrir Guð og hans sanna útvöldu, „samkundu Satans“.

Vers 10: „Óttist ekki hvað þú munt líða. Sjá, djöfullinn mun varpa sumum yðar í fangelsi, til þess að þér megið reynast, og þrenging munuð þér líða í tíu daga. Vertu trúur allt til dauða, og ég mun gefa þér kórónu lífsins.“ »

Í þessu vers er djöfullinn kallaður Diocletianus, þessi grimmi rómverski keisari og tilheyrandi „tetrarkar“ hans höfðu brennandi hatur á kristnum mönnum sem þeir vildu útrýma. Boðuðu ofsóknirnar eða „þrengingin“ héldu áfram í „tíu daga“ eða „tíu ár“ í raun og veru á milli 303 og 313. Sumum þeirra sem voru „trúur allt til dauða“ sem mjög blessaðir píslarvottar, mun Jesús gefa „kórónu lífsins“; eilíft líf merki um sigur þeirra.

Vers 11: „Sá sem hefur eyra, hann heyri hvað andinn segir til safnaðanna: Sá sem sigrar mun ekki líða annan dauðann.“ »

Þema boðunarloka er: dauði. Að þessu sinni vekur andinn hjálpræði með því að minna okkur á að þeir sem sætta sig ekki við fyrsta dauða píslarvættis Guðs munu þurfa að þjást, án þess að geta sloppið, „seinni dauða“ „elddíksins“ hins síðasta dóms. . . „Annar dauði“ sem mun ekki snerta hina útvöldu vegna þess að þeir munu hafa gengið inn í eilíft líf að eilífu.

3. leikhlutí : Pergamum

Árið 538, stofnun páfastjórnar í Róm

Vers 12: " *Skrifaðu engli safnaðarins í Pergamos : Svo segir sá sem hefur beitt tvíeggjuð sverðið:* "

Með nafninu *Pergamos* kallar Guð fram tíma andlegs *framhjáhalds*. Í nafninu *Pergamum* þýða tvær grískar rætur, „péao og gamos“ sem „að brjóta gegn hjónabandi“. Það er hin örlagaríka stund upphafs ógæfanna *sem* munu herja á kristnar þjóðir allt til enda veraldar. Með því að miða við dagsetninguna 313, gaf fyrri tímabil til kynna aðgang að völdum og heiðna stjórnartíð Konstantínusar keisara I sonar fjórfjórðungsins Constantiusar Klóros, og sigurvegara gegn Maxentíusi. Með tilskipun keisaraveldis frá 7. mars 321, yfirgaf hann vikulega hvíld hins heilaga hvíldardagsins sjöunda guðlega dags, núverandi laugardags okkar, og vildi frekar fyrsta daginn sem þá var helgaður heiðinni dýrkun sólarguðsins, „Sol. Invictus“, hin ósigruðu sól. Með því að hlýða honum frömdu kristnir „andlegt framhjáhald“, sem frá 538 og áfram yrði opinber viðmið rómversks páfadóms sem tengist Pergamon *tímabilinu*. Hinir ótrúu kristnu menn

fylgja Vigilius , nýja trúarleiðtoganum sem Justinianus I. keisari stofnaði. Þessi forvitnimaður nýtti sér samband sitt við Theodóru, vændiskonuna sem keisarinn giftist, til að fá þessa páfastöðu stækkað með nýju alheimstrúarlegu valdi sínu, það er kaþólsku. Þannig fordæmir Guð iðkun „sunnudags“ undir nafninu *Pergamum* , nýju nafni og orsök andlegs *framhjáhalds* , þar sem fyrrum „sólardagurinn“, sem er arfur frá Konstantínus, heldur áfram að vera heiðraður af rómverskri kristinni kirkju. . Það segist vera Jesús Kristur og segir það, með titlinum páfahöfðingja síns, „prestakall sonar Guðs“ (uppbótar eða staðgengill sonar Guðs), á latínu „VICARIVS FILII DEI“, fjölda stafa í sem er " 666 "; tala sem er í samræmi við það sem Opin.13:18 kennir við trúarlega þáttinn „ *dýrið* “. Tímabilið sem kallast *Pergamos* hefst því með óþolandi og rænandi valdatíma páfa sem fjarlægir frá Jesú Kristi, hinum almáttuga Guði, titli hans höfuð þingsins, samkvæmt Dan.8:11; Ef.5:23: „ *Því að maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð safnaðarins, sem er líkami hans og frelsari hennar.* „En varast! Þessi aðgerð er innblásin af Guði sjálfum. Í raun og veru var það hann sem dró til baka og afhenti páfastjórninni kristna trú sem var opinberlega ótrú. Dónaskapur þessarar stjórnar, sem fordæmdur er í Dan.8:23, gengur svo langt að hún hefur frumkvæði að því að „ *breyta tímum og lögum* “ sem Guð setti í eigin persónu, samkvæmt Dan.7:25. Og enn fremur, að vettugi viðvörðun hans um að kalla enga manneskju andlega „föður“, gerir hann sjálfan sig dýrkaður með titlinum „Heilagur faðir“ og lyftir þannig sjálfum sér yfir skaparans Guð, löggjafann, og hann mun einn daginn finna það hagkvæmt: „ *Og kall engan föður þinn á jörðu. Því einn er faðir yðar, sem er á himnum.* (Matt.23:9).“ Þessi mannlegi konungur hefur arftaka sem stjórnin og óhóf hennar munu halda áfram fram að dómsdegi sem skipaður er af hinum mesta, sterkasta og réttlátasta, hinum sanna „Helhelga himneska föður“.

Justinianus I keisari kom ^{því} á fót þessari trúarstjórn sem Guð taldi „hórdóm“ í garð hans. Mikilvægi ódæðisins verður því að merkja og grafa í söguna. Við tókum eftir í 535 og 536, á valdatíma hans, tvö risastór eldgos sem munu myrkva andrúmsloftið og valda árið 541 banvænum plágufaraldri sem mun ekki deyja út fyrr en 767, með hámarksárás, árið 592. Bölvun guðdómsins gæti ekki taka á sig hræðilegri mynd, og nánari upplýsingar um þetta efni verða veittar í versinu sem á eftir fer.

Vers 13: „ *Ég veit hvar þú býrð, ég veit að þar er hásæti Satans. Þú manst nafns míns, og þú afneitaðir ekki trú minni, jafnvel á dögum Antipasars, trúa votts míns, sem tekinn var af lífi meðal yðar, þar sem Satan hefur búsetu sína.* »

Spádómurinn leggur áherslu á „ *hásæti* “ og staðsetningu þess vegna frægðar þess og heiðurs sem syndarar greiða því enn í dag. Það er aftur „Róm“ sem tekur aftur yfirráð sitt, að þessu sinni, undir þessum falskkristna og algjörlega heiðnu trúarlegu hlið. Sá sem segist vera „varamaður“ hans (eða prestur), páfinn, fær ekki einu sinni Guð til að ávarpa sig persónulega. Viðtakandi spádómsins er útvalinn, ekki fallinn, né ræningi sem vegsamar heiðna sið. Þessi hásæti rómversk-kaþólskrar trúar hefur *páfastól* sitt í Róm, í Lateranhöllinni sem Konstantínus I ^{bauð} biskupi Rómar af rausn. Þessi Lateran-höll er staðsett á Caelius-fjalli, einni af „sjö hæðum Rómar“ sem er staðsett í suðausturhluta borgarinnar; Nafnið Caelius þýðir: himinn. Þessi hæð er lengst og stærst af sjö að flatarmáli. Nálægt Laterankirkjunni, sem enn í dag er fulltrúi páfadómsins og

klerka þess, mikilvægustu kaþólsku kirkjuna í heiminum, stendur stærsti obeliskurinn sem til er í Róm þar sem þeir eru 13, þar sem hann nær 47 metra hæð. Uppgötvuð undir 7 metra af jörðu og brotin í þrjá hluta, var sett á sinn stað árið 1588 af Sixtusi páfa V, sem á sama tíma skipulagði yfirráð Vatíkanríkisins á eftirfarandi spádómstímabili sem kallast *Thyatira*. Þetta tákn egypska sólardýrkunarinnar er með stórri áletrun á stelunni sem ber hana sem minnir á tilboð Konstantínusar. Í raun og veru var það sonur hans Constantius II sem eftir dauða föður síns flutti það frá Egyptalandi til Rómar, til að uppfylla ósk föður síns sem vildi koma því til Konstantínópel. Þessi vígsla til dýrðar Konstantínusar Ier fremur vegna þrá Guðs en syni Konstantínusar. Vegna þess að allur obeliskurinn með háa stallinum staðfestir hlekkinn sem spáð var í, sem gerir Konstantínus I að borgaralega valdinu sem setur upp restina af "degi sólarinnar", og páfann, á sínum tíma einfaldur biskup hinnar kristnu kirkju í Róm, trúarvaldið, sem mun koma á, trúarlega, þennan heiðna dag undir nafninu "Sunnudagur" eða Drottins dagur. Efst á þessum obelisk eru fjögur afhjúpunartákn sem fylgja hvert öðru í þessari hækkandi röð: 4 ljón sitja á oddinum, stefna að fjórum aðalpunktunum, fyrir ofan sem eru fjögur fjöll sem sólargeislar eru á, og fyrir ofan þetta drottnar saman kristinn maður. kross. Tákn ljónanna er beint að aðalpunktunum fjórum og táknar kóngafólk í alhliða gildi sínu; sem staðfestir, lýsing hennar opinberuð í Dan.7 og 8. Opinb.17:18 mun staðfesta orð um Róm: „*Og konan sem þú sást, það er borgin mikla sem hefur konungdóm yfir konungum jarðarinnar.*» Auk þess kallar egypska kertin sem grafin er á obeliskinn fram „óhreinu óskina sem konungur beinir til Amóns“ sólguðsins. Allt þetta opinberar hið raunverulega eðli kristinnar trúar sem hefur ríkt í Róm síðan Konstantínus I ' síðan 313, dagsetningu sigurs hans. Þessi obelisk, og táknin sem hann ber, vitna um „*árangur*“ þjóns djöfulsins sem spáð var í Dan.8:25, sem, fyrir milligöngu Konstantínusar I ' tókst að gefa kristinni trú yfirbragð samskipta trúarbragða sem var staðfastlega fordæmdur af Guði. í Jesú Kristi. Ég tek saman boðskap þessara tákna: „kross“: kristin trú; „sólargeislar“: sólardýrkun; „fjöll“: jarðneskur kraftur; „fjögur ljón“: alhliða konungdómur og styrkur; „obelisk“: Egyptaland er synd, allt frá uppreisn Faraós í landflóttanum og fyrir syndina sem felur í sér skurðgoðadýrkun sólguðsins Amóns. Guð rekur þessi viðmið til rómversk-kaþólsku trúarinnar sem Konstantínus¹ Og við þessi tákn bætir hann, í gegnum egypska kortið, dómi sínum um trúarlega skuldbindingu biskupanna í Róm, sem hann telur báða óhreina; þeir eru þegar kallaðir „páfar“ af trúarbræðrum borgarinnar. Tengsl kristinnar trúar við sólardýrkunina sem Konstantínus sjálfur hefur þegar stundað og heiðrað, er upphafið að hræðilegri bölvun sem mannkynið mun stöðugt gjalda allt til enda veraldar. Þetta Lateran *hásæti* er ekki í samkeppni við rómverska keisara, því frá Konstantínus I hafa þeir ekki lengur búsetu í Róm, heldur í austurhluta heimsveldisins, í Konstantínópel. Þannig að með því að hunsa hina spámannlegu opinberun sem Jesús Kristur gaf Jóhannesi, er fjöldi manna að verða fórnarlamb mestu trúarblekkingar allra tíma. En fáfræði þeirra er syndug vegna þess að þeir elska ekki sannleikann og eru þannig, af Guði sjálfum, ofurseldir lygum og lygum hvers kyns. Skortur á menntun íbúa á *Pergamon tímabilinu* skýrir velgengni páfastjórnarinnar sem sett var á og studd af rómverskum keisurum þess tíma. Sem kemur ekki í veg fyrir að ákveðnir sannarlega kjörnir

embættismenn hafni og hafni þessu nýja ólögmeta valdi; sem leiðir til þess að Jesús viðurkennir þá sem sanna þjóna sína. Þegar rómversk staðsetning hinna útvöldu hefur verið gerður, athugaðu að andinn fann þar í 538 þjónum sem héldu trúnni á nafn Jesú meðan þeir heiðruðu sunnudaginn. Hins vegar, á þessum stað í Róm, sáust síðustu píslarvottar eða „trúu vitnin“ aðeins á tímum Nerós, á árunum 65-68 og Diónkletianusar á árunum 303 til 313. Andinn, sem miðar við borgina Róm, minnir á trúmenskuna í Róm. „*Antipas*“ hans „*trúi vitni*“ um liðna tíð. Þetta gríska nafn þýðir: á móti öllum. Það virðist tilnefna Pál postula, fyrsta boðbera fagnaðarerindis Jesú Krists í þessari borg þar sem hann dó sem píslarvottur, hálhöggvinn, árið 65, undir stjórn Nerós keisara. Guð mótmælir því hinum fölsku og villandi titli páfans „prestsson Guðs“. Hinn sanni prestur var hinn trúi Páll, og ekki hinn ótrúi Vigilius, né neinn af eftirmönnum hans.

Hinn almáttugi skapari Guð hefur greipt í náttúruna mikilvæg augnablik trúarsögu kristinnar tíma; augnablik þegar bölvunin tekur á sig ákafan karakter með alvarlegum afleiðingum fyrir kristna fólkið. Þegar í jarðneskri þjónustu sinni gaf Jesús Kristur tólf undrandi og undrandi postulum sínum sönnun fyrir því að hann hefði stjórn á stormi á Galíleuvatni; stormur sem hann lægði á augabragði, að hans stjórn. Á okkar tímum tók tímabilið á milli 533 og 538 á sig þennan sérstaklega bölvada karakter, þar sem með því að koma á páfastjórn af Justinianus I keisara ^{vildi Guð} refsa kristnum mönnum sem hlýddu skipuninni sem Konstantínus keisari 1. á „degi hinnar ósigruðu sólar“ fyrsta dags vikunnar, síðan 7. mars 321. Á þessu tímabili, sem hann bölvadi, olli Guð því að tvö eldfjöll vöknudu sem kæfðu jarðar norðan jarðar og skildu eftir sig spor á Suðurhveli líka allt að Suðurskaotslandinu. Með nokkurra mánaða millibili, staðsett á mótfótum hvors annars á svæðinu við miðbaug, var útbreiðsla myrkurs mjög áhrifarík og mjög banvæn. Milljarðar tonna af ryki dreifðust út í andrúmsloftið og sviptu menn ljósinu og venjulegri mataruppskeru. Sólin á hátindi sínu býður upp á sama birtu og fullt tungl sem sjálft hvarf alveg. Sagnfræðingar hafa tekið eftir þessum vitnisburði þar sem herir Justinianusar endurheimtu Róm frá Ostgotum þökk sé snjóstormi um miðjan júlí. Fyrsta eldfjallið sem heitir "Krakatoa" er staðsett í Indónesíu og vaknar í október 535 með óhugsandi stærð og umbreytir fjallendi í hafsvæði yfir 50 km. Og annað, sem heitir "Ilopango" er staðsett í Mið-Ameríku og það gaus í febrúar 536.

Vers 14: „*En ég hef eitthvað á móti þér, af því að þú hefur þarna fólk sem heldur fast við kenningu Bíleams, sem kenndi Balak að leggja ásteytingarstein frammi fyrir Ísraelsmönnum, svo að þeir átu skurðgodafórnir og drýgðu saurlífi.* .

»

Andinn lýsir því andlega ástandi sem komið var á í Róm. Frá 538 hafa trúfastir kjörnir embættismenn þess tíma orðið vitni að stofnun trúarlegs yfirvalds sem Guð líkir við spámanninn „*Bíleam*“. Þessi maður þjónaði Guði en leyfði sér að tæla sig af ávinningi og jarðneskum gæðum; allt sem rómverska páfastjórnin deilir. Ennfremur olli „*Bíleam*“ falli Ísraels með því að opinbera „*Balak*“ með hvaða hætti hann gæti fellt það: það var nóg að þrýsta á það til að samþykkja hjónabönd milli gyðinga og heiðingja; hluti sem Guð fordæmdi harðlega. Með því að bera hann saman við „*Bíleam*“ gefur Guð okkur skissu af stjórn páfa. Hinn útvaldi skilur þá merkingu þeirra athafna sem Guð sjálfur lætur djöfulinn og

himneska og jarðneska féлага hans framkvæma. Bölvun kristinnar kirkju hvílir á ættleiðingu hins heiðna „dags hinnar ósigruðu sólar“, sem ótrúir kristnir menn hafa haldið síðan 321. Og stjórn páfa, eins og „*Bíleam*“, mun vinna að falli þeirra og herða guðlega bölvun sína. „*Kjöt fórnað skurðgoðum*“ er aðeins myndin borin saman við heiðna „söldaginn“. Róm færir heiðni inn í kristna trú. En það sem þú verður að skilja er að þeir eru af sama eðli og bera sömu alvarlegu afleiðingarnar undir dómi Guðs ... Sérstaklega þar sem bölvunirnar af völdum „*Bíleams*“ kristinna tíma munu halda áfram til enda veraldar, merktar endurkomu Jesú Krists í dýrð. Framhjáhald kristinna manna er einnig borið saman við framhjáhald Hebrea sem gáfu sig fram við „*saurlifnað*“ eftir að Guð lét þá skilja boðorð sín tíu. Milli 321 og 538 hegðuðu ótrúir kristnir menn eins og þeir. Og þessi aðgerð heldur áfram til þessa dags.

Vers 15: „*Jafnvel svo hafið þér líka fólk sem heldur fast við kenningu Nikolaíta.*»

Í þessum skilaboðum kemur nafn „*Nikólítanna*“ sem vitnað er í í *Efesus* aftur í þessu bréfi. En „*verkin*“ sem varða þá í *Efesus* verða „*kenningin*“ hér. Sumir Rómverjar hafa í raun, síðan í *Efesus*, orðið kristnir, síðan ótrúir kristnir síðan 321, og þetta, á opinberan trúarlegan hátt síðan 538, með því að heiðra rómversk-kaþólsku „*kenninguna*“.

Vers 16: „*Gjörið iðrun. Ef ekki, mun ég skjótt koma til þín og berjast við þá með sverði munns míns.*»

Með því að kalla fram „*bardagann*“ með „Orði“ hans, „*sverði munns hans*“, undirbýr andinn samhengið fyrir fjórða boðskapinn sem kemur. Það mun vera það á 16. ^{öld}, þar sem Biblían, hið heilaga ritaða orð hennar, „*tvö vottar*“ hennar samkvæmt Op.

Vers 17: „*Sá sem hefur eyra heyri hvað andinn segir við söfnuðina: Þeim sem sigrar mun ég gefa hulið manna, og honum mun ég gefa hvítan stein. og á þessum steini er ritað nýtt nafn, sem enginn veit nema sá sem fær það.*»

Eins og alltaf vekur andinn þátt í eilífu lífi. Hér kynnir hann það fyrir okkur í þeirri mynd sem spáð er af mannanum sem hungruðum Hebreum var gefið í þurru, hrjóstrugu og þurru eyðimörkinni. Guð kenndi þá að hann gæti verndað og lengt líf hinna útvöldu með sköpunarkrafti sínum; sem hann mun framkvæma með því að gefa hinum endurleystu útvöldu sínum eilíft líf. Þetta verður lokapunkturinn á öllu sparnaðarverkefninu hans.

Hinn útvaldi í tímanum mun fá eilíft líf sem verðlaun sem andinn lýsir í myndum. „*Manna*“ mynd af himneskum mat er falin í himnaríki, Guð sjálfur er framleiðandi þess. Í fornri táknfræði var manna á hinum allra helgasta stað sem þegar táknaði himininn þar sem Guð ríkir fullvalda í hásæti sínu. Í rómverskum venjum táknaði „*hvíti steinninn*“ „já“ atkvæðinu, sá svartar táknaði „nei“. „*Hvíti steinninn*“ táknar einnig hreinleika lífs hins útvalda sem er orðinn eilífur. Eilíft líf hans er guðlegt já sem endurspeglar ákaft og gríðarlegt viðmót frá Guði. Vegna þess að hinn útvaldi er reistur upp í himneskum líkama er nýja ástandi hans borið saman við „*nýtt nafn*“. Og þetta himneska eðli er, fyrir sína útvöldu, ævarandi dularfullt og einstaklingsbundið: „*enginn veit það*“. Við verðum því að erfa og ganga inn í þessa náttúru til að uppgötva hvað hún er.

4. tímabil : Thyatira

Milli 1500 og 1800, trúarstríð

Vers 18: " *Skrifaðu engli safnaðarins í Þýatíru : Svo segir sonur Guðs, hans augu eru eins og eldslogi og fætur hans sem brennandi eir:* "

Fjórða bréfið kallar fram undir nafninu „*Thyatira*“ tíma þegar kristin trú kaþólsku og mótmælendadeildanna bauð upp á viðurstyggelegt sjónarspil í blóðugum átökum þeirra. En þessi skilaboð koma gríðarlega á óvart. Í nafninu *Thyatira*, tvær grískar rætur „thua, téiro“ þýða „viðurstyggð og að leiða dauða með þjáningu“. Gríska hugtakið sem réttlætir þessa túlkun á viðurstyggð tákna, í Bailly grísku orðabókinni, svínið eða villisvínið þegar þau eru í hita. Og hér eru skýringar nauðsynlegar. 16. öldin einkenndist af vakningu mótmælenda sem véfengdu vald rómverska páfastjórnarinnar. Einnig, til þess að efla tímabundið vald sitt, stofnaði páfadaemið sem Sixtus páfi V. Páfi stendur fyrir Vatíkanið sem mun veita því borgaralegt lögmæti tengt trúarlegu valdi sínu. Þess vegna flutti páfastjórnin frá 16. öld höfuðstöðvar sínar, sem áður voru staðsettar í Lateranhöllinni, í eign sína í Vatíkaninu, sem þegar myndaði sjálfstætt páfaríki.

En þessi flutningur er aðeins blekking, því sá sem segist vera frá Vatíkaninu situr enn í Lateranhöllinni; vegna þess að það er þar, í Lateran, sem páfar taka á móti sendimönnum erlendra ríkja sem heimsækja það. Árið 1587 fannst viðgerði obeliskurinn, sem reistur var aftur nálægt Lateranhöllinni síðan 3. ágúst 1588, undir 7 metra jörðu og í þremur hlutum. Vatíkanið er staðsett fyrir utan Róm, á Vatíkanushæðinni, á vesturbakka Tíber sem liggur að borginni frá norðri til suðurs. Þegar við skoðuðum áætlun þessarar Vatíkanborgar varð ég undrandi að uppgötva lögum svínshaussins, eyrun í norðri og trýnið í suðvestur. Boðskapur gríska „thua“ er því tvöfalt staðfestur og réttlættur af Guði, skipuleggjanda þessara hluta. Kaþólska trúin sem er arfleifð frá *Pergamon* nær hámarki viðurstyggðarinnar. Hún bregst harkalega við með hatri og grimmd gegn þeim sem, upplýstir af Biblíunni, dreifðu loksins þökk sé prentvélinni, fordæmdu syndir hennar og misnotkun hennar. Enn betra, fram að því, verndari heilagrar ritningar sem hún hafði endurskapað af munkum sínum í klaustrum og klaustrum, ofsótti hún Biblíuna sem fordæmði misgjörð hennar. Og hún deyðir fordómarana af krafti blindra og sjálfsánægðra konunga; hinir þægu framkvæmdastjórar erfðaskrár hans. Orðin sem Jesús birtir sjálfan sig undir og vitnar í: „*Sá sem hefur augu eins og eldslogi og fætur þeirra eru eins og eldur eir*“, opinberaðu refsingar sínar gagnvart trúarlegum óvinum sínum sem hann mun eyða þegar hann kemur til jarðar. Þetta eru einmitt tvær kristnu hugmyndafræðin sem börðust hver við aðra til dauða „með sverði“ og skotvopnum í þessu sögulega samhengi Þýatíru tímabilsins. „*Fætur hans*“ munu þá hvíla á „*hafinu og á jörðu*“ tákni kaþólskrar trúar og mótmælendatrúar í Opb.10:5 og Rev.13:1-11. Kaþólsk trú og mótmælendatrú, bæði syndug (synd = *kopar*), iðrunarlaus, er lýst sem „*brennandi kopar*“ sem vekur reiði dóms Guðs Jesú Krists. Með því að taka upp þessa mynd þar sem hann boðar hina miklu „*hörmung*“ í Opb. 1:15, opinberar Guð þá stundu þegar síðustu ofsækjendurnir sameinuðust gegn trúföstum börnum hans börðust hver við annan til dauða eins og villi „dýr“ sem munu tákna þau í allan spádóminn. Frá François 1. ¹¹ Lúdvíks XIV hafa trúarstríð fylgt hvert öðru. Og við verðum að taka eftir því hvernig Guð opinberar bölvun frönsku þjóðarinnar, vopnaðan stuðning páfadómsins síðan

Klóvis var fyrsti konungur Franka. Til að marka hátið þessarar bölvunar setti Guð hinn unga Lúðvík XIV, „fimm“ ára gamall, í háseti Frakklands. Þetta biblíuvers úr Préd.10:16, lýsir boðskap sínum: „*Vei þér, land þar sem konungur er barn og höfðingjar eta á morgnana!*» Lúðvík XIV lagði Frakkland í rúst með gífurlegri eyðslu sinni í Versalahöllinni og dýrum stríðum. Hann skildi eftir sig Frakkland sem var steypit í fátækt og arftaki hans Lúðvík XV lifði aðeins fyrir frjálshyggjuna sem deilt var með óaðskiljanlegum félagamönnum sínum í lauslætinu, Dubois kardínála. Viðurstyggilegur karakter, Louis Með því að miða á mildan og friðsælan mann sem skotmark þessarar reiði, opinberaði Guð fyrirætlan sína um að ráðast á arfgenga konungsstjórnina, vegna þess blinda trausts sem það hefur með óréttmætum hætti lagt á trúarlegar tilgátur páfa síðan Clovis.

Vers 19: „*Ég þekki verk þín, kærleika þinn, trú þína, trúá þjónustu þína, staðfestu þína og síðari verk þín meira en hið fyrra.*»

Þessi orð beinir Guð til þjóna sinna „*trúir allt til dauða*“, og býður sig fram til fórnar í mynd meistara síns; „*verk*“ þeirra eru samþykkt af Guði vegna þess að þau bera vitni um ekta „*ást*“ þeirra til frelsara síns. „*Trú*“ þeirra verður réttlætunleg þar sem henni fylgir „*trú þjónusta*“. Orðið „*stöðugleiki*“, sem hér er vitnað til, fær umtalsverða sögulega þýðingu. Það var í „Constance-turninum“ í bænum Aigues-mortes sem Marie Durand lifði í haldi sínu í 40 löng og erfið ár, sem fyrirmynd trúarinnar. Margir aðrir kristnir gáfu sama vitnisburð og voru oft óþekktir í sögunni. Þetta er vegna þess að píslarvottum fjölgaði með tímanum. Nýjustu verkin varða valdatíma Lúðvíks konungs (1643 til 1715). Taktu greinilega eftir afhjúpanni hlutverki nafnsins „*dreki*“ sem táknar „djöfulinn“ og opinskárrí árásargirni keisaraveldis Rómaveldis og Rómaveldis páfa í Rev.12:9-4-13-16. Sá sem kallaði sig „sólkonunginn“ náði hámarki í baráttunni fyrir kaþólsku, verjandi „dag sólarinnar“ sem erfður hefur verið síðan Konstantínus¹ Hins vegar, til að bera vitni gegn honum, steypiti Guð allri langri valdatíð hans í myrkur og neitaði honum um hlýju og fullu birtu hinnar sönnu sólar með alvarlegum afleiðingum fyrir mataræði frönsku þjóðarinnar.

Vers 20: „*En það sem ég hef á móti þér er að þú lætur konuna Jesebel, sem kallar sig spákonu, kenna og tæla þjóna mína til að drýgja saurlífi og eta kjöt sem fórnad er skurðgoðum.*»

Árið 1170 lét Guð þýða Biblíuna á Provençal af Pierre Vaudès. Hann var fyrsti kristni sem enduruppötvaði kenninguna um óaðskiljanlegan postullegan sannleika, þar á meðal virðingu fyrir hinum sanna hvíldardegi og upptöku grænmetisætur. Hann er þekktur undir nafninu Pierre Valdo og er upphafsmaður „Vaudois“ sem settust að í ítölsku Alpafjöllum Piemonte. Siðbótastarfinu sem þeir stóðu fyrir var andmælt af páfa og boðskapurinn hvarf. Svo mikið að Guð framseldi alla Evrópu í morðóða innrás Mongóla og fylgdi í kjölfarið hræðilegur plágufaraldur af völdum Mongóla sem eyðilagði, frá 1348, þriðjung og næstum helmingi íbúa þess. Boðskapurinn í þessu vers, „*þú yfirgefur konuna Jesebel...*“, er ávíti beint til umbótasinna sem gáfu verk Pierre Valdo ekki það mikilvæga sem það átti skilið, vegna þess að það var fullkomið. Milli 1170 og 1517 hunsuðu þeir hina fullkomnu kenningu um sannleika kristinnar hjálpræðis og umbætur þeirra sem ráðist var í í lok þessa tímabils er að hluta og mjög ófullkomin.

Athugið : kenningarlega fullkomin, sem Pierre Valdo skildi og beitti, sýnir að í honum lagði Guð fram heildaráætlun siðbótarinnar sem þurfti að framkvæma. Reyndar var hlutunum framkvæmt í tveimur áföngum, krafan um hvíldardaginn hófst ekki fyrr en 1843-1844, í samræmi við þann tíma sem markaður er af tilskipun Dan.8:14.

Til að lýsa rómversk-kaþólskri trú páfa, ber Guð hana saman við erlenda eiginkonu Akabs konungs, hinnar hræðilegu „*Jezebel*“ sem drap spámenn Guðs og úthellti saklausu blóði. Afritið er í samræmi við fyrirmyndina og það hefur einnig þann ókost að endast mun lengur í rekstri. Með því að nefna hana „*spákonu*“ miðar Guð við nafnið á nýjum stað „hásætis“ síns: Vatíkanið, sem þýðir á fornfrönsku og latínu, „*vaticinare*“: að spá. Sögulegar upplýsingar um staðinn eru mjög afhjúpanði. Upphaflega var þessi staður merktur af nærveru rómversks musteris tileinkað „*slöngunni*“ guðinum Aesculapius. Þetta tákn mun tákna djöfulinn og páfastjórnina í Rev.12:9-14-15. Nero keisari kom þar fyrir kappakstursbrautum sínum fyrir vagna og „*Símon töframaður*“ var grafinn í kirkjugarði þar. Það virðist vera leifar hans, sem yrðu heiðraðar eins og þær sem Pétur postuli krossfestur í Róm. Hér aftur fagnaði basilíka í boði Konstantínusar kristinni dýrð. Svæðið var upphaflega mýrlendi. Lygin sem þannig er smíðuð mun réttlæta nýtt nafn þessarar Vatíkanbasilíku sem, stækkuð og skreytt á 15. öld, mun taka villandi nafnið „*basilíka heilags Péturs af Róm*“. Þessi heiður, sem í raun er veitt töframanni og „*orminum*“ Aesculapiusi, mun réttlæta nafnið „*galdur*“ sem andinn kennir rómversk-kaþólskum trúarsíðum í Opb.18:23 þar sem Biblíuútgáfan af Darby segir okkur: „*Og ljósið af lampanum mun ekki frammar skína í þér; og rödd brúðgumans og konunnar mun ekki frammar heyrast í þér. Því að kaupmenn þínir voru miklir jarðarbúar. Því að fyrir galdra þinn hafa allar þjóðir villst.*» Nákvæmlega, að ljúka verkinu við þessa basilíku „*Saint-Pierre de Rome*“, sem krafðist gífurlegra fjármuna, mun leiða til þess að Tetzal prelát selji „*aflátsbréf*“ sín. Munkakennarinn Marteinn Lúther sá fyrirgefningu synda seldar fyrir peninga og uppgötvaði hið sanna eðli rómversk-kaþólsku kirkjunnar sinnar. Hann fordæmdi þannig djöfullegt eðli sitt og nokkrar villur sínar með því að birta frægar 95 ritgerðir sínar árið 1517 á dyr þýsku kirkjunnar í Augsburg. Þannig formfesti hann verk siðbótarinnar sem Guð lagði til Pierre Valdo síðan 1170.

Andinn talar beint við siðbótar þjóna sína á þeim tíma, hina sönnu, uppgefnu friðsömu fórnarlömb, og ávítar þá fyrir að leyfa *Jesebel* að kenna og tæla þjóna sína. Við getum lesið í þessari ásökun allan kenningalegan ófullkomleika þessa upphafs umbóta. Hún „*kennir og tælir*“ „*þjóna*“ sína, þá Jesú, sem gerir hana að kristinni kirkju. En kennsla hans er frá *Pergamon tímabilinu* þar sem ásökunin um „*saurlifi*“ og ímynd „*kjöts*“ fórnað skurðgoðum“ voru þegar fordæmdir. Þrátt fyrir villandi útlit er mikilvæga aðilinn í þessu versi ekki „*konan Jesebel*“ heldur hinn kristni mótmælendi sjálfur. Frá upphafi með því að segja honum „*þú yfirgefur konuna Jesebel...*“ bendir andinn á galla sem fyrstu mótmælendur deildu. Hann opinberar síðan eðli þessa galla: heiðna skurðgoðadýrkun. Með því að gera það opinberar hann eðli „*byrðinnar*“ sem hann lagði ekki enn á hann, á þeim tíma, en sem hann myndi krefjast frá 1843. Og í þessum boðskap miðar skaparinn Guð við rómverska „*sunnudaginn*“ sem iðkað var. er í hans augum heiðið skurðgoðaverk sem heiðrar falskan sólarguðdóm elsta

heiðni mannkynssögunnar. Frá 1843 yrði hann að afsala sér „sunnudag“ eða sambandi sínu við Jesú Krist, eina frelsara jarðneskra syndara.

Vers 21: „Ég gaf henni tíma, að hún gæti iðrast, og hún mun ekki iðrast saurlifnaðar sinnar.“ »

Þessi tími er opinberaður frá Dan.7:25 og hann er staðfestur í þremur myndum í Apocalypse í köflum 11,12 og 13. Þetta eru orðatiltækin: " *tími tíma og hálfur tími; 1260 dagar, eða 42 mánuðir* " sem allir tilnefna óumburðarlyndan valdatíma páfa í verki á árunum 538 til 1798. Útbreiðsla sannleikans með Biblíunni og boðun sannra umbótasinna bauð kaþólskri trú síðasta tækifærið til að iðrast og yfirgefa sína syndir. Hún gerði ekkert og ofsótti og pyntaði, í nafni rannsakandi krafts síns, friðsamlega sendiboða hins lifanda Guðs. Þannig endurskapaði það uppreisnarverk Gyðinga og gaf dæmisögu Jesú aðra uppfyllingu: það er dæmisagan um vínbænda sem drepa þá fyrstu sem Guð sendir og drepa síðan, þegar hann kemur til þeirra, son meistarans. af víngarðinum til að stela arfleifð hans.

Vers 22: „Sjá, ég mun varpa henni á rekkju og senda mikla þrengingu yfir þá sem drýgja hór með henni, nema þeir iðrist verkanna.“ »

Guð mun koma fram við hana sem „*hóru*“ „*kastuð á rúm*“, sem gerir okkur kleift að tengja „*konuna Jesebel*“ þessa þema við „*skækjuna Babýlon hina miklu*“ í Op.17:1. Hin spáða „*mikla þrenging*“ mun koma eftir misheppnaða boðun Biblíunnar. Þessi sami boðskapur mun staðfesta auðkenninguna á þessari „*þrengingu miklu*“ með „*dýrinu sem stígur upp úr djúpinu*“ í Op.11:7. Það rís upp eftir verk „*tveggja votta*“ Guðs, sem eru rit hins gamla og nýja guðdómlega sáttmála Biblíunnar. Andlegt „*hórdómsbrot*“ er staðfest og nefnt og „*þeir*“ sem Guð sakar um að hafa framið það með „*Jezebel*“ eru frönsku konungarnir og einveldismennirnir. Samhliða kaþólsku prestunum munu konungssinnar verða aðal skotmörk reiði byltingarkennds þjóðernistrúleysis sem var aðeins tjáning reiði hins alvalda Guðs Jesú Krists. Þeir iðruðust ekki, svo hin tvöfalda reiði sló þá á þeim tíma sem Guð útnefndi fyrir lok valdatíma páfa milli 1793 og 1798.

Orðið „*þrenging*“ táknar afleiðingu guðdómlegrar bölvunar samkvæmt Róm.2:19: „*Þrenging og angist yfir sérhverja sál mannsins sem illt gjörir, fyrst yfir Gyðinginn og síðan yfir Grikki!*“ ". En „*þrengingin*“ sem refsar syndum kaþólska konungdæmisins og bandamanns þess rómversk-kaþólsku kirkjunnar táknuð í Op.17:5, með nafninu „*Babýlon hina mikill*“, er rökrétt „*mikil þrenging*“.

Vers 23: „Ég mun drepa börn hennar með dauða. Og allar söfnuðirnir munu vita að ég er sá sem rannsakar huga og hjörtu og mun launa hverjum og einum eftir verkum þínum.“ »

„*Að deyja dauða*“ er orðatiltækið sem andinn notar til að kalla fram tvö „*hryðjuverk*“ byltingarstjórnarinnar 1793 og 1794. Með þessari tjáningu vísar hann á bug öllum hugmyndum um einfaldan andlegan dauða sem mun varða mótmælendur í 1843 í boðskapnum sem var fluttur engli þess tíma „*Sardes*“ í Op.3:1. Mannkynið hefur aldrei kynnst jafn blóðugum verkum sem unnin eru af drápsvélum, fundin upp af Doktor Louis, en vel þegin af Doctor Guillotin, en nafn hans var kennd við hljóðfærið sjálft, sem heitir þaðan í frá: guillotine. Yfirlitsdómar kváðu síðan upp fjöldamörg dauðadæmi, að viðbætti

meginreglunni um að slá dómara og ákærendur dagsins áður með dauða. Samkvæmt þessari meginreglu virtist mannkynið þurfa að hverfa og það er af þessari ástæðu sem Guð kallaði þessa útrýmingarbyltingarstjórn „*hyldýpi*“. Að lokum hefði hann gert jörðina, „*undirdýpið*“ án nokkurs lífs frá fyrsta degi sköpunarinnar, samkvæmt 1. Mós.1:2. En það er aðeins, á himnum, meðan á himneska dómnum framkvæmt af hinum samankomnu útvöldu sem „*allar kirkjurnar (eða þingin)*“, sem eru útvaldir tímabilanna sjö, munu uppgötva þessar sögulegu staðreyndir með þeirri merkingu sem Guð gaf þeim. Réttlæti Guðs er fullkomið; þeir sem dæmdu rangt, voru slegnir af réttlæti hans, „*eftir „eigin“ verkum sínum*“. Þeir létu fólk deyja ranglega og urðu aftur á móti sleginn dauða af fullkomnu guðlegu réttlæti: „*og ég mun gjalda hverjum yðar eftir verkum þínum*“.

Vers 24: „*Þér og öllum öðrum Þýátíru, sem ekki meðtaka þessa kenningu, og sem ekki hafa þekkt djúp Satans, eins og þeir kalla það, segi ég yður: Ég mun ekki leggja á yður aðra byrði.*»

Þeir sem fordæma kaþólsku trúna og gefa trúarsíðum hennar nafnið „*djúp Satans*“ geta aðeins verið umbótasinnar sem komu fram frá um 1200 fram að frönsku byltingunni 1789. Hver sem hegðun þeirra var, þá var kenning þeirra mjög fjarri hinum hreina sannleika sem kennd var af anda til postula og lærisveina Jesú Krists. Við tókum aðeins eftir þremur jákvæðum hlutum til hagsbóta: trú á fórn Jesú einni, trausti sem er gefið til Biblíunnar einni og gjöf persónu þeirra og lífs; öll önnur kenningarleg atriði voru arfgeng frá kaþólskri trú og því háð spurningum. Þannig að þótt þeir væru ófullkomnir á stigi sannleikakenningarinnar kristinnar trúar, vissu hinir kjörnu siðbótarmenn hvernig þeir ættu að framselja líf sitt fært Guði í lifandi fórnunum og á meðan beðið var eftir 1844, gildistökudegi tilskipunar 1. Dan 8:14, Guð hefur tímabundið samþykkt þjónustu þeirra. Þetta tjáir hann mjög skýrt þegar hann segir: „*Ég legg enga aðra byrði á þig*“. Aðstæður óvenjulegs guddómlegs dóms koma greinilega fram í þessum orðum.

Vers 25: „*Einungis það sem þú hefur, haltu þar til ég kem.*”»

Ástæðurnar sem leyfa Guði að blessa hina ófullkomnu mótmælendatrú verða að varðveita og iðka af hinum útvöldu þar til Jesú Krists kemur aftur.

Vers 26: „*Þeim sem sigrar og varðveitir verk mín allt til enda, mun ég gefa vald yfir þjóðunum.*»

Þetta vers sýnir hvað mun valda missi hjálpræðis frá þessum tíma siðbótarinnar þar til Krists kemur aftur. Hinir útvöldu verða að halda til enda verkunum sem Jesús Kristur undirbjó og opinberaði stöðugt allt til enda veraldar. Hið kallaða fall með því að hafna nýjum kröfum Guðs. Hins vegar leyndi hann aldrei ásetningi sínum um að auka ljós sitt smám saman þar til hann kom í dýrð. „*Vegur réttlátra er sem ljómandi ljóss, hvers birta eykst fram á miðjan dag (Pro.4:18)*“; þetta biblíuvers sannar það. Og það er því innan ramma verkefnis hans, að frá og með 1844 munu hinar guðlegu kröfur birtast á þeim dagsetningum sem skipulögð eru og spáð í einstakt biblíulega spádómsorði hans. Það er aðeins í hlutverki himnesks dómara sem hinn útvaldi mun fá frá Guði „*vald yfir þjóðunum*“.

Vers 27: „*Hann mun stjórna þeim með járnspota, eins og maður brýtur leirker, eins og ég hef fengið kraft frá föður mínum.*»

Þetta orðatiltæki gefur til kynna réttinn til dauðadóms. Rétt sem hinir útvöldu munu deila með Jesú Kristi í dómi sínum yfir hinum óguðlegu sem stofnað var til síðasta dómsins, á „þúsund árum“ hins mikla hvíldardags sjöunda árbúsundsins.

Vers 28: „*Og ég mun gefa honum morgunstjörnuna.*»

Guð mun gefa henni sitt fulla guðdómlega ljós sem táknað er á núverandi jörðu okkar af sólinni. En Jesús sagði: "Ég er ljósið." Þannig boðar hann ljós hins himneska lífs þar sem Guð sjálfur er ljósgjafinn sem er ekki lengur háður himneskri stjörnu eins og sólinni okkar.

Vers 29: „*Sá sem eyra hefur, heyri hvað andinn segir söfnuðunum!*»

Bygging Apocalypse er eins og turn sem samanstendur af sjö hæðum, sú sjöunda mun vera tíminn til að hitta Guð. Í þessari byggingu mynda 2. og 3. kafli grunnrammi alls kristninnar á árunum 94 til 2030. Öll þemu sem nefnd eru í Apocalypse finna sinn stað í þessum grunnungjörd. En í þessum ramma gegna fyrstu hæðirnar aðeins hlutverki stiga sem leiða upp á efri hæðina. Mikilvægi opinberunarinnar birtist á stigi 3 sem kallast *Pergamon*. Þetta mikilvægi er enn frekar styrkt á stigi 4 sem kallast *Thyatira*. Það er á þessum tíma sem kristin trú verður rugluð og villandi. Dómur Guðs á andlegu ástandi þessarar aldar mun hafa afleiðingar allt til enda veraldar. Þess vegna mun ég, til þess að styrkja skilning þinn á þessum dómi, draga saman þennan boðskap sem Guð beindi til kjörinna mótmælenda hans á valdatíma Lúðvíks XIV.

Samantekt: Á tímum síðaskiptanna var kristin hegðun margþætt. Okkur finnst sannir dýrlingar ofsóttir, en alltaf friðsælir, og fólk sem ruglar saman trúarbrögðum og stjórnmálum, sem vopnast og skilar konunglegum kaþólskum herjum högg fyrir högg. Í Daníel 11:34 tilnefdir andinn þá sem „hræsnara“. Fáir trúaðir hafa skilið að það að vera kristinn er að líkja eftir Jesú í öllu, hlýða skipunum hans og lúta bönnum hans; vopnanotkun er ein þeirra og þetta var síðasta lexían sem hann gaf þegar hann var handtekinn. Ávíti Jesú er réttlætt með því að mótmælendur, sem halda áfram að iðka kaþólska arfleifð, efla sjálfir, með fordæmi sínu, þá kennslu og tælingu sem tilheyrir kaþólsku Jezebel. Ófullkomin trúariðkun þeirra rýrir þá í dómi Guðs sem þeir vanvirða frammi fyrir óvinum hans. Þessi áfangi í upphafi síðaskipta varð til þess að hann felldi einstaka dóma; sem hann leggur áherslu á með því að segja: "Ég legg enga aðra byrði á þig, geymdu aðeins það sem þú átt þar til ég kem." En kenningarlegur ófullkomleiki er lögmætur í þessu upphafi og Guð þiggur þjónustu þeirra sem þiggja ofsóknir og dauða í hans nafni. Þeir gátu ekki gefið meira, gefið hámarkið: líf sitt. Guð undirstrikar þennan fórnaranda sem hann nefndir sem „*verkum fleiri en hið fyrra*“ (vers 19). Heiðni rómversk-kaþólskrar trúar hefur verið líkt við *kjöt sem fórnað var til skurðgoða*. Fordæming rómverskra blekkinga hófst með fullkomlega upplýstu verkum Pierre Valdo (Vaudés) sem frá 1170 skrifaði útgáfu af Biblíunni á öðru tungumáli en latínu, provensalsku. Þekking hans og skilningur á guðlegum kröfum var ótrúlega fullkomin og eftir hann hrakaði trú mótmælenda. Undir innblástur Jóhannesar Kalvíns hertust jafnvel mótmælendatrúin og tók ímynd kaþólskra andstæðinga sinna. Og orðatiltækið „trúarstríð“ ber vitni um viðurstyggð fyrir Guð, vegna þess að hinir útvöldu Jesú Kristis, hinir sönnu, skila ekki höggunum sem þeim hafa verið beitt. Hefnd þeirra mun koma frá Drottni

sjálfum. Með því að vopna sig sýndu mótmælendur, sem höfðu einkunnarorð „sola scriptura“, „ritningin ein“, fyrirlitningu á Biblíunni sem bannaði ofbeldi þeirra. Jesús gekk mjög langt á þessu sviði með því að kenna lærisveinum sínum að þeir ættu að snúa „hinum kinninni“ að þeim sem slær þá.

Þetta tímabil þegar kaþólskar ofsóknir urðu til þess að trúir þjónar Jesú dóu er þrefalt undirstrikað í Apocalypse, hér á þessu tímabili *Þýatíru*, en einnig á ⁵ innsigli 6. kafla og í ³ *lúður* 8. kafla. Hér, í 22. versu, hvetur Jesús píslarvotta þjóna sína og tilkynnir þeim fyrirætlun sína um að hefna dauða þeirra eða þjáningar þeirra sem Róm og konungsþjónar þess valda. Lykilorðið falið í nafninu *Pergamum* kemur skýrt fram, kaþólsk trú er sek um *framhjáhald* gegn Guði, og þeir sem fremja það með því, kaþólskir konungar, bandalag þeirra og falskur aðalsmaður þeirra munu borga, undir guillotinu frönsku byltingarmannanna, blóði úthellt með óréttmætum hætti. Opínb.2:22-23: „*Sjá, ég mun varpa henni á rekkju og senda mikla þrengingu yfir þá sem drýgja hór með henni, nema þeir iðrist verkanna. Ég mun drepa börn hennar; Og allar söfnuðirnir munu vita að ég er sá sem rannsakar huga og hjörtu og mun launa sérhverjum yður eftir verkum þínum.*“ En varast! Vegna þess að eftir 1843, "*þeir sem drýgja hór með henni*" verða líka **mótmælendur**, svo Guð mun undirbúa kjarnorku "þriðju heimsstyrjöldina", nýja refsingu kaþólskra, rétttrúnaðarmanna, anglíkana, mótmælenda og annarra framhjáhalds. Samhliða segir andinn í ⁵ innsigli: Opínb 6:9 til 11: „*Þegar hann lauk upp fimmta innsiglinu, sá ég undir altarinu sálir þeirra sem drepnir höfðu verið vegna orðs Guðs og vegna vitnisburðarins sem þeir höfðu borið. Þeir hrópuðu hárrí röddu og sögðu: Hve lengi, heilagi og sannni meistari, freistar þú að dæma og hefna blóðs vors á þeim sem á jörðinni búa? Hvít skikkju var gefið hverjum þeirra; Og þeim var sagt að hvíla sig enn um stund, þar til fjöldi samþjóna þeirra og bræðra þeirra, sem lífláta skyldu eins og þeir, væri fullkominn.*“

Þetta atriði úr 5. innsigli getur verið ruglingslegt og villandi fyrir illa upplýstan huga. Látum hlutina vera skýra, þessi mynd opinberar okkur hina leyndu hugsun Guðs, því samkvæmt Préd.9:5-6-10 *sofa hinir dónu í Kristi* í því ástandi að *minning þeirra gleymist, taka ekki lengur þátt í öllu. hvað er gert undir sólinni*. Biblían gefur fyrsta dauðanum merkingu þess að eyða allri verunni; hinn látni er eins og hann hafi aldrei verið til með þeim mun að eftir að hafa verið til er öll tilvera hans grafin í hugsun um Guð. Það er því til lifandi þjóna sinna sem Guð beinir þessum huggunarboðskap til að hvetja þá. Hann minnir þá á að samkvæmt loforðum sínum, eftir svefn dauðans, er ákveðinn tími fyrir vakningu þeirra, þegar þeir munu fyrir hann rísa upp. Þeir munu þá fá tækifæri til að dæma, undir augnaráði og dómi Guðs í Jesú Kristi, jafnupprisna pyntingarmenn sína, en við lok þúsund ára. Í boðskap *Þýatíru* mun dauðinn sem tilkynntur er fyrir *þá sem drýgja hór* með *Jesebel* hinni kaþólsku fá tvöfalda uppfyllingu. Á jörðu er verk byltingarmanna fyrsti áfanginn, en eftir hann mun koma, á sínum tíma og í öðrum áfanga, *annar dauði* hins síðasta dóms, stund þegar „*allar þingmenn*“ kristnir vantrúar eða trúmenn frá öllum tímum. kristinna tíma mun sjá réttlátum dómi Guðs beitt gegn andlegu *framhjáhaldi*.

Í táknrænni mynd sinni, ⁴ *lúður* 8. kafla staðfestir virkni „þrengingarinnar miklu“ sem var forrituð til að refsa *framhjáhaldi* páfatrúar og einveldismönnum

sem studdu það. *Sólin* , hið guðdómlega ljós, *tunglið* , hin myrku kaþólsku trúarbrögð og *stjörnurnar* , hið trúaða fólk, *verða fyrir barðinu á þriðju* eða að hluta til af ofsóknum frönsku byltingarmannanna gegn trúleysi 1793 og 1794.

Í lok boðskaparins sem beint er til friðsamra mótmælenda staðfestir andinn fordæmingu sína á notkun vopna með því að minna á að það er aðeins fyrir síðasta dóminn sem undirbúinn var í himneska dómnum á sjöunda árþúsundinu sem hinn útvaldi verður hefndur. Hann hefur því ekki heimild til að hefna sín sjálfur, fyrir þennan himneska dóm þar sem hann mun síðan dæma ofsækjendur sína, með Jesú Kristi, og taka þátt í dómi dauðadóms þeirra. „ *Hann mun stjórna þeim með járnspota, eins og maður brýtur leirker* . Tilgangur þessa dóms mun vera að ákvarða þjáningartíma þeirra seku sem dæmdir eru til annars dauða síðasta dóms. Í 29. versni er minnst á: *morgunstjarnan* . " *Og ég mun gefa honum morgunstjörnuna* ." Þessi tjáning táknar sólina, mynd af guðlegu ljósi. Sigurvegarinn mun ganga inn í guðlegt ljós um eilífd. En fyrir þetta eilífa samhengi undirbýr þetta hugtak fimmta bréfið sem kemur. Vitnað er til *morgunstjörnunnar* í 2. Pétursbréfi 1:19-20-21: „ Og vér höldum því enn öruggara *spádómsorðinu* , sem þér er rétt að gefa gaum, eins og lampa, sem skín á myrkum stað, þar til dagur rennur upp og *morgunstjarnan* rís í hjörtum þínum; vitandi fyrst og fremst sjálfir að enginn spádómur Ritningarinnar getur verið viðfangsefni einkatúlkunar, því að það var ekki af vilja manns sem spádómur var nokkurn tíma fluttur, heldur er hann knúinn af heilögum anda sem menn hafa talað frá Guði . Þetta vers undirstrikar mikilvægi spádómsorðsins vegna þess að samhengi komandi tímabils verður andlega skilyrt af því að hin guðlega skipun sem spáð er í Dan.8:14 tekur gildi. " *Til klukkan 2300 og heilagleiki verður sannaður* ." En á þeim tíma var þetta vers aðeins þekkt í þýðingunni: " *Til 2300 kvölds og morguns og helgidómurinn verður hreinsaður* ." Jafnvel í þessari þýðingu var boðskapur Guðs sá sami, en minna nákvæmur, hann gæti í þessu formi verið túlkaður sem að boða endalok heimsins með endurkomu í dýrð Drottins okkar og frelsara Jesú Krists. Guð notaði bandaríska mótmælendann William Miller til að framkvæma tvær prófraunir aðventista um trú vorið 1843 og haustið 1844. Eins og Daníel 12:11-12 kennir okkur, á milli þessara tveggja dagsetninga, árið 1843, dregur guðleg tilskipun sig frá föllnum mótmælendum hið frelsandi réttlæti sem Jesús Kristur býður upp á; vegna þess að þeir uppfylla ekki lengur staðal hins nýja heilagleika sem Guð krefst. Réttlæti Jesú er eilíft, en það gagnast aðeins hinum sönnu útvöldu sem Jesús sjálfur hefur valið, og þetta, á öllum tímum og allt til enda veraldar.

Hér, milli *Þyatíru* og *Sardis* , á fyrsta degi vorsins 1843, tekur tilskipun Dan.8:14 gildi og við munum uppgötva afleiðingar hennar í boðskapnum sem andinn beindi til kristinna manna á þeim tíma.

Opinberun 3: Þingið síðan 1843 - hin postullega kristna trú endurreist

5. tímabil : Sardis

Dómurinn sem Jesús Kristur kvað upp eftir réttarhöldin aðventista vorið 1843 og 22. október 1844

Vers 1: „*Skrifaðu engli safnaðarins í Sardes : Svo segir sá sem hefur sjö anda Guðs og stjörnurnar sjö: Ég þekki verk þín. Ég veit að talið er að þú sért á lífi og þú ert dáinn.* »

„*Sardis*“, þema fimmta bréfsins, mun draga fram tvennt kristið mótmælendahegðun, andstæður kenndar við: hinum föllnu, sem Jesús lýsir yfir: „*Þú ert talinn lifandi og þú ert dáinn*“; og til hinna útvöldu, í vers 4: „*Þeir munu ganga með mér í hvítum klæðum af því að þau eru verðug*“. Eins og innihald tveggja skilaboða hans hefur nafnið „*Sardis*“ tvöfalda merkingu sem er algjörlega andstæð. Ég geymi meginhugmyndir þessarar grísku rótar: krampa og dýrmætur steinn, dauði og líf. Grimas og krampalegur skilgreinir kaldhæðni hlátur; á grísku er sardonion efri reipi veiðinets; sardínan er fiskur; og í gagnstæða merkingu eru sardo og sardonix gimsteinar; sardonix er afbrigði af brúnu kalsedóni. Í upphafi þessa bréfs sýnir Jesús sig sem „*sá sem hefur anda Guðs sjö og stjörnurnar sjö*“, það er að segja helgun andans og dóm yfir þjónum sínum á tímum sjö. Eins og í Dan.12 stendur hann yfir drepanni á ári, prófraun aðventistatrúar, og kveður hér upp sinn dóm. Við skulum athuga kunnugleikann sem gefur til kynna að viðmælandi manns sé einn í sameiginlegum skilningi. Öll viðmið mótmælenda hafa áhyggjur. Jesús bindur enda á undantekningu mótmælenda sem bent er á í *Þýátíru boðskapnum*. Nýja „*byrðin*“ (eins og uppreisnargjarnir trúaðir skilja hana) er nú lögð á og krafist. Það verður að yfirgefa rómverska sunnudagsiðkun og skipta út laugardagshvöldardaginn. Þessi tilskipun Dan.8:14 snýr við ástandinu sem Konstantínus¹ keisari hefur komið á síðan 7. mars 321. Árið 1833, 11 árum fyrir 1844, hafði Guð myndskreytt og spáð gríðarlegt fall kristinna mótmælenda í gegnum samfellda sturtu af stjörnuhrapi, sem stóð frá miðnætti til 5 að morgni, og sýnileg um Bandaríkin. Til að sannfæra þig um þessa túlkun sýndi Guð Abraham stjörnur himinsins og sagði honum: „*Svo munu niðjar þínir verða*“. Fall stjarnanna 1833 spáði því fyrir um gríðarlegt fall þessa afkomenda Abrahams. Þetta himneska tákni^{er} vitnað í þema 6. *innsiglsins* í Op.6:13. Jesús sagði: „*Segið er að þú sért lifandi og þú ert dáinn*“. Sá sem hann talar um hefur því orð á sér fyrir að vera fulltrúi Guðs og þetta smáatriði samsvarar mótmælendatrú sem trúir á siðbót sína og heldur að hann hafi verið sáttur við Guð. Dómur guðdómsins fellur: „*Ég þekki verk þín*“, „*og þú ert dáinn*“. Það er frá Guði sjálfum, hinum mikla dómara, sem þessi dómur kemur. Mótmælandi getur hunsað þennan dóm, en hann getur ekki flúið afleiðingar hans. Árið 1843 tók tilskipun Daníels 8:14 gildi og er búist við að enginn kristinn maður sé ókunnugt um lögmál hins lifanda Guðs. Þessi fáfræði stafar af fyrirlitningu á spádómsorði Biblíunnar sem Pétur postuli hvetur okkur til að gefa okkur fulla athygli í 2. Pét.1:19-20: „*Og vér höldum hið spádómlega orð enn öruggara, sem þér gjörðið vel við. að gefa gaum, eins og lampa sem skín á dimmum stað, uns dagur rennur upp og morgunstjarnan rís í hjörtum yðar; vitandi fyrst og fremst sjálfir að enginn spádómur Ritningarinnar getur verið viðfangsefni einkatúlkunar.* » Þessi vísur fara óséður fram hjá öllum textum Biblíunnar um nýja sáttmálann og gera, sérstaklega frá 1843, muninn á lífi og dauða.

Vers 2: „ Verið vakandi og styrkið þá sem eftir eru sem munu deyja. Því að ég hef ekki fundið verk þín **fullkomin** frammi fyrir Guði mínum. »

Ef þeir standast ekki nýja heilagleikastaðlinum mun „ afgangurinn “ af mótmælendatrú „ deyja “. Vegna þess að Guð fordæmir hann af tveimur ástæðum. Hið fyrra er siðferði rómverska sunnudagsins sem fordæmt er með gildistöku tilskipunar Dan.8:14; annað er áhugaleysi á spádómsorðinu, vegna þess að án tillits til þeirrar lexíu sem Guð gaf í gegnum reynslu adventista, munu afkomendur mótmælenda bera sektarkennd sem erfð frá feðrum sínum. Um bæði atriðin sagði Jesús: „ Mér hefur ekki fundist verk þín fullkomin frammi fyrir Guði mínum . Með því að segja „ frammi fyrir Guði mínum “, minnir Jesús mótmælenda á normið um boðorðin tíu skrifuð af fingri Guðs, föðurins sem þeir fyrirlíta í þágu sonarins sem á að bjarga þeim. Fullkomlega hlýðin trú hans, sem hann gaf sem fyrirmynd, á ekkert sameiginlegt með mótmælendatrú, erfingja fjölda kaþólskra synda, þar á meðal í fyrsta lagi vikuhvöld fyrsta daginn. Dyr hjálpræðis lokast að eilífu fyrir sameiginlegu trúarlegu viðmiði mótmælenda, „ stjörnur “ „ sjötta innsiglsins “ falla.

Vers 3: „ Mundu því hvernig þér tókuð á móti og heyrðir, og varðveittu og gjörðu iðrun. Ef þú gætir ekki, mun ég koma eins og þjófur, og þú munt ekki vita hvenær ég kem yfir þig. »

Þessi sögn, „ muna “, felur í sér gagnrýna hugleiðslu um verk fortíðarinnar. En aðeins hinir raunverulegu útvöldu eru nógu auðmjúkir til að gagnrýna eigin verk. Ennfremur kallar þetta boðorð „ muna “ fram „ munið “ í upphafi fjórða boðorðsins sem fyrirskipar hina helguðu hvíld sjöunda dags. Hér aftur, tvöfalt svo, er opinberum mótmælendatrú boðið að endurskoða viðtökurnar sem hann veitti spádómsboðskapnum sem William Miller sendi frá sér vorið 1843 og haustið 1844, en einnig við texta 4. af 10 boðorðum Guðs ` að hann hafi brotið af sér dauðasynd síðan 1843. Alvarlegasta afleiðing brots hans við Jesú Krist er orðuð: „ Ef þú vakir ekki, kem ég eins og þjófur, og þú munt ekki vita á hvaða stundu ég kem að. þú. » Við munum sjá hvernig þessi skilaboð hafa orðið að lifandi veruleika síðan 2018. Án vöku, án iðrunar og ávaxta iðrunar er trú mótmælenda endanlega dauð.

Vers 4: „ En þú átt nokkra menn í Sardes sem hafa ekki saurgað klæði sín. Þeir munu ganga með mér í hvítum [klæðum], því að þeir eru verðugir. »

Nýr heilagleiki mun koma fram. Í þessum boðskap lætur Jesús nægja að vitna um tilvist „ fáeinna manna “, samkvæmt upplýsingum sem Ellen.G.White, sem var á meðal þeirra, var opinberuð, fengu aðeins 50 menn samþykki Guðs. Þessir „ fáu menn “ tilnefna menn og konur sem eru samþykktar og blessaðar, hver fyrir sig, til vitnisburðar um trú sína í samræmi við væntingar Drottins. Jesús sagði: „ En þú átt nokkra menn í Sardes, sem ekki hafa saurgað klæði sín. og þeir munu ganga með mér í hvítum klæðum, því að þeir eru verðugir . Hver getur deilt um virðingu sem Jesús Kristur sjálfur viðurkenndi? Sigurvegurum trúarprófanna 1843 og 1844 lofar Jesús eilífu lífi og fullkominni jarðneskri viðurkenningu sem mun taka á sig opinbera mynd í komandi boðskap frá Filadelfíu . Saurgun „ fatnaðar “ er rakin til frjálsrar hegðunar manna. „ Klíkan “, sem er réttlætið sem Jesús Kristur hefur gefið til kynna, í þessu tilfelli „ hvítt “, merkir óhreinindi þess missi þessa réttlætis fyrir hefðbundna herbúðir mótmælenda. Hér þvert á móti

táknar fjarvera saurgunar áframhaldandi álagningu „ *eilífs réttlætis* “ Jesú Krists samkvæmt Dan.9:24. Brátt mun þekking og iðkun hvíldardagsins gefa þeim raunverulegan heilagleika, ávöxt og tákn hins úthlutaða réttlætis Jesú Krists. Þetta skynsamlega og skynsamlega val mun brátt gera þá eilífa í helguninni og himneskri dýrð sem mynduð er af „ *hvítu klæðunum* “ í versí 5 sem kemur. Andinn mun lýsa þeim „ *flekklaus* “: „ *og í munni þeirra fannst engin lygi, því að þeir eru lýtalausir* (Op.14:5)“. Þeir munu finna „ *frið með öllum og helgun, án hennar mun ekkert hold sjá Drottin* “, samkvæmt Páli í Hebr.12:14. Raunverulega munu þessi „ *hvítu klæði* “ taka á sig mynd af því að afnema syndina sem er iðkun rómverskrar sunnudags. Vegna þess að þeir biðu trúfastlega eftir honum tvisvar, í hans stað, sem tákn um velþóknun hans, er innsigli Guðs gefið þeim á hvíldardegi sem kemur til að hvíta hina útvöldu Drottins sem varðveitir réttlæti hans. Þannig náðist „hreinsun helgidómsins,“ forminu sem Daníel 8:14 var þýtt á þeim tíma. Undir þessu augnaráði, frá 23. október 1844, gaf Jesús í himneskri sýn hinum útvöldu sigurvegurum mynd af leið sinni frá hinum helga stað til hins allra helgasta í jarðneska helgidóminum. Hann minntist þannig í dæmisögu, augnablikið þegar hann dó á krossinum, var friðþægt fyrir synd útvöldu hans og uppfyllti þannig „friðþægingardaginn “, hebreska „ *Yom kippur* “. Þegar þessi atburður hafði þegar átt sér stað, var endurnýjun aðgerða í sýninni aðeins ætluð til að draga í efa fyrsta afrek eilífs réttlætis sem náðist með dauða Jesú. Sem er bókstaflega gert fyrir hina föllnu íbúa Sardis, þar sem sýnd trú er ófullnægjandi fyrir skaparann Guð. Af tvennum ástæðum getur Guð hafnað þeim vegna skorts á kærleika til boða spámannalegs sannleika hans og vegna brots á hvíldardegi sem hefur orðið gjaldlega síðan 1843 með gildistöku úrskurðar Daníels 8:14.

Vers 5: „ *Sá sem sigrar mun íklæðast hvítum klæðum; Ég mun ekki afmá nafn hans úr bók lífsins, heldur mun ég játa nafn hans fyrir föður mínum og englum hans.* »

Hinir útvöldu sem Jesús Kristur endurleysti er hlýðin vera, meðvituð um að eiga líf sitt og eilífð að þakka skapanum, hinum góða, vitra og réttláta Guði. Þetta er leyndarmál sigurs hans. Hann getur ekki deilt við hann, því hann samþykkir allt sem hann segir og gerir. Einnig er hann sjálfur gleði frelsara síns sem þekkir hann og kallar hann með nafni sínu, frá grundvöllun heimsins þar sem hann sá hann með forþekkingu sinni. Þetta vers sýnir hvernig rangar fullyrðingar falstrúarfólks eru fánýtar og villandi jafnvel fyrir þá sem halda fram. Síðasta orðið mun tilheyra Jesú Kristi sem segir við alla: „ *Ég þekki verk þín* “. Samkvæmt þessum verkum skiptir hann hjörðinni í sundur, setur hægra megin *sauði sína* og til vinstri *uppreisnargjarna* geitur og *hrópandi úlfa* sem ætlaðir eru *eldi annars dauða hins síðasta dóms*.

Vers 6: „ *Sá sem eyra hefur, heyri hvað andinn segir söfnuðunum!* »

Ef allir geta bókstaflega heyrt spádómsorð andans, þvert á móti, geta aðeins hans útvöldu, sem hann hvetur og uppfræðir, skilið merkingu þeirra. Andinn vísar til nákvæmra staðreynda, sem náðst hafa á sögulegum tíma, hinn útvaldi verður því að hafa áhuga á trúar- og veraldlegri sögu og á allri Biblíunni sem samanstendur af sögum af vitnisburði, lofgjörðum og spádómum.

Athugið: Í versí 3 sagði Jesús Kristur við hinn fallna mótmælenda: „ *Mundu því hvernig þú hefur meðtekið og heyrt, og varðveittu og gjörðu iðrun.* Ef

þú gætir ekki, mun ég koma eins og þjófur, og þú munt ekki vita, hvenær ég mun koma yfir þig." Aftur á móti, fyrir erfingja sigurvegaranna, síðan vorið 2018, hefur þessum skilaboðum verið breytt í: „Ef þú fylgist með, mun ég ekki koma eins og þjófur, og þú munt vita hvenær ég kem til þín “. Og Drottinn hefur staðið við loforð sín, frá því í dag árið 2020, höfðu útvaldir hans vitneskju um dagsetningu sannrar endurkomu hans sem opinberaður var vorið 2030. En mótmælendatrúin er dæmd til að hunsað þessa nákvæmni, frátekið, aðeins fyrir milligöngu Jesú, til hans útvöldu. Vegna þess að ólíkt hegðun hans gagnvart vondum þjónum, „gerir Drottinn ekkert án þess að vara þjóna sína spámennina við“ Amo.3:7.

6. tímabil : Philadelphia

Aðventisminn gengur inn í alheimstrúboð

Milli 1843 og 1873 var hinn guðdómlegi hvíldardagur laugardagsins, hinn sanni sjöundi dagur vígður af Guði, endurreistur og tekinn upp af frumkvöðlum sjöunda dags aðventismans sem tók á sig formi opinberrar bandarískrar kristinnar trúarstofnunar sem kölluð var síðan 1863: "sjöundi- dags aðventistakirkjan. Í samræmi við kennsluna sem unnin var í Dan.12:12, er boðskapur Jesú beint til hans útvöldu sem helgaðir voru af hvíldardagshvíldinni, á dagsetningu ársins 1873. Á sama tíma njóta þessir útvöldu góðs af sælu Dan 12. :12: „ Blessaður er sá sem bíður til 1335 daga! ”.

Nýju staðlarnir sem settir voru upp frá 1843 urðu almennir árið 1873

Vers 7: „ *Skrifaðu engli safnaðarins í Fíladelfíu : Þetta segir hinn heilagi, hinn sanni, sem hefur lykil Davíðs, sem opnar og enginn mun loka, sem lokar og enginn lokar. opið : »*

Með nafninu „ Fíladelfíu “ sýnir Jesús útvalinn sinn. Hann sagði: „ Á þessu munu allir vita, að þér eruð mínir lærisveinar, ef þér berið kærleika hver til annars. Jóhannes 13:35“ Og þetta er tilfellið af Fíladelfíu , þar sem grískar rætur þýða: bróðurkærleikur. Hann hefur valið þá útvöldu sem skipa hana, með því að láta reyna á trú þeirra, og fyrir þessa sigurvegara flæðir ást hans yfir. Hann kemur fram í þessum boðskap og segir: „ Þetta er það sem hinn heilagi, hinn sanni, segir . *Hið heilaga* , vegna þess að það er tími þegar helgun hvíldardagsins og hinna útvöldu er krafist samkvæmt tilskipun Dan.8:14 sem hefur tekið gildi síðan vorið 1843. Hið sanna, vegna þess að á þessari spámannlegu *stundu* , lögmál sannleikans er endurreist; Guð enduruppgötvar heilagleika 4. ^{boðorðs síns} sem kristnir menn hafa troðið síðan 7. mars 321. Hann segir aftur: „ *sá sem hefur lykil Davíðs* “. Þetta eru ekki lykilar heilags Péturs sem krafist er sem eign Rómar. „ *Lykill Davíðs* “ tilheyrir „ *syni Davíðs* “, Jesú sjálfum, í eigin persónu. Enginn annar en hann getur veitt eilíft hjálpræði, því hann fékk þennan lykil með því að bera hann „ *á öxl sinni* “ í formi kross síns, samkvæmt Jes.22:22: „ *Ég mun leggja lykilinn að húsinu á öxl hans. Davíðs: Þegar það opnast, mun enginn loka; þegar það lokar mun enginn opna* . Þennan lykil, sem táknar kross kvala hans, til uppfyllingar á þessu versi, lesum við hér: " *Sá sem opnar og enginn mun loka, sá sem lokar og enginn mun opna* ." Dyr hjálpræðis hafa verið opnar til að byggja upp sjöunda dags aðventisma og lokaðar trúarlegum fylgjendum rómverskra

sunnudaga síðan vorið 1843. Vegna þess að þeir hafa samþykkt að lúta kenningarsannleikanum sem kynntir eru og hafa með trú sinni heiðrað orð hans spámannlega, anda hjálpræðisins. Jesús sagði við hina heilögu á *Fíladelfíutímanum* : „ *Ég þekki verk þín. Sjá, af því að þú hefur lítinn kraft og varðveitt orð mitt og ekki afneitað nafni mínu, þá hef ég sett fyrir þig opnar dyr, sem enginn getur lokað.* " Þessi litli trúarhópur hafði opinberlega verið aðeins bandarískur síðan 1863. En árið 1873, á aðalráðstefnu sem haldin var í Battle Creek, opnaði andinn alhliða trúboðsdyr sem áttu að halda áfram þar til Jesús endurkomu sönnu, Kristur. Enginn mun koma í veg fyrir það og Guð mun sjá um það. Við verðum að taka eftir þeirri staðreynd að allt gott sem Jesús sér meðal hinna sönnu heilögu skilgreinir einnig orsakirnar sem mótmælendatrúin féll fyrir árið 1843. Þessi boðskapur er nákvæmlega andstæða þess sem Jesús beinir til hinna föllnu Sardes í 3. versu, vegna þess að markvissum verkum er sjálfum snúið við.

12 ættkvíslir Rev.7 Vaxandi

Vers 8: „ *Ég þekki verk þín. Sjá, af því að þú hefur lítinn kraft og varðveitt orð mitt og ekki afneitað nafni mínu, þá hef ég sett fyrir þig opnar dyr, sem enginn getur lokað.* »

Hinn útvaldi í tímanum er dæmdur vel fyrir verk hans sem Jesús telur að hann sé réttlæti. „ *Lítill kraftur* “ hans staðfestir fæðingu hópsins sem byggir á „ *fáum mönnum* “ í 4. versu. Árið 1873 tilkynnti Jesús adventistum framfarir þeirra í átt að endurkomu sinni með tákni opnu himnesku dyranna sem munu opnast vorið 2030, þ.e.a.s. eftir 157 ár. Í boðskapnum sem fylgir, þeim sem ávarpað er til Laódíkeu, mun Jesús standa fyrir þessum dyrum og gefur þannig til kynna að endurkomu hans sé yfirvofandi: „ *Sjá, ég stend við dyrnar og kný á. Ef einhver heyrir raust mína og lýkur upp dyrunum mun ég ganga inn til hans og borða með honum og hann með mér.* Opinb.3:20 »

Aðgangur að kristinni trú leyfður Gyðingum

Vers 9: „ *Sjá, ég gef yður af þeim í samkundu Satans, sem segjast vera Gyðingar og eru það ekki, heldur ljúga. Sjá, ég mun láta þá koma og tilbiðja fyrir fótum þínum og vita, að ég hef elskað þig.* »

Með því að vitna í inngöngu sannra gyðinga eftir kynþætti og holdi í adventistahópinn, staðfestir þetta vers endurreisn hvíldardagshvíldarinnar; Sunnudagurinn er ekki lengur hindrun fyrir trúskipti þeirra. Vegna þess að síðan 321 hefur það einnig haft þær afleiðingar að einlægir gyðingar hafi ekki tileinkað sér kristna trú. Dómur hans á kynþáttagyðingum var ekki persónuleg skoðun Páls, hins trúa vitnis; það var Jesú Krists sem staðfestir það í þessari Opinberun, þegar í Op.2:9, í boðskapnum sem beint var til þjóna hans sem Gyðingar rægðu og ofsóttir af Rómverjum á Smyrna *tímum* . Við skulum athuga að kynþáttagyðingar verða að viðurkenna kristna sálhjálp í staðal adventista til að njóta góðs af náð Guðs. Alheimsadventisminn einn ber hið guðlega ljós sem hann hefur orðið **eini opinber vörsluaðili** síðan 1873. En farðu varlega! Þetta ljós, kenning þess og boðskapur eru einkaeign Jesú Krists; enginn maður og engin stofnun getur hafnað þróun hennar án þess að stofna hjálpræði þeirra í hættu. Síðast í þessu versu segir

Jesús „að ég hef elskað þig“. Gæti þetta þýtt að eftir þennan tíma blessunar gæti hann ekki lengur elskað hana? Já, og þetta mun vera merking boðskaparins sem kennd er við „Laódíkeu“.

Boðorð Guðs og trú Jesú

Vers 10: „Af því að þú hefur varðveitt orð þolgæðis í mér, mun ég og varðveita þig á prófraunarstundinni, sem koma skal á hinni þekktu jörð, til að reyna þá sem á jörðinni búa. »

Hugtakið þolinmæði staðfestir samhengið við bið adventista sem nefnt er í Daníel 12:12: „Sæll er sá sem bíður og kemur allt til eitt þúsund þrjú hundruð þrjátíu og fimm daga!“. Prófið varðar trú „íbúa jarðarinnar“, þeirra sem búa á „þekktu jörðinni“, það er að segja, viðurkennd af Jesú Kristi, skapara Guði. Það kemur til að prófa mannlegan vilja og afhjúpa uppreisnaranda hinnar „samkirkjulegu“ herbúða sem gríska „oikoméné“ tilnefnir „þekkt land“ þessa vers.

Þetta loforð bindur Jesú aðeins með því einu skilyrði að stofnunin varðveiti gæði trúar upphafsins. Ef boðskapur adventista á að halda áfram þar til hið fullkomna alheimspróf trúar sem spáð er í þessu vers, mun það ekki endilega vera í stofnanaformi. Vegna þess að ógnin svífur í þessum boðskap í vers 11 sem fylgir, þangað til algerlega jákvæð og blessuð af Guði. Loforð Jesú mun varða afkomendur hans sem voru á lífi árið 2030. Á þeim tíma munu hinir sanna útvöldu 1873 hafa sofnað „í Drottni“ samkvæmt Opb. 14:13: „Og ég heyrði rödd af himni segja: Skrifaðu. : Sælir eru héðan í frá hinir dáu sem deyja í Drottni! Já, segir andinn, svo að þeir megi hvílast frá erfiði sínu, því að verk þeirra fylgja þeim. » Þetta er því önnur sælan sem Jesús Kristur veitir þessum útvöldu til fyrirmyndar. En það sem Jesús blessar er hegðun sem sýnd er með verkum. Erfingjar „Filadelfíu“ munu af trúmennsku endurskapa, árið 2030, verk hennar, trú, viðurkenningu á sannleikanum sem Guð himnanna gaf í nýjustu myndum sem hann gaf þeim; vegna þess að þeir munu taka miklum breytingum þar til yfir lauk þegar skilningur á guðdómlegu áætluninni verður fullkominn.

Loforð adventista um Jesú Krist og viðvörun þess

Vers 11: „Ég kem fljótt. Haltu fast við það sem þú átt, svo að enginn taki kórónu þína. »

Skilaboðin „Ég kem fljótt“ er af adventistagerð. Jesús staðfestir þannig að hverja aðra trúarjátningu sé hætt. Eftirvæntingin um endurkomu hans í dýrð mun haldast til enda veraldar, eitt helsta skilyrðið sem auðkennir hina raunverulegu útvöldu hans. En í restinni af skilaboðunum stafar þung ógn: „Haldið því sem þú átt, svo að enginn taki kórónu þína. » Og hver getur tekið kórónu hans nema óvinir hans? Afkomendur hans verða því fyrst að bera kennsl á þá og það er vegna þess að þeir hafa ekki gert það að þeir, fórnarlömb húmanísks anda þeirra, myndu bandalag við þá frá og með 1966.

Vers 12: „Hver sem sigrar, hann mun ég gera að stólpa í musteri Guðs míns, og hann mun aldrei út ganga. Ég mun rita á hann nafn Guðs míns og nafn borgar Guðs míns, hinnar nýju Jerúsalem, sem kemur niður af himni frá Guði mínum, og mitt nýja nafn. »

Í síðustu blessunarorðum sínum sem tileinkuð eru sigurvegurinum, safnar Jesús saman öllum myndum hjálpræðisins sem náðst hefur. „ *Súla í musteri Guðs míns* “ þýðir : traustur stuðningur til að bera sannleika minn á þingi mínu, hinum útvöldu. “ ... og það mun ekki koma út meira ”: hjálpræði hans verður eilíft. “ ...; *Ég mun rita á hann nafn Guðs míns* ”: Ég mun grafa í hann mynd af eðli Guðs sem glatast í Eden. “ ...og nafn borgar Guðs míns ”: hann mun taka þátt í vegsemd hinna útvöldu sem lýst er í Op.21. „... *hinnar nýju Jerúsalem sem kemur niður af himni frá Guði mínum*, “: „ *Nýja Jerúsalem* “ er nafnið á samkomu hinna dýrlegu útvöldu sem eru orðnir algjörlega himneskir eins og himneskir englar Guðs. Opinb 21 lýsir því í táknrænni mynd af gimsteinum og perlum sem vitnar um styrk kærleikans sem Guð finnur fyrir endurleystum sínum frá jörðu. Hún stígur niður á endurnýjaða jörðina til að lifa að eilífu í návist Guðs sem setur þar hásæti sitt. „... og *nýja nafnið mitt* “: Jesús tengir breytinguna á nafni sínu við yfirferð sína úr jarðneskri náttúru í himneska náttúru. Hinn útvaldi hólpinn, sem er á lífi eða upprisinn, mun lifa sömu reynslu og hljóta himneskan líkama, vegsamlegan, óförgengilegan og eilífan.

Í þessu versí er krafan um samanburðinn við Guð réttlætt með því að Jesús sjálfur er fundinn af hinum útvöldu í sinni guðlegu hlið.

Vers 13: „ *Sá sem hefur eyra, hann heyri hvað andinn segir söfnuðunum!* »

Sá útvaldi skildi lexíuna, en hann er sá eini sem getur skilið hana. Það er rétt að þessi boðskapur var aðeins undirbúinn fyrir hann. Þessi boðskapur staðfestir þá staðreynd að túlkun og skilningur á opinberuðu leyndardómunum veltur eingöngu á Guði sem prófar og velur þjóna sína.

Opinber endatíma aðventismi hefur ekki lært lexíuna og verið dæmdur af Jesús, hann er ældur út fyrir að neita boðskapnum um væntingar **3. ^{aðventista}**

„ *Ég kem fljótt* . Haltu fast við það sem þú átt, svo að enginn taki kórónu þína .” Því miður, fyrir opinbera aðventisma þess tíma, er endirinn enn víðsfjarri, og með þreytu tímans, 150 árum síðar, verður trúin ekki lengur söm. Viðvörðun Jesú var réttmæt en hún var hvorki tekin eftir né skilið. Og árið 1994 mun aðventistastofnunin í raun missa „ *kórónu* “ sína með því að hafna síðasta „stóra ljósinu“ sem Ellen G. White, sendiboði Jesú Krists, spáði í bók sinni „ *First Writings* “ í kaflanum „ *Ma first vision* “. , á blaðsíðum 14 og 15: Eftirfarandi texti er útdráttur af þessum síðum. Ég tilgreini ennfremur um hann að hann spái örlögum aðventistastarfsins **og dregur saman í sjálfum sér alla þá kenningu sem settar eru fram af þremur þingum Rev. 3: 1843-44 *Sardis* , 1873 *Philadelphia* , 1994 *Laodicea* .**

Örlög aðventismans **birtist í fyrstu sýn Ellenar G. White**

„Þegar ég bað í fjölskyldutilbeiðslu hvíldi heilagur andi yfir mér og ég virtist rísa meira og meira yfir þennan heim myrkurs. Ég sneri mér undan til að sjá

bræður mína aðventista sem voru eftir í þessum heimi, en ég fann þá ekki. Rödd sagði þá við mig: „Sjáðu aftur, en aðeins ofar. Ég leit upp, og sá bratta og mjóa stíg, langt fyrir ofan þennan heim. Þetta er þar sem aðventistar sóttu fram í átt að hinni helgu borg. Fyrir aftan þá, við upphaf leiðarinnar, var skært ljós, sem engillinn sagði mér að væri miðnæturóp. Þetta ljós lýsti upp alla leiðina svo að fætur þeirra hrösuðu ekki. Jesús gekk til höfuðs þeim til að leiðbeina þeim; og meðan þeir litu á hann, voru þeir óhultir.

En brátt urðu sumir þeirra þreyttir og sögðu að borgin væri enn mjög fjarri og að þeir hefðu hugsað sér að koma þangað fyrr. Þá hvatti Jesús þá með því að lyfta sínum dýrlega hægri handlegg, þaðan sem geislaði ljós sem dreifðist yfir aðventista. Þeir hrópuðu: „Hallelúja! » En sumir þeirra höfnuðu þessu ljósi ósvífni og sögðu að það væri ekki Guð sem hefði leitt þá. Ljósið fyrir aftan þá slokkaði að lokum og þeir fundu sig í djúpu myrkri. Þeir hrösuðust og misstu sjónar á bæði markinu og Jesú, féllu síðan af stígnum og sukku niður í hinn vonda heim fyrir neðan. ”.

Sagan af þessari fyrstu sýn sem Guð gaf hinni ungu Ellen Gould-Harmon er kóðaður spádómur sem er jafn dýrmætur og spádómur Daníels eða Opinberunarbókarinnar. En til að hagnast á því verðum við að túlka það rétt. Svo ég mun gefa skýringuna.

Orðatiltækið „miðnæturóp“ táknar tilkynninguna um komu brúðgumans í „líkingunni um meyjarnar tíu“ úr Matt.25:1 til 13. Prófið að bíða eftir endurkomu Krists vorið 1843 og kl. Haustið 1844 var fyrsta og annað afrek; saman tákna þessar tvær væntingar „fyrsta ljós“ sögunnar sem er „á bak við“ hópinn „sjöunda dags aðventista“ sem voru að sækja fram í tíma, á veginum eða veginum sem Jesús Kristur blessaði. Fyrir brautryðjendur aðventista táknaði 1844 endalok heimsins og síðasta biblíulega dagsetninguna sem spádómsorðið gat lagt fyrir þá útvöldu. Þegar þessi lokadagsetning var liðin, biðu þeir endurkomu Jesú og héldu að það væri yfirvofandi. En tíminn leið og Jesús kom samt ekki aftur; það sem sýnin vekur með því að segja: "þeir fundu að borgin var mjög langt í burtu og að þeir höfðu hugsað sér að koma þangað fyrr"; það er árið 1844 eða skömmu eftir þann dag. Einnig bar kjarkleysið yfir þá þar til um árið 1980 þegar ég kom inn á svæðið og fékk þetta nýja og glæsilega ljós sem byggir upp **þriðju aðventistavæntingu** . Að þessu sinni er endurkoma Jesú sett **á haustið 1994** . Vissulega snerti boðun þessa boðskapar aðeins örveru alheims aðventisma sem staðsett er í Frakklandi í Valence-sur-Rhône. Val Guðs fyrir þennan litla bæ í Suðaustur-Frakklandi á sér sína skýringu. Það var þar sem Píus páfi VI dó í varðhaldi árið 1799 og uppfyllti þá staðreynd sem spáð var í Rev.13:3. Ennfremur var Valencia borgin þar sem Guð stofnaði sína fyrstu aðventistakirkju á landi Frakklands. Það er því þar sem hann kom með sitt guddómlega dýrlega síðasta ljós og í lok árs 2020 staðfesti ég að hafa stöðugt og dyggilega fengið frá honum nýjustu og dýrmætustu opinberanir hans sem ég set fram í þessu skjali. Aðventistinn Valentinian örheimur þjónaði sem alhliða vettvangur til að ná hlutnum sem varðar síðasta dýrðarljósið í sýn Ellenar systur okkar. Þessi sýn opinberar okkur dóminn sem Jesús fellur á reynslunni í Valencia, þriðju uppfyllingu dæmisögunnar um meyjarnar tíu. Jesús þekkir hinn sanna aðventista með hegðun sinni gagnvart ljósinu sem fram kemur. Hinn sanni aðventisti lýsir

gleði sinni með „Hallelúja! » ; blessaður af andanum fyllti hann ílát sitt olíu. Á hinn bóginn „hafna falskir adventistar þessu ljósi. Þessi höfnun hins guðdómlega ljóss er banvæn fyrir þá, vegna þess að Guð varaði þá við þessum neikvæðu viðbrögðum í innblásnum skilaboðum, ætluðum þeim, til sendiboða síns; þau verða tóm ílát sem eru svipt olíunni sem framkallar „ljós“ lampans. Tilkynnt er um hina óumflýjanlegu afleiðingu: „ljósið sem var fyrir aftan þá endar með því að slokkna“; þeir afneita grunnstoðum adventismans. Jesús beitir meginreglu sinni: „*Því að þeim sem hefur, þeim sem hefur, mun gefið verða, og hann mun hafa gnægð, en frá þeim, sem ekki hefur, mun tekið verða jafnvel það sem hann á.* Matt.25:29.“ „...þeir misstu sjónar á bæði markmiðinu og Jesú“, þeir verða ónægir fyrir boðskap adventista sem boða endurkomu Krists eða, afneita markmiði adventistahreyfingarinnar sem er bundin í sjálfu nafninu „adventisti“; „svo féllu af brautinni og sukku inn í hinn vonda heim sem lá fyrir neðan“, árið 1995 skuldbundu þeir sig opinberlega til mótmælendabandalagsins og samkirkjunnar. Þar með misstu þeir Jesú og innganginn til himna sem var markmið adventistatrúarinnar. Þeir sameinuðust samkvæmt Dan.11:29, „*hræsnararnir*“ og „*drykkjumennirnir*“, eins og Jesús tilkynnti í Matt.24:50; atriði sem sýnd voru í upphafi verksins.

Í dag rætast þessi spádómlegu orð. Þær voru framkvæmdar á milli 1844, dagsetningu fyrsta ljóssins „staðsett fyrir aftan þá“ og 1994, dagsetning hins mikla spámannlega ljóss sem fyrsta adventistakirkjan sem stofnuð var í Frakklandi, í bænum Valence-sur-Rhône, sem Guð hafnaði. notað fyrir sýningu sína. Í dag er opinber adventismi í „djúpu myrkri“ samkirkjunnar með óvinum sannleikans, mótmælenda og kaþólikka.

7. tímabil : Laódíkeu

Endalok stofnanaadventisma – höfnun væntinga þriðja adventista.

Vers 14: " *Skrifaðu engli safnaðarins í Laódíkeu : Svo segir Amen, hinn trúi og sanni vitni, upphaf sköpunar Guðs:* "

Laódíkeu er nafn sjöunda og síðasta tímabilsins; að endalok blessunar stofnanaadventismans. Þetta nafn hefur tvær grískar rætur "laos, dikéia" sem þýðir: "dæmt fólk". Á undan mér þýddu adventistar: „dómsmenn“, en stofnunin vissi ekki að þessi dómur myndi byrja á því, eins og 1. Pétursbréf 4:17 kennir: „Því að þetta er stundin þegar dómurinn mun hefjast með húsi Guðs . **Guð**. Nú, ef það byrjar á okkur, hver verður endir þeirra sem hlýða ekki fagnaðarerindi Guðs? » Jesús kynnir sig og segir: „*Þetta er það sem Amen segir, hinn trúi og sanni vitni, upphaf sköpunar Guðs:*“ Orðið *Amen* þýðir á hebresku: í sannleika. Samkvæmt vitnisburði Jóhannesar postula notaði Jesús það oft (25 sinnum) og endurtók það tvisvar, í upphafi, áður en hann sagði. En í hefðbundinni trúariðkun hefur það orðið hugtakið fyrir greinarmerki í lok bæna eða staðhæfinga. Það er þá oft túlkað í merkingunni „svo sé það“ sem er erft frá kaþólskri trú. Og andinn notar þetta hugtak „*í sannleika*“ til að gefa orðinu *Amen* fullkomlega réttlætlega tvöfalda merkingu. *Laódíkeu* er stundin þegar Jesús býður upp á mikið ljós til að lýsa að fullu spádómanna sem undirbúnir eru fyrir lokatímamann.

Verkið sem þú ert að lesa er sönnun þess. Það sem mun valda rofinu á milli Jesú og opinberu aðventistastofnunarinnar er synjun ljóss hans. Í rökréttu og réttlætlanlegu vali lagði Guð, á árunum 1980 til 1994, aðventisma fyrir prófraun á trú að fyrirmynd sem hafði í kjölfarið tap mótmælenda og blessun aðventistabrautryðjenda. Prófið var þegar byggt á trú á endurkomu Jesú sem tilkynnt var um vorið 1843, síðan fyrir haustið 1844. Í mínu tilfelli, frá 1983, byrjaði ég að deila tilkynningu um endurkomu Jesú fyrir 1994, eftir að hafa notað „*fimm mánuðir*“ sem vitnað er í „*fimmta trompet*“ boðskapnum í Op.9:5-10. Með því að kenna þetta þema við bölvun mótmælendatrúarinnar 1844 leiddi tímabil „*fimm mánaða*“ sem vitnað var í, þ.e. 150 raunár, til ársins 1994. Að sjá aðeins endurkomu Jesú Krists til að marka lok þessa tímabils, og að hluta til blindaður af Guði í smáatriðum í textanum varði ég það sem ég hélt að væri guðlegur sannleikur. Eftir opinberar viðvaranir lýsti stofnunin yfir uppsögn minni í nóvember 1991; þetta, meðan enn voru þrjú ár eftir til að sanna og afneita yfirlýsingum mínum. Það var aðeins seinna, í kringum 1996, sem mér varð ljóst hver raunveruleg merking þessarar reynslu var. Orðin sem Jesús lét í bréfi sínu til „*Laódíkeu*“ höfðu nýlega ræst og fengu nú nákvæma merkingu. Árið 1991 elskuðu volgir aðventistar ekki lengur sannleikann eins mikið og þeir gerðu árið 1873. Nútímaheimurinn hefur líka veikt þá með því að tæla þá og vinna hjörtu þeirra. Eins og á „*Efesus*“ tímum hefur opinber aðventismi misst „*fyrstu ást sína*“. Og Jesús „*tekur burt kertastjakann hennar og kórónu*“, því hún er þess ekki lengur verðug. Í ljósi þessara staðreynda verða skilaboðin lýsandi með skýrleika. Orðið „*amen*“ staðfestir kröfuna um algjöran sannleika og endalok blessaðs sambands. „*vitnið – trúir og sannur*“ hafnar hinum ótrúa og lyga útvalda. „*Meginreglan um sköpun Guðs*“, þar af leiðandi skaparinn, kemur til að loka vitsmunum hins óverðuga í sameiningu og opna hver fyrir sig gáfur þeirra útvöldu fyrir sannleikanum sem er að finna og falin í Mósebókarsöggunni. Á sama tíma, með því að kalla fram „*regluna um sköpun Guðs*“ sem hann tengir orðið „*amen*“, staðfestir andinn mjög nána lokaendurkomu Jesú Krists: „*strax*“. Hins vegar munu enn líða 36 ár á milli 1994 og 2030, dagsetning endaloka mannkyns á jörðinni.

Banvænt lúkk

Vers 15: „*Ég þekki verk þín. Ég veit að þér er hvorki kalt né heitt. Má þér vera kalt eða heitt!*»

Óformlega heimilisfangið er stílað á stofnunina. Þetta er ávöxtur trúarbragða sem erfist frá föður til sonar og dóttur, þar sem trú verður hefðbundin, formalísk, venjubundin og hrædd við allt nýtt; ástandið þar sem Jesús getur ekki lengur blessað hana þegar hann hefur svo miklu nýju ljósi að deila með henni.

Vers 16: „*Af því að þú ert volgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég æla þér af munni mínum.*»

Athugunin var stofnuð af Jesú í nóvember 1991, þegar spámaðurinn sem bar boðskap hans var fjarlægður af opinberu stofnuninni. Vorið 1994 verður því ælt út eins og Jesús boðaði. Hún sannaði þetta sjálf með því árið 1995 að ganga í samkirkjulega bandalagið á vegum kaþólsku kirkjunnar, þar sem hún gekk til liðs við uppreisnargjarna mótmælendur, þar sem hún deilir nú bölvun þeirra.

Villandi blekkingar byggðar á andlegum arfi

Vers 17: " Af því að þú segir: Ég er ríkur, ég er auðgaður og þarfnast einskis, og vegna þess að þú veist ekki að þú ert aumingi, aumur, fátækur, blindur og nakinn. "

„... ríkur “, hinir útvöldu aðventistar voru árið 1873 og hinar fjölmörgu opinberanir sem Ellen G. White veitti auðguðu hana enn frekar andlega. En á spámannlegu stigi voru túlkanir þess tíma fljótt úreltar, eins og James White, eiginmaður sendiboða Drottins, hélt réttilega. Jesús Kristur, hinn lifandi Guð, hannaði spádóma sína fyrir fullkomna og gallalausa lokauppfyllingu þeirra. Þetta er ástæðan fyrir því að tíminn, sem hefur í för með sér gífurlegar breytingar á heiminum, réttlætir varanlega spurningu um þær túlkanir sem berast og kenndar eru. Blessun Drottins er geymd; Jesús sagði: „ Þeim sem varðveitir verk mín allt til enda “. Hins vegar, árið 1991, dagsetningin þegar hann hafnaði ljósinu, var endirinn enn langt í burtu. Hún varð því að vera gaum að hverju nýju ljósi sem Drottinn lagði til með þeim leiðum sem hann valdi sjálfur. Þvílík andstæða á milli blekkinga stofnunarinnar og ástandsins þar sem Jesús sér hana og dæmir hana! Af öllum hugtökum sem vitnað er í er orðið „ nakið “ alvarlegast fyrir stofnun, því það þýðir að Jesús dró úr henni eilíft réttlæti, það er í munni hans, dauðadómur og annar dauði hins síðasta dóms; eftir því sem skrifað er í 2.Kor.5:3: „ Svo stynjum vér í þessu tjaldi, og þráum að klæðast himnesku heimili okkar, ef vér finnumst klæddir og ekki naknir. »

Ráð hins trúa og sanna vitnis

Vers 18: „ Ég ráðlegg þér að kaupa af mér gull prófað í eldi, til þess að þú verðir ríkur, og hvít klæði, svo að þú verðir klæddur og til þess að skömm blygðan þinnar komi ekki fram, og salf til að smyrja þína. augu, að þú sért. »

Eftir niðurstöðurnar frá 1991 hafði stofnunin enn þrjú ár til að laga sig og bera ávöxt iðrunar sem ekki kom. Og þvert á móti, tengsl hans við fallna mótmælendur hafa styrkst að því marki að gera opinbert bandalag sem gefið var út árið 1995. Jesús sýnir sig sem einkakaupmann hinnar sönnu trúar, „gullið sem er prófað með eldi“ *prófsins* . Vísbendingar um fordæmingu hans á kirkjunni birtast í fjarveru „ hvítu klæðanna “ sem frumkvöðlar hennar voru „ *verðugir* “ í Op.3:4. Með þessum samanburði sýnir Jesús þá staðreynd að, fyrir 1994, lagði hann aðventista í „ *Laódíkeu* “ undir væntingar aðventista eins og þær sem voru á undan árunum 1843 og 1844; til þess að prófa trúna á reynsluna þrjár, eins og kennt er í boðskapnum sem beint var árið 1844 til aðventista í „ *Sardis* “. Í lokuðu uppreisnarviðhorfi gat stofnunin ekki skilið hvað Jesús var að ávíta hana; hún var „ *blind* ,“ eins og farísearnir í jarðneskri þjónustu Jesú. Hún gat því ekki skilið boð Krists um að kaupa " *verðmæta perluna* " úr dæmisögu Matt.13:45-46 sem setur upp myndina af staðli eilífs lífs sem Guð krefst, opinberað í þessu 18. versí í Op.3.

Hinn miskunnssami kall

Vers 19: „ *Alla sem ég elska, ávíta ég og refsa. Verið því vandlátur og iðrast.* »

Refsingin er fyrir þá sem Jesús *elskar* þar til hann ælir þeim út. Ekki var hlustað á kallið, boð um iðrun. Og ástin er ekki arfgeng, hún er áunnin með reisu. Eftir að stofnunin hefur harðnað, ýtir Jesús af stað einstaklingsákalli og segir við umsækjendur um himneska köllun:

Alheimskallið

Vers 20: „*Sjá, ég stend við dyrnar og kný á. Ef einhver heyrir raust mína og lýkur upp dyrunum, mun ég ganga inn til hans og borða með honum, og hann með mér.*”

Í Opinberunarbókinni kemur orðið „*hlið*“ fyrir í Opb.3:8, hér í Op.3:20, í Op.4:1 og í Op.21:21. Rev.3:8 minnir okkur á að *dyr* opnast og loka aðgangi. Þeir verða þannig tákni prófra trúarinnar sem opna eða loka aðgangi að Kristi, að réttlæti hans og náð hans.

Í þessu versu 20 tekur orðið „*dyr*“ á sig þrjár mismunandi merkingar sem eru þó sambærilegar. Hann bendir á Jesú sjálfan: „*Ég er dyrnar* . Jóhannes 10:9“; *dyr himins opnuðust* í Opb 4:1: „*Dur opnaðist á himni.* » ; og *dyr* mannlegs hjarta sem Jesús kemur til að banka á til að bjóða hinum útvalda að opna hjarta sitt fyrir sér til að sýna kærleika hans.

Það er nóg fyrir skepna hans að opna hjarta sitt fyrir opinberuðum sannleika sínum til að náíð samfélag verði mögulegt milli hans og guðdómlega skapara hans. Kvöldverður er sameiginlegur á kvöldin, þegar nóttin kemur til að binda enda á verk dagsins . Mannkynið mun brátt ganga inn í þessa tegund nætur „*þar sem enginn getur lengur unnið*“ . (Jóhannes 9:4).“ Endir náðartímans mun frysta að eilífu síðustu trúarval manna, karla og kvenna jafnábyrg og stranglega til fyllingar á holdinu.

Í samanburði við boðskap *Fíladelfíu* er hinn útvaldi á tímum *Laódíkeu* , í nánd við endurkomu Jesú Krists. „*Opna hurðin á himnum*” mun opnast í framhaldi af þessum boðskap í Op.4:1.

Loka hvatning andans

Við einstaka sigurvegara lýsir Jesús yfir:

Vers 21: „*Hver sem sigrar, mun ég gefa að sitja með mér í háseti mínu, eins og ég sigraði og settist með föður mínum í háseti hans.* »

Hann boðar þannig starfsemi himneska dómsins sem fylgir þessum boðskap og verður þema sb.4. En þetta loforð skuldbindur hann aðeins til raunverulegs kjörins sigurvegara.

Vers 22: „*Sá sem eyra hefur, hann heyri hvað andinn segir söfnuðunum!* »

Þemað „*bréf*“ endar með þessum nýja stofnanabrest. Hið síðasta, því héðan í frá mun ljósið borið af innblásnum manni, síðan af litlum hópi. Það verður sent einstaklingsbundið frá manni til manns og með Netinu sem Jesús sjálfur mun beina með því að leiða útvöldu sína í átt að uppsprettu útbreiðslu nýjustu sannleika hans, jafn heilög og guðleg persóna hans. Þannig, hvar sem hann er á jörðu: „*Sá sem eyra hefur heyri hvað andinn segir söfnuðunum!* »

Eftirfarandi þema mun hafa sem samhengi hið himneska árbúsund dóms hinna óguðlegu sem hinir heilögu framdi. Allt viðfangsefnið er byggt á

kenningum á víð og dreif í Opinberunarbók 4, 11 og 20. En Opinber 4 staðfestir greinilega hið himneska samhengi þessarar athafnar sem kemur í tímaröð eftir síðasta tímabil hinna jarðnesku útvöldu.

Opinberunarbókin 4: Himneskur dómur

Vers 1: „ Eftir þetta leit ég, og sjá, **dyr voru opnaðar á himni**. Fyrsta röddin, sem ég heyrði, **eins og lúðrahljóð**, sem talaði til mín, sagði: **Komdu hingað upp, og ég mun sýna þér hvað mun gerast hér eftir** .

Með því að segja: " Fyrstu röddin sem ég heyrði, eins og lúðurhljómur ," skilgreinir andinn boðskap þessa " Laódíkeutíma " sem þann sem hann flutti Jóhannes til í Opb. 1:10: " Ég var í andanum á degi Drottins, og ég heyrði á bak við mig mikla rödd, **eins og lúðurhljóm** ." Laódíkeu er því tímabil sem markast af „ degi Drottins “, hinni miklu dýrðlegu endurkomu hans.

Í orðum hans styður andinn eindregið hugmyndina um röð þessa þema með boðskap Laódíkeu . Þessi skýring er mikilvæg, vegna þess að stofnuninni hefur aldrei tekist að sanna andstæðingum sínum kenningar sínar um himneskan dóm. Í dag legg ég fram sönnun fyrir þessu, gert mögulegt með rétttri skilgreiningu dagsetninganna sem fylgja boðskap bréfa Opinb.2 og 3. Milli Laódíkeu og Opinb.4, með " sjöunda básúnu " Opb.11, Jesús tók frá djöflinum og uppreisnarmönnum þeirra jarðnesku „ vald yfir ríki heimsins . Með „ uppskeru “ Opinberunarbókar 14 hefur hann flutt útvöldu sína til himna og felur þeim það verkefni að dæma með sér fyrra jarðlíf hinna óguðlegu dauða. Það er þá sem „ *sá sem sigrar mun stjórna þjóðunum með járnspota* “ eins og boðað er í Op.2:27. Ef ofsækjendurnir væru, eins og ég, vissir um þau örlög sem þeim eru áskilin, er enginn vafi á því að þeir myndu breyta hegðun sinni. En það er einmitt brennandi löngun þeirra til að hunsa hvers kyns viðvörðun sem leiðir þá til verstu aðgerða og þeir eru þannig að undirbúa, fyrir sjálfa sig, verstu refsingu sem ekki er hægt að endurskapa við núverandi jarðneskar aðstæður. Snúum okkur þá aftur að texta þessa kafla 4. “ Fyrsta röddin sem ég heyrði eins og lúðurhljóm og talaði til mín sagði: **Komdu hingað upp og ég mun sýna þér hvað á eftir að gerast hér eftir** . Jóhannes er að vísa til vers 10 í Rev.1: " Ég var í anda á degi Drottins og heyrði á bak við mig mikla rödd eins og lúðurhljóm ." Þetta þema endurkomu Krists í dýrð er þegar nefnt í 7. versni þar sem skrifað er: „ Sjá, hann kemur með skýjunum. Og hvert auga mun sjá það, jafnvel þeir sem stungið hafa í það. og allar kynkvíslir jarðarinnar munu harma hann. Já. Amen! » Tillögð tenging þessara þriggja texta staðfestir endanlegt dýrðlegt samhengi endurkomudags Drottins Jesú, einnig kallaður Mikael af útvöldu vígslufólki sínu og trúföstum englum. Ef rödd Jesú er borin saman við básúnu , þá er það vegna þess að, eins og þetta hljómmikla hljóðfæri hersveitanna, í höfuðið á himneskum englaherjum sínum, lætur Jesús blása í hermenn sína til að hefja baráttuna. Þar að auki, eins og lúður , hefur rödd hans ekki hætt að vara sína útvöldu við að vara þá við til að búa þá undir sigra eins og hann sigraði sjálfur synd og dauða. Með því að kalla fram þetta orð „

lúður “ sýnir Jesús okkur dularfullasta og mikilvægasta þema allrar opinberunar sinnar. Og það er rétt að fyrir síðustu þjóna hans leyndi þetta þema útrýmingarpróf. Hér, í Rev.4:1, er atriðið sem lýst er ófullkomið vegna þess að það beinist aðeins að útvöldu hans sem hann kemur til að bjarga frá dauða. Hegðun hinna óguðlegu í þessu sama samhengi verður lýst í Op.6:16 með þessum afhjúpanði orðum: „ *Og þeir sögðu við fjöllin og klettana: Fallið á oss og fel oss fyrir augliti hans sem á situr. hásetið og frammi fyrir reiði lambsins; Því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn, og hver fær staðist?* » Við þessari spurningu, að því er virðist, án svars, mun Guð kynna í 7. kafla sem fylgir þeim sem geta staðist: hina innsigliðu útvöldu táknaðir með tölunni 144.000, fjölda 12 í veldi, eða 144. En hann Aðeins hinir útvöldu sem héldu lífi við endurkomu Krists athafna sig þar. Nú, í þessu samhengi Opinberunarbókar 4, varðar upprifjunin til himna einnig hina útvöldu sem dóu síðan Abel, sem Jesús reisir upp til að gefa þeim líka launin sem lofað var fyrir trú sína: eilíft líf. Einnig þegar Jesús sagði við Jóhannes: „ *Komdu hingað!* “, Andinn sér aðeins fyrir, í gegnum þessa mynd, uppstigningu í átt að himneska ríki Guðs allra útvöldu sem eru endurleystir með blóði Jesú Krists. Þessi uppstigning til himna markar endalok jarðnesks eðlis mannsins, hinir útvöldu eru reistir upp svipað og trúir englar Guðs, í samræmi við kennslu Jesú í Matt.22:30. Holdinu og bölvun þess er lokið, þeir skilja þá eftir án eftirsjár. Þetta augnablik í mannkynssögunni er svo eftirsóknarvert að Jesús minnst þess stöðugt í opinberun sinni frá Daníel. Eins og jörðin, bölvuð vegna manna, þrá hinir sannu útvöldu eftir frelsun þeirra. Vers 2 virðist afritað af Opb.1:10; Reyndar staðfestir andinn sterkari tengingu þeirra tveggja sem vísa til sama atburðar í sögu verkefnis Guðs, endurkomu hans á „ *mikla degi* “ hans sem spáð var í Op.16:16.

Vers 2: „ *Jafnskjótt var ég í andanum. Og sjá, háseti var á himni, og í hásetinu sat einn .* ”

Eins og í reynslu Jóhannesar, gleður uppgangur hinna útvöldu til „ *himna* “ í *anda* og þeim er varpað inn í hina himnesku vídd sem er ævarandi óaðgengileg mönnum, vegna þess að Guð ríkir þar og hann er sýnilegur.

Vers 3: „ *Sá sem sat var eins og steinn úr jaspis og sardonyx; og hásetið var umkringt regnboga eins og smaragði .* ”

Þar standa þeir frammi fyrir háseti Guðs, sem hinn eini skapari Guð situr dýrlega á. Þessi ólýsanlega himneska dýrð kemur engu að síður fram í gimsteinum sem menn eru viðkvæmir fyrir. „ *Jaspissteinarnir* “ taka á sig mjög mismunandi þætti og liti og ímynda sér þannig margbreytileika guðdómlegs eðlis. Rauður á litinn, „ *sardónið* “ líkist því. „ *Regnboginn* “ er náttúrulegt fyrirbæri sem hefur alltaf vakið undrun karla, en við þurfum samt að muna uppruna hans. Það var tákn sáttmálans þar sem Guð lofaði mannkyninu að eyða því aldrei aftur með vatninu í flóðinu, samkvæmt 1. Mós.9:9 til 17. Einnig, í hvert sinn sem regnið mætir sólinni, táknræn mynd Guðs, regnboginn, virðist róa jarðneskar verur hans. En með því að kalla fram vatnsflóðið, minnir Pétur á að „ *flóð elds og brennisteins* “ er í hinni guðlegu áætlun (2Pet.3:7). Það er einmitt, í ljósi þessa útrýmingar „ *eldflóðs* “, sem Guð skipuleggur á himni sínum dóm yfir hinum óguðlegu, en dómarar þeirra munu vera hinir endurleystu útvöldu og Jesús, lausnari þeirra.

Vers 4: " *Í kringum hásaetið sá ég tuttugu og fjögur hásaeti* , og í þessum hásaetum sátu **tuttugu og fjórir öldungar** , klæddir hvítum klæðum og á höfði þeirra gullkórónur . "

Hér þá, táknað með 24 gömlum mönnum , opinberuð endurleyst hinna tveggja spámannlegu tímabila samkvæmt eftirfarandi meginreglu: milli 94 og 1843, grundvöllur postulanna 12; milli 1843 og 2030, andlega „aðventista“ Ísrael af „ ættkvíslunum 12 “ innsiglað með „ innsigli Guðs “, á 7. degi hvíldardegi í Apo.7. Þessi uppsetning verður staðfest, í Rev.21, í lýsingunni á „ *Nýju Jerúsalem sem kemur niður af himni* “ til að setjast að á endurnýjaðri jörð; " 12 ættkvíslirnar " eru táknaðar með " 12 hurðum " í formi 12 " perlur ". Þema dómsins er skilgreint í Opinb. 20:4, þar sem við lesum: „ **Og ég sá hásaeti; og þeim sem þar sátu var gefið vald til að dæma** . Og ég sá sálir þeirra, sem höfðu verið hálhöggvnr vegna vitnisburðar Jesú og vegna orðs Guðs, og þeirra, sem ekki höfðu tilbeið þýrið né líkneski þess, og höfðu ekki fengið merkið á enni þeirra og á þeirra. hendur. Þeir vöknudu til lífsins og ríktu með Kristi í þúsund ár . " Valdatími hinna útvöldu er valdatími dómara. En hvern dæmum við? Opinb.11:18 gefur okkur svarið: „ *Þjóðirnar reiddust. Og reiði þín er komin og tíminn er kominn til að dæma hina dáu* , að launa þjónum þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáa sem stóra, og tortíma þeim sem tortíma jörðinni . " Í þessu versni minnir andinn á röð þriggja þema sem opinberuð voru fyrir tíma endalokanna: „sjötta básúnan“ fyrir „ *heiðar þjóðir* “, tíma „ *sjö síðustu pláganna* “ því „ *reiði þín er komin* “ og hinn himneski dómur „ *þúsund ára* “ því „ *tíminn er kominn til að dæma hina dáu* “. Í lok verssins er sett fram lokaáætlunin sem mun verða framin með lokadómi elds- og *brennisteinsvatnsins* sem mun tortíma hinum óguðlegu. Þeir munu allir taka þátt í seinni lagði til *upprisu* , í lok „ *þúsund ára* “, samkvæmt Opinb. 20:5: „ *Hinir dauðu komu ekki aftur til lífsins fyrr en þúsund árunum var lokið* “. Andinn gefur okkur skilgreiningu sína á hinum óguðlegu: „ *þeir sem tortíma jörðinni* “. Á bak við þessa aðgerð er „ *hin hrikalega eða auðnandi synd* “ sem vitnað er í í Dan.8:13; synd sem veldur dauða og auðn jarðar ; sem leiddi Guð til að framselja kristni til hinnar grimmu rómversku páfastjórnar á milli 538 og 1798; sem kemur þriðjungi manna í kjarnorkuelda eftir eða árið 2021. Engum hefði getað ímyndað sér að síðan 7. mars 321 myndi brot á heilögum hvíldardegi hins sanna sjöunda dags hafa í för með sér svo margar hræðilegar og hörmulegar afleiðingar. Öldungarnir 24 eru aðeins aðgreindir á stigi tilskipunarinnar í Daníel 8:14, vegna þess að þeir eiga það sameiginlegt að vera hólpnir með sama blóði Jesú Krists. Þetta er ástæðan fyrir því að þeir, þótt þeir séu verðugir, samkvæmt Op.3:5, klæðast „ *hvítu klæðunum* “ og „ *kórónu lífsins* “ sem sigurvegurunum var lofað í baráttu trúarinnar, í Rev.2:10. „ *Gull* “ *krónanna* tákna trú sem hreinsuð er með prófraun samkvæmt 1. Pét.1:7.

Í þessum kafla 4 kemur hugtakið „ *sitja* “ fyrir þrisvar sinnum. Talan 3, sem er tákn fullkomnunar, setur andinn þetta þema dómsins á sjöunda árpúsundinu undir tákn hinnar fullkomnu hvíldar sigurvegaranna, eins og skrifað er: „ *Settu mér til hægri handar uns ég geri óvini þína að fótskör þinni* . ” Sál.110:1 og Matt.22:44. Hann og þeir sem sitja eru í **hvíld** og með þessari

mynd sýnir andinn vel, sjöunda árbúsundið, eins og hinn mikli hvíldardagur eða hvíld spáði, frá sköpun, með helgaðri hvíld sjöunda dags vikna okkar.

Vers 5: „ *Úr hásetinu koma eldingar, raddir og þrumur. Fyrir hásetinu brenna sjö eldslampar, sem eru sjö andar Guðs .* ”

Birtingarmyndir sem „ *koma fram af hásetinu* “ eru raktar beint til skaparans Guðs sjálfs. Samkvæmt 2. Mós.19:16 höfðu þessi fyrirbæri þegar markað, í skelfingu hebresku þjóðarinnar, nærveru Guðs á Sínaí fjalli. Þessi tillaga minnir því á hlutverkið sem boðorð Guðs tíu munu gegna í þessari aðgerð til að dæma hina óguðlegu dauðu. Þessi áminning vekur einnig þá staðreynd að ósýnilegur með hættu á óumflýjanlegum dauða fyrir skepnur sínar í fortíðinni, Guð, sem hefur ekki breytt eðli sínu, sést hættulaus af endurleystum upprisnum og vegsamlegum útvöldum sínum. **Athygli! Þessi stutta setning, sem nú er túlkuð, mun verða kennileiti í uppbyggingu Opinberunarbókarinnar. Í hvert sinn sem hann birtist verður lesandinn að skilja að spádómurinn kallar fram samhengið við upphaf dóms sjöunda árbúsundsins sem markast af beinni og sýnilegri íhlutun Guðs í Míkael, Jesú Krist.** Með þessum hætti mun uppbygging bókarinnar í heild veita okkur yfirlit yfir kristna tíma í röð undir mismunandi þemum sem eru aðskilin með þessari lykiltjáningu: „það voru *eldingar, raddir og þrumur* “. Við munum finna það í Rev.8:5 þar sem „ *jarðskjálfti* “ er bætt við lykilinn. Það mun aðskilja þemað eilífrar himneskrar fyrirbænar Jesú Krists frá þema *lúðra* . Síðan, í Opb.11:19, verður „ *sterkt hagl* “ bætt við lykilinn. Skýringin mun birtast í Op.16:21 þar sem þetta „ *mikla hagl* “ lokar þema sjöundu *af sjö síðustu plágum Guðs* . Sömuleiðis verður „ *jarðskjálftinn* “, í Opb.16:18, „ *mikill jarðskjálfti* “. Þessi lykill er grundvallaratriði til að læra að stjórna kenningum Opinberunarbókarinnar og skilja meginregluna um uppbyggingu hennar.

Þegar við snúum aftur að vers 5, tökum við eftir því að í þetta skiptið „ *fyrir hásetið* “ eru „ *sjö eldslampar brennandi* “. Þeir tákna „ *sjö anda Guðs* “. Talan „ *sjö* » táknar helgun, hér, anda Guðs. Það er fyrir anda hans sem inniheldur allt líf sem Guð stjórnar öllum sköpunarverkum sínum; hann er í þeim og setur þá " *frammi fyrir háseti sínu* ", því að hann skapaði þá frjálssa, gegnt honum. Myndin af „ *lampunum sjö* “ táknar helgun hins guðlega ljóss; Fullkomið og ákaft ljós hennar útilokar alla möguleika á myrkri. Því að það er ekkert pláss fyrir myrkur í eilífu lífi hinna endurleystu.

Vers 6: „ *Enn er fyrir hásetinu haf af gleri, eins og kristal. Í miðju hásetinu og í kringum hásetið eru fjórar lífverur fullar af augum fyrir framan og aftan .* ”

Andinn talar til okkar á táknmáli sínu. Hvað er " *á undan háseti* “ tilnefni himneskar verur sínar sem aðstoða en taka ekki þátt í dómnum. Í miklu magni líkjast þessi sjór *sem* hefur svo hreinan karakter að hann líkir því við *kristal* . Þetta er grunneiginleiki himneskra og jarðneskra skepna sem hafa verið trúr skapanum Guði. Þá kallar andinn á annað tákni sem varðar Guð, mitt í hásetinu , og himneskar skepnur hans frá öðrum heimum og öðrum víddum, *umhverfis hásetið* ; *umhverfis* táknar verur dreifðar undir augnaráði Guðs sem situr í *hásetinu* . Orðatiltækið „ *fjórar lífverur* “ vísar til alhliða lífskjara. Fjöldi *augna* er réttlættur með orðinu fjölmenni og staðsetning þeirra „ *framan og aftan* “

táknar ýmislegt. Í fyrsta lagi gefur það þessum lífverum marghliða, fjölvíddar útlit. En meira andlega vísar orðatiltækið „*fyrir og aftan*“ til hins guðlega lögmáls sem grafið er með fingri Guðs á Sínaí fjalli, á fjórum flötum steinborðanna tveggja. Andinn ber alheimslíf saman við alheimslögmál. Hvort tveggja er verk Guðs sem grefur í stein, á hold eða í anda, staðal fullkomins lífs fyrir hamingju skepna hans sem skilja hann og elska hann. Þessi fjöldi augna fylgist með og fylgist með af ástríðu og samúð hvað er að gerast á jörðinni. Í 1.Kor.4:9 lýsir Páll yfir: „*Því að mér sýnist Guð hafa gert oss, postulana, lægsta mannanna, dæmda til dauða á vissan hátt, þar sem vér höfum verið heiminum til sjónarspils, til að englunum og mönnum .*“ Orðið „*heimur*“ í þessu versí er gríska „heimurinn“. Það er þessi alheimur sem ég skilgreini sem fjölvídda heima. Á jörðu fylgja hinum útvöldu og bardögum þeirra ósýnilegir áhorfendur sem elska þá af sama guðlega kærleika sem Jesús Kristur opinberaði. Þeir gleðjast yfir gleði sinni og gráta með þeim sem gráta vegna þess að baráttan er svo hörð og erfið. En þessi alheimur táknar líka hinn vantrúaða heim eins og rómverska fólkid, áhorfendur á drápum á trúföstum kristnum mönnum á vettvangi þeirra.

Opinberunarbókin 5 mun kynna fyrir okkur þessa þrjá hópa himneskra áhorfenda: *lífverurnar fjórar, englarnir og öldungarnir*, allir sigursælir, þeir eru sameinaðir undir ástríku augnaráði hins mikla skapara Guðs um eilífð.

Hlekkurinn sem tengir „*fjöldi augna*“ við hið guðlega lögmál er í nafninu „*vitnisburður*“ sem Guð gefur lögmáli sínu um boðorðin tíu. Við minnumst þess að þetta lögmál var haldið á „hið heilagasta“ sem var eingöngu frátekið Guði og bannað mönnum að undanskildum hátíðinni á „friðþægingardeginum“. Lögmálið var áfram hjá Guði sem „*vitnisburður*“ og „*tvær töflur*“ þess munu gefa hina táknrænu „*tvö votta*“ aðra merkingu sem vitnað er í í Opb. 11:3. » Í þessari lexíu opinberar „*fjöldi augna*“ tilvist fjölda ósýnilegra votta sem urðu vitni að jarðneskum atburðum. Í guðlegri hugsun er orðið vitni óaðskiljanlegt frá orðinu tryggð. Gríska orðið „*martus*“, þýtt sem „*píslarvottur*“, skilgreinir það fullkomlega, vegna þess að trúfesti sem Guð krefst hefur engin takmörk. Og að minnsta kosti verður „*vottur*“ Jesú að virða hið guðlega lögmál tíu boðorða hans sem Guð ber hann saman við og dæmir hann.

GUDLEGÐ LÖG spáir

Hér opna ég sviga, til að kalla fram hið guðlega ljós sem mótttekið var vorið 2018. Það varðar lögmál boðorðanna tíu Guðs. Andinn leiddi mig til að átta mig á mikilvægi eftirfarandi skýringar: „*Móse sneri aftur og kom niður af fjallinu með báðar vitnisburðartöflurnar í hendi sér; töflurnar voru skrifaðar á báðar hliðar, þær voru skrifaðar á aðra hliðina og hina hliðina. Töflurnar voru verk Guðs og ritið var ritning Guðs, grafið á borðin (2. Mós.32:15-16).*“ Það kom mér fyrst á óvart að enginn hefði nokkurn tíma tekið tillit til þessarar skýringar þar sem upprunalegu töflur laganna voru skrifaðar á fjögur andlit þeirra, það er að segja „*framan og aftan*“ eins og „*augu hinna fjögurra lífvera*“ af fyrra versíð rannsakað. Þessi skýring, sem vitnað var í, hafði ástæðu sem andinn leyfði mér að uppgötva. Allur textinn var upphaflega dreift jafnt og jafnvægi yfir fjórar hliðar

steinborðanna tveggja. Framan á því fyrsta sýndi fyrsta boðorðið og hálf tann annað; Bak hennar bar annan hluta þess annars og allan þann þriðja. Á öðru borði sýndi framhlið fjórða boðorðsins að fullu; Bakhlið hennar bar síðustu sex boðorðin. Í þessari uppstillingu sýna tvær sýnilegu hliðarnar fyrir okkur fyrsta boðorðið og annað, í tvennt og það fjórða sem varðar helga hvíld sjöunda dags. Þegar litið er á þessa hluti er lögð áhersla á þessi þrjú boðorð sem eru merki um heilagleika árið 1843, þegar hvíldardagurinn var endurreistur og krafist af Guði. Á þessum degi féllu mótmælendur fórnarlamb hins erfða rómverska sunnudags. Afleiðingar vals aðventista og vals mótmælenda verða því sýndar á bakhlið borðanna tveggja. Svo virðist sem, án þess að virða hvíldardaginn, síðan 1843, hefur þriðja boðorðið einnig verið brotið: „*Nafn Guðs er hégómlegt*“, bókstaflega „*lygi*“, af þeim sem ákalla það án réttlætis Krists eða eftir 'hafa tapað. Þeir endurnýja þannig mistök Gyðinga, sem segjast tilheyra Guði eru opinberuð sem lygi af Jesú Kristi í Opinb. 3:9: „*Þeir í samkundu Satans, sem kalla sig Gyðinga og eru það ekki, heldur ljúga.*” Árið 1843 var þetta raunin hjá mótmælendum, erfingjum kaþólikka. En á undan þriðja boðorðinu birtir seinni hluti þess síðari dóminn sem Guð fellir yfir tvær helstu andstæðu herbúðirnar. Til mótmælenda erfingja rómversk-kaþólskrar trúar segir Guð: „*Ég er afbrýðisamur Guð, sem refsar misgjörð feðranna á börnunum í þriðja og fjórða ættlið þeirra sem hata mig,*“; því miður fyrir hann mun opinber aðventismi "ældi" árið 1994 deila örlögum sínum; en hann segir líka, öfugt, við hina heilögu sem munu halda helgan hvíldardag hans og spámannlega ljós hans frá 1843 til 2030: „*og miskunna allt til þúsunda kynslóða þeim sem elska mig og halda boðorð mín.*“ Talan „*þúsund*“ sem vitnað er í kallar á lúmskan hátt upp „*þúsund ár*“ sjöunda árpúsunds Opinb.20 sem verða laun hinna útvöldu sigurvegara sem hafa gengið inn í eilífðina. Annar lærdómur kemur í ljós. Sviptir hjálp heilags anda Jesú Krists, þar af leiðandi, slepptu mótmælendur og aðventistar af Guði í röð á árunum 1843 og 1994, og munu ekki geta virt síðustu sex boðorðin sem skrifuð eru aftan á töflu 2, þar á meðal að framan er helguð hinni guðlegu hvíld sjöunda dags. Á hinn bóginn munu þeir sem fylgjast með þessari hvíld fá hjálp Jesú Krists til að hlýða þessum boðorðum sem varða skyldur mannsins gagnvart mannlegum náunga sínum. Verk Guðs allt frá því að töflur laganna voru afhentar Móse taka á sig merkingu, hlutverk og notkun eins óvænt og þau eru óvænt á tíma endalokanna, árið 2018. Og boðskapurinn um endurreisn hvíldardagsins er þar með styrktur og staðfestur af almáttugum Guði Jesú Kristi.

Hér er nú form sem boðorðin tíu birtast í.

Tafla 1 – Framan: lyfseðlar

Guð sýnir sjálfan sig

"*Ég er Drottinn, Guð þinn, sem leiddi þig út af Egyptalandi, út úr þraelahúsinu.*" (Allir hinir útvöldu, sem bjargað hefur verið frá synd og bjargað með friðþægingarblóðinu, sem Jesús Kristur hefur úthellt, eru meðtaldir; *þraelahúsið* er synd; eftirlíking ávöxtur djöfulsins).

1. boðorð: Kaþólsk synd síðan 538 ' mótmælendatrú síðan 1843 og aðventisti síðan 1994).

„*Hafið enga aðra guði en mig*“.

2. boðorð: ^{1. hluti}: Kaþólsk synd síðan 538.

„Gerðu þér enga útskorna líkneskju né neina mynd af því, sem er á himni uppi, og sem er á jörðu niðri, og sem er í vötnunum undir jörðu. Beyg þú ekki fyrir þeim og þjóna þeim ekki.“

Tafla 1 – Aftur: Afleiðingarnar

2. boðorð: ^{2. hluti}

„... því að ég, JaHWéH, Guð þinn, er vandlátur Guð, sem refsar misgjörðum feðranna á börnunum allt til þriðja og fjórða kynslóð þeirra sem hata mig, (kaþólikkar síðan 538; mótmælendur síðan 1843; aðventistar síðan 1994) og sem sýnir miskunn til þúsunda kynslóða þeim sem elska mig og halda boðorð mín. (Sjöunda dags aðventistar, síðan 1843; það nýjasta, síðan 1994).

3. boðorð: kaþólikkar hafa brotið frá 538, mótmælenda síðan 1843 og aðventistar síðan 1994)

Lítið ekki nafni Drottins Guðs þíns í lygi. Því að JaHWéH mun ekki láta þann óhegndan sem fer með rangt nafn. »

Tafla 2 – Framan: lyfseðilsskyld

4. boðorðið: brot þess af kristna þinginu síðan 321 gerir það að „hrikalega synd“ Dan.8:13; hann hefur verið brotinn af kaþólskri trú síðan 538, og mótmælendatru síðan 1843. En hann hefur verið heiðraður af sjöunda dags aðventistatru síðan 1843 og 1873.

„Mundu hvíldardaginn, að halda hann heilagan. Vinndu sex daga og vinnðu alla þína vinnu. En sjöundi dagur er hvíldardagur Drottins Guðs þíns; vinn ekkert verk, hvorki þú né sonur þinn, dóttir þín, maður þinn, ambátt þín, fé þitt, né útlendingurinn, sem er í dyrum þínum. Því að á sex dögum gjörði Drottinn himininn, jörðina og hafíð og allt, sem í þeim er, og hvíldist á sjöunda degi. Fyrir því blessaði Drottinn hvíldardaginn og helgaði hann. »

Tafla 2: Aftur á móti: afleiðingarnar : Þessi sex síðustu boðorð hafa verið brotin af kristinni trú síðan 321; af kaþólskri trú síðan 538; af mótmælendatru, síðan 1843, og með "uppköstum" aðventistatru árið 1994. En þeir eru virtir í sjöunda dags aðventistatru, blessuð af heilögum anda Jesú Krists, síðan 1843 og 1873; þær „síðustu“ frá 1994 til 2030.

5. boðorð -

Heiðra föður þinn og móður þína, svo að dagar þínir verði langir í landinu, sem Drottinn Guð þinn gefur þér. »

6. boðorð -

„~~Þú skalt ekki drepa~~. Ekki fremja morð.“ (af illmennilegum glæpamorðtegundum eða í nafni falskra trúarbragða)

7. boðorðið -

„Ekki drýgja hór. »

8. boðorð -

„Ekki stela. »

9. boðorð -

„Berid ekki ljúgvitni gegn náunga þínum. »

10. boðorð –

„ *Girnast ekki hús náunga þíns; girnast ekki konu náunga þíns, þjón hans, ambátt hans, naut hans, asna hans, né nokkuð sem tilheyrir náunga þínum.* »

Ég loka hér þessum háleita og lífsnauðsynlega mikilvæga svigi.

Vers 7: " *Fyrsta veran er eins og ljón, önnur veran er eins og kálfur, þriðja veran hefur ásýnd manns, og fjórða veran er eins og örn sem flýgur.* "

Segjum það strax, þetta eru bara tákn. Sami boðskapur er settur fram í Esek.1:6 með afbrigðum í lýsingunni. Það eru fjögur eins dýr, hvert með fjögur mismunandi andlit. Hér erum við enn með fjögur dýr, en hvert þeirra hefur aðeins eitt andlit, ólíkt í dýrunum fjórum. Þessi skrímsli eru því ekki raunveruleg, en táknræni boðskapur þeirra er háleitur. Hver þeirra sýnir staðal um eilíft alheimslíf sem varðar, eins og við höfum séð, Guð sjálfan og margvíða alheimsskepnur hans. Sá sem holdgaðist í guðlegri fullkonnun sinni, þessum fjórum viðmiðum alheimslífs, er Jesús Kristus, í honum er konungdómur og styrkur *ljónsins* að finna samkvæmt Dómarabók 14:18; andi fórnar og þjónustu *kálfsins* ; Guðsmynd mannsins; og yfirráð æðstu himneskrar hæðar *fljúgandi arnarins* . Þessar fjórar viðmiðanir finnast í öllu alheims eilífu himnesku lífi. Þau eru normið sem skýrir árangur guddómlega verkefnisins sem uppreisnargjarnir andar berjast gegn. Og Jesús lagði hina fullkomnu fyrirmynd fyrir postulum sínum og lærisveinum meðan á áframhaldandi jarðneskri þjónustu sinni stóð; ganga svo langt að þvo fætur lærisveina sinna, áður en hann framselur líkama sinn í pyntingar krossfestingarinnar, til að friðþægja, í þeirra stað, eins og „kálfur“ , fyrir syndir allra útvöldu hans. Látið líka alla kanna sjálfa sig til að vita hvort afneitun þessa viðmiðs eilífs lífs sé í samræmi við eðli þeirra, væntingar þeirra og langanir. Þetta er mælikvarðinn á tilboði hjálpræðis sem á að grípa eða hafna.

Vers 8: „ *Verurnar fjórar hafa hver um sig sex vængi, og þær eru fullar af augum allt í kring og innan. Þeir hætta aldrei að segja dag og nótt: Heilagur, heilagur, heilagur er Drottinn Guð, hinn alvaldi, sem var og er og mun koma!* »

Með hliðsjón af hinum himneska dómi sýnir þessi vettvangur meginreglur sem alltaf er beitt á himni og á jörðu af verum sem eru trúar Guði.

Himintungl skepna úr öðrum heimum þurfa enga vængi til að hreyfast vegna þess að þeir lúta ekki lögmálum jarðnesku víddarinnar. En andinn tileinkar sér jarðnesk tákn sem maðurinn getur skilið. Með því að eigna þeim „ *sex vængi* “ opinberar hann okkur táknrænt gildi tölunnar 6 sem verður númer himneskrar persónu og englanna. Það varðar þá heima sem eru eftir án syndar og englana sem Satan, uppreisnarengillinn, var fyrstur skapaður af. Eftir að Guð hefur úthlutað tölunni „sjö“ sjálfum sér sem persónulegu konunglegu „innsigli“, getur talan 6 talist „innsigli“ eða í tilviki djöfulsins „merkið“ persónuleika hans, en hún deilir þessu. númer 6 þar sem heimarnir eru eftir hreinir og allir englar skapaðir af Guði, góðir og slæmir. Fyrir neðan engilinn kemur maðurinn sem mun vera „5“, sem er réttlætunlegt af 5 skynfærum hans, 5 fingrum handar hans og 5 fingrum á fæti. Hér að neðan kemur talan 4 af alheimsstafnum sem er tilnefnd af 4 aðalpunktunum, norður, suður, austur og vestur. Fyrir neðan kemur talan 3 um fullkonnun, síðan 2 um ófullkomleika og 1 um einingu eða fullkomna

sameiningu. Augu lífveranna fjögurra eru „ *allt um og innan* „ og ennfremur „ *fyrir og aftan* “. Ekkert getur sloppið við augnaráð þessa himneska fjölvíða alheimslífs sem guðlegur andi rannsakar í heild sinni vegna þess að uppruni þess er í honum. Þessi kennsla er gagnleg vegna þess að á jörðinni í dag, vegna syndar og illsku syndara, með því að halda þeim " *inni* " í sjálfum sér, getur maðurinn falið leyndarhugsanir sínar og illsku fyrir öðrum mönnum, verkefni sem beint er gegn náunga sínum. Í hinu himneska lífi er slíkt ómögulegt. Himneskt líf er gegnsætt sem kristal þar sem illskan var rekin úr því, ásamt djöflinum og illu englum hans, varpað niður á jörðina, samkvæmt Op.12:9, eftir sigur Jesú yfir syndum og dauðum. Yfirlýsingin um heilagleika Guðs er framkvæmd í fullkomnun sinni (3 sinnum: *heilög*) af íbúum þessara hreinu heima. En þessi boðun er ekki framkvæmd með orðum; það er fullkomnun einstaklings og sameiginlegs heilagleika þeirra sem boðar í varanlegum verkum fullkomnun heilagleika Guðs sem skapaði þau. Guð opinberar eðli sitt og nafn í þeirri mynd sem vitnað er í í Opb. 1:8: " *Ég er alfa og ómega, segir Drottinn Guð, sem er, og sem var og mun koma, hinn alvaldi.* " Orðatiltækið „ *hver er, hver var og hver er að koma* “ skilgreinir fullkomlega eilíft eðli skaparans Guðs. Menn neita að kalla hann því nafni sem hann gaf sjálfum sér, „YaHWéH“, kalla hann „Drottinn“. Það er satt að Guð þurfti ekki nafn, þar sem hann er einstakur og án guðlegrar keppinautar, hann þarf ekki nafn til að greina hann frá öðrum guðum sem eru ekki til. Guð samþykkti engu að síður að svara beiðni Móse sem hann elskaði og elskaði hann. Svo gaf hann sjálfum sér nafnið „YaHWéH“ sem þýðir með sögninni „að vera“, samtengd í þriðju persónu eintölu af hebresku ófullkomnum. Þessi „ófullkomni“ tími vísar til afreks sem nær í tíma, því lengri tíma en framtíð okkar, formið „sem er, sem var og mun verða“ þýðir fullkomlega merkingu þessa hebreska ófullkomleika. Formúlan „ *sá sem er, sem var og kemur* “ er því leið Guðs til að þýða hebreska nafn hans „YaHWéH“, þegar hann þarf að laga það að vestrænum tungumálum, eða einhverju öðru en hebresku. . Hlutinn "og sem kemur" tilgreinir lokastig adventista kristinnar trúar, komið á í áætlun Guðs með tilskipun Dan.8:14 síðan 1843. Það er því í holdi kjörinna adventista sem boðun hins þríþætta heilagleika er. Guðs er náð. Oft hefur verið deilt um guðdóm Jesú Krists, en hann er óumdeilanlegur. Biblían segir um þetta í Hebr.1:8: „ *En hann sagði við soninn: Hásæti þitt, Guð, er eilíft. veldissproti ríkis þíns er sproti sanngirni;* ". Og Filippusi, sem biður Jesú að sýna sér föðurinn, svarar Jesús: „ *Ég hef verið hjá þér svo lengi og þú hefur ekki þekkt mig, Filippus! Sá sem hefur séð mig hefur séð föðurinn ; hvernig segirðu: Sýndu oss föðurinn?* (Jóhannes 14:9).“

Vers 9-10-11: „ *Þegar hinir lifandi gefa dýrð og heiður og þakkargjörð þeim sem í hásætinu situr, þeim sem lifir um aldir alda, falla tuttugu og fjórir öldungarnir frammi fyrir honum sem í hásætinu situr og þeir tilbiðja –og fallið niður fyrir honum, sem lifir um aldir alda, og þeir vörpuðu kórónum sínum fyrir hásætið og sögðu: Verður ert þú, Drottinn vor og Guð vor, að hljóta dýrð og heiður og mátt. Því að þú skapaðir alla hluti, og það er fyrir þinn vilja sem þeir eru til og urðu til .* ”

Kafla 4 endar á vettvangi um vegsemd skaparans Guðs. Þessi vettvangur sýnir að hin guðlega krafa, „ *óttist Guð og gef honum dýrð ...*“, sem birtist í boðskap fyrsta engilsins í Opinb. 14:7, var heyrt og vel skilin af síðustu útvöldu

sem valdir voru síðan 1843; en umfram allt af hinum útvöldu sem héldu lífi á þeim tíma sem endurkomu í dýrð Jesú Krists; vegna þess að það er aðeins fyrir þá sem Apocalypse Opinberunin var undirbúin og upplýst að fullu á þeim tíma sem Guð valdi, síðan vorið 2018. Hinir endurleystu tjá þannig í tilbeiðslu og lofi allt þakklæti sitt til Jesú Krists, í þeirri mynd sem Almáttugur heimsótti þá til að bjarga þeim frá synd og dauða, launum hans. Vantrúað mannkyn trúir aðeins því sem það sér, eins og Tómas postuli, og vegna þess að Guð er ósýnilegur er það dæmt til að hunsa öfgafullan veikleika hans sem gerir hann aðeins að leikfangi sem hann vinnur eftir guðlegum vilja sínum. Hún hefur að minnsta kosti þá afsökun, sem mun ekki réttlæta hana, að hafa ekki þekkt Guð, afsökun sem Satan hefur ekki, þar sem hann þekkti Guð, valdi að ganga í baráttu gegn honum; það er varla trúlegt, en satt, og það varðar líka illu englana sem fylgdu honum. Það er þversagnakennt að hinir margvíslegu og jafnvel andstæður ávextir hins frjálsa vals vitna um hið ósvikna og algjöra frelsi sem Guð hefur gefið himneskum og jarðneskum verum sínum.

Opinberunarbókin 5: Mannssonurinn

Þegar hann bar Jesú fyrir mannfjöldanum sagði Pílatus: „*Sjáðu maðurinn* . Guð sjálfur varð að koma og taka á sig mynd holdsins, svo að „*maðurinn*“ gæti birst í samræmi við hjarta hans og langanir. Dauðinn hafði slegið á fyrstu manneskjuna, vegna syndar óhlýðni gegn Guði. Sem merki um nýtt skammarlegt ástand þeirra, hafði Guð látið þau uppgötva líkamlega nekt sína sem var aðeins ytra merki um innri andlega nekt þeirra. Frá þessu upphafi var fyrsta tilkynningin um innlausn þeirra gefin út með því að gefa þeim fatnað úr dýraskinni. Þannig var drepið fyrsta dýrið í mannkynssöggunni, við getum haldið að það hafi verið ungur hrútur eða lamb vegna tákn málsins. 4.000 árum síðar kom Guðslambið, sem ber syndir heimsins, til að bjóða löglega fullkomið líf sitt til að endurleysa hina útvöldu meðal mannkyns. Þetta hjálpræði, sem Guð hefur boðið í hreinni náð, hvílir því alfarið á dauða Jesú sem leyfir sínum útvöldu að njóta góðs af fullkomnu réttlæti sínu; og á sama tíma friðþægir dauði hans fyrir syndir þeirra sem hann gerði sjálfan sig að sjálfviljugum burðaraðila. Síðan þá hefur Jesús Kristur orðið eina nafnið sem getur bjargað syndara á allri jörðinni okkar og hjálpræði hans á við frá Adam og Evu.

Af öllum þessum ástæðum er þessi kafli 5, sem er settur undir myndinni „*Mann*“, helgaður honum. Jesús frelsar ekki aðeins útvöldu sína með friðþægingardauða sínum, heldur frelsar hann þá með því að vernda þá á ferðalagi

þeirra jarðneska lífs. Og það er í þessu skyni sem hann varar þá við andlegum hættum sem djöfullinn hefur lagt í vegi þeirra. Tækni hans hefur ekki breyst: eins og á tímum postulanna talar Jesús til þeirra í dæmisögum, svo að heimurinn heyrir en skilur ekki; sem á ekki við um kjörna embættismenn hans sem, eins og postularnir, fá skýringar hans beint frá honum. Opinberun hans „Apocalypse“ er enn undir þessu óþýdda gríska nafni, þessari risastóru dæmisögu sem heimurinn má ekki skilja. En fyrir sína útvöldu er þessi spádómur sannarlega „**Opinberun**“ hans.

Vers 1: „*Þá sá ég í hægri hendi hans, sem í hásetinu sat, bók ritaða að innan og utan, innsiglaða með sjö innsiglium* .

Í hásetinu stendur Guð og hann hefur í hægri hendi sinni, því undir blessun sinni, bók sem er skrifuð „*að innan sem utan*“. Það sem er skrifað „*innra*“ er túlkuð boðskapur sem er frátekinn fyrir útvöldu hans sem er enn lokaður og misskilinn af mönnum heimsins, óvinum Guðs. Það sem er skrifað „*utan*“ er dulkóðaði textinn, sýnilegur en óskiljanlegur fyrir mannfjöldann. Opinberunarbókin er innsigluð með „*sjö innsiglium*“. Í þessari skýringu segir Guð okkur að aðeins opnun „*sjöunda innsiglsins*“ mun leyfa opnun þess að fullu. Svo lengi sem innsigli er eftir til að innsigla hana er ekki hægt að opna bókina. Öll opnun bókarinnar mun því ráðast af tímanum sem Guð setur fyrir þemað „*sjöunda innsiglið*“. Þess verður minnst undir heitinu „*innsigli hins lifanda Guðs*“ í Apo.7, þar sem tilgreint er restina af sjöunda degi, helgum hvíldardegi hans, endurreisn þess verður tengd við dagsetninguna 1843 sem mun því einnig vera tími opnun „*sjöunda innsiglsins*“ sem færir inn í kennslufræði bókarinnar þemað „*sjö lúðrana*“, sem er svo mikilvægt fyrir okkur, hina útvöldu.

Vers 2: „*Og ég sá voldugan engil hrópa hárrí röddu: Hver er verðugur að opna bókina og brjóta innsigli hennar?* »

Þessi vettvangur er svigur í klippingu spádómsins. Það er ekki á himnum, samhengi fyrri kafla 4, sem Opinberunarbókin ætti að vera opnuð. Hinir útvöldu þurfa á því að halda fyrir endurkomu Jesú Kristis, á meðan þeir verða fyrir snörum djöfulsins. Krafturinn er í herbúðum Guðs og hinn voldugi engill er engill YaHWÉH, Guð í englamynd sinni Míkael. Innsiglaða bókin er afar mikilvæg og heilög þar sem það krefst mikillar reisn til að rjúfa innsiglin og opna hana.

Vers 3: „*Og enginn á himni né á jörðu né undir jörðu gat opnað bókrölluna né horft á hana.* »

Bókin er skrifuð af Guði sjálfum og er ekki hægt að opna bókina af himneskum eða jarðneskum verum hans.

Vers 4: „*Og ég grét mjög vegna þess að enginn fannst verðugur að opna bókina eða skoða hana.* »

Jóhannes er, eins og við, jarðnesk skepna og tár hans lýsa óánægju mannkyns sem stendur frammi fyrir gildrunum sem djöfullinn setti. Hann virðist vera að segja okkur, „án opinberunar, hver getur orðið hólpinn?“. Hún opinberar þannig hina hörmulegu gráðu fáfræði um innihald þess og banvæna afleiðingu þess: tvöfaldan dauða.

Vers 5: „*Og einn af gömlu mönnunum sagði við mig: Grátið ekki. Sjá, ljónið af Júda ættkvísl, rót Davíðs, hefur sigrað til að opna bókrölluna og sjö innsigli hennar.* »

„ *Gömlu mennirnir* “ sem Jesús leysti af jörðinni eru vel í stakk búnir til að lyfta nafni Jesú Krists yfir allar lifandi verur. Þeir viðurkenna í honum valdið sem hann sjálfur lýsti yfir að hefði hlotið frá föðurnum og himneskum verum í Matt.28:18: „ *Jesús kom og talaði svo við þá: Allt vald á himnum er mér og á jörðu gefið* . Það var með því að miða við holdgun hans í Jesú sem Guð innblástur Jakob sem spáði yfir sonum sínum og sagði um Júda: „ *Júda er ungt ljón. Þú ert kominn aftur úr blóðbaðinu, sonur minn! Hann beygir hnén, leggst eins og ljón, eins og ljónynja: hver mun láta hann rísa? Ekki skal veldissprotinn víkja frá Júda, né drottinsprotinn á milli fóta hans, uns Síló kemur og þjóðirnar hlýða honum. Hann bindur asna sinn við vínviðinn og asnafolann við besta vínviðinn; Hann þvær klæði sína í víni og yfirhöfn sína í vínberablóði. Augu hans eru rauð af víni og tennur hans hvítar af mjólk* (1. Mós.49:8 til 12).“ *Blóð vínberjanna verður þema „uppskerunnar “ sem tilkynnt er um í Opb.14:17 til 20, sem einnig er spáð í Jesaja 63. Um „ rót Davíðs “ lesum við í Jes.11:1 til 5. : „ Þá mun grein koma upp úr stofni Ísaí, og sprotur mun fæðast af rötum hans. Andi Drottins mun hvíla yfir honum: andi visku og skilnings, andi ráðs og máttar, andi þekkingar og ótta Drottins. Hann mun anda ótta Drottins; Hann mun ekki dæma eftir útliti, hann mun ekki taka ákvörðun um sögusagnir. En hina fátæku mun hann dæma með réttvísi, og hann mun dæma með réttvísi hinum fátæku á jörðu. Hann mun slá jörðina með orði sínu eins og með staf, og með anda vara sinna mun hann drepa óguðlega. Réttlæti mun vera belti hliðar hans, og trúfesti belti lendar hans .”* Sigur Jesú yfir synd og dauða, laun hans, veitir honum löglegan og lögmætan rétt til að opna Opinberunarbókina, svo að útvaldir hans verði varaðir við og verndaðir gegn banvænum trúargildrum sem hann setur, af djöflinum, til þess að að tæla vantrúaða. Bókin verður því opnuð að fullu á þeim tíma sem tilskipun Daníels 8:14 tekur gildi, nefnilega fyrsta vordaginn árið 1843; jafnvel þótt ófullkominn skilningur þess muni þurfa endurskoðun með tímanum, til ársins 2018.

Vers 6: „ *Og ég sá, mitt í hásætinu og verunum fjórum og meðal öldunganna, lamb, sem var þar eins og slátrað. Hann hafði sjö horn og sjö augu, sem eru sjö andar Guðs sem sendir voru um alla jörðina.* »

Við verðum að taka eftir nærveru lambsins " *í miðju hásætinu* ", vegna þess að hann er Guð í margbreytilegri helgun sinni, þar sem hann er allt í senn, hinn einstaki skapari Guð, erkiengillinn Míkael, Jesús Kristur, Guðs lamb og hinn heilagi. Andi eða „ *sjö andar Guðs sendir út um alla jörðina* “. „ *Sjö horn* “ hans tákna helgun valds hans og „ *sjö augu* “ hans, helgun augnaráðs hans, sem rannsakar ítarlega hugsanir og gjörðir skepna hans.

Vers 7: „ *Hann kom og tók bókrölluna af hægri hendi hans sem sat í hásætinu.* »

Þessi vettvangur sýnir orð Opinb. 1:1: " **Opinberun Jesú Krists, sem Guð gaf honum til að sýna þrælum sínum hvað á að gerast fljótt** , og sem hann kunngjörði með því að senda engil sinn til þjóns síns Jóhannesar ." Þessi boðskapur miðar að því að segja okkur að innihald Opinberunarbókarinnar **verði** ótakmarkað þar sem það er gefið af Guði, föðurnum, sjálfum; og þetta með því að hafa lagt á hana, alla blessun hans tilgreind með „ *hægri hendi* “ hans.

Vers 8: „ Þegar hann hafði tekið bókrölluna, féllu verurnar fjórar og öldungarnir tuttugu og fjórir frammi fyrir lambinu, hver með hörpu og gyllt reyksisglas, sem eru bænir hinna heilögu. »

Við skulum halda frá þessu vers, þennan táknræna lykil: „ gylltir bikarar fylltir með ilmvötum, sem eru bænir hinna heilögu “. Allar himneskar og jarðneskar verur, kjörnar af trúmennsku sinni, halla sér frammi fyrir „lambinu“ Jesú Kristi til að tilbiðja hann. „ Hörpunar “ tákna alhliða sátt um sameiginlega lofgjörð og tilbeiðslu.

Vers 9: „ Og þeir sungu nýjan söng og sögðu: Verður ert þú að taka bókrölluna og opna innsiglin hennar. Því að þú varst drepinn og með blóði þínu hefur þú leyst Guði menn af hverri ættkvísl, tungu, þjóð og þjóð. »

Þetta „ nýja lag “ fagnar frelsun frá synd og, tímabundið, hvarfi upphafsmanna uppreisnarinnar. Vegna þess að þeir munu aðeins hverfa að eilífu eftir síðasta dóm. Hinir endurleystu Jesú Krists koma frá öllum uppruna, öllum litum og mannkyni, „frá hverri ættkvísl, tungumáli, fólki og þjóð“; sem sannar að björgunarverkefnið er aðeins lagt til í nafni Jesú Krists, í samræmi við það sem Lög.4:11-12 lýsir yfir: „ Jesús er steinninn sem hafnar er af þér sem byggir og er orðinn aðalsteinninn í horninu. . Það er engin hjálpræði í neinum öðrum; því að ekkert annað nafn er undir himninum gefið meðal manna, fyrir það verðum vér að frelsast. “. Öll önnur trúarbrögð eru því ólögmetar og djöfullegar blekkingar. Ólíkt fölskum trúarbrögðum er hin sanna kristna trú skipulögð af Guði á rökréttan hátt. Skrið er að Guð sé engum ókunnugur; Kröfur hans eru þær sömu fyrir allar skepnur hans og hjálpræðið sem hann bauð hafði verð sem hann sjálfur kom til að borga. Eftir að hafa þjáðst fyrir þessa endurlausn mun hann aðeins bjarga því fólki sem hann telur verðugt að njóta góðs af píslarvætti hans.

Vers 10: " Þú hefur gjört þá að ríki og prestum Guði vorum, og þeir munu ríkja á jörðu . "

Himnaríki sem Jesús boðaði hefur tekið á sig mynd. Að fá „ rétt til dæma ”, eru útvaldir bornir saman við konunga samkvæmt Op.20:4. Í gömlu sáttmálastarfsemi sinni buðu „ prestarnir “ fram táknræn fórnarlömb dýr fyrir synd. Á „ þúsund árum “ himneska dómsins munu hinir útvöldu einnig, með dómi sínum, undirbúa síðustu fórnarlömb stórrar allsherjarfórnar, sem mun eyða, í einu lagi, öllum föllum himneskum og jarðneskum verum. Eldur „ elddíks annars dauða “ mun útrýma þeim á dómsdegi. Það er aðeins eftir þessa eyðileggingu sem endurnýjuð af Guði mun hin endurnýjaða jörð taka á móti hinum endurleystu útvöldu. Það er aðeins þá sem með Jesú Kristi, *konungi konunga og Drottni drottna* í Opínb. 19:16, „ munu þeir ríkja á jörðu “.

Vers 11: „ Ég leit og heyrði raust margra engla umhverfis hásetið og verurnar og öldungana, og fjöldi þeirra var þúsundir þúsunda og þúsundir þúsunda .

Þetta vers kynnir fyrir okkur, sameinuðum, þá þrjá hópa áhorfenda sem verða vitni að jarðneskum andlegum bardögum. Andinn nefnir að þessu sinni greinilega englana sem sérstakan hóp þar sem fjöldinn er mjög hár: „ *myriads of myriads og þúsundir þúsunda* . Englar Drottins eru um þessar mundir nánir bardagamenn, settir í þjónustu hinna endurleystu hans, jarðneskra útvöldu hans,

sem þeir gæta, vernda og leiðbeina í hans nafni. Í fremstu víglínu skrá þessir fyrstu vitni fyrir Guði einstaklings- og sameiginlega sögu lífs á jörðinni.

Vers 12: „*Þeir sögðu hárrí röddu: Lambið, sem slátrað var, er verðugt að hljóta kraft og auð, visku og styrk, heiður og dýrð og lof.* »

Englarnir aðstoðuðu á jörðu þjónustu leiðtoga síns Michaels sem svipti sig öllum guðlegum krafti til að verða hinn fullkomni maður sem fórnaði sjálfum sér í lok þjónustu sinnar, sem sjálfviljug fórn, til að friðþægja fyrir syndir. embættismenn. Í lok náðarframboðs hans, hinir útvöldu reisu upp og gengu inn í fyrirheitna eilífð, endurheimta englarnir hinum guðdómlega Kristi Guðs, alla eiginleikana sem hann hafði í Míkael: „kraftur, auður, viska, styrkur, heiður, dýrð, og lof.“ »

Vers 13: „*Og sérhver skepna sem er á himni og jörðu og undir jörðu og í hafinu og öllu sem í því er, ég heyrði þá segja: Við þann sem í hásetinu situr og lambinu sé lof, heiður, dýrð og styrkur að eilífu!* »

Verur Guðs eru einróma. Þeir elskuðu allir sönnun á kærleika hans sem birtist í gjöf persónu hans í Jesú Kristi. Verkefnið sem Guð hannaði hefur heppnast frábærlega. Val hans á ástríkkum verum er náð. Versið er í formi boðskapar fyrsta engilsins úr Opb 14:7: „*Hann sagði hárrí röddu: Óttast Guð og vegsamið honum, því að stund dóms hans er komin. og fallið niður fyrir honum, sem skapaði himin, jörð, hafið og vatnslindir.*“ Síðasta valið frá 1843 hefur byggst á skilningi þessarar vísu. Og hinir útvöldu heyrðu og brugðust við með því að endurreisa í kristinni trú iðkun sjöunda hvíldardagsins sem postular og lærisveinar Jesú iðkuðu þar til hann var yfirgefinn síðan 7. mars 321. Skaparinn Guð var heiðraður af virðingu fyrir fjórða boðorðinu sem er hjarta hans nærri. Niðurstaðan er vettvangur himneskrar dýrðar þar sem allar skepnur þess, fylgja bókstaflega boðskap fyrsta engils Opib. 14:7, segja: „*Þeim sem í hásetinu situr og lambinu sé lof og heiður. , dýrð og styrkur um aldir alda!*“ Athugaðu að orðin endurtaka, öfugt, orðin sem englarnir vitna í í fyrri vers 13. Frá upprisu sinni hefur Jesús endurheimt himneskt líf sitt: guðdómlegan „*kraft, auð sinn og visku*“ Síðustu óvinir hans á jörðu neituðu honum „*lofið, heiðurinn, dýrðina og styrkinn*“ sem honum var að þakka sem skapaða Guðs. Hann kallaði á „*styrk sinn*“ og sigraði að lokum þá alla og kremði þá undir fótum sér. Einnig, fylltar kærleika og þakklæti, endurheimta heilagar og hreinar skepnur hans með lögmætum hætti þegna hans dýrðar.

Vers 14: „*Og verurnar fjórar sögðu: Amen! Og gamlir mennirnir gengu fram og hneigðu sig.*“

Íbúar hinna hreinu heima samþykkja þessa endurgreiðslu og segja: „*Sannlega! Það er satt!* » Og hinir jarðnesku útvöldu, sem endurleystir eru með uppheftri ást, hníga frammi fyrir almáttugum skapaða sínum Guði sem kom til að holdgerast í Jesú Kristi.

Opinberunarbókin 6: Leikarar, guðdómlegar refsingar og merki um tíma kristninnar

Ég man eftir lexíu sem gefin er í Rev.5: Bókina er aðeins hægt að opna þegar „sjöunda innsiglið“ er fjarlæggt. Til að gera þessa opnun verður hinn útvaldi Krists **algerlega** að samþykkja iðkun sjöunda dags hvíldardagsins; og þetta andlega val gerir hann hæfan til að taka á móti visku hans og andlega og spámannlega dómgreind frá Guði sem þóknast honum. Þannig, án þess að textinn sjálfur tilgreini það, mun sá útvaldi bera kennsl á "innsigli Guðs" sem vitnað er í í Op.7:2, með "sjöunda innsigli", sem lokar enn Opinberunarbókinni, og hann mun tengja við þessar tvö „innsigli“, sjöundi dagurinn helgaður í hvíld af Guði. Trúin gerir muninn á ljósi og myrkri. Þannig mun spádómurinn vera lokuð, skýlaus bók fyrir hvern þann sem samþykkir ekki hinn helga hvíldardag. Hann kann vel að kannast við ákveðin augljós efni, en hann mun ekki skilja mikilvægu og niðurlægjandi opinberanir sem gera muninn á milli lífs og dauða. Mikilvægi „sjöunda innsiglsins“ mun birtast í Opinb. 8:1-2 þar sem andinn gefur því það hlutverk að opna þemað „básúnanna sjö“. Nú er það einmitt í boðskap þessara „sjö lúðra“ sem verkefni Guðs verður ljóst. Vegna þess að þema lúðra Opinb.8 og 9 kemur, samhliða, til að fullkomna sannleikann sem spáð er í þemum "bréfanna" í Op.2 og 3; og „innsiglin“ í Op.6 og 7. Hin guðlega stefna er eins og hann notaði til að byggja upp spádómlega opinberun sína sem Daníel var gefin. Eftir að hafa verið hæfur til að gegna þessu embætti með því að samþykkja iðkun hins helga hvíldardagsins og með fullvalda vali sínu, opnaði Andinn bók opinberunar hans fyrir mér með því að opna „sjöunda innsiglið“. Við skulum nú uppgötva deili á „selum“ þess.

Vers 1: „Ég leit þegar lambið opnaði eitt af innsiglnum sjö, og ég heyrði eina af verunum fjórum segja eins og með þrumuröddu: Komdu. »

Þessi fyrsta „lifandi vera“ táknar konungdóm og styrk „ljónsins“ í Opb.4:7, samkvæmt Dómarabók 14:18. Þessi rödd þrumunnar er guðleg og kemur

frá hásaeti Guðs í Op.4:5. Það er því almáttugur Guð sem talar. Opnun hvers „ innsigli “ er boð frá Guði til mín um að sjá og skilja boðskap sýnarinnar. Jesús hafði þegar sagt við Filippus: „ Komdu og sjáðu “ til að hvetja hann til að fylgja sér.

Vers 2: „ Ég leit og sjá, þar birtist hvítur hestur. Sá sem reið hafði boga; Honum var gefin kóróna, og hann lagði af stað sigursæll og sigra .”

Hvít gefur til kynna fullkominn hreinleika þess ; hesturinn er ímynd útvalinna manna sem hann leiðir og kennir samkvæmt Jakobsbréfinu 3:3: „ Ef vér leggjum hestana í munninn svo að þeir hlýði okkur, ráðum vér líka öllum líkama þeirra “ ; „ bogi “ hans táknar örvar guðdómlegs orðs hans; „ kóróna “ hans er „ kóróna lífsins “ sem hann hefur fengið með píslarvætti sínu sem hann hefur sjálfviljugur samþykkt; Sigur hans var ákveðinn frá því hann skapaði þann fyrsta gagnvart; eflaust er þessi lýsing á almáttugum Guði Jesú Kristi. Lokasigur hans er öruggur því hann hefur þegar, á Golgata, sigrað djöfulinn, syndina og dauðann. Sakaríá 10:3-4 staðfestir þessar myndir og segir: „ Reiði mín er tendruð gegn hirðunum, og ég mun refsa höfrunum. Því að Drottinn allsherjar vitjar hjarðar sinnar, Júda húss, og gjörir þá dýrðarhest sinn í bardaga. frá honum mun hornið koma, frá honum nagli, frá honum **stríðsbogi** ; frá honum munu allir höfðingjarnir koma saman. » Sigur hins guðdómlega Krists var boðaður með „ **helgun sjöunda dags** “ vikna okkar, allt frá sköpun heimsins; hvíldardaginn, sem spáir restina af „ sjöunda “ árpúsundinu, sem kallast „ þúsund ár “ í Op.20:4-6-7, þar sem Jesús mun leiða útvöldu sína til eilífðar með sigri sínum. Stofnun hvíldardagsins frá stofnun hins jarðneska heims staðfestir þessa orðatiltæki: „ byrjaði sem sigurvegari “. Hvíldardagurinn er spámannlegt boðunarmerki þessa guðlega og mannlega sigurs gegn syndinni og djöflinum og sem slíkur er það á honum sem Guð byggir allt áætlun sína um „helgun“ annaðhvort, á því sem tilheyrir honum og að hann hrifsar djöfulinn.

Vers 3: „ Þegar hann lauk upp öðru innsiglinu, heyrði ég aðra veruna segja: Komdu .

„ Önnur lifandi veran “ vísar til „ kálfsins “ af fórnunum í Op.4:7. Andi fórnarinnar lifgaði Jesú Krist og sanna lærisveina hans, sem hann lýsti yfir: „ Ef einhver vill fylgja mér, afneiti sjálfum sér, taki kross sinn og taki kross sinn .

Vers 4: „ Og út kom annar hestur, rauður. Sá, sem á honum sat, fékk vald til að taka frið af jörðu, svo að menn drápu hver annan á háls; og honum var gefið mikið sverð .”

„ Rauða “, eða „ eldrauður “, táknar syndina sem aðaleyðingarmaðurinn, sem er Satan, hvatti til, í mynd „ Abbadon Apollyon “ í Op.9:11; „ eldur “ er leið og tákn eyðileggingar. Hann stýrir líka illum herbúðum sínum sem samanstanda af vondum fallnum englum og tældum og hagnýtum jarðneskum völdum. Hann er aðeins skepna sem „ meðtekið “ frá Guði „ vald til að taka frið af jörðu, svo að menn megi drepa hver annan . Þessi athöfn verður kennd við Róm, „ hórana Babýlon hina miklu “ í Opinb. 18:24: „ og vegna þess að blóð spámannanna og heilagra og **allra þeirra sem drepnir voru** á jörðinni fannst í henni “. „ Teyðarmaður “ trúfastra kristinna manna er því auðkenndur sem og fórnarlömb hans. “ Sverðið ” sem hann fær táknar fyrstu af fjórum hræðilegu guðdómlegum refsingum sem vitnað er til í Ese.14:21-22: “ Já, svo segir Drottinn, JaHWéH: Þó

að ég sendi fjórar hræðilegu refsingar mínar gegn Jerúsalem , sverði, hungursneyð. , villidýr og drepsótt, til að tortíma mönnum og skepnum, engu að síður verða leifar sem munu flýja, sem munu koma út úr því, synir og dætur...'

Vers 5: „ Þegar hann lauk upp þriðja innsigliinu, heyrði ég þriðju veruna segja: Kom! Ég leit og sjá, þar birtist svartur hestur. Sá sem reið á því hélt á vog í hendi sér ."

„ Þriðja lifandi veran “ er „ maður “ sem skapaður er í mynd Guðs í Op.4:7. Þessi persóna er uppspuni, en hann er önnur guðleg refsing fyrir synd samkvæmt Esek.14:20. Að bregðast gegn mataræði karla, að þessu sinni snýst það um hungursneyð . Á tímum okkar verður það þvingað bæði bókstaflega og andlega. Í báðum umsóknum hefur það dauðlega afleiðingar, en í andlegri skilningi þess að svipta guðlegt ljós, er bein afleiðing þess dauða „ annar dauða “ sem er frátekinn hinum föllnu, við síðasta dóminn. Boðskapur þessa þriðja hestamanns er í stuttu máli þannig: þar sem maðurinn er ekki lengur í mynd Guðs, heldur dýra, svipta ég hann því sem gerir hann lifandi: holdlega næringu hans og andlega næringu. Vigtin er tákn réttlætisins, hér Guðs sem dæmir trúarverk kristinna manna.

Vers 6: „ Og ég heyrði rödd mitt á meðal veranna fjögurra sem sagði: Mál af hveiti fyrir einn denar og þrjár mælikvarðar byggs fyrir einn denar. en gjörið ekki olúnni og víninu mein ."

Þessi rödd er rödd Krists fyrirlitinn og svektur vegna framhjáhalds falstrúaðra. Fyrir sama verð sjáum við minna magn af hveiti en byggi . Á bak við þessa rausnarlegu fórn byggi er falinn boðskapur af mjög háu andlegu stigi. Reyndar, í 4. Mós.5:15, býður lögmálið fram fórn á „ byggi “ til að leysa vandamál vegna *afbrýðisemi* eiginmanns í garð konu sinnar. Svo lestu ítarlega, alveg, þessa aðferð sem lýst er í versum 12 til 31 ef þú vilt skilja. Í ljósi þess skildi ég að Guð sjálfur, *brúðguminn* í Jesú Kristi þingsins, *brúður hans* , leggur hér fram kvörtun vegna „ *gruns um afbrýðisemi* ”; sem verður staðfest með því að minnast á „ *bitra vatnið* “ sem vitnað er í „ *þriðju básúnunni* “ í Op.8:11. Í málsmeðferðinni í númeri 5 átti konan að drekka rykugt vatn, án afleiðinga, ef hún var saklaus, en hún verður bitur ef hún er sek og verður bölvun. *Hórdómi* eiginkonunnar var fordæmt í Rev.2:12 (gríma með nafninu *Pergamum* : brjóta hjónaband) og Rev.2:22, og það verður því staðfest aftur með tengingu sem komið var á milli 3. *innsiglsins* og 3. *básúnunnar* . - Nú þegar, í Daníel, olli sama nálgun Daníel 8 til að „staðfesta“ rómverska auðkenni „ *litla hornsins* “ í Dan.7 sett fram sem „tilgáta“. Þessi hliðstæða Daníels 2, 7 og 8 var sú nýjung sem gerði mér kleift að sanna rómverska auðkenninguna; þetta í fyrsta skipti síðan adventisminn var til. Hér í Opinberunarbókinni líta hlutirnir út á sama hátt. Ég sýni yfirlit yfir samhliða kristna tíma yfir meginþefin þrjú, bréf, innsigli og lúðra. Og í Opinberunarbókinni gegnir þemað „ *lúðra* “ sama hlutverki og Daníel 8 fyrir Daníelsbók. Þessir tveir þættir gefa sönnunargögn án þess að spádómurinn myndi aðeins vekja upp „ *grun* “ sem ég kallaði „tilgátu“ í rannsókn Daníels. Þannig eiga þessi orð, „ *grunur um afbrýðisemi* “ opinberuð í 4. Mós.5:14, við um Guð og þingið frá Rev.1 til Rev.6; síðan með opnun bókarinnar sem er möguleg með því að bera kennsl á „ *sjöunda innsiglið* “ með sjöunda degi hvíldardegi, þema Opinb.7, verður „ *grunur þingsins um framhjáhald* “ „staðfestur“ í þemanu "

lúðrar " og kafla 10 til 22 sem fylgja henni. Andinn gefur þannig, í 7. kafla, hlutverk tollstöðvar þar sem heimild til að komast inn þarf að liggja fyrir. Í tilviki Opinberunar er það vald Jesús Kristus, hinn alvaldi Guð og heilagur andi sjálfur. Aðgangsdyrnar eru honum opnar, segir hann, sem " *heyrir rödd mína* " sem opnar fyrir mér þegar ég kný á dyrnar hjá honum (dyr hjartans), og hver snæðir með mér og ég með honum ", að sögn Apo .3:20. „ *Vín og olía* “ eru tákni um blóðið sem Jesús Kristus úthellti og anda Guðs. Að auki eru þau bæði notuð til að lækna sár. Skipunin sem gefin er um að „ *gera þeim ekki mein* “ þýðir að Guð refsar, en hann gerir það samt með blöndu af miskunn sinni. Þetta mun ekki vera raunin fyrir „ *sjö síðustu plágurnar* “ „ *reiði* “ hans á síðustu jarðnesku dögum samkvæmt Opb. 16:1 og 14:10.

Vers 7: „ *Þegar hann lauk upp fjórða innsiglinu, heyrði ég rödd fjórðu verunnar segja: Kom!* »

„ *Fjórða lifandi veran* “ er „*örn*“ hinnar æðstu himneskrar hæðar. Hann boðar birtingu fjórðu refsingar Guðs: dauðleika.

Vers 8: „ *Ég leit og sjá, þar birtist fögur hestur. Sá sem reið því var kallaður Dauði og Hades fylgdi honum. Þeim var gefið vald yfir fjórðungi jarðarinnar til að tortíma mönnum með sverði, hungursneyð, með dauða og villidýrum jarðarinnar.* ”

Tilkynningin er staðfest, hún er vissulega „ *dauði* “, en í skilningi þess að hún sé dæmd til dauða í aðstæðnarefsingum. Dauðinn hefur áhrif á allt mannkyn frá frumsyndinni, en hér er aðeins „ *fjórðungur jarðarinnar* “ sleginn af honum, „ *með sverði, hungursneyð, dauðsföll* “ vegna faraldurssjúkdóma og „ *villidýr* “ bæði dýra og manna. Þessi „ *fjórðungur jarðar* “ beinist að ótrúmennsku kristinni Evrópu og þeim völdugu þjóðum sem munu koma upp úr henni um 16. öld: heimsálfunum tveimur og Ástralíu.

Vers 9: „ *Þegar hann lauk upp fimmta innsiglinu, sá ég undir altarinu sálir þeirra sem drepnir höfðu verið vegna orðs Guðs og fyrir vitnisburðinn sem þeir höfðu borið.* ”

Þetta eru fórnarlömb „*dýralegra*“ athafna sem framin eru í nafni falskrar kristinnar trúar. Það er kennt af rómversk páfa-kaþólsku stjórninni, sem þegar er táknað í Op.2:20, af *konunni Jesebel* sem andinn kennir *þjónum* sínum eða bókstaflega: „ *þræla sína* “. Þau eru sett „ *undir altarið* “, því undir verndarvæng krossi Krists sem gerir þeim kleift að njóta góðs af " *eilífu réttlæti* " hans (sjá Dan.9:24). Eins og Opinb. 13:10 mun gefa til kynna eru hinir útvöldu fórnarlömb píslarvotta og aldrei böðlar, né manndráparar. Hinir útvöldu sem um ræðir í þessu versi, sem Jesús viðurkenndi, líktu eftir honum jafnvel í dauðanum sem píslarvottar: „ *fyrir orð Guðs og fyrir vitnisburðinn, sem þeir höfðu gefið* “; vegna þess að sönn trú er virk, aldrei einfalt falskt traustvekjandi merki. „ *Vitnisburður* “ þeirra fólst einmitt í því að gefa upp líf sitt Guði til dýrðar.

Vers 10: „ *Þeir hrópuðu hárrí röddu og sögðu: Hversu lengi, heilagi og sanni meistari, freistar þú að dæma og hefna blóðs vors á þeim sem á jörðinni búa?* »

Látið þessa mynd ekki blekkja ykkur, því að það er aðeins blóð þeirra, sem úthellt er á jörðina, sem hrópar hefnd í eyrum Guðs, eins og blóð Abels, sem Kain bróður hans drap, samkvæmt 1. Mós.4:10: „Og Guð sagði : *Hvað hefurðu gert?*

Rödd blóðs bróður þíns hrópar til mín af jörðu. ". Hið sanna ástand hinna dauðu er opinberað í Préd.9:5-6-10. Fyrir utan Enok, Móse, Elía og hina heilögu sem reistu upp þegar Jesús Kristur dó, eiga hinir „ekki lengur hlutdeild í öllu því sem framkvæmt er undir sólinni, því að hugsun þeirra og minning er horfin . „ *Það er hvorki viska né skilningur né þekking í helvíti. því að minning þeirra er gleymd .* " Þetta eru viðmiðin innblásin af Guði varðandi dauðann . Falstrúaðir eru fórnarlömb rangra kenninga sem eru arfleiddar frá heiðni gríska heimspekingsins Platons, en skoðun hans á dauðanum á ekkert erindi í kristna trú trú Guði sannleikans. Gefum Platoni aftur það sem tilheyrir honum og Guði það sem tilheyrir honum: sannleikann um allt, og við skulum vera rökrétt, því dauðinn er alger andstæða lífsins, en ekki nýtt form tilveru.

Vers 11: „ *Hvít skikkju var gefið hverjum þeirra; Og þeim var sagt að hvíla sig um stund lengur, þar til fjöldi samþjóna þeirra og bræðra þeirra, sem lífláta skyldu eins og þeir, væri fullkominn .*

„ *Hvíta skikkjan* “ er tákni um hreinleika píslarvottanna sem Jesús klæddist fyrst í Op.1:13. „ *Hvíti skikkjan* “ er ímynd ákærðu réttlætis hans á tímum trúarofsókna. Tími píslarvotta nær frá tímum Jesú til 1798. Í lok þessa tímabils, samkvæmt Rev.11:7, " *dýrið sem rís upp úr hyldýpinu* ", tákni frönsku byltingarinnar og skelfingar hennar, trúleysingjar 1793 og 1794, mun binda endi á ofsóknirnar sem konungsveldið og kaþólska páfinn hafa skipulagt, sem sjálfir eru tilnefndir sem „ *dýr sem rís upp úr hafinu* “ í Apó.13:1. Eftir byltingarkennd fjöldamorð verður trúarfriður komið á í hinum kristna heimi. Við lesum aftur: " *Og þeim var sagt að vera kyrrir enn um stund, þar til fjöldi samþjóna þeirra og bræðra þeirra, sem lífláta skyldu eins og þeir, var fullkominn.* " Hinir dáu í Kristi munu halda áfram þar til hann endurkomur með dýrð sinni. Að því gefnu að boðskapur þessa " *fimmta innsigli* " sé beint til mótmælenda sem ofsóttir voru af kaþólska páfarannsókninni á " *Þýatíru* " tímum, mun tími dráps hinna útvöldu hætta vegna byltingaraðgerða Frakka sem munu brátt, milli 1789 og 1798 og eyðilagði árásarvald bandalags páfadóms og franska konungsveldisins. „ *Sjötta innsiglið* “ sem mun opnast mun því varða þessa frönsku byltingarstjórn sem Opinb. 2:22 og 7:14 kalla „ *þrenging mikla* “. Í þeim kenningalega ófullkomleika sem einkennir hana mun mótmælendatrúin einnig verða fórnarlamb óþols byltingarstjórnar trúleysingja. Það er með aðgerðum hans sem fjöldi þeirra sem átti að taka af lífi næst.

Vers 12: „ *Ég leit þegar hann lauk upp sjötta innsiglinu; og það varð mikill jarðskjálfti, sólin varð svört sem hærusekkur, allt tunglið varð eins og blóð .*

„ *Jarðskjálftinn* “ sem gefinn er til marks um tíma „ *6. innsiglsins* “ gerir okkur kleift að staðsetja aðgerðina laugardaginn 1. nóvember ¹⁷⁵⁵ um klukkan 10 að morgni. Landfræðileg miðstöð þess var hin mjög kaþólska borg Lissabon þar sem voru 120 kaþólskar kirkjur. Guð gaf þannig til kynna markmið reiði sinnar sem þessi „ *jarðskjálfti* “ spáði líka í andlegri mynd. Sú aðgerð sem spáð var mun verða framkvæmd árið 1789 með uppreisn frönsku þjóðarinnar gegn konungsveldinu; Eftir að Guð fordæmdi hana og bandamann hennar rómversk-kaþólska páfann, slógu þau bæði til bana 1793 og 1794; dagsetningar „ *byltingarkenndu hryðjuverkanna tveggja* “. Í Rev.11:13 er frönsk byltingarkennd aðgerð líkt við „ *jarðskjálfta* “. Með því að geta dagsett aðgerðirnar sem vitnað er

í verður spádómurinn nákvæmari. „... *sólin varð svört eins og hrosshári* “, 19. maí 1780, og þetta fyrirbæri sem upplifað var í Norður-Ameríku fékk nafnið „myrkur dagur“. Þetta var dagur án sólarljóss sem spáði einnig fyrir um aðgerð franska byltingarkennda trúleysisins gegn ljósi hins ritaða orðs Guðs sem hér er táknað með „sólinni “; Biblían var brennd í auto-da-fé. „*Allt tunglið varð eins og blóð* “, í lok þessa dimma dags birtu þykk skýin tunglið í áberandi rauðum lit. Með þessari mynd staðfesti Guð örlög páfa-konunglegra herbúða myrkursins, á árunum 1793 til 1794. Blóð þeirra yrði ríkulega úthellt af beittum hníf byltingarkenndu guillotinesins.

Athugið : Í Opínb.8:12, með því að slá á „*þriðjung sólar, þriðjung tunglsins og þriðjung stjarnanna* “, mun boðskapur „*fjórða lúðursins* “ staðfesta þá staðreynd að fórnarlömb byltingarsinnanna. verða sannir útvaldir og fallnir sem Guð hafnaði í Jesú Kristi. Þetta staðfestir einnig merkingu „*fimmta innsiglsins* “ skilaboðanna sem við höfum nýlega séð. Það er fyrir athöfn trúleysis sem síðustu morðin á hinum trúföstu útvöldu verða framkvæmd.

Vers 13: „*Og stjörnur himinsins féllu til jarðar, eins og þegar fíkjutré, sem hristist af miklum vindi, kastar frá sér grænum fíkjum sínum.* »

Þetta þriðja tákni tímans, að þessu sinni himneska, rættist bókstaflega 13. nóvember 1833, sýnilegt hvaðanæva úr Bandaríkjunum á milli miðnætis og 5 að morgni. En eins og fyrra táknið boðaði það andlegan atburð af ólýsanlegri stærðargráðu. Hver hefði getað talið fjölda þessara stjarna sem féllu í formi regnhlífar yfir allt himinhvolfið frá miðnætti til 5 að morgni? Þetta er myndin sem Guð gefur okkur af falli trúaðra mótmælenda árið 1843, þegar þeir voru fórnarlömb úrskurðar Dan.8:14 sem tók gildi. Milli 1828 og 1873 er virkni árinna „Tiger“ (Dan.10:4), nafn manndrápsdýrsins, þannig staðfest í Dan.12:5 til 12. Í þessu versu eru „fíkjutré“ myndirnar . trúmennsku fólks Guðs, að því undanskildu að þessi trúmennska er dregin í efa með myndinni af „*grænu fíkjunum* “ sem kastað er á jörðina. Sömuleiðis var mótmælendatrúin móttokin af Guði með fyrirvara og bráðabirgðaskilyrðum, en fyrirlitning á spádómlegum boðskap William Miller og höfnun á endurreisn hvíldardagsins olli falli hennar árið 1843. Það var með þessari synjun sem „fíkjan“ varð *eftir* . „*grænt* “, neitar að þroskast með því að samþykkja ljós Guðs, mun það deyja. Hún mun vera áfram í þessari stöðu, fallin frá náð Drottins þar til dýrðleg endurkoma hennar kemur, árið 2030. En farðu varlega, með því að synja síðustu ljósunum, síðan 1994, hefur opinber aðventismi orðið "það líka " „*græn fíkja* “ sem átti að deyja tvisvar.

Vers 14: „*Himinn hvarf eins og bókröllu sem er rúlluð upp; og öll fjöllin og eyjarnar voru fluttar frá sínum stöðum.* »

Þessi jarðskjálfti er að þessu sinni alhliða. Á þeirri stundu sem hann birtist dýrðlega mun Guð hrista jörðina og allt sem hún inniheldur í mönnum og dýrum. Þessi aðgerð mun eiga sér stað á þeim tíma sem „*sjöunda af sjö síðustu plágum reidi Guðs* “, samkvæmt Op.16:18. Það mun vera fyrir hina sannarlega útvöldu upprisustund þeirra „*hin fyrsta* “, sú „*blessuðu* “, samkvæmt Op.20:6.

Vers 15: „*Konungar jarðarinnar, hinir miklu, herforingjarnir, ríkir, voldugir, allir þrælar og frjálsir, földu sig í hellunum og í klettunum í fjallinu.* »

Þegar skapari Guð birtist í allri sinni dýrð og krafti fær enginn mannlegur máttur staðist og ekkert skjól getur verndað óvini hans fyrir réttlátri reiði hans. Þetta vers gefur til kynna: Réttlæti Guðs skelfir alla seka flokka mannkyns.

Vers 16: „*Og þeir sögðu við fjöllin og klettana: Fallið yfir oss og felid oss fyrir augliti hans, sem í hásetinu situr, og fyrir reiði lambsins.*»

Það er lambið sjálft sem situr í hásetinu guðdómlega, en á þessari stundu er það ekki lengur slátra lambið sem gefur sig fram fyrir þeim, það er „konungur konunga og Drottinn drottna“ sem kemur og myrir óvini sína á síðari dögum.

Vers 17: „*Því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn, og hver fær staðist?*»

Áskorunin er svo sannarlega að „*viðvarandi*“, það er að segja að lifa af eftir réttarafskipti Guðs.

Þeir sem geta „*lifað af*“ á þessari hræðilegu stundu eru þeir sem áttu að deyja, í samræmi við áætlun sunnudagsúrskurðarins sem getið er um í Opb. jörðin. Útskýrt er skelfing þeirra sem ætluðu að drepa þá, sem kom fram í fyrri versinu. Og svo þeir sem munu geta lifað af á degi endurkomu í dýrð Jesú Krists verða þema Rev.7, þar sem Guð mun opinbera okkur hluta af verkefni sínu sem varðar þá.

Opinberunarbókin 7: Sjöunda dags aðventismi **innsiglað með innsigli Guðs: hvíldardaginn**

Vers 1: “ Eftir þetta sá ég fjóra engla standa í fjórum hornum jarðar; Þeir héldu aftur af fjórum vindum jarðarinnar, svo að enginn vindur blés á jörðina, hvorki á hafið né á nokkurt tré. »

Þessir „fjórir englar“ eru himneskir englar Guðs sem taka þátt í alhliða aðgerð sem táknuð er með „fjórum hornum jarðar“. „Fjórir vindar“ tákna allsherjar stríð, átök; þeim er þannig „hamlað“, komið í veg fyrir, lokað, sem leiðir til allsherjar trúarfriðs. „Hafið“ tákn kaþólsku trúarinnar og „jörðin“ tákn siðbótartrúar eru í friði sín á milli. Og þessi friður varðar líka „tréð“, ímynd mannsins sem einstaklings. Sagan kennir okkur að þessum friði var komið á vegna veikingar valds páfa sem brotið var niður af franska þjóðernistrúleysinu á árunum 1793 til 1799, dagsetningin þegar Píus VI páfi dó í haldi í Citadel fangelsinu í Valence-sur-Rhône, þar sem ég fæddist og bý. Þessi athöfn er kennd við „dýrið sem stígur upp úr djúpinu“ í Opb.11:7. Hann er einnig kallaður „4. lúðurinn“ í Op.8:12. Eftir hana, í Frakklandi, mun keisarastjórn Napóleons I, ^{táknuð} með „örni“ í Apo.8:13, viðhalda valdi sínu yfir kaþólsku trúnni sem Concordat endurreisti.

Vers 2: „Og ég sá annan engil stíga upp í átt að hækkandi sól, haldandi á innsigli hins lifanda Guðs. hann hrópaði hárrí röddu til englanna fjögurra, sem þeim var gefið að skaða jörðina og hafið, og sagði :

„Rísandi sól“ vísaði til þess að Guð heimsótti jarðneska hjörð sína í Jesú Kristi í Lúkas 1:78. „Innsigli hins lifanda Guðs“ birtist í himneskum herbúðum Jesú Krists. Með „hárrí rödd“ sem staðfestir vald sitt gefur engillinn út skipun til hinna alheims djöfullegru englavelda sem hafa fengið leyfi frá Guði „að gera skaða“, að „jörðin“ og „hafið“ vera, til mótmælenda trú og til rómversk-kaþólskrar trúar. Þessar andlegu túlkanir koma ekki í veg fyrir bókstaflega beitingu sem mun varða „jörðina, hafið og trén“ sköpunar okkar; sem erfitt væri að forðast með notkun kjarnorkuvopna á þeim tíma sem „sjötta lúðurinn“ í Op.9:13 til 21.

Vers 3: „Gjörð jörðinni, sjónum né trjánnum mein, fyrr en vér höfum innsiglað enni þjóna Guðs vors. »

Þetta smáatriði gerir okkur kleift að setja upphaf innsíglunar hinna útvöldu frá vorinu 1843 til haustsins 1844. Það var eftir 22. október 1844 sem fyrsti aðventistinn, Joseph Bates skipstjóri, var innsiglaður með því að samþykkja, fyrir sig, sjöunda dags hvíldardaginn. Hann myndi brátt verða hermt eftir, smám saman, af öllum aðventistabræðrum hans og systurum í augnablikinu. Innsíglunin hófst eftir 22. október 1844 og myndi halda áfram í „fimm mánuðina“ sem spáð var í Op.9:5-10; „fimm mánuðir“ eða 150 raunár í samræmi við dagarskóða Ezé.4:5-6. Þessum 150 árum var spáð fyrir trúarfrið. Hinn stofnaði friður studdi boðun og almenna þróun boðskaparins „Sjöunda dags aðventista“, sem er fulltrúi í dag í öllum vestrænum löndum og hvar sem hægt er. Trúboð aðventista er alhliða og sem slíkt veltur það eingöngu á Guði. Það hefur því ekkert að fá frá öðrum kristnum játningum og verður, til að vera blessað, eingöngu að treysta á innblásturinn frá Jesú Kristi, himneska höfðingja sínum, sem gefur skilning á lestri "heilögu biblíunnar"; Biblían, ritað orð Guðs sem tákna „tveggja votta“ hans í Opb.11:3. Hófst árið 1844, tími friðar sem Guð tryggir mun enda haustið 1994 eins og rannsókn Rev.9 mun sýna.

Mikilvæg athugasemd varðandi „innsigli Guðs“: Hvíldardagurinn einn nægir ekki til að réttlæta hlutverk hans sem „*innsigli Guðs*“. Innsiglin gefur til kynna að henni fylgi verkin sem Jesús útbjó fyrir dýrlinga sína: kærleikann til sannleikans og spámannlegs sannleika, og vitnisburðurinn um ávöxtinn sem fram kemur í 1. Kor.13. Margir sem halda hvíldardaginn án þess að uppfylla þessi skilyrði munu yfirgefa hann þegar hættan á dauða vegna iðkunar hans birtist. Hvíldardagurinn er ekki arfur, það er Guð sem gefur hann hinum útvalda, til marks um **að hann tilheyri honum**. Samkvæmt Ese.20:12-20: *“Ég gaf þeim og hvíldardaga mína til tákns milli mín og þeirra, til þess að þeir viti að ég er Drottinn, sem helgar þá.../...Helgið hvíldardaga mína, svo að þeir verði a tákni milli mín og þín, til þess að vita meg, að ég er Drottinn, Guð þinn.”* Án þess að stangast á við það sem nú hefur verið sagt, heldur til að staðfesta það, lesum við í 2. Tím.2:19: *“Samt sem áður stendur traustur grundvöllur Guðs, með þessum orðum sem þjóna sem innsigli: Drottinn þekkir þá sem tilheyra. honum; og: Hver sem kallar nafn Drottins, hann víki frá misgjörðinni.”*

Vers 4: *„Og ég heyrði tölu þeirra sem innsigliðu voru, hundrað fjörutíu og fjögur þúsund, af öllum kynkvíslum Ísraelsmanna.“*

Páll postuli sýndi í Róm.11, í gegnum mynd, að siðtrúaðir heiðingjar eru græddir á rót ættföðurins Abrahams sem Gyðingar segjast vera. Frelsuð af trú, eins og hann, eru þessir siðtrúuðu heiðingjar andleg framlenging 12 ættkvísla Ísraels. Hinn holdlegi Ísrael, hvers tákni var umskurn, féll, framseldur djöflinum, vegna þess að hann neitaði Messíasi Jesú. Kristin trú sem féll í fráhrarfi síðan 7. mars 321 er líka andlegt Ísrael sem hefur fallið frá þeim degi. Hér gefur Guð okkur ósvikið andlegt Ísrael sem hann blessaði frá 1843. Það er eitt sem ber hið alhliða hlutverk sjöunda dags aðventismans. Og nú þegar, talan, "144.000", sem vitnað er í, verðskuldar skýringu. Það er ekki hægt að taka það bókstaflega, því að hafa líkt afkomendum Abrahams við „*stjörnur himinsins*“ virðist talan allt of lítil. Fyrir skaparans Guð tala tölur jafn mikið og bókstafir. Það er þá sem við verðum að skilja að hugtakið "tala" í þessu versí ætti ekki að túlka sem tölulega stærð, heldur sem andlegan kóða sem tilgreinir trúarlega hegðun sem Guð blessar og aðgreinir (sem hann helgar). Þannig er „144.000“ útskýrt á eftirfarandi hátt: $144 = 12 \times 12$, og $12 = 7 + 5$, tala Guðs + 5, tala mannsins = bandalag milli Guðs og manns. Teningur þessarar tölu er tákni fullkunnunar og ferningur hennar, yfirborðs hennar. Þessi hlutföll munu vera hin nýju Jerúsalem sem lýst er í Opb.21:16 í andlegum kóða. Hugtakið „*þúsund*“ sem kemur næst tákna óteljandi fjölda. Í raun þýðir „144.000“ fjölda fullkominna endurleystra manna sem gerðu sáttmála við Guð. Þessi tilvísun til ættkvísla Ísraels ætti ekki að koma okkur á óvart vegna þess að Guð yfirgaf ekki verkefni sitt þrátt fyrir misheppnaða bandalag hans við menn. Gyðingafyrirmyndin sem kynnt var frá brottför frá Egyptalandi náði ekki til Krists að ástæðulausu. Og með kristnum sannleika sínum og virðingu fyrir öllum boðorðum sínum, þar á meðal hvíldardegi sérstaklega, og endurreistum siðferðis-, heilsu- og öðrum helgiathöfnum hans, finnur Guð, í trúföstum andófsmanna aðventisma síðustu daga, að fyrirmynd Ísraels samræmist því. tilvalið. Við skulum bæta því við að í texta 4. ^{boðorðsins} segir Guð um hvíldardaginn við útvöldu sína: „*Þú hefur sex daga til að vinna allt þitt verk ... en sá sjöundi^{er} dagur JaHWéH, Guðs þíns*“. Í ljós kemur að 6 sólarhringsdagar eru

144 klst. Við getum þannig ályktað að hinir 144.000 innsigluðu séu trúfastir áheyrendur þessarar guðlegu helgiathafna. Líf þeirra einkennist af þessari virðingu þessa sex daga sem leyfilegt er fyrir veraldleg verk þeirra. En á 7. ^{degi} heiðra þeir hinn helga hvíldarhlut þessa boðorðs. Andlegt eðli þessa „aðventista“ Ísraels verður sýnt í versum 5 til 8 sem fylgja. Nöfn hebresku ættfeðranna sem vitnað er í eru ekki þeir sem sömdu holdlega Ísrael. Þeir sem Guð hefur valið eru aðeins til staðar til að flytja falinn boðskap í réttlætingu uppruna síns. Eins og með nöfnin á „ söfnuðunum sjö “, bera nöfn „ættkvíslanna tólf “ tvöfaldan boðskap. Það einfaldasta kemur í ljós með þýðingu þeirra. En það ríkasta og flóknasta byggist á yfirlýsingum hvernar móður þegar hún réttlætir að gefa barni sínu nafn.

Vers 5: „ Af Júda ættkvísl, tólf þúsund innsiglaðir; af ættkvísl Rúbens, tólf þúsund; af ættkvísl Gaðs, tólf þúsund; »

Fyrir hvert nafn þýðir talan „ tólf þúsund innsiglaðir “: fjöldi manna í bandalagi við Guð innsiglaðir á hvíldardegi.

Júda : Lofaður sé JaHWéH; orð móðurinnar í 1. Mós.29:35: " Ég vil lofa JaHWéH ".

Ruben : Sjá son; móðurorð úr 1. Mós.29:32: " YaHWéH hefur séð niðurlægingu mína ”

Gad : Hamingja; móðurorð úr 1. Mós.30:11: „ Hvílik hamingja! »

Vers 6: „ Af Asers ættkvísl, tólf þúsund; af ættkvísl Naftalí tólf þúsundir; af ættkvísl Manasse tólf þúsundir; »

Fyrir hvert nafn þýðir talan „ tólf þúsund innsiglaðir “: fjöldi manna í bandalagi við Guð innsiglaðir á hvíldardegi.

Asher : Hamingjusamur: móðurorð úr 1. Mós.30:13: „ Hversu hamingjusamur er ég! »

Naftalí : Barátta: móðurorð úr 1. Mós.30:8: „ Ég barðist guðlega við systur mína og sigraði .“

Manasse : Að gleyma: föðurleg orð úr 1. Mós.41:51: „ Guð hefur látið mig gleyma öllum sorgum mínum “.

Vers 7: „ Af ættkvísl Símeons, tólf þúsund; af ættkvísl Leví tólf þúsundir; af ættkvísl Íssakars, tólf þúsund; » Fyrir hvert nafn merkir talan „ tólf þúsund innsiglaðir “: fjöldi manna í bandalagi við Guð sem innsiglaðir eru á hvíldardegi.

Símeon : Heyrðu: móðurorð úr 1. Mós.29:33: “ YaHWéH heyrði að ég var ekki elskaður ”.

Levi : Meðfylgjandi: móðurorð úr 1. Mós.29:34: " Í þetta sinn mun maðurinn minn binda sig við mig ."

Íssakar : Laun: móðurorð úr 1. Mós.30:18: „ Guð hefur gefið mér laun mín “.

Vers 8: „ Af ættkvísl Sebúlons, tólf þúsund; af ættkvísl Jósefs, tólf þúsund; af Benjamínsættkvísl, tólf þúsund innsiglaðir. »

Fyrir hvert nafn þýðir talan „ tólf þúsund innsiglaðir “: fjöldi manna í bandalagi við Guð innsiglaðir á hvíldardegi.

Sebúlón : Bústaður: móðurorð í 1. Mós.30:20: „ Í þetta sinn mun maðurinn minn búa hjá mér “.

Jósef : Hann fjarlægir (eða hann bætir við): móðurorð úr 1. Mós.30:23-24: „ *Guð hefur fjarlægt smán mína ... / (... megí YaHWéH bæta öðrum syni við mig)* „

Benjamín : Sonur hægri manna: orð móður og föður úr 1.Mós.35:18: „ *Og þegar hún ætlaði að gefa upp öndina vegna þess að hún var að deyja, gaf hún honum nafnið Ben-óní (sonur sorgar minnar) en faðir kallaði hann Benjamín (son hægri manna).*

Þessi 12 nöfn, og móður- og föðurorð, tjá reynsluna sem síðasta samkoma aðventista sem Guð hafði valið upplifði; „ *brúðurin bjó til* “ fyrir brúðgumann Krist í Opb.19:7. Undir eftirnafninu sem gefið er upp, „ *Benjamín* “, spáir Guð fyrir um lokaástand hans útvalda, hótað dauða af uppreisnarmönnum. Nafnbreytingin, sem faðirinn, Ísrael, lagði fyrir, spáir íhlutun Guðs í þágu hans útvöldu. Glæsileg endurkoma hans snýr ástandinu við. Þeir sem ætluðu að deyja eru vegsamaðir og fluttir til himna þar sem þeir ganga til liðs við Jesú Krist, hinn almáttuga og dýrlega skapara Guð. Orðatiltækið „synir réttarins“ fær fulla spádómlega merkingu: rétturinn var hinn útvöldu, eða síðasti andlegi Ísrael, og synir þess, hinir endurleystu útvöldu sem skipa hann. Þetta eru líka sauðirnir sem settir eru til hægri handar Drottni (Matt.25:33).

Vers 9: „ *Eftir þetta leit ég, og sjá, var mikill mannfjöldi, sem enginn gat talið, af hverri þjóð og kynkvísl, lýð og tungu. Þeir stóðu frammi fyrir hásetinu og frammi fyrir lambinu, klæddir hvítum skikkjum og með pálmagreinar í höndum sér.* »

Þessi „ *mikli múgur, sem enginn gat talið* “, staðfestir hið andlega kóðaða táknræna eðli „tálnanna “ „144.000“ og „12.000“ sem vitnað er í fyrri versunum. Ennfremur er vísað til niðja Abrahams með orðatiltækinu: „ *enginn gat talið þá* “; að því er varðar „ *stjörnur himinsins* “ sem Guð hafði sýnt honum og sagði: „ *Svo munu afkomendur þínir verða* “. Uppruni þeirra er margþættur, *frá hverri þjóð, hverri ættkvísl, hverri þjóð og hverri tungu* og frá öllum tímum. Hins vegar, þema þessa kafla miðar sérstaklega að nýjasta boðskap aðventista um alheimsgæði Guðs. Þeir klæðast „ *hvítum skikkjum* “ vegna þess að þeir voru reiðubúnir að deyja sem píslarvottar, og voru dæmdir til dauða með úrskurði sem síðustu uppreisnarmenn gáfu út samkvæmt Op.13:15. „ *Lálfarnir* “ í höndum þeirra tákna sigur þeirra gegn herbúðum syndara.

Vers 10: „ *Og þeir hrópuðu hárrí röddu og sögðu: Hjálpraðið er hjá Guði vorum, sem í hásetinu situr, og lambinu.* »

Aðgerðin kallar fram samhengi endurkomu Jesú Krists í dýrð, samhliða lýsingu á viðbrögðum uppreisnarmannabúðanna sem lýst er í Op.6:15-16. Hér eru ummæli hinna vistuðu kjörnu embættismanna algjör andstæða við ummæli uppreisnarmanna. Langt frá því að hræða þá, endurkoma Krists gleður þá, fullvissar þá og frelsar þá. Spurningin sem uppreisnarmenn lögðu fram „ *Hver getur lifað af?* » fær svar sitt hér: Aðventistarnir sem héldu trúmennsku við það erindi sem Guð fól þeim allt til enda veraldar í lífshættu ef á þurfti að halda. Þessi trúmennska byggist á því að þeir virða hinn heilaga hvíldardag sem Guð helgaði frá grundvöllun heimsins og ást þeirra sem birtist til spádómsorðs hans. Þetta er þeim mun meira sem þeir vita núna að hvíldardagurinn spáir fyrir um hina miklu

hvíld sjöunda árbúsundsins sem þeir munu, sigraðir eftir Jesú Krist, geta gengið inn í með því að hljóta eilíft líf sem lofað er í hans nafni.

Vers 11: „ *Og allir englarnir stóðu í kringum hásætið og öldungarnir og verurnar fjórar. og þeir hneigðu sig frammi fyrir hásætinu, frammi fyrir Guði ,*

Atriðið sem kynnt er fyrir okkur kallar fram inngönguna í hina miklu himnesku hvíld Guðs. Við finnum myndir úr kafla 4 og 5 sem fjalla um þetta þema.

Vers 12: “ *og sagði: Amen! Lof, dýrð, speki, þakkargjörð, heiður, máttur og máttur sé Guði vorum um aldir alda. Amen! »*

Ánægðir með þetta fallega endalok jarðneskrar hjálpræðis, lýsa englarnir gleði sinni og þakklæti til Guðs gæsku sem er skapari okkar, þeirra, okkar, sem tók frumkvæði að endurlausn synda hinna útvöldu jarðnesku. , sem kom til að holdgerast í veikleika mannlegs holds, til að þjást af grimmilegum dauða sem réttlæti hans krefst. Þessi fjöldi ósýnilegra augna fylgdi öllum stigum þessarar hjálpræðisáætlunar og þeir undruðust hina háleitu sönnun á kærleika Guðs. Fyrsta orðið sem þeir segja er " *Amen!*" Í sannleika sagt! Það er satt ! Því að Guð er Guð sannleikans, hinn sanni. Annað orðið er „ *the lof* “ það var líka fornafn ættkvíslanna 12: “ *Júda* ” = Lof. Þriðja orðið er „ *the dýrð* “ og Guð hefur réttilega áhyggjur af dýrð sinni vegna þess að hann mun minnst þess í Ap.14:7 að krefjast hennar, í titlinum einstakur skapara Guðs, af þeim sem hafa krafist hjálpræðis hans síðan 1843. Fjórða orðið er " *speki* " . Rannsóknin á þessu skjali miðar að því að allir kjörnir embættismenn þess uppgötvaðu það. Þessi guðdómlega speki er ofar ímyndunarafl okkar. Fínleikur, hugarleikir, allt er þarna á guðlegu sniði. Í fimmta lagi kemur „ *þakkargjörð* “. Það er hið trúarlega form þakkargjörðar sem er framkvæmt í *heilögum orðum og verkum*. Í sjötta sæti kemur „*heiður*“. *Þetta var það sem uppreisnarmenn svektu Guð mest með. Þeir komu fram við hann af fyrirlitningu með því að ögra opinberuðum vilja hans. Þvert á móti veittu hinir kjörnu embættismenn honum, að því marki sem þeir gætu, þann heiður sem honum ber með réttu. Í sjöunda og áttunda koma „ *kraftur og styrkur* “. Þessir tveir bindandi hlutir voru nauðsynlegir til að fella harðstjóra jarðar, til að mylja niður hrokafulla uppreisnarmenn meðan þeir réðu enn yfir jörðinni. Án þessa *krafts* og *styrks* hefðu þeir síðustu útvöldu dáíð eins og svo margir aðrir píslarvottar á tímum kristinna manna.*

Vers 13: „ *Og einn af öldungunum svaraði og sagði við mig: Þessir sem eru klæddir hvítum skikkjum, hverjir eru þeir og hvaðan eru þeir komnir? »*

Spurningunni sem spurt er er ætlað að sýna okkur sérstöðu táknsins „ *hvíta skikkjuna* “ í tengslum við „ *hvítu* “ klæði Opinb.3:4 og „ *fínt lín* “ sem táknar, í Rev.19:8, „ *hin réttlátu verk hinna heilögu* “ „ *undirbúna brúðar* “ í lok tíma , vera, trúfastur endatíma adventismi tilbúinn fyrir upprifjun sína til himna.

Vers 14: „ *Ég sagði við hann: Herra minn, þú veist það. Og hann sagði við mig: Þetta eru þeir sem koma úr þrengingunni miklu. Þeir hafa þvegið skikkjur sínar og gjört þær hvítar í blóði lambsins. »*

„ *Hvítu skikkjurnar* “ sem ákveðnir gamlir menn klæðast getur Jean í rauninni vonast eftir svári frá einum þeirra. Og væntanlegt svar kemur: „ *Það eru þeir sem koma úr þrengingunni miklu* “, það er að segja hinir útvöldu, fórnarlömb og píslarvottar trúarstýrjalda og trúleysis eins og okkur hefur verið opinberað með

„ 5. innsigli “, í Op.6:9 til 11: *“ Hver þeirra var gefin hvít skikkju; Og þeim var sagt að hvíla sig enn um stund, þar til fjöldi samþjóna þeirra og bræðra þeirra, sem lífláta skyldu eins og þeir, væri fullkominn. »* Í Op.inb.2:22 tákna „ þrengingin mikla “ slátrun á frönsku trúleysingjabyltingarstjórninni sem framin var á milli 1793 og 1794. Til staðfestingar, í Opb.11:13, lesum við: „... sjö þúsund manns voru drepnir í þessu jarðskjálfti “; „ Sjö “ fyrir trúarbrögð og „ þúsund “ fyrir fjöldann. Franska byltingin er eins og jarðskjálfti sem drepur líka þjóna Guðs. En þessi „ mikla þrenging “ var aðeins fyrsta form þessa afreks. Önnur form þess verður náð með „ 6. básúnu “ í Rev.9, fíngerða klippingin í Rev.11 mun sýna þessa staðreynd. Fjöldi ótrúra kristinna manna verður tekinn af lífi í þriðju heimsstyrjöldinni sem „ 6. lúðurinn “ tákna og staðfestir. En síðan 1843 hefur Guð valið þá útvöldu sem hann helgar og þeir síðustu sem hann aðgreinir eru of dýrmætir í augum hans til að tortímast. Hann undirbýr þá fyrir síðasta vitnisburð jarðneskrar hjálpræðissögu; vitnisburður um trúmennsku sem þeir munu veita honum með því að vera trúir sjöunda dags hvíldardegi hans, jafnvel þegar uppreisnarmannabúðunum er hótad lífláti. Þetta lokapróf á áætlun Guðs er opinberað í boðskapnum sem „ Filadelfíu “ var fluttur í Opb.3:10 og í Op.13:15 (dauðatilskipun). Fyrir Guð er ásetningur þess virði aðgerða, og að því marki sem þeir sætta sig við hættuna á dauða, sem reynir á, eru þeir samlagadír af honum hópi píslarvotta og eru því eignadír „hvítu skikkjuna“ raunverulegu píslarvottar . Þeir munu aðeins komast undan dauðanum vegna frelsandi íhlutunar Jesú Krists. Í þessari síðustu prófraun, eftir seinni „ þrenginguna miklu “, munu þeir, með vitnisburði um trúfesti sína, aftur á móti „ þvo skikkjur sínar og hvíta þær í blóði lambsins “ og vera trúfastir allt til enda. þeim verður hótad. Við lok þessarar síðustu trúarprófs mun fjöldi þeirra sem þannig áttu að deyja sem píslarvottar vera fullkominn og dauðleg „ hvíld “ píslarvotta dýrlinga „ fimmta innsiglsins “ mun enda með upprisu þeirra. Frá 1843 og sérstaklega síðan 1994 hefur helgunarverkið, sem Guð hefur tekið að sér, gert það gagnslaust, dauði hinna sönnu útvöldu sem var lifandi og trúr allt til endurkomustundar hans og lok náðartímans sem á undan er gert það enn meira. gagnslaust.

Vers 15: „ Þess vegna eru þeir frammi fyrir háseti Guðs og þjóna honum dag og nótt í musteri hans. Sá sem í hásetinu situr mun tjalda yfir þá. »

Við skiljum að fyrir Guð tákna þessi tegund útvalinna sérstaklega háa yfirstétt. Hann mun veita honum sérstakan heiður. Í þessu versni notar andinn tvær tíðir samtengingar, nútíð og framtíð. Sagnirnar sem eru samtengdar í nútíð „ þeir eru “ og „ þjóna honum “ sýna samfellu hegðunar þeirra í holdi þeirra sem er musteri Guðs sem býr í þeim. Og þessari aðgerð verður haldið áfram á himnum eftir upprifjun þeirra af Jesú Kristi. Í framtíðinni gefur Guð svar sitt við trúfesti þeirra: „ Sá sem er í hásetinu mun tjalda yfir þá “ um eilífð.

Vers 16: „ Þeir skulu ekki frammar hungra né þyrsta frammar, og sólin skal ekki slá þá né nokkur hiti. »

Þessi orð þýða fyrir kjörna aðventista endalokanna að þeir hafi verið „ svangir “ eftir að hafa verið sviptir mat og „ þyrstir “ vegna þess að þeir voru sviptir vatni af pyndingum sínum og fangavörðum. „ Eldur sólarinnar “, þar sem „ hitinn “ er aukinn í fjórðu af síðustu sjö plágum Guðs, mun hafa brennt þær og valdið þeim þjóningum. En það var líka af eldi bálanna í páfarannsókninni, hinnar

„*hitans*“ sem píslarvottar „*fimmta innsiglsins*“ voru neyddir eða pyntaðir. Orðið „*hiti*“ tengist einnig eldi hefðbundinna vopna og kjarnorkuvopna sem notuð eru í tengslum við *sjötta lúðurinn*. Þeir sem lifðu af þessi síðustu átök munu hafa farið í gegnum eldinn. Þessir hlutir munu aldrei gerast aftur í eilífu lífi, sem aðeins hinir útvöldu munu komast inn í.

Vers 17: „*Því að lambið, sem er í miðju há sætinu, mun fæða þá og leiða þá til linda lífsins vatns, og Guð mun þerra hvert tár af augum þeirra.*»

„*Lambið*“ er í raun líka góði hirðirinn sem mun hirða ástkæra sauði sína. Guðdómleiki hans er aftur staðfestur hér með stöðu hans „*í miðju há sætinu*“. Guðdómlegur kraftur hans leiðir útvöldu sína „*til uppsprettu lífsins vatns*“, táknað mynd um eilíft líf. Og miðað við lokasamhengið þar sem síðustu útvöldu hans munu gráta við heimkomu sína, hann mun „*þerra hvert tár af augum þeirra*“. En tárin hafa líka verið hluti allra hans útvöldu sem hafa verið illa meðhöndlaðir og ofsóttir í gegnum sögu kristinnar, oft fram að síðasta andardrætti þeirra.

Athugið: Þrátt fyrir villandi útlit sem sést á okkar tímum 2020, þar sem sönn trú virðist vera horfin, spáir Guð um trúskipti og hjálpræði „fjölmennis“ sem koma frá öllum kynþáttum, þjóðerni og tungumálauppruna jarðarinnar. Það eru sönn forréttindi sem hann veitir kjörnum embættismönnum sínum að vita að samkvæmt Opinb. 9:5-10 hefur tími skilnings og allsherjar trúarfriðs aðeins verið forritaður af honum í "150" ár. (eða *fimm* spámannlegir mánuði) á milli 1844 og 1994. Andinn vitnar í þessa sérstaka viðmiðun um hina sönnu útvöldu í boðskap hans í Opb.17:8: „*Dýrið sem þú sást var og er ekki frammar. Hún verður að stíga upp úr hylðýpinu og fara til glötunar. Og þeir sem búa á jörðinni, sem nöfn þeirra voru ekki rituð í lífsins bók frá grundvöllun heimsins, munu undrast þegar þeir sjá dýrið, því að það var og er ekki frammar, og að það mun birtast aftur.*» **Hinir sannarlega útvöldu verða ekki hissa** þegar þeir sjá það sem Guð hefur boðað þeim með spámannlegu orði sínu verða að veruleika.

Opinberunarbókin 8: Fyrstu fjórir lúðrarnir **Fyrstu fjórar refsingar Guðs**

Vers 1: „*Þegar hann lauk upp sjöunda innsiglinu, varð þögn á himni í um hálfu klukkustund.*»

Opnun „*sjöunda innsiglsins*“ er afar mikilvæg, vegna þess að hún leyfir fullkomna opnun bókarinnar Opinberunarbókin „*innsigluð með sjö innsiglum*“ samkvæmt Op.5:1. Þögnin sem markar þessa opnun gefur aðgerðinni einstakan hátíðleika. Það á sér tvær röksemdir. Sú fyrri er hugmyndin um rof á sambandi milli himins og jarðar, af völdum brotthvarfs hvíldardagsins 7. mars 321. Hin síðari er útskýrð á eftirfarandi hátt: með trú auðkenni ég þetta „*sjöunda innsigli*“ með „*innsigli hins lifanda Guðs*“ í 7. kafla sem tilgreinir, að mínu mati, hinn heilaga hvíldardag helgaðan af Guði frá grundvöllun heimsins. Hann minntist á mikilvægi þess með því að gera hana að viðfangsefni fjórða af tíu boðorðum sínum. Og þar uppgötvaði ég sönnunargögn sem sýna afar mikilvægi þeirra fyrir Guð, okkar háleita skapara. En þegar í 1. Mósebók tók ég eftir því að sjöundi dagurinn var kynntur sérstaklega í kafla 2. Fyrstu sex dagarnir eru meðhöndlaðir í

kafla 1. Ennfremur er sjöundi dagurinn ekki lokaður, eins og þeim fyrri, með formúlunni “ það var kvölds og morgna “. Þessi sérstaða er réttlæt看leg með spámannlegu hlutverki sínu á sjöunda árpúsundi hjálpræðisverkefni Guðs. Sett undir tákni um eilífð hinna útvöldu sem endurleystir eru með blóði Jesú Krists, er sjöunda árpúsundið sjálft eins og dagur án enda. Til staðfestingar á þessu, í framsetningu sinni í hebresku biblíunni, Torah, er texti fjórða boðorðsins aðskilinn frá hinum og á undan honum er tákni sem krefst tíma virðingarfyllrar þögn. Þetta merki er bókstafurinn „Pé“ úr hebresku og því einangrað sem merkir brot á textanum, það tekur nafnið „pétuhot“. Hvíldarlofið á sjöunda degi hefur því alla réttlætingu fyrir því að vera merkt af Guði á sérstakan hátt. Síðan vorið 1843 hefur það valdið missi hinnar hefðbundnu mótmælendatrúar, erfingi kaþólsku „sunnudagsins“. Og eftir sömu þrautina, en haustið 1844, hefur það aftur orðið tákni þess að tilheyra Guði sem Es.20:12-20 gefur honum: „Ég gaf þeim og hvíldardaga mína til tákns milli mín og þeirra, til þess að þeir mega vita, að ég er JaHWéH, sem helgar þá.../...Helgið hvíldardaga mína, og þeir megu vera tákni milli mín og ykkar, til þess að vita megu að ég er Jahve, Guð ykkar. » Það er aðeins í gegnum hann sem hinn útvaldi getur síðan gengið inn í leyndarmál Guðs og uppgötvað nákvæma dagskrá opinberaðs verkefnis hans.

Sem sagt, í 8. kafla, kallar Guð fram röð bölvunarboða. Sem fær mig til að skoða sannleika hvíldardagsins undir hlið bölvanna sem kristnir menn hafa yfirgefið hann síðan 7. mars 321, hefur valdið fjötrum um alla kristna tíma. Þetta er líka það sem versíð sem kemur mun staðfesta með því að tengja þema hvíldardagsins við „ sjö lúðrana “, tákni um „sjö guðdómlega refsingar“ sem munu slá á kristna vantrú 7. mars 321.

Vers 2: „ Og ég sá englana sjö standa frammi fyrir Guði, og þeim voru gefnar sjö lúðra. »

Fyrsta af forréttindum sem öðlast er með helgun sjöunda dags hvíldardagsins, sjálfan helgaðan af Guði, er að skilja merkinguna sem hann gefur þema „sjö lúðra “. Með því formi nálgunarinnar sem henni er gefin opnar þetta þema algjörlega gáfur þess útvalda. Vegna þess að það gefur sönnun fyrir ásökun Guðs um „ synd “ sem vitnað er í í Dan.8:12 gegn kristna söfnuðinum. Sannarlega, þessar „sjö refsingar“ yrðu ekki beittar af Guði ef þessi synd væri ekki til. Ennfremur, í ljósi 3. Mósebókar 26, eru þessar refsingar réttlættar með hatri á boðorðum hans. Í gamla sáttmálanum hafði Guð þegar tileinkað sér sömu reglu, að refsa fyrir misgjörð hins ótrúa og spillta holdlega Ísraels. Guð skaparinn og löggjafinn sem breytist ekki, gefur okkur fallega sönnun fyrir þessu. Báðir sáttmálarnir eru háðir sömu kröfum um hlýðni og trúmennsku.

Aðgangur að þemað " lúðra " mun gera það mögulegt að sýna fram á fordæmingar í röð allra kristinna trúarbragða: kaþólskra, rétttrúnaðarmanna, mótmælenda síðan 1843, en einnig adventista síðan 1994. Það sýnir einnig almenna refsingu " sjötta trompetsins " sem mun slá þá saman áður en skilorðstímanum lýkur. Við getum þannig mælt mikilvægi þess. „ Sjöundi básúnan “ sem tengist endurkomu Krists, beinni aðgerð Guðs, verður meðhöndluð sérstaklega, eins og hvíldardagurinn, í 11. kafla, síðan verður hann þróaður víða í 18. og 19. kafla.

Á síðustu 17 öldum síðan 321, eða nánar tiltekið 1709 ár, hafa 1522 ár verið merkt af bölvunum af völdum brots á hvíldardegi þar til endurreisn hans var áætluð árið 1843 í tilskipun Dan.8:14. Og frá þeim degi endurreisnarinnar þar til Jesú Krists endurkomu árið 2030, bauð hvíldardagurinn blessun sína í aðeins 187 ár. Hvíldardagurinn hefur því um lengri tíma valdið ótrúum mönnum skaða en hinum trúföstu útvöldu. Bölvunin vinnur og þetta þema á því sinn stað í þessum 8. kafla sem sýnir guðdómlega bölvun.

Vers 3: „ *Og annar engill kom og stóð á altarinu með gullelda eldpönnu. Og þeir gáfu honum mikið reykelsi, til þess að hann skyldi færa það, með bænum allra heilagra, á gullaltarinu, sem er frammi fyrir hásetinu.* »

Í Daníel 8:13, eftir að hafa vitnað í „ *eyðandi syndina* “, kölluðu hinir heilögu í sýninni fram hinu „ *eilífa* “ sem varðaði „ *ósamboðið* „himneskt“ *prestdæmi* “ Jesú Krists, samkvæmt Hebr.7:23. Á jörðinni, síðan 538, hefur páfastjórnin tekið það burt samkvæmt Dan.8:11. Árið 1843 krafðist sáttar við Jesú Krist endurreisn hennar. Þetta er tilgangurinn með þemanu sem við tókum fyrir í þessu vers 3 sem opnar himininn og sýnir okkur Jesú Krist í táknrænu hlutverki sínu sem himnesks æðsti prestur fyrirbiðlari synda útvalinna sinna og þeirra einna. Hafðu í huga að á jörðinni, á milli 538 og 1843, er þessi vettvangur og þetta hlutverk skopstælt og rænt af athöfnum rómversk-kaþólsku páfa sem taka við hver öðrum með tímanum, og svífa stöðugt Guð um lögmætan æðsta fullveldisrétt sinn.

Vegna þess að það er sett fram í þessum kafla 8 og vegna þess að það hætti á sama tíma og hvíldardagurinn var yfirgefinn, er þetta þema fyrirbæn Jesú Krists einnig kynnt fyrir okkur undir hlið bölvunar því að hætta þessari fyrirbæn fyrir hinn kristna. fjöldinn allur af meðvitundarlausum fórnarlömbum hins heiðna rómverska „dags sólar“; þetta, jafnvel og sérstaklega, eftir villandi og tælandi nafnbreytingu: „Sunnudagur“: Drottinsdagur. Já, en frá hvaða herra? Því miður! Sú fyrir neðan.

Vers 4: „ *Reykurinn af reykelsi steig upp með bænum hinna heilögu frá hendi engilsins frammi fyrir Guði.* »

„ *Ilmvötnin* “ sem fylgja „ *bænum hinna heilögu* “ tákna notalega lyktina af fórn Jesú Krists. Það er sönnun hans á kærleika og trúfesti sem gerir bænir hans útvöldu viðunandi fyrir guðdómlegum dómi hans. Við verðum að hafa í huga í þessu vers mikilvægi þess að tengjast orðunum „ *reykur* “ og „ *bænir hinna heilögu* “. Þetta smáatriði verður notað í Rev.9:2 til að tilnefna bænir falskristinna mótmælenda, frá því nýja ástandið var komið á árið 1843.

Það sem Guð kallar fram í þessu vers er ástandið sem ríkti á milli postullegra tíma og hins bölvada dagsetningar 7. mars 321. Áður en hvíldardagurinn var látinn taka við, tók Jesús við bænum hinna útvöldu og fór fyrir þeim í nafni hans. Það er kennslumynd sem gefur til kynna að lóðrétt samband milli Guðs og hans útvöldu sé viðhaldið. Það mun vera svo lengi sem þeir bera vitni um trúmennsku við persónu hans og sannleikakennslu hans, allt til 321. Árið 1843 mun prestdæmi Jesú *hefja* alla sína blessuðu starfsemi á ný í þágu hinna útvöldu adventistadýrlinga. Hins vegar, á milli 321 og 1843, nutu umbótasinnar góðs af náðun hans, eins og þeir sem voru á *Þýatíru tímabilinu* .

Vers 5: „ *En engillinn tók eldpönnuna, fyllti það eldi frá altarinu og kastaði því á jörðina. Og það voru raddir og þrumur og eldingar og jarðskjálfti.* »

Aðgerðin sem lýst er er sýnilega ofbeldisfull. Það er Jesú Krists við lok fyrirbænarþjónustu hans þegar tíminn kemur fyrir endalok náðartímans. Hlutverki „altarsins“ lýkur og „eldurinn“, mynd friðþægingardauða Jesú Krists, er „varpað á jörðina“ og krefst refsingar frá þeim sem vanmat það, og fyrir suma, fyrirlitið. Endir heimsins sem markaður er af beinni íhlutun Guðs er kallaður fram hér með lykilformúlunni sem birtist í Op.4:5 og 2. Mós.19:16. Yfirlitið yfir kristna tíma lýkur með þessari „aðventista“ tilkomu Jesú Krists.

Eins og með hvíldardaginn er þema himneskrar fyrirbænar Jesú Krists sett fram undir hlið bölvunar dóms hans á árunum 321 til 1843. Hinir heilögu sem efast um andann um það, í Dan.8:13, höfðu góðar ástæður fyrir því að vilja vita hvenær hið „eilífa“ prestdæmi yrði tekið við af Jesú Kristi.

Athugið : Án þess að draga fyrri túlkun í efa er önnur skýring skynsamleg. Í þessari annarri túlkun er hægt að tengja lok þemaðrar fyrirbænar Jesú Krists við dagsetninguna 7. mars 321, augnablikinu þegar kristnir menn yfirgáfu hvíldardaginn leiddi til reiði sem vestrænir menn myndu friðþægja. Kristni, með „sjö lúðra“ sem koma úr vers 6 sem fylgir. Þessi tvöfalda skýring er þeim mun réttmætari þar sem brotthvarf hvíldardagsins hefur afleiðingar allt til enda veraldar, árið 2030, árið þegar Jesús Kristur mun að eilífu fjarlægja sig frá rómverska páfastjórninni og síðasta bandaríska. Stuðningur mótmælenda, rangar fullyrðingar þeirra um að þjóna og koma fram fyrir hann. Jesús mun þá endurtaka titil sinn „Höfuð“ kirkjunnar sem páfádómurinn rændi sér. Reyndar, ólíkt hinum trúföstu útvöldu, munu fallnir vantrúaðir kristnir menn hunsa tilskipun Dan.8:14 og afleiðingum hennar allt til enda veraldar; sem réttlætir skelfingu þeirra þegar Jesús kemur aftur samkvæmt kenningu Op.6:15-16. Fyrir 2030 munu fyrstu sex „lúðrarnir“ verða framreiddir á milli 321 og 2029. Með „sjötta básúnu“, síðustu viðvörunarrefsingunni fyrir endanlega útrýmingu, refsar Guð uppreisnargjarnum kristnum mönnum mjög harðlega. Eftir þessa sjöttu refsingu mun hann skipuleggja skilyrðin fyrir síðasta alheimsprófi trúarinnar og í þessu samhengi verður opinberað ljósið boðað og kunnugt öllum eftirlifendum. Það er frammi fyrir sýndum sannleika sem hinir útvöldu og hinir föllnu munu síðan, með frjálsu vali sínu, komast frammi fyrir ógn um dauða í átt að endanleg örlögum sínum sem verða: eilíft líf fyrir hina útvöldu, endanlegur og alger dauði fyrir hina föllnu. .

Vers 6: „Og englarnir sjö, sem höfðu básúnurnar sjö, bjuggust til að blása.“»

Frá þessu vers gefur andinn okkur nýtt yfirlit yfir kristna tíma og tekur sem þema „sjö lúðrana“ það er „sjö refsingar í röð“ sem dreift hefur verið um kristna tíma síðan 7. mars 321, árið þar sem „synd“ var opinberlega og **borgaralega** stofnað. Ég minnst þess að í formála Opinberunarbókarinnar 1 er „rödd“ Krists sjálf þegar borin saman við hljóð „lúðra“. Þetta tæki, sem notað er til að vara fólkið í Ísrael við, hefur í sjálfu sér fulla merkingu Apocalypse opinberunarinnar. Viðvörunin varar við gildrum sem óvinurinn setur.

Vers 7: „Hið fyrsta hringdi. Og það var hagl og eldur blandað blóði, sem kastað var á jörðina. Og þriðjungur jarðarinnar brann upp, og þriðjungur trjáanna brann upp, og hver græn jurtt brann upp.“»

Fyrsta refsing: hún var framkvæmd á milli 321 og 538, með ýmsum innrásum svokallaðra „barbarískra“ þjóða í Rómaveldi. Ég man sérstaklega eftir

fólki „Húnanna“, en leiðtogi þeirra Attila sagði að hann væri, með réttu, „plága Guðs“. Plága sem kveikti í hluta Evrópu; norðurhluta Gallíu, Norður-Ítalíu og Pannóníu (Króatía og vestur-Ungverjaland). Einkunnarorð hans voru: Ó hversu frægur! „Þar sem hesturinn minn fer framhjá, vex grasið ekki aftur. Aðgerðir hans eru fullkomlega dregnar saman í þessu versí 7; ekkert vantar, allt er til staðar. „*Hæll*“ er tákn eyðileggingar uppskerunnar og „*eldur*“ er tákn um eyðingu neysluefna. Og auðvitað er „*blóð úthellt á jörðu*“ tákn mannlífa sem eru drepin með ofbeldi. Sögnin „*kastað*“ gefur til kynna reiði skaparans, löggjafans og frelsarans Guðs sem hvetur og stýrir aðgerðum eftir að hafa „*kastað eldi frá altarinu*“ í versí 5.

Á sama tíma lesum við í 3. Mós.26:14 til 17: „*En ef þú hlýðir ekki á mig og gjörir ekki öll þessi boðorð, ef þú fyrir lítur lög mín og sál þín hefur andstyggt á mínum dómum, svo að þú gjörir ekki öll boðorð mín og brýtur sáttmála minn, þá mun ég gjöra þér þetta. Ég mun senda yfir þig skelfingu, neyslu og hita, sem mun láta augu þín þjást og sál þína þjást. og þú munt sá sæði þínu til einskis, óvinir þínir munu eta þau. Ég mun snúa augliti mínu gegn þér, og þú munt verða ósigur fyrir óvinum þínum. Þeir sem hata þig munu drottna yfir þér, og þú munt flýja án þess að vera eltur.*»

Vers 8: „*Síðan hringdi. Og einhverju eins og miklu fjalli, sem brann í eldi, var kastað í sjóinn; og þriðjungur sjávar varð að blóði,*

Önnur refsing : Lykillinn að þessum myndum er í Jer.51:24-25: „*Ég mun endurgjalda Babýlon og öllum íbúum Kaldeu fyrir allt það illt sem þeir hafa gjört Síon fyrir augum þínum, segir JaHWéH. Sjá, ég er á móti þér, eyðingarfall, segir Drottinn, þú sem eyddi allri jörðinni! Ég mun rétta út hönd mína yfir þig, velta þér niður af klettunum og gjöra þig að eldfjalli.*» Það er í þessu versí 8 sem andinn kallar fram rómverska páfastjórnina undir táknrænu nafni sínu „*Babýlon*“ sem mun birtast í formi „*Babýlon hina frábært*“ í Op.14:8, 17:5 og 18:2. „Eldurinn“ festist við persónuleika hennar og kallar fram jafnmikið það sem mun eyða henni við endurkomu Krists og síðasta dóminn, eins og það sem hún notar til að kveikja hatur á þeim sem samþykkja hana og styðja: evrópskir konungar og kápólskar þjóðir þeirra. . . . Hér eins og í Daníel táknar „*hafid*“ mannkynið sem hefur áhyggjur af spámannlegu hulunni; mannkyni nafnlausra þjóða sem í rauninni héldust heiðnir þrátt fyrir kristna trúskipti. Fyrsta afleiðingin af stofnun páfastjórnarinnar árið 538 var að ráðast á fólk til að snúa því til baka með vopnuðu hervaldi. Orðið „*fjall*“ táknar öflugan landfræðilegan erfiðleika. Það er sú sem er við hæfi að skilgreina stjórn páfa sem, óvinur Guðs, er engu að síður vakinn af guðlegum vilja hans; þetta til að herða trúarlíf ótrúra kristinna manna sem leiða til ofsókna, þjáningar og dauða meðal þeirra og utan fólks af mismunandi trúarbrögðum. Skyldutrúarbrögð eru nýjung vegna brots á helgum hvíldardegi Guðs. Við eigum honum að þakka óþarfa fjöldamorð á nauðungarskiptum sem Karlamagnús framkvæmir og skipanir krossferðanna sem beindust gegn múslimskum þjóðum, sem Urban II páfi hóf; allt sem spáð var í þessum „*seinni básúnu*“.

Vers 9: „*Og þriðjungur lífvera í hafinu dó, og þriðjungur skipanna fórst.*”

Afleiðingarnar eru alhliða og munu vara til enda veraldar. Orðin „ haf “ og „ skip “ munu finna merkingu sína í átökum við múslima við Miðjarðarhafið, en einnig við Afríku- og Suður-Ameríkuþjóðirnar, þar sem hin sigrandi kaþólska trú sem sett er á mun leiða til hræðilegra fjöldamorða á frumbyggjum. .

Á sama tíma lesum við í 3. Mós.26:18 til 20: „ *Ef þú hlustar ekki á mig þrátt fyrir þetta mun ég refsa þér sjö sinnum meira fyrir syndir þínar. Ég mun brjóta hroka styrks þíns, ég mun gjöra himin þinn að járn og jörð þína að eir. Kraftur þinn mun tæmast til einskis, land þitt mun ekki gefa af sér og tré jarðarinnar munu ekki bera ávöxt sinn.* » Í þessu versni boðar Guð trúarlega herðingu sem á kristnum tímum er framkvæmt með því að Róm hefur farið úr heiðni til páfa. Við skulum athuga áhugann á því að í tilefni þessarar breytingar yfirgaf rómversk yfirráð "Capitol" til að setja upp páfadóminn í Lateran-höllinni sem staðsett er nákvæmlega á "Caelius", það er himninum. Hið harkalega páfastjórn staðfestir hina spáðu trúarlegu harðneskju. Ávöxtur kristinnar trúar er breyttur. Í stað mildi Krists kemur yfirgangur og grimmd; og trúmennska við sannleikann breytist í óheilindi og ákafa fyrir trúarlygi.

Vers 10: „ *Hið þriðja hringdi. Og af himni féll stór stjarna, sem logaði eins og blys; og það féll á þriðjung ána og á vatnalindunum.* »

Þriðja refsing : Hið illa sem myndast ágerist og nær hámarki undir lok miðalda. Framfarir í vélrænni prentun studdu útgáfu heilagrar biblíu. Með því að lesa hana uppgötva kjörnir embættismenn sannleikann sem hún kennir. Hún réttlætir þannig hlutverk „ *tveggja vottanna* “ sem Guð gefur henni í Opinb. 11:3: „ *Ég mun gefa vottum mínum tveimur vald til að spá, klædd hærusekk, í þúsund tvö hundruð og sextíu daga .* » Kaþólsk trú styður sína eigin trúarkenningar og byggir aðeins á Biblíunni til að réttlæta nöfn dýrlinga sem hún lætur þegna sína dýrka. Vegna þess að biblíueign er fordæmd af henni og það útsetur eigandann fyrir pyndingum og dauða. Það er uppgötvun biblíulegs sannleika sem réttlætir myndina sem gefin er í þessu versni: „ *Og af himni féll stór stjarna, sem logaði eins og kyndill . Eldurinn festist enn við myndina af Róm sem að þessu sinni er táknud með „ mikilli eldstjörnu “ eins og „ mikla brennandi fjallið “.* Orðið „ *stjarna* “ sýnir fullyrðingu þess að „ *lýsa jörðina* “ á trúarlegan hátt samkvæmt 1. Mós.1:15; og þetta í nafni Jesú Krists, sem hún segist vera ímynd hins sanna „ *kyndils* “, ljósbera sem hann er borinn saman við í Ap.21:23. Hún er enn jafn „ *frábær* “ og þegar hún byrjaði, en ofsækjandi eldur hennar hefur magnast og farið úr „ *brennandi* “ ástandi yfir í „ *brennandi* “. Skýringin er einföld, fordæmt af Biblíunni, reiði hennar er þeim mun meiri þar sem hún neyðist til að andmæla útvöldu Guðs opinberlega. Sem samkvæmt Rev.12:15-16 neyðir það til að færa sig frá stefnu hins slæglega og villandi „ *snáms* “ *yfir í stefnu hins opinberlega ofsækja „ dreka* “. Andstæðingar þess eru ekki aðeins friðsælir og kurteisir útvaldir Guðs, það er líka og umfram allt fyrir framan hann falskur mótmælendatrú, meira pólitískur en trúarlegur, vegna þess að hann hunsar skipanir Jesú Krists og grípur til vopna, hann drepur og fjöldamorð á jafn mörgum og kaþólsku herbúðirnar. „ *Þriðjungur ána* “, það er hluti af íbúum kristinnar Evrópu, varð fyrir kaþólskum yfirgangi eins og „ *uppsprettur vatnsins* “. Fyrirmynd þessara vatnslinda er Guð sjálfur samkvæmt Jer.2:13: „ *Því að fólk mitt hefur drýgt tvöfalda synd: Þeir hafa yfirgefið mig, sem er uppspretta lifandi vatns,*

til að grafa sér brunna, sprungna brunna, sem halda ekki vatni. » Í fleirtölu, í þessu versí, tilgreinir andinn með „vatnslindum“ hina útvöldu sem mótaðir eru í mynd Guðs. Jóhannesarguðspjall 7:38 staðfestir og segir: „Hver sem trúir á mig, úr honum munu renna ár lifandi vatns, eins og ritningin segir. » Þessi orðatiltæki vísar einnig til þess að börn skírast sem frá fæðingu, án þess að hafa samráð við þau, fá trúarmerki sem gerir þau að viðfangsefni óvals trúarlegs málefnis. Þegar þeir vaxa úr grasi munu þeir einn daginn grípa til vopna og drepa andstæðinga vegna þess að trúarsíðir þeirra krefjast þess af þeim. Biblían fordæmir þessa meginreglu vegna þess að hún segir: „Hver sem trúir og lætur skírast mun hólpinn verða, en hver sem trúir ekki mun dæmdur verða (Markús 16:16).“

Vers 11: „Nafn þessarar stjörnu er Malurt; Og þriðjungur vatnsins breyttist í malurt, og margir menn dóu við vatnið, af því að þeir voru orðnir bitrir. »

Í andstöðu við hreina og þorstaslökkvandi vatnið sem táknar Biblíuna, ritað orð Guðs, er kaþólskri kenningu líkt við „malurt“, bitur, eitraðan og jafnvel banvænan drykk; þetta er réttlæt看legt þar sem lokaniðurstaða þessarar kennslu verður eldur „annar dauða hins síðasta dóms“. Hluti, „þriðjungur“ manna, er umbreytt af kaþólskri eða fölsku mótmælendakenningu sem hún hefur fengið. „Vötnin“ eru bæði menn og biblíuleg kennsla. Á 16. ^{öld} misnotuðu vopnaðir mótmælendahópar Biblíuna og kennslu hennar og í mynd þessa vers voru menn drepnir af mönnum og með fölskum trúarkeningum. Þetta er vegna þess að karlmenn og trúarbragðakennsla eru orðin bitur. Með því að lýsa því yfir að „vötnin væru orðin bitur“, veitir Guð svar við ásökun um „grunur um afbrýðisemi“ sem hefur haldist óleyst frá Opb.6:6 í 3. innsigli. Hann staðfestir, á þeim tíma sem ritað orð hans kemur til að gera það, þá ásökun um framhjáhald sem hann hefur borið fram gegn þinginu síðan 7. mars 321 sem var á undan þeim tíma sem opinbera framhjáhaldið var kallað Pergamum í Apo.2:12 fyrir 538.

Jafnframt lesum við í 3. Mós.26:21-22: „Ef þú stendur gegn mér og hlýðir ekki á mig, mun ég slá þig sjö sinnum meira eftir syndum þínum. Ég mun senda á móti þér dýr merkurinnar, sem munu ræna þig börnum þínum, sem munu eyða fínaði þínum og draga þig niður í fáa. og vegir þínir munu verða í eyði. » Samhliða rannsókn á 3. Mósebók 26 og 3. básúnu Opinberunarbókarinnar sýnir þann dóm sem Guð ber um upphaf tíma siðbótarinnar. Hinir sönnu útvöldu þess halda áfram að vera friðsamir og afsagnir, og sætta sig við dauða eða útleið sem sannir píslarvottar. En fyrir utan hið háleita fordæmi þeirra, sér hann aðeins grimm „dýr“ sem takast á við hvert annað, oftast af persónulegu stolti, og sem drepa menn af grimmd kjötætra villtra dýra. Þessi hugmynd mun taka á sig mynd í Op.13:1 og 11. Það er hápunktur þess tíma þegar hinn útvaldi er leiddur „í eyðimörkina“ (= réttarhöld) í Opinb.12:6 - í eymdinni. 14 með rituðu biblíulegu „tveir vottum“ Guðs frá Opb.11:3. Ópolandi valdatíð páfadómsins sem spáð var í 1260 ár mun líða undir lok.

Vers 12: „Hið fjórða hringdi. Og þriðjungur sólarinnar var sleginn, þriðjungur tunglsins og þriðjungur stjarnanna, svo að þriðjungur varð myrkvaður, og dagurinn missti þriðjung af birtu sinni, og nóttin sömuleiðis. »

Fjórða refsing: Andinn sýnir hér „þrenginguna miklu“ sem boðuð er í Op.2:22. Í táknum opinberar það áhrif sín fyrir okkur: að hluta til er „sólin“, tákn

Ljós Guðs, slegin. Einnig, að hluta til, var „*tunglið*“, tákni trúarbráða myrkursins sem varðaði, árið 1793, hræsnara kaþólikka og mótmælenda, einnig slegið. Undir tákningu „*stjörnur*“ er hluti kristinna manna, sem kallaður er *til að upplýsa jörðina*, einnig sleginn hver fyrir sig. Hver getur svo slegið á hið sanna og falska kristna trúarljós? Svar: hugmyndafræði trúleysis talin stóra ljós þess tíma. Ljós hennar myrkva alla aðra. Rithöfundar sem skrifa bækur um þetta efni eru í miklum metum og sjálfir kallaðir „uppljómun“ eins og Voltaire og Montesquieu. Hins vegar eyðir þetta ljós í fyrsta lagi mannlífum í keðju og úthellir blóðstraumum. Eftir höfuð Lúdvíks XVI konungs og eiginkonu hans Marie-Antoinette, féllu þeir sem voru iðkandi kaþólikkar og mótmælendur aftur undir fallbyltingum byltingarmanna. Þessi athöfn guðlegs réttlætis réttlætir ekki trúleysi; en markmiðið réttlætir meðalið og Guð getur aðeins steipt harðstjóra af stóli með því að andmæla þeim með æðri, öflugri og sterkari harðstjórn. „*Máttur og kraftur*“ er Drottins í Opb.7:12.

Á sama tíma lesum við í 3. Mós.26:23 til 25: „*Ef þessar refsingar leiðrétta þig ekki og ef þú stendur á móti mér, mun ég líka standa gegn þér og ég mun slá þig sjö sinnum meira fyrir syndir þínar. Ég mun leiða sverðið gegn þér, sem mun hefna míns sáttmála*; Þegar þér safnast saman í borgum yðar, mun ég senda plágu á meðal yðar, og þú munt verða seldur í hendur óvínarins.“ „*Sverðið sem mun hefna bandalags míns*“ er svo sannarlega hlutverkið sem Guð veitti frönsku þjóðernistrúleysingjastjórninni með því að afhenda henni höfuð seka um andlegt framhjáhald sem framið var gegn henni. Eins og plága verssins, setti þessi trúleysingja stjórn af stað meginreglu um fjöldaafökur þannig að böðlar gærdagsins urðu fórnarlömb morgundagsins. Samkvæmt þessari meginreglu virtist þessi helvítis stjórn líkleg til að svelta allt mannkyn í dauðann. Þetta er ástæðan fyrir því að Guð mun gefa honum nafnið „*djúpið*“, „*dýrið sem rís upp úr hylðýpinu*“, í Opinb. 11:7 þar sem hann þróar þema sitt. Þetta vegna þess að í 1. Mós.1:2, tákna þetta nafn jörðina án lífs, án forms, óreiðukennda og sem til lengri tíma litið myndi hin kerfisbundna eyðilegging sem trúleysingin myndu endurskapa. Sem dæmi má nefna að örlög kaþólsku og konungsríkisins Vendée hafa verið endurnefnd „Hefnd“ af byltingarmönnum sem höfðu það verkefni að gera það að auðn og óbyggt land.

Vers 13: „*Og ég leit og heyrði örn fljúga á miðjum himni og sagði hárrí röddu: Vei, vei, vei þeim sem búa á jörðinni vegna annarra lúdrahljóma englanna þriggja. sem mun hringja!*»

Franska byltingin hafði morðáhrif sín en hún náði því markmiði sem Guð óskaði eftir. Það batt enda á harðstjórn trúarbragða og eftir hana ríkti umburðarlyndi. Þetta er augnablikið þegar, samkvæmt Rev.13:3, var kaþólska „*hafdýrið*“ „*sárt til dauða en læknað*“ vegna kraftmikils yfirvalds *Napóleons* „*örnsins*“, sem sett er fram í þessu vers, sem endurhæfði hann. Í gegnum Concordat hans „... örn sem flýgur á miðjum himni“ tákna hátið á yfirráðum *Napóleons*^{I. keisara}. Hann náði yfirráðum sínum yfir allar Evrópuþjóðir og mistókst gegn Rússlandi. Þetta val býður okkur upp á mikla nákvæmni í tímasetningum atburða, því er lagt til að tímabilið 1800 til 1814 hafi verið. Hinar gífurlegu afleiðingar þessarar valdatíðar eru traustur mælikvarði sem réttlætir komuna á lykildegi Daníels 8:14, 1843. Þessi mikilvæga stjórn í sögu Frakklands landsins

verður, fyrir Guð, handhafi hræðilegrar tilkynningar, síðan eftir hann mun hin almenna kristna trú ganga inn í þann tíma þegar hún verður slegin af Guði af þremur stórum „ óhöpp “ . Endurtekið þrisvar sinnum snýst það um fullkomnun „ ógæfu “; þetta vegna þess að inn í árið 1843, eins og Apo.3:2 kennir, krefst Guð kristinna manna, sem halda fram hjálpræði Jesú Krists, að þeir ljúki loksins siðbótinni sem hafin var síðan 1170, dagsetningu þegar Pierre Valdo endurreisti biblíulegan sannleika að fullu, og þeir framleiddu „ fullkomin verk “; þessi fullkomnun er krafist í Op.3:2 og samkvæmt tilskipun Daníels 8:14. Afleiðingar gildistöku þess birtast hér í formi þriggja meiriháttar „ óhappa “ sem við munum nú rannsaka sérstaklega. Ég vil enn og aftur benda á að það sem gerir þetta tímabil trúarfriðar, þversagnakennt, að miklu „ ógæfu “, er arfleifð fransks þjóðernistrúleysis sem gegnsýrir og mun allt til enda veraldar gegnsýra huga vestrænna manna. Þetta mun ekki hjálpa þeim að ná þeim umbótum sem Guð krafðist frá 1843. En nú þegar hafði " sjötta innsiglið " í Op.6:13 sýnt fyrsta þessum " ógæfum " með mynd af " fallandi stjörnum " miðað við " grænar fíkjur " , þar af leiðandi ekki búið að samþykkja algjöran andlegan þroska sem Guð krafðist frá 1843. Og himneska táknið um viðvörðun Guðs var gefið 13. nóvember 1833 samhliða fyrirhuguðum tíma þegar tilkynnt var um hina þrjá stóru. „ óhappi “ í versinu sem rannsakað var.

Í opinberun sinni kallar andinn fram orðatiltækið „ íbúar jarðar “ til að tilnefna mennina sem hinir þrír stóru miða á. *spáði* „ óförum “ . Andinn er skorinn frá Guði og aðskilinn af vantrú sinni og synd og tengir þá við „ jörðina “ . Aftur á móti tilnefnir Jesús sanna trúu útvöldu sína með orðatiltækinu „ þegnar himnaríkis “; Heimaland þeirra er ekki „ jörð “ heldur „ himinn “ þar sem Jesús „ bjó þeim stað “ samkvæmt Jóhannesi 14:2-3. Þannig að í hvert sinn sem þetta orðatiltæki „ íbúar jarðar “ er vitnað í Apocalypse, er það til að tákna uppreisnargjarnt mannkyn aðskilið frá Guði í Jesú Kristi.

Opinberunarbókin 9: 5. og 6. lúðurinn „Fyrsta“ og „seinni mikla ógæfan“

5. lúðurinn : „Fyrsta mikla vei“ fyrir mótmælendur (1843) og aðventista (1994)

Athugið : Við fyrsta lestur birtir þetta þema „ 5. básúnunnar “ í táknrænum myndum dóminn um að Guð kveður upp mótmælendatrúarbrögðin sem hafa fallið í skömm síðan vorið 1843. En það kemur með viðbótarkenningar sem staðfesta spádómsyfirlýsingarnar sem gefnar voru til systir ^{okkar} sjöunda dags aðventista, frú Ellen Gould White, sem Jesús hafði valið sem sendiboða sinn. Spádómsverk hans lýsti sérstaklega upp tíma síðasta lokaprófs trúarinnar; Spár hans verða staðfestar í þessum skilaboðum. En það sem systir okkar vissi ekki var að þriðja vænting aðventista var skipulögð af Guði til að prófa sjálfa sjöunda dags aðventistakirkjuna. Vissulega hefur þessi þriðja vænting ekki tekið almenna þróun þeirra tveggja á undan, en umfang hinna nýju opinberuðu sannleika sem fylgja henni bætir upp þennan augljósa veikleika. Þetta er ástæðan fyrir því, eftir að hafa verið prófuð af Jesú Kristi á árunum 1983 til 1991 í Valence-sur-Rhône, Frakklandi, og á Míritíus, eftir að hann hafnaði síðustu spádómsljósum hans, var opinber aðventismakennsla „varpað upp“ af frelsara *sálna* í 1994, dagsetning byggð með því að nota hina spámannlegu „fimm mánuði“ í 5. og 10. versni þessa kafla 9. Þess vegna á þessi myndræni dómur Drottins við hina ýmsu hlið mótmælendatrúarinnar við seinni lestur um Sjöunda dags aðventismi féll í fráhrarfi, aftur á móti, vegna synjunar á guðlegu spámannlegu ljósi; þetta, þrátt fyrir viðvaranirnar sem Ellen G. White gaf í kaflanum „afneita ljósinu“ í bók sinni sem beint er til aðventistakennara „The Evangelical Ministry“. Árið 1995 staðfesti hið opinbera bandalag aðventismans við mótmælendatrú hinn réttláta dóm sem Guð spáði. Taktu eftir þeirri staðreynd að fallin tvö hafa sömu orsök: höfnun og fyrirlitningu á spámannlegu orði sem Guð lagði til, af þjóni sem hann valdi í þetta verkefni.

„Ógæfa“ er stund hins illa sem hvatamaður og innblástur er Satan, óvinur Jesú og útvöldu dýrlinga hans. Andinn mun opinbera okkur í myndum hvað lærisveinn Jesú Krists verður þegar honum er hafnað af honum til að vera framseldur djöflinum; sem þá er sannarlega mikil „ógæfa“.

Vers 1: „Hinn fimmti hringdi. Og ég sá stjörnu sem hafði fallið af himni til jarðar. Lykillinn að gryfjunni í undirdjúpinu var honum gefinn ,

„fimmta“, en mikilli viðvörðun er beint til hinna útvöldu Krists sem hefur verið aðskilinn síðan 1844. „Stjarnan sem hafði fallið af himni“ er ekki „stjarnan“ Absinthe frá fyrri kafla sem ekki „féll“, „á þar jörð“, en „á THE

ám Og THE heimildir af vatni “. Það er tímabil „Sardis“ þar sem Jesús minnst þess að hann „heldur á stjórnunum sjö í höndum sér“. Fyrir „verkin“ hans, sem lýst var „ófullkomin“, kastaði Jesús „stjörnu“ mótmælenda sendiboðans til jarðar.

Þrautagöngu aðventista var mörkuð vorið 1843 við lok fyrstu væntinga um endurkomu Jesú Krists. Önnur bið eftir þessari endurkomu lauk 22. október 1844. Það var aðeins í lok þessarar annarrar prófunar sem Guð gaf sigurvegurinum þekkingu og iðkun heilaga laugardags hvíldardagsins. Þessi hvíldardagur tók síðan við hlutverki „innsigli Guðs“ sem vitnað er í 4. versni þessa kafla 9. Innsíglun þjóna þess hófst því eftir lok seinna prófsins, haustið 1844. Hugmyndin er eins og fylgir: orðatiltækið „sem var fallið“ miðar við dagsetningu vorsins 1843, gildistíma tilskipunarinnar í Dan.8:14 og lok fyrstu aðventistaréttarins, í andstöðu við haustið 1844 sem markar upphaf innsíglunar útvaldir sigurvegarar og þema þessa „5. trompet“, en markmið Guðs er að opinbera fall mótmælendatrúarinnar og aðventismans sem mun gera bandalag við hann eftir 1994, endalok „fimm mánaða“ sem spáð var fyrir um í 5. og 10. versni. Þannig að á meðan „fimm mánuðir“ þessa þema hefjast haustið 1844, var samhengið við upphaf innsíglunarinnar, í meginnefni, mótmælendatrúin „fallin“ fyrir þennan dag, frá því vorið 1843. Við sjáum síðan hvernig guðleg opinberun virðir nákvæmlega afrekaðar sögulegar staðreyndir. Dagsetningarnar tvær 1843 og 1844 hafa hvor um sig ákveðið hlutverk.

Yfirgefin af Jesú, sem afhenti hana djöflinum, féll mótmælendatrúin í kaþólska „brunninn“ eða „djúp Satans“ sem siðbótarmenn fordæmdu sjálfir á tíma siðbótarinnar í Opb. 2:24. Með því að segja að hún falli „á jörðina“, staðfestir andinn á lúmskan hátt auðkenni mótmælendatrúarinnar sem táknuð er með orðinu „jörð“ sem minnir á brotthvarf hennar úr kaþólskri trú sem kallast „haf“ í Opb.13 og 10:2. Í „Filadelfíu“ boðskapnum kynnir Jesús „dyr“ sem eru opnar eða lokaðar. Hér opnar lykill mjög aðra leið fyrir þá þar sem hann gerir þeim kleift að fá aðgang að „hyldýpi“ tákni um hvarf lífsins. Þetta er stundin þegar fyrir þá „ljós verður að myrkri“ og „myrkur verður ljós“. Með því að tileinka sér meginreglur lýðveldisheimspekilegra hugsana sem arfleifið sína missa þeir sjónar á raunverulegum heilagleika trúarinnar sem hreinsað er með blóði Jesú Krists. Við skulum athuga nákvæmnina „honum var gefin“. Sá sem þannig gefur hverjum eftir verkum hans er Jesús Kristur hinn guðdómlegi dómari. Því að hann er líka lykлавörður; „lykill Davíðs“ fyrir hina blessuðu útvöldu 1873 og 1994, samkvæmt Rev.3:7, og „lykillinn að botnlausu gryfjunni“ fyrir hina föllnu 1843 og 1994.

Vers 2: „Og hún opnaði gryfju djúpsins. Og reykur kom upp úr brunnum, eins og reykur úr miklum ofni. og sólin og loftið myrkvuðu af reyknum frá brunnum.“»

Mótmælendatrúin breytir herra og örlögum og verk hennar breytast líka. Hún fær því aðgang að þeim óþessandi örlögum að þurfa að þola eyðileggingu síðasta dómsins með „eldi“ hins „seinni dauða“ sem minnst verður á í Opinb. 19:20 og 20:10. Með því að taka mynd af „diki elds og brennisteins“ verður þetta „eldur“ síðasta dóms „mikill ofn“ sem ógnar þeim sem brjóta boðorð Guðs frá boðun þeirra á Sínaíffjalli samkvæmt 2. Mós.19:18: „Sínaíffjall var allt í reyk, af

Því að Drottinn hafði stigið þar niður í miðjum eldi. Þessi reykur steig upp eins og reykur úr ofni, og allt fjallið skalf ákaflega. » Andinn notar síðan kvikmyndataeknina sem kallast „flashback“, afturhvarfið, sem sýnir verkin sem urðu til á lífi, hinir föllnu þjónuðu djöflinum. Orðið „reykur“ hefur hér tvöfalda merkingu: eldurinn í „ofninum mikla“ sem við lesum um í Opínb. 14:11: „Og reykur kvala þeirra stígur upp um aldir alda; og þeir hafa hvorki hvíld dag né nótt, þeir sem tilbiðja dýrið og líkneski þess, og hver sem tekur við merki nafns þess, heldur einnig „bænir hinna heilögu“ samkvæmt Op.5:8, hér eru þeir falskir dýrlingar. Vegna þess að mikil trúarstarfsemi sem birtist í bænum réttlætir þessi orð sem Jesús beindi til hans í Sardis árið 1843: „Þú ert talinn vera á lífi; og þú ert dáinn.“ Dauði, og tvisvar dauður, þar sem leiðbeinandi dauðinn er „seinni dauði“ hins „síðasta dóms“. Þessi trúarstarfsemi blekkir alla nema Guð og hans útvöldu sem hún upplýsir. Þessi útbreidda blekking er „gabb“ eins og nútímaheimurinn segir. Og það er svo sannarlega hugmyndin um vímu sem andinn gefur til kynna með myndinni af „reyk“ sem dreifist um „loftið“ að því marki að hylja „sólina“. Ef hið síðarnefnda er tákn hins sanna guðlega ljóss, táknar „loft“ hið frátekna ríki djöfulsins, kallaður „höfðingi krafta loftsins“ í Ef.2:2, og sem Jesús kallar „prinsinn“. Þessa heims“ í Jóhannesi 12:31 og 16:11. Í heiminum er markmið rangra upplýsinga að fela sannleika sem verða að vera leyndir. Á trúarlegu stigi er það það sama: sannleikurinn er aðeins fyrir þann útvalda. Fjölgun mótmælendahópa hefur í raun haft þann árangur að hylja tilvist sjöunda dags adventistatrúar; þetta þar til árið 1995 þegar þeir buðu hana velkomna í sínar raðir fyrir „miklu ógæfu“ hennar. Í þessu nýja andlega ástandi verða þeir fórnarlömb annars dauðans sem mun umbreyta yfirborði jarðar í eldsofn. Boðskapurinn er skelfilegur og við getum skilið hvers vegna Guð bauð honum ekki skýrt. Það er frátekið fyrir hina útvöldu svo þeir skilji hvaða örlög þeir hafa sloppið.

Vers 3: „Engisprettur komu út með reyk og dreifðust um jörðina. og þeim var gefið vald eins og kraftur sporðdreka jarðarinnar.“ »

Bæirnir táknaðar með „reyk“ koma frá munn og huga fallinna mótmælenda, því eru karlar og konur táknaðar með „engisprettum“ vegna fjölda þeirra. Það er í raun fjöldinn allur af mannverum sem féllu árið 1843 og ég minni á að árið 1833, tíu árum áður, hafði Drottinn gefið hugmynd um þennan fjölda með „hrun stjarnanna“ sem framkvæmt var aðfaranótt 13. nóvember. 1833 milli miðnættis og 5 að morgni, samkvæmt sögulegum vitnisburði sjónarvotta. Enn og aftur ber orðatiltækið „á jörðinni“ tvöfalda merkingu jarðneskrar framlengingar og sjálfsmynd mótmælenda. Hverjum finnst gaman að eyðileggja og hrikalegar „engisprettur“? Ekki bændur, og Guð er ekki lengur hrifinn af trúuðum sem svíkja hann og vinna með andstæðingnum að því að eyða uppskeru hans útvöldu, svo þetta tákn er notað um þá. Síðan, í Esekíel 2, þessum stutta kafla af 10 versum, er 6 sinnum vitnað í orðið „uppreisnarmaður“ til að tákna „uppreisnarmenn“ Gyðinga sem Guð kemur fram við sem „þyrna, þyrna og þyrna og sporðdreka“. Hér snertir þetta hugtak „sporðdreki“ uppreisnarmenn mótmælenda. Í 3. versu undirbýr vísunin um kraft hans notkun á mikilvægustu fíngerðu tákni. Kraftur „sporðdreka“ er að stinga fórnarlömb sín banvænt með stinginum í „halanum“. Og þetta orð „hali“ fær grundvallarmerkingu í guðlegri hugsun sem birtist í

Jesaja 9:14: „ *spámaðurinn sem kennir lygar er halinn* “. Dýr nota „ *halann* “ til að reka burt og þeyta flugur og önnur sníkjudýr sem angra þau. Hér finnum við mynd af fölsku „ *spákonunni Jesebel* “ sem eyðir tíma sínum í að refsa og valda Guði og blektum ótrúum þjónum sínum þjáningu. Ástundun frjálsrar merkingar til að friðþægja fyrir synd er einnig hluti af kenningum kaþólskrar trúar. Í Op.11:1 staðfestir andinn þennan samanburð með því að nota orðið „ *reyr* “ sem lykill Jesaja 9:14 gefur sömu merkingu og orðið „ *hali* “. Þessi mynd af páfakirkjunni á einnig við, allt frá 1844, um fallna mótmælendur sem hafa orðið spámenn fyrir Guð sem kenna lygar, eða falsspámenn. Skýrt verður vitnað til orðsins „ *hala* “ í 10. versí.

Bygging væntingar 3. ^{aðventista} **(að þessu sinni, frá sjöunda degi)**

Vers 4: „ *Þeim var sagt að skaða ekki grasið á jörðinni, ekki neitt grænt né neitt tré, heldur aðeins þeim sem ekki höfðu innsigli Guðs á enni sér* . »

Þessar „ *engisprettur* “ éta ekki gróður, en þær eru skaðlegar mönnum sem eru ekki verndaðir af „ *innsigli Guðs* “. Þessi minnst á " *innsigli Guðs* " staðfestir samhengi þeirra tíma sem þegar er fjallað um í Rev.7. Skilaboðin eru því samhliða, 7. kafli um hina útvöldu innsigliðu og 9. kafli, hina föllnu yfirgefnu. Ég minni á að samkvæmt Matt.24:24 er ómögulegt að tæla ekta útvalinn. Falsspámenn tæla því hver annan.

Nákvæmnin, „ *innsigli Guðs á enni* “, gefur til kynna upphaf innsiglunar kjörinna aðventistaþjóna Guðs, 23. október 1844. Nákvæmnanna er minnst rétt á undan tilvitnuninni í spámannlega „fimm mánaða“ tímabilið . vísan á eftir ; lengd 150 raunár sem miðast við þessa dagsetningu.

Vers 5: „ *Þeim var ekki gefið til að drepa þá, heldur til að kvelja þá í fimm mánuði ; og kvölin sem þeir ollu var eins og kvölin sem sporðdrekinn veldur þegar hann stingur mann* . »

Boðskapur Guðs sameinar í mynd sinni athafnir sem framkvæmdar hafa verið á mismunandi tímum; sem ruglar og gerir myndtúlkun erfða. En þegar þessi tækni er skilin og móttekin verða skilaboðin mjög skýr. Þetta vers 5 var grundvöllur tilkynningar minnar um endurkomu Jesú Krists fyrir árið 1994. Þar finnum við hina dýrmætu spádómlegu „ *fimm mánuði* “ sem, frá og með 1844, gera það mögulegt að ákvarða dagsetninguna 1994. Hins vegar til að framkvæma verkefnið Guðs, ég varð algjörlega að tengja hina dýrðlegu endurkomu Jesú Krists við þessa dagsetningu. Svona blindaður að hluta til af nákvæmni í textanum sem hefði gert þessa von ómögulega, hélt ég áfram í þá átt sem skapari minn óskaði eftir. Reyndar tilgreinir textinn: " *þeim var gefið, ekki til að drepa þá, heldur til að kvelja þá í fimm mánuði* ." Skýringin „ *nei að drepa þá* “ leyfði ekki þemað „⁶ *trompet*“, voðalegt drápsstríð, á þeim tíma sem „⁵ *trompet*“; tíminn 150 raunár. En á sínum tíma var William Miller þegar blindaður að hluta til að framkvæma aðgerð sem Guð óskaði eftir; uppgötva villu sem gerir okkur kleift að endurvekja

vonina um endurkomu Krists fyrir haustið 1844; röng villa, þar sem upphaflegu útreikningar vorið 1843 eru staðfestir í dag í nýjustu útreikningum okkar. Vilji og kraftur Guðs er fullvalda og sem betur fer fyrir hans útvöldu, ekkert og enginn getur hindrað verkefni hans. Staðreyndin er sú að þessi tilkynningarvilla varð til þess að opinber aðventismi sýndi, árið 1991, fyrirlitningu gagnvart von um endurkomu Jesú Krists sem boðuð var fyrir árið 1994. Og það versta fyrir aðventista er að hafa verið sviptur síðasta spádómlega ljósi sem lýsir í heild sinni 34 kafla bókanna Daníel og Opinberunarbókin, eins og allir geta fengið sannanir fyrir í dag með því að lesa þetta skjal. Þar með eru þeir líka sviptir hinum nýju ljósunum sem Guð hefur gefið mér síðan vorið 2018 um lögmál sitt og um endurkomu Krists sem mun koma aftur, við vitum núna, vorið 2030; og þetta á nýjum grunni aðskilinn frá spámannlegri byggingu Daníels og Opinberunarbókarinnar. Milli 1982 og 1991, fyrir mig, voru þessir *fimm mánuðir* tengdir starfsemi falsspámannanna sem áttu að halda áfram þar til Jesú Krists kæmi aftur. Sannfærður af þessari röksemdafærslu, enn fremur réttlæt看legur, sá ég ekki tímatak mörkunina sem bann við „*drápum*“ setti. Og á þeim tíma táknaði dagsetningin 1994 árið 2000 af sannri fæðingu Jesú Krists. Ég bæti því við að enginn á undan mér hafi bent á orsök villu minnar; sem staðfestir árangur í samræmi við vilja Guðs. Við skulum nú beina sjónum okkar að skýringunni „*en að kvelja þá í fimm mánuði*“. Formúlan er afar villandi vegna þess að „*kvölin*“ sem um ræðir verða ekki fyrir af fórnarlömbunum á „*fimm mánuðum*“ sem spáð var. „*Kvölin*“, sem andinn vísar til, verður beitt hinum föllnu við síðasta dóminn, þar sem hún verður af brennandi „*elddikin*“, refsingu „*annan dauða*“. Þessi „*kvöl*“ er tilkynnt í boðskap þriðja engilsins í Op.14:10-11 sem fyrra versió kallaði fram með því að vitna í „*reykinn*“, „*kvöl þeirra*“; boðskapur sem aðventistar þekkja vel þar sem hann er þáttur í alheimsverkefni þeirra. Andinn veit fyrirfram fall þessarar opinberu aðventisma og segir lúmskur í þessum boðskap: „*Hann mun líka drekka af víni reiði Guðs, sem hellt er óblönduðu í bikar reiði sinnar, og hann mun kveljast í eldi og brennisteini frammi fyrir heilagir englar og frammi fyrir lambinu*.“ Þessi skýring „*hann líka*“ beinist í kjölfarið að mótmælendatrúnni, svo hinum opinbera vantrúuðu aðventisma sem Jesús Kristur sjálfur hafnaði árið 1994. Frá þessum degi, til staðfestingar á bölvun sinni, hefur þessi nýi „*uppreisnarmaður*“ gengið til liðs við samkirkjulega bandalagið sem sameinar kaþólikka og mótmælendur sem þegar eru skildir frá Guði. En áður en opinber aðventismi féll, átti formúlan „*hann líka*“ við um fallna mótmælendur, því eftir að hafa fallið árið 1844 myndu þeir nú deila örlögum kaþólikka, rétttrúnaðarmanna og falsgyðinga. Reyndar varðar „*hann líka*“ alla sem ekki eru kaþólikkar sem heiðra kaþólsku kirkjuna í Róm, með því að ganga í samkirkjulegt bandalag hennar og með því að heiðra helgiathafnir Konstantínusar fyrsta sunnudag hans og fæðingardag „*sólarinnar*“, (jól 1. 25. desember). Með því að velja form eintölunnar „*hann líka*“, frekar en fleirtölu þess „*þeim líka*“, minnir andinn okkur á að trúarlegt val er einstaklingsbundið val sem gerir mann ábyrgan, réttlæt看tir eða fær mann til sektarkennds gagnvart Guði, einstaklingnum, og ekki samfélagið; eins og „*Nói, Daníel og Job*“, sem *ekki vildu frelsa syni eða dætur*“ samkvæmt Esek.14:18.

Kvalir annars dauða hins síðasta dóms

Vers 6: „*Á þeim dögum munu menn leita dauðans og finna hann ekki. Þeir munu þrjá að deyja, og dauðinn mun flýja þeim.*»

Hugmyndirnar streyma mjög rökrétt. Eftir að hafa kallað fram „*kvalir annars dauðans*“, spáir andinn í þessu vers 6, um daga beitingar þess, sem munu koma í lok 7. árfúsundsins ' miðað við orðatiltækið „*á þeim dögum*“. Hann opinberar okkur síðan sérkenni þessarar afar ægilegu lokarefsingar. „*Menn munu leita dauðans, en finna hann ekki; þeir munu þrjá að deyja, og dauðinn mun flýja frá þeim.*“ Það sem menn vita ekki er að upprisulíkami hinna óguðlegu mun hafa mjög ólíka eiginleika holdlegs líkama nútímans. Fyrir endanlega refsingu þeirra mun skaparinn Guð endurskapa líf þeirra með því að gera það fært um að halda áfram í meðvituðu ástandi þar til síðasta atóm þeirra er eyðilagt. Jafnframt verður þjáningartíminn aðlagður fyrir hvern einstakling eftir því hvaða dómur er kveðinn upp um sekt hans. Markús 9:47-48 staðfestir með þessum orðum: „... *að varpað verði í hel, þar sem ormur þeirra deyr ekki og eldurinn slokknar ekki.*» Það skal líka tekið fram að mótmælendatrúin deilir kaþólsku kirkjunni mörgum fólkskum trúarkeningum, auk sunnudagsins, fyrsta hvíldardagsins, er trúin á ódauðleika sálarinnar, sem fær mótmælendur til að trú á tilvist helvítis sem kaþólikkar kenna. Þannig var ógn kaþólskra helvítis þar sem hinir fordæmdu eru kveltir í eldi að eilífu, ógn sem lagði alla konunga kristinna landa undir hana, með smá sannleika, en umfram allt mikið af lygi. Vegna þess að í fyrsta lagi mun helvíti sem Guð hefur undirbúið aðeins taka á sig mynd í lok „*þúsund ára*“ himnesks dóms hinna heilögu yfir hinum óguðlegu. Og í öðru lagi mun þjáningin ekki vera eilíf, þótt langvinn, miðað við núverandi jarðneskar aðstæður. Meðal þeirra sem munu sjá dauðann flýja frá þeim, munu vera fylgjendur og ákafir verjendur hinnar heiðnu grísku kenninga um ódauðleika sálarinnar. Guð mun þannig bjóða þeim upp á að ímynda sér hver örlög þeirra yrðu ef sál þeirra hefði verið sannarlega ódauðleg. En umfram allt eru það tilbiðjendur „dags hinnar ósigruðu sólar“ sem munu mæta guddómi sínum; jörðin sjálf sem bar þá, eftir að hafa orðið að „sól“ við samruna kviku elds og brennisteins.

Hið banvæna villandi útlit

Vers 7: „*Þessar engisprettur voru eins og hestar búnir til bardaga; Á höfði þeirra voru kórónur sem gull, og andlit þeirra voru sem andlit manna.*»

Með táknum sínum sýnir vers 7 aðgerðaáætlun hinna föllnu mótmælendabúða. Trúarhóparnir (*hestar*) eru samankomnir í andlega „*bardaga*“ sem verður aðeins náð í lok náðartímans en lokamarkmiðið er þar. Þessi *bardaga* fær nafnið „*Harmagedón*“ í Opb. 16:16 . Þá er rétt að taka eftir þrjá andans að bera saman við raunveruleika hlutanna; sem hann gerir með því að margfalda notkun hugtaksins „*eins og*“. Þetta er leið hans til að afneita röngum fullyrðingum viðkomandi trúarfólks. Allt er aðeins villandi framkoma: „*kórónan*“ sem lofað er sigurvegara trúarinnar og trúin (*gull*) sjálf sem hefur aðeins „*líkingu*“ við hina sönnu trú. „*Andlit*“ þessara falstrúuðu eru sjálf villandi þar sem það eina sem þeir eiga eftir er manlegt útlit. Sá sem lætur í ljós þennan dóm leitar í taumum og hjörtum. Hann þekkir leynilegar hugsanir manna og deilir sýn sinni á veruleikann með sínum útvöldu.

Vers 8: „ *Þeir höfðu hár eins og hár kvenna, og tennur þeirra voru sem tennur ljóna.* »

Samkvæmt 1Kor.11:15, hár kvenna þjónar sem blæja. Og hlutverk blæju er að fela andlitið, auðkenni hins huldu viðfangsefnis. Þetta vers 8 fordæmir með táknum sínum villandi útliti kristinna trúarhópa. Þeir hafa því ytra útlit (*hár*) kirkna (*konur* , í Ef.5:23-32), en andi þeirra er líflegur af grimmd (*tönnum*) „ *ljóna* “. Við skiljum betur hvers vegna andlit þeirra hafa aðeins mannlegt útlit. Það er ekki að ástæðulausu að Jesús líkir þeim við ljón. Það minnir þannig á hugarástand rómversku þjóðarinnar sem lét fyrstu kristnu menn éta af ljónum á vettvangi sínum. Og þessi samanburður er réttlæt看legur þar sem við enda veraldar munu þeir enn og aftur vilja deyða hina síðustu sannu útvöldu Jesú Krists.

Vers 9: „ *Þeir höfðu brynjur eins og brynjur úr járn, og hljómur vængja þeirra var eins og hljómur vagna með marga hesta sem hlupu til bardaga.* »

Þetta vers miðar að fölsun á víðsýni hins sanna hermanns Jesú Krists, sem ber „ *brynjuskjöld* “ réttlætisins (Ef.6:14), en hér er þetta réttlæti hart eins og „ *járn* “ sem þegar er tákn rómverska heimsveldisins í Daníel. „ *Engisprettur* “ gera hávaða með „ *vængjunum sínum* “ þegar þær eru virkar. Samanburðurinn sem kemur snertir því aðgerðir. Eftirfarandi skýring staðfestir tengslin við Róm þar sem kappakstur vagna með „ *nokkrum hestum* “ gladdi Rómverja á brautum sínum. Í þessari mynd þýðir " *margin hestar* ": nokkrir trúarhópar komu saman til að draga rómverska " *vagninn* ", til að vegsama vald Rómar; Róm sem vissi hvernig á að hagræða öðrum trúarleiðtogum til að leggja þá undir sig með tælingum sínum. Svona dregur andinn saman athafnir uppreisnarmannabúðanna. Og þessi samkoma í þágu Rómar undirbýr þá fyrir síðustu „ *bardaga við Harmagedón* “ sem beint er gegn andstæðingum sunnudagsins, trúfastum áheyrendum hvíldardagsins helgaðan af Guði, og ómeðvitað gegn Kristi, verndara þeirra.

Vers 10: „ *Þeir höfðu skott eins og sporðdreka og stungur, og í skottinu var kraftur til að skaða menn í fimm mánuði.* »

Þetta vers lyftir hulunni af vers 3, þar sem orðið „ *hali* “ var stungið upp undir titlinum „kraftur sporðrekana“ . Það er vitnað skýrt þó merking þess sé ekki ljós þeim sem ekki leitar að því í Jesaja 9:14. Þetta er ekki mitt mál, svo ég man eftir þessum mikilvæga lykil: „ *spámaðurinn sem kennir lygar er skottið* “. Ég skýri kóðaða boðskapinn með þessum orðum: þessir hópar höfðu lyga (*hala*) og uppreisnargjarna (*sporðdreka*) spámenn og lyga tungur (*stungur*), og það var í þessum falsspámönnum (*hala*) *sem vald til að skaða menn* , til að tæla þá og sannfæra þá um að heiðra rómverska sunnudaginn í 150 ár (*5 mánuði*) af trúarfríði sem Guð tryggir; sem afhjúpar þá á óbætanlegan hátt fyrir „ *kvölum annars dauða* “ síðasta dómsins í lok 7. ^{aldar} . Þegar ég held að fólk sjái ekki mikilvægi hvíldardagsins! Ef þeir trúðu á þennan afkóðaða opinbera boðskap myndu þeir skipta um skoðun.

Vers 11: „ *Þeir höfðu sem konung sinn engil botnholsins, nefndur á hebresku Abaddon og á grísku Apollyon.* »

Nákvæmari og nákvæmari nær hin guðlega ásökun hámarki: þessir trúarhópar hafa sem konung, Satan, „ *engil undirdjúpsins* “ . hver verður bundinn í

auðninni í „*þúsund ár*“ samkvæmt Op.20:3. Orðið „*djúpt*“ í 1. Mós.1:2 vísar til jarðar áður en hún ber minnstu merki um líf. Þetta hugtak táknar þannig jörðina sem hefur verið gerð í auðn, allar tegundir lífs eru útrýmt með dýrðlegri endurkomu Krists. Hún mun vera í þessu ástandi í „*þúsund ár*“, þar sem eini íbúinn er engillinn sem Satan hélt fanga á henni. Sá sem Guð kallar í Opinb. 12, „*drekan*“ og *höggorminn, djöfulinn og Satan*“, fær hér nafnið Destroyer, merkingu orðanna „*hebreska og gríska, Abaddon og Apollyon*“. Andinn segir okkur á lúmskan hátt hvernig þessi engill fer að því að eyðileggja verk Guðs sem hann berst gegn. „*Hebreska og gríska*“ eru tungumál upprunalegu biblíurítanna. Frá því að mótmælendatrúin féll, árið 1844, hófst þema þessa „*trompet*“, fékk djöfullinn hana aftur með alkunnum áhuga sínum á Biblíunni. En öfugt við hið glæsilega upphaf siðbótarinnar er það nú notað til að eyðileggja áætlun Guðs. Satan beitir með hinni fallnu siðbótartrú, að þessu sinni með góðum árangri, það sem hann hafði reynt til einskis til að láta Krist sjálfan falla, á þeirri stundu sem móttþróapróf hans.

Vers 12: „*Fyrsta vei er liðin. Hér koma tvö óheppni í viðbót eftir þetta.*»

Hér endar, í vers 12, þessu mjög sérstaka þema „*trompet*.“ Þetta augnablik gefur til kynna að mannkynið sé komið inn í árið 1994 samkvæmt venjulegu dagatali sínu. Fram að því hefur trúarfriður verið viðvarandi milli allra eingyðistrúarbragða. Enginn var drepinn af andlegum hvötum trúarlegrar skuldbindingar. Bannið við að drepa í 5. vers 12 var því virt og uppfyllt eins og Guð hafði boðað.

En 3. ágúst 1994, fyrsta trúarárás múslima af hálfu GIA drap fimm franska embættismenn nálægt franska sendiráðinu í Algeirsborg, í kjölfarið í aðdraganda kristinna jóla 24. desember 1994 með árás á franska flugvél, sem drap þrjú menn í Algeirsborg, þar á meðal Frakki. Sumarið eftir hófu vopnaðir íslamistahópar algerísku GIA banvænar árásir á RER í París, höfuðborg Frakklands. Og árið 1996 voru 7 franskir kaþólskir prestar hálshöggðir í Tibhirine í Alsír. Þessir vitnisburðir gefa því sönnun fyrir því að búið sé að fara yfir „*fimm mánuði*“ sem spáð var. Trúarbragðastríð geta því hafist á ný og haldið áfram til enda veraldar sem markast af endurkomu hins veggis Krists.

6. ^{trompet} : Annar mikill „ógæfa“

Sjötta refsing allrar falskristinnar heilagleika

Þriðja heimsstyrjöldin

Vers 13: „*Sjötti hringdi. Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarsins, sem er frammi fyrir Guði,*

Þessi sjötta viðvörunarrefsing er „annað“ mikla „*vei*“ sem tilkynnt er í Opb. 8:13. Það er á undan enda tíma sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar og verður þannig náð á milli 2021 og 2029. Með þessu vers 13 er

inngangurinn að þema " 6 · *trompet* " mun staðfesta endurkomu stríðs og heimild " *til að drepa* ". Þetta nýja þema snertir sömu trúarhópa og þeir sem eru í „⁵ *trompet* » fyrri. Táknin sem notuð eru eru eins. Einnig er hægt að útskýra hlutina á þessa leið: Þjóðirnar á „⁵ *trompet* " hafa vanist því að " *ekki drepa* ", gengið svo langt að banna dauðarefsingar, í Evrópu og í vissum ríkjum í Bandaríkjunum. Þeir fundu leið til að láta alþjóðaviðskipti virka á hagstæðan hátt, sem auðgaði þá. Þeir eru því ekki lengur stuðningsmenn stríðs, heldur verndarar friðar hvað sem það kostar. Stríð milli kristinna þjóða virðist því útilokað, en því miður er þriðja eingyðistrúin miklu minna friðsöm, það er íslam sem gengur á tveimur fótum: hryðjuverkamannanna sem starfa og hinna fylgjenda sem fagna morðaðgerðum þeirra. Þessi viðmælandi gerir því möguleika á varanlegum friði ómögulega og það mun nægja fyrir skaparann að „ *hljóða* “ heimild sína til að árekstrar siðmenningar og trúarbragða geti átt sér stað með töluverðum banvænum afleiðingum. Á restinni af jörðinni mun hver þjóð einnig hafa sinn hefðbundna óvin, skiptingarnar sem djöfullinn og djöflar hans hafa búið til um alla plánetuna.

Hins vegar miðar spádómurinn hér á tiltekið landsvæði, hið ótrúa kristna vestur.

Síðasta refsingin, á undan „ *sjö síðustu plágunum* “ sem eru á undan endurkomu Krists, kemur í nafni „^{sjötta} *trompet* .” Nú þegar, áður en farið er í smáatriðin um þemað, vitum við að þetta þema er örugglega annað af „ *miklu ógæfunum* “ sem „*örninn* “ í Napóleonsveldinu tilkynnti í Apó.8:13. Hins vegar, í klippingu sem var aðlagð með þessum ásetningi, kennir spádómur Apo.11 þetta nafn " *seinni vei* " til frönsku byltingarinnar sem kallast " *dýrið sem rís úr hylðýpinu* ". Það er líka þema „⁴ *trompet* “ í Rev.8. Andinn bendir okkur því á tilvist náins sambands milli atburðanna sem varða „⁴ og „⁶ *trompet* .” Við munum komast að því hver þessi tengsl eru.

Þegar „⁶ *lúður* “ hljómar, rödd Krists, fyrirbærari fyrir *reykelsisaltarinu* tjáir skipun. (Samkvæmt myndinni af jarðnesku tjaldbúðinni sem spáði framtíðarhlutverki sínu á himnum sem fyrirbærari fyrir bænir hinna útvöldu).

Vestur-Evrópu skotmark reiði Jesú Krists

Vers 14: „ *Og hann sagði við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn,: Losaðu englana fjóra, sem bundnir eru í ánni miklu Efrat.* »

Jesús Kristur segir: „ *Losið englunum fjórum sem eru bundnir við fljótið mikla Efrat* “: leysir lausa alheims djöfulsins völd sem miðast við Evrópu sem táknuð eru með nafninu Efrat; Vestur-Evrópa og amerískar og ástralskar viðbyggingar þar sem þær hafa verið geymdar síðan 1844, samkvæmt Rev.7:2; Þetta eru *englarnir fjórir sem það var gefið að skaða jörðina og hafið* . Túlunarlyklarnir eru einfaldir og rökrænir. „Efrat“ er fljótið sem vökvaði hina fornu Babýlon Daníels. Í Op.17 situr „ *skækjan* “ sem kölluð er „ *Babýlon hin mikla* “ „ *á mörgum vötnum* “, tákn „ *þjóða, þjóða og tungumála* “. „ *Babýlon* “ sem táknar Róm, viðkomandi þjóðir eru evrópskar þjóðir. Með því að tilnefna Evrópu sem aðalmarkmið morðóðrar reiði sinnar ætlar Kristur Guð að refsa þeim sem svíkja hann og gefa svo lítið eftir þjáningunum sem hann þjáðist á sársaukafulla krossinum sínum, sem fyrra versió hefur nýlega rifjað upp, með því

að vitna í orðið "altari" . “, sem spáði því í táknrænum helgisiðum gamla sáttmálans.

Með því að miða við Evrópu beinir andinn hefnd sinni gegn tveimur löndum sem einbeita sér að honum. Hún fjallar um kaþólsku trúna, móðurkirkjuna og elstu dótturina, eins og hún kallar Frakkland sem hefur stutt hana svo mikið í gegnum aldirnar, frá upphafi, af Clovis, 1. konungi ^{Franka}.

Fyrsta hlekkurinn með „ ⁴ *trompet* " birtist, það er Frakkland, byltingarkennd þjóð sem sáði fræi sínu vantrúar meðal allra kristinna þjóða á jörðinni, með því að dreifa ritum heimspekinga sinna, trúlausra frjálshyggjumanna. En það er líka Róm páfagarðs sem franska byltingin átti að eyða og þagga niður. Samanburðarrannsókn á lúðrunum með viðvörunarrefsingunum sem Hebreum var gefið í 3. Mósebók 26 gefur þeim fjórða hlutverk guðdómlegs „ *sverðs* “ sem „ *hefnir sáttmála hans* “. Að þessu sinni, „ ⁶ *básúnu* “, mun Jesús hefna sjálfs bandalagsins með því að slá á hina seku þjóðina og evrópska bandamenn þeirra. Vegna þess að samkvæmt Apo.11 hafði franskt trúleysi " *gleðst* " og steipt fólkinu í kring í " *gleði* ": " *þeir munu senda gjafir til hvers annars* " lesum við í Ap.11:10. Aftur á móti mun hinn guðdómlegi Kristur færa þeim gjafir sínar: hefðbundnar og atómsprengjur; allt á undan banvænum smitandi vírus sem kom upp í lok árs 2019 í Evrópu. Meðal gjafanna er að Frakkar gáfu frelssisstyttuna til borgarinnar New York í Bandaríkjunum. Fyrirmyndin var svo dásamleg að í kjölfar Frakklands urðu önnur Evrópulönd að lýðveldi. Árið 1917 mun Rússland endurtaka líkanið með sömu slátrun.

Alþjóðlegt kjarnokustríð

Vers 15: „ *Og englarnir fjórir, sem voru reiðubúnir fyrir stundina, daginn, mánuðinn og árið, voru leystir til þess að drepa þriðjung manna.* »

Tilbúnir til að " *meiða jörðina og hafið* " samkvæmt Op.7:2, " *englarnir fjórir eru leystir til að drepa þriðjung manna* " og aðgerðin er skipulögð og lengi beðið eftir, þar sem það gefur til kynna þetta smáatriði: " *hver voru tilbúnir fyrir stundina, daginn, mánuðinn og árið* “. Nú, síðan hvenær varð þessi refsing nauðsynleg? Síðan 7. mars 321, dagsetningin þegar samþykkt sólardagsins, sem Konstantínus I lagði á, ^{var} náð. Samkvæmt Rev.17, en þema hans er „ *dómur skækjunnar Babýlon hin mikla* “, talan 17 táknar guðlegan dóm. Notað í fjölda alda frá 7. mars 321, þessi tala 17 kemur fram í 7. mars 2021; frá þessum degi munu síðustu 9 árin guðlegrar bölvunar leyfa framkvæmd „ ⁶ *básúnu* “ í Op.9:13.

Við skulum athuga að minnst er á „ **þriðji manna** “ sem minnir okkur á að eins hræðilegt og það er, þá heldur þessi eyðileggjandi átök þriðja heimsins að hluta (**þriðju**) viðvörunareiginleika; það er því gagnlegt til að koma á trúarskiptum og leiða kjörna embættismenn til að skuldbinda sig að fullu til aðventistastarfsins undir leiðsögn Jesú Krists. Þessi eyðilegging kemur til að refsa og hvetja til iðrunar, mannkyninu sem hefur notið góðs af „150 raunverulegum árum“ trúarfríðar, spáð í „fimm mánuði“ „ fimmta básúnunnar “.

Til að skilja til fulls þýðingu þessarar refsingar, þeirrar þriðju í heimsstyrjöldunum síðan 1914, verðum við að samhliða henni og bera hana saman við þriðju brottvísun Gyðinga til Babýlon. Í þessari síðustu stríðslegu íhlutun, árið – 586, eyðilagði Nebúkadnesar konungur Júdaríki, síðustu leifar

Ísraelsþjóðarinnar; Jerúsalem og heilagt musteri hennar eru að rústum. Rústirnar sem þriðju heimsstyrjöldin skildi eftir munu gefa sönnun þess að kristna bandalagið hafi fallið frá eins mikið og gyðingabandalag hebresku þjóðarinnar. Þannig, eftir þessa sýnikennslu, munu hinir vantrúuðu eða trúarlegu eftirlifendur verða fyrir síðasta alheimsprófi trúarinnar sem gefur trúuðum allra eingyðistrúarbragða lokamöguleika á hjálpraði; en skapari Guð kennir aðeins einn sannleika sem snertir Jesú Krist og helgan laugardag hvíldardag hans, hinn eina sanna sjöunda dag.

Drápið sem boðað var vegna þessa alheimsstríðs er annar þáttur í „*seinni ógæfu*“ sem tengir hana við franska byltingarkennda trúleysi „*fjórða lúðursins*“. Frakkland og sérstaklega höfuðborg þess, París, er í þroti fyrir almáttugan Guð. Í Rev.11:8, kennir hann honum nöfnin „*Sódóma og Egyptaland*“, nöfn fornra óvina sem Guð eyðilagði til dæmis á ógleymanlegan hátt, annar með eldi af himnum, hinn með blindandi krafti hans. Þetta gerir okkur kleift að skilja að hann muni bregðast við henni á sama hræðilega og endanlega hátt. Við verðum að gera okkur grein fyrir gífurlegri ábyrgð okkar í því að hin sanna trú hverfur. Eftir að hafa hatað trúarbrögð féll lýðveldisstjórnin í despotískar hendur Napóleons I, sem trúarbrögð voru aðeins gagnlegur þynnku fyrir persónulega dýrð hans. Það er stolti hans og tækifærismennsku sem kaþólska trúin á afkomu sína að þakka með stofnun sinni Concordat sem var eyðileggjandi meginreglunnar um guðlega sannleikann.

Lýðfræðileg nákvæmni: tvö hundruð milljónir bardagamanna

Vers 16: „*Tala riddara hersins var tvær myriads af myriads: Ég heyrði fjölda þeirra.*»

Vers 16 gefur okkur mikilvæga skýringu á fjölda stríðsmanna sem taka þátt í átökunum sem taka þátt: „*tveir mýtur mýgrúta*“ eða tvö hundruð milljónir hermanna. Þar til 2021 þegar ég skrifa þetta skjal hefur ekkert stríð náð þessum fjölda í árekstrum sínum. Hins vegar í dag, með sjö og hálfan milljarð manna á heimsvísu, getur spádómurinn ræst. **Nákvæmni sem þetta vers gefur fordæmir allar túlkanir sem hafa rekið þessa átök til fyrri gjörða**.

Hugmyndafræðilegt stríð

Vers 17: „*Og þannig sá ég hestana í sýninni og þá sem á þeim sátu, með brjóstskjöld á litinn elds, hyasintu og brennisteini. Höfuð hestanna voru eins og höfuð ljóna; og út úr munni þeirra kom eldur, reykur og brennisteinn.*»

Í þessu vers 17, númeri guðdómlegs dóms, finnum við tákni „5. trompetsins“: hópana (*hesta*) og þeir sem skipa þeim (*riddararnir*). Eina réttlæti þeirra (*brynjuskjöldur*) er aðgerðin að brenna með eldi, og hvílikur eldur! Kjarnorkueldur sambærilegur við eld jarðneskrar kviku neðanjarðar. Andinn tileinkar þeim einkenni Hyacinth sem samsvarar endurtekningu orðbragðsins í lok verssins að *reykja*. Þetta táknar nú þegar bænir dýrlinganna í fyrri þema, það er eðli ilmvatnsins sem við verðum að muna og þar skiljum við hvað minnst á það þýðir. Þessi planta er eitruð, ertandi fyrir húðina og lykt hennar gefur höfuðverk. Þetta sett af viðmiðum skilgreinir bænir bardagamanna sem taka þátt. Engin af þessum bænum er móttekin af skaparanum Guði; þeir gera hann ógleði og hvetja

hann með djúpum viðbjóði. Það verður að skilja að í þessum í rauninni trúarlegu og hugmyndafræðilegu átökum eiga aðeins trúarbrögð þátt í, algerlega afskorin frá því, en engu að síður aðallega eingyðistrú: gyðingdómur, kaþólskur trúarstefna, mótmælendatrú, rétttrúnaður, íslam. Hér er vitnað í nýtt lykiltákn úr Jesaja 9:14: " *höfðinginn er sýslumaðurinn eða öldungurinn* ." Það eru því í fararbroddi þeirra hópa sem standa frammi fyrir hver öðrum sýslumenn sem í dag eru kallaðir „forsetar“ í lýðveldunum. Og þessir forsetar eru gæddir styrk „ljónsins“ , konungi dýranna og konungi frumskógarins. Merking styrks er gefin í Dómarabókinni 14:18. Í boðskap sínum spáir andinn hernaðarlega skuldbindingu sem er fjarstýrð af mjög öflugum, einræðisríkum og trúarlegum þjóðhöfðingjum, þar sem hún er frá „ *munni* “ þeirra. slepptu bænum sínum sýndar með orðinu „ *reykur* “. Frá sama „ *munni* “ þeirra koma skipanir um eyðileggingu með „ *eldi* “, bænir með „ *reyk* “ og tortímingu fjöldans, þar sem fyrirskipað er að nota kjarnorkusprengjur sem myndaðar eru af „ *brennisteini* “. Augljóslega vill andinn varpa ljósi á mikilvægi þessa kjarnorkuhers sem er til ráðstöfunar eins manns. Aldrei í sögu jarðar hefur slíkur eyðileggingarmáttur verið háður ákvörðun eins manns. Málið er sannarlega merkilegt og vert að leggja áherslu á. En, fyrir okkur sem búum í þessari tegund stjórnmalasamtaka, þá eru þessi risastórir okkur ekki einu sinni hneykslaðir. Við erum öll fórnarlömb eins konar sameiginlegrar brjálæðis.

Vers 18: „ *Þriðjungur manna var drepinn af þessum þremur plágum, af eldi, reyk og brennisteini, sem kom út úr munni þeirra.* »

Vers 18 leggur áherslu á þessa staðreynd frá fyrra versinu og tilgreinir að „ *eldur, reykur og brennisteinn* “ séu plágur sem Guð vill; sem versíð staðfesti með því að eigna Kristi, sem hefnt hefndina, skipunina um að drepa þriðjung manna.

Kjarnorkuveldi þjóðhöfðingja

Vers 19: „ *Því að kraftur hestanna var í munni þeirra og hala. halar þeirra voru eins og höggormar með höfuð, og með þeim gjörðu þeir illt.* »

Vers 19 staðfestir trúarlega hugmyndafræðilega eiginleika átakanna með því að segja: Því að kraftur bardagahópanna (hestanna) var í orði þeirra (*munni þeirra*) og í falsspámönnum þeirra (*halunum*) sem í útliti voru blekkingar (*ormar*) áhrifamiklir . um þjóðhöfðingja, sýslumenn (höfðingjana) sem þeir (stríðsmennirnir) gerðu skaða fyrir. Meginreglan sem þannig er skilgreind samsvarar nákvæmlega því skipulagi þjóða sem ríkir í dag á endalokatímanum.

Þessi þriðja heimsstyrjöld hver kemur Að loka þemað „ *lúðra* “ eða viðvörunarrefsingar er svo mikilvægt að Guð tilkynnti það fyrst Gyðingum gamla sáttmálans, í röð í Dan.11:40-45 og Esekíel 38 og 39, og síðan kristnum mönnum hins nýja. sáttmála, í þessari bók Opinberunarbókinni sem „ *sjötta básúninn* “, sem síðasta guðlega viðvörun fyrir lok náðartímans. Svo við skulum finna hér þessar ríkulegu viðbótarnámskeið.

Daníel 11:40-45

Orðatiltækið, " *tími endalokanna* ", leiðir okkur til að rannsaka þessa síðustu átök þjóðanna, opinberuð og þróuð í spádómi Dan.11:40 til 45. Þar uppgötvaðum við helstu stig skipulags þess. Upphaflega, að mestu uppsett á

yfirráðasvæði Vestur-Evrópu, lenti árásgjarn íslam, kallaður „*konungur suðursins*“, í átökum við að mestu kaþólsku Evrópuþjóðina; rómversk páfa-kaþólsk trú er viðfangsefnið sem spádómar miða að síðan Dan.11:36. Rómverski páfaleiðtoginn sem hingað til hefur verið nefndur er settur fram undir hugtaki „*hann*“; í titlinum „*konungur*“ er hann ráðist af „*konungi suðursins*“, íslam sem mun „*rekast á hann*“. Valið á sögninni „*að rekast*“ er nákvæmt og skynsamlegt, því aðeins þeir sem eru á sama yfirráðasvæði „*rekast*“ hver á annan. Það er þá sem „*konungur norðursins*“ (eða norðursins) mun „*þyrlla eins og stormur*“ yfir þessari bráð í erfiðleikum með að nýta sér þá blessun sem boðið er upp á, þegar ástandið hefur steipt Vestur-Evrópu í algjöra upplausn og læti, til að grípa hana og hernema það. Það notar „*mörg skip*“, „*skriðdreka*“ og bardagamenn sem eru ekkert annað en „*hestamenn*“ og búa í norðri, og ekki í norðurhluta Vestur-Evrópu, heldur í norðurhluta Evrópu-Asíu. Og nánar tiltekið fyrir norðan Ísrael sem vers 41 gefur til kynna með því að kalla það „*fegursta landanna*“. Rússarnir sem málið varðar er fólk „*hestamanna*“ (kósakka), ræktenda og birgja hrossa til sögulegra óvina Ísraels. Í þetta skiptið, byggt á öllum þessum gögnum, verður auðvelt að bera kennsl á þennan „*konung norðursins*“ við volduga rétttrúnaðar-Rússland, austurlenskan trúarandstæðing vestræns páfatrúarrómanisma frá opinberum kristnum trúarslitum árið 1054.

Við höfum nýlega fundið nokkra af stríðnandi leikurum þriðju heimsstyrjaldarinnar. En Evrópa á öflugum bandamenn sem hafa nokkuð vanrækt hana vegna efnahagslegrar samkeppni sem hefur orðið hörmuleg síðan vírusinn kom, covid-19 kórónavírusinn. Blóðlaus, hagkerfi berjast fyrir afkomu sinni, hver þjóð snýr sér inn á við meira og meira. Hins vegar, þegar átök hefjast í Evrópu, mun bandaríski bandamaðurinn bjóða sig fram til að bregðast við.

Í Evrópu mæta rússneskir hermenn lítilli andstöðu. Hvað eftir annað voru evrópsku þjóðirnar í norðri herteknar. Frakkar einir veittu veikri hernaðarmótstöðu og rússneska hernum var haldið aftur af í norðurhluta landsins. Suðurhlutinn glímir við alvarleg vandamál með íslam sem þegar hefur verið stofnað í miklum mæli á þessu svæði. Eins konar samkomulag um sameiginlega hagsmuni tengir vígamenn múslima og Rússa. Báðir eru gráðugir í herfang og Frakkland er ríkt land, jafnvel efnahagslega í rúst. Arabar eru ræningjar að hefðbundinni arfleifð.

Í Ísrael er ástandið skelfilegt, landið er hernumið. Arabískum múslimskum þjóðum sem umkringja hana er hlíft: Edóm, Móab, Ammónítar: Jórdaníu nútímans.

Eitthvað sem hefði ekki getað náðst fyrir 1979 þegar Egyptar yfirgáfu herbúðir Araba til að mynda bandalag við Ísrael, valið sem þá var tekið, með öflugum stuðningi Bandaríkjanna, snerist í óhag; það er hernumið af Rússum. Og með því að tilgreina „*hún mun ekki sleppa*“, opinberar andinn tækifærisfræðilegt eðli valsins sem tekið var árið 1979. Með því að standa með þeim sterkustu á þeim tíma, trúði hún því að hún myndi sleppa við ógæfuna sem yfirgnæfði hana. Og ógæfan er mikil, hún er svipt auði sínum af hernumdu Rússum. Og eins og það væri ekki nóg þá eru Líbýumenn og Eþíópíumenn líka að ræna því eftir Rússa.

Kjarnorkuáfangi heimsdeilunnar

Vers 44 markar mikla breytingu á aðstæðum hlutanna. Á meðan þeir hernema Vestur-Evrópu, Ísrael og Egyptaland eru rússneskir hermenn hræddir við „fréttir“ sem varða þeirra eigin rússneska landsvæði. Andinn vitnar í „austur“ með vísan til hernáms Vestur-Evrópu en einnig „norðri“ í tilvísun til hernáms Ísraels; Rússland er „austur“ af því fyrsta og „norðan“ af því síðara. Fréttirnar eru svo alvarlegar að þær kalla af stað morðbrjálæði. Það er hér sem Bandaríkin ganga inn í bardagann og velja að tortíma rússnesku yfirráðasvæði með kjarnorkuskoti. Þá hófst kjarnorkuáfangi átakanna. Banvænir sveppir koma upp víða, til að tortíma og „útrýma fjöldann allan af mannlífi og dýralífi. Það er í þessari aðgerð sem „*þriðjungur manna er drepinn*“ í samræmi við tilkynningu um „6. lúðurinn“. Rússneskum hermönnum „konungs norðursins“ var ýtt aftur til „fjalla“ Ísraels, án þess að fá minnstu hjálp: „*án þess að nokkur kæmi honum til hjálpar*“.

Esekíel 38 og 39

Esekíel 38 og 39 kalla líka fram þessa síðustu átök sögunnar á sinn hátt. Það eru áhugaverð smáatriði eins og þessi nákvæmni sem sýnir áform Guðs um að „*setja sylgju í kjálkann*“ á rússneska konunginum til að draga hann inn og taka þátt í átökunum. Þessi mynd sýnir freistandi tækifæri til að verða ríkur með fólkinu sínu, sem hann mun ekki geta staðist.

Í þessum langa spádómi gefur andinn okkur nöfn sem viðmiðunarpunkta: *Góg, Magog, Rosch* (rússneska), *Meshech* (Moskvu), *Tubal* (Tobolsk). Samhengi síðustu daga er staðfest með smáatriðum um þjóðirnar sem ráðist var á: „*Þér munuð segja: Ég mun fara upp á opið land, ég mun koma á menn, sem eru rólegir, öruggir í híbýlum sínum, allt í híbýlum án múra og hafa hvorki lás né hurðir* (Esek.38:11).“ Nútímaborgir eru svo sannarlega alveg opnar. Og andstæð öfl eru hörmulega misjöfn. Andinn leggur hér í munn „konungs norðursins“ Daníels, að þessu sinni sögnina „*Ég mun koma*“ sem gefur til kynna gríðarlega, hraðan og loftárás samkvæmt sögninni og myndinni „*mun þyrlast eins og stormur*“ frá Dan. 11:40, frá frekar fjarlægum stað. Í þessum spádómi Esekíels er engin ráðgáta um löndin sem hlut eiga að máli; Rússland og Ísrael eru greinilega auðkennd. Leynardómurinn var aðeins í Dan.11:36 til 45 þar sem hann varðaði rómverska páfadóminn og evrópskt landsvæði þess. Og með því að gefa Rússlandi, sem er að ráðast á kaþólska Evrópu páfa, nafnið „*konungur norðursins*“, á Guð við opinberun sína sem gefin var Esekíel. Vegna þess að ég minni þig á það, er það aðallega í tengslum við landfræðilega staðsetningu Ísraels sem Rússland er staðsett í „norðri“. Reyndar er það „austur“ frá stöðu rómversk-kaþólska páfagarðsins í Vestur-Evrópu. Það er því til að staðfesta stöðu rússnesku hermanna í þessari páfalegu Evrópu, sem þeir hernema og drottna yfir, að andinn staðsetur komu slæmra fréttanna frá „*austri*“. „*Ég mun láta eldi og brennisteini rigna yfir hann og hermenn hans* (Esek.38:22)“; „*Ég mun senda eld í Magog*“, lesum við í Esek.39:6. Hér er þá orsök slæmu fréttanna sem reiðir „*konung norðursins*“ í Dan.11:44. Eins og í Daníel, mun rússneski árásarmaðurinn verða fyrir horn að taka og eyða honum á fjöllum Ísraels: „*Þú og allt lið þitt mun falla á Ísraelsfjöll* (Esek.39:4)“. En leyndardómurinn nær yfir deili á Bandaríkjunum við uppruna þessarar aðgerða. Mér finnst mjög áhugavert

smáatriði í Ese.39:9. Textinn kallar fram möguleikann á því að kveikja í „sjö ár“ með því að brenna vopnin sem notuð voru í þessum hræðilegu alþjóðlegu átökum. Viður er ekki lengur hræfnið fyrir nútíma vopn, en „sjö ár“ sem vitnað er í endurspeglar styrk þessa stríðs og magn vopna. Frá og með 7. mars 2021 eru aðeins níu ár til endurkomu Krists; síðustu 9 ár bölvunar Guðs þar sem síðustu alþjóðlegu átökin munu eiga sér stað; stríð sem eyðileggur líf og eignir hræðilega. Samkvæmt 12. versni verða rússnesku líkin grafin í „sjö mánuði“.

Hræðilegt og óviðjafnanlegt guðlegt réttlæti

Það verða mörg lík og Guð gefur okkur í Esekíel 9 hugmynd um fjöldamorðingjana sem hann mun skipuleggja. Vegna þess að þriðja heimsstyrjöldin sem búist er við á tímabilinu 2021 til 2029 er mótmýnd þriðja stríðsins sem Nebúkadnesar leiddi gegn Ísrael til forna árið – 586. Hér er það sem hinn mikli skapari Guð skipaði fyrir, svektur og fyrirlitinn af þjóð sinni í Esek.9: 1 til 11:

“Ese.9:1 Þá hrópaði hann hárrí röddu í eyrum mínum: Kom þú nær, þú sem refsar borginni, hver með sitt eyðingartæki í hendi!

Ese.9:2 Og sjá, sex menn komu um efra hliðið að norðanverðu, hver með sitt eyðingartæki í hendi. Þar á meðal var maður línklæddur og með ritveski í beltinu. Þeir komu og stóðu nálægt eiraltarinu.

Esek.9:3 Dýrð Ísraels Guðs reis upp frá kerúbnum, sem hún var á, og gekk að þröskuldi hússins. og kallaði á manninn, klæddan líni, og hafði ritveski í beltinu.

Ese.9:4 Drottinn sagði við hann: „Far þú um miðja borgina, um miðja Jerúsalem, og gjör merki á enni þeirra manna, sem andvarpa og stynja vegna allra þeirra viðurstygðna, sem þar eru framin.

Esek.9:5 Og í áheyrn minni sagði hann við hina: Farið á eftir honum inn í borgina og slösið. lát auga þitt vera aumkunarlaust og miskunna þú ekki!

Esek.9:6 Drepið og tortímið gömlum mönnum, ungu mönnum, meyjum, börnum og konum. en ekki nálgast neinn sem hefur merki á honum; og byrjaðu á helgidóminum mínum! Þeir byrjuðu á öldungunum sem voru fyrir framan húsið.

Ese.9:7 Og hann sagði við þá: „Saurgið húsið og fyllið forgarðana drepnum. Komid út!... Þeir fóru út og slógu í borginni.

Ese.9:8 Þegar þeir slógu, og ég var enn kyrr, féll ég fram á ásjónu mína og kallaði: Æ! Drottinn Drottinn, munt þú eyða öllu sem eftir er af Ísrael með því að úthella heift þinni yfir Jerúsalem?

Ese.9:9 Og hann sagði við mig: Misgjörð Ísraels húss og Júda er mikil, mjög mikil. landið er fullt af manndrápum, borgin er full af ranglæti, því að þeir segja: Drottinn hefur yfirgefið landið, Drottinn sér ekkert.

Ese.9:10 Ég mun ekki miskunna mér og ekki miskunna mig. Ég mun koma verkum þeirra yfir höfuð þeirra.

Ese.9:11 Og sjá, maðurinn, klæddur líni og hafði ritveski í belti sínu, svaraði þessu: Ég hef gjört eins og þú bauðst mér. »

Ekki eru allir sem eru drepnir af trúarlegum ástæðum píslarvottar trúarinnar. Það eru í þessum flokki margir ofstækismenn sem eru tilbúnir að gefa líf sitt, hugsanlega vegna trúar sinnar, en einnig fyrir hvaða pólitíska eða aðra

hugmyndafræði sem er. Hinn sanni píslarvottur trúarinnar er fyrst og fremst í Jesú Kristi. Þá er það endilega útvaldur sem fært líf hans í fórn er skaparanum Guði þóknanlegt ef dauða hans var undanfarið líf sem var í samræmi við opinberaðar kröfur hans um tíma hans.

Við skulum nú finna, í þema „⁶ *básúna*“ vekur siðferðislegt samhengi tímans eftir stríðið.

Iðrunarleysi eftirlifenda

Andstætt því sem flestir halda og óttast, eins eyðileggjandi og þeir eru, munu kjarnorkuvopn ekki tortíma mannkyninu; vegna þess að „*eftirlifendur*“ verða áfram eftir að átökunum lýkur. Um stríð sagði Jesús í Matt.24:6: „*Þér munuð heyra um stríð og stríðssögur. Gætið þess að verða ekki skelfd, því að þetta á að gerast. En það mun ekki vera endirinn enn.*» Útrýming mannkyns verður vegna aðgerða skaparans Guðs eftir dýrðlega endurkomu hans í persónu Jesú Krists. Vegna þess að eftirlifendur verða að sæta lokaprófi í trú. Frá 1945, þeim degi sem kjarnorkuvopnin voru fyrst notuð, hafa meira en tvö þúsund sprengingar verið gerðar vegna prófana af jarðneskum völdum sem eiga þau; það er satt, í röð, á 75 ára tímabili og jörðin er gríðarstór, þótt takmörkuð sé, þolir hún og styður þau högg sem mannkynið veldur henni. Í komandi kjarnorkustríði munu þvert á móti fjölmargar sprengingar eiga sér stað á stuttum tíma og dreifing geislavirkni mun gera áframhald lífsins á jörðinni ómögulegt. Með endurkomu sinni mun hinn guðdómlegi Kristur binda enda á þjáningar deyjandi uppreisnarmanna.

Vers 20: „*Hinir menn, sem ekki voru drepnir af þessum plágum, iðruðust ekki handa sinna, til þess að tilbiðja ekki illa anda, og skurðgoð af gulli, silfri, eiri, steini og viði, sem ekki sjá, né heyra, né ganga;*»

Í 20. versni spáir andinn um forherðingu hinna eftirlifandi þjóða. " *Aðrir menn, sem ekki voru drepnir af þessum plágum, iðruðust ekki handa sinna.* " „*Annað vei*“ sem tilkynnt var á tíma heimsveldisins er sannarlega guðleg „*plága*“; *en hún kemur á undan „ sjö síðustu*“ sem munu falla á seka syndara, eftir lok náðartímabils Oþb. 15. Það er samt nauðsynlegt að minna okkur á það hér að þessar „*plágur*“ refsuðu allar yfirgangi Rómverja gegn tímaröðinni sem skapaður var af almáttugum skapara Guði.

„... *þeir hættu ekki að tilbiðja djöfla og skurðgoð af gulli, silfri, eiri, steini og viði, sem hvorki sjá né heyra né ganga.*”

Í þessari upptalningu miðar andinn á sértrúarmyndir kaþólskrar trúar sem eru hlutur tilbeiðslu af hálfu fylgjenda þessarar skurðgoðadýrkandi trúar. Þessar myndir tákna í fyrsta lagi „*Mariu mey*“ og á bak við hana, í miklu magni, meira og minna nafnlausu dýrlinga, því það gefur öllum mikið frelsi til að velja uppáhalds dýrlinginn sinn. Stóri markaðurinn er opinn allan sólarhringinn. Við bjóðum upp á púða fyrir alla handleggi, í öllum stílum og stærðum. Og þessi tegund iðkunar þessarar sérstaklega þann sem þjáðist á krossinum á Golgata; líka, hefnd hans verður hræðileg. Og þegar, eftir að hafa tilkynnt kjörnum embættismönnum sínum árið 2018 kraftmikla og glæsilega endurkomu sína fyrir árið 2030, frá 2019, sló hann syndara jarðar með banvænum smitandi vírus. Þetta er aðeins örlítið merki um reiði hans sem er í vændum, en hann hefur nú þegar

áhrifaríkið á hliðinni, þar sem við skuldum honum nú þegar efnahagslega eyðileggingu án fordæma í sögu upprunalegu Vesturlandanna. Og þegar þeir eru eyðilagðir, deila þjóðir, berjast síðan og berjast.

Ávirðingin sem Guð beitir er þeim mun réttmætari vegna þess að í birtingu Jesú Krists kom hinn sanni Guð í holdinu, meðal manna og þar sem einn þeirra „sá, heyrði og markaðssetja“, ólíkt útskornum eða mótuðum *skurðgoðum* . sem getur það ekki.

Vers 21: „ *Og þeir iðruðust ekki morða sinna, galdra sinna, saurlífnaðar sinnar eða þjófnaða.* »

Með 21. versni lýkur þemað. Með því að kalla fram „ dráp þeirra “ lýsir andinn banvænu sunnudagslögmálinu sem mun að lokum krefjast dauða trúfastra eftirlitsmanna hins heilaga hvíldardags helgaðan af Guði. Með því að vitna í „ *töfra þeirra* “ miðar hann á kaþólsku fjöldann sem heiðraður er af þeim sem réttlæta „sunnudaginn“ hans, þennan falska dag Drottins og ekta heiðna „dag sólarinnar“. Með því að minna á „ *freksemi þeirra* “ bendir andinn á trú *mótmælenda sem erfingja* kaþólsku „ *saurlífsins* “ *hinnar fölsku* „ *spákonu Jesebel* “ í Opb. 2:20. Og með því að reikna þeim „ *þjófnað þeirra* “, bendir hann á andlega þjófnaðinn sem framinn var, fyrst, gegn Jesú Kristi sjálfum, sem samkvæmt Dan.8:11, páfakonungur „tók hið eilífa“ prestdæmi og lögmætan titil þess frá rökstutt frá „ *höfðingi þingsins* ,“ úr Ef.5:23; en einnig röð þess „ *tíma og lögmál* “, samkvæmt Dan.7:25. Þessar mjög andlegu túlkanir útiloka ekki venjulegar bókstaflegar beitingar, en þær fara langt út fyrir þá í dómi Guðs og afleiðingum hans fyrir seka höfunda.

Opinberunarbókin 10: litla opna bókin

Endurkoma Krists og refsing uppreisnarmanna

Litla opna bókin og afleiðingar hennar

Endurkoma Krists í lok fjórðu aðventista biðarinnar

Vers 1: „Ég sá annan voldugan engil koma niður af himni, umvafinn skýi. fyrir ofan höfuð hans var regnbogi, og andlit hans var eins og sól og fætur hans sem eldsúlur. »

Kafla 10 staðfestir einfaldlega hið andlega ástand sem komið hefur fram hingað til. Kristur birtist undir hlið Guðs hins heilaga guðlega bandalags, undir mynd „regnbogans“ sem gefinn var eftir flóðið Nóa og afkomendum hans. Það var merki um loforð Guðs um að eyða aldrei aftur lífi á jörðinni með straumvatni. Guð mun standa við loforð sitt, en fyrir munn Péturs tilkynnti hann að jörðin væri nú „varin eldi“; eldfloð. Málið verður aðeins náð fyrir síðasta dóm sjöunda árpúsundsins. Eldur hefur þó ekki lokið við að eyðileggja mannlíf, því hann er vopn sem Guð hefur þegar notað gegn borgum Sódómu og Gómorru. Í þessum yfirstandandi kafla sýnir andinn í stuttu máli atburðina eftir „⁶ trompet.“ Kaflinn hefst á myndinni af dýrðlegri endurkomu Krists, sem hefnir.

Spádómurinn algjörlega óinnsiglaður

Vers 2: „Hann hafði *litla opna bók* í hendi sér. Hann lagði hægri fótinn á sjóinn og vinstri fótinn á jörðina; »

Frá upphafi bókarinnar, samkvæmt Opinb. 1:16, kemur Jesús til að berjast við tilbiðjendur hinnar guðguðu „sólar“. Hlutverk tákanna verður skýrara: „andlit hans var eins og sólin“ og hvað verður um óvini hans, tilbiðjendur „sólarinnar“? Svar: skref hans og vei þeim! Vegna þess að „fætur hans eru eins og eldstólpar“. Þetta vers Biblíunnar mun því rætast: „Settu mér til hægri handar uns ég hef gjört óvini þína að fótiskör þínum (Sálm.110:1; Matt.22:44)“. Sekt þeirra jókst vegna þess að áður en hann kom aftur, „opnaði Jesús litlu bókina“ í Opinberunarbókinni með því að opna „sjöunda innsiglið“, síðan 1844, sem hélt því enn lokuðu í Op.5:1 til 7. Milli 1844 og 2030, ári samhengisins sem fjallað er um í þessum kafla 10, hefur skilningur og merking hvíldardagsins þróast í fullt ljós. Einnig eru menn þessa tíma án afsökunar þegar þeir kjósa að heiðra hann ekki. „Litla bókin“ var síðan „opnuð“ af heilögum anda Krists og sóldýrkendur höfðu ekkert með hana að gera. Í 2. versu eru örlög þeirra sýnd. Til að skilja merkingu „hafs og lands“ tákanna sem finnast í þessu versu, verðum við að rannsaka Opinb. 13 þar sem Guð tengir þau við tvö andleg „dýr“ sem munu birtast á 2000 árum kristins tíma. Fyrsta „dýrið, sem rís upp úr hafinu“, táknar ómannúðlega, þar af leiðandi dýralega, stjórn bandalags borgaralegra og trúarlegra valda, í sinni fyrstu sögulegu mynd af konungsveldum og rómversk-kaþólskum páfa. Þessi konungsveldi eru táknuð með „tíu hornunum“ sem tengjast tákningu sem táknar Róm í Dan.7 með „litla horninu“ og Opinb.12, 13 og 17 með „hausunum sjö“. Þetta „dýr“ sýnir, samkvæmt dómi guðlegra gilda,

táknin sem vitnað er í í Daníel 7: forvera heimsveldi rómverska heimsveldisins, í öfugri röð frá Dan.7: hlébarði, björn, ljón . “ Dýrið ” er því sjálft rómverska skrímslið í Dan.7:7. En hér, í Opinb. 13, er tákni páfa „ litla hornsins “, sem kemur í stað „ tíu hornanna “, skipt út fyrir „ sjö höfuð “ rómverskrar sjálfsmýndar. Og andinn tileinkar honum „ guðlast “, það er að segja trúarlygar. Tilvist „ kóróna “ á „ tíu hornunum “ gefur til kynna þann tíma þegar „ tíu hornin “ í Dan.7:24 tóku við völdum. Það er því líka tíminn þegar „ litla hornið “ eða „ ólíkur konungur “ er sjálft virkt. „ Dýrið “ auðkennt, framhaldið boðar framtíð sína. Hún mun starfa fjálslega í „ tíma, sinnum (2 sinnum) og hálfan tíma “. Þessi orðatiltæki táknar 3 og hálf spámannelgt ár, eða 1260 raunveruleg ár, í Dan.7:25 og Rev.12:14; við finnum það í formi " 1260 daga " -ára eða spámannelga „ 42 mánuði “ í Opb.11:2-3, 12:6 og Op.13:5. En í 3. versu þessa 13. kafla tilkynnir andinn að hún verði slegin og „ eins og hún sé særð til dauða “, einmitt af frönsku trúleysi á árunum 1789 til 1798. Og þökk sé Concordat Napóleons I ‘ „ verður dauðlegt sár hennar læknað .” Þannig munu þeir sem elska ekki guðlegan sannleika geta haldið áfram að heiðra lygarnar sem drepa sálina og líkamann.

Í lok daganna mun birtast mynd af fyrsta „ dýrinu sem kom upp af sjónum “. Þetta nýja dýr einkennist af þeirri staðreynd að í þetta sinn mun það „ rísa upp af jörðu “. Með því að treysta á ímynd 1. Mósebókar, þar sem „ jörðin “ kemur upp úr „ hafinu “, segir andinn okkur á lúmskan hátt að þetta annað „ dýr “ hafi komið út úr því fyrsta, og tilgreinir þannig hina svokölluðu kaþólsku kirkju sem endurbætt; nákvæm skilgreining á siðbótartrú mótmælenda. Árið 2021 er það nú þegar fulltrúi stærsta herveldis á plánetunni jörð og hefur verið yfirvald frá sigri þess gegn Japan og Þýskalandi nasista á árunum 1944-45. Þetta eru auðvitað Bandaríkin, upphaflega aðallega mótmælendatrúar, en að mestu leyti kaþólsk í dag, vegna hins mikla brottflutnings frá Rómönsku. Með því að saka hann um að gera „ fyrstu dýrið tilbiðja í návist hans “, fordæmir andinn arfleifð hans frá rómverskum sunnudag. Þetta sýnir að trúarmerki eru villandi. Nútímatrú mótmælenda er svo tengd þessari rómversku arfleifð að hún mun ganga svo langt að setja bindandi lög sem gera sunnudagshvöld skyldubundna með refsingu: viðskiptasniðgangi í upphafi og dauðadómur að lokum. . . Sunnudagur er tilnefndur sem „ merki “ yfirvalds rómverska „ dýrsins “, fyrsta „ dýrsins “. Og talan „ 666 “ er summan sem fæst með stöfunum í titlinum „VICARIVS FILII DEI“, það sem andinn kallar „ númer dýrsins “. Reiknaðu, talan er þarna:

VICIVILIIDI

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Mikilvæg skýring : Merkið berst aðeins „ á höndina “ eða „ á ennið “ að því marki sem „ höndin “ táknar verkið, athöfnina og „ ennið “ táknar persónulegan vilja hvernar skepnu sem er laus við það. val eins og Es.3:8 segir okkur: " Ég mun herða enni þitt svo að þú standist það gegn enni þeirra ".

Hér eru greinilega auðkenndir framtíðar „ fótaskemmur “ Jesú Krists, hins réttláta guðdómlega dómara. Og á lúmskan hátt, með því að gefa til kynna forganginn „ hægri fót “ eða „ vinstri fót “, gefur andinn til kynna hvern hann telur

vera sekara. Hinn brennandi „*hægri fótur*“ er fyrir kaþólsku rómversk páfatrú sem Guð kennir úthellingu *blóðs* „*allra sem drepnir hafa verið á jörðu*“ samkvæmt Op.18:24. Forgangur hans fyrir reiði er því verðskuldaður. Þá, jafn sek, fyrir að hafa aftur á móti líkt eftir því, með því að búa til „*ímynd*“ fyrsta kaþólska „*dýrsins*“, tekur mótmælendatrúin, kölluð „*jörðin*“, við eldinum frá „*vinstri fæti*“ Jesú Krists sem hefnir þannig blóðs síðustu útvöldu dýrtinganna sem var að fara að úthella án bjargandi afskipta hans.

Vers 3: „*Og hann hrópaði hárrí röddu, eins og ljón öskrar. Þegar hann hrópaði, heyrðu þrumurnar sjö raddir sínar.*»

Leyndarmálið sem er falið eða innsiglað í versum 4 til 7, boðað með „*rödd þrumanna sjö*“ er nú opinberað. „*Rödd*“ Guðs er þannig borin saman við „*þrumuhljóð*“ sem tengist tölunni „*sjö*“ sem táknar helgun hans. Þessi rödd boðar skilaboð sem menn hafa lengi falið og hunsað. Þetta er ár endurkomu í dýrð okkar guddómlega og háleita Drottins Jesú Krists. Dagsetningin var opinberuð kjörnum embættismönnum árið 2018; Þetta er vorið 2030, þar sem frá friðþægingardauði Jesú 3., 30. apríl, lýkur þriðja þriðjungi 2000 ára af þeim 6000 árum sem Guð hefur skipað fyrir val hans á útvöldu.

Vers 4: „*Og þegar þrumurnar sjö heyrðu raddir sínar, fór ég að skrifa. Og ég heyrði rödd af himni sem sagði: Innsiglið það sem þrumurnar sjö hafa talað og skrifið það ekki.*»

Í þessu atriði hefur Guð tvö markmið. Hið fyrra er að hans útvöldu verða að vita að Guð hefur sannarlega ákveðið tíma fyrir endalok heimsins; það er ekki raunverulega falið, þar sem það veltur á trú okkar á dagskrá hinna 6000 ára sem spáð er af sex vanhelguðu vikudögum okkar. Annað markmiðið er að draga úr leitinni að þessari dagsetningu þar til hún sjálf opnar leið til skilnings. Þetta tókst fyrir hvert af þremur adventistaprófunum sem voru gagnlegar til að skima og velja þá útvöldu sem finnast verðugir að njóta góðs af eilífu réttlæti sem Jesús Kristur bauð upp á, 1843, 1844 og 1994.

Vers 5: „*Og engillinn, sem ég sá standa á hafinu og á jörðinni, lyfti hægri hönd sinni til himins,*”

Í þessari afstöðu hins mikla sigursæla dómara, með fótum sínum á óvinum sínum, mun Jesús Kristur móta hátíðlegan eið sem bindur hann guðlega.

Vers 6: „*Og sór við þann sem lifir um aldir alda, sem skapaði himininn og það sem í honum er, jörðina og það sem í henni er, og hafði og það sem í henni er, að hann „það yrði meiri tími,“*

Eið Jesú Krists er gerður í nafni skaparans Guðs og hann er beint til hans útvöldu sem heiðra skipun fyrsta engils Opb.14:7; þetta með því að sýna með hlýðni sinni „*óttá*“ þeirra við Guð, með því að halda fjórða boðorð hans sem veitir sköpunarverki hans dýrð. Yfirlýsingin „*að það væri ekki lengur tími*“ staðfestir að í áætlun sinni hafði Guð skipulagt hinar þrjár hégómlegu væntingar adventista frá 1843, 1844 og 1994. Eins og ég hef þegar lýst yfir, voru þessar hégómlegu væntingar gagnlegar til að sigta kristna trúaða. Því að á meðan þeir voru fánýtir voru afleiðingar þeirra fyrir þá sem þeir upplifðu, dramatískar og andlega dauðlegar eða, fyrir hina útvöldu, orsakir blessunar þeirra og helgunar af Guði.

Tilkynning um 3. ^{stóru} ógæfuna sem spáð var í Op.8:13.

Vers 7: „*En á dögum raust sjöunda engilsins, þegar hann blæs (lúðurinn), myndi leyndardómur Guðs verða fullkominn, er hann boðaði þjónum sínum spámönnunum.* »

Tími þess að búa til spámannlegar dagsetningar er liðinn. Þeir sem voru staðfestir með spáð gögnum hafa náð hlutverki sínu, að prófa, í röð, trú mótmælenda á árunum 1843-44 og trú adventista árið 1994. Héðan í frá verða ekki fleiri rangar dagsetningar, ekki fleiri rangar væntingar ; fréttirnar, sem byrjaðar hafa verið síðan 2018, verða góðar og hinir útvöldu munu heyra, sér til hjálpræðis, hljóð „sjöunda lúðursins“ sem mun marka inngrip Krists hins guðlega réttlætis; tíminn þegar samkvæmt Op.11:15: „*ríki heimsins er í hendur Drottni vorum og Kristi hans*“, og því tekið frá djöflinum.

Afleiðingar og tímar hinnar spámannlegu þjónustu

Vers 8: „*Og röddin, sem ég heyrði af himni, talaði aftur til mín og sagði: Far og tak opna bókina í hendi engilsins, sem stendur á hafinu og á jörðinni.* »

Vers 8 til 11 sýna upplifunina af trúboði þjónsins sem er falið að kynna dulmálsspádóminn á látlausu máli.

Vers 9: „*Og ég fór til engilsins og sagði honum að gefa mér litlu bókina. Og hann sagði við mig: Tak það og gleyp það. Það verður beiskt í þér innra með sér, en í munni þínum verður það sætt sem hunang.* ”.

Í fyrsta lagi lýsir „*verkir í iðrum*“ mjög vel þjáninguna og þrenginguna af völdum höfnunar á fyrirhuguðu ljósi af hálfu uppreisnargjarnra kristinna manna. Þessar þjáningar munu ná hámarki fyrir síðasta trúarprófið, á tíma sunnudagslögmálsins, þar sem lífi hinna útvöldu verður ógnað með dauða. Vegna þess að allt til enda, ljósið og vörsluaðilar þess verða barist af djöflinum og himneskum og jarðneskum djöflum hans, meðvituðum eða ómeðvituðum bandamönnum þessa „Teyðaranda“, „Abaddon eða Apollyon“ í Opb.9:11. „*Sælleikinn af hunang*“ myndir líka fullkomlega hamingjuna yfir því að skilja leyndardóma Guðs sem hann deilir með sínum sönnu útvöldu sem þyrstir í sannleikann. Engin önnur vara á jörðinni einbeitir sér að náttúrulega sætu sætu eins og hún. Venjulega, manneskjur kunna að meta og leita að þessu sæta bragði sem er þægilegt fyrir þá. Einnig leitar hinn útvaldi Krists í Guði sætleika kærleiksríks og friðsæls sambands sem og fyrirmæla hans.

Með því að gefa opinberun sinni „Apocalypse“ (= Opinberun) „*sætleika hunangs*“, líkir andi Guðs því við „*himneska manna*“ sem hafði „*bragð af hunangi*“ og sem nærði Hebreana í eyðimörkinni á meðan 40 árum áður en þeir fóru inn í fyrirheitna landið sem tekið var frá Kanaanítum. Rétt eins og Hebrei hefði ekki getað lifað af án þess að neyta þessa „*manna*“, síðan 1994, lok „*fimm mánaða*“ sem spáð var í Op.9:5-10, lifir adventistatrúin aðeins af með því að næra sig frá þessu síðasta spámannlega andlega „*matur*“ (Matt.24:45) „*tilbúinn á réttum tíma dýrðar* komu“ Jesú Krists. Þessi kenning sem Guð sannleikans gefur mér til að átta mig á aðeins á þessum hvíldardagsmorgni á 4. ^{klukkustund} 16. janúar 2021 (en 2026 fyrir Guð) hefði verið gagnleg til að svara þeim sem spurði mig einn daginn um rannsókn á spádómum „*Hvað er í því fyrir mig?*“ » Svar Jesú

er stutt og einfalt: andlegt líf til að komast undan andlegum dauða. Ef andinn tekur ekki upp mynd af „*köku*“, heldur aðeins „*sætleik hunangs*“, er það vegna þess að líkamlegt líf Hebreans var umhugað um þennan „*manna*“ mat. Varðandi Opinberunina er matur aðeins fyrir anda hinna útvöldu. En í þessum samanburði virðist það nauðsynlegt, ómissandi og krafist af lifandi Guði sem skilyrði fyrir því að viðhalda andlegu lífi. Og þessi krafa er skynsamleg, vegna þess að Guð bjó ekki til þennan mat til að vera hunsuð og fyrirlitin af þjónum sínum á síðustu dögum. Það er helgasta þátturinn frá fórn Jesú Krists og síðustu mynd og endanlega uppfyllingu heilagrar kvöldmáltíðar“; Jesús gaf útvöldu sína til matar, líkama sinn og spádómlega kennslu.

Vers 10: „*Ég tók litlu bókkrolluna úr hendi engilsins og gleypti hana. Það var í munni mér sætt sem hunang, en þegar ég hafði gleypt það fylltist beiskju innra með mér.*»

Í lífsreynslunni uppgötvaði þjónninn í einveru hið töfrandi ljós sem Jesús spáði og hann fann í raun fyrst „*sætleik hunangs*“, skemmtilega ánægju sem er sambærileg við sætan sætleika hunangs. En kuldinn sem aðventistarnir og kennararnir sýndu, sem ég vildi kynna það fyrir, framkallaði í líkama mínum ósvikna kviðverki sem kallast ristilbólga. Svo ég ber vitni um andlega og bókstaflega uppfyllingu þessara hluta.

Önnur skýring varðar hins vegar lokatímabilið þar sem hið spámannlega ljós er lýst upp. Það byrjar á tímum friðar en mun enda á tímum stríðs og manndráps skelfingar. Dan.12:1 spáði því að það væri „*þrengingartími, sem ekki hefur verið síðan þjóðirnar hófust til þessa tíma*“; þetta er nóg til að valda „*verkjum í iðrum*“. Sérstaklega þar sem við lesum í Km.1:20: „*Jehóva, lít á neyð mína! Innra með mér er sjóðandi, hjartað er í uppnámi innra með mér, því ég hef verið uppreisnargjarn. Að utan hefur sverðið valdið eyðileggingu sinni, innra með dauðanum.*» Einnig í Jer.4:19: „*Innyfli mín ! Innra með mér : Ég þjáist innra með hjartanu, hjartað slær, ég get ekki þagað; því að þú heyrir, sála mín, lúðurhljóminn, stríðsopið.*» Biturleiki „*innvortis*“ dregur saman lokaverkefni aðventista og þess sem var falið Jeremía spámanni. Í báðum upplifunum starfa kjörnir embættismenn í andlegri andúð hinna uppreisnargjarna valdhafa síns tíma. Jeremía og hinir síðustu sannir aðventistar fordæma syndirnar sem framin voru af borgaralegum og trúarleiðtogum síns tíma og með því er reiði hinna seku snúid gegn þeim, allt til enda veraldar sem markast af endurkomu í dýrð Jesú Krists, „*Konungur konunga og Drottinn drottna*“ í Op.19:16.

Endir fyrri hluta Opinberunarbókarinnar

Í þessum fyrsta hluta fundum við formálann og þrjú samhliða þemu, bréfin sem beint er til engla kirknanna sjö, innsiglin sjö eða tákn tímanna og básúnurnar sex eða viðvörunarrefsingar sem reiði Guðs vakti.

Vers 11: „*Og þeir sögðu við mig: Þú verður aftur að spá um margar þjóðir og þjóðir, tungur og konunga.*»

Vers 11 staðfestir alla umfjöllun um síðustu 2000 af 6000 ára undirbúinni áætlun Guðs. Þegar kemur að dýrðlegri endurkomu Jesú Krists mun boðun

spádóma hefja aftur yfirlit yfir kristna tíma í 11. kafla undir öðru þema: „Þú skalt spá aftur um margar þjóðir, þjóðir, tungur og konunga .

Opnun seinni hluta Opinberunarbókarinnar

Í þessum seinni hluta, samhliða yfirliti yfir kristna tíma, mun andinn miða á mikilvæga atburði sem þegar eru nefndir í fyrri hluta bókarinnar, en hér, í seinni hlutanum, mun hann opinbera okkur dómgreind sína á þróaðri hátt um hverju þessara þema. Hér mun hver kafli nota mismunandi tákn og myndir sem eru alltaf til viðbótar. Það er með því að flokka allar þessar kenningar sem spádómurinn skilgreinir viðfangsefnin sem stefnt er að. Frá Daníelsbók hefur þessari meginreglu um hliðstæðu köflum spádómanna verið beitt af opinberunarandanum, eins og þú sérð.

Opinberunarbókin 11, 12 og 13

Þessir þrjú kaflar fjalla um tíma kristinna tíma samhliða, varpa ljósi á ólíka atburði, en þeir eru alltaf mjög samfyllingar. Ég mun draga saman þemu, síðan í smáatriðum.

Opinberun 11

Páfaríki – Þjóðartrúleysi – Sjöundi trompetinn

Vers 1 til 2: 1260 ára valdatíð kaþólska falsspámansins í páfa: Ofsækjandinn.

Vers 3 til 6: Á þessari óumburðarlyndu og ofsækjandi valdatíð munu " *vottar tveir* " Guðs, heilög ritning sáttmálanna tveggja, verða þjád og ofsótt, af " *dýrinu* ", rómverska trúarbandalaginu sem er í bandi við konungsveldi Evrópu Vestur. .

Vísur 7 til 13 hafa að viðfangsefni „ *dýrið sem rís úr hyldýpinu* “ eða „frönsku byltinguna“ og þjóðernistrúleysi hennar sem birtist í fyrsta skipti í sögu mannkyns.

sjöunda básúnunnar “ sem þema .

Hlutverk páfaríkis

Vers 1: „ *Og þeir gáfu mér reyr eins og staf og sögðu: Stattu upp og mæl musteri Guðs, altarið og þá sem þar tilbiðja.* »

Markaðstíminn er refsingartími sem kemur fram með orðinu „ *stöng* “. Refsingin er réttlætanagerleg " *vegna syndar* " endurreist borgaralega síðan 321 og trúarlega síðan 538. Frá þessum öðrum degi hefur synd verið beitt af páfastjórninni sem hér er táknuð með "reyrnum " sem táknar " *falsspámanninn sem kennir lygar* " í Jes. .9:13-14. Þessi boðskapur lýsir því í Dan.8:12: „ *herinn var gefinn af eilífum sökum syndar* “, þar sem „ *herinn* “ tilnefnir kristna þingið, „ *hina eilífu* “, prestdæmi Jesú sem tekið var af páfastjórn, og „ *synd* “, brotthvarf hvíldardagsins síðan 321. Þetta er aðeins endurtekning á boðskap sem er endurtekinn margsinnis í mismunandi þáttum og táknum. Það staðfestir refsingarhlutverkið sem Guð gaf til að koma á rómversku páfastjórninni. Sögnin „ *mæla* “ þýðir „dæma“. Refsing er því afleiðing af dómi Guðs yfir „ *musterinu* “ *Guðs* “, sameiginlega þing Krists, „ *altaris* “ tákn kross fórnar hans, og „ *þeir sem tilbiðja þar* “, nefnilega kristna sem krefjast hjálpræðis hans.

Vers 2: „ *En ytri forgarð mustersins, farðu frá honum utan, og mæli það ekki; Því að það er gefið þjóðunum, og þær munu fótum troða hina helgu borg í fjörutú og tvo mánuði.* »

Mikilvæga orðið í þessu vers er „ *úti* “. Það eitt tilgreinir yfirborðslega trú hlutaðeigandi rómversk-kaþólskrar trúar í myndinni af valdatíma hans í 1260 daga ár sem hér er sýnd sem " *42 mánuðir* ". „ *Hin helga borg* “ mynd hinna sönnu útvöldu „ *verður fótum troðin af þjóðunum* “ sem eru bandamenn páfastjórnarinnar eða konungum evrópskra konungsríkja „ *sem drýgja hór með*

„kapólsku „ *Jezebel* “ á langri óþolandi valdatíma hennar árið 1260. raunveruleg ár á milli 538 og 1798. Í þessu versí markar Guð muninn á sannri og fölskum trú með því að treysta á tákmynd hebreska helgidómsins: tjaldbúð Móse og musteri sem Salómon reisti. Við finnum í báðum tilfellum, á „ *garðinum, fyrir utan musterið* “, holdlega trúarsíði: fórnaraltarið og þvottaskálina. Sannur andlegur heilagleiki er að finna inni í musterinu: á þeim helga stað þar sem er: ljósastikan með sjö lömpum, borðið með 12 sýningarbrauðunum og reykelsisaltarið sem er sett fyrir fortjaldið sem felur hinn allrahelgasta stað, mynd himins þar sem Guð situr í konunglegu hásæti sínu. Einlægni frambjóðenda til kristinnar hjálpræðis er aðeins Guði þekktur og á jörðinni er mannkynið blekkt af „ *ytri* “ framhliðartrú sem rómversk-kapólsk trú táknar fyrst í sögu kristinnar trúar okkar tíma.

Biblían, orð Guðs, ofsótt

Vers 3: „ *Ég mun gefa tveimur vottum mínum vald til að spá, klæddir hærusekk, þúsund tvö hundruð og sextíu daga.* »

Á þessari löngu valdatíma, sem hér er staðfest í formi " *1260 daga* ", verður Biblían táknuð með " *vitnunum tveimur* " að hluta til hunsuð fram á tíma síðbótarinnar þegar hún er jafnvel ofsótt af kapólsku bandalagunum sem eru hagstæð páfanum sem þeir styðja með sverðum . Myndin „ *klædd í hærusekk* “ táknar þrengingarastand sem Biblían mun þola til 1798. Vegna þess að í lok þessa tímabils mun franskt byltingarkennt trúleysi brenna það á opinberum stöðum, einnig reyna að eyðileggja það, láta það hverfa alveg.

Vers 4: „ *Þetta eru tvö olíutrén og tveir ljósastikurnar sem standa frammi fyrir Drottni jarðarinnar.* »

Þessi „ *tveir olíutrén og tveir kertastjakar* “ eru tákn bandalaganna tveggja sem Guð hefur skipulagt í hjálpræðisáætlun sinni. Tvær trúarlegar ráðstafanir í röð, sem bera anda hans, en arfleifð hans er Biblían og textar bandalaganna tveggja. Spáð var um verkefni bandalaganna tveggja í Sec.4:11 til 14, með „ *tvö olíutrén sem sett voru hægra og vinstra megin við kertastjakann* “. Og þegar, á undan „ *vottum tveimur* “ í versí 3, sagði Guð um þá í vitnisburði Sakaríá: „ *Þetta eru tveir olíusynir sem standa frammi fyrir Drottni allrar jarðarinnar.* » Í þessu táknmáli táknar „ *olía* “ *hinn guðlega anda*. „ *Kertastjakinn* “ spáir Jesú Kristi sem í mannlíkama mun færa ljós andans í helgun sinni (= 7) og dreifa þekkingunni á því meðal manna, eins og táknræni ljósastikan dreifir ljósinu með því að brenna olíuna sem er í sjö ” vasar.

Athugið : „ *Kertastjakinn* “ með „ *sjö* “ lömpum er fyrir miðju á miðvasanum; þetta, eins og miðja vikunnar sem gerir, 4. ^{dag} páskavikunnar, daginn sem Jesús Kristur, með friðþægingardauða sínum, hætti „ *fórinni og fórninni* “, trúarathöfninni á hebresku, skv. hin guðlega áætlun sem spáð var í Dan.9:27. Sjö lampa „ *kertastjaki* “ bar því einnig spámannlegan boðskap.

Vers 5: „ *Ef einhver vill gera þeim mein, kemur eldur út úr munnni þeirra og eyðir óvinum þeirra. ok ef einhver vill þeim mein gera, þá skal drepa hann á þann hátt.* »

Hér, eins og í Opinb. 13:10, staðfestir Guð sanna útvöldu bann hans við því að refsja sjálfum sér fyrir skaða sem Biblían hefur valdið og málstað hennar. Það er aðgerð sem hann áskilur sér eingöngu. Illska mun koma út af munnni skaparans

Guðs. Guð samsamar sig Biblíunni sem við köllum „ orð Guðs “ þannig að hver sem skaðar hann ræðst beint á hann.

Vers 6: „ *Þeir hafa vald til að loka himininn, svo að ekkert regn falli á dögum spádóms þeirra. og þeir hafa vald til að breyta vötnunum í blóð og slá jörðina með hvers kyns plágu, hvenær sem þeir vilja.* »

Andinn vitnar í staðreyndir sem greint er frá í Biblíunni. Á sínum tíma fékk Elía spámaður frá Guði að ekkert regn myndi falla nema fyrir orð hans; Á undan honum fékk Móse vald frá Guði til að breyta vötnunum í blóð og slá jörðina með 10 plágum. Þessir biblíulegu vitnisburðir eru þeim mun mikilvægari vegna þess að á síðustu dögum verður fyrirlitning á hinu skrifaða og innblásna orði Guðs refsað með plágum af sömu gerð, samkvæmt Opb.16.

Þjóðernistrúleysi frönsku byltingarinnar

Dökku ljósin

Vers 7: „ *Þegar þeir hafa lokið vitnisburði sínum, mun dýrið, sem kemur upp úr djúpinu, heyja stríð við þá, sigra þá og drepa þá.* »

Andinn opinberar okkur hér, sem er mikilvægt að hafa í huga; dagsetningin 1793 markar lok biblíulegs vitnisburðar, en fyrir hvern? Því að óvinir hans á þeim tíma, sem höfðu ofsótt Biblíuna, höfnuðu guðlegu valdi hennar í málum sem styðja trúna; það er að segja konungarnir, konungshöfðingjarnir, rómversk-kaþólska páfastjórnin og allir klerkar hennar. Á þessum degi fordæmir Guð einnig falska mótmælendatrúaða sem þegar í reynd taka ekki tillit til kenninga hans. Í Dan.11:34, í dómi sínum, kennir Guð þeim „ *hræsni* “: „ *Á þeim tíma sem þeir falla, mun þeim hljóta lítilsháttar hjálp og margir munu taka þátt í hræsninni* . » Það er aðeins fyrsti hluti vitnisburðar Biblíunnar sem er lokið, því árið 1843 mun hlutverk hennar öðlast mikilvægu hlutverki að nýju með því að bjóða hinum útvöldu að uppgötva spádóma adventista. Stofnun þjóðernistrúleysis í Frakklandi mun miða við Biblíuna og reyna að láta hana hverfa. Hin ríkulega blóðuga notkun á „skífu hans“ gerir það að nýju „ *dýri* “ sem að þessu sinni átti að „ *rísa upp úr hylldýpinu* “. Með þessu hugtaki sem er fengið að láni úr sköpunarsögunni í 1. Mósebók 1:2, minnir andinn okkur á að ef Guð, skapari hans, væri ekki til, hefði ekkert líf þróast á jörðinni. „ *Hylldýpið* “ er tákn jarðar sem er svipt íbúum, þegar hún er „ *formlaus og tóm* “. Það var þannig „ *í upphafi* “, samkvæmt 1. Mós.1:2, og það mun verða svo aftur í „ *þúsund ár* “, við enda veraldar, eftir dýrðlega endurkomu Jesú Krists, sem er þema sem fylgir þessu í þessum kafla 11. Þessi samanburður við upphaflega glundroðann á vel skilið fyrir lýðveldisstjórn sem er fædd í pólitísku óreiðu og mestu óreiðu. Vegna þess að uppreisnarmenn vita hvernig á að sameinast til að eyðileggja en þeir eru mjög ósammála um form sem ætti að gefa til endurreisnar. Þessi vitnisburður sýnir síðan þann ávöxt sem mannkynið getur borið þegar það er algjörlega skorið frá Guði; sviptur jákvæðri aðgerð sinni.

En með því að nefna það „ *hylldýpi* “ gefur andi skaparans Guð einnig til kynna samhengi og ástand upprunalegu sköpunar jarðar okkar. Þannig miðar hann við fyrsta dag þessarar sköpunar og sýnir okkur jörð sem er sökkt í algjört „ *myrkur* “ þar sem á þeirri stundu hafði Guð ekki enn gefið jörðinni ljós neinnar stjörnu. Og þessi hugmynd tengir andlega þetta „ *dýr sem rís úr hylldýpinu* “ við „

fjórða innsiglið “ í Opb.6:12 sem lýst er sem „ sólsvart sem hærusekkur “. Tengingin er einnig gerð með „fjórða básúnunni“ í Opb. 8:12 sem lýst er með „ þriðju höggi, sólar, þriðjungs tunglsins og þriðju stjarnanna “. Með þessum myndum eignar andinn honum sérstaklega „ **dökkan** “ karakter. Hins vegar er það í þessum þætti og þessu „ **myrka**“ ástandi sem Frakkland mun upphefja frjálsa hugsuða sína með því að gefa þeim titilinn „ **uppljómun** “. Við minnumst þá orða Jesú Krists sem vitnað er í í Matt.6:23: „ *En ef auga þitt er illt, mun allur líkami þinn vera í myrkri. Ef þá ljósið sem er í þér er myrkur, hversu mikið verður þá myrkríð!* » Þannig fer myrkur frjáls hugsun í stríð gegn trúarandanum og þessi nýi **frjálshyggjuandi** mun teygja sig með tímanum og ná yfir hinn vestræna heim... kallaður kristinn og hann mun halda vondu áhrifum sínum til enda veraldar . Með frönsku byltingunni settist „myrkríð“ að eilífu með syndinni. Vegna þess að með henni birtast bækurnar sem skrifuð eru af heimspekingum frjálsrar hugsunar; sem tengir það við „syndina“ sem einkennir Grikkland í spádómum Daníels 2-7-8. Þessar nýju bækur munu keppa við Biblíuna og takast að kæfa hana, í gríðarlegum mæli. „ *Stríðið* “ sem fordæmt er er því umfram allt hugmyndafræðilegt. Eftir byltinguna og eftir seinni heimsstyrjöldina mun þetta myrkur taka þátt æðsta húanismans í andstæðu og brjóta þannig upprunalega óþolið, en hugmyndafræðilega „stríðið“ heldur áfram. Vestrænir menn munu vera tilbúnir til að fórna öllu fyrir þetta „frelsi“. Reyndar munu þeir fórna þjóðum sínum, öryggi sínu og komast ekki undan dauðanum sem Guð hefur fyrirhugað.

Vers 8: „ *Og lík þeirra skulu vera á torgi borgarinnar miklu, sem í andlegum skilningi er kölluð Sódóma og Egyptaland, þar sem Drottinn þeirra var krossfestur.* »

„ *Líkin* “ sem vitnað er í eru „ *vitnin tvö* “ en fyrstu árásarmennirnir voru einnig teknir af lífi á „ *torgi* “ sömu „ *borgar* “. Þessi „ *borg* “ er París og „ *staðurinn* “ sem vitnað er í var í röð kallaður „staður Louis XIV“, „staður Louis XV“, „place de la Revolution“ og tilnefni núverandi „place de la Concorde“. Trúleysi gerir engum trúarlegum greiða. The guillotined fórnarlömb eru einmitt barin fyrir trúartengsl þeirra. Og eins og „ *fjórði lúðurinn* “ boðskapurinn kennir, eru skotmörkin hið sanna ljós (sólin), hið falska safn (tunglið) og hvaða trúarlega boðberi sem er (stjarna). Ennfremur eru ákveðnar spilltar trúarformar samþykktar með því skilyrði að þær uppfylli viðmið ríkjandi trúleysis. Sumir prestar fá því nafnið „afleitt“ í háði. Andinn líkir París, höfuðborg Frakklands, við „ *Sódómu* “ og „ *Egyptaland* “. Fyrstu ávextir frelsis voru kynferðisleg óhóf ásamt broti á hefðbundnum félags- og fjölskylduvenjum. Þessi samanburður mun hafa hörmulegar afleiðingar með tímanum. Andinn segir okkur að þessi borg muni líða örlög " *Sódómu* " og " *Egyptalands* " sem hefur orðið fyrir Guði dæmigert tákni syndar og uppreisnar gegn honum. Tengillinn sem komið var á hér að ofan við „ *grísku*“ heimspekilegu „ *syndina* “ sem fordæmd er í Daníel 2-7-8 er staðfest hér. Til að skilja þessa guðlegu stimplun á grískri synd til fulls, skulum við taka tillit til þeirrar staðreyndar að Páli postuli mistókst þegar hann reyndi að nota heimspekileg orð til að koma fagnaðareringinu á framfæri fyrir íbúum Aþenu, mistókst Páll postuli og var rekinn af staðnum. Þetta er ástæðan fyrir því að heimspekileg hugsun verður ævarandi óvinur skaparans Guðs. Með tímanum og allt til enda hennar mun þessi borg sem kallast „Paris“ halda og bera vitni með

Þessum aðgerðum um nákvæmni samanburðar hennar við þessi tvö nöfn, tákn kynferðislegrar og trúarlegrar syndar. Á bak við nafnið „Paris“ liggur arfleifð „Parisii“, orðs þar sem keltneskur uppruna þýðir „þeir í katlinum“, sem er verulega spámannlegt nafn. Á tímum Rómverja var staðurinn vígi heiðinna tilbiðjenda Isis, gyðju Egypta, einmitt, en einnig leiksviðið og tortryggilega mynd Parísar, sonar konungs Tróju, gamla Príamúsar. Höfundur framhjáhalds með hinni fögru Helenu, eiginkonu Menelauss gríska konungs, mun bera ábyrgð á stríði við Grikkland. Eftir árangurslaust umsátur drógu Grikkir sig til baka og skildu eftir risastóran tréhest á ströndinni. Trójumenn héldu að þetta væri grískur guð og fluttu hestinn inn í borgina. Og um miðja nótt, þegar víninu og veislunni var lokið, komu grískir hermenn út af hestunum og opnuðu hliðin fyrir hinum grísku hersveitum, sem aftur komu hljóðlega; og allir íbúar borgarinnar voru drepnir, frá konungi til lægstu þegna. Þessi aðgerð Trójumanna mun valda tapi Parísar á síðustu dögum vegna þess að, að hunsa lexíuna, mun hún endurtaka villur sínar með því að láta óvini sína sem hún hafði nýlendu setjast að á yfirráðasvæði þess. Áður en hún tók nafnið Paris var borgin kölluð „Lutèce“ sem þýðir „lyktandi mýri“; öll dagskráin um hans sorglegu örlög. Samanburðurinn við „*Egyptaland*“ er réttlæt看legur þar sem Frakkland verður opinberlega fyrsta synduga stjórnin í hinum vestræna heimi með því að taka upp Lýðveldisstjórnina. Þessi túlkun verður staðfest í Rev.17:3 með „*skarlati*“ lit „*dýrsins*“, mynd af konungs- og lýðveldisbandalagi síðustu daga, byggð að fyrirmynd Frakklands. Með því að segja: „*jafnvel þar sem Drottinn þeirra var krossfestur*“, staðfestir andinn samanburðinn á höfnun kristinnar trúar á frönsku trúleysinu og þjóðernishöfnun Gyðinga á Messíasi Jesú Kristi; vegna þess að aðstæðurnar tvær eru eins og þær munu bera sömu afleiðingar og sömu ávexti óguðleika og ranglætis. Þessi samanburður mun halda áfram í versunum sem fylgja.

Með því að kalla höfuðborg sína „*Egyptaland*“ líkir Guð Frakklandi við Faraó, dæmigerð fyrirmynd mannglegrar mótstöðu gegn vilja hans. Það mun viðhalda þessari uppreisnarstöðu þar til hún er eyðilögð. Það verður aldrei nein iðrun af hans hálfu. Með því að kalla „*illt gott og gott illt*“ mun hún fremja verstu syndir sem Guð hefur útskýfað; þetta með því að kalla „ljós“, „myrku“ hugsuðina sem stofnuðu „mannréttindi hans“, sem eru á móti réttindum Guðs. Og af mörgum þjóðum mun fyrirmynd þess verða líkt eftir, jafnvel árið 1917, af hinu volduga Rússlandi sem mun eyðileggja það með atómskoti á þeim tíma sem „*sjötta lúðurinn*“, sem er það sem nafn hans „Parisii“ spáði á keltnesku tungumál, sem þýðir „þeir í katlinum“. Hún mun því vera allt til enda ófær um að sjá Guð í raunum sem munu eyðileggja hana að því marki að hún tortíma henni. Vegna þess að hann hefur skotmarkið hana og hann mun ekki sleppa henni fyrr en hún er ekki lengur.

Vers 9: „*Þrír og hálfur dagur munu menn af þjóðum, ættkvíslum, tungum og þjóðum sjá lík sín, og þeir munu ekki láta lík sín liggja í gröf.*»

Í Frakklandi gekk fólkið inn í byltinguna árið 1789 og árið 1793 tók það konung sinn þá drottningu sína af lífi, báðir hálshöggvni opinberlega á stóra miðtorgi borgarinnar sem kölluð var „Place Louis XV“, „Place de la Revolution“, og eins og er, „place de la Concorde“. Með því að rekja „*þrjá og hálfan dag*“ til tíma eyðileggjandi aðgerðanna virðist andinn fela í sér orrustuna við Valmy þar

sem byltingarmennirnir stóðu frammi fyrir og sigruðu konunglega heri evrópsku konungsríkjanna árið 1792 sem réðust á Frakkland, þar á meðal Austurríki, heima. af upprunafjölskyldu Marie Antoinette drottningar. Til að skilja uppruna þessa haturs verðum við að hafa í huga að 1.260 ára misnotkun af öllu tagi af hálfu páfa-kóngabandalagsins endaði með því að pirra frönsku þjóðina sem var arðrænt, misþyrmt, ofsótt og algjörlega rústað. Síðustu tvær valdatímar Louis Athygli! Lýðveldið er ekki og verður ekki blessun fyrir Frakkland. Hún mun allt til enda hennar, í sinni fimmtu mynd, bera bölvun Guðs og sjálf fremja þær villur sem munu valda henni falli. Þessi blóðþyrsta stjórn, frá uppruna sínum, mun verða land „mannréttinda“ og húmanisma sem mun á endanum verja hina seku og svekkja fórnarlambið með óréttlæti sínu. Hann mun jafnvel taka á móti óvinum sínum og koma þeim fyrir á yfirráðasvæði sínu og líkja eftir, í versta falli, fræga dæminu um Trójuborgina fræga fyrir kynningu á tréhestinum sem Grikkir skildu eftir, eins og áður hefur sést.

Vers 10: „*Og vegna þeirra munu íbúar jarðarinnar gleðjast og gleðjast, og þeir munu senda hver öðrum gjafir, því að þessir tveir spámenn kvelja íbúa jarðarinnar.*»

Í þessu vers miðar andinn á þann tíma þegar franska heimspekilega illskan mun breikka út og breiðast út eins og plága í öðrum vestrænum þjóðum, eins og gangrenn eða krabbamein. ^{Það} merkir „tákn tímanna“ með „*6. innsigli*“; sú þar sem „*sólin verður svört eins og hrosshári*“: ljós Biblíunnar hverfur, kæfð af heimspekibókum frjálsra hugsuða.

Í andlegum lestri, ólíkt „*þegnum himnaríkis*“ sem skilgreinir útvalda Jesú, tilnefna „*íbúar jarðar*“ bandaríska mótmælendur og almennt, menn sem eru uppreisnargjarnir gegn Guði og sannleika hans. Íbúar evrópskra og jafnvel fleiri bandarískra konungsríkja horfa til Frakklands. Þar er fólk að rífa niður konungsveldi sitt og kaþólsku kristna trúarbrögðin sem ógnar fólkinu sem les Biblíuna, „*vitnin tvö*“, með „*kvölum*“ „*helvítis*“ þess; raunverulegar „*kvalir*“ sem eru þó aðeins fráteknar fyrir síðasta dóminn, til að tortíma fölsku trúarfólki sem sjálft villandi notar þessa tegund hótunar, samkvæmt Opb. 14:10-11. Útlendingar, sem eru fórnarlömb sömu misnotkunar utan Frakklands, vonast til að njóta góðs af þessu framtaki. Þetta er enn frekar, þar sem með stuðningi Frakka sem Lúðvík XVI veitti, í heiminum, nokkrum árum áður, fundu hin nýju Bandaríki Norður-Ameríku sjálfstæði sitt og losuðu sig undan yfirráðum Englands. Frelsið er á ferðinni og mun brátt vinna marga. Sem merki um þessa vináttu, „*þeir munu senda gjafir til hvors annars*“. Ein af þessum gjöfum var gjöf Frakka til Bandaríkjamanna af „*frelsisstyttni*“ sem reist var árið 1886 á eyju á móti New York. Bandaríkjamenn skiluðu látbragðinu með því að bjóða honum eftirlíkingu sem reist var árið 1889 og er staðsett í París á eyju í miðri Signu nálægt Eiffeltorninum. Guð miðar á þessa tegund af gjöfum sem afhjúpar samnýtingu og skipti sem felur í sér bölvun **óhóflegs frelsis** sem miðar að því að hunsu andleg lögmál þess.

Vers 11: „*Og eftir þrjá og hálfan dag kom lífsandi frá Guði inn í þá, og þeir stóðu á fætur. og mikill ótti kom yfir þá sem sáu þá.*»

Þann 20. apríl 1792 var Frakklandi ógnað af Austurríki og Prússlandi og steypri konungi sínum, Lúðvík XVI, af stóli 10. ágúst 1792. Byltingarmennirnir

voru sigursælir í Valmy 20. september 1792. Lúðvík XVI konungur var felldur 21. janúar 1793. Einræðisherrann Robespierre og vinir hans voru teknir af skarið 28. júlí 1794. „Samþykktinni“ var skipt út fyrir „Directory“ 25. október 1795. „Hryðjuverkin“ tvö 1793 og 1794 stóðu saman aðeins í eitt ár. Milli 20. apríl 1792 og 25. október 1795 finnst mér einmitt þetta tímabil „þrjár og hálf dags“ spáð fyrir eða „þrjú og hálf“ raunverulegt ár. En ég held að tímalengdin beri líka andlegan boðskap. Þetta tímabil táknar hálfa viku, sem gæti kallað fram vísbendingu um jarðneska þjónustu Jesú Krists sem stóð nákvæmlega „þrjá og hálfan spámannlegan dag“ og endaði með dauða Messíasar Jesú Krists. Andinn ber virkni sína saman við verk Biblíunnar, „tvö votta“ hennar, sem einnig léku og kenndu áður en þeir voru brenndir á Révolutionstorginu í París. Með þessum samanburði er Biblían, þessi trú, auðkennd við Jesú Krist sem er í henni krossfestur aftur og „stunginn“ eins og gefið er til kynna í Opinb. 1:7. Blóðsúthellingarnar urðu til þess að hræða frönsku þjóðina. Eftir að hafa tekið af lífi leiðtoga hans blóðþyrsta ráðstefnunnar, Maximilien Robespierre, og vini hans Couthon og Saint-Just, hættu samantekt og kerfisbundnar aftökur. Andi Guðs vakti andlegan þorsta mannanna og trúariðkun varð aftur lögleg og umfram allt frjáls. Hinn heilsusamlegi „ótti Guðs“ hefur birst aftur og áhugi á Biblíunni hefur birst aftur en fram að heimsenda verður barist við og keppt við hann með heimspekibókum sem skrifaðar eru af frjálsum hugsuðum sem hafa gríska fyrirmynd þeirra í fararbroddi. ýmsar myndir þess.

Vers 12: „Og þeir heyrðu rödd af himni sem sagði við þá: Komið upp hingað. Og þeir stigu upp til himins í skýinu. og óvinir þeirra sáu þá. »

Þessi guðdómlega staðhæfing á við um biblíulega „tvö votta“ eftir 1798.

Samanburðurinn við Jesú heldur áfram, því það var hann sem hinir útvöldu sáu (eftir Elía spámann) stíga upp til himna fyrir augnaráði þeirra. En aftur á móti munu útvaldir hans í síðasta tíma hegða sér á sama hátt. Óvinir þeirra munu einnig sjá þá stíga upp til himna í skýinu þar sem Jesús mun draga þá til sín. Stuðningurinn sem Guð veitir málstað sínum er sá sami, fyrir Jesú Krist, hans útvöldu, og í þessu samhengi frönsku byltingarinnar, Biblíunni eftir 1798. Til að staðfesta endalok spáðrar lengdar „1260 daga“ -ár, í 1799, Píus páfi VI dó í fangelsi í Valence-sur-Rhône og gerði þannig mögulegt, á milli 1843-44 og 1994, langan friðartíma upp á 150 ár sem spáð var í formi „fimm mánaða“ í Apo.9 : 5 - 10 . Dauði Lúðvíks 16., stöðvun konungsveldisins og dauði fangapáfa er banvænt áfall fyrir trúarlegt óþol „dýrsins sem rís upp úr hafinu“ í Op.13:1-3. The Concordat of the Directory læknar sár hennar en hún nýtur ekki lengur góðs af eyðilögðum konungsstuðningi, hún mun ekki lengur ofsækja fyrr en á endalokum þegar óþol mótmælenda mun birtast undir nafni „dýrsins sem rís af jörðu“ í Apo 13:11.

Vers 13: “Á þeirri stundu varð mikill jarðskjálfti, og tíundi hluti borgarinnar féll. sjö þúsund manns fórust í þessum jarðskjálfta, og hinir urðu hræddir og gáfu Guði himinsins dýrð. »

Á þessu tímabili (þessari stundu) náðist, í andlegu formi, „jarðskjálftinn“ sem þegar var spáð fyrir um afkomu þess í Lissabon árið 1755, sem varðar þemað „sjötta innsiglið“ Apó 6:12. Samkvæmt anda Guðs missti borgin París „tíundi“ íbúa sinna. En önnur merking gæti varðað samkvæmt Dan.7:24 og

Rev.13:1, tíunda hluta „*tú hornanna*“ eða vestrænna kristinna konungsríkja sem lúta rómversk páfakapólsku. Frakkland, sem Rómar telja „elstu dóttur“ rómversk-
 kapólsku kirkjunnar, féll í trúleysi, sviptu það stuðningi sínum og gekk svo langt
 að eyðileggja vald sitt. Fjórði ^{lúðurinn} opinberaði það: „*Þriðji hluti sólarinnar er
 sleginn*“; Skilaboðin „*sjö þúsund manns voru drepnir í þessum jarðskjálfta*“
 staðfestir málið með því að segja: fjöldi (*þúsund*) trúarlegra „*manna*“ (*sjö:*
 trúarleg helgun þess tíma), var drepin í þessum samfélagspólítíska jarðskjálfta.

Vers 14: „*Síðan vei er liðin. Sjá, þriðja vei kemur fljótt*“.

Þannig endurvakaði hin ákafa blóðúthelling óttann við Guð, og
 „Skellingin“ hætti, í stað heimsveldisins Napóleons I, „^{örninn}“ *sem boðaði síðustu
 þrjá „*lúðrana*“, þrjár „*miklu ófarir*“ . » fyrir íbúana. jarðar. Í ljósi þess að
 tilkynningin fylgir frönsku byltingunni frá 1789 til 1798, getur „*seinni ógæfan*“,
 sem henni er kennd við í 14. versu, ekki varðað hana beint. En fyrir andann er það
leiðin til að segja okkur að nýtt form frönsku byltingarinnar muni birtast rétt fyrir
 endurkomu Jesú Krists í dýrð. Hins vegar, samkvæmt Op.8:13, varðar „*annað vei*
 “ greinilega þema 6 *básúnu* Op.9:13 sem mun einmitt „*drepa þriðjung
 mannanna*“ áður en Jesús Kristur snýr aftur til að hefna ranglátrar fordæmingar
 heilagra trúra þjóna sinna með því að útrýma dauðlegum óvinum þeirra, síðustu
 uppreisnarmönnum. Við getum skilið að líkt og slátrun frönsku byltingarsinnanna,
 skipuleggur Guð slátrun þriðju heimsstyrjaldarinnar, að þessu sinni kjarnorku,
 sem mun fækka íbúum jarðar verulega, áður en henni er útrýmt. upprunalega „*hyldýpis*
 “ útlitið, eftir endanlega eyðileggiandi inngríp Jesú Krists.*

Tvöföld merking „*annað vei*“ tengir *fjórða básúnuna* við þann *sjötta* af
 andlegri ástæðu. Uppbygging Opinberunarbókarinnar aðskilur tíma kristinna tíma
 í tvo hluta. Í þeirri fyrri refsar „*ógæfa*“ hinum seku sem refsað var fyrir 1844 og í
 því síðara þeim sem refsað er eftir 1844, rétt fyrir heimsendi. Nú deila
 refsingaraðgerðunum tveimur þeirri merkingu sem Guð gefur fjórðu refsingu sinni
 í 3. Mósebók 26:25: „*Ég mun senda sverðið sem mun hefna sáttmála míns* .
 Fyrsta refsingin féll á fólk sem fékk ekki boðskap siðbótarinnar, verkið sem Jesús
 undirbjó fyrir útvöldu sína, og sú síðari á þeim sem ekki brugðust við kröfu Guðs
 um að ljúka þessari siðbót frá 1843. Hið opinberaða ljós skv. sem Guð byggir upp
 þessa varanlegu siðbót verður kynnt til þeirrar stundar þegar náðartímanum lýkur.

Með því að taka upp þá hluti og gjörðir sem Guð eignaði mönnum frönsku
 byltingarinnar frá 1789 til 1795, finnum við þá sem hann getur eignað vestrænum
 mönnum síðustu daga. Við finnum sömu fyrirlitningu, sömu illsku og hatur á
 trúarathöfnum og þeim sem kenna þær; hegðun sem að þessu sinni stafar af
 ótrúlegri þróun vísinda og tækni. Á friðarárunum tóku trúleysi og falstrúarbrögð
 yfir hinn vestræna heim. Guð hefur því góða ástæðu til að bjóða okkur, fyrir þetta
 þema, tvöfaldan lestur; hegðun " *eftirlifenda* " sem gerir aðalmuninn á
 byltingartímanum og vísindatíma síðustu daga mannkyns. Til að vera skýrari,
 samkvæmt Opinb. 11:11 til 13, þá iðrudust „*eftirlifendur*“ fyrsta lestursins sem
 varðar „*fjórða básúnuna*“ , en „*þeir sem lifðu af*“ hins síðara, sem snertir „*sjötta
 básúnuna*“ , iðrudust . *ekki* ,“ samkvæmt Op.9:20-21.

Þriðja „*mikla vei*“ (fyrir syndara): Dýrleg endurkoma Krists dómara

Vers 15: „ *Sjöundi engillinn blæs. Og háværar raddir heyrðust á himni, sem sögðu: Drottni vorum og Kristi hans eru falin ríki heimsins. og hann mun ríkja um aldir alda.* »

Síðasta þema kaflans er „ *sjöunda lúðurinn* “ sem tilgreinir, minnir mig, augnablikið þegar hinn ósýnilegi skapari Guð gerir sig sýnilegan augum óvina sinna sem staðfestir Apó.1:7: „ *Sjá, hann kemur með skýin og hvert auga mun sjá það; Jafnvel þeir sem götuðu það.* “ „ *Þeir sem stungu hann* “, sem stungu Jesú, eru óvinir hans frá öllum tímum kristins tíma, þar með talið þeim síðustu. Þeir stungu hann og ofsóttu trúfasta lærisveina hans, sem hann sagði um: „ *Svo sem þér hafið gjört einum af þessum minnstu bræðrum þetta, það hafið þér gjört mér* (Matt.25:40).“ Af himni heyrast háværar raddir til að fagna atburðinum. Þetta eru þeir íbúar himinsins sem hafa þegar tjáð sig til að fagna brottrekstri djöfulsins og djöfla hans af himni hins sigursæla Krists, kallaður „ *Michael* “ í Opínb. 12:7 til 12. Þeir taka þátt í gleðinni yfir kosinn, aftur frelsaður og sigursæll af Jesú Kristi. Saga jarðneskrar syndar mun hætta vegna skorts á syndurum sem eytt hafa verið af munnni hins guðlega Krists. Djöfullinn, „ *höfðingi þessa heims* “ samkvæmt Jesú, missir eign sína á hinum synduga heimi sem Guð eyðilagði. Hann mun dvelja í þúsund ár til viðbótar á auðninni jörð án þess að skaða neinn, á meðan hann bíður algjörRAR útrýmingar hans við síðasta dóm með öllum hinum syndurunum sem Guð mun reisa upp í þessum tilgangi.

Hin mikla himneska hamingja hinna útvöldu sem eru endurleystir með blóði Jesú Krists

Vers 16: " *Og öldungarnir tuttugu og fjórir, sem sátu frammi fyrir Guði í hásetum sínum, féllu fram á ásjónur sín og tilbáðu Guð.* "

Hinir útvöldu eru komnir inn í himneska ríki Guðs, sitjandi í hásetum í návist Guðs, þeir munu ríkja eða dæma hina óguðlegu samkvæmt Op.20:4. Þetta vers vekur upp samhengi hins himneska upphafs hinna endurleystu í Rev.4. Þetta vers sýnir það form sem sönn tilbeiðslu á Guði ætti að taka. Hnébeygja, krjúpa, andlit niður, er form sem Guð hefur lögfest.

Vers 17: „ *Segjandi: Vér þökkum þér, Drottinn Guð almáttugur, sem er og sem var, að þú hefur tekið þitt mikla vald og tekið ríki þitt til eignar.* »

Hinir endurleystu endurnýja þakkir sínar og falla frammi fyrir Jesú Kristi, „ *alvalda Guði, sem er og sem var* “ „ **og sem er kominn**“, eins og Opínb.1:4 boðaði. " *Þú hefur gripið þitt mikla vald* " sem þú hafðir afsalað þér til að frelsa þína útvöldu og friðþægir með dauða þínum gjaldið fyrir syndir þeirra í " *lamba* " þjónustu þinni; " *Guðs lamb sem ber syndir heimsins.* " Þú hefur „ *tekið ríki þitt til eignar* “; samhengið sem stungið er upp á er sannarlega það þar sem andinn bar Jóhannes burt í Op.1:10; Saga þings Krists á jörðu er í fortíðinni. Á þessu stigi eru „ *sjö þingin* “ á bak við kjörna embættismenn. Ríkisstjórn Jesú, viðfangsefni vonar trúar hinna útvöldu, er orðin að veruleika.

Vers 18: „ *Þjóðirnar reiddust. og reiði þín er komin og tíminn er kominn til að dæma hina dónu, að launa þjónum þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáa sem stóra, og tortíma þeim sem tortíma jörðinni.* »

Við finnum í þessu vers 18 mjög gagnlegar upplýsingar um röð spáðra atburða. Hinn ⁶ *trompet drepinn* – *þriðjungur karla* er: „ *Þjóðirnar voru pirraðar*

“ og fyrir augum okkar, 2020-2021, erum við að verða vitni að orsökum þessarar pírtingar: Covid-19 og efnahagslega eyðileggingin sem olli, íslömsk yfirgangur og strax sókn Rússa með bandamönnum sínum. Eftir þessa hræðilegu og eyðileggjandi átök, eftir að „dýr jarðar “ , það er að segja, mótmælenda- og kaþólsku bandalagi bandarískra og evrópskra eftirlifenda, boðaði sunnudagslögin, úthellti Guð „ *sjö síðustu plágunum reiði sinnar* “ yfir þá. lýst í Rev.16. Á þeim sjöunda tíma birtist Jesús til að bjarga útvöldum sínum og tortíma hinum föllnu. Síðan kemur dagskráin sem undirbúin er fyrir „ *þúsund ár* “ sjöunda árpúsundsins. Á himnum, samkvæmt Op.4:1, mun dómur hinna óguðlegu eiga sér stað: „ *og tíminn er kominn til að dæma hina dánú* “. Hinir heilögu fá laun sín: eilíft líf sem Jesús Kristur lofaði útvöldum sínum. Þeir öðlast loks morgunstjörnuna og krúnuna sem þeim útvöldu var lofað sem sigurvegari í trúarbaráttunni: „ *að launa þjónum þínum spámönnunum* “. Guð minnir hér á mikilvægi spádóma fyrir allar aldir (Samkvæmt 2. Pét.1:19) og sérstaklega á síðustu dögum. „ *Hinir heilögu og þeir sem óttast nafn þitt* “ eru þeir sem brugðust jákvætt við boðskap englanna þriggja í Opb.14:7 til 13; sá fyrsti minnir á þá visku sem felst í því að óttast hann, hlýða honum og andmæla ekki boðorðum hans og segja: „ *Óttist Guð og gef honum dýrð* “, í mynd hans skapara Guðs, „ *því að stund dóms hans er komin, og tilbiðjið þann, sem skapaði himin, hafíð, jörðina og vatnslindirnar .*”

Vers 19: „ *Og musteri Guðs á himni opnaði, og sáttmálsörk hans birtist í musteri hans. Og það voru eldingar og raddir og þrumur og jarðskjálfti og mikið hagl.* »

Öll þemu sem kallað er fram í þessari Opinberunarbók renna saman í átt að þessari sögulegu stund hinnar miklu dýrðlegu endurkomu hins guðdómlega Drottins okkar Jesú Krists. Þetta vers miðar við samhengið þar sem eftirfarandi þemu eru uppfyllt og lokið:

Rev.1: Aðventismi:

Vers 4: „ *Jóhannes til safnaðanna sjö, sem eru í Asíu: Náð sé með yður og friður frá þeim, sem er, og sem var og kemur, og frá öndunum sjö, sem eru frammi fyrir háseti hans,* »

Vers 7: „ *Sjá, hann kemur með skýjunum . Og hvert auga mun sjá það, jafnvel þeir sem stungið hafa í það. og allar kynkvíslir jarðarinnar munu harma hann. Já. Amen!* »

Vers 8: „ *Ég er alfa og ómega, segir Drottinn Guð, sá sem er og sem var og mun koma, hinn alvaldi.* »

Vers 10: „ *Ég var í anda á degi Drottins, og ég heyrði á bak við mig mikla rödd, eins og lúðurhljóm,*”

Apo.3: Sjöunda samkoman: lok „ Laódíkeutímans “ (= dæmt fólk).

Op.6:17: Hinn mikli dagur reiði Guðs gegn uppreisnarmönnum „, því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn, og hver fær staðist? »

Apo.13: „ dýrið sem rís af jörðu “ (bandalag mótmælenda og kaþólskra) og sunnudagslög þess; vers 15: „ Og honum var gefið að láta líkneski dýrsins lifna við, til þess að líkneski dýrsins gæti talað og til þess að allir yrðu drepnir, sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins. »

Apo.14: Tvö þemu „ uppskerunnar “ (endur heimsins og upprifjun hinna útvöldu) og „ uppskerutíminn “ (fjöldamorð á falshirðunum af tældum og blekktum fylgjendum þeirra).

Opinb.16: Vers 16: „ **hinn mikli bardaga Harmagedón** “

Í þessu vers 19 finnum við lykilformúluna um bein og sýnileg afskipti Guðs, „ og það voru eldingar, raddir, þrumur, jarðskjálfti “, sem þegar er vitnað til í Op.4:5 og 8:5. En hér bætir andinn við „ og mikið hagl “; „ hagl “ sem þemað sjöundu **af** „ sjö síðustu plágunum “ í Op.16:21 endar með.

Samhengi endurkomu Jesú Krists er því merkt af síðasta aðventistapema sem að þessu sinni færir, vorið 2030, hið sanna hjálpræði, sem hinum útvöldu er boðið, sem fékkst með blóði sem Jesús Kristur úthellti. Það er stundin í átökum hans við uppreisnarmenn sem búa sig undir að drepa útvöldu sína sem neita rómverska sunnudaginn og halda trúmennsku sinni fyrir hvíldardaginn helgan af Guði frá fyrstu viku sköpunar hans heimsins. „ Sjötta innsiglið “ í Rev. 6 sýnir hegðun og óánægju þessara uppreisnarmanna sem Drottinn hefur gripið í vísvitandi þjóðarmorði á sínum blessuðum og ástkæru útvöldu. Efni ágreinings er tekið upp í þessu vers 19. Það varðar hið guðlega lögmál sem varðveitt er í „örk vitnisburðarins “ í allra helgasta stað tjaldbúðarinnar og hebreska „ musteríð “. Örkin á aðeins álit sitt og mjög háan heilagleika að þakka vegna þess að í henni eru töflur lögmálsins sem grafin eru af fingri Guðs sjálfs, í eigin persónu, í viðurvist Móse, trúa þjóns hans. Biblían gerir okkur kleift að skilja hvað veldur skelfingu uppreisnarmanna við endurkomu Jesú Krists. Því að þetta er það sem vers 1 til 6 í Sálmi 50 lýsa yfir:

“ *Sálmur Asafs. Guð, Guð, YaHWéH, talar og kallar jörðina, frá upprás sólar til sólarlags. Frá Síon, fullkomin fegurð, Guð skín. Hann kemur, Guð vor, hann situr ekki í hljóði; fyrir honum er etandi eldur, í kringum hann ofsafenginn stormur. Hann hrópar til himins uppi og til jarðar til að dæma fólk sitt: Safnaðu mér trúföstum mínum, sem gjört hafa sáttmála við mig með fórn! - Og **himnarnir munu kunnjörta réttlæti hans**, því að það er Guð sem dæmir.* »

Í samhengi skelfingar munu uppreisnarmenn sjá texta fjórða af tíu boðorðum Guðs birtast á himni með eldstöfum. Og í gegnum þessa guðlegu aðgerð munu þeir vita að Guð dæmir þá til fyrsta og „ seinni dauða “.

Þetta síðasta vers í þema „ *sjöunda básúnunnar* “ opinberar og staðfestir mikilvægi þess sem Guð gefur lögmáli sínu sem uppreisnargjarn falskristni mótmælir. Guðdómleg lög hafa verið lítilsvirt undir yfirskinu meintrar andstöðu við lög og náð. Þessi villa stafar af ranglestri orða Páls postula í bréfum sínum. Svo hér mun ég eyða vafanum með því að koma með skýrar og einfaldar skýringar. Í Róm.6 dregur Páll saman þá sem eru „ undir lögmáli “ og „ undir náðinni “ eingöngu vegna samhengis tíma hans þegar nýi sáttmálinn hefst. Með formúlunni „ *undir lögmálinu* “ tilnefnir hann Gyðinga gamla sáttmálans sem hafna nýja sáttmálanum byggðan á fullkomnu réttlæti Jesú Krists. Og hann tilnefnir kjörna embættismenn sem ganga inn í þetta nýja bandalag með formúlunni „ *með lögum* “. Því að þetta er ávinningurinn af náðinni, í nafni hennar sem Jesús Kristur, í heilögum anda, hjálpar sínum útvalda og kennir honum að

elska og hlýða hinu heilaga guðlega lögmáli. Með því að hlýða honum er hann þá „ með lögmálinu “ og „ undir náðinni “ er hann ekki „ undir lögmálinu “ heldur . Ég man aftur að Páll segir um hið guðlega lögmál að það sé „ heilagt og að boðorðið sé réttlátt og gott “; það sem ég deili með honum í Jesú Kristi. Á meðan Páll refsar syndinni og reynir að sannfæra lesendur sína um að þeir megi ekki lengur syndga á meðan þeir eru í Kristi, nota nútímauppreisnarmenn texta hans til að andmæla honum með því að gera Jesú Krist, sem þeir segjast vera, að staðfestum „þjóni syndarinnar“ . 7. mars, 321. Á meðan Páll lýsti yfir í Gal.2:17: „ En meðan vér leitumst við að verða réttlættir fyrir Krist, ef við sjálfir værum fundin syndarar , mundi Kristur þá vera þjónn syndarinnar? Langt frá því ! » Við skulum athuga mikilvægi nákvæmni, „ langt í frá “, sem fordæmir trúarhugmyndina um falska nútímakristna uppreisnartrú, og þetta síðan 7. mars 321, dagsetninguna þegar rómversk " *synd* " kom inn í vestræna og austurkristna trú með umboði heiðins rómverskrar keisara, Konstantínus ¹ _

Í þessu samhengi við „ *sjöunda lúðurinn* “ er fyrstu sex þúsund árin sem Guð tók til hliðar fyrir val hans á jarðneskum útvöldum lokið, í heildarverkefni hans sem er sjö þúsund ár. Sjöunda árþúsundið, eða „ *þúsund ár* “ af Rev.20, hefst síðan, tileinkað himneskum dómi uppreisnarmanna af hinum útvöldu endurleystu af Jesú Kristi, þema Opínb.4.

Opínberun 12: Stóra miðskipulagið

**Konan – Rómverski árásarmaðurinn – Konan í eyðimörkinni – Sviga:
barátta á himnum – Konan í eyðimörkinni – Siðaskiptin – Trúleysi-
Leifar aðventista**

Hin sigursæla kona, brúður Krists, lamb Guðs

Vers 1: „ *Mikið tákn birtist á himni: kona hjúpuð sólinni, með tunglið undir fótum sér og kóróna tólf stjarna á höfði sér.* »

Hér fylgja aftur nokkur þemu hvert annað í nokkrum málverkum eða senum. Fyrsta taflan sýnir hið útvalda þing sem mun njóta góðs af sigri Jesú Krists, eina höfuð þess, samkvæmt Ef.5:23. Undir tákni „ *konu* “ er „ *brúður* “ Krists umvafin „ *sól réttlætisins* “ sem spáð er í Mal.4:2. Í tvöfaldri notkun er „ *tunglið* “ tákn myrkursins „ *undir fótum hans* “. Þessir óvinir eru sögulega og í tímaröð, gyðingar gamla sáttmálans og fallnir kristnir, kaþólikkar, rétttrúnaðarmenn, mótmælendur og aðventistar, af þeim nýja. Á höfði hans táknar „ *kóróna tólf stjarna* “ sigur hans í bandalaginu við Guð, hinn 7, við manninn, hinn 5, sem þýðir töluna 12.

Ofsóttá konan fyrir lokasigurinn

Vers 2: „ *Hún var með barn og hrópaði, þar sem hún var í fæðingu og fæðingu.* »

Í vers 2 kalla „ *fæðingarverkir* “ fram jarðnesku ofsóknirnar sem voru á undan tíma himneskrar dýrðar. Þessa mynd notaði Jesús í Jóhannesarguðspjalli 16:21-22: „ *Kona, sem fæðir, hryggir, því að stund hennar er komin. en þegar hún fæddi barnið man hún ekki lengur þjáningarinnar, vegna þeirrar gleði sem hún hefur yfir því að maður er fæddur í heiminn. Þú ert því nú líka í harmi; en ég mun sjá þig aftur, og hjarta þitt mun gleðjast, og enginn mun taka gleði þína frá þér.* »

Hinn heiðni ofsækjandi kvenna: Róm, hin mikla keisaraborg

Vers 3: „ *Og enn annað tákn birtist á himni. Og sjá, þetta var mikill rauður dreki, með sjö höfuð og tíu horn, og á höfði hans sjö tígli.* »

Vers 3 tilgreinir ofsækjandann hans: djöfulinn, auðvitað, en hann starfar með holdlegum jarðneskum völdum sem ofsækja hina útvöldu, samkvæmt vilja hans. Í aðgerð sinni notar hann tvær aðferðir í röð; „ *drekans* “ og „ *ormsins* “. Sú fyrsta, „ *drekans* “, er hin opna árás sem heiðnu keisaraveldið í Róm beitt. Við finnum því táknið sem þegar sést í Dan.7:7 þar sem Róm birtist í útliti fjórða voðalega dýrsins með „ *tíu horn* “. Hið heiðna samhengi er staðfest af nærveru „ *diademanna* “ sem hér eru settar á „ *höfðin sjö* “, tákn rómversku borgarinnar samkvæmt Apo.17. Þessi nákvæmni verðskuldar fulla athygli okkar, vegna þess að hún gefur okkur til kynna, í hvert sinn sem þessi mynd er sett fram, með staðsetningu „ *tíaranna* “, hið sögulega samhengi sem spáð var fyrir um.

Trúarofsóknir kvenna: Páfagarður kaþólska Róm

Vers 4: „ *Hali hans dró burt þriðjung af stjörnum himinsins og kastaði þeim til jarðar. Drekin stóð frammi fyrir konunni sem ætlaði að fæða, til þess að éta barnið sitt þegar hún fæddi.* »

Þetta vers tekur upp, undir nýjum táknum, boðskap Opinb. 11:1 til 3 þar sem Róm páfa er heimilað af Guði, undir titlinum „ *stafur* “, til að „ *troða hina helgu borg undir fótum í 42 mánuði* “.

Í Daníel átti „ *tú horn* “ rómverska heimsveldisins að taka við af „ *litla horninu* “ páfa (frá 538 til 1798). Þessi röð er staðfest hér í Rev.12, í 4. versí.

Hugtakið „ *hali* “ sem miðar að fölsku „*spákona Jesebel*” í Op.2:20, sýnir þessa röð falskristinna páfatrúarlegra Rómar. Ákæran sem vitnað er til í Dan.8:10 er hér endurnýjuð. Fórnlömb bragðarefur hans og tælingar, verðug „ *ormsins* “ í 1. Mósebók, eru fótum troðin undir táknuinu „ *stjörnur himinsins* “ eða undir titlinum „ *borgarar himnaríkis* “ sem Jesús kennir lærisveinum sínum. . " *Þriðji aðilinn er dreginn inn í fall sitt .* " Þriðja er ekki vitnað í bókstaflegri merkingu heldur, eins og alls staðar í spádómum, sem mikilvægur hluti af heildarfjölda kristinna manna sem prófaðir eru. Fórnlömb geta jafnvel farið yfir þetta hlutfall um bókstaflega þriðjung.

Vers 5: „ *Hún ól son, sem ætti að stjórna öllum þjóðum með járnspota. Og barn hennar var gripið til Guðs og hásetis hans.* »

Í tvíþættri umsókn minnir spádómurinn á hvernig djöfullinn barðist fyrir málstað Messíasar frá fæðingu hans til sigurs dauða hans. En þessi sigur er sá frumburðar sem allir hans útvöldu munu ná árangri á eftir, að halda áfram sömu baráttu þar til endanlegur sigur er unninn. Á þeirri stundu, meðtöku himins líkama, munu þeir deila með honum dómi hans yfir hinum óguðlegu, og það er þar, að saman „ *munu þeir hirða þjóðirnar með járnspota* “ sem mun dæma „ *kvalirnar annar dauði* “ hins síðasta dóms. Reynsla Krists og hans útvöldu renna saman í eina sameiginlega reynslu, og myndin af „*barninu sem tekið er upp til Guðs og hásetis síns*“, þess vegna til himna, er jarðnesk „frelsun“ hinna útvöldu. verður náð árið 2030, við endurkomu hins hefnda Krists. Þeir verða leystir frá „ *sársauka fæðingu* “. Barnið er tákn um farsæla og sigursæla sannkristna trúskipti .

Vers 6: „ *Og konan flýði út í eyðimörkina, þar sem hún hafði búið stað af Guði, til þess að hún fengi þar næringu í þúsund tvö hundruð og sextíu daga.* »

Ofsóttá þingið er friðsælt og afvopnað, eina vopn þess er Biblían, orð Guðs, sverð andans, það getur aðeins flúið fyrir árasarmönnum sínum. Vers 6 minnir á tíma hinnar ofsæknu páfastjórnar í spámannlega „ *1260 daga*“, eða 1260 raunveruleg ár samkvæmt kóða Es.4:5-6. Þessi tími er fyrir kristna trú tími sársaukafullra prófrauna sem bent er til með því að nefna orðið „ *eyðimörk* “ þar sem það er „leitt af Guði“. Hún deilir þannig þjáningum „ *tveggja vottanna* “ í Opb. 11:3. Í Dan.8:12 var þessi guðdómlega setning orðuð þannig: „ *herinn var framseldur af hinu eilífa sökum syndar*“; syndin sem framin er með því að hafa hætt virðingu fyrir hvíldardegi frá 7. mars 321.

Opnun sviga: barátta á himni

Vers 7: „ *Og það varð stríð á himnum. Michael og englar hans börðust gegn drekanum. Og drekin og englar hans börðust,*

Boðað upprifjun hinna heilögu verðskuldar skýringu sem andinn leggur fyrir okkur í eins konar sviga. Þetta verður gert mögulegt vegna sigurs Jesú Krists yfir synd og dauða. Þessi sigur var staðfestur eftir upprisu hans, en andinn opinberar okkur hér hvaða afleiðingar hann hafði fyrir íbúa himinsins sem nudduðu öndum og Satan sjálfum fram á þessa stundu.

Mjög mikilvægt : þessi himneska átök, sem voru ósýnileg í augum manna, varpar ljósi á merkingu hinna dularfullu orða sem Jesús talaði þegar hann var á

jörðinni. Í Jóhannesi 14:1-3 sagði Jesús: „*Hjarta yðar skelfist ekki. Trúðu á Guð og trúðu á mig. Það eru mörg hóbýli í húsi föður míns. Ef það væri ekki, hefði ég sagt þér það. Ég skal búa þér stað. Og þegar ég fer og búi yður stað, mun ég koma aftur og taka yður til mín, til þess að þér séuð líka þar sem ég er.* » Merkingin sem gefin er „undirbúningur“ á þessum „stað“ mun birtast í versinu sem á eftir kemur.

Vers 8: „*En þeir voru ekki sterkir, og staður þeirra fannst ekki lengur á himni.* »

Þetta himneska stríð á ekkert sameiginlegt með jarðneskum stríðum okkar; það veldur ekki dauðsföllum strax og tvær andstæðar fylkingar eru ekki jafnar. Hinn mikli skapari Guð, sem sýnir sig í auðmýkt og bræðralagi erkiengilsins „*Michael*“, er að sama skapi hinn almáttugi Guð sem allar skepnur hans ættu að lúta í lægra haldi fyrir og hlýða. Satan og djöflar hans eru þessar uppreisnarlegu skepnur, sem hlýða aðeins með nauðung, og að lokum geta þeir ekki staðist og neyðast til að hlýða, þegar hinn mikli Guð rekur þær af himnum með almætti sínu. Meðan á jarðneskri þjónustu sinni stóð var Jesús óttast af illu englum sem hlýddu honum og báru vitni um að hann væri sannarlega „sonur Guðs“ hins guðlega verkefnis og tilnefndi hann þannig.

Í þessu versni tilgreinir andinn: „*staður þeirra fannst ekki lengur á himni*“. Frelsa þurfti þennan „*stað*“ sem himnesku uppreisnarmennirnir höfðu í ríki Guðs svo hægt væri að „*hreinsa*“ þetta himneska ríki og „*búa*“ til að taka á móti útvöldum Krists á degi síðustu bardaga hans gegn jarðneskum uppreisnarmönnum á komu hans. í dýrd. Það er þá sem hann tekur útvöldu sína með sér, „þeir munu alltaf vera hjá honum, hvar sem hann er“ eða, á hreinsuðum himni þannig „*tilbúnir*“ til að taka á móti þeim. Hluti jarðar verður þá auðn af þeirri gerð sem spáð er með orðinu „*djúp*“ síðan 1. Mós.1:2. Í ljósi þessarar baráttu er hið guðlega björgunarverkefni upplýst og hvert lykilorð áætlunar hans sýnir merkingu þess. Þetta er raunin með þessi vers sem vitnað er í í Hebr.9:23: „*Það var því nauðsynlegt, þar sem myndirnar það, sem er á himnum, áttu að hreinsa á þennan hátt, hvort sem hinir himnesku hlutir sjálfir væru með fórnum betri en þessir.* „Þannig var „frábærari fórnin“ sem nauðsynleg var sú sjálfviljugur dauða Messíasar sem hét Jesús, boðinn til að friðþægja fyrir syndir útvalinna sinna, en umfram allt, til að fá fyrir skepnur sínar og sjálfan sig lögmætan lagalegan rétt til að fordæma. til dauða himneskra og jarðneskra uppreisnarmanna. Það er á þennan hátt sem „himneski helgidómur Guðs var „*hreinsaður*“, fyrst og síðan, við endurkomu hins sigursæla Krists, mun röðin koma að jörðinni sem hann nefnir sem „*fótskör*“ sína en ekki sem „*fótskör*“ sína. helgidómur“ í Jes.66:1-2: „*Svo segir Drottinn: Himinninn er háseti mitt og jörðin fótskör mín. Hvaða hús gætir þú byggt fyrir mig og hvaða stað myndir þú gefa mér til að búa í? Allt þetta hefir hönd mín gjört, og allt er orðið til, segir Drottinn. Þetta er sá sem ég mun líta á: til þess sem þjáist og er veikur í anda, til þess sem óttast orð mitt.* » ; eða, samkvæmt Esek.9:4, á „*þeim sem andvarpa og stynja vegna viðurstygðanna*“ sem framdir eru.

Vers 9: „*Og drekanum mikla var varpað burt, höggormi forðum, kallaður djöfull og Satan, sem tælir alla jörðina. Honum var varpað til jarðar og englum hans var varpað út með honum.* »

Himnesku verurnar voru þær fyrstu til að njóta góðs af andlegri hreinsun sem hinn sigursæli Kristur tók að sér. Hann rak út af himni djöfulinn og engladjöfla hans sem voru „*varpaðir*“ í tvö þúsund ár á jörðu. Djöfullinn veit því „*tímann*“ sem eftir er fyrir hann persónulega og djöfla hans til að bregðast við hinum útvöldu dýrlingum og guðlegum sannleika.

Athugið : Jesús opinberaði ekki aðeins eðli Guðs fyrir mannkyninu, hann kynnti líka þessa ægilegu persónu sem er djöfullinn sem gamli sáttmálinn sagði lítið um, þannig að hann var næstum hunsaður. Frá sigri Jesú gegn djöflinum hefur baráttan milli búðanna tveggja harðnað vegna innilokunar djöflana sem búa nú á ósýnilegan hátt meðal manna á jörðinni og um alla jarðnesku vídd okkar sem felur í sér plánetur og stjörnur himinsins. Þetta eru einu geimverurnar í okkar jarðnesku vídd.

Ég verð hér að minna þig á að réttur skilningur á heildar björgunarverkefni áætlunarinnar sem hannað er af Guði er einkaréttur sem áskilinn er fyrir útvöldu hans. Vegna þess að falsk trú er viðurkennd í því að hún hefur alltaf rangt fyrir sér í túlkun sinni á verkefni sínu. Þetta hefur verið sýnt fram á frá því að Gyðingar sem gáfu Messías spáðu í heilagri ritningu það hlutverk að koma með holdlega frelsun, en Guð hafði aðeins skipulagt andlega frelsun; það syndarinnar. Sömuleiðis, í dag, bíður falskristin trú með endurkomu Jesú Krists, stofnun ríkis hans og valds hans á jörðu; hluti sem Guð hefur ekki sett í áætlun sína eins og spádómleg opinberun hans kennir okkur. Þvert á móti mun hin dýrðlega koma hans marka endalok lífs þeirra, sem er enn berandi synda þeirra og allrar sektar þeirra í garð hans.

Hinn útvaldi Krists veit að frjálst líf hófst á himnum og að eftir að jarðneskur sviga var nauðsynlegur fyrir fullkomna sönnun á kærleika hans og réttlæti mun skapari Guð lengja líf sköpunarvera sinna sem eru trúfastir á himni og jörðu, að eilífu í sinni himnesku mynd. Hinir himnesku og jarðnesku uppreisnarmenn munu þá hafa verið dæmdir, eytt og útrýmt.

Himnaríki er frelsað

Vers 10: „*Og ég heyrði háa rödd á himni segja: Nú er komið hjálpraði og kraftur og ríki Guðs vors og vald Krists hans. Því að ákærandi bræðra vorra er varpaður niður, sem ákærði þá fyrir Guði vorum dag og nótt.*»

Þetta „*Nú*“ miðar við dagsetninguna 7., 30. apríl, fyrsta dag vikunnar eftir miðvikudaginn 3. apríl, þar sem Jesús sigraði djöfulinn, syndina og dauðann, þegar hann tók við krossinum. Þann fyrsta dag vikunnar sagði hann við Maríu: „*Snertu mig ekki; Ég er ekki enn stiginn upp til föður míns.*“ Enn átti eftir að gera sigur hans opinberan á himnum og upp frá því, í öllum sínum guðlega mætti, undir englanafni sínu „*Michael*“ enduruppgötvaður, elti hann djöfulinn og djöfla hans af himnum. Við verðum að taka eftir tilvitnuninni „*ákærandi bræðra okkar, sá sem ákærði þá fyrir Guði vorum dag og nótt*“. Það opinberar okkur hið gríðarlega alhliða bræðralag herbúða Guðs sem deilir höfnun sinni á herbúðum uppreisnarmanna með hinum útvöldu jarðarinnar. Hverjir eru þessir „*bræður*“? Þeir sem eru á himni og á jörðu, eins og Job sem er að hluta til framseldur djöflinum til að sanna fyrir honum að „*ásakanir*“ hans séu ástæðulausar.

Vers 11: „*Þeir sigruðu hann vegna blóðs lambsins og vegna orðs vitnisburðar þeirra, og þeir elskuðu ekki líf sitt svo mikið að þeir óttuðust dauðann.*»

Mynstrið sem fjallað er um í þessu versni er að finna í boðskap „*Smyrna*“ tímabilsins, og þessi boðskapur gefur til kynna trúarstaðalinn sem Jesús Kristur krefst fyrir allar spáðar aldir þar til hann endurkomu dýrðlega.

Sigur " *Michael* ", himneska guðlega nafns frelsara okkar Jesú Krists, réttlætir hátíðlegar yfirlýsingar hans í Matt.28:18 til 20: " *Jesús kom og talaði til þeirra svo: Allt vald er mér gefið á himnum og á jörðinni. Farið því og gerið allar þjóðir að lærisveinum, skírið þá í nafni föður og sonar og heilags anda og kennið þeim að halda allt sem ég hef boðið yður. Og sjá, ég er með yður alla tíð, allt til enda veraldar.*»

Þannig, við grundvöll fyrsta sáttmála síns, opinberaði Guð Móse sögu uppruna jarðnesku víddar okkar, en það er aðeins okkur sem lifum síðustu daga mannkynsins sem hann opinberar skilning á heildar björgunarverkefni þess, með því að loka svigi reynslu af jarðneskri synd sem mun hafa varað í sex þúsund ár. Við deilum því með Guði væntingum um eilífa endurfundi allra hans trúföstu himnesku og jarðnesku útvöldu. Það eru því kjörin forréttindi að beina athygli okkar að himninum og íbúum hans. Þeir hafa fyrir sitt leyti ekki hætt að hafa áhuga á örlögum hinna útvöldu og jarðsögu okkar, frá sköpun til enda veraldar, eins og skrifað er í 1Kor.4:9: „Fyrir Guði sýnist mér, hefur gert okkur, postulana, síðasta mannanna, dæmd til dauða á vissan hátt, þar sem við höfum verið sjónarspil fyrir heiminn, engla og menn.»

Ástand jarðar versnar

Vers 12: „*Fagnið því, himnar og þér sem á himnum búa. Vei jörðinni og hafinu! Því að djöfullinn er kominn niður til yðar í mikilli reiði, vitandi að hann hefur lítinn tíma.*»

„Þeir sem búa á himnum“ voru fyrstir til að „*gleðjast*“ yfir sigri Krists. En hliðstæða þessarar gleði er aukning „*ógæfu*“ fyrir „*íbúa jarðar*“. Vegna þess að djöfullinn veit að hann er dæmdur til dauða á skilorði og að hann hefur „*lítinn tíma*“ til að bregðast við hjálpræðisáætlun sinni. Aðgerðirnar sem djöflabúðirnar, sem eru bundnar á jörðinni, framkvæmdar í 2000 ár eru allar opinberaðar af Jesú Kristi í Opinberun hans eða Apocalypse. Þetta er efni þessa verks sem ég er að skrifa fyrir þig. Og síðan 2018 hafa hinir útvöldu Jesú Krists deilt þessari þekkingu um endalok þess tíma sem djöflinum var ætlaður til tælingarstarfs hans; því lýkur vorið 2030 með glæsilegri endurkomu guðdómlegs meistara þeirra. Svigi þessa þema endar með 12. versni.

Lokar sviga bardaga á himni

Endurtekið þema konunnar við akstur í eyðimörkinni

Vers 13: „*Þegar drekinn sá að honum var kastað til jarðar, elti hann konuna sem hafði alið sveinbarnið.*»

Þessi svig gerir andanum kleift að taka upp þema páfaríkis frá versí 6. Hugtakið „*dreki*“ í þessu versí táknað enn djöfulinn, Satan, sjálfan. En barátta hans gegn „*konu*“ fer fram með aðgerðum Rómverja, í röð, keisara, síðan páfa.

Vers 14: „*Og báðir vængir hins mikla arnar voru gefnir konunni, til þess að hún gæti flogið út í eyðimörkina, til síns staðar, þar sem hún fær næringu um tíma og tíma og hálfu stund, langt í burtu frá andlit höggormsins.*»

Í þessu 14. versí heldur hann boðskapnum áfram með því að gefa til kynna lengd páfaríkis í formi „þrjú og hálfu árs“, „*tími, tímar og hálfur tími*“, sem þegar er notað í Dan.7:25. Í þessari endurupptöku munu nýjar upplýsingar koma í ljós í tímaröð atburða. Eitt smáatriði verður að taka fram: „*Drekanum*“ í 4. versí er skipt út fyrir „*ormurinn*“ á sama hátt og „*drekinn*“ í 3. versí er skipt út fyrir „*halann*“. Hugtökin „*ormur og hali*“ sýna okkur breytingu á virkum aðferðum sem Guð, „*hinn mikli örn*“, hvetur djöfulinn og djöfla hans. Eftir opinskáan árás „*drekans*“ fylgir rugl og trúarlygi „*slöngunnar*“ sem er uppfyllt af valdatíma páfa 1260 spáðra ára. Minnst á „*snákinn*“ gerir Guði kleift að benda okkur á samanburð við aðstæður erfðasyndarinnar. Rétt eins og Eva var tæld af „*orminum*“ sem djöfullinn talaði í gegnum; „*konan*“, „*brúður*“ Krists, verður fyrir prófraun lygaorðanna sem djöfullinn leggur fyrir hana í „*munni*“ umboðsmanna sinna páfatrúar rómversk-kaþólskrar trúar.

Vers 15: „*Og höggormurinn sendi vatn úr munni sínum eins og fljót á eftir konunni til að draga hana burt með ánni.*»

Vers 15 sýnir kaþólsku ofsóknirnar sem ótrú kristin trú verður fyrir; eins og „*vatn fljóts*“ sem „*borur*“ *allt sem* er innan seilingar. Hinn rómversk-kaþólski „*munnur*“ páfa hóf ofstækisfullar og grimmar kaþólskar deildir sínar gegn trúarlegum andstæðingum sínum. Hið fullkomna afrek þessarar aðgerða er stofnun „*dreka*seitarinnar“ af Lúðvík XIV með ráðgjöf Le Tellier biskups. Þessi hernaðaraðili, sem var stofnaður til að stunda friðsamlega andspyrnu mótmælenda, hafði það að markmiði að „*þjálfa*“ alla veika og hógværa útvöldu Krists í kenningar hans, með því að neyða þá til að velja á milli þess að snúast til kaþólsku eða verða leiddir í útleð eða til dauða eftir hræðilega misnotkun og pyntingum.

Vers 16: „*Og jörðin hjálpaði konunni, og jörðin lauk upp munni sínum og gleypti ána, sem drekinn hafði varpað út úr munni sínum.*»

Andinn býður okkur tvær ofangreindar túlkanir fyrir þetta eina vers. Athugið að „*konan*“ og „*jörðin*“ eru hér tvær aðskildar einingar, og að „*jörðin*“ getur táknað trú mótmælenda eða bókstaflega jörðina, jarðveg plánetunnar okkar. Þetta mun gefa þessu versí tvær túlkanir sem fylgja hver annari í tímaröð í guðlegri Opinberun.

1. skilaboð: falskur dýralegur mótmælendatrú : Í tímaröð samsvarar „*konan*“ í fyrsta lagi myndrænni lýsingu á friðsömum mótmælendum siðbótarinnar, en opinber „*munnur*“ þeirra (munnur Marteins Lúthers árið 1517) fordæmdi syndir kaþólikka; sem réttlætti nafn þeirra: „*Mótmælendur*“ eru þeir sem mótmæla kaþólsku trúaróréttlætinu sem syndgar gegn Guði og drepur sanna þjóna hans. Annar hræsnisþáttur mótmælendatrúar sem táknaður er með orðinu „*jörð*“ opnaði líka „*munni*“ sinn til að fordæma kaþólsku trúna, en hún réðst til vopna og ofbeldishögg hennar „*gleygðu*“ verulegan hluta baráttumanna kaþólsku

deildanna. Orðið „land“ táknar hér hina frægu „húgenóta“, mótmælendabardaga í Cévennes og vígi hersins eins og La Rochelle í „trúarbragðastríðunum“ þar sem Guð var hvorki þjónað né heiðraður af hópunum tveimur, stríðsmenn.

2. ^{skilaboð} : hefndarsverð franska þjóðernistrúleysisins . Við annan lestur, og í tímaröð, sýnir þetta vers 16 hvernig franska byltingin mun gleypa algjörlega upp árás páfa kaþólsku konungsveldanna. Þetta er meginboðskapur þessa vers. Og það er sá sem Guð gefur hlutverki „⁴ lúður “ í Op.8:12, og " *dýr sem rís upp úr hyldýpinu* " í Op.11:7, í hliðstæðu við 3. Mós. 26:25, það kemur, segir Guð, eins og " *sverð, til að hefna bandalags míns* " svikin af uppreisnarfullum kaþólskum syndurum. Þessi mynd er byggð á refsingu uppreisnarmannsins „ Kóra “ í 4. Mós.16:32: „ *Jörðin opnaði munn sinn og svelgði þá og hús þeirra, ásamt öllum Kórabúum og öllum eigum þeirra .* “ Í fullkomnu samræmi við guðlega opinberun og sögulegt afrek, minnir þessi samanburðarmynd á höfnun guðlegra laga af uppreisnarmönnum í báðum aðstæðum.

Dragon 's Last Enemy : The Adventist Rest of Women

Vers 17: „ *Og drekinn reiddist konunni og fór til stríðs gegn leifum niðja hennar, sem varðveita boð Guðs og hafa vitnisburð Jesú. »*

Þegar andinn líður í hljóði yfir 150 ára athafnasemi mótmælenda sem urðu fyrir barðinu á guðlegri bölvun, þema „ 5. *trompetsins* “, kallar andinn fram síðustu jarðnesku baráttu djöfulsins og himneskra og jarðneskra handlanga hans og sýnir okkur skotmörkin. af sameiginlegu hatri þeirra. Þessi síðustu skotmörk verða hinir útvöldu, síðustu afkomendur og erfingjar adventista brautryðjenda 1873 sem tilkynnt var um þetta síðasta próf samkvæmt Rev.3:10. Brautryðjendur sem þeir munu ljúka hlutverki sínu með sömu guðlegu blessun sína. Þeir verða að styðja verkið sem Jesús fól þeim af festu og trúmennsku: að neita að heiðra á nokkurn hátt " *merki dýrsins* " á rómverskum sunnudegi, með því að halda, dyggilega, og hvað sem það kostar, iðkun hvíldarleyfis á meðan Laugardagur, hinn sanni sjöundi dagur vikunnar, tími skipulagður og settur af hinum mikla og almáttuga skapara Guði. Það er þessi sannleikur sem birtist í þessari lýsingu á „ *leifum af sæði konunnar* “ í þessu versi: „ *Þeir sem halda boðorð Guðs* “, tíu en ekki níu; „ *og sem varðveita vitnisburð Jesú* “, af því að þeir láta engan taka hann af sér. hvorki „ *drekarnir* “ né „ *ormarnir* “. Og þessi „ *vitnisburður um Jesú* “ er það dýrmætasta, þar sem, samkvæmt Opb. 19:10, „ *vitnisburður Jesú er andi spádómsins* “. Það er þessi spádómlegi vitnisburður sem gerir „ *djöflinum ómögulegt að blekkja hina sönnu útvöldu* “ Krists, Guðs sannleikans, eins og Matt.24:24 kennir: „ *Því að upp munu rísa falskristar og falsspámenn; þeir munu gera stór kraftaverk og kraftaverk, til að tæla, ef það væri mögulegt , jafnvel hina útvöldu .* ”.

Næstum... fullkominn sigur fyrir Satan

Vers 18: " *Og hann stóð á sandi sjávarins. "*

Þetta síðasta vers sýnir okkur sigursælan djöful sem hefur tekist að koma með sér í falli sínu og dauðlega fordæmingu, **allar þær kristnu trúarstofnanir** sem hann drottnar yfir og hefur undir vald sitt. Í Jes.10:22 segir Guð: „ *Pótt fólk þitt, Ísrael, sé sem sandur sjávarins, munu aðeins leifar snúa aftur. eyðileggingin*

er leyst, hún mun valda því að réttlætið flæðir yfir. » Þannig, samkvæmt þessum spádómi, við enda veraldar, komast aðeins andófsmenn aðventistar, sem eru „leifar konunnar“, „hina útvöldu, brúður Kristis“ og andleg „Ísrael“ Guðs, til þessa satanískt yfirráð. Ég minnst þess að undir nafninu „aðventisti“ skilgreinir andinn viðmið trúar til hjálpræðis síðustu útvöldu sem valdir voru síðan 1843; árið 2020 er þetta trúarleg hegðun, en ekki lengur stofnun sem Guð dæmdi, fordæmdi og hafnaði ("kastaði upp") árið 1994.

Opinberunarbókin 13: Falsbræður kristinnar trúar

Dýrið hafsins - Dýrið á jörðinni

Talan 13 táknar fyrir hjátrúarfulla skurðgoðadýrkun lukkuheppni eða óheppni, allt eftir skoðunum hvers og eins og löndum. Hér, í dýrðlegri opinberun sinni, opinberar Guð okkur sinn eigin talnakóða, byggt á tölunum 1 til 7 og mismunandi samsetningum þeirra. Talan 13 er fengin með því að bæta við tölunni „6“, tölu engils Satans og tölunni „7“, númeri Guðs og þar af leiðandi lögmætrar trúar sem gefin er skaparanum Guði í Jesú Kristi. Við munum því finna í þessum kafla „falsku bræður kristinnar trúar“ en raunverulega dauðlega óvini hinna sannarlega útvöldu. Þetta „tarsh“ felur sig í miðju „góða korninu“ undir villandi trúarlegu útliti sem þessi kafli afhjúpar.

Fyrsta dýrið : sem rís upp úr sjónum

orrusta ormdrekans

Vers 1: „*Þá sá ég dýr koma upp úr hafinu, með tíu horn og sjö höfuð, og á hornum sínum tíu tígli og á höfði. guðlast nöfn.*“

Eins og við sáum í rannsókn Opinberunarbókar 10, finnum við í þessum kafla tvö svokölluð kristnu „dýr“ okkar tíma. Hið fyrra, „sem rís upp úr hafinu“, eins og í Dan.7:2, varðar kaþólsku trúna og ofsækjandi valdatíma hennar, spámannlegra „42 mánuði“, eða 1260 raunveruleg ár. Með því að taka upp tákn heimsveldanna sem eru á undan því í Dan.7, finnum við valdatíma „litla hornsins“

“ sem átti að birtast eftir að „ *hornin tíu* “ höfðu fengið ríki sín samkvæmt Dan.7:24. „ *Tíararnir* “ sem settir eru á „ *tíu hornin* “ sýna að það er þetta sögulega samhengi sem er skotmark. Hér er Róm páfa táknuð með „ *sjö höfuð* “ sem einkenna hana sérstaklega í tvöföldum skilningi. Bókstaflegast er „ *sjö hæðirnar* “ sem Róm er byggð á samkvæmt Op.17:9. Hitt, sem er andlegra, hefur forgang; orðatiltækið „ *sjö höfuð* “ táknar helgun sýslumannsembættisins: „ *sjö* “ er tala helgunar, og „ *höfuð* “ tákna sýslumanninn eða öldunginn í Jes.9:14. Þetta yfirburða embætti má rekja til Rómar páfa vegna þess að það tekur á sig mynd sjálfstæðs ríkis, bæði borgaralegs og trúarlegs, sem er höfuð páfi. Andinn tilgreinir: „ *og á höfði hans nöfn guðlasts* “. Orðið „ *guðlast* “ er í eintölu og við verðum að þýða sem: „ *nöfn lyga* “, samkvæmt merkingu orðsins „ *guðlast* “. Jesús Kristur kennir „ *lyginni* “ til rómverska páfastjórnarinnar. Hann gefur honum því titilinn „ *faðir lyginnar* “ sem hann nefndi djöfulinn, Satan sjálfan, í Jóhannesi 8:44: „ ***Þú ert af föður þínum, djöfulinn*** , og þú vilt gera óskir föður þíns. Hann var morðingi frá upphafi og stendur ekki í sannleikanum, því að það er enginn sannleikur í honum. Þegar hann lýgur, talar hann af eigin hjarta; ***því hann er lygari og faðir lyginnar.***”

Vers 2: „ *Dýrið sem ég sá var eins og hlébarði ; Fætur hans voru eins og bjarndýr og munnur hans sem munnur ljóns . Drekin vald honum vald sitt og háseti og mikið vald.* »

„ *Fjórða dýrið* “ í Dan.7:7 sagði „ *hræðilegt, hræðilegt og einstaklega sterkt* “ fær nákvæmari lýsingu hér. Reyndar sýnir það eitt og sér forsendur heimsveldanna þriggja sem voru á undan Kaldeaveldinu. Hann býr yfir lipurð „ *hlébarða* “, yfirgnæfandi krafti „ *björnsins* “ og grimmum kjötætastyrk „ *ljónsins* “ . Í Opinb.12:3 táknaði „ *drekin* “ í 3. versu, þar sem „ *hlífarnar* “ voru á „ *hausunum sjö* “, Róm á heiðnum keisaraskiði þess að ofsækja frumkristna menn. Þannig, rétt eins og „ *litla hornið* “ í Dan.7:8-24 tekur við af Dan.8:9, þá fær páfadæmið vald sitt frá rómverska heimsveldinu; sem sagan staðfestir með keisaraúrskurðinum vegna Justinianus I ^{árið} 533 (rit) og 538 (umsókn). En varast! „ *Drekin* “ vísar einnig til „ *djöfulsins* “ í Opinb. 12:9, sem þýðir að páfadæmið fær vald sitt, „ *vald sitt, háseti sitt og mikla vald* “ frá djöflinum sjálfum. Við skiljum hvers vegna Guð gerir einingarnar tvær að „ *lygafæður* “ í fyrri versinu.

Athugið : Á hernaðarstigi heldur páfi Róm styrk og krafti keisaralegs forms síns, vegna þess að evrópskir konungsherir þjóna því og fullnægja ákvörðunum þess. Eins og Dan.8:23 til 25 kennir, hvílir styrkur hans á „ *árangri brögðum þess* “ sem felast í því að segjast vera fulltrúi Guðs á jörðu, og sem slíkur, að geta opnað eða lokað aðgangi að hinu fyrirhugaða eilífa lífi. Fagnaðarerindi Kristis: „ *Við lok yfirráða þeirra, þegar syndarar eru tæmdir, mun rísa upp ósvífni og listugur konungur . Kraftur hans mun aukast, en ekki af eigin krafti ; hann mun valda ótrúlegri eyðileggingu, hann mun ná árangri í skuldbindingum sínum , hann mun eyða völdugum og fólki hinna heilögu. Vegna velmegunar sinnar og árangurs bragða sinna mun hann hafa hroka í hjarta sínu, hann mun eyða mörgum mönnum, sem lifðu friðsamlega, og hann mun rísa upp gegn höfðingjanum; en það verður brotið, án fyrirhafnar nokkurrar handar.* »

Í lok sjöunda áratugarins batt trúleysi frönsku byltingarinnar enda á vald sitt sem stofnað var til síðan 538 .

Vers 3: „ *Og ég sá eitt höfuð hans eins og sært til bana. en banasár hans var gróið. Og öll jörðin var óttaslegin á bak við dýrið.* »

Aldrei iðrandi í allri sögu sinni, það er vegna þvingunar sem páfavaldið verður að afsala sér ofsóknarvaldi sínu. Þetta verður gert frá 1792 þegar konungsveldið, vopnaður stuðningur þess, er steypt af stóli og afhöfðað af frönsku trúleysi. Eins og tilkynnt er í Op.2:22 vill þessi trúleysingi „ *mikla þrenging* “ eyða rómversku trúarlegu valdi „ *konunnar Jesebel* “ og skotmörk þess eru „ *þeir sem drýgja hór með henni* “; konungar, konungar og kaþólskir prestar. Svona hlýtur hún að hafa verið „ *eins og særð til bana* “. En af tækifærisástæðum ^{endurreisti} ^{Napóleon I. keisari} það árið 1801 í nafni Concordat hans. Hún mun aldrei aftur ofsækja beint. En tælandi kraftur þess mun halda áfram fyrir fjöldann allan af kaþólskum trúuðum sem munu allir trúa á lygar þess og tilgerð þar til Jesú Krists kemur aftur í dýrð: „*Og öll jörðin var í aðdáun á bak við dýrið* “. „ *Öll jörðin fylgdi dýrinu* “, og þetta orð *jörð* , í tvöföldum skilningi, varðar plánetuna, en einnig siðbótartrú mótmælenda sem kom frá henni. Samkirkjulega bandalagið (= jarðneskt, á grísku) sem gert hefur verið síðan þá staðfestir þessa tilkynningu. Ef andinn hefði viljað tjá þennan boðskap á skýru máli, myndum við lesa: „ *öll mótmælendatrúin fylgdi óþolandi kaþólsk trú* . Þessi staðhæfing verður staðfest með rannsókninni á öðru „ *dýrinu* “ sem að þessu sinni „ *kemur upp af jörðu* “ í 11. versu þessa 13. kafla.

Vers 4: „ *Og þeir tilbáðu drekkann, af því að hann hafði gefið dýrinu vald. Þeir tilbáðu dýrið og sögðu: Hver er eins og dýrið, og hver getur barist við það?* »

Samkvæmt Opinb. 12:9 er *drekkinn*, þar af leiðandi *djöfullinn* sjálfur, *tilbeðinn* af þeim sem heiðra stjórn páfa, sem tilgreinir bæði keisaraveldið Róm en einnig Satan; þetta í kjölfarið og í algjörri fáfræði, þar sem það er hann sem „ *gaf dýrinu vald sitt* “. Þannig er „ *árangur fyrirtækisins* “, sem spáð var í Dan.8:24, staðfestur af sögunni. Hún ríkir ofar konungunum með trúarlegu valdi sínu, á algeran hátt, lengi ómótmælt. Hún úthlutar löndum og heiðrar með titlum þeim sem þjóna henni til að umbuna þeim, eins og við getum lesið í Dan.11:39: „*Það er með hinum útlenda guði sem hann mun gegn víggirtum stöðum; Og hann mun fylla þá sem þekkja hann með virðingu, hann mun setja þá að drottni yfir mörgum, hann mun úthluta þeim lönd að launum* . Málið var framkvæmt bókstaflega á vel þekktan hátt þegar Alexander VI Borgia páfi (alræmdur morðingi) skipti landinu árið 1494 og úthlutaði til Portúgals, austurhluta Brasilíu og Indlands, og til Spánar, öllum hinum nýfundnu lönd. Andinn heldur því fram. **Hinn útvaldi Jesú Krists verður að vera fullkomlega sannfærður um að kaþólsk trú sé djöfulleg og að allar árásargjarnar eða mannúðlegar aðgerðir hennar séu stjórnaðar af Satan, andstæðingi Guðs og útvöldu.** Þessi áhersla er réttlætunleg þar sem hann spáir í Dan.8:25, „ *árangur fyrirtækja hans og árangur snjalla hans* “. Trúarlegt vald þess, sem er viðurkennt af konungum, völdugum og kristnum þjóðum Evrópu, gefur því álit sem byggist á trausti og er því í raun mjög viðkvæmt. En þegar Guð og djöfullinn sameina krafta sína í refsiaðgerðum, þá fetar mannfjöldinn, mannfjöldi fólksins hlýðnislega hina fólsku braut sem rakin er og umfram allt, þvinguð. Á jörðinni kallar vald á vald, því fólki finnst gaman að vera máttugt og á þessu sviði er páfastjórnin, sem segist vera fulltrúi Guðs,

meistari tegundarinnar. Eins og í Rev.6, vekur þemað spurningu: " *Hver er eins og dýrið og hver getur barist gegn því?*" ". 11. og 12. kafli gaf svarið: Guð í Kristi sem mun gefa tilefni til fransks byltingarkennds trúleysis árið 1793 sem mun gleypa það í blóðbað. En þar til þetta „ *hefnandi sverð* “ birtist (hlutverk sem er eignað 4. ^{refsingunni} í 3. Mós.26:25), voru vopnaðir mótmælendur þegar að berjast við það, án þess þó að geta sigrað það. Karlar, mótmælendur, Frakkar og Þjóðverjar og Anglikanar, allir jafn harðir og hún, munu berjast við hana frá 16. öld og ^{skila} henni dauðahögg, því trú þeirra er umfram allt pólitísk.

Vers 5: „ *Og honum var gefinn munnur, sem mælti hrokafull orð og guðlast. og honum var gefið vald til að starfa í fjörutíu og tvo mánuði.* »

Þessi orð eru samhljóða þeim sem við lesum í Dan.7:8 sem varða „ *litla horn* “ páfa Rómverja sem rís á eftir „ *tíu hornum* “ evrópsku konungsríkjanna. Hér finnum við „ *hroka* “ hans en hér bætir andinn við „ *guðlast* “ eða fölskum tildrögum og trúarlygum sem „ *árangur hans* “ var byggður á. Guð staðfestir stjórnartíð sína á „ *1260* “ raunverulegum árum sem sýnd eru í biblíuspámannlegu formi „ *fjörutíu og tveggja mánaða* “, samkvæmt kóðanum „ *á dagur í eitt ár* “ í Ese.4:5-6.

Vers 6: „ *Og hún lauk upp munn sínum til að boða guðlast gegn Guði , til að lastmæla nafni hans og tjaldbúð hans og þeim sem búa á himnum.* »

Ég verð hér að vekja athygli á þeirri almennu merkingu sem mannkynið gefur orðinu „ *guðlast* “ eða móðgun. Þessi hugmynd er villandi vegna þess að það að tilgreina lygar, „ *guðlast* “, tekur alls ekki á sig móðgun, og hvað varðar þær sem Guð kennir Róm páfa, þá hafa þær þvert á móti ásýnd falsks og villandi heilagleika.

Munnur páfa „ *beygir guðlast gegn Guði* “; sem staðfestir deili á honum í Dan.11:36 þar sem við lesum: „ *Konungurinn mun gera það sem hann vill; hann mun upphefja sjálfan sig, hann mun hrósa sér yfir alla guði, og hann mun segja ótrúlega hluti gegn Guði guðanna ; það mun dafna þar til reiðin er fullkomin, því að það sem ákveðið er mun nást.* » Andinn kennir páfastjórninni lygar, eða „ *guðlast* “, sem einkenna allar trúarkenningar hennar; „ *á móti Guði, til að lastmæla nafni hans* “, gerir hún nafn Guðs hégómlega, brenglar persónu hans og kennir honum djöfullegar athafnir hans; „ *tjaldbúð hans* “, það er andlegur helgistaður hans, sem er söfnuðurinn hans, hans útvöldu; „ *og þá sem búa á himnum* “, vegna þess að það sýnir himininn og íbúa hans á villandi hátt og vekur í kenningar sínum, himnesku helvítanna, arfleifið Grikkja sem staðsettu þá undir jörðu, paradís og hreinsunareldinum. „ *Íbúar himinsins* “, hreinir og heilagir, þjást og eru reiðir yfir þeirri staðreynd að fyrirmynd illsku og grimmd sem innblásin er af mönnum af jarðneskum djöflabúðum er óréttlátlega eignuð þeim.

Vers 7: „ *Og honum var gefið að berjast gegn hinum heilögu og sigra þá. Og honum var gefið vald yfir hverri ættkvísl, þjóð, tungu og þjóð.* »

Þetta vers staðfestir boðskap Dan.7:21: " *Ég sá þetta horn berjast gegn hinum heilögu og sigra yfir þeim .*" Evrópsk og alþjóðleg kristindómur er svo sannarlega skotmarkið, þar sem rómversk-kaþólsk trú var þröngvað á allar evrópskar þjóðir sem í raun voru samansettar af „ *ættkvíslum, þjóðum, tungumálum og þjóðum* “ sem voru borgaralega sjálfstæðar. „ *Völd hennar yfir hverri ættkvísl, lýð, tungu og þjóð* “ staðfestir ímynd hennar sem „ *hórana*

Babýlon hin mikla“, úr Opb. 17:1 sem sýnir hana „*sitjandi á mörgum vötnum*“; „*vötn*“ sem tákna „*þjóðir, mannfjölda, þjóðir og tungur*“ samkvæmt Op.17:15. Við getum athugað með áhuga, að orðið „*ættkvísl*“ er ekki til í þessum kafla 17. Ástæðan er lokasamhengi hins markbundna tímabils sem varðar Evrópu og vestræna kristni þar sem ættbálkaforminu var skipt út fyrir mismunandi þjóðarform.

Á hinn bóginn, í samhengi við upphaf stofnunar páfastjórnar, voru evrópskar íbúar í meginatriðum skipulagðir í „*ættkvíslir*“ eins og Rómversk Gallía, sundraðir og deildir af mismunandi „*tungumálum*“ og mállýskum. Tímafræðilega var Evrópa byggð af „*ættkvíslum*“, síðan „*þjóðum*“ sem lúta konungum, og loks, með 18.^{öld}, af lýðveldisþjóðum, eins og Bandaríkjum Norður-Ameríku, sem eru mikilvægur vöxtur hennar. Stjórnarskrá "lýðsins" er vegna undirgefnis við rómverska páfastjórnina, vegna þess að það er hann sem viðurkennir og staðfestir vald konunga kristinnar Evrópu, þar sem Clovis 1. konungur ^{Franka}.

Vers 8: „*Og allir sem á jörðinni búa munu tilbiðja hann, sem nafn hans var ekki ritað frá grundvöllun heimsins í lífsbók lambsins, sem slátrað var.*»

Á endatímanum, þar sem táknið „*jörð*“ táknar mótmælendatrú, fær þessi boðskapur nákvæma merkingu: allir mótmælendur munu tilbiðja kaþólska trú; allir, nema hinir útvöldu sem andinn gefur þessa skilgreiningu á lúmskan hátt: „*Þeir sem nafn þeirra var ekki ritað frá grundvöllun heimsins í lífsbók lambsins sem var slátrað.*» Og ég minni ykkur hér á, að kjörnir fulltrúar þess eru „*borgarar himnaríkis*“ öfugt við uppreisnarmenn sem eru „*íbúar jarðar*“. Staðreyndirnar bera vitni um sannleika þessarar spámannlegu yfirlýsingu sem andi Guðs mótaði. Vegna þess að frá upphafi siðbótarinnar, fyrir utan tilvik Pierre Valdo árið 1170, hafa mótmælendur dýrkað kaþólsku trúna með því að heiðra "sunnudag" hennar sem erfður frá heiðna keisara Konstantínus 1 síðan 7. mars 321. Þessi ásökun undirbýr ^{þema}annað „*dýrið*“ sett fram í vers 11.

Vers 9: " *Ef einhver hefur eyru, þá heyri hann!*" »

Sá sem hefur „*eyra*“ skilnings sem Guð hefur opnað mun skilja boðskapinn sem andinn leggur til.

Tilkynning um refsinguna sem framkvæmt var með hefndarsverði franska þjóðernistrúleysisins

Vers 10: „*Ef einhver leiðir í útlegð, mun hann fara í útlegð. ef einhver drepur með sverði skal drepa hann með sverði. Þetta er þrautseigja og trú hinna heilögu.*»

Jesús Kristur minnir á þá friðsamlegu þolinmæði sem hann krefst af sínum útvöldu hverju sinni. Eins og fyrstu píslarvottar verða kjörnir embættismenn hins grimma páfaveldis að sætta sig við þau örlög sem Guð hefur búið þeim. En hann tilkynnir hvað verður réttlæti hans sem mun refsa á sínum tíma, trúarlegum álögum konunga og páfa svo og klerka þeirra. Eftir að hafa „*leitt*“ kjörnu embættismennina í haldi munu þeir sjálfir fara í fangelsi franskra byltingarmanna. Og eftir að hafa „*drepið með sverði*“ hina útvöldu sem Jesús elskaði, munu þeir sjálfir verða drepnir af *hefnandi* „*sverði*“ Guðs, en hlutverki sínu mun verða leyst með guillotíne sömu frönsku byltingarmannanna. Það er í gegnum frönsku

byltinguna sem Guð mun bregðast við þeirri hefndarþrá sem **blóð** píslarvottanna lýsti í Opínb. 6:10: „*Þeir hrópuðu hárrí röddu og sögðu: Hversu lengi, heilagi og sanní meistari, seinkar þú. að dæma og hefna fyrir blóð vort á þeim sem á jörðinni búa?* “. Og byltingarkennd guillotína mun „*meýja* kaþólsku börn“ konungsveldisins og rómverska klerka páfa til dauða eins og tilkynnt er í Op.2:22. En meðal fórnarlamba þess munum við einnig finna hræsnisfulla mótmælendur sem rugluðu saman trúnni og borgaralegum pólitískum skoðunum og vörðu, „*sverð*“ í hendi, persónulegar skoðanir sínar og trúarlegan og efnislegan arf. Þessi hegðun var hegðun Johns Calvin og óheillvænlegra og blóðugra samstarfsmanna hans í Genf. Spádómurinn kallar fram aðgerðirnar 1793 og 1794 og færir okkur í samhengi við langa trúarfríðinn sem stofnað var til fyrir „150“ árin sem spáð var í spámannlegum „fimm mánuðum“ í Op.9 :5-10. En eftir 1994, lok þessa tímabils, frá 1995, var rétturinn til að „*drepa*“ af trúarlegum ástæðum endurreistur. Mögulegur óvinur verður þá greinilega íslömsk trú þar til stríðsframlenging hennar mun leiða til „þriðju heimsstyrjaldarinnar“ á árunum 2021 til 2029. Stuttu fyrir endurkomu Krists sem búist er við vorið 2030 mun annað „*dýrið*“ *birtast* . í þessum kafla 13.

Annað dýrið: sem rís af jörðu

Síðasti standur *Drekalamb*sins

Vers 11: „*Þá sá ég annað dýr koma upp af jörðinni, sem hafði tvö horn eins og lambshorn og talaði eins og dreki.* »

Lykillinn að því að bera kennsl á orðið „*jörð*“ er að finna í 1. Mós.1:9-10: „*Guð sagði: Lát vötnin, sem eru undir himninum, safnast saman á einn stað og þurrt land birtast. Og þannig var það. Guð kallaði þurrlendið jörð og vatnsmassann kallaði hann sjó. Guð sá að það var gott.* »

Svo, rétt eins og þurra „*jörðin*“ kom upp úr „*hafinu*“ á öðrum degi jarðneskrar sköpunar, kom þetta annað „*dýr*“ upp úr þeim fyrsta. Þetta fyrsta „*dýr*“ sem táknar kaþólsku trúarbrögðin, hið síðara, sem kemur út úr henni, varðar mótmælendatrú, það er siðbótarkirkjuna. Þessi óvæntu opinberun ætti hins vegar ekki lengur að koma okkur á óvart, þar sem rannsóknir á fyrri köflum hafa opinberað okkur, á annan hátt, þá andlegu stöðu sem Guð gefur í guðlegum dómi sínum til þessarar mótmælendatrúar, sem eftir tímabilið sem heitir „*Thyatira*“, *samþykkti* ekki að ljúka umbótunum sem ráðist var í. Samt var krafa um þessa fullkomnun í tilskipun Dan.8:14, sem hún á boðskap Guðs að þakka í Op.3:1: „*Þú ert sagður á lífi; og þú ert dáinn.*“ Þessi andlegi dauði kastar henni í hendur djöfulsins sem undirbýr hana með innblæstri sínum fyrir „*bardaga hans við Harmagedón*“, í Opb. 16:16, á síðustu stundu jarðneskrar syndar. Það er á tímum þessa síðasta prófraun trúarinnar, sem spáð var í boðskapnum sem beint var til aðventistaþjóna hennar á þeim tíma í *Fíladelfíu*, sem hún mun taka óþolandi frumkvæði sem munu gera hana að „*dýrinu sem rís af jörðu*“. Hún hefur „*tvö horn*“ sem eftirfarandi vers 12 mun réttlæta og auðkenna. Fyrir sameinuð í samkirkjulegu bandalaginu eru mótmælenda- og kaþólsk trúarbrögð sameinuð í baráttu sinni gegn hvíldardeginum sem helgaður er af Guði á ekta sjöunda degi vikunnar; laugardag eða hvíldardag gyðinga, en einnig Adams, Nóa, Móse og Jesús Krists, sem efuðust ekki um það í þjónustu sinni og kennslu hans á jörðu vegna

Þess að ásakanir uppreisnargjarnra gyðinga um brot á hvíldardegi voru ástæðulausar. og óréttlætanager. Með því að gera kraftaverk viljandi á hvíldardegi var hvarning hans til að endurskilgreina hið sanna hugtak Guðs um hvíldardagshvíld. Þessi tvö trúarbrögð, sem krefjast hjálpræðis sem „ *lambið sem tekur burt syndir heimsins* “, verðskulda, vegna lýsandi viðmiða, mynd af „ *lambi sem talar eins og drekin* “ . Vegna þess að hvetja til umburðarleysis gagnvart þeim sem halda hvíldardegi sem þeir munu ganga svo langt að dæma til dauða, þá er það sannarlega opið stríð, stefna „drekans “ , sem birtist aftur.

Vers 12: „ *Hún beitti öllu valdi hins fyrsta dýrs frammi fyrir því og lét jörðina og íbúa hennar tilbiðja fyrsta dýrið, hvers dauðlega sár hennar hafði verið gróid.* »

Við erum að verða vitni að eins konar boðhlaupi, kaþólska trúin ræður ekki lengur ríkjum, en fyrrverandi vald hennar er gefið mótmælendatrú. Þetta, vegna þess að þessi mótmælendatrú er opinberlega trú valdamesta ríki jarðar: Bandaríki Norður-Ameríku eða BNA. Samruni evrópskra og bandarískra mótmælendatrúarbragða hefur þegar náðst, jafnvel þar með talið aðventistastofnun sjöunda dags, síðan 1995. Nýju " *Babel* " jarðarinnar eru þvinguð til trúarlegrar blöndunar þar sem þau eru byggð með því að taka á móti innflytjendum með ýmsar trúarjátningar. Ef mönnum finnst þetta eðlilegt, vegna yfirborðshugs síns og trúarlegs áhugaleysis, þá breytir skaparinn Guð, sem breytist ekki, heldur ekki um skoðun, og hann refsar þessari óhlýðni sem hunsar sögulegar lexíur hans sem Biblían vitnar um. . Með því að verja aftur á móti, rómverska sunnudaginn fyrsta dag, hvíldardaginn sem Konstantínus I. stofnaði ^{gerði} annað mótmælendadýrið „ fyrsta kaþólsku dýrið “ tilbeiðslu, sem viðurkenndi það sem opinbera trúarstöðu og gaf því nafn sitt. "Sunnudagur" villandi. Andinn minnir okkur á að þetta nýjasta bandalag mótmælenda og kaþólikka var gert mögulegt vegna þess að „ *dauðlega sárið* “ sem „ *dýrið sem stígur upp úr undirdjúpinu* “ var „ *læknað* “ . Hann kallar á hann aftur vegna þess að annað dýrið mun ekki hafa þennan möguleika á að lækna. Það verður eytt með dýrðlegri komu Jesú Krists.

Vers 13: „ *Hún gerði stór kraftaverk og lét eld stíga niður af himni til jarðar í augum manna.* »

Frá sigrinum gegn Japan árið 1945 hefur mótmælenda-Ameríka orðið fyrsta kjarnorkuveldið á jörðinni. Mjög hátækni hennar er stöðugt hermt eftir en aldrei jafnað; það er alltaf skrefi á undan keppinautum sínum eða andstæðingum. Þessi forgangur verður staðfestur í samhengi við „þriðju heimsstyrjöldina“ þar sem samkvæmt Dan.11:44 mun það tortíma óvini sínum, Rússlandi, landi „konungs norðursins“ í þessum spádómi. Álit hans verður þá gífurlegt og þeir sem lifðu átökin af, agndofa og aðdáunarfullir, munu fela honum líf sitt og viðurkenna vald hans yfir öllu mannlífi. „ *Eldurinn af himnum* “ tilheyrði aðeins Guði, en síðan 1945 hefur Ameríka átt og stjórnað honum. Hún skuldar honum sigur sinn og allan núverandi álit sitt sem mun vaxa enn frekar með sigri hennar í komandi kjarnorkustríði.

Vers 14: „ *Og hún blekkti þá sem búa á jörðinni með táknum sem henni var gefið að gera í viðurvist dýrsins og sagði þeim sem búa á jörðinni að gera líkneski dýrinu sem hafði sverðssárið. og hverjir lifðu.* »

Tæknilegu „*undrabörnin*“ sem flutt eru eru óteljandi. „*Íbúar jarðar*“ eru orðnir háðir öllum uppfinningum hennar sem gleypa líf þeirra og hugsanir. Svo framarlega sem Ameríka biður þá ekki um að svipta sig þessum græjum sem hertaka sál þeirra, eins og eiturlyfjafíklar, eru „jarðarbúar“ tilbúnir til að lögfesta trúarlegt óþol gagnvart „mjög litlum hópi“, „leifum *konunnar*“. „ í Opb.12:17. „... *að gera mynd af dýrinu*“ felur í sér að afrita gjörðir kaþólskra trúarbragða og endurskapa þær undir yfirvaldi mótmælenda. Þessi afturhvarf til hörku hugarfars mun byggjast á tveimur aðgerðum. Þeir sem „*lifðu af*“ munu hafa lifað af hræðileg stríðsverk og Guð mun stöðugt og smám saman slá þá með „*sjö síðustu plágunum reiði sinnar*“, sem lýst er í Op.16.

Dauðatilskipun sunnudagsins

Vers 15: „*Og honum var gefið að gera líkneski dýrsins lifandi, svo að líkneski dýrsins skyldi tala, og að allir yrðu drepnir, sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins.*»

Áætlun djöfulsins, innblásin af Guði, mun taka á sig mynd og verða framkvæmd. Andinn opinberar form hinnar öfgafullu ráðstöfunar sem verður tekin í sjöttu af „*sjö síðustu plágunum*“. Með opinberri tilskipun, sem allir eftirlifandi uppreisnarmenn á jörðinni hafa samþykkt, verður ákveðið að á dagsetningu milli snemma vors og 3. apríl 2030, verði síðustu sjöundadags hvíldardagshaldandi adventistarnir drepnir. Rökrétt, þessi dagsetning markar ár endurkomu í dýrd Jesú Krists. Vorið á þessu ári 2030 er endilega augnablikið þegar hann grípur inn í til að koma í veg fyrir að hörmuleg áætlun uppreisnarmanna verði framfylgt gegn útvöldu hans sem hann kemur til að bjarga með því að „*stytta daga*“, „*miklu neyðar*“ þeirra (Matt.24). :22).

Vers 16: „*Og hún lét alla, smáa og stóra, ríka og fátæka, frjálssa og þræla, fá merki á hægri hönd sér eða á enni* .

Samþykkt ráðstöfun skiptir eftirlifendum tímabilsins í tvær fylkingar. Uppreisnarmenn eru auðkennd með „*merki*“ mannlegs valds sem táknar kaþólskan „sunnudag“, hinn forna „dag hinnar ósigrudu sólar“ sem einn af tilbiðjendum hennar, rómverska keisarinn Konstantínus I, hefur sett ^{frá} 7. mars 321. „*Merkið*“ er tekið „*á höndina*“ vegna þess að það er mannlegt „verk“ sem Jesús dæmir og fordæmir. Það er einnig tekið á móti „*á enni*“ sem táknar persónulegan vilja sérhverrar mannskepnunar sem ber ábyrgð á því algjörlega undir réttlátum dómi skaparans Guðs. Til að staðfesta þessa túlkun á táknmáli „*höndarinnar*“ og „*ennisins*“ úr Biblíunni, þá er þetta vers úr 5. Mós.6:8, þar sem Guð segir um boðorð sín: „*Þú skalt binda þau sem tákn á hendur þér . , og þau verða eins og framhlífar á milli augna þinna.*»

Fyrri hefndaraðgerðir

Vers 17: „*og að enginn gæti keypt eða selt án þess að hafa merkið, nafn dýrsins eða númer nafns þess.*»

Á bak við þetta orð „*persóna*“ liggja herbúðir adventista heilagra sem hafa verið trúir til hvíldardagsins helgaðan af Guði. Vegna þess að þeir neita að heiðra „*merkið*“, á sunnudegi, það sem eftir er af fyrsta heiðna degi, eru þeir lagðir til hliðar. Upphaflega voru þeir fórnarlömb „sniðganga“ sem er vel þekkt í

aðgerðum Bandaríkjamanna gegn andstæðingum sem veittu þeim mótspyrnu. Til að eiga rétt á verslun verður maður að heiðra " merkið ", á sunnudaginn, sem snertir mótmælendur, " nafn dýrsins ", "forseta sonar Guðs", sem varðar kaþólikka, eða " númer hans" nafn ", eða númerið 666.

Vers 18: „ Þetta er speki. Sá sem hefur skilning reikni tölu dýrsins. Því að það er tala manns, og tala hans er sex hundruð sextú og sex. »

Mannleg viska er ekki nóg til að skilja boðskap anda Guðs. Það verður að erfa frá honum, eins og tilfelli Salómons, sem fór fram úr visku allra manna og gerði orðstír hans um alla þekkta jörð. Áður en arabískar tölur voru teknar upp, meðal Hebrea, Grikkja og Rómverja, höfðu stafrófsstafir þeirra einnig gildi dulmáls, þannig að samlagning gilda bókstafanna sem mynda orð ræður fjölda þess. Við fáum það með „útreikningi“ eins og versíð tilgreinir. „... númer nafns hans „ er „ 666 ”, það er talan sem fæst með því að bæta við tölugildi rómversku stafanna sem eru í latneska nafni hans „VICARIVS FILII DEI“; eitthvað sem sýndi sig í rannsókninni á 10. kafla. Þetta nafn er í sjálfu sér stærsta „ guðlast “ eða „ lygi “ fullyrðinga hans, vegna þess að Jesús gaf á engan hátt sjálfum sér „afleysingamann“, merkingu orðsins „prestakall“.

Opinberun 14: Tími sjöunda dags aðventisma

Skilaboð englanna þriggja - uppskeran - uppskeran

Þetta er kafli sem miðar við tímann á milli 1843 og 2030.

Árið 1843 leiddi hin sérstaka notkun spádómsins Dan.8:14 til þess að „aðventistar“ biðu endurkomu Jesú Krists sem ákveðin var fyrir vorið þess dags. Þetta er upphafið að röð trúarprófa þar sem áhugi á anda spádóma, þ.e. „*vitnisburðar Jesú*“ samkvæmt Op. Kristur undir mörgum trúarlegum merkjum. „**Verkin**“ sem sýnd eru ein og sér leyfa valið eða ekki. Þessi verk má draga saman í tvo mögulega valkosti: samþykki eða synjun á ljósinu sem mótttekið er og guðlegar kröfur þess.

Árið 1844, eftir nýjar væntingar sem settar voru fram fyrir haustið 1844, mun Jesús leiða útvöldu sína í átt að því verkefni að ljúka siðbótinni sem hefst með endurreisn hvíldardags helgaðs af Guði frá sköpun heimsins. . Þetta er mikilvægasta viðfangsefnið „*heilagleika*“ sem er „*réttlæst*“ frá 1844, þegar þjónum hans var vakið yfir þessu broti. Þessi þýðing á Dan.8:14, þýdd fram að þjónustu minni sem: " *tvö þúsund og þrjú hundruð kvöldsmorgun og helgidómurinn skal hreinsaður* ", er ósvikin, í samræmi við upprunalega hebreska textann: " *tvö þúsund þrjú hundruð kvöldsmorgun og heilagleiki verður réttlættur* . Allir geta uppgötvað að brot á hinum guðlega hvíldardegi frá 321 fylgir fjölmörg önnur yfirgefin kenningarleg sannindi sem Guð stofnaði til á tímum postulanna. Eftir 1260 ára lygaríki, eyðileggjandi arftaka trúarinnar, skildi páfi eftir í kenningum mótmælenda margar lygar óbærilegar fyrir Guð sannleikans. Þess vegna, í þessum kafla 14, kynnis andinn þrjú meginþemu sem eru í röð: Aðventistatrú eða boðskapur „*englanna þriggja*“; „*uppskera*“ heimsenda, flokkun og upprifjun hinna útvöldu; „*vínberjauppskeran*“ af vínberjum reiðarinnar, lokarefsing falshirðanna, falstrúarkennara kristninnar.

Síðasta prófið, sem hefur verið kennt síðan 1844 til að vernda hina útvöldu gegn guðlegri reiði, er frátekið fyrir endann á þeim tíma sem mannkyninu er gefinn til að staðsetja sig á milli hins opinbera guðlega vilja og hinnar uppreisnarfullu mannlegu kröfu sem hefur fallið í fráhrarf sem mest. En valið hefur afleiðingar fyrir alla þá sem hafa dáið síðan 1844. Aðeins hinir upplýstu og trúföstu útvöldu " *deyja í Drottni* " samkvæmt kenningunni í 13. versu þar sem þeir eru lýstir " *sælir* " það er að segja njóta góðs af náðinni Kristur, með allri blessun sinni þegar staðfest í boðskapnum sem beint er til engils „*Fíladelfíu*“ sem varðar þá, vegna þess að það er ekki nóg að vera skírður „aðventisti“ til að vera álitinn af Guði sem útvalinn.

Ef enn á eftir að komast að smáatriðum um yfirgefninguna eru meginatriðin hins vegar undirstrikuð og tekin saman af andanum í formi „boðskapa englanna þriggja“ í versum 7 til 11. Þessi skilaboð fylgja hver öðrum í röð afleiðinga.

Ég minnst þess hér, á eftir athugasemdinni á forsíðunni á blaðsíðu 2 í þessu verki, draga þessi þrjú skilaboð fram þrjú skilaboð sem þegar hafa verið opinberuð á táknrænum myndum í Daníelsbók í Dan.7 og 8. Áminning þeirra, í þessum 14. kafla Opinberunarbókarinnar. , undirstrikar og staðfestir það gríðarlega mikilvægi sem Guð gefur þeim.

Hinir endurleystu aðventistar sigruðu

Vers 1: „ Ég sá, og sjá, lambið stóð á Síonfjalli og með því hundrað fjörutíu og fjögur þúsund manns, sem höfðu nafn hans og nafn föður síns ritað á enni sér. »

„ Síonfjall “ vísar til staðarins í Ísrael þar sem Jerúsalem var reist. Það táknar vonina um hjálpræði og þá mynd sem þessi hjálpræði mun taka á sig í lok prófraunanna jarðneskrar og himneskrar trúar. Þetta verkefni verður að fullu framkvæmt við endurnýjun allra hluta, varðandi *jörðina og himininn* samkvæmt Op.21:1. Hinir „ 144.000 [menn] “ tákna útvalda Krists sem valdir voru á milli 1843 og 2030, nefnilega aðventista kristnir sem prófaðir, sannaðir og samþykktir af Jesú Kristi, en dómur hans gildir sameiginlega og hver fyrir sig. Hinn sameiginlegi dómur dæmir stofnunina og einstaklingsdómurinn varðar hverja veru. Hinir „ 144.000 [menn] “ tákna hina útvöldu sem Jesús Kristur valdi úr hópi fylgjenda aðventistatrúarinnar. Þessi tala er algjörlega táknræn og raunverulegur fjöldi þeirra sem valdir eru er leyndarmál sem Guð þekkir og verndar. Við getum skilið ástæðuna fyrir vali þeirra út frá skilgreiningu fyrirhugaðrar myndar. „ Á enni þeirra “, tákn vilja þeirra og hugsana, er letrað „ *nafn lambsins* “, Jesús og „ *föður hans* “, Guð sem opinberaður var í gamla bandalaginu. Þetta þýðir að þeir fundu og endurgerðu þá mynd Guðs sem skaparinn Guð hafði gefið fyrsta manni fyrir syndina, þegar hann mótaði hann og gaf honum líf; og þessi mynd er af persónu hans. Þær mynda ávöxtinn sem Guð vildi öðlast með því að endurleysa í Jesú Kristi syndir hans eini trúföstu útvöldu. Svo virðist sem á enni hinna útvöldu útvöldu er annaðhvort, í anda þeirra, hugsun þeirra og vilji að finna, innsigli Guðs í Opb.7:3 eða hvíldardegi fjórða boðorðsins í tugatali og hinn óaðskiljanlega karakter. um lambið Jesú Krist og opinberun hans í gamla sáttmálanum sem föður, skapara Guðs. Þannig er hin sanna kristna trú ekki á móti þeim trúarlegu viðmiðum sem tengjast syninum og föðurnum eins og fylgjendur rómverska sunnudagsins halda fram, ef ekki í orðum, að minnsta kosti í verki.

Vers 2: „ Og ég heyrði rödd af himni, eins og hljóð margra vatna, eins og mikla þrumu; og röddin sem ég heyrði var eins og hörpuleikara sem léku á hörpunnar sínar. »

Misvísandi persónurnar sem nefndar eru í þessu versu eru í raun fyllri. „ Stóra vötnin “ tákna fjöldann allan af lifandi verum sem, þegar þær tjá sig, líkjast „ mikilli þrumu “. Þvert á móti, með mynd „hörpunnar “, opinberar Guð hið fullkomna samræmi sem sameinar sigursælar skepnur hans.

Vers 3: „ Og þeir sungu nýjan söng fyrir hásetinu og fyrir verunum fjórum og öldungunum. Og enginn gat lært sönginn, nema hundrað fjörutíu og fjögur þúsund, sem leyst voru af jörðinni. »

Guð staðfestir og undirstrikar hér mjög mikla helgun „aðventista“ trúarinnar sem stofnuð var síðan 1843-44. Kjörnir fulltrúar þess eru aðgreindir frá öðrum táknrænum hópum; „ *hásetið, verurnar fjórar og öldungarnir* “; hið síðarnefnda tilgreinir alla hina endurleystu frá reynslunni sem lifðu á jörðinni. En hin guðlega Opinberun, sem kallast Opinberun, miðar aðeins við tvö þúsund ára kristna trú sem tilskipun Dan.8:14 skiptir í tvo samfellda áfanga. Fram til 1843-44 voru hinir útvöldu táknaðir með 12 „ *öldungum* “ af „ 24 “ sem vitnað er í í Opb.4:4. Hinir 12 „ *öldungar* “ eru „ *innsigliðu* “ aðventista „ 12 ættkvíslir “ í Opb.7:3-8 frá 1843-44.

Vers 4: „*Þetta eru þeir sem ekki hafa saurgað sig á konum, því að þær eru meyjar. Þeir fylgja lambinu hvert sem það fer. Þeir voru leystir úr hópi manna, sem frumgróði Guðs og lambsins.*»

Orð þessa vers eiga aðeins við í andlegum skilningi; orðið „*konur*“ merkir kristnar kirkjur sem hafa fallið frá frá upphafi, svo sem rómversk-kaþólsk trú, eða frá 1843-44, fyrir mótmælendatrú, og síðan 1994, fyrir stofnanatrú aðventista. „*Saugunin*“ sem nefnd er miðar að syndinni sem stafar af broti á guðlegum lögum og „*laun hennar eru dauði*“, samkvæmt Róm.6:23. Það er til að bjarga þeim frá iðkun syndarinnar sem Jesús Kristur helgaði, fyrir utan hið táknræna „*144.000 [fólk]*“ . „*Meydómur*“ þeirra er líka andlegur og hann tilnefnir þær sem „*hreinar*“ verur sem hafa hvítnað réttlæti sitt með blóði sem Jesús Kristur úthellti fyrir þeirra hönd. Erfingjar syndarinnar og saugun hennar, eins og allir afkomendur Adams og Evu, trú þeirra sem Jesús Kristur þekkti „*hreinsaði*“ þá fullkomlega. En til þess að þessi trú verði viðurkennd á áhrifaríkan hátt af Jesú Kristi, verður þessi hreinsun að vera raunveruleg og nákvæm í „*verkum*“ þeirra. Þetta felur því í sér að yfirgefa syndir sem erfðar eru frá falskristnum eða gyðingum eða, í stórum dráttum, eingyðistrúarbrögðum. Og í spámannlegri opinberun sinni miðar Guð sérstaklega að því að virða ekki tímaröðina sem hann setti frá fyrstu viku sköpunar sinnar á jörðinni og himneska kerfi hennar.

Á bak við myndina „*að syngja nýtt lag*“ er ákveðin upplifun sem aðeins „*144.000 [fólk]*“ sem er innsiglað hefur upplifað. Eftir „*söng Móse*“ sem fagnaði hinni dýrlegu brottför frá Egyptalandi, tákni syndarinnar, fagnar „*söngur*“ hinna „*144.000*“ útvöldu frelsun þeirra frá synd vegna þess að þeir hlýddu tilskipun Dan.8:14 og hafa unnið saman að helgun sem Guð hefur óskað, og jafnvel krafist, frá 1843-44. Á þessum degi minntist himnesk sýn á hreinsun synda sem framkvæmdar voru á krossi Golgata með dauða Jesú Krists. Þessi boðskapur var bæði háðung og kennsla sem Guð kynnti fyrir tegund mótmælendatrúaðra sem var erfingi rómverska sunnudagsins og sumra annarra lygasynda hans. Í leturfræði hebreskra siða var þessi „*hreinsun syndanna*“ trúarhátíð á haustin þar sem blóð hinnar drepnu geitar var fært í hinn allra helgasta stað á náðarstólnum sem var settur á þennan óaðgengilega stað og bannað það sem eftir var. ár. árstími. Blóð þessarar geithafar, táknræn mynd syndar, spáði blóði Jesú Krists sem sjálfur var orðinn handhafi synda sinna útvöldu til að friðþægja í þeirra stað refsinguna sem þeir eiga skilið; Jesús sjálfur var gerður að synd. Í þessari athöfn táknað geiturinn synd en ekki Krist sem ber hana. Það er þessi líkamlega hreyfing æðsta prestsins frá hinum lögboðna helga stað til hins bannaða allrahelgasta það sem eftir er ársins sem þetta vers vísar til þegar segir: "Þeir fylgja lambinu hvert sem það fer . " Með því að rifja upp þetta atriði í sýninni frá 23. október 1844, minnti andi Krists útvöldu ómeðvitaða erfingja sína á kenningarlegar lygar, bann við að syndga. Þannig, frá 1844, gerir syndin af frjálsum uppruna sem iðkuð er, sem er tilfellið af rómverskum sunnudag, sambandið við Guð ómögulegt, og syndin sem var yfirgefin leyfir framlengingu þessa sambands sem leiðir viðkomandi útvalda til fyllingar helgunar þess í gegnum móttaka, skilning og framkvæmd opinberaðs guðlegs sannleika.

Þar sem þeir eru taldir „*frumgróðir Guðs og lambsins*“, eru þeir það besta sem Guð hefur fundið í vali sínu á jarðneskum útvöldum. Í hebreskum sið var „

frumgróðinn “ lýstur „ *heilagur* “. Fórnið af þessum frumgróða dýra eða grænmetis voru fráteknar Guði til að heiðra hann og til marks um þakklæti mannsins í garð gæsku hans og umfangs. Önnur ástæða, reyndar fyrir „ *heilagan frumgróða* “, er móttaka þeirra á guðdómlegu ljósi sem þeim er opinberað í heild sinni vegna þess að þeir lifa á endalokatímanum þar sem opinberaða ljósið nær hámarki sínu, andlegu hámarki.

Vers 5: „ *og engin lygi fannst í munni þeirra, því að þeir eru lýtalausir.* »

Hinir sannarlega útvöldu, sá sem fæddur er af sannleikanum við nýfæðingu, getur aðeins *hatað*, „ *lygina* “ sem hann hefur enga ánægju af. Lygin er viðurstyggð vegna þess að hún hefur bara skaðlegar afleiðingar í för með sér og gerir gott fólk þjást. Sá sem trúir á „ *lygina* “ upplifir þá sársauka vonbrigða, biturleika þess að vera blekktur. Enginn útvalinn af Kristi getur haft yndi af því að tæla og blekkja samferðamenn sína. Á hinn bóginn fullvissar sannleikurinn, hann byggir á jákvæðan hátt upp tengsl við sanna bræður, en umfram allt fyrst, við Guð skapara og lausnara hjálpræðis okkar sem krefst og upphefur nafn sitt sem „Guð sannleikans “ . Með því að iðka ekki lengur kenningarlega synd, með því að hlýða opinberuðum sannleika, eru hinir útvöldu dæmdir „ *óforkastanlegir* “ af Guði sannleikans sjálfum.

Skilaboð frá fyrsta englinum

Vers 6: „ *Ég sá annan engil fljúga um miðjan himininn með eilíft fagnaðarerindi til að prédika það sem búa á jörðinni, sérhverri þjóð, hverri ættkvísl, hverri tungu og sérhverri þjóð.* »

„ *Annar engill* “ eða annar boðberi boðar fullt guðlegt ljós sem táknad er með „ *miðjum himins* “ eða hápunkti sólarinnar. Þetta ljós tengist „ *fagnaðarerindinu* “ eða „ *fagnaðarerindinu* “ um hjálpræði sem Jesús Kristus kom með. Það er kallað „ *eilíft* “ vegna þess að boðskapur þess er ósvikinn og er ekki breytilegur með tímanum. Þannig vottar Guð að það sé í samræmi við það sem var kennt postulum Jesú Krists. Þessi endurkoma til sannleikans kom frá 1843 eftir hinar fjölmörgu brenglun sem erfðist frá rómversk-kaþólskri trú. Yfirlýsingin er alhliða í hliðstæðum boðskapnum í Daníel 12:12 sem sýnir guðlega blessun adventistastarfsins. „ *Hið eilífa fagnaðarerindi* “ er nefnt hér undir hlið hins sanna ávaxta trúarinnar, í kjölfar guðlegrar kröfu sem opinberuð er með tilskipun Daníels 8:14. Áhugi á hinu spádómlega orði er lögmætur ávöxtur normsins „ *hið eilífa fagnaðarerindi* “.

Vers 7: „ *Hann sagði hárrí röddu: Óttast Guð og lof honum, því að stund dóms hans er komin. og tilbiðjið þann, sem skapaði himin, jörð, hafíð og vatnslindir.* »

Í 7. versí fordæmir fyrsti engillinn brot á hvíldardegi sem vegsamar, í guðlegum tígulorðum, dýrð skaparans Guðs. Hann krafðist þess vegna endurreisnar hennar frá október 1844, en kenndi mótmælendum um brot sitt síðan vorið 1843.

Skilaboð frá öðrum englinum

Vers 8: „ *Og annar, annar engill fylgdi og sagði: Fallin er Babel hin mikla, hún hefur látið allar þjóðir drekka af víni reiði saurlifnaðar sinnar.* »

Í 8. versni opinberar annar engillinn gríðarlega sekt rómversk-páfa-kapólsku kirkjunnar sem hefur tælt og blekkt menn með því að endurnefna hinn heiðna „sóldag“ Konstantínusar I eftir „dag Drottins“ þýðingu á latínu ^{klippingarinnar} sem er uppruni "sunnudags" þess: dies dominica. Endurtekið tvisvar, orðatiltækið „*Babýlon hin mikla er fallin, fallin* „ staðfestir að fyrir hana og þá sem erfa hana er tími guðlegrar þolinmæði endanlega á enda. Einstaklingur er umbreyting áfram möguleg, en á kostnað þess að framleiða ávexti, eða „**verk**“ iðrunar, eingöngu.

Aminning: „*hún er fallin*“ þýðir: hún er tekin og sigruð af Guði sannleikans **þegar** borg fellur í hendur óvinnar sinnar. Hann upphefur og lýsir eftir 1843, á milli 1844 og 1873, fyrir trúfasta sjöunda dags aðventista þjóna sína, „leyndardóminn“ sem einkennir hann í Opb.17:5. Tæling **lyga** hans missir virkni sína.

Í 8. versni er dómurinn sem kveðinn var upp í fyrri skilaboðum staðfestur, með skelfilegri viðvörðun. Meðvitað og **sjálfviljugt val** á hvíldardegi sem Konstantínus I. kom ^{á árið} 321, síðan 1844, gerir uppreisnarmennina sem réttlæta það, óvirka gagnvart guðlegri fordæmingu á *kvölum annars dauða* síðasta dómsins. Til að dylja ásökun sína á sunnudag, felur Guð hana undir nafni alræmds „*merkis*“ sem er á móti hans eigin guðlegu „*innsigli*“. Þetta tákn um mannlegt vald, sem dregur í efa tímaskipan þess, felur í sér gríðarlega hneykslun sem er verðugt að vera refsað af honum. Og refsingin sem boðuð er mun í raun verða hræðileg: „*hann mun kveljast með eldi og brennisteini*“ sem mun tortíma uppreisnarmönnum, en aðeins á því augnabliki sem síðasta dómurinn fellur.

Skilaboð frá þriðja englinum

Vers 9: „Og annar, þriðji engillinn fylgdi þeim og sagði hárrí röddu: Ef einhver tilbiður dýrið og líkneski þess og fær merki á enni *sér eða hendi*,

Uppfylling og samfelld eðli þessarar þriðju skilaboða við hin tvö fyrri er tilgreint með formúlunni „*þeim fylgdu*“. Hin „*háværa rödd*“ staðfestir mjög hátt guðlegt vald þess sem boðar hana.

Ógnin er beint til mannglegra uppreisnarmanna sem styðja og samþykkja stjórn "dýrsins *sem rís af jörðu*" og sem tileinka sér og heiðra, með hlýðni sinni, á sunnudag, "merki" valds þess, sem vitnað er í 13. Opb. : 16 sem er, eins og er, allur kristinn íbúafjöldi.

Bein andstaða þessa „*merkis*“ við „*innsigli Guðs*“, það er frá sunnudegi fyrsta dags til hvíldardags sjöunda dags, er staðfest af þeirri staðreynd að bæði er tekið á móti „**að framan**“, sæti mun, samkvæmt Rev.7:3 og 13:16. Athugaðu að " *innsigli Guðs* " í Op.7:3 verður í Op.14:1: " *nafn lambsins og föður hans* ". Móttakan „**á hendi**“ er skýrð með þessum versum úr 5. Mós.6:4 til 9:

„*Heyrðu, Ísrael! YaHWéH, Guð vor, er hinn eini YaHWéH . Þú skalt elska Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu og allri sálu þinni og af öllum mætti þínum . Og þessi boðorð, sem ég gef þér í dag, munu vera í hjarta þínu . Þú skalt innræta þeim börnum þínum og tala um þau þegar þú ert í húsi þínu, þegar þú ferð í ferðalag, þegar þú leggst til hvílu og þegar þú rís upp. Þú skalt binda þau **sem tákn á hendur þér**, og þau skulu vera **sem framhlífar á milli augna***

hinna. Þú skalt rita þær á stólpa húss þíns og á hurðir þínar. » „Höndin“ táknað aðgerð, æfingu og „framhlið“, vilja hugsunarinnar. Í þessu versni segir andinn: „**Þú skalt elska Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni og af öllum mætti þínum**“; það sem Jesús vitnar í í Matt.22:37 og sem hann setur fram sem „fyrsta og æðsta boðorðið“. Hinir kjörnu embættismenn sem bera „innsigli Guðs“ verða því að uppfylla þessi þrjú skilyrði: „Elska Guð af öllu hjarta“; að heiðra með því að iðka hana hvíldardaginn á helguðum sjöunda degi hennar; og með „nafn lambsins“ Jesú Krists og föður hans“ JaHWéH í huga sér. Með því að tilgreina „og nafn föður síns“ staðfestir andinn nauðsyn þess að hlýða tíu boðorðum Guðs og boðorðum og helgiathöfnum sem stuðla að heilagleika hinna útvöldu í gamla sáttmálanum. Jafnvel á sínum tíma staðfesti Jóhannes postuli þetta með því að segja í 1. Jóhannesarbréfi 5:3-4:

„Því að þetta er kærleikur Guðs, að halda boðorð hans. Og boðorð hans eru ekki þung, því að allt sem af Guði er fætt sigrar heiminn. og sigurinn sem sigrar yfir heiminum er trú okkar. »

Vers 10: „Hann mun og drekka af víni reiði Guðs, hellt óblönduðu í bikar reiði sinnar, og hann mun kveljast með eldi og brennisteini frammi fyrir heilögum englum og lambinu. »

Reiði Guðs verður ríflega réttlæt看leg vegna þess að þeir sem fá „merki dýrsins“ heiðra synd manna á meðan þeir krefjast réttlætis Jesú Krists. Í Opinb.6:15-17 sýndi andinn afleiðingarnar af síðustu árekstrum þeirra við eyðileggjandi réttláta reiði Jesú Krists.

Mjög mikilvæg athugasemd : Til að skilja betur þessa guðlegu reiði verðum við að gera okkur grein fyrir hvers vegna lítilsvirðing við hinn heilaga hvíldardag vekur reiði Guðs svo mikið. Það eru til vænlegar syndir, en Biblían varar okkur við synd sem framin er gegn heilögum anda og segir okkur að það sé ekki lengur fórn til að fá guðlega fyrirgefningu. Á tímum postulanna var eina dæmið sem okkur var gefið um þessa tegund syndar höfnun Krists af kristnum trúmanni. En þetta er aðeins dæmi, því í raun og veru felst guðlast gegn heilögum anda í því að afneita og hafna vitnisburði sem andi Guðs gefur. Til að sannfæra og kenna mönnum innblástur andinn heilögum ritningum Biblíunnar. Þess vegna fremur sá sem mótmælir vitnisburðinum sem andinn gefur í Biblíunni þegar guðlast gegn anda Guðs. Getur Guð gert betur til að gera vilja sinn þekktan en að leiða þá sem kallaðir eru til Biblíunnar og rita hennar? Getur hann tjáð vilja sinn, hugsanir sínar og fullvalda dómgreind með skýrari hætti? Á 16. ^{öld} markaði þessi fyrirlitning á Biblíunni sem hún háði stríð gegn endanlegum endalokum á þolinmæði Guðs fyrir rómversk-kaþólsku trúnni; enda þolinmæði hans fyrir kenningu sem hann þekkti aldrei. Síðan, árið 1843, markaði fyrirlitning á spádómsorðinu endalok móttöku mótmælendatrúarinnar í öllum sínum margvíslegu myndum, erfingja rómverska sunnudagsins, það er „merki dýrsins“. Og loks, aftur á móti, framdi aðventismi guðlast gegn heilögum anda með því að hafna hinni fullkomnu spádómlegu opinberun sem Jesús kynnti henni fyrir tilstilli auðmjúkra þjóns síns sem ég holdgeri; guðlast sem hefur verið staðfest og aukið með bandalagi þeirra við sunnudagseftirlitsmenn síðan 1995. Guðlast gegn andanum fær í hvert skipti frá Guði þau réttlátu viðbrögð sem hún á skilið;

réttlátur dómur um fordæmingu til fyrsta og „ *annað dauða* “ sem staðfest er í þessu versí 10.

Vers 11: „ *Og reykur kvala þeirra stígur upp um aldir alda. Og þeir hafa hvorki hvíld dag né nótt, sem tilbiðja dýrið og líkneski þess, og hvern sem tekur við merki nafns þess.* »

„ *Reykurinn* “ verður aðeins á þeim tíma sem síðasta dómurinn fellur, stundin þegar hinir uppreisnargjarnu föllnu verða „ *kvaldir í eldi og brennisteini* “ í „ *elddíkini* “ í Opb. 19:20 og 20:14; þetta, í lok sjöunda árpúsundsins. En þegar fyrir þessa hræðilegu stund mun stund hinnar dýrðlegu endurkomu Jesú Krists staðfesta endanlega örlög þeirra. Boðskapur þessa vers snertir viðfangsefnið „ *hvíld* “. Hinir útvöldu hafa fyrir sitt leyti gaum að hvíldartímanum sem helgaður er af Guði, en hinir föllnu hafa aftur á móti ekki sömu áhyggjur, vegna þess að þeir gefa ekki guðlegum yfirlýsingum það mikilvægi og alvarleika sem þeir eiga skilið. Þess vegna mun Guð ekki veita þeim hvíld til að lina þjáningar þeirra, til að bregðast við fyrirlitningu þeirra, á lokatíma refsingar þeirra.

Vers 12: „ *Þetta er þolgæði hinna heilögu, sem varðveita boð Guðs og trú á Jesú.* »

Orðin „ *þolgæði eða þolinmæði* “ einkenna sanna dýrlinga hins guðlega Messíasar Jesú frá 1843-44 þar til hann kemur aftur í dýrð. Í þessu versí verður „ *nafn föðursins* “ í versí 1 „ *boðorð Guðs* “ og „ *nafni lambsins* “ er skipt út fyrir „ *trú Jesú* “. Forgangsröðun er einnig breytt. Í þessu versí vitnar andinn fyrst í „ *boðorð Guðs* “ og í öðru lagi „ *trú Jesú* “; sem er sögulega og á gildisstigi sú skipan sem Guð hefur samþykkt í hjálpræðisverkefni sínu. Í 1. versí var „ *nafnið á lambið* “ til að tengja hina „ *144.000* “ útvöldu við kristna trú.

Vers 13: „ *Og ég heyrði rödd af himni segja: Skrifaðu: Sælir héðan í frá eru dánir sem deyja í Drottni! Já, segir andinn, svo að þeir megi hvílast frá erfiðri sínu, því að **verk þeirra** fylgja þeim.* »

Orðatiltækið „ *héðan í frá* “ á skilið nákvæma útskýringu þar sem það er svo mikilvægt. Því það miðar við dagsetninguna vorið 1843 og haustið 1844, þar sem tilskipun Daníels 8:14 tekur gildi, hvort um sig, og réttarhöldunum tveimur aðventista sem William Miller skipulagði lýkur.

Með tímanum hefur opinber stofnanaaðventismi misst sjónar á afleiðingum þessarar setningar „ *nú* “. Aðeins frumkvöðlar aðventistatrúarinnar skildu afleiðingar kröfu Guðs um hvíldardaginn frá 1843. Til að tileinka sér þessa sjöunda dags venju, voru þeir leiddir til að átta sig á því að sunnudagurinn sem iðkaður var fram að því var bölvaður af Guði. Eftir þær varð arfgengur aðventismi hefðbundinn og formlegur og fyrir yfirgnæfandi meirihluta fylgismanna og kennara voru sunnudagar og hvíldardagar ósanngjarnir settir á jafnræðisstig. Þetta tap á skilningi hins heilaga og sanna heilagleika leiddi til áhugaleysis á spádómsorðinu og þriðja aðventistaboðskapnum sem ég flutti á árunum 1983 til 1994. Þar sem þessi fyrirlitning kom fram í aðventismanum í Frakklandi, gekk stofnunin aðventistaheimurinn í bandalag með samkirkjulega ættin árið 1995, fyrir sína mestu bölvun. Ógnin um „ *kvalir* “ í 10. versí snertir hana aftur á móti, með tillögunni um orðatiltækið „ *hann mun líka drekka* “; síðan 1994 hefur stofnanaaðventismi, eftir mótmælendatru, dæmt og fordæmt síðan 1843.

Eins og þetta vers gefur til kynna, veldur tilskipun Daníels 8:14 aðskilnað mótmælendakristinna manna 1843 í tvær fylkingar, þar á meðal adventistahópin, sem njóta góðs af sæluboðinu: „Sælir héðan í frá eru dánir sem deyja í Drottni ! “. Það segir sig sjálft að Jesús tilkynnti í " *Laódíkeu* " að hann ætlaði að " *æla* " því, adventistastofnunin, opinber sendiboði Krists árið 1991, dagsetning opinberrar höfnunar ljóssins, kallaður " *nakinn* " getur ekki lengur gagnast úr þessari sælu.

Uppskerutími

Vers 14: „ *Ég leit, og sjá, það var hvítt ský, og á skýinu sat maður eins og mannsón, með á höfði sér gullkórónu og í hendi beitta sigð.* »

Þessi lýsing vekur upp Jesú Krist á því augnabliki sem hann endurkomu glæsilega. „ *Hvíta skýið* “ minnir á aðstæður brottfarar þess og upprisu til himna sem upplifað var tvö þúsund árum áður. „ *Hvíta skýið* “ *táknar hreinleika hans,* „ *gyllta kóróna* “ hans táknar sigursæla trú hans og „ *beitt sigð* “ táknar „ *skurðarorð* “ Guðs úr Hebr.4:12, útfært með „ *hendi* “.

Vers 15: „ *Og annar engill kom út úr musterinu og hrópaði hárrí röddu til þess sem sat á skýinu: Sveipið sigð þinni og uppskerið! því að uppskerustundin er komin, því að uppskera jarðarinnar er þroskuð.* »

Undir þættinum „ *uppskeran* “, eins og í dæmisögu sinni, minnir Jesús á að í þessu kæmi tíminn til að aðgreina „ *hveitið frá hisnum* “ endanlega. Með opinberun sinni lætur hann okkur uppgötva þetta viðfangsefni sem aðskilur herbúðirnar tvær: hvíldardag hinna útvöldu og sunnudagur hinna föllnu, því á bak við þetta trúarlega nafn leynist tilbeiðslu og vald heiðins sólarguðdóms. Og þrátt fyrir þróun mannglegra tíma heldur Guð áfram að líta á hann fyrir það sem hann raunverulega er fyrir hann. Mismunandi skoðanir manna hafa ekki áhrif á dómgreind hans; í tímaröð sinni er fyrsti dagurinn vanhelgur, hann getur á engan hátt tekið á sig guðlegan heilagleika. Þetta er eingöngu tengt hinum helgaða sjöunda degi í tímaröð sinni sem grafið er frá upphafi eilífs jarðneskrar tíma; þetta í 6000 sólarár.

Vers 16: „ *Og sá sem sat á skýinu kastaði sigð sinni á jörðina. Og landið var uppskorið.* »

Andinn staðfestir framtíðaruppfyllingu „ *uppskeru jarðarinnar* “. Kristur frelsarinn og hefndarmaðurinn mun vaka yfir því og framkvæma það í samræmi við yfirlýsingu hans í dæmisögu, til postulanna, í Matt.13:30 til 43. „ *uppskeran* “ snýr aðallega að því að hinir útvöldu heilögu, sem eftir voru, eru fluttir til *himna* . trú Guði skapara.

Uppskerutími (og hefnd)

Vers 17: „ *Og annar engill kom út úr musterinu á himnum, með beitta sigð.* »

Ef fyrri „ *engill* “ hafði verkefni sem var hagstætt hinum útvöldu, þvert á móti, hefur þessi „ *annar engill* “ refsiverkefni sem beinist gegn föllum uppreisnarmönnum. Þessi önnur „ *sigð* “ táknar einnig „ *beitt orð Guðs* “ sem komið er í verk af vilja hans, en ekki með hendi hans þar sem, ólíkt uppskerunni, fyrir vínberjauppskeruna, er orðalagið „ *í hendi hans* “ ekki til. . Refsiaðgerðir

verða því falin umboðsmönnum sem framkvæma hinn guðlega vilja; í raun fórnarlömb tælingar hans.

Vers 18: " *Og annar engill, sem hafði vald yfir eldinum, gekk út frá altarinu og talaði hárrí röddu til þess, sem hafði beitta sigð, og sagði: Þrýstu út beittu sigð þína og safnaðu vínberunum. vínviður jarðarinnar; því að vínber jarðarinnar eru þroskuð.* »

Síðan kemur, eftir upptöku hinna útvöldu til himna, stund „*þrúguuppskerunnar*“ . Í Jes.63:1 til 6 þróar andinn aðgerðina sem þetta táknræna hugtak miðar að. Í Biblíunni er rauður þrúgusafi borinn saman við mannsblóð. Notkun þess af Jesú í heilögu kvöldmáltíðinni staðfestir þessa hugmynd. En „*árgangurinn*“ er tengdur „*reiði Guðs*“ og það mun varða þá sem unnu óverðuglega í gervi þjóna hans, vegna þess að blóðið sem Kristur úthellti af fúsum og frjálsum vilja verðskuldaði ekki mörg svik þeirra. Vegna þess að Jesús getur fundið sig svikinn af þeim sem afbaka björgunarverkefni hans að því marki að réttlæta syndina sem hann gaf líf sitt fyrir og bar þjáningar svo að iðkun hennar myndi hætta. Viljandi lögbrotsmenn verða því að svara honum. Í blindu brjálæði sínu munu þeir ganga svo langt að vilja deyða sanna útvöldu sína, til að uppræta af jörðinni, iðkun sjöunda dags hvíldardagsins helgaðan og krafist af Guði frá 1843-44. Hinir útvöldu höfðu ekki heimild Guðs til að beita valdi gegn trúarlegum óvinum sínum; Guð hafði áskilið þessa aðgerð eingöngu fyrir sjálfan sig. „*Mín er hefnd, mín er hefnd,*“ lýsti hann yfir við kjörna embættismenn sína, og tíminn er kominn til að láta þessa hefnd taka af lífi.

Í þessum 14. kafla kalla vers 17 til 20 upp þetta þema „*uppskerunnar*“ . Syndugu þrúgurnar eru lýstar þroskaðar vegna þess að þær hafa fullkomlega sýnt með verkum sínum sitt sanna eðli. Blóð þeirra mun renna eins og vínberjasafi í ker þegar fótum vínberjatínslumannanna er troðið á þau.

Vers 19: „*Og engillinn kastaði sigð sinni á jörðina. Og hann safnaði vínviði jarðarinnar og kastaði vínberinu í hina miklu vínpressu Guðs reiði.* »

Aðgerðin er staðfest af þessari tilkynningu sem birt er af þessu atriði. Guð spáir með vissu refsingu kaþólsks og mótmælenda hroka. Þeir munu þola afleiðingar reiði Guðs, sem sést af karinu þar sem uppskeru vínberin eru mulin af fótum krossanna.

Vers 20: „*Og vínpressan var troðin út úr borginni. Og blóð kom upp úr kerinu, allt að beislum hestanna, um eitt þúsund og sex hundruð stig.* »

Jes.63:3 tilgreinir: „*Ég var einn um að troða vínpressuna. enginn maður var með mér...*“ . Uppskeran uppfyllir refsingu Babýlonar hinnar miklu borgar í Opb.16:19. Hún hefur fyllt bikarinn guðlegri reiði sem hún verður nú að drekka upp að drekka. „*Vínpressan var troðin fyrir utan borgina*“, það er að segja án þess að hinir útvöldu hafi þegar verið teknir upp til himna. Í Jerúsalem voru aftökur þeirra sem dæmdir voru til dauða gerðar fyrir utan múra borgarinnar helgu til að saurga hana ekki. Þetta var tilfellið fyrir krossfestingu Jesú Krists sem minnir, með þessum boðskap, á verðið sem þeir þurfa að greiða fyrir þá sem vanmat eigin dauða hans. Tíminn er kominn fyrir óvini hans að úthella blóði sínu til að friðþægja fyrir margar syndir þeirra. „*Og blóð kom úr kerinu til bita hestanna* . Skotmörk reiði eru kristnir trúarkennarar, og Guð vísar til þeirra með mynd „*bitans*“ sem reiðmenn leggja „*hesta í munn*“ til að beina þeim. Þessi

mynd er sett fram í Jakobsbréfinu 3:3, en þema hennar er einmitt: trúarbragðakennarar. Jakob tilgreinir í upphafi 3. kafla: „*Bræður mínir, lát ekki margir meðal yðar byrja að kenna, því að þér vitið að við munum verða dæmdir harðari*.“ Aðgerð „*uppskerunnar*“ réttlætir þessa viturlegu viðvörun. Með því að tilgreina „*þar til hestanna bitnar*“ gefur andinn til kynna að kerid snerti í fyrsta lagi rómversk-kaþólska klerkastétt „*Babýlon hinnar miklu*“, en að það nái til mótmælendakennaranna sem síðan 1843 hafa „eyðandi“ notkun á Biblían samkvæmt ásökun andans í Op.9:11. Hér finnum við beitingu viðvörunarinnar sem gefin er í Opinb. 14:10: „*Hann mun líka drekka af reiðivíni Guðs, sem hellt er óblönduðu í bikar reiði sinnar...*“.

Fyrir boðskapinn „*yfir eitt þúsund og sex hundruð leikvangar*“, í samfellu við fyrri boðskap, nær refsingin til siðbótartrúar frá 16.^{öld} sem talan 1600 vísar til. Þetta er tíminn þegar Marteinn Lúther formfesti ákærana á hendur kaþólskri trú árið 1517. En það var líka á þessari 16.^{öld} sem mótmælendakenningar um „*falskristna*“ og *falskristna* voru mótaðar sem lögfestu ofbeldið og sverðið sem Jesús Kristur bannaði. . Apocalypse býður upp á sína eigin lykla að túlkun og þessi 16.^{öld} er tilnefnd í Opinb. 2:18 til 29 undir táknrænu nafni tímabilsins " *Tyatira* ". Orðið „*leikvangur*“ sýnir trúarathafnir þeirra, þátttöku þeirra í keppninni þar sem verðlaunin eru í húfi sigurkóróna sem sigurvegaranum var lofað. Þetta er kenning Páls í 1.Kor.9:24: „*Vitið þér ekki að þeir sem hlaupa á leikvanginum hlaupa allir, en einn fær verðlaunin? Hlaupa svo að þú vinnur það* .” Verðlaun hins himneska köllunar vinnast því ekki á nokkurn hátt; trúfesti og þrautseigja í hlýðni er eina leiðin til að sigra í baráttu trúarinnar. Hann staðfestir í Fíl.3:14 og segir: „*Ég þrýstist í átt að takmarkinu til að fá verðlaunin fyrir uppi köllun Guðs í Kristi Jesús* . Á tíma „*uppskerunnar*“ munu þessi orð Jesú sannast: „*Því að margir eru kallaðir en fáir útvaldir* (Matt.22:14)“.

Opinberunarbókin 15: Lok skilorðs

Áður en „ *uppskeran og uppskeran* “ er lokið kemur hið óttalega augnablik, endalok náðartímans. Þar sem mannlegt val er grafið í stein tímans, án möguleika á að snúa þessum valkostum við. Á þeim tímapunkti lýkur boðinu um hjálpræði í Kristi. Þetta er þemað í þessum örstutta kafla 15 í heimsenda Jesú Krists. Endalok náðartímans eiga sér stað eftir fyrstu sex „ *lúðrana* “ í 8. og 9. kafla, og á undan „ *sjö síðustu plágunum Guðs* “ í 16. kafla. Það segir sig sjálft að það fylgir síðasta valinu á þeirri leið sem Guð gefur manni að gera. Undir opinberri stjórn " *dýrsins sem stígur upp af jörðu* " í Opb. 13:11 til 18, liggja tvær síðustu leiðir, önnur til helgaðs laugardags eða hvíldardags Guðs, hin til sunnudags, rómversks páfavalds. . Aldrei hafa valin milli lífs og góðs, dauða og ills verið jafn skýr. Hvern óttast maðurinn mest? Guð eða maður? Þetta er gefið af stöðunni. En ég get líka sagt: Hvern elskar maðurinn mest? Guð eða maður? Hinir útvöldu munu bregðast við í báðum tilfellum: Guð, sem veit í gegnum spádómlega opinberun sína smáatriðin um endalok verkefnis síns. Eilíft líf verður þá mjög nálægt, innan seilingar þeirra.

Vers 1: „ *Þá sá ég annað tákni á himni, mikið og dásamlegt: sjö engla sem halda á sjö síðustu plágunum, því að á þeim rættist reiði Guðs.* »

Þetta vers sýnir „ *sjö síðustu plágurnar* “ sem munu herja á falstrúarmenn fyrir val þeirra á rómverska sunnudagsdeginum. Þema þessa kafla, endalok reynslutímans, opnar tíma „ *sjö síðustu pláganna reiði Guðs* “.

Vers 2: „ *Og ég sá eins og það var glerhaf, blandað eldi, og þá sem sigrað höfðu dýrið, og líkneski þess og tölu nafns þess, standa á glerhafinu, með hörpur Guðs.* »

Til að hvetja þjóna sína, sína útvöldu, sýnir Drottinn síðan atriði sem kallar fram yfirvofandi sigur þeirra með ýmsum myndum sem teknar eru úr öðrum kafla spádómsins. „ *Á glerhafinu, blandað eldi, standa þeir* „ vegna þess að þeir gengu í gegnum trúarpróf þar sem þeir voru ofsóttir (*blandaðir eldi*) og stóðu uppi sem sigurvegarar. „ *Glerhafið* “ vísar til hreinleika hinna útvöldu þjóðar, eins og í Op.4:1.

Vers 3: „ *Og þeir sungu söng Móse, þjóns Guðs, og söng lambsins og sögðu: Mikil og dásamleg eru verk þín, Drottinn Guð almáttugur. Réttlátir og sannir eru vegir þínir, konungur þjóðanna!* »

„ *Mósesöngurinn* “ fagnaði glæsilegri brottför Ísraels frá Egyptalandi, landinu og dæmigerðu tákni syndarinnar. Innganga í jarðneska Kanaan, sem fylgdi 40 árum síðar, fyrirboði inngöngu síðustu útvöldu inn í himneska Kanaan. Aftur á móti, eftir að hafa gefið líf sitt til að friðþægja fyrir syndir hinna útvöldu, steig Jesús, „ *lambið* “, upp til himna, í dýrð sinni og himneskum guðdómlegum mætti sínum. Síðustu trúföstu vottarnir Jesú, allir adventistar í trú og starfi, upplifa aftur á móti uppstigningu til himna þegar Jesús kemur aftur til að frelsa þá. Með því að upphefja „ *mikil og aðdáunarverð verk* “ hans, veita hinir útvöldu dýrð skapara Guði sem holdgerfaði gildi sín í Jesú Kristi: fullkomið „ *réttlæti* “ hans og

„*sannleika*“. Uppruni orðsins „*sannur*“ tengir samhengi aðgerðarinnar við lok „*Laódíkeu*“ tímabilsins þar sem hann sýndi sig sem „*amen og hið sanna*“. Það er þá stund „*frelsunar*“ sem markar lok tíma „*konunnar sem fæðir*“ í Op.12:2. „*Barnið*“ er komið í heiminn í formi hreinleika hins himneska eðlis sem opinberast í og fyrir milligöngu Jesú Krists. Hinir útvöldu geta lofað Guð fyrir „*almættið*“ ástand hans vegna þess að það er þessum guðlega krafti sem þeir eiga hjálpræði sitt og frelsun að þakka. Eftir að hafa safnað og valið endurleystu sína úr hópi allra jarðneskra þjóða, er Jesús Kristur sannarlega „*konungur þjóðanna*“. Þeir sem voru á móti honum og kjörnum embættismönnum hans eru ekki lengur.

Vers 4: „*Hver mun ekki óttast, Drottinn, og vegsama nafn þitt? Því að þú einn ert heilagur. Og allar þjóðir munu koma og tilbiðja þig, því að dómur þínir hafa verið opinberaðir.*»

Einfaldlega sagt þýðir þetta: Hver myndi neita að óttast þig, skapara Guð, og þora að svíkja þig frá réttmætri dýrð þinni með því að neita að heiðra þinn heilaga sjöunda dags hvíldardag? Því að **þú einn ert heilagur** og einn hefur þú helgað þinn sjöunda dag og þá sem þú gafst hann til marks um velþóknun þeirra og tilheyrir heilagleika þínum. Sannarlega, með því að kalla fram „*óttá sinn*“, vísar andinn til boðskapar fyrsta „*engilsins*“ í Opb.14:7: „*Óttist Guð og gef honum dýrð, því að stund dóms hans er komin; og tilbiðja (beygja sig fyrir) þeim sem skapaði himin og jörð og hafíð og vatnslindir.*“ Í áætlun Guðs munu eyðilagðar uppreisnarþjóðir rísa upp í tvöföldum tilgangi: að auðmýkja sig frammi fyrir Guði og gefa honum dýrð og að þola hina réttlátu síðustu refsingu sem mun útrýma þeim endanlega, í „*eldsdíkinu*“. *brennisteinn*“ síðasta dóms, boðaður í boðskap „*þriðja engilsins*“ í Opb.14:10. Áður en þessum hlutum er náð verða hinir útvöldu að ganga í gegnum tíma guðdómlegra dóma sem mun koma fram með verkun „*pláganna sjö*“ sem tilkynnt er um í fyrsta versinu.

Vers 5: „*Eftir þetta leit ég, og musteri vitnisburðartjaldsins var opnað á himni.*»

Þessi opnun hins himneska „*musteris*“ gefur til kynna að fyrirbæn Jesú Krists sé hætt, því tími hjálpræðiskallsins er á enda. „*Vitnisburðurinn*“ vísar til tíu boðorða Guðs sem sett voru í hina helgu örk. Frá þessari stundu er því aðskilnaðurinn á milli hins útvalda og hins týnda endanlegur. Á jörðinni hafa uppreisnarmenn nýlega ákveðið, með lagaúrskurði, skyldu til að virða vikulega hvíld fyrsta dags sem staðfest var borgaralega og trúarlega staðfest, í röð, af rómversku keisarunum, Konstantínus I og Justinianus I sem gerðu Vigilius I^{ad} fyrsti páfi, stundlegur yfirmaður alheimskristinnar trúar, þ.e. kaþólsk, árið 538. Síðasta tilskipun dauðans var spáð í Opinb. 13:15 til 17 og sett undir ríkjandi aðgerð bandarískrar mótmælendatrúar, studd af evrópskri kaþólskri trú. .

Vers 6: „*Englarnir sjö, sem höfðu plágurnar sjö, gengu út úr musterinu, klæddir hreinu, skæru líni og með belti af gulli um brjósti sér.*»

Í tákn máli spádómsins tákna „*englarnir sjö*“ Jesú Krist einn eða „*sjö engla*“ trúir herbúðum sínum svipað og hann. „*Hið fína, hreina, hjarta lín*“ sýnir „*réttlát verk hinna heilögu*“ í Opb.19:8. „*Gullbeltið um brjóstið*“, þar af leiðandi á hæð hjartans, vekur kærleika sannleikans sem þegar er vitnað í í mynd Krists sem sýnd er í Op.1:13. Guð sannleikans er að búa sig undir að refsa herbúðum lyga. Með þessari áminningu stingur andinn upp á „*hinu miklu ógæfu*“

“, sem birtist í andliti hennar samanborið við „sólina þegar hún skín af krafti sínum “. Stundin fyrir síðustu árekstra milli Jesú Krists og heiðnu sóldýrkandi uppreisnarmanna er runnin upp.

Vers 7: „ *Og ein af verunum fjórum gaf englum sjö sjö gullskálar, fullar af reiði Guðs, sem lifir um aldir alda.* »

Jesús var sjálfur fyrirmyndin sem „ *lífverurnar fjórar* “ í Opb.4 mynduðu. Hann er líka „ *Guð sem lifir um aldir alda* “, „ *reiður* “. Guðdómleiki hans eignar honum því öll hlutverkin: skapara, lausnara, milliliða og varanlega, dómara, og bindur síðan enda á fyrirbæn sína, hann verður hinn réttláti Guð sem slær og refsar uppreisnargjarnum andstæðingum sínum með dauða, vegna þess að þeir hafa uppfyllt „ *bikar* „réttlátrar „ *reiði* “ hans. „ *Bikarinn* “ er nú fullur, og þessi reiði mun taka á sig mynd af „ *sjö síðustu* “ refsingunum þar sem guðleg miskunn mun ekki lengur eiga sinn stað.

Vers 8: „ *Og musterið fylltist reyk vegna dýrðar Guðs og krafts hans. og enginn gat farið inn í musterið fyrr en sjö plágur englanna sjö voru uppfylltar.* »

Til að útskýra þetta þema um stöðvun náðarinnar sýnir andinn í þessu vers mynd af " *musteri fyllt af reyk vegna* " nærveru „ *Guðs* “ og hann tilgreinir: „ *og enginn gat farið inn í musterið, fyrr en sjö plágur englanna sjö voru uppfylltar* “. Guð varar þannig útvöldu sína við að þeir verði áfram á jörðinni á tímum „ *sjö síðustu pláganna* “ reiði hans. Hinir síðustu útvöldu munu endurupplifa reynslu Hebraea á tíma „ *pláganna tíu* “ sem dundu yfir uppreisnarmenn Egyptalands. Plágurnar *eru* ekki fyrir þá, heldur fyrir uppreisnarmenn, skotmörk guðlegrar reiði. En yfirvofandi inngöngu þeirra í „ *musterið* “ er þannig staðfest, möguleikinn verður gefinn, frá lokum „ *sjö síðustu pláganna* “.

Opinberunarbókin 16: Síðustu plágurnar sjö af reiði Guðs

Kaflí 16 sýnir úthellingu þessara „sjö síðustu pláganna“ þar sem „reiði Guðs“ er tjáð.

Athugun á öllum kaflanum mun staðfesta þetta, en það verður að hafa í huga að skotmörk „reiði Guðs“ verða eins og þau sem urðu fyrir refsingum fyrstu sex „lúðra“. Andinn opinberar þannig að refsingar „sjö síðustu pláganna“ og „sjö lúðra“ refsa sömu synd: brot á hvíldarleyfinu á „sjöunda degi“. *helgaður* af Guði frá grundvöllun heimsins.

Ég er að opna sviga hér, seint. Taktu eftir muninum sem einkennir hina guðlegu „lúðra“ og „plágur eða plágur“. „Lúðrarnir“ eru öll manndráp framín af mönnum en skipuð af Guði, sú fimmta er andlegs eðlis. „Plágur“ eru óþægilegar aðgerðir sem Guð þröngvaði beint á með náttúrulegum hætti lifandi sköpunar hans. Opinberunarbókin 16 kynnir fyrir okkur „sjö síðustu plágurnar“ sem bendir okkur á lúmskan hátt að á undan þeim hafi farið aðrar „plágur“ sem mennirnir þjáðust af fyrir lok náðartímans sem aðskilur andlega í tvo hluta, „tímann“ í lokin“ sem vitnað er í Dan.11:40. Í fyrsta lagi er þetta markmið tíma þjóðanna og í öðru lagi tíma alheimsstjórnar sem skipulögð var undir eftirliti og frumkvæði Bandaríkjanna. Í þessari uppfærslu, sem var framkvæmd á hvíldardegi 18. desember 2021, get ég staðfest þessa skýringu, þar sem allt mannkyn hefur verið undir í efnahagslegri eyðileggingu frá ársbyrjun 2020 vegna smitandi víruss, Coronavirus Covid-19, sem birtist fyrst í Kína. Í samhengi alþjóðlegra skoðanaskipta og þekkingar, sem magna andlega raunveruleg áhrif hennar, í læti, hafa leiðtogar fólksins stöðvað þróun og áframhaldandi vöxt alls Vestur-Evrópu og Bandaríkjanna. Vesturlönd, sem töldu sig á ósanngjarnan hátt vera heimsfaraldur, sem héldu að þau myndu einn daginn sigra dauðann, eru skelfingu lostin og ringluð. Í læti hafa hinir guðlausu yfirgefið líkama og sál hinni nýju trú sem kemur í staðinn: hin almáttugu læknavísindi. Og land brjálæðinganna, ríkustu jarðarbúa, nýtti sér tækifærið til að gera menn til fanga og þræla sjúkdómsgreininga sinna, bóluefna, úrræða og fyrirtækjaákvæðana. Á sama tíma heyrum við tilskipanir í Frakklandi, vægast sagt þversagnarkenndar, sem ég tek saman á eftirfarandi hátt: "ráðlegt er að loftræsta íbúðirnar og vera með hlífðargrímuna tímunum saman, á bak við hana kafnar." Leggðu áherslu á „heilbrigða skynsemi“ ungra leiðtoga Frakklands og annarra eftirlíkingaríkja. Við athugum með áhuga að landið sem leiddi þessa eyðileggjandi hegðun var fyrst Ísrael; fyrsta landið bölvuð af Guði, í trúarsögunni. Að vera með grímu, sem fyrst var bönnuð þegar hún var ekki tiltæk, var síðan gerð skylda, til að verjast sjúkdómi sem hefur áhrif á öndunarfæri. Bölvun Guðs ber óvæntan, en eyðileggjandi mjög áhrifaríkan ávöxt. Ég er sannfærður um að á milli 2021 og upphaf „sjötta básúnunnar“, þriðju heimsstyrjaldarinnar, munu aðrar „plágar Guðs“ herja á sekt mannkyn á ýmsum stöðum á jörðinni, og sérstaklega á

Vesturlöndum. „plágur“ eins og „*hungursneyð*” og aðrir raunverulegir alheimsfaraldurar, sem þegar eru þekktir sem plágan og kóleran. Guð gerir tilkall til þessarar refsingar í Ese.14:21: „*Já, svo segir Drottinn, YaHWéH: Þótt ég sendi fjórar hræðilegu refsingar mínar gegn Jerúsalem, sverðið, hungursneyð, villidýrin og drepsóttina, til að útrýma mönnum og skepnur*. Athugaðu að þessi listi er ekki tæmandi, vegna þess að í nútímanum taka guðlegar refsingar á sig margvíslegar myndir: Krabbamein, alnæmi, Chikungunya, Alzheimer... osfrv... Ég tek líka eftir því að óttast sé vegna hnattrænnar hlýnunar. Fjöldi mannkyns er hræddur og skelfdur við tilhugsunina um bráðnandi ís og flóðin sem gætu leitt til. Aftur, ávöxtur hinnar guðlegu bölvunar sem slær á huga manna og byggir múra aðskilnaðar og haturs. Ég loka þessum svigi til að halda áfram rannsókninni í þessu samhengi við lok náðarinnar sem einkennir „*sjö síðustu plágurnar reiði Guðs*“.

Önnur ástæða réttlætir val á skotmörkum. „*Sjö síðustu plágurnar*“ leiða til eyðileggingar sköpunarverksins við enda veraldar. Fyrir Guð, skaparann, er kominn tími til að eyðileggja verk hans. Hann fylgir því sköpunarferlinu en í stað þess að skapa eyðir hann. Með „*sjöundu síðustu plágurni*“, á jörðinni, mun mannlífið slokkna, það skilur eftir sig, jörðin verður aftur að „*hyldýpi*“ í óskipulegu ástandi, með eina íbúanum, Satan, höfundu syndarinnar; eyðilandið verður fangelsi hans í „*þúsund ár*” þar til síðasta dómurinn verður kveðinn upp þar sem hann og allir hinir uppreisnarmennirnir verða eytt samkvæmt Rev.20.

Vers 1: „*Og ég heyrði mikla rödd koma frá musterinu, sem sagði við englana sjö: Farið og hellið út sjö reiðiskálum Guðs yfir jörðina.*»

Þessi „*hávera rödd sem kom frá musterinu*“ er rödd skaparans Guðs, sem er gremjulegur í réttmætasta rétti sínum. Sem skapari Guð hefur vald hans æðsta eðli og það er hvorki réttlátt né skynsamlegt að andmæla löngun hans til að vera dýrkaður og vegsamaður með því að halda hvíldardaginn sem hann hefur „helgað“ í þessum *tilgangi*. Í sinni miklu og guðlegu visku hefur Guð tryggt að hver sá sem véfengir réttindi hans og vald muni hunsa mikilvægustu leyndarmál hans áður en hann friðþægir í „*seinni dauðanum*“ *verðið* fyrir hneykslan sína gegn almáttugum Guði.

Vers 2: „*Hinn fyrri fór og hellti skál sinni yfir jörðina. Og illkynja og sársaukafullt sár sló þá menn sem höfðu merki dýrsins og tilbáðu líkneski þess.*»

Þar sem það er ríkjandi vald og leiðandi vald síðustu uppreisnar, er forgangsmarkmiðið í þessu samhengi „*jörðin*“ táknið hinnar fallnu mótmælendatrúar.

Fyrsta plágan er „*illkynja sár*“ sem veldur líkamlegum þjáningum á líkama uppreisnarmanna sem hafa kosið að hlýða hvíldardegi sem karlmenn hafa sett. Skotmörkin eru kaþólikkar og mótmælendur sem lifðu af kjarnorkuátökin sem hafa, með þessu vali fyrsta dags, rómverska sunnudagsins, „*merki dýrsins*“.

Vers 3: „*Hinn annar hellti skál sinni í sjóinn og varð að blóði eins og dauður manns. og allt sem lifir dó, allt sem í hafinu var.*”

„*Annað*“ slær „*hafid*“ sem það umbreytir í „*blóð*“, eins og það gerði fyrir egypsku Nílinn á tímum Móse; „*hafid*“, táknið rómversk-kaþólskrar trúar, sem miðar að Miðjarðarhafinu. Á þeirri stundu þurrkar Guð út allt dýralíf í „

hafinu “. Það tengir sköpunarferlið í öfuga átt, að lokum mun „*jörðin* “ aftur verða „*formlaus og tóm* “; það mun snúa aftur í upprunalegt „*djúp* “ ástand sitt.

Vers 4: „ *Hinn þriðji hellti skál sinni í árnar og vatnslindirnar. Og þeir urðu að blóði.* »

Sá „*þriðji* “ lendir á fersku „*vatni* “ „*ánna og lindanna* “ sem skyndilega verða „*blóð* “. Meira vatn til að svala þorsta. Refsingin er hörð og verðskulduð vegna þess að þeir voru að búa sig undir að úthella „blóði“ hinna útvöldu. Þessi refsing var sú fyrsta sem Guð beitti Egyptum með staf Móse, „blóðdrykkju “ Hebreanna sem voru meðhöndlaðir eins og dýr í harðri þrælkun þar sem margir dóu.

Vers 5: „ *Og ég heyrði engil vatnsins segja: Réttlátur ert þú, sem ert og sem varst. Þú ert heilagur, af því að þú hefir framfylgt þessum dómi.* »

Taktu nú þegar eftir, í þessu vers, hugtökin „*réttlátur* “ og „*heilagur* “ sem staðfesta rétta þýðingu mína á texta tilskipunarinnar í Dan.8:14: „*2300 að kvöldi morguns og heilagleiki verður réttlættur* “; „*Heilagleiki* “ nær yfir allt sem Guð telur heilagt. Í þessu lokasamhengi verðskuldar árásin á „*helgaðan* “ hvíldardag hans dóm Guðs, sem breytir „*vatninu* “ til að drekka í „*blóð* “. Orðið „*vötn* “ táknar á táknrænan og tvöfaldan hátt mannamessur og trúarbragðafræði. Í Opb.8:11 var báðum breytt í „*malurt* “. Með því að segja „*þú ert réttlátur ... vegna þess að þú hefur iðkað þennan dóm* “ réttlætir engillinn þá ráðstöfun sem krafist er af hinu sanna fullkomna réttlæti sem aðeins Guð getur framkvæmt. Á lúmskan og mjög nákvæman hátt lætur andinn formið „*og hver kemur* “ hverfa úr nafni Guðs, vegna þess að hann er kominn; og framkoma hans opnar varanlega gjöf fyrir hann og hans endurleystu, án þess að gleyma, heimunum sem héldust hreinir og heilögu englum sem voru honum trúir.

Vers 6: „ *Því að þeir hafa úthellt blóði hinna heilögu og spámanna, og þú hefur gefið þeim blóð að drekka, þeir eru verðugir.* »

Þar sem uppreisnarmennirnir eru tilbúnir til að drepa hina útvöldu sem skulda hjálpræði sitt eingöngu vegna inngrips Jesú, reiknar Guð þeim einnig glæpina sem þeir ætluðu að fremja. Af sömu orsökum er því farið með þá eins og Egypta landflóttu. Þetta er í annað sinn sem Guð segir: „*Þeir eru verðugir.* “ Í þessum lokafasa finnum við sem árárarmann hinna útvöldu aðventista, sendiboðann frá Sardes sem Jesús hafði sagt við: „*Þú ert á lífi og þú ert dáinn* “. En á sama tíma sagði hann um kjörna embættismenn 1843-1844: „*Þeir munu ganga með mér, í hvítum fötum, vegna þess að þeir eru verðugir* “. Þannig hefur hver einstaklingur þá reisin sem kemur til þeirra samkvæmt verkum trúar þeirra: „*hvít klæði* “ fyrir hina trúföstu útvöldu, „*blóð* “ að drekka fyrir hina föllnu, ótrúu uppreisnarmenn.

Vers 7: „ *Og ég heyrði annan engil segja frá altarinu: Já, Drottinn Guð allsherjar, sannir og réttlátir eru dómar þínir.* »

Þessi rödd sem kemur frá „*altarinu* “, tákni krossins, er rödd hins krossfesta Krists sem hefur sérstaka ástæðu til að samþykkja þennan dóm. Því að þeir, sem hann refsar á þessari stundu, þorðu að krefjast hjálpræðis hans, meðan

þeir réttlættu svívirðilega synd, með því að kjósa að hlýða skipun manns; þetta þrátt fyrir viðvaranir heilagrar ritningar: í Jes.29:13 “ *Drottinn sagði: Þegar þetta fólk nálgast mig, heiðrar það mig með munni sínum og vörum. en hjarta hans er fjarri mér, og óttinn sem hann hefur við mig er aðeins fyrirmæli um mannlega hefð* . Mat.15:19: „ *Til einskis heiðra þeir mig og kenna boðorð sem eru mannanna boð.* »

Vers 8: „ *Hinn fjórði hellti úr hettuglasi sínu yfir sólina. Og honum var gefið að brenna menn í eldi.* »

Sá fjórði virkar „ *á sólina* “ og lætur hana hitna meira en venjulega. Hold uppreisnarmanna er „ *brennt* “ af þessum mikla hita. Eftir að hafa refsað fyrir brot á „ *heilagleika* “ mun Guð nú refsa skurðgoðadýrkun „sólardagsins“ sem erfður frá Konstantínus ¹. „ *Sólin* “ sem margir heiðra án þess að vita hana byrjar nú að „ *brenna* “ húð uppreisnarmanna. Guð snýr skurðgoðinu gegn skurðgoðadýrkunum. Þetta er hápunktur hinnar „ *miklu hörmungar* “ sem tilkynnt var í Rev.1. Augnablikið þegar sá sem skipar „ *sólinni* “ notar hana til að refsa tilbiðjendum sínum.

Vers 9: „ *Og mennirnir voru brenndir í miklum hita, og þeir lastmæltu nafni Guðs, sem hefur vald yfir þessum plágum, og þeir iðruðust ekki til að veita honum dýrð.* »

Í þeirri hörku sem þeir hafa náð, iðrast uppreisnarmenn ekki sök síns og þeir niðurlægja sig ekki frammi fyrir Guði, heldur móðga hann með því að „*lasta*“ „ *nafn* “ hans . Það var þegar í eðli þeirra vanaleg hegðun, sem finnst meðal yfirborðstrúaðra; þeir leitast ekki við að vita sannleika hans og túlka fyrirlitlega þögn hans sér í hag. Og þegar erfiðleikar koma upp, bölvu þeir „ *nafni* “ hans. Vanhæfni til að „ *iðrast* “ staðfestir „ *eftirlifendur* “ samhengi „ *sjötta básúnnar* “ í Op.9:20-21. Uppreisnargjarnir vantrúaðir eru fólk, trúað eða ekki, sem trúir ekki á almáttugan skapara Guð. Augu þeirra voru dauðagildra fyrir þá.

Vers 10: „ *Hinn fimmti hellti úr hettuglasi sínu á há sæti dýrsins. Og ríki hans var hulið myrkri. og menn bitu í tunguna af sársauka ,*

Hið „ *fimmta* “ tekur sérstakt skotmark sitt, „ *há sæti dýrsins* “, það er að segja svæði Rómur þar sem Vatíkanið er staðsett, lítið trúarríki páfadóms þar sem Péturskirkjan stendur. Hins vegar, eins og við höfum séð, er hið sanna „ *há sæti* “ páfans staðsett í Róm til forna, á Caeliusfjalli í móðurkirkju allra kirkna í heiminum, Basilíku heilags Jóhannesar Lateran. Guð steypir honum í blekótt „ *myrkur* “ sem setur alla sjáandi í aðstæður blinda manns. Áhrifin eru hræðilega sársaukafull, en fyrir þennan upphafspunkt trúarlygarinnar sem settur er fram undir heitinu ljós hins eina Guðs og í nafni Jesú Krists er það algjörlega verðskuldað og réttlætlegt. „ *Iðrun* “ er ekki lengur möguleg, en Guð leggur áherslu á að herða huga lifandi skotmarka hans.

Vers 11: „ *Og þeir lastmæltu Guð himinsins vegna sársauka sinna og bylgjur, og þeir iðruðust ekki verka sinna.* »

Þetta vers gerir okkur kleift að skilja að plágurnar bætast við og hætta ekki. En með því að krefjast þess að „ *iðrun* “ sé ekki til staðar og að „ *guðlastanir* “ haldi áfram , gefur andinn okkur skilning á því að reiði og illska uppreisnarmanna

eykst aðeins. Það er markmiðið sem Guð leitar að sem ýtir þeim til hins ýtrasta, svo að þeir kveða á um dauða hinna útvöldu.

Vers 12: „ *Hinn sjötti hellti úr skál sinni yfir fljótið mikla Efrat. Og vatn þess þornaði, svo að vegur konunga, sem koma frá austri, væri búinn.* »

Hið „ *sjötta* “ beinist að Evrópu, tilgreint með táknrænu nafni „Efratfljóts“ , sem þannig táknar, í ljósi myndar *Opinb* . Róm. „ *Pornun vatns þess* “ gæti bent til tortímingar íbúa þess, sem er vissulega yfirvofandi, en það er enn of snemmt fyrir það að vera raunin. Reyndar er málið söguleg áminning, þar sem það var vegna þurrkunar að hluta til á „ *Efratfljót* “ sem Medekonungurinn Daríus hertók Kaldesku „ *Babýlon* “. Boðskapur andans er því tilkynning um yfirvofandi algjöran ósigur rómversk-kaþólsku „ *Babýlonar* “ sem heldur enn stuðningi og verjendum, en í stuttan tíma. „ *Babýlon hin mikla* “ mun að þessu sinni sannarlega „ *falla* “, sigruð af almáttugum Guði Jesú Kristi.

Samráð hinna þriggja óhreinu anda

Vers 13: „ *Og ég sá þrjá óhreina anda koma út úr munni dregans og af munni dýrsins og af munni falsspámansins, þrjá óhreina anda, eins og froska.* »

Vers 13 til 16 sýna undirbúninginn fyrir „*orrustuna við Harmagedón*“ sem táknar þá ákvörðun að lífláta óþrjótandi hvíldardagsgæslumenn sem eru ósveigjanlega trúir skaparanum Guði. Upphaflega, með spíritisma, virtist djöfullinn, sem líkti eftir persónu Jesú Krists, sannfæra uppreisnarmenn um að val þeirra á sunnudag væri réttlæt看legt. Því hvetur hann þá til að taka líf trúfastra andspyrnumanna sem virða hvíldardaginn. Hið djöfullega tríó sameinar því í sömu baráttunni, djöfulinn, kaþólska trú og mótmælendatrú, nefnilega „ *drekann, dýrið og falsspámanninn* “. Hér er „ *bardaginn* “ sem minnst er á í Op.9:7-9 lokið. Minnst á „ *munna* “ staðfestir munnleg orðaskipti þeirra samráða sem leiða til þess að úrskurðað er að drepa hina raunverulegu kjörnu; það sem þeir hunsa eða mótmæla algerlega. „ *Froskar* “ eru án efa, fyrir Guði, dýr sem flokkuð eru sem óhrein, en í þessum boðskap vísar andinn til stóru stökkanna sem þetta dýr er fær um að gera. Milli *evrópska* „ *dýrsins* “ og *bandaríska* „ *falsspámansins* “ er hið víðáttumikla Atlantshaf og fundur þeirra tveggja felur í sér stór stökk. Meðal Engendinga og Bandaríkjamanna eru Frakkar skopaðir sem „ *froskar* “ og „ *froskaætur* “. Hið óhreina er sérgrein Frakklands, þar sem siðferðisgildi þeirra hafa hrunið með tímanum, frá byltingunni 1789 þar sem það setti frelsi ofar öllu öðru. Hinn óhreini andi sem lífgar þremmenningana er sá frelsis sem vill „ *hvorki Guð né meistara* “. Þeir hafa allir staðið gegn vilja og valdi Guðs og eru því sameinaðir um þetta mál. Þeir koma saman vegna þess að þeir eru eins.

Vers 14: „ *Því að þeir eru andar illra anda, sem gjöra undur og koma til konunga allrar jarðarinnar til að safna þeim saman til bardaga hins mikla dags hins alvalda Guðs.* »

Frá bölvun tilskipunarinnar Dan.8:14 hafa andar djöfla birst með miklum árangri í Englandi og Bandaríkjunum. Spiritualismi var í tísku á þeim tíma og karlmenn urðu vanir þessari tegund sambands við ósýnilega en virka anda. Í mótmælendatrú halda margir trúarhópar uppi tengsl við djöfla og trúa því að þeir hafi samband við Jesú og engla hans. Djöflar eiga mjög auðvelt með að blekkja kristna menn sem Guð hefur hafnað, og þeir munu samt auðveldlega sannfæra þá

um að safnast saman til að drepa, allt til hins síðasta, guðrækna kristna og gyðinga sem halda hvíldardaginn. Þessi öfgafulla ráðstöfun sem ógnar dauða beggja hópa mun sameina þá í blessun Jesú Krists. Fyrir Guði er þessari söfnun ætlað að *leiða saman* uppreisnarmenn „*til bardaga hins mikla dags hins alvalda Guðs*“. Þessari samkomu er ætlað að gefa uppreisnarmönnum ásetning um að drepa sem mun gera þá sjálfa verðuga að þjást af dauða þeirra sem hafa verið tældir og blekktir af trúarlygum sínum. Aðalástæðan fyrir bardaganum var einmitt val á hvíldardegi og lúmskt bendir Andinn á að dagarnir sem lagt er upp með séu ekki jafnir. Því að það sem snýr að hinum helga hvíldardegi er ekkert minna samkvæmt eðli sínu en „*hinn mikli dagur allsherjar Guðs*“. Dagarnir eru ekki jafnir og andstæður öflin ekki heldur. Þegar hann rak djöfulinn og djöfla hans af himni, mun Jesús Kristur, í kraftmiklum „*Michael*“, þröngva sigri sínum á óvini sína.

Vers 15: „*Sjá, ég kem eins og þjófur. Sæll er sá, sem gætir og heldur klæði sínum, svo að hann gangi ekki nakinn og skömm hans sést!*»

Herbúðirnar sem berjast gegn þeim sem halda guðdómlega hvíldardaginn eru ótrúir falskristnir menn, þar á meðal þeirra mótmælenda sem Jesús sagði við í Opb. 3:3: „*Mundu þess vegna hvernig þér tókuð á móti og heyrðuð, varðveittu og gjörðu iðrun. Ef þú gætir ekki, mun ég koma eins og þjófur, og þú munt ekki vita hvenær ég kem yfir þig.*“ Aftur á móti lýsir andinn því yfir við hina útvöldu aðventista sem njóta góðs af fullu spádómsljósi þess á lokatímabili "*Laódíkeu*": "*Blessaður er sá sem horfir á og varðveitir klæði sín*", og vísar til aðventistastofnunarinnar sem hefur ælt síðan 1994. segir einnig: „*Svo að hann gangi ekki nakinn og svo að við sjáum ekki skömm hans!*“. Lýst yfir og skilin eftir „*nakinn*“, við endurkomu Krists, mun hún vera í herbúðum skömmarinnar og höfnunarinnar, í samræmi við 2.Kor.5:2-3: „*Svo stynjum við í þessu tjaldi og þráum að klæðast okkar himnesku heim, ef við finnumst að minnsta kosti klædd og ekki nakin.*“

Vers 16: „*Þeir söfnuðu þeim saman á staðinn sem heitir Harmagedón á hebresku.*»

„Söfnunin“ sem um ræðir varðar ekki landfræðilega staðsetningu, því hún er andleg „samkoma“ sem sameinar í jarðnesku verkefni sínu herbúðir óvina Guðs. Ennfremur þýðir orðið „*har*“ fjall og það kemur í ljós að það er vissulega Megiddo-dalur í Ísrael en ekkert fjall með því nafni.

Nafnið „*Harmagedón*“ þýðir: „*dýrmætt fjall*“, nafn sem táknar, fyrir Jesús Krist, söfnuð hans, hans útvöldu sem sameinar alla sína útvöldu. Og vers 14 hefur opinberað okkur næstum skýrt um hvað bardaginn „*Harmagedón*“ snýst; fyrir uppreisnarmenn er markmiðið hinn guðdómlegi hvíldardagur og áheyrendur hans; en fyrir Guð er skotmarkið óvinir hans trúföstu útvöldu.

Þetta „*dýrmæta fjall*“ táknar á sama tíma „*Sínaí fjallið*“ þaðan sem Guð boðaði Ísrael lögmál sitt í fyrsta sinn eftir landflóttann frá Egyptalandi. Vegna þess að skotmark uppreisnarmanna er bæði sjöunda dags hvíldardagurinn helgaður af fjórða boðorði hans og trúir áheyrendur hans. Fyrir Guð er „*dýrmæt*“ eðli þessa „*fjalls*“ óumdeilt, vegna þess að það á sér engan líka í allri mannkynssögunni. Til að vernda það gegn mannlegri skurðgoðadýrkun leyfði Guð mönnum að hunsu raunverulega staðsetningu hennar. Það er ranglega staðsett á suðurhluta Egyptalandsskagans samkvæmt hefð, það er í sannleika norðaustur af

„Midían“ , þar sem „Jetró“ faðir „Sefóru“ , konu Móse, bjó, það er að segja í norður af núverandi Sádi-Arabíu. Íbúar þess gefa hinu raunverulega Sínaíffjalli nafnið „al Lawz“ sem þýðir „lög málið“; réttlætanlegt nafn sem ber vitni um biblíusöguna sem Móse skrifaði. En það er ekki á þessum landfræðilega „stað“ sem uppreisnarmenn munu takast á við hinn dýrlega og guðlega Krist, sigurvegarann. Vegna þess að þetta orð „staður“ er villandi og í raun tekur það á sig alhliða hlið, þar sem hinir útvöldu eru, á þessum tíma, enn dreifdir um jörðina. Hinir lifandi útvöldu og þeir sem reisa upp frá dauðum verða „safnaðir“ af góðu englum Jesú Krists til að ganga með Jesú á skýjum himins.

Vers 17: „Hinn sjöundi hellti úr hettuglasi sínu í loftið. Og það kom út úr musterinu, frá hásetinu, há rödd sem sagði: Það er fullkomnað! »

Undir merki „sjöundu plágunnar úthellt í loftið“ , áður en uppreisnarmenn framkvæma glæpsamlega áform sín, birtist Jesús Kristur, hinn sanni, almáttugur og dýrlegur, í óviðjafnanlegri himneskri dýrð, í fylgd með ótal engla. **Við finnum augnablik „sjöunda básúnunnar“** þar sem samkvæmt Op.11:15, Jesús Kristur, hinn alvaldi Guð, tekur ríki heimsins frá djöflinum. Í Ef.2:2 vísar Páll til Satans sem „höfðingja krafta loftsins“ . „Loft“ er hlutdeild alls jarðnesks mannkyns sem það drottinnar yfir þar til Jesú Krists kemur aftur í dýrð. Augnablik dýrðlegrar komu hans er þegar guðlegt vald hans kippir þessu yfirráði og valdi yfir manneskjunni frá djöflinum og bindur enda á það.

Gerðu þér grein fyrir þolinmæði Guðs sem hefur beðið í 6000 ár eftir því augnabliki þegar hann mun segja: „Það er búið!“ og skilja síðan gildið sem hann gefur „hinum helgaða sjöunda degi“ sem spáir komu þessarar stundar þegar frelsið sem ótrúum skepnum hans er eftir mun hætta. Hinar uppreisnarlegu verur munu hætta að pirra hann, pirra hann, fyrirlíta hann og vanvirða hann vegna þess að þeim verður eytt. Í Dan.12:1 spáði andinn þessa dýrðlegu komu sem hann kennir „Míkael“ , himneska englanafni Jesú Krists: „Á þeim tíma mun Míkael rísa upp , hinn mikli leiðtogi, verndari barna þinnar þjóðar. og það mun verða neyðartími, svo sem ekki hefur verið síðan þjóðir voru til fram að þeim tíma. Á þeim tíma munu þeir af lýð þínum, sem finnast skrifaðir í bókinni, hólþnir verða.“ Guð auðveldar ekki skilning á björgunarverkefni sínu vegna þess að Biblían nefnir ekki nafnið „Jesús“ til að tákna Messías og hún gefur honum táknað nöfn sem sýna falinn guðdómleika hans: „Emmanúel“ (Guð með okkur) Jes.7 : 14 : “ Þess vegna mun Drottinn sjálfur gefa þér tákna, sjá, stúlkan mun verða þunguð og fæða son, og hún mun kalla hann Emmanúel ” ; „Eilífi faðir“ í Jes.9:5: „ Því að barn er oss fætt, sonur er oss gefinn, og ríkið mun hvíla á hans herðum. hann mun kallast undursamlegur, ráðgjafi, völdugur Guð, eilífur faðir , friðarhöfðingi .”

Vers 18: „Og það voru eldingar og raddir og þrumur og mikill jarðskjálfti, sem aldrei hefur verið síðan maðurinn var á jörðu, svo mikill skjálfti. »

Hér finnum við setninguna úr lykilvísunarvers Opb.4:5 endurnýjað í Op.8:5. Guð er kominn út úr ósýnileika sínum, ótrúir trúaðir og vantrúaðir, en einnig, kjörnir trúir adventistar, geta séð skaparann Guð Jesú Krist í dýrð endurkomu hans. Rev. 6 og 7 opinberuðu okkur andstæða hegðun búaðanna tveggja í þessu hræðilega og glæsilega samhengi.

Og þegar þeir upplifa kröftugan jarðskjálfta, verða þeir óttaslegnir vitni að fyrstu upprisunni sem er frátekin fyrir hina útvöldu Krists, samkvæmt Opinb. 20:5, og upprifjun þeirra til himna þar sem þeir ganga til liðs við Jesú. Hlutir gerast eins og spáð var fyrir um í 1. Þess.4:15-17: „ *Þetta er það sem vér kunngörum yður samkvæmt orði Drottins : Við sem erum á lífi og eftir erum til komu Drottins, við munum ekki fara. á undan þeim sem eru látnir. Því að sjálfur Drottinn mun stíga niður af himni með skipun, með raust höfuðengilsins og með básúnu Guðs, og hinir dánu í Kristi munu fyrst rísa upp. Þá munum vér, sem eftir lifum og eftir lifum, verða leiddir í skýin ásamt þeim til móts við Drottin í loftinu, og þannig munum við ávallt vera hjá Drottni .” Ég nýti mér þetta vers til að varpa ljósi á hina postullegu hugmynd um ástand hinna „ *dauðu* “: „ *við hinir lifandi, sem eftir stöndum fyrir komu Drottins, **munum ekki halda áfram þeir sem dóu** .” Páll og samtímamenn hans töldu ekki eins og falskristnir menn í dag að hinir „ *dauðu* “ útvöldu væru í návist Krists, vegna þess að hugleiðing hans sýnir að þvert á móti héldu allir að hinir „ *lifandi* “ útvöldu myndu ganga til himna á undan „ *dauðum* “.**

Vers 19: „ *Og borgin mikla var skipt í þrjá hluta, og borgir þjóðanna féllu, og Guð minntist Babýlonar hinnar miklu, til að gefa henni bikarinn af víni brennandi reiði sinnar. »*

„ *Hlutarnir þrír* “ varða „ *drekann, dýrið og falsspámanninn* “ sem safnað er saman í 13. versu þessa kafla. Önnur túlkun er byggð á þessum texta úr Zac.11:8: „ *Ég mun eyða hirðunum þremur á einum mánuði; sál mín var óþolinmód gagnvart þeim, og sálir þeirra höfðu líka andstyggð á mér .”* Í þessu tilviki tákna „ *prestarnir þrír* “ hina þrjá þætti Ísraelsmanna: konungurinn, klerkarnir og spámennirnir. Að teknu tilliti til lokasamhengisins, þar sem mótmælendatrúin og kaþólsk trú eru sameinuð og sameinuð, eru " *þrír hlutar* " auðkenndir með: " *drekinn* " = djöfullinn; „ *dýrið* “ = hinar tældu kaþólsku og mótmælendapjóðir; „ *falsspámaðurinn* “ = kaþólskir og mótmælendaprestar.

Í hinum sigruðu herbúðum hættir góður skilningur, " *borginni mikla var skipt í þrjá hluta* "; meðal blekktu og tældu fórnarlambanna, herbúða dýrsins og falsspámannsins, hvetur hatur og gremja til hefndar gegn villandi tælendum sem bera ábyrgð á hjálpræðismissi þeirra. Það er þá sem þema „*uppskerunnar* “ er uppfyllt með blóðugri uppgjöri þar sem meginmarkmiðin eru, í allri rökfræði og réttlæti, trúarkennarnir. Þessi viðvörðun frá Jakobsbréfinu 3:1 fær síðan fulla merkingu: „ *Bræður mínir, lát ekki margir meðal yðar byrja að kenna, því að **þér vitið að við munum verða dæmdir harðari*** “. Á þessum tímum „ *pláganna* “ er þessi athöfn framkölluð með þessari tilvitnun: „ *Og Guð minntist Babýlonar hinnar miklu til að gefa henni bikar víns brennandi reiði sinnar* “. Apo.18 verður alfarið tileinkað því að kalla fram þessa refsingu yfir illgjarnt trúarfólk.

Vers 20: „ *Og allar eyjarnar flýðu, og fjöllin fundust ekki. »*

Þetta vers dregur saman breytingar á jörðinni sem, sem verður fyrir gífurlegum skjálftum, tekur á sig hlið alhliða glundroða, þegar " *formlaus* " og bráðum " *tóm* " eða " *auð* ". Það er afleiðing, afleiðing af „ *synd desolator* “ fordæmdur í Daníel 8:13 og spáð er fyrir um lokarefsingu hans í Dan.9:27.

Vers 21: „ Og mikið hagl, þar sem haglsteinar vógu **talentu** , féll af himni yfir mennina. og menn lastmæltu Guð vegna plágu **haglsins** , því að **plágan** var mjög mikil. »

Óheiðarlegu verkefni þeirra, sem þeir hafa lokið, munu íbúar jarðar, aftur á móti, útrýmast af plágu sem þeim verður ómögulegt að komast undan: „haglsteinar“ munu falla yfir þá . Andinn reiknar þeim þyngd „ einni talentu “, þ.e. 44,8 kg. En þetta orð „ hæfileikar “ er meira andlegt svar byggt á „líkingunni um hæfileikana “ . Þannig tileinkar hann hinum föllnu hlutverki þeirra sem komu ekki til skila „hæfileikanum “ , það er gjöfunum, sem Guð gaf þeim í dæmisögunni. Og þessi slæma hegðun endar með því að kosta þá lífið, sú fyrri og sú síðara sem var aðeins aðgengileg hinum raunverulega útvöldu. Þangað til síðasta lífsanda þeirra halda þeir áfram að „ lasta “ (móðga) „ Guð “ himinsins sem refsar þeim.

„Dæmisagan um hæfileikana “ mun þá hafa orðið bókstaflega uppfyllt. Guð mun gefa hverjum manni, samkvæmt vitnisburði trúarverkum hans; ótrúum kristnum mönnum mun hann gefa dauðann og sýna sig eins harðan og grimman sem þeir héldu og dæmdu hann. Og hinum trúföstu útvöldu mun hann gefa eilíft líf í samræmi við þá trú, sem þeir höfðu lagt á fullkomna kærleika hans og trúmennsku, mikla í Jesú Kristi fyrir þá; allt þetta samkvæmt meginreglunni sem Jesús vitnar í í Mat.8:13: „ Verði yður samkvæmt trú þinni “.

Eftir þessa síðustu plágu verður jörðin auð, svipt alls kyns mannlífi. Það finnur þannig „ hylðýpið “ einkenni 1. Mós.1:2.

17. kafli: Hóran er afhjúpuð og auðkennd

Vers 1: „ Þá kom einn af englunum sjö, sem héldu á skálunum sjö, og talaði við mig og sagði: Kom, ég mun sýna þér dóm hinnar miklu skækju, sem situr á mörgum vötnum. »

Frá þessu fyrsta versu gefur andinn til kynna markmið þessa kafli 17: „ **dómur** “ „hórkonunnar **miklu** “ sem er „ **setur á vötnum miklu** “ eða, sem drottinn, samkvæmt 15. versu, „ þjóðir, mannfjöldi, þjóðir og tungumál “ sem, undir tákningu „ *Efrat* “, tilnefndu þegar Evrópu og plánetuframlengingar hennar kristinnar trúar í „ *sjötta básúnan* ” í Op.9:14: Bandaríkin, Suður-Ameríka, Afríka og Ástralía. Dómsverkið er tengt samhengi „ *sjö síðustu pláganna* “, eða „ *sjö hettuglös* “ sem „ *englarnir sjö* “ helltu út í 16. kaflanum á undan.

„ *Dómurinn* “ sem um ræðir er sá sem almáttugur Guð dregur fram sem sérhver skepna á himni og jörðu ber og verður ábyrg fyrir; Þetta sýnir hvort þessi kafli er mikilvægur. Við sáum í boðskap þriðja ^{engilsins} í 14. kafla að þessi auðkenning leiðir af sér eilíft líf eða dauða. Samhengi þessa „ *dóms* “ er því samhengi „*dýrsins sem rís af jörðu* “ í 13. kafla.

Þrátt fyrir sögulegar og spámannlegar viðvaranir féllu mótmælendatrúin árið 1843 og opinbera aðventistatrúin árið 1994 aftur á móti dæmd af Guði óverðug hjálpræðis Jesú Krists. Til staðfestingar á þessum dómi gengu þeir báðir inn í samkirkjulega bandalagið sem rómversk-kaþólsk trú lagði til, en frumkvöðlar beggja hópa höfðu fordæmt djöfullegt eðli þess. Til að forðast að gera þessi mistök verður hinn útvaldi að vera algerlega sannfærður um hver aðalóvinur Jesú Krists er: Róm, í allri sinni heiðnu og páfasögu. Sekt mótmælenda og aðventistatrúarbragðanna er þeim mun meiri vegna þess að frumkvöðlar bæði fordæmdu og kenndu þetta djöfullega eðli rómversk-kaþólskrar trúar. Þessi hugarfarsbreyting beggja felur í sér svik gegn Jesú Kristi, hinum eina frelsara og stóra dómara. Hvernig varð þetta mögulegt? Bæði trúarbrögðin lögðu aðeins áherslu á jarðneskan frið og góðan skilning manna á milli; líka þegar kaþólsk trú ofsækir ekki lengur, verður hún fyrir þá, tíðari eða jafnvel betri, tengd að því marki að gera sáttmála og gera bandalag við hann. Hin opinbera skoðun og réttláti dómur Guðs er því fyrirlitinn og fótum troðin. Villan fólst í því að trúa því að Guð leiti í meginatriðum eftir friði meðal manna, því í sannleika fordæmir hann ranglætið sem gert er við persónu hans, lögmáli hans og meginreglum hans um það góða sem opinberað er í helgiathöfnum hans. Staðreyndin er þeim mun alvarlegri vegna þess að Jesús tjáði sig mjög skýrt um efnið með því að segja í Matt.10:34 til 36: „Þú skalt ekki halda að ég sé kominn til að færa frið á jörðu. Ég kom ekki til að færa frið, heldur sverðið. Því að ég er kominn til að gera skiptingu milli manns og föður hans, milli dóttur og móður hennar, og milli tengdadóttur og tengdamóður hennar. og óvinir manns munu vera heimilismenn hans .“ Opinber aðventismi heyrði ekki í anda Guðs sem, með endurreisn sjöunda dags hvíldardagsins á árunum 1843 til 1873, sýndi honum rómverska sunnudaginn sem hann hefur kallað „merki dýrsins“ frá stofnun hans í *mars* . 7, 321. Hlutverk stofnanaaðventismans mistókst vegna þess að eftir því sem tíminn leið varð dómur hennar á rómverska sunnudaginn vinsamlegur og bróðurlegur, ólíkt því sem Guðs, sem er alltaf óbreytt, er hinn kristni sunnudagur, sem er arfur frá sólheiðni, aðalorsök reiði hans . Eini dómurinn sem skiptir máli er dómur Guðs og spádómleg opinberun hans miðar að því að tengja okkur við dómgreind hans. Þar af leiðandi má friður ekki hylja réttmæta pírting hins lifandi Guðs. Og við verðum að dæma um leið og hann dæmir og bera kennsl á borgaraleg eða trúarleg stjórnkerfi í samræmi við guðlegt augnaráð hans. Sem afleiðing af þessari nálgun sjáum við " *dýrið* " og gjörðir þess, jafnvel á tímum villandi friðar.

Vers 2: „ *Með henni hafa konungar jarðarinnar drýgt saurlifnað, og af víni saurlifnaðar hennar hafa íbúar jarðarinnar orðið drukknir.* »

Í þessu versí er tenging við gjörðir "konunnar *Jesebel* " sem Jesús Kristur sakaði um að láta þjóna sína drekka andlegt " *vín saurlifnaðar (eða lauslætis)* " í *Op.2:20*; það sem er staðfest í *Opb.18:3*. Þessar aðgerðir tengja einnig „ *hórana* “ við „ *malurtstjörnuna* “ í *Op.8:10-11*; malurt sem er eitrad vín hans sem andinn ber rómversk-kaþólska trúarkenningu hans saman við.

Í þessu versí er ávirðingin sem Guð beitir kaþólsku trúarbrögðunum réttlæt看leg jafnvel á friðartímum okkar vegna þess að sökin sem ávítað er ræðst á guðlegt vald hans. Rit Biblíunnar, sem eru „ *tvö vottar* “ hennar, bera vitni gegn falskri trúarkenningu þessarar rómversku trúar. En það er rétt, að rangkennsla

hans mun hafa verstu afleiðingar fyrir tæld fórnarlömb hans: eilífan dauða; sem mun réttlæta hefndaraðgerðir þeirra á „ *uppskeru* “ Opb.14:18 til 20.

Vers 3: „ *Hann flutti mig í anda út í eyðimörk. Og ég sá konu sitja á skarlatssrauðu dýri, fulla af guðlastanöfnum, með sjö höfuð og tíu horn.* »

„ *... í eyðimörk* “, tákni fyrir prófraunu trúarinnar en einnig fyrir „*þurrt*“ andlegt loftslag í samhengi „ *endatíma* okkar (Dan.11:40)“, að þessu sinni, síðasta trúarpróf hins jarðneska sögu, andinn myndar hið andlega ástand sem ríkir í þessu lokasamhengi. „ *Konan drottinnar yfir skarlati dýrinu* “. Í þessari mynd drottinnar Róm yfir „ *dýrið sem rís af jörðu* “ sem táknar mótmælenda Bandaríkin á því augnabliki þegar þeir láta kaþólska „ tilbiðja *merki dýrsins* “ með því að leggja á hvíldardaginn sem er arfur frá Konstantínus ^{I. keisara}. Í þessu endanlegu samhengi eru engar týpur lengur, hvorki á „ *sjö höfuð* “ hinnar trúarlegu Róm, né á „ *tíu hornunum* “ táknum, í þessu tilviki, borgaralegra valdhafa evrópskrar og kristinna þjóða í heiminum sem hún sýgur með. En allt þetta samband er að lit syndarinnar: „ *skarlat* “.

Í Op.13:3 lesum við: „ *Og ég sá eitt höfuð hans eins og sært til bana. en banasár hans var gróid. Og öll jörðin var óttaslegin á bak við dýrið.* “ Við vitum að þessi lækning er tilkomin vegna Concordat Napóleons ^I. Frá þessari stundu ofsækir rómversk-kaþólskur páfi ekki lengur, þó skulum við athuga í mikilvægi þess, Guð heldur áfram að kalla það „ *dýrið* “: „ *Og öll jörðin var í aðdáun á bak við dýrið* “. Þetta staðfestir skýringuna hér að ofan. Óvinur Guðs er áfram óvinur hans vegna þess að syndir hennar gegn lögmáli hans hætta ekki, á friðartímum sem á stríðstímum. Og óvinur Guðs er því líka trúfastur útvalinn hans á tímum friðar eða stríðs.

Vers 4: „ *Konan var klædd purpura og skarlati og skreytt gulli, gimsteinum og perlum. Hún hafði í hendi sér gullbikar, fullan viðurstygð og óhreinindi vændis hennar.* »

Hér miðar lýsingin sem sett er fram aftur andlegar kenningarvillur. Guð fordæmir trúarsiði sína; messur hennar og andstyggelegar evkaristíur og fyrst og fremst smekk hennar fyrir lúxus og auði sem leiðir hana til málamiðlana sem konungar, aðalsmenn og allir auðmenn jarðarinnar óska eftir. „ *Hóran* “ verður að fullnægja „viðskiptavinum“ sínum eða elskendum sínum.

skarlati “ litur á uppruna sinn í „ *vændiskonunni* “ sjálfri: „ *fjólublái og skarlati* “. Hugtakið „ *kona* “ táknar „ *kirkju* “, trúarsamkomu, samkvæmt Ef.5:23 en einnig „ *borgina mikla sem hefur konungdóm yfir konungum jarðarinnar* “, eins og vers 18 í þessum kafla kennir 17. Í samantekt, við getum þekkt litina á einkennisbúningum „kardínálanna og biskupanna“ í rómverska Vatikaninu. Guð sýnir kaþólskar messur með því að nota „ *gyllta* “ kaleikinn þar sem áfengt vín á að tákna blóð Jesú Krists. En hvað finnst Drottinni um það? Hann segir okkur: í stað endurleysandi blóðs síns sér hann aðeins „*viðurstygð og óhreinindi vændis sinnar* “. Í Dan.11:38 var „ *gull* “ nefnt sem skreyting kirkna hans sem andinn kennir „ *guð virkjanna* “.

Vers 5: „ *Á enni hennar var ritað nafn, leyndardómur: Babýlon hin mikla, móðir saurlífsmanna og viðurstygðar jarðarinnar.* »

„ *Leyndardómurinn* “ sem vitnað er í í þessu vers er „ *leyndardómur* “ aðeins fyrir þá sem andi Jesú Krists upplýsir ekki; þeir eru líka, því miður,

fjölmennastir. Því að „*árangur og velgengni svika*“ páfastjórnarinnar sem tilkynnt hefur verið um frá Dan.8:24-25 mun verða staðfest þar til dómsstund hans, við enda veraldar. Fyrir Guð er það „*leyndardómur misgjörðarinnar*“ sem djöfullinn hafði tilkynnt og þegar hrint í framkvæmd á dögum postulanna, samkvæmt 2. Þess.2:7: „*Því að leyndardómur ranglætisins er þegar að virka; það er bara nauðsynlegt að sá sem enn heldur aftur af honum sé horfinn* . „*Leyndardómurinn*“ er tengdur nafninu „*Babýlon*“ sjálft, sem er skynsamlegt, þar sem hin forna borg með því nafni er ekki lengur til. En Pétur gaf Róm þetta nafn þegar andlega, í 1. Pétursbréfi 5:13 og því miður fyrir blekta mannfjöldann eru aðeins útvaldir gaum að þessari nákvæmni sem Biblían býður upp á. Vertu varkár með tvöfalda merkingu orðsins "land" sem einnig táknar hér, mótmælenda hlýðni, því eins mikið og kaþólska trúin er sameinuð, þá er mótmælendatrúin margföld, til að vera tilnefnd sem "vændiskonur", *dætur* kaþólsku þeirra "móðir". Stúlkurnar deila „*viðurstyggð*“ „*móður*“ sinnar. Og helsta þessara „*viðurstyggðar*“ er sunnudagurinn, „*merki*“ trúarlegs valds hans sem fylgir honum.

Bókstafleg merking orðsins „*land*“ er líka réttlætanleg vegna þess að kaþólskt trúarópól er hvatamaður að stórum alþjóðlegum trúarlegum árásum. Hún saurgaði og gerði kristna trú hataða með því að hvetja konunga til að snúa jarðarbúum til hlýðni hennar. En eftir að hafa misst mátt sinn, héldu „*viðurstyggð*“ hans áfram með því að blessa þá sem Guð bölvur og bölva þeim sem hann blessar. Heiðna eðli hennar kemur í ljós þegar hún kallar múslima „bróður“ þar sem trúarbrögð sýna Jesú Krist sem einn minnstu spámanninn.

Vers 6: „*Og ég sá konuna drukkna af blóði hinna heilögu og af blóði votta Jesú. Og þegar ég sá hana varð ég hrifinn af mikilli undrun.* »

Þetta vers tekur upp tilvitnun í Dan.7:21 og tilgreinir hér að „*heilögu*“, sem hún berst gegn og drottmar yfir, eru sannarlega „*vottar Jesú*“. Þetta varpar mjög ljósi á leyndardóminn um „*Babýlon hina miklu*“. Rómversk trúarbrögð drekka „*blóð*“ hinna útvöldu svo þeir verða ölvaðir. Hvern myndi gruna kristna kirkju, eins og nútíma páfa í Róm, um að vera þessi „*vændiskona*“ sem gerð var „*drukkinn af blóði sem úthellt var af vottum Jesú*“? Hinir kjörnu embættismenn, en bara þeir. Því að með spádómum kunngerði andinn þeim morðáform óvinnar þeirra. Þessi afturhvarf til hans vonda og grimma eðlis verður sýnileg afleiðing endaloka náðartímans. En þessi illska verður umfram allt, á enn undraverðari hátt, eðli hinnar ríkjandi mótmælendatrúar á þessum tíma enda veraldar. Andinn vitnar í „*hina heilögu*“ og „*votta Jesú*“ sérstaklega. Fyrstu „*heilögu*“ urðu fyrir ofsóknum frá heiðnum rómverskum lýðveldis- og keisaraveldum; „*Vottar Jesú*“ eru slegnir af keisara- og páfaheiðnu Róm. Því að skækjan er borg: Róm; „*borgin mikla sem hefur konungdóm yfir konungum jarðarinnar*“ frá komu hennar til Ísraels, í Júdeu árið – 63, samkvæmt Dan.8:9: „*fegursta landið*“. Saga hjálpræðis mun enda með prófi trúarinnar þar sem „*vottar Jesú*“ munu birtast og bregðast við til að réttlæta þessa tjáningu; þeir munu þannig gefa Guði góða ástæðu til að grípa inn í til að bjarga þeim frá fyrirhuguðum dauða. Á sínum tíma hafði John góða ástæðu til að undrast „*leyndardóminn*“ sem varðaði Rómaborg. Hann þekkti hana aðeins í hörku og miskunnarlausu heiðnu keisaralíki hennar sem hafði

sent hann í varðhald á eyjunni Patmos. Trúarleg tákni eins og „ gyllti bikarinn “ sem „ vændiskonan “ geymdi gætu því með réttu komið honum á óvart.

Vers 7: „ *En engillinn sagði við mig: Hvers vegna undrast þú? Ég mun segja þér leyndardóm konunnar og dýrsins sem ber hana, sem hefur sjö höfuð og tíu horn.* »

„ *Leyndardómurinn* “ er ekki ætlaður til að endast að eilífu og frá 7. versu mun andinn gefa upplýsingar sem gera Jóhannesi og okkur kleift að lyfta „leyndardóminum “ og auðkenna greinilega Rómurborg og hlutverk hennar í mynd vers 3 þar sem aftur er vitnað í tákni.

„ *Konan* “ tákna trúarlegt eðli Rómur páfa, fullyrðingu þess að hún sé „ *kona lambsins* “, Jesús Kristur. En Guð neitar þessari fullyrðingu með því að kalla hana „ *vændiskonu* “.

„ *Dýrið sem ber það* “ tákna stjórnir og þjóðir sem viðurkenna og lögmæta trúarlegar kröfur þess. Þeir eiga sögulegan uppruna sinn í „ *tíu hornum* “ konungsríkjanna sem mynduðust í Evrópu eftir að þau voru leyst undan yfirráðum keisaraveldis Rómur samkvæmt myndinni í Dan.7:24. Þeir taka við af keisaraveldinu Róm " *fjórða dýrsins* ". Og þessi svæði sem um ræðir eru óbreytt þar til yfir lýkur. Landamæri færast, stjórnir breytast, færast frá konungsveldi til lýðveldi, en normið um falska rómverska páfakristni sameinar þau til hins verra. Á 20. ^{öld} var þetta samband undir rómverskum yfirráðum steypt af Evrópusambandinu sem stofnað var í „Rómarsáttmálanum“ frá 25. mars 1957 og 2004.

Vers 8: „ *Dýrið sem þú sást var og er ekki frammar. **Hún verður að stíga upp úr hyldýpinu** og fara til glötunar. Og þeir sem búa á jörðinni, sem nöfn þeirra voru ekki skráð í lífsins bók frá grundvöllun heimsins, munu undrast þegar þeir sjá dýrið, því að það var og er ekki frammar. , og að það mun birtast aftur.* »

" *Dýrið sem þú sást var og er ekki frammar .* " Þýðing: Kristið trúarlegt óþol var síðan 538, og það er ekki lengur, síðan 1798. Andinn bendir á lengdina sem spáð hefur verið í mismunandi myndum fyrir óþolandi páfareglu síðan Dan.7:25: "tími, tímar og hálfur taktur ; 42 mánuðir; 1260 dagar ." Þótt óþol þess hafi verið bundið endi á aðgerð „ *dýrsins sem rís upp úr djúpinu* “, sem vísar til frönsku byltingarinnar og þjóðernistrúleysis hennar í Opb. 11:7, er hugtakið „ *djúpt* “ hér sett fram sem athöfn sem tengist djöfullinn, „ *eyðingarmaðurinn* “, sem tortímir lífi og gerir plánetuna jörð afmennsku, og sem Opib.9:11 kallar „ *engil undirdjúpsins* “. Opib.20:1 mun gefa skýringuna: „ *djöfullinn* “ mun vera bundinn í „ *þúsund ár* “ á mannláusri jörðinni sem kallast „ *hylinn* “. Með því að rekja uppruna sinn til hennar í „ *djúpinu* “ opinberar Guð að þessi borg átti **aldrei** samband við hann; hvort, meðan á heiðnu yfirráðum hans, sem er mjög rökrétt, en einnig, í gegnum alla páfatrúarstarfsemi hans, andstætt því sem fjöldi blekktra manna trúir fyrir fall þeirra, þar sem þeir munu deila með því, endanlega " **glötun** " hans *opinberuð* hér. Eftir að hafa fyrirlít hið spádómlega orð, munu fórnarlömb tælingar Rómur verða undrandi vegna þess að trúarlegt óumburðarlyndi mun „ **birtast aftur** “ í þessu lokasamhengi sem tilkynnt er og opinberað. Guð minnir okkur þannig á að hann hafi þekkt nöfn hinna útvöldu frá „ *stofnun heimsins* “. „ *Nöfn* “ þeirra voru rituð í „ *lífsbók lambsins* “ Jesú Krists. Og til að bjarga þeim opnaði hann hug þeirra fyrir leyndardómum biblíuspádóma sinna.

Ég legg hér til aðra greiningu á þessu versí varðandi orðið „hyldýpi“. Í þessari hugleiðingu tek ég mið af lokasamhenginu sem andinn miðar að samkvæmt lýsingu hans á „skarlatsrauða dýrinu“ í versí 3. Við höfum séð það, fjarveru „hlífanna“ á „hornunum tíu“ og „sjö höfuð“ setur það í „tíma endalokanna“; það okkar tíma. Ég hef lengi litið svo á að hugtakið „heimska“ gæti aðeins varðað umburðarlyndi og despotíska aðgerð, og sem þar af leiðandi væri aðeins hægt að rekja til óumburðarlyndis stjórnar síðustu daga sem einkenndist af síðasta prófraun almennrar trúar. En í raun, í lok vetrar 2020 á guðlegum tíma, er önnur hugmynd innblásin af mér. „Dýrið“ er í raun stöðugt að drepa mannsálir og fórnarlömb ýktra og svívirðilegra húanistakenninga þess eru mun fleiri en óþols þess. Hvaðan kemur þessi nýja tælandi og villandi húanistahegðun? Það er ávöxtur arfleifðar frjálstrar hugsunar frá byltingarkenndu heimspekingunum sem Guð miðar við í Opínb. 11:7 undir nafni „dýrsins sem rís upp úr hyldýpinu“. Hinn „skarlati“ litur sem festur er við „dýrið“ okkar tíma, frá 3. versí þessa kafla, fordæmir syndina sem stafar af of miklu frelsi sem maðurinn hefur veitt sjálfum sér. Hver er hún fulltrúi? Vestrænir ríkjandi ríkir af kristnum uppruna, sem hafa trúarlegar undirstöður í arf frá evrópskri kaþólsku: Bandaríkin og Evrópa sem eru algjörlega tæld af kaþólskri trú. „Dýrið“ sem Guð sýnir okkur er lokaniðurstaða þeirra aðgerða sem spáð er í „fimmta básúnu“ boðskapnum. Mótmælendatrúin, tæld af kaþólskri trú sem var gerð friðsöm, sameinar mótmælendatrú og kaþólsk trú bölvuð af Guði, sameinuð opinberum stofnanaaðventisma árið 1994, fyrir „undirbúning fyrir bardaga“ í Opb.9:7-9, „Harmagedón“, samkvæmt Op.16:16, sem þeir fara saman, eftir „sjötta lúðurinn“, til að leiða gegn síðustu trúföstu þjónum Guðs, sem halda og iðka hvíldardag hans; hvíld sjöunda dags samkvæmt fjórða af tíu boðorðum hans. Á friðartímum upphafa ræður þeirra bróðurkærleika og samviskufrelsi. En þetta svívirðilega og falska frelsi sem gert er að frjálshyggju leiðir til „andans dauða“ fjöldans sem byggir hinn vestræna heim; sem einkennist að hluta af trúleysi, að hluta til af afskiptaleysi og að hluta til af trúarlegum skuldbindingum sem eru einskis virði, vegna þess að þær eru fordæmdar af Guði, vegna falskra trúarkenninga sinna. Þannig á þetta húaníska „dýr“ uppruna sinn í „djúpinu“ eins og andinn sýnir í þessu versí, í þeim skilningi að kristin trú er orðin ímynd og beiting húanískrar hugsunar, heimspekingar, grískir, franskir eða erlendir byltingarsinnar. **Eins og koss Júdasar fyrir Jesú, hin tælandi falska húanistaást á friðartímum drepur meira en sverðið.** „Dýrið“ á friðartímum okkar erfir einnig „myrkrið“-karakterinn sem orðið „djúpt“ gefur því í 1. Mós.1:2: „Jörðin var formlaus og tóm, myrkur var á djúpinu og andinn. Guðs færðist yfir vötnin“. Og þessi „myrkur“ karakter samfélaga af kristnum uppruna er í sjálfu sér mótsagnakennd í arf frá „uppljómuninni“, nafninu sem frönskum byltingarkenndum frjálshyggjumönnum var gefið.

Með því að setja fram þessa samsetningu nær andinn markmiði sínu sem felst í því að opinbera trúföstum þjónum sínum dóm sinn á okkar vestræna heimi og þær ávirðingar sem hann beinir honum. Þannig fordæmir hann margar syndir sínar og svik sín við Jesú Krist, eina frelsarann sem gjörðir þeirra vanvirða.

Vers 9: „Þetta er skilningur sem hefur visku: höfuðin sjö eru sjö fjöll, sem konan situr á.“ »

Þetta vers staðfestir orðatiltækið sem Róm var lengi nefnt: „Róm, borg hinna sjö hæða“. Ég fann þetta nafn vitnað í landfræðilegum atlas frá gömlum skóla frá 1958. En um málið er ekki deilt; hinar „*sjö fjöll*“ kölluð "hæðir" eru enn í dag sem bera nöfnin: Capitoline, Palatine, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline og Quirinal. Á heiðnu stigi þess, studdu þessar hæðir „háir staðir“ öll musteri tileinkuð guðdómlegum skurðgoðum sem Guð dæmdi. Og til að heiðra „*guð virkjanna*“, reisti kaþólska trúin aftur basilíku sína, á Caelius sem nefndi „himnaríki“ samkvæmt Róm. Á höfuðborginni, „höfuðið“, rís höll ráðhússins, borgaraleg hlið dómskerfisins. Við skulum benda á að bandamaður síðustu daga, Ameríka, drottinn einnig frá „höfuðborg“ sem staðsett er í Washington. Hér er aftur „höfuð“ táknið réttlætt með þessu háa valdsviði sem mun koma í stað Rómar, og drottinn aftur á móti íbúum jarðar, „*í návist hennar*“ samkvæmt Op.13:12.

Vers 10: „*Það eru líka sjö konungar: fimm eru fallnir, einn er, hinn er ekki enn kominn, og þegar hann kemur mun hann dvelja um skamma hríð.*»

Í þessu vers, með orðatiltækinu „*sjö konungar*“, eignar andinn Róm „*sjö*“ stjórnarfar sem eru í röð, fyrir fyrstu sex: konungsveldið frá – 753 til – 510; lýðveldið, ræðisskrifstofan, einræðisstjórnin, þríveldið, heimsveldið frá Octavianusi, Ágústus keisari sem Jesús fæddist undir, og fjórveldisveldið (4 tengdir keisarar) í sjöunda sæti milli 284 og 324, sem staðfestir nákvæmni „hann verður að endast a . *stuttur tími*“; reyndar 30 ár. Hinn nýi keisari Konstantínus^I mun fljótt yfirgefa Róm og setjast að í Austurríki í Býsans (Konstantínópel endurnefnt Istanbúl af Tyrkjum). En frá 476 slitnaði vesturveldi Rómar og „*tú horn*“ Daniels og Apocalypse fengu sjálfstæði sitt með því að mynda konungsríki Vestur-Evrópu. Síðan 476 var Róm áfram undir hernámi austurgota villimanna, sem það var leyst frá árið 538, af Belisarius hershöfðingja sendur með her sínum af keisara Justinianus sem bjó í austurhluta Konstantínópel.

Vers 11: „*Og dýrið, sem var og er ekki lengur, er sjálft áttundi konungur og er af sjö manna tölu og fer að glötun.*»

árið 538 með hagstæðri keisaraúrskurði Justinianus^I keisara. Þannig svaraði hann beiðni konu sinnar Théodora, fyrrverandi „vændiskonu“, sem greip fram í fyrir hönd Vigile, einnar vinkonu hennar. Eins og vers 11 tilgreinir, birtist páfastjórnin á þeim tíma sem „sjö“ stjórnarhættir sem vitnað var í, en myndar nýja, áður óþekkta mynd sem Daníel gaf til kynna að væri „*öðruvísi*“ konungur. Það sem er fyrir tíma hinna „sjö“ fyrri konunga er titill rómverska trúarleiðtogans sem þegar er kenndur við keisara hans og frá uppruna sínum: „Pontifex Maximus“, latneskt orðatiltæki sem þýtt er „Sovereign Pontiff“, sem hefur einnig verið, síðan 538, opinber titill rómversk-kaþólska páfars. Rómverska stjórnin sem er við lýði á þeim tíma þegar Jóhannes fær sýnina er heimsveldið, sjötta rómverska stjórnarfarið; og á sínum tíma bar keisarinn sjálfur titilinn „fullvalda páfi“.

Endurkoma Rómar á sögusviðið er vegna þess að Frankakonungur, Clovis I „breyttist“ í falskristna trú þess tíma, árið 496; það er að segja til rómversk-kaþólskrar trúar sem hafði hlýtt Konstantínus I^{og} var þegar laminn af bölvun Guðs síðan 7. mars 321. Eftir keisaraveldi var ráðist inn í Róm og ríkt af erlendum þjóðum sem komu í gríðarmiklum fólksflutningum. Misskilningur mismunandi

tungumála og menningarheima er grundvöllur óróleika og innri baráttu sem eyðilagði einingu og styrk Rómverja. Þessari aðgerð beitir Guð í dag í Evrópu til að veikja hana og koma henni til óvina sinna. Bölvun upplifunarinnar af „Babelsturninum“ heldur þannig í gegnum aldirnar og árbúsundir öllum áhrifum sínum og virkni hennar til að leiða mannkynið í ógæfu. Varðandi Róm, að lokum, var það undir yfirráðum Arian Ostgots andstæðingur kenningalega rómversk-kaþólsku trú studd af býsanska keisarunum. Það varð því að losa það undan þessum yfirráðum svo að stofnun rómverskrar páfastjórnar yrði möguleg á grundvelli þess árið 538. Til að ná þessu samkvæmt Dan.7:8-20, " þrjú horn voru færðir lágt fyrir páfadóm (litla hornið); eru áhyggjufullar þjóðir sem eru andsnúnar rómversk-kaþólsku biskupunum í Róm, í röð, árið 476, Herúlar, árið 534, Vandalar, og 10. júlí 538, "með snjóstormi", leyst undan hernámi Ostgota af hershöfðingjanum. Belisarius, sendur af Justinianus I ' gæti Róm gengið inn í einkarekið, drottandi og óþolandi páfastjórn sína, sem þessi keisari stofnaði, að beiðni forvitnismannsins Vigilusar, fyrsta páfans í titlinum. Frá þessari stundu hefur Róm **orðið**, *borgin mikla sem hefur konungdóm yfir konungum jarðarinnar* " , frá 18. versu, **sem fer í „glökun“** , eins og andinn tilgreinir, hér í annað sinn, á eftir 8. versu.

Páfi snýr því ekki aftur til heilags Péturs eins og hann heldur fram heldur tilskipun Justinianusar I, ^{býsanska} keisarans sem gaf honum titil sinn og trúarlegt vald. Þannig var sunnudagurinn fyrirskipaður af rómverska keisarunum Konstantínus I ^{7.} mars 321 og páfann sem réttlætir hann var settur upp af Justinianus I keisara Býsans ^{árið} 538; tvö stefnumót með hræðilegustu afleiðingum fyrir allt mannkyn. Það var líka árið 538 sem biskupinn í Róm tók sér titilinn páfi í fyrsta sinn.

Vers 12: „ Hornin tíu, sem þú sást, eru tíu konungar, sem enn hafa ekki hlotið ríki, en fá vald sem konungar í eina klukkustund með dýrinu. »

Hér, ólíkt Dan.7:24, miða skilaboðin á mjög stuttan tíma sem staðsettur er við lok „lokátíma“ .

Eins og á tímum Daníels, á tímum Jóhannesar, höfðu „ tíu horn “ rómverska heimsveldisins ekki enn öðlast eða endurheimt sjálfstæði sitt. En samhengið sem stefnt er að í þessum kafla 17 er enda veraldar, það er hlutverkið sem „hornin tíu “ gegna í þessu nákvæma samhengi sem er kallað fram af andanum, eins og versin sem fylgja munu staðfesta. Hin spáða „stund“ vísar til þess tíma sem lokapróf trúarinnar var tilkynnt, í Oþb. 3:10, til trúföstum frumkvöðlum sjöunda dags aðventismans árið 1873. Boðskapurinn var til okkar, erfingja þeirra, trúföstum aðventista . ljós sem Jesús Kristur gaf útvöldum sínum árið 2020.

Samkvæmt spádómsreglunni sem gefinn var spámanningnum Esekíel (Esek.4:5-6), er *spámannlegur „dagur“* raunverulegs „árs“ virði og þess vegna er spámannleg „stund“ virði 15 raunverulegra daga. Hin mikla þráhyggja í boðskap andans sem vitnar þrisvar sinnum í orðatiltækið „ *á einni klukkustund* “ í kafla 18, fær mig til að draga þá ályktun að þessi „stund“ miðar við tímann á milli upphafs 6. ^{af} „ *sjö síðustu plágunum* “ . “ og endurkoma í dýrð hins guðdómlega Drottins okkar Jesú sem snýr aftur í dýrð erkiengilsins „ *Michael* “ til

að bjarga útvöldum sínum frá áætluðum dauða. Þessi „ *stund* “ er því sú sem „ *Harmageddon bardaginn* “ stendur yfir.

Vers 13: „ *Þeir hafa einn tilgang og gefa dýrinu kraft sinn og vald sitt.* »

Andinn miðar við tíma þessarar lokaprófunar og segir um „ *hornin tíu* “: „ *Þau hafa einn tilgang og gefa dýrinu kraft sinn og vald sitt* . Þetta markmið sem þeir deila felst í því að tryggja að sunnudagshvöld sé virt af öllum sem lifðu af þriðju kjarnorkuheimstyrjöldina. Glötun dró mjög úr hervaldi fornra Evrópuþjóða. En, sigurvegarar átakanna, bandarísku mótmælendurnir fengu frá þeim sem eftir lifðu, algjörlega afsal á fullveldi sínu. Tilefnið er djöfullegt, en hinir föllnu gera sér ekki grein fyrir því og andi þeirra, sem Satan er gefinn, getur aðeins framkvæmt vilja hans.

Það er aðeins frá bandalagi „ *drekans* “, „ *dýrsins* “ og „ *falsspámannsins* “ sem „ *hornin tíu* “ gefa „ *dýrinu* “ vald sitt . Og þessi afsal stafar af mikilli þjáningu sem bölg Guðs valda þeim. Frá boðun dauðatilskipunarinnar þar til hún er virkjuð, er 15 daga frestur gefinn þeim sem fylgjast með hvíldardegi til að taka upp „ *merki dýrsins* “, rómverskan „ *sunnudag*“ þess saurgað af heiðinni sóldýrkun. Endurkoma Jesú Krists sem er fyrirhuguð vorið fyrir 3. apríl 2030, nema það sé villa í túlkun hugtaksins „ *stund* “, ætti dauðaúrskurðurinn að vera kveðinn upp fyrir þessa dagsetningu eða dagsetningu sem staðsett er á milli hennar og dags. vorsins 2030 af núverandi venjulegu dagatali okkar.

Til að skilja að fullu hver lokastaðan verður skaltu íhuga eftirfarandi staðreyndir. Endir náðartímans er aðeins auðkenndur af kjörnum embættismönnum sem tengja það við setningu sunnudagslaganna; nánar tiltekið eftir hana. Fyrir söfnun vantrúaðra og uppreisnargjarnra þjóða sem enn eru á lífi, birtist boðun sunnudagslaganna aðeins sem mælikvarði á almennan hagsmuni án afleiðinga fyrir þá. Og það er aðeins eftir að hafa orðið fyrir fyrstu fimm plágunum sem hefndarfull reiði þeirra leiðir til þess að þeir samþykkja að fullu þá ákvörðun að „ *drepa* “ þá sem eru sýndir þeim sem þeir sem bera ábyrgð á himneskri refsingu þeirra.

Vers 14: „ *Þeir munu berjast við lambið, og lambið mun sigra þá, því að það er Drottinn drottna og konungur konunga, og þeir sem eru kallaðir og útvaldir og trúir, sem eru með því, munu einnig sigra þá.* »

„ *Þeir munu berjast við lambið, og lambið mun sigra þá ...*“, því hann er hinn alvaldi Guð sem enginn máttur getur staðist. „ *Konungur konunga og Drottinn drottna* “ mun þröngva guðlegu afli sínu á voldugustu konunga og herra jarðarinnar. Og hinir útvöldu sem skilja þetta munu sigra með honum. Andinn minnir hér á þau þrjú viðmið sem Guð krefst af þeim sem hann frelsar og hafa skuldbundið sig á hjálpræðisbrautina sem hefst fyrir þá með andlegri stöðu „ *kallaðs*“ og sem síðan umbreytist, þegar svo er, í „ *kjörinn* “ staða, með „ *trúmennsku* “ sem birtist gagnvart skaparannum Guði og öllu biblíulegu ljósi hans. Orrustan sem vísað er til er orrustan við „ *Harmagedón* “, í Opb.16:16; „ *stundin* “ þegar „ *trúmennska* “ hinna „ *útvöldu* “ „ *kallaða* “ reynist. Í Op.9:7-9 opinberaði andinn undirbúning mótmælendatrúar fyrir þennan andlega „ *hernað* “. Dæmdir til að deyja, vegna trúmennsku sinnar við hvíldardaginn, bera hinir útvöldu vitni um traustið sem Guð hefur spáð fyrirheitunum og þessi vitnisburður sem honum er veittur gefur honum þá „ *dýrð*“ sem hann krefst í boðskap fyrsta engilsins . af

'Opb.14:7. Verjendur og stuðningsmenn sunnudagsins sem skyldaður var munu finna í þessari reynslu dauðann sem þeir munu búa sig undir að gefa hinum útvöldu Jesú Krists. Ég minni hér, til þeirra sem eru efins og efast um að Guð gefur hvíldardaga svo mikla áherslu, að mannkynið okkar hefur glatað eilífð sinni vegna mikilvægis þess sem hann hafði gefið „tveimur trjám“ jarðneska garðsins . „*Harmagedón*“ er byggt á sömu meginreglu í stað „trjáanna tveggja“ í dag höfum við „dag þekkingar á góðu og illu“, sunnudag og „dag hins helga lífs“, hvíldardaginn eða laugardaginn.

Vers 15: „*Og hann sagði við mig: Vötnin, sem þú hefur séð, sem skækjan situr á, eru þjóðir og mannfjöldi og þjóðir og tungur.*»

Vers 15 gefur okkur lykilinn sem gerir okkur kleift að eigna „*vötnunum*“ sem „*skækjan situr*“ á, auðkenni evrópsku þjóðanna sem kallast „kristnar“, en umfram allt, ranglega og villandi „kristna“. Evrópa hefur þann eiginleika að leiða saman fólk sem talar mismunandi „*tungumál*“; sem veikir verkalýðsfélögin og bandalögin. En í seinni tíð þjónar enska tungan sem brú og stuðlar að alþjóðlegum samskiptum; víðtæk menntun manna dregur úr virkni vopns guðlegrar bölvunar og er á móti hönnun skapara þess. Viðbrögð hans verða því hræðilegri: Dauði fyrir stríð og að lokum, af glæsileika hinnar dýrðlegu tilkomu hans.

Vers 16: „*Hornin tíu, sem þú sást, og dýrið munu hata skækjuna, og munu klæðast henni og klæðast henni, eta hold hennar og eyða henni í eldi.*»

Vers 16 tilkynnir dagskrá komandi 18. kafla. Hann staðfestir viðsnúning á „*hornunum tíu og dýrið*“ sem, eftir að hafa stutt hana og samþykkt, endar með því að tortíma „*hórunni*“. Ég minnst þess hér að „*dýrið*“ er stjórn samtaka borgaralegra og trúarlegra valdhafa og að það tilgreinir í þessu samhengi vald hinnar opinberu mótmælenda-Ameríku og kaþólsku og mótmælenda-evrópskra þjóða, en „*vændiskonan*“ *tilnefnir* . klerkastéttin, það er að segja kennsluyfirvöld kaþólsks trúarvalds: munkar, prestar, biskupar, kardínálar og páfinn. Þannig standa kaþólsku evrópuþjóðirnar og mótmælenda-ameríska þjóðin, tvö fórnarlömb rómversku lygarinnar, gegn klerkum rómversk-páfa-kaþólskrar trúar í viðsnúningnum. Og þeir munu „*gleypa henni með eldi*“ þegar Jesús mun rífa niður djöfullega villandi tælandi grímu sína með dýrðlegri afskiptum sínum. „*Hornin tíu*“ munu „*afklæðast hana og bera hana*“ vegna þess að hún lifði í vellystingum, hún verður svipt af og vegna þess að hún klæddi sig heilagleika, mun hún annaðhvort birtast „*nakin*“, í andlegri skömm, án nokkurs himneskt réttlæti til að klæða það. Nákvæmnin, „*þeir munu eta hold hans*“, lýsir blóðugri grimmd refsingar hans. Þetta vers staðfestir „*uppskerutíma*“ þema Opinb. 14:18 til 20: Vei reiðarþrúgum!

Vers 17: „*Því að Guð hefur lagt það í hjörtu þeirra að framkvæma fyrirætlun sína og framkvæma einn tilgang og gefa ríki sitt dýrinu, uns orð Guðs rætast.*»

Vers 17, undir númeri dómsins, opinberar okkur mikilvæga hugsun hins himneska Guðs sem mönnum er rangt að fyrirlíta eða koma fram við af afskiptaleysi. Guð krefst þess hér, svo að útvaldir hans séu sannfærðir um, að hann sé eini meistari hins „hræðilega leiks“ sem verður settur á áætluðum tíma. Forritið var ekki hannað af djöflinum, heldur af Guði sjálfum. Allt sem hann boðaði í sinni miklu og háleitu opinberun sem snertir Daníel og Opinberunina

hefur annað hvort þegar verið framkvæmt eða á eftir að framkvæma. Og vegna þess að " *endir hluts er betri en upphaf hans* " samkvæmt Préd.7:8, miðar Guð fyrir okkur, þetta síðasta trúfestipróf sem mun skilja okkur frá falskristnum mönnum og gera okkur verðug þess að ganga inn í himneska eilífð hans eftir að kjarnorkueyðingu þriðju heimsstyrjaldarinnar. Við þurfum því aðeins að bíða með sjálfstraust þar sem allt sem verður skipulagt á jörðinni er „ *hönnun* “ hannað af Guði sjálfum. Og ef Guð er með okkur, hver mun þá vera á móti okkur, ef ekki þeir sem morðáætlanir þeirra *munu* snúast gegn þeim?

þýðir „ *þar til orð Guðs rætast* “ ? Andinn vísar til endanlegra örlaga sem páfa „ *litla hornið* “ var áskilið eins og spáð hafði verið í Dan.7:11: „ *Þá leit ég eftir hrokafullu orðunum sem hornið talaði; og meðan ég horfði á, var dýrið drepð, og líkami þess var eytt, borinn í eldinn til að brenna* . í Dan.7:26: “ *Þá mun dómur koma og veldi hans verður frá honum tekið, og það mun verða eytt og eytt að eilífu* “; og Dan.8:25: “ *Vegna farsældar sinnar og farsældar listar hans mun hann hafa hroka í hjarta sínu, og hann mun tortíma mörgum sem lifðu friðsamlega, og hann mun rísa upp gegn höfðingjanum. en það verður brotið, án fyrirhafnar nokkurrar handar* .” Afgangurinn af „ *orðum Guðs* “ um endalok Rómur verður kynnt í Opinb. 18, 19 og 20.

Vers 18: „ *Og konan, sem þú sást, hún er borgin mikla, sem drottinnar yfir konungum jarðarinnar.* »

Vers 18 gefur okkur mest sannfærandi sönnun þess að „ *borgin mikla* “ er sannarlega Róm. Við skulum átta okkur á því, engillinn er að tala við Jóhannes persónulega. Einnig, með því að segja við hann: „ *Og konan sem þú sást er borgin mikla sem hefur konungdóm yfir konungum jarðarinnar* “, er Jóhannes leiddur til að skilja að engillinn er að tala um Róm, „borg hæðanna sjö“. sem á sínum tíma drottnaði yfir hinum ýmsu konungsríkjum alls hins gríðarlega nýlenduveldis síns. Í heimsveldi sínu hefur það nú þegar „ *konungdóm yfir konungum jarðarinnar* “ og mun halda því undir yfirráðum páfa.

Í þessum kafla 17, geturðu séð, hefur Guð einbeitt opinberunum sínum til að gera okkur kleift að bera kennsl á „væðiskonuna“ , óvin hans kristinna „harmleiks aldanna“. Hann gefur þannig tölunni 17 ósvikna tilfinningu fyrir dómgreind sinni. Það er þessi athugun sem leiddi mig til að meta afmæli 17. aldar frá stofnun syndarinnar sem felur í sér samþykkt sólardagsins 7. mars 321 (opinber dagsetning en 320 fyrir Guð) sem við upplifðum á þessu ári 2020 sem nú er liðin hjá. Við getum séð að Guð hefur sannarlega merkt það með áður óþekktri bölvun í sögu kristins tíma (Covid-19) sem hefur valdið alþjóðlegu efnahagshruni hörmulegra en seinni heimsstyrjöldin. Hinar bölvunarir hins guðlega réttláta dóms koma næst, við munum uppgötva þær, dag frá degi.

Opinberunarbókin 18: skækjan fær refsingu sína

Eftir að hafa afhjúpað smáatriðin sem gera kleift að bera kennsl á vændiskonuna, mun kafla 18 taka okkur inn í mjög sérstakt samhengi við lok „orrustunnar við Harmagedón“. Orð sýna innihald þess: „refsingarstund Babýlon hinnar miklu, móður skækkja jarðarinnar“; tími hinnar blóðugu „uppskeru“.

Vers 1: „Eftir þetta sá ég annan engil stíga niður af himni með mikið vald. og jörðin var lýst af dýrð hans. »

Engillinn sem ber mikið vald er á hlið Guðs, í raun Guð sjálfur. Míkael, höfðingi englanna, er annað nafn sem Jesús Kristur bar á himnum fyrir jarðneska þjónustu sína. Það var undir þessu nafni og af því valdi sem heilagur englar viðurkenndu honum að hann rak djöfulinn og djöfla hans af himnum eftir sigur sinn á krossinum. Það er því undir þessum tveimur nöfnum sem hann snýr aftur til jarðar, í dýrð föðurins, til að draga sína dýrmætu útvöldu frá henni; dýrmæt vegna þess að þeir eru trúir og sýnt hefur verið fram á þessa reyndu trúmennsku. Það er í þessu samhengi sem hann kemur til að heiðra með trúfesti sinni þá sem hafa hlýtt skynsamlega með því að veita honum „dýrðina“ sem hann krafðist síðan 1844 samkvæmt Op.14:7. Með því að halda hvíldardaginn vega sömuðu útvaldir hans hann sem skapara Guð sem hann einn á með lögmætum hætti síðan hann skapaði himnesk og jarðnesk líf.

Vers 2: „Hann hrópaði hárrí röddu og sagði: Fallin er Babýlon hin mikla, hún er fallin! Hann er orðinn bústaður illra anda, bæli sérhvers óhreins anda, bæli sérhvers óhreins og hatursfulls fugls.“

„Hún er fallin, hún er fallin, Babýlon hin mikla!“ . Við finnum tilvitnunina í Opinb. 14:8 í þessu vers 2, en að þessu sinni er það ekki talað spámannlega, það er vegna þess að sönnunum fyrir falli hans er gefið eftirlifandi mönnum á þessari síðustu stundu villandi tælandi athafna hennar. Heilagleiki rómverska páfa Babýlonar fellur líka. Það er í raun „bústaður djöfla, bæli sérhvers óhreins anda, bæli allra óhreinna og viðbjóðslegra fugla“. Minningin á „fuglinn“ minnir okkur á að á bak við jarðneskar gjörðir liggja himneskur innblástur vondu englanna úr herbúðum Satans, leiðtoga þeirra og fyrsta uppreisnarmannsins guðlegrar sköpunar.

Vers 3: „Af því að allar þjóðir hafa drukkið vín reiði saurlífnaðar hennar, og konungar jarðarinnar hafa drýgt hór með henni, og kaupmenn jarðarinnar hafa auðgast af krafti dýrðar hennar. »

„... vegna þess að allar þjóðir hafa drukkið heiftarvín saurlífnaðar hans...“ Trúarleg yfirgangur kom fram fyrir hvatningu rómversk-kaþólska páfavaldsins sem sagðist vera í þjónustu Jesú Krists og sýndi algjöra fyrirlitningu á hegðunarkennslunni sem hann sagði. kenndi lærisveinum sínum og postulum á jörðu. Jesús fullur af mildi, páfarnir fullir af heift; Jesús, fyrirmynd auðmýktar, páfarnir, fyrirmyndir hégóma og stolts, Jesús sem lifir í efnislegri fátækt, páfarnir lifa í vellystingum og auðæfum. Jesús bjargaði mannlífum, páfarnir drápu með óréttmætum hætti og að óþörfu ótal fjölda mannlífa. Þessi rómversk páfakaþólska kristni líktist því ekki þeirri trú sem Jesús gaf sem fyrirmynd. Í

Daníel spáði Guð „ *velrangri sviksemi hans* „ en hvers vegna náðist þessi árangur? Svarið er einfalt: af því að Guð gaf honum það. Því að við verðum að muna að það er undir heitinu refsing " *annar básúnunnar* " í Opb. 8:8, sem hann vakti þessa grimmu og hörðu stjórn til að refsa broti á hvíldardegi sem var yfirgefinn síðan 7. mars 321. Í samanburði. lærðu með plágunum sem myndu herja á Ísrael vegna ótrúmennsku þeirra við boðorð Guðs, í 3. Mósebók 26:19, sagði Guð: „Ég mun *brjóta drambsemi styrks þíns, ég mun endurreisa himininn þinn. eins og járn og land þitt eins og eir* .“ Í nýja sáttmálanum var páfastjórnin reist upp til að uppfylla þessar sömu bölvun. Í verkefni sínu er Guð á sama tíma fórnarlamb, dómari og böðull til að fullnægja kröfum kærleikalögsmáls síns og fullkomins réttlætis. Síðan 321 hefur brot á hvíldardegi kostað mannkynið dýru verði, sem hefur greitt verð sitt í óparfa stríði og fjöldamorðum og í hrikalegum banvænum farsóttum sem skapandi Guð hefur skapað. Í þessu versu er „ *saurlífi* “ (eða „ *lauslæti* “) andlegt og lýsir óverðugri trúarhegðun. „ *Vinið* “ táknar kennslu hennar sem eykur, í nafni Krists, „ *reiði* “ og djöfullegt hatur meðal alls fólks sem hefur orðið, vegna hennar, fórnarlömb árása eða árásarmanna.

Sekt kaþólskrar kennslu ætti ekki að fela sekt alls mannkyns, sem næstum öll deila ekki þeim gildum sem Jesús Kristur hefur upphafið. Ef konungar jarðarinnar drukku " *vín saurlifnaðarins* " (*lauslætis*) frá " *Babýlon* ", er það vegna þess að sem " *vændiskona* " var það eina umhugsunarefni hennar að þóknast skjólstaðingunum; það er reglan, viðskiptavinurinn verður að vera sáttur annars kemur hann ekki aftur. Og kaþólsk trú upphefð á hæsta stigi græðgi, að glæpum og ást á auði og lúxuslífi. Eins og Jesús kenndi, eins og að safnast saman. Vondir og stoltir menn hefðu tapast hvort sem er með henni eða án hennar. Áminning: illska kom inn í mannlífið fyrir tilstilli Kain, morðingja Abels bróður síns frá upphafi jarðneskrar sögu. „ *Kaupmenn jarðarinnar hafa auðgast af krafti lúxus hennar* .“ Þetta skýrir árangur rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar. Kaupmenn jarðarinnar trúa bara á peninga, þeir eru ekki trúarofstækismenn en ef trú auðgar þá verður það ásættanlegt, og jafnvel eftirtektarvert, félagi. Endanlegt samhengi þemaðs leiðir mig til að bera kennsl á bandaríska mótmælendakaupmenn þar sem landið táknar andlega mótmælendatrú. Frá 16.^{öld} hefur Norður-Ameríka, sem er í meginatriðum mótmælenda í uppruna sínum, tekið á móti rómönskum kaþólikkum og síðan þá hefur kaþólska trúin verið jafn fulltrúi og mótmælendatrúin. Fyrir þetta land, þar sem aðeins „viðskipti“ skipta máli, skiptir trúarmunur ekki lengur máli. Vann fyrir ánægjuna af því að verða ríkur sem siðbótarmaðurinn í Genf, John Calvin, hvatti til, fundu mótmælendakaupmenn í kaþólskri trú leið til að verða ríkur sem upprunalega viðmið mótmælenda bauð ekki upp á. Musteri mótmælenda eru auð með berum veggjum, en kaþólskar kirkjur eru ofhlaðnar minjum úr dýrmætum efnum, gulli, silfri, fílabæini, allt efni sem þetta þema telur upp í versu 12. Auðlegð kaþólskrar tilbeiðslu er því, fyrir Drottin Guð, skýring á veikingu bandarískrar mótmælendatrúar. Dollarinn, hinn nýi Mammon, er kominn í stað Guðs í hjörtum og efnið um kenningar hefur misst allan áhuga. Stjórnarandstaðan er til en aðeins í pólitísku formi.

Vers 4: „ *Og ég heyrði aðra rödd af himni segja: Farið út úr hópi hennar, fólk mitt, svo að þér hafið ekki hlutdeild í syndum hennar né í plágum hennar.* »

Vers 4 kallar fram augnablik hins fullkomna aðskilnaðar: „ *Farið út úr henni, fólk mitt* “; það er stundin þegar hinir útvöldu verða leiddir upp til himna til að hitta Jesú. Það sem þetta vers sýnir er tími "uppskerunnar" , þema Opinb. 14:14 til 16. Þeir eru teknir upp, því eins og versíð tilgreinir, eiga þeir ekki að "hafa hlut" í "uppskerunni". " sem mun slá á Róm páfa og klerka þess. En textinn tilgreinir að til að vera á meðal hinna útvöldu sem teknir eru burt, þá má maður ekki hafa „ *tekið þátt í syndum hans* “. Og þar sem aðalsyndin er sunnudagshvöldin, „ *merki dýrsins* “ sem kaþólikkar og mótmælendur heiðruðu í lokaprófi trúarinnar, geta trúaðir í þessum tveimur helstu trúarhópum ekki tekið þátt í upprifjun hinna útvöldu. **Þörfin fyrir að „koma út úr Babýlon“ er stöðug** , en í þessu vers miðar andinn á augnablikið þegar síðasta tækifæri gefst til að hlýða þessu boði Guðs vegna þess að boðun sunnudagslögmálsins markar endalok náðartímans. Þessi yfirlýsing ýtir undir vitund allra sem lifðu af „ *sjötta trompetinn* “ (þriðju heimsstyrjöldina), sem styrkir val þeirra undir vökulu auga skaparans Guðs.

Vers 5: „ *Því að syndir hennar hafa safnast til himna og Guð minnst misgjörða hennar.* »

Í orðum hans bendir andinn á myndina af „Babelturni“ sem á rætur að rekja til „Babýlonar“. Frá 321 og 538 hefur Róm, „ *borgin mikla* “ þar sem „ *væðiskonan* “ hefur „ *hásæti* “ sitt , „heilaga“ páfastól hennar síðan 538, margfaldað syndir sínar gegn Guði. Frá hinnum hélt hann talningu og skráði uppsafnaðar syndir sínar í 1709 ár (síðan 321). Með glæsilegri endurkomu sinni afhjúpaði Jesús páfastjórnina og fyrir Róm og falskan heilagleika hennar er kominn tími til að gjalda fyrir glæpi þeirra.

Vers 6: „ *Gjaldið henni það sem hún hefur greitt og endurgjaldið henni tvöfalt eftir verkum hennar. Í bikarinn þar sem hún hellti, helltu henni tvöfalt.* »

Eftir framvindu þema Rev.14, eftir uppskeruna kemur árgangurinn . Og það er til illvígustu fórnarlamba kaþólsku og mótmælenda lyga kaþólskrar trúar sem Guð beinir orðum sínum: „ *Gjaldið henni eins og hún hefur greitt og gef henni tvöfalt til baka eftir verkum hennar* “. Við minnumst þess úr sögunni að verk hans voru húfi og pyntingar rannsóknardómstóla hans. Það eru því örlög af þessu tagi sem kaþólskir trúarbragðakennarar verða fyrir tvöfalt meira, ef það er hægt. Sama boðskapurinn er endurtekinn í formi: „ *Í bikarinn sem hún hefur hellt í, hellið henni tvöfalt* . Myndina af drykkjarkikarnum notaði Jesús til að tákna pyntingar sem líkami hans ætlaði að gangast undir, þar til síðustu kvölin voru á krossi, sem þegar var reistur af Róm, við rætur Golgatafjalls. Með þessum hætti minnir Jesús á að kaþólsk trú hafi sýnt andstyggilega fyrirlitningu á þjáningunum sem hann samþykkti að þola, svo það er komið að honum að upplifa þær. Gamalt spakmæli mun fá fullt gildi á þessum tímapunkti: Gerðu aldrei öðrum það sem þú vilt ekki að aðrir geri þér. Í þessari aðgerð uppfyllir Guð lögmálið um hefnd: auga fyrir auga, tönn fyrir tönn; fullkomlega réttlátt lögmál sem hann bannaði einstaklingsnotkun. En á sameiginlegu stigi var beiting þess heimilað fyrir menn, sem engu að síður fordæmdu það og héldu að þeir gætu verið réttlátari og góðri en Guð. Afleiðingin er hörmuleg, illskan og uppreisnarhugurinn hefur versnað og drottnað yfir vestrænum þjóðum af kristnum uppruna.

Í Opínb. 17:5, „*Babýlon hin mikla*“, „*Hóran*“, „*hélt gullbikarnum fullum af svívirðingum sínum*.“ Þessi skýring miðar að trúarstarfi hans og sérstakri notkun hans á bikar evkaristíunnar. Virðingarleysi hans fyrir þessum helga sið sem Jesús Kristur kenndi og helgaði skilaði honum jafn sérstökum refsingu. Guð kærleikans víkur fyrir Guði réttlætisins og hugsunin um dóm hans er greinilega opinberuð mönnum.

Vers 7: „*Svo mikið sem hún hefur vegsamað sjálfa sig og sökkt sér í vellysting, svo kvöl henni og harm. Því hún segir í hjarta sínu: Ég sit sem drottning, ég er ekki ekkja, og ég mun ekki sjá harm!*»

Í 7. versu undirstrikar andinn andstöðu lífs og dauða. Lífið ósnortið af ógæfu dauðans er glæðlegt, áhyggjulaust, léttúðugt, í leitinni að nýrri ánægju. Rómverska páfagarðurinn „Babýlon“ leitaði eftir auðinum sem kaupir lúxuslíf. Og til að fá það frá völdugum og konungum, notaði hún og notar enn nafn Jesú Krists til að selja fyrirgefningu synda sem „aflát“. Þetta er smáatriði sem vegur mjög þungt á vogarskálum dóms Guðs sem hún verður nú að friðþægja fyrir sálfræðilega og líkamlega. Ávirðingin um þennan auð og munað hvílir á þeirri staðreynd að Jesús og postular hans lifðu illa og voru sáttir við það sem þurfti. „*Kvöl*“ og „*sorg*“ koma því í stað „*auða og munaðar*“ rómversk-kaþólsku klerkastéttarinnar.

Meðan á blekkingum stóð sagði Babýlon í hjarta sínu: „*Ég sit sem drottning*“; sem staðfestir „*konungdóm hans yfir konungum jarðarinnar*“ í Op.17:18. Og samkvæmt Rev.2:7 og 20, „*hásæti*“ hans er í Vatúkaninu (vaticinate = spá), í Róm. „*Ég er ekki ekkja*“; eiginmaður hennar, Kristur, sem hún segist vera eiginkona hans, er á lífi. „*Og ég mun ekki sjá neinn harm*.“ Það er engin hjálpræði utan kirkjunnar, sagði hún við alla andstæðinga sína. Hún endurtók það svo mikið að hún endaði með að trúa því. Og hún er sannarlega sannfærð um að valdatíð hennar muni vara að eilífu. Síðan hún bjó þar, hefur Róm ekki fengið nafnið "eilífa borgin"? Þar að auki, þar sem hún var studd af vestrænum völdum jarðarinnar, hafði hún góða ástæðu til að trúa því að hún væri mannlega ósnertanleg og ósnertanleg. Hún óttaðist heldur ekki kraft Guðs þar sem hún sagðist þjóna honum og tákna hann á jörðinni.

Vers 8: „*Þess vegna munu á einum degi koma plágur hennar, dauði, harmur og hungur, og hún mun eyðast í eldi. Því að völdugur er Drottinn Guð, sem dæmdi hana.*»

Þetta vers bindur enda á allar blekkingar hans: „*vegna þessa, á einum degi*“; sá þar sem Jesús snýr aftur í dýrð, „*plágur hans munu koma*“ eða, refsing Guðs mun koma; „*dauði, sorg og hungur*“ í rauninni er það í öfugri röð sem hlutirnir eru gerðir. Við deyjum ekki úr hungri á einum degi, svo í fyrsta lagi er andlegt „*svelti*“ tap á brauði lífsins sem er grundvöllur kristinnar trúartrúar. Síðan er „*sorg*“ borið til að marka dauða fólks sem er okkur nákomið, sem við deilum fjölskyldutilfinningu með. Og að lokum, „*dauðinn*“ slær hinn seka syndara, þar sem „*laun syndarinnar er dauði*“, samkvæmt Róm.6:23. „*Og það mun verða eytt í eldi*“, í samræmi við spádómsboðin sem endurtekin eru í Daníel og Opínberunarbókinni. **Sjálf lét hún brenna svo margar verur á bál sínum, með óréttlæti, að það er í fullkomnu guðlegu réttlæti að hún sjálf farist í eldinum.** „*Því að völdugur er Drottinn, sem dæmdi hana*“; meðan á tælandi

starfsemi sinni stóð, tilbáði kaþólska trúin Maríu, móður Jesú sem birtist aðeins í líki litla barnsins sem hún hélt í fanginu. Þessi þáttur höfðaði til mannshuga sem eru viðkvæmir fyrir tilfinningasemi. Kona, sem betur fer, móðir, hversu traustvekjandi trúarbrögð urðu! En það er stund sannleikans, og Kristur, sem dæmdi hana, hefur nýlega birst í dýrð almáttugs Guðs; og þessi guðdómlegi kraftur Jesú Krists, sem afhjúpaði það, tortímur því, framselir það hefndarfullri reiði svikinna fórnarlamba þess.

Vers 9: „ *Og allir konungar jarðarinnar, sem drýgt hafa siðleysi og dýrðir með henni, munu gráta og kveina yfir henni, þegar þeir sjá reyk brennandi hennar.* »

Þetta vers afhjúpar hegðun „ *konunga jarðarinnar, sem gáfu sig fram við saurlífnað og dýrtíð* “. Þar á meðal eru konungar, forsetar, einræðisherrar, allir leiðtogar þjóða sem hafa stuðlað að velgengni og virkni kaþólskrar trúar og sem í síðustu þrautinni samþykktu ákvörðunina um að drepa hvíldardagshaldara. Þeir „ *munu gráta og kveina vegna hennar, þegar þeir sjá reyk brennandi hennar* “. Augljóslega sjá konungar jarðarinnar ástandið hverfa frá sér. Þeir leiða ekki lengur neinn og taka aðeins eftir eldi Rómars sem kveiktur er af blekkum fórnarlömbum, framkvæmdartækjum guðlegrar hefndar. Tár þeirra og harmakvein eru réttlætt með því að gildi heimsins, sem leiddu þá til æðsta valds, eru skyndilega að hrynja.

Vers 10: „ *Þeir munu standa í burtu af ótta við kvöl hans og segja: Vei! Ógæfa! Borgin mikla, Babýlon, hin volduga borg! Á einni klukkustund er dómur þinn kominn!* »

„Eilífa borgin“ deyr, hún brennur og *konungar jarðarinnar* halda sig fjarri Róm. Þeir óttast nú að þurfa að deila örlögum hans. Það sem er að gerast er, **fyrir þá**, gífurlegt **ógæfa** : „ *Ógæfa! Ógæfa! Borgin mikla, Babýlon* ,“ *vei* er endurtekin tvisvar sem, „ *hún er fallin, hún er fallin, Babýlon hin mikla* .“ “ *Hin volduga borg!* ” » ; svo máttug að hún stjórnaði heiminum með áhrifum sínum á leiðtoga kristinna þjóða; það er einmitt vegna þessa tengsla, sem Guð fordæmdi, sem Lúðvík XVI konungur og austurríska eiginkona hans Marie-Antoinette stigu upp á vinnupallinn, sem og stuðningsmenn þeirra, fórnarlömb „þrengingarinnar miklu“, eins og Andinn hafði boðað það . , í Op.2:22-23. “ *Á einni klukkustund er dómur þinn kominn!* ” » ; endurkoma Jesú markar endalok heimsins. Síðasta prófið merkti *táknræna „klukkustund* “ sem spáð var í Op.3:10, en það mun nægja fyrir Jesú Krist að birtast til að öllu núverandi ástandi verði snúið við, og að þessu sinni verður „ *klukkustund* “ í *bókstaflegri merkingu* nóg til að fá þessa ótrúlegu breytingu.

Vers 11: „ *Og verslunarmenn jarðarinnar gráta og syrgja vegna hennar, því að enginn kaupir framar farm þeirra* .

Andinn miðar að þessu sinni á „ *kaupmenn jarðarinnar* “ og beinist sérstaklega að bandaríska verslunarandanum sem eftirlifendur um alla jörðina hafa tekið upp eins og minnst var á í rannsókninni á fyrri kafla 17. Þeir „ *gráta og syrgja vegna hennar, því að enginn kaupir framar farm þeirra* ; ...“ . Þetta vers undirstrikar sektina um ástúð mótmælenda fyrir kaþólsku trúnni sem hann syrgir yfir , og ber þannig vitni um persónulega tengingu þeirra við *hana* af efnahagslegum hagsmunum. Síðan, að í algeru móti, var umbótastarfið reist upp

af Guði til að fordæma rómversk páfa-kaþólska sekt og endurheimta skilinn sannleika; það sem sannir umbótasinnar gerðu á sínum tíma eins og Pierre Valdo, John Wicleff og Martin Luther. Kaupmennirnir sjá líka með trega þau verðmæti sem þeir elska að molna fyrir augum þeirra, þar sem þeir lifa eingöngu fyrir ánægjuna af því að auðga sig með verslunarstarfsemi sinni; Viðskipti draga saman gleðina við tilveru þeirra.

Vers 12: „*farmur af gulli, af silfri, af gimsteinum, af perlum, af fínu hör, af fjólubláu, af silki, af skarlati, af hvers kyns sætum viði, af hvers kyns hlutum úr flilabeini, alls kyns hlutir úr mjög dýrmætum viði, kopar, járn og marmara,*

Áður en ég tel upp mismunandi efni sem eru grundvöllur rómversk-kaþólskrar skurðgoðatrúar, minni ég hér á þetta tiltekna atriði hinnar sönnu trúar sem Jesús Kristur kenndi. Hann hafði sagt samversku konunni: „*Kona,*“ *sagði Jesús við hana, „trúðu mér, sú stund kemur að þú munt hvorki tilbiðja föðurinn á þessu fjalli né í Jerúsalem. Þú dýrkar það sem þú veist ekki; við tilbiðjum það sem við þekkjum, því hjálpræði kemur frá Gyðingum. En sú stund kemur og er þegar komin, að hinir sönnu tilbiðjendur munu tilbiðja föðurinn í anda og sannleika. Því að þetta eru þeir tilbiðjendur sem fadirinn krefst. Guð er andi og þeir sem tilbiðja hann verða að tilbiðja hann í anda og sannleika.* (Jóhannes 4:21-23).“ Svo, sönn trú þarf ekki nein efni eða efni, því hún byggist aðeins á hugarástandi. Og þar af leiðandi hefur þessi sanna trú lítinn áhuga fyrir gráðuga og þjónaða heiminn, vegna þess að hún auðgar engan nema, andlega, hina útvöldu. Hinir útvöldu tilbiðja Guð í anda, því í hugsunum sínum, en einnig í sannleika, sem þýðir að hugsanir þeirra verða að byggjast á þeim staðli sem Guð gefur til kynna. Allt sem er utan þessa staðals er tegund af skurðgoðadýrkun heiðni þar sem hinn sanni Guð er þjónað sem skurðgoð. Meðan á landvinningum stóð tók Róm repúblikana upp trúarbrögð hinna sigrðu landa. Og mikið af trúarlegum kenningum þess var af grískum uppruna, fyrsta stóra siðmenning fornaldar. Á tímum okkar, í páfaformi, finnum við alla þessa arfleifð sameinaða nýju „kristnu“ „heilaga“, sem byrjar á 12 postulum Drottins. En eftir að hafa gengið svo langt að bæla niður annað boðorð Guðs sem fordæmir þessa skurðgoðadýrkun, viðheldur kaþólska trúin tilbeiðslu á útskornum, máluðum myndum eða birtast í djöflasýnum. Það er því í trúarsíðum hennar sem við finnum þessi útskoru skurðgoð sem krefjast efnis til að mótast; efni sem Guð setur sjálfur listann yfir: „...; ... *farmur af gulli, silfri, gimsteinum, perlum, fínu hör, fjólubláu, silki, skarlati, hvers kyns sætum viði, hvers kyns flilabeini, alls kyns munum úr mjög dýrmætum viði, kopar, járn og marmara,...*” . „*Gull, silfur, gimsteinar og dýrir hlutir*“ „*heiðra guð virkjanna*“ páfakonungs Dan.11:38. Næst, „*fjólublái og skarlati*“ klæða skækjuna Babýlon hina miklu í Op.17:4; „*gull, gimsteinar og perlur*“ *eru skraut hennar*; „*fínt lín*“ táknar tilkall hans til heilagleika, samkvæmt Opb. 19:8: „*Því að fínt lín eru réttlát verk hinna heilögu.*“ Hin efnin sem vitnað er í eru þau sem hún bjó til útskorin skurðgoð sín úr. Þessi lúxusefni lýsa mikilli tryggð hins skurðgoðadýrkandi kaþólska tilbiðanda.

Vers 13: " *kanill, krydd, ilmvötn, myrra, reykersi, vín, olía, fínt mjöl, hveiti, naut, sauðfé, hestar, vagnar, líkamar og sálir manna.* »

" *Ilmvötnin, af myrru, reykersi, víni og olíu,*“ sem vitnað er í, benda til trúarsíða þess. Hinir hlutir eru næringarefni og vörur sem vísa til stjórnartíðar

Salómons, sonar Davíðs, byggingameistara fyrsta musterisins sem byggt var fyrir Guð, samkvæmt 1 Konungabók 4:20 til 28. Þannig fordæmir andinn tilraun hans sem ólögmet. endurskapa byggingu „ *musteris Guðs* “ sem það „ *lastar* “, í Opb.13:6, og sem það „ *byltir* “, í Dan.8:11. Loka nákvæmni verssins, sem varðar „ *líkama og sálir manna* “, fordæmir samstarf hennar við konungana sem hún deilir, ólöglega, veraldlegu valdi. Í nafni Krists réttlætti hún á trúarlegan hátt viðurstyggilegar athafnir eins og þrældóm, pyntingar og dráp á skepnum Guðs; eitthvað sem Guð áskilur sér á trúarsviðinu; þetta að því marki að hann dregur saman gjörðir sínar með þessum orðum: " *Blóð allra þeirra sem voru drepnir á jörðu fannst í henni* ", í 18. versu þessa kafla 18. Með því að vitna í " *sálir mannanna* ", eignar Guð honum missi „ *sálna* “ sem djöflinum hefur verið afhent með athöfnum hans og fölskum trúarlegum tilgátum hans.

Áminning : Í Biblíunni og guðlegri hugsun merkir orðið „ *sál* “ mann í öllum þáttum hans, líkamlega líkama hans og andlega eða sálræna hugsun, vitsmuni og tilfinningar. Kenningin sem sýnir „ *sálina* “ sem þátt lífsins, sem losar sig frá líkamanum við dauðann og lifir hann af, er eingöngu af grískum heiðnum uppruna. Í gamla sáttmálanum greinir Guð „ *sálina með blóði* “ manna eða dýra sinna: 3. Mós.17:14: „ *Því að sál alls holds er blóð þess sem í henni er. Fyrir því sagði ég við Ísraelsmenn: Þér skuluð ekki eta blóð nokkurs holds. Því að sál alls holds er blóð þess . Hver sem etur það skal afmáður verða.* ". Hann tekur því andstæða sýn á grískar framtíðarkenningar og undirbýr skróðgöngu Biblíunnar gegn þeim heimspekilegu hugsunum sem munu fæðast meðal heiðna þjóða. Líf manna og dýra byggir á starfsemi blóðsins. Blóðið, sem hellist niður eða er óhreint af köfnun, veitir ekki lengur súrefni til frumefna líkamans, þar með talið heilann, stuðning hugsunarinnar. Og ef hið síðarnefnda er ekki súrefnisríkt hættir meginreglan um hugsun og ekkert lifir eftir þetta lokastig; ef ekki minningin um samsetningu hinnar *látnu "sálar"* í eilífri hugsun Guðs með það fyrir augum að framtíðar "upprisu hans", hvenær hann mun "endurlífga" hana eða, hvenær hann mun "reisa hana upp aftur", skv. málið, fyrir eilíft líf eða fyrir endanlega eyðingu „ *annar dauða* “.

Vers 14: „ *Ávextirnir, sem sál þín þráði, eru langt frá þér; og allt viðkvæmt og fallet er þér glatað og þú munt aldrei finna það aftur.* »

Til staðfestingar á því sem útskýrt var í fyrra versinu, kennir andinn „ *þráum* “ páfa Rómar á „ *sál* “ þess, tælandi og villandi persónuleika. Kapólska trúin, sem er erfingi grískrar heimspeki, var fyrst til að spyrja spurningarinnar um eignarhlut sálarinnar til dýra og manna sem fundust á nýjum löndum. Í raun hefur spurningin sitt svar; það byggist á vali á réttri hjálparsögn: maðurinn **hefur ekki** sál, því hann **er** sál.

Andinn dregur saman afleiðingar sanns dauða sem hann staðfesti og opinberaði í Préd.9:5-6-10. Þessar upplýsingar verða ekki endurnýjaðar í skrifum nýja bandalagsins. Við sjáum því mikilvægi þess að rannsaka alla Biblíuna. Eyðilaggt mun „ *Babýlon* “ hafa „ *týnt* “ að eilífu „ *ávextina sem sál hennar þráði* “ og „ *allt hið viðkvæma og stórfenglega* “ sem hún kunni að meta og leita að. En andinn tilgreinir líka: „ *fyrir þig* “; vegna þess að hinir útvöldu munu, ólíkt henni, geta framlengt, að eilífu, þakklæti fyrir undur sem Guð mun deila með þeim.

Vers 15: “ *Kaupmenn þessa hluta, sem auðgast eru af því, munu halda sig fjarri af ótta við kvöl þess. Þeir munu gráta og harma,* ”

Í versum 15 til 19 beinist andinn að „ *kaupmönnum sem auðguðust af honum* “. Endurtekningar sýna áherslu á orðatiltækið „ *á einni klukkustund* “, sem er endurtekið þrisvar sinnum í þessum kafla, sem og hrópið „ *Vei! Ógæfa!* “. Talan 3 tákna fullkomnun. Guð krefst þess vegna, að staðfesta óafturkallanlegan eðli spádómlegrar tilkynningar; þessari refsingu verður fullnægt í allri sinni guðlegu fullkomnun. Hrópið: „ *Vei! Ógæfa!* “, sem kaupmennirnir skutu af stað, endurómar viðvörunarópið sem útvaldir þeirra hafa sent frá sér í Opinb. 14:8: „ *Hún er fallin! Hún féll! Babýlon hin mikla .*” Þessir kaupmenn horfa á eyðingu þess úr fjarlægð, „ *af ótta við kvöl þess* “. Og það er rétt hjá þeim að óttast þennan ávöxt réttlátrar reiði hins lifanda Guðs, því með því að iðrast eyðileggingar hennar, setja þeir sig í herbúðir hans, og munu aftur á móti verða eytt af morðóðri mannlegri reiði óhuggandi fórnarlamba trúarblekkinga. Þetta vers gerir okkur meðvituð um gríðarlega ábyrgð viðskiptahagsmuna á velgengni rómversk-kaþólsku kirkjunnar. „ *Kaupmennirnir* “ studdu vændiskonuna og verstu grimmilegar og despotískar ákvarðanir hennar, eingöngu af löngun til fjárhagslegrar og efnislegrar auðgunar. Þeir lokuðu augunum fyrir öllum afar viðurstyggilegum misnotkun hans og eiga skilið að deila endanlegum örlögum hans. Sögulegt dæmi snertir Parísarbúa sem tóku hlið kaþólskrar trúar gegn siðbótartrú frá upphafi siðaskipta á tímum Frans 1. konungs^{og} eftir hann.

Vers 16: „ *Og mun segja: Vei! Ógæfa! Borgin mikla, sem var klædd fínu líni, purpura og skarlati og skreytt gulli og gimsteinum og perlum! Á einni klukkustund var svo mikill auður eyðilagður!* »

Þetta vers staðfestir skotmarkið; „ *Babýlon hin mikla, klædd fínu líni, purpura og skarlati* “; litirnir á kápum konunga, þar sem það er af þessum sökum sem hæðnislegu rómversku hermennirnir huldu axlir Jesú með „fjólubláu“ *skikkju*. Þeir gátu ekki ímyndað sér merkinguna sem Guð gaf aðgerðum þeirra: Sem friðþægjandi fórnarlamb varð Jesús handhafi synda útvöldu sinna sem tilnefndir voru með þessum litum, rauðum eða *fjólubláum*, samkvæmt Jes.1:18. „ *Ein klukkustund* “ mun duga til að tortíma Róm, páfa hennar og klerka, eftir endurkomu í dýrð Jesú Krists sem kemur til að koma í veg fyrir dauða hans útvöldu. Í þessu lokaprófi mun trúfesti þeirra gera gæfumuninn, svo við getum skilið hvers vegna Guð krefst þess sérstaklega að styrkja trú þeirra og það algjöra traust sem þeir verða að venjast því að setja á hann. Í langan tíma gat maðurinn aðeins verið sannfærður um að slík eyðilegging „ *á einni klukkustund* “ væri kraftaverk og því bein afskipti af Guði, eins og með Sódómu og Gómorru. Á okkar tímum þegar maðurinn hefur náð góðum tókum á kjarnorkueldum kemur þetta minna á óvart.

Vers 17: “ *Og allir flugmennirnir, allir þeir sem sigla til þessa staðar, sjómennirnir og allir þeir sem vinna sjóinn, stóðu langt í burtu,* ”

Þetta vers beinist sérstaklega að „ *þeim sem nýta hafið, flugmenn, sjómenn sem sigla til þessa staðar, allir héldu sig langt í burtu* “. Það var með því að nýta löngun konunga til að auðga sig sem páfakirkjan auðgaðist sjálf. Hún studdi og réttlætti landvinninga á löndum sem menn þekktu ekki fyrr en þeir fundust þegar kaþólskir þjónar hennar framkvæmdu hræðileg fjöldamorð á íbúa í nafni Jesú

Krists. Þetta átti einkum við um Suður-Ameríku og blóðuga leiðangra undir forystu Cortés hershöfðingja. Gullið sem unnið var úr þessum svæðum fór aftur til Evrópu til að auðga kaþólsku konungana og samsekta páfadóminn. Ennfremur minnir krafan um sjávarþáttinn okkur á að það er sem stjórn „dýrsins *sem rís upp úr hafinu*“ sem tengsl hans við „*sjómenn*“ voru styrkt fyrir sameiginlega auðgun þeirra.

Vers 18: „*Og þeir hrópuðu, þegar þeir sáu reykin af bruna hennar: Hvaða borg var lík borginni miklu?* »

„*Hvaða borg var eins og borgin mikla?* » hrópa sjómennirnir þegar þeir sjá „*reyk eldsvoða þess*“. Svárið er fljótlegt og einfalt: ekkert. Vegna þess að engin borg hefur safnað jafn miklu valdi, borgaraleg sem keisaraborg, síðan trúarleg síðan 538. Kaþólsk trú hefur verið flutt út til allra landa á jörðinni nema í Rússlandi þar sem austur-rétttrúnaðartrúin hafnaði henni. Eftir að hafa tekið á móti honum barðist Kína einnig og ofsótti hann. En í dag drottnar það enn yfir öllu vestrinu og útbreiðslu þeirra í Ameríku, Afríku og Ástralíu. Það er fyrsti trúarlegi ferðamannastaðurinn í heiminum sem laðar að sér gesti frá öllum heimshornum. Sumir koma til að skoða „fornar rústir“, aðrir fara þangað til að skoða staðinn þar sem páfinn og kardinálar hans búa.

Vers 19: „*Og þeir köstuðu ryki á höfuð sér, grétu og syrgðu, hrópuðu og sögðu: Vei! Ógæfa! Borgin mikla, þar sem allir þeir sem áttu skip á sjónum auðguðust af glæsileika hennar, var eytt á einni klukkustund!* »

Þetta er þriðja endurtekningin þar sem öll fyrri orðasambönd eru tekin saman, svo og skýringin „*á einni klukkustund var henni eytt*“. " *Borgin mikla þar sem allir þeir sem eiga skip á sjónum hafa auðgast af víðáttu sinni* ." Ákæran verður mjög skýr, það var fyrir auðvald páfastjórnarinnar sem útgerðarmenn á sjó urðu ríkir með því að koma auðæfum heimsins til Rómar. Róm öðlast auðgun sína á því að deila eignum andstæðinga sinna sem drepnir eru af ævarandi bandamanni hennar, borgaralegu konungsvaldinu, vopnuðum armi sínum. Sem sögulegt dæmi höfum við dauða „templara“, en eignum þeirra var skipt á milli kórónu Philippe Le Bel og rómversk-kaþólsku klerkanna. Síðar yrði þetta raunin fyrir "mótmælendur".

Vers 20: „*Himinn, gleðst yfir henni! Og þér líka, hinir heilögu, postular og spámenn, fagnið! Því að Guð hefur gjört rétt við þig með því að dæma hana.* »

Andinn býður íbúum himinsins og hinum sönnu heilögu, postulum og spámönnum jarðarinnar, að gleðjast yfir eyðingu Rómversku Babyílonar. Gleðin verður því í samræmi við sársaukann og þjáningarnar sem hún lét eða vildi láta þjóna Guðs sannleikans þrauka, með tilliti til síðustu útvöldu sem eru trúir hinum helga hvíldardegi.

Vers 21: „*Þá tók völdugur engill stein eins og mikinn kvarnarstein og kastaði honum í sjóinn og sagði: Svo mun Babyílon hin mikla borg verða lögð niður með ofbeldi og mun ekki finnast framar.* »

Samanburður Rómar við „*stein*“ gefur til kynna þrjár hugmyndir. Í fyrsta lagi keppir páfi við Jesú Krist sem sjálfur er táknaður með „*steini*“ í Dan.2:34: „*Þú varst að horfa á, þegar steinn var leystur án hjálpar nokkurrar handar og sló á fætur járn og leir. mynd og braut þá í sundur.* » Önnur vers í Biblíunni eigna honum líka þetta tákn „*steins*“ í Zac.4:7; " *aðalhorn* " í Sálm.118:22; Mat.21:42;

og Post.4:11: „ *Jesús er steinninn sem yður, sem byggir, hafnaði og er orðinn hornsteinninn* . Önnur hugmyndin er skírskotun til kröfu páfa um að taka við af " *Pétri* " postula; aðalorsök " *velgengni fyrirtækja hans og velgengni sviksemi hans* ", hlutir sem Guð fordæmdi í Dan.8:25. Þetta er þeim mun meira sem Pétur postuli var aldrei yfirmaður kristinnar kirkju vegna þess að þessi titill á við Jesú Krist sjálfan. „ *Ruse* “ páfa er því líka „ *lygi* “. Þriðja tillagan snertir nafn páfatrúarvígisins, virtu basilíku þess sem heitir „Sankti Pétur af Róm“, en mjög dýr smíði hennar leiddi til sölu á „aflátsbréfum“ sem afhjúpuðu það í augum umbótamunksins Marteins Lúthers. Þessi skýring er enn nátengd seinni hugmyndinni. Vatíkanið þjónaði sem kirkjugarður en áætluð gröf Péturs postula Drottins var í raun „Símon Pétur töframaður“, tilbiðjendur og prestur höggormguðsins að nafni Aesculapius.

Þegar andinn kemur aftur til okkar daga spáir hann gegn rómversku „ *Babýlon* “. Hann líkir framtíðareyðingu þess við myndina af „ *miklum kvarnarsteini* “ úr „ *steini* “ sem „ *engill kastar í hafið* “. Með þessari líkingu kemur hann með ásökun á hendur Róm í Matt.18:6: „ *En ef einhver hneykslar einn af þessum litlu krökkum sem trúa á mig, þá væri betra fyrir hann að mylnasteinn væri hengdur um háls hans . og kastaði því á hafsbotninn* . Og í hans tilviki hneykslaði hún ekki bara einn af þessum litlu krökkum sem trúa á hann, heldur fjöldann allan. Eitt er enn öruggt, það er að þegar það er „ *eytt mun það aldrei finnast aftur* “. Hún mun aldrei meiða neinn aftur.

Vers 22: „ *Og hörpur, hljómlistarmenn, flautuleikarar og básúnuleikarar munu ekki frammar heyrast meðal yðar, né heldur mun nokkur smíður nokkurs handverks finnast meðal yðar, mun ekki frammar heyra hljóðið í kvarnarsteininum í yður. heim,* '

Andinn kallar síðan fram tónlistarhljóðin sem lýstu áhyggjuleysi og gleði Rómarbúa. Þegar þeim hefur verið eytt munu þeir ekki lengur heyrast þar. Í andlegum skilningi vísar hún til boðbera Guðs, sem heyrðu orð þeirra með sömu áhrifum og tónlistarhljóð „ *flautu- eða básúnuleikara* “; mynd sem gefin er í dæmisögu í Matt.11:17. Hann nefnir einnig " *hljóðin* " frá iðnaðarmönnum ofhlaðin vinnupöntunum, því frá fornri borg heyrðust aðeins " *hljóð* " frá atvinnustarfsemi, þar á meðal " *hljóð kvörnsteinsins* " sem snerist í að mala kornið eða skerpa. skurðartæki eins og sigð og ljá, hnífa og sverð; þetta, þegar í fornu Kaldeísku Babýlon, samkvæmt Jer.25:10.

Vers 23: „ *Ljós lampans skal ekki frammar skína á meðal yðar, og rödd brúðgumans og konunnar skal ekki frammar heyrast meðal yðar, því að kaupmenn yðar voru miklir jarðarbúar, því að allar þjóðir voru tælt af töfrum þínum,*

„ *Ljós lampans mun ekki lengur skína á heimili þínu.* » Á andlegu máli varar andinn Róm við því að ljós Biblíunnar muni ekki lengur bjóða því tækifæri til að vera upplýst til að þekkja sannleikann samkvæmt Guði. Myndirnar úr Jer.25:10 eru endurteknar en „ *söngvar brúðgumans og brúðarinnar* “ verða hér „ *rödd brúðgumans og brúðarinnar sem ekki mun lengur heyrast í húsi þínu* “. Andlega eru þær raddir köllunar Krists og hans útvöldu söfnuðar til týndra sála til að snúast og frelsast. Þessi möguleiki verður horfinn að eilífu, eftir eyðingu hans. „ *Því að kaupmenn þínir voru miklir jarðarbúar* “. Það var með því að tæla hið mikla fólk á jörðinni að Róm gat útvíkkað kaþólska trú sína til margra þjóða á

jörðinni. Hún notaði þá sem fulltrúa trúarstarfs síns. Og niðurstaðan er sú að „*allar þjóðir hafa látið blekkjast af töfrum þínum*“. Hér vísar Guð til kaþólskra messu sem „*töfra*“ sem einkenna heiðna sértrú illra galdra og norna. Það er rétt að með því að nota endurteknar formúlur, fánýtar endurtekningar, gefur kaþólsk trú lítið svigrúm fyrir skapara Guð til að tjá sig. Hann reynir ekki einu sinni að gera það, vegna þess að hann kennir henni „*útlenskan guð*“ í *Dan.11:39* og *viðurkenndi hana aldrei sem þjón*; „prestakall sonar Guðs“, titill páfans, er því ekki prestur hans. Eftirfarandi vers mun gefa ástæðuna.

Vers 24: „*Og vegna þess að í henni fannst blóð spámannanna og heilagra og allra þeirra sem drepnir voru á jörðinni.*»

„... og vegna þess að blóð spámannanna, hinna heilögu fannst í því“: Hörð, ósveigjanleg, viðkvæm og grimm í gegnum sögu sína, hefur Róm lagt leið sína í gegnum blóð fórnarlamba sinna. Þetta átti við um heiðna Róm en einnig um Róm páfa sem lét konunga drepa andstæðinga sína, þjónana upplýsta af Guði sem þorði að fordæma djöfullegt eðli þess. Sumir voru verndaðir af Guði eins og Valdo, Wyclif og Luther, aðrir voru það ekki og þeir enduðu líf sitt sem píslarvottar trúarinnar, á stikum, kubbum, stoðum eða gálga. Hin spámannlegu horfur á að sjá virkni þess endanlega stöðvast getur aðeins glatt íbúa himins og sanna dýrtinga jarðarinnar. „... og allra þeirra sem drepnir hafa verið á jörðu“: Hver sem fellur þennan dóm veit hvað hann er að tala um, því hann hefur fylgst með gjörðum Rómar frá stofnun þess árið 747 f.Kr. Heimsástandið á síðustu dögum er síðasti ávöxturinn sem sigrandi og drottnandi Vesturlönd annarra þjóða jarðarinnar bera. Róm, þáverandi lýðveldisstjórn, eyddi þjóðum jarðar sem hún lagði undir sig. Fyrirmynd þessa samfélags hefur verið sú fyrirmynd 2000 ára sannrar og falskrar kristni. Síðan eyðilögðu heiðna Róm, Róm páfa ímynd friðar Krists og tóku frá mannkyninu fyrirmyndina sem hefði fært þjóðum hamingju. Með því að réttlæta slátrun hinna sönnu lamblærisveina Jesú Krists hefur það opnað leiðina að trúaráttökum sem leiða mannkynið til skelfilegrar þjóðarmorðsþriðju heimsstyrjaldar. Það er ekki að ástæðulausu sem íslamskir vopnaðir hópar sýna almennt hálsskurð. Þetta hatur á íslam er seint svar við stríðum krossferðanna sem Urban II hóf frá Clermont-Ferrand 27. nóvember 1095.

Opinberun 19: Bardaginn Harmagedón Jesú Krists

Vers 1: „ *Eftir þetta heyrði ég eins og mikla rödd mikils mannfjölda á himni, sem sagði: Hallelúja! Hjálpræði, dýrð og kraftur tilheyir Guði vorum.* ”

Í framhaldi af fyrri kafla 18, finna hinir endurleystu og vistuðu útvöldu sig á himnum, bera „ *nýja nafnið* “ sem táknar nýtt himneska eðli þeirra. Gleði og gleði ríkir og hinir trúföstu himnesku englar upphefja frelsarann Guð. Þessi „ *fjölmenni* „ *fjölmargir* “ eru frábrugðnir „ *múgnum sem enginn gat talið* “ sem vitnað er í 1 Op.7:9. Það táknar samkomu heilagra himneskra engla Guðs sem upphefja „ *dýrð* “ hans vegna þess að í 4. versu munu hinir jarðnesku útvöldu, táknadir með „ *24 öldungunum* “, bregðast við og staðfesta fylgni sína við ummælin sem höfð eru eftir með því að segja: „ *Amen!* » Sem þýðir: Sannarlega!

Röð hugtakanna „ *hjálpæði, dýrð, máttur* “ hefur sína rökfræði. „ *Hjálpræði* “ var gefið hinum jarðnesku útvöldu og heilögum englum sem gáfu skapara Guði „ *dýrð* “ sem, til að bjarga þeim, kallaði á guðlegan „ *kraft* “ hans til að tortíma sameiginlegum óvinum.

Vers 2: „ *Því að dómur hans eru sannir og réttlátir; Því að hann hefur dæmt skækjuna miklu, sem spillti jörðinni með saurlifnaði sínum, og hefnir blóðs þjóna hennar með því að krefjast þess af sinni hendi.* »

Hinir kjörnu embættismenn sem áttu það sameiginlegt að þorsta eftir sannleika og sönnu réttlæti eru nú fullkomlega sáttir og uppfylltir. Í blindu brjálæði sínu hélt mannkynið afskorið frá Guði að það gæti fært síðustu þjóðunum hamingju með því að milda mælikvarða réttlætisins; aðeins illt nýtti sér þetta val og réðst inn í allan líkama mannkynsins eins og gangrenn. Hinn góði og miskunnsami Guð sýnir í dómi sínum um „ *Babýlon hina miklu* “ að sá sem gefur dauðann verður að líða dauða. Þetta er ekki illgírni, heldur aðgerð réttlætis. Þannig að þegar það veit ekki lengur hvernig á að refsast hinum seku verður réttlætið að óréttlæti.

Vers 3: „ *Og þeir sögðu í annað sinn: Hallelúja! ...og reykur þess stígur upp um aldur og ævi.* »

Myndin er villandi vegna þess að „ *reykurinn* “ frá eldinum sem eyðilagði Róm mun hverfa eftir eyðingu þess. „ *Eóna aldanna* “ tilnefnir meginregluna um eilífðina sem snertir aðeins sigurvegara hinna alhliða himnesku og jarðnesku rauna. Í þessu orðatiltæki gefur orðið „ *reykur* “ til kynna eyðingu og orðatiltækið „ *alda alda* “ gefur því eilíf áhrif, það er endanlega eyðileggingu; hún mun aldrei standa upp aftur. Í versta falli gæti „ *reykur* “ stígið upp í huga hinna lifandi sem

minning um dýrðlega guðlega aðgerð sem Guð hefur framkvæmt gegn Róm, hinum blóðuga óvini.

Vers 4: „ *Og öldungarnir tuttugu og fjórir og verurnar fjórar féllu niður og tilbáðu Guð sitjandi í hásetinu og sögðu: Amen! Hallelúja!* »

Í sannleika sagt! Lof til YaHWÉH! ... segðu saman hinir endurleystu jarðarinnar og heimarnir sem hafa haldist hreinir. Tilbeiðsla á Guði einkennist af framhjáhaldi; lögmætt form sem er eingöngu frátekið fyrir það.

Vers 5: „ *Og rödd kom frá hásetinu, sem sagði: Lofið Guð vorn, allir þjónar hans, sem óttist hann, smáa og stóra!* »

Þessi rödd er „ *Michael* “, Jesús Krists, hinar tvær himnesku og jarðnesku tjáningar þar sem Guð opinberar sig sköpunarverkum sínum. Jesús segir: „ *Þú sem óttast hann* “, hann minnir þannig á „ *óttu* “ Guðs sem krafist er í boðskap fyrsta engilsins í Op.14:7. „ *Guðsóttinn* “ dregur aðeins saman skynsamlega afstöðu veru til skapara sinnar sem hefur vald lífs og dauða yfir henni. Eins og Biblían kennir í 1. Jóhannesarbréfi 4:17-18: „ *fullkominn kærleikur rekur óttann út* “: „ *Eins og hann er, svo erum vér og í þessum heimi: í þessu er kærleikurinn fullkominn í okkur, að vér megum treysta á daginn. af dómgreind. Ótti er ekki ástfanginn, en fullkomin ást rekur óttann út; því að ótta fylgir refsingu, og sá sem óttast er ekki fullkominn í kærleika* . Því meira sem hinn útvaldi elskar Guð, því meira hlýðir hann honum og því minni ástæðu hefur hann til að óttast hann. Útvaldir eru valdir af Guði úr hópi hinna smáu, eins og postularnir og auðmjúkir lærisveinar, en einnig úr hinum stóru eins og Nebúkadnesar konungi. Þessi konungur konunga síns tíma er fullkomið dæmi um að sama hversu frábær hann er meðal manna, þá er konungur aðeins veik skepna frammi fyrir almáttugum skapara Guði.

Vers 6: „ *Og ég heyrði eins og raust mikils mannfjölda, eins og hljóð margra vatna, og eins og þrumuhljóð, segja: Hallelúja! Því að Drottinn Guð vor almáttugur er kominn inn í sitt ríki.* »

Þetta vers tekur saman orðatiltæki sem þegar hafa sést. „ *Margir múgurinn* “ samanborið við „ *hljóð margra vatna* “ er táknaður með skapara sínum í Op.1:15. „ *Raddirnar* “ sem tjá sig eru svo „ *margar* “ að einungis er hægt að líkja þeim við urrið, „ *hávaðann frá þruma* .” “ *Hallelúja!*” Því að Drottinn Guð vor almáttugur er kominn inn í sitt ríki. » Þessi boðskapur markaði virkni „ *sjöunda básúnunnar* “ í Opb. 11:17: „ *og sagði: Vér þökkum þér, Drottinn Guð almáttugur, sem ert og sem var, því að þú hefur náð miklum krafti þínum og tekið ríki þitt til eignar.* ”

Vers 7: „ *Fögnum og gleðjumst og gefum honum dýrð; því að brúðkaup lambsins er komið og brúður hans hefur búið sig til,*

„ *Fögnuðurinn* “ og „ *gleðin* “ eru fullkomlega réttlæt看leg, vegna þess að tími „ *bardaga* “ er liðinn. Í himneskri „ *dýrð* “, „ *brúðurin* “, hefur söfnuðurinn hinna endurleystu útvöldu jarðarinnar sameinast „ *brúðguma* “ sínum, Kristi, hinum lifandi Guði „ *Mikael* “, YaHWÉH. Í viðurvist allra himneskra vina sinna munu hinir endurleystu og Jesús Kristur fagna „brúðkaupsveislu “ sem sameinar þá. „ *Brúðurinn undirbjó sig* “ með því að endurheimta alla guðdómlega sannleika sem kaþólska trúin lét hverfa í sinni útgáfu af kristinni trú. „ *Undirbúningurinn* “ hefur verið langur, byggður yfir 17 alda trúarsögu, en sérstaklega frá 1843, upphafsdegi guðlegrar kröfu um hinar ýmsu endurreisnar sem hafa orðið

nauðsynlegar, þ.e. . Þessum undirbúningi var lokið af síðustu andófsmönnum sjöunda dags aðventista sem voru áfram í velþóknun Guðs og ljósínu sem Jesús gaf honum til loka og þegar til ársbyrjunar 2021 þegar ég er að skrifa þessa útgáfu af ljósum þess.

Vers 8: „ *Og honum var gefið að klæða sig í björtu og hreinu líni. Því að fínt hör er réttlát verk hinna heilögu.* »

„ *Fínu lín* “ táknar „ *réttlát verk hinna* „sanna síðustu“ *heilögu* . Þessi „ *verk* “ sem Guð kallar „ *réttlát* “ eru ávöxtur guðlegra opinberana sem komu fram í röð frá 1843 og 1994. Þetta verk er nýjasti ávöxturinn sem opinberar guðlegan innblástur sem gefinn hefur verið síðan 2018 þeim sem hann elskar og blessar og „ *undirbúa* “ fyrir „ *brúðkaup* “ sem minnst er á í þessu versi. Ef Guð blessar „ *réttlát verk* “ *sannra* „ *heilaga* “ sinna , þvert á móti, bölvaði hann og barðist, þar til hann eyddi henni, herbúðum falskra dýrlinga sem „ *verk* “ þeirra voru „óréttlát“.

Vers 9: „ *Og engillinn sagði við mig: Skrifaðu: Sælir eru þeir sem kallaðir eru til brúðkaupskvöldverðar lambsins! Og hann sagði við mig: Þessi orð eru sönn orð Guðs .*

Þessa sælu er veitt hinum heilögu endurleystu með blóði Jesú Krists, en brautryðjendur þeirra höfðu áhyggjur af blóði Dan.12:12 (*Sælir eru þeir sem bíða til 1335 daga*) brautryðjendanna sem verða einmitt táknaðir með " 144.000 " eða 12 X 12 X 1000 af Apo.7. Að komast inn í himnaríki um eilífið er sannarlega ástæða fyrir mikilli hamingju sem mun gera þá sem hafa þetta tækifæri guðlega „ *hamingjusama* “ . Heppnin er ekki eini þátturinn í því að njóta góðs af þessum forréttindum, heldur býður Guð okkur upp á hjálpræðisboðið sem „annað tækifæri“ eftir arfleifið og fordæmingu erfðasyndarinnar. Loforðið um hjálpræði og framtíðar himneska gleði er staðfest sem munnleg skuldbinding Guðs sem er verðug trú okkar vegna þess að hann stendur varanlega við skuldbindingar sínar. Reynslurnar á síðustu dögum munu krefjast vissu þar sem vafi mun ekki lengur eiga sér stað. Hinir útvöldu verða að treysta á trú sem byggir á opinberuðu fyrirheitum Guðs vegna þess að það sem skrifað er er áður sagt. Þess vegna er Biblían, Heilög Ritning, kölluð: Orð Guðs.

Vers 10: „ *Og ég féll til fóta hans til að tilbiðja hann. en hann sagði við mig: Gættu þess að gera það ekki! Ég er samþjónn þinn og bræðra þinna sem hafa vitnisburð Jesú. Tilbiðja Guð. Því að vitnisburður Jesú er andi spádómsins.* »

Guð notar villu Jóhannesar til að opinbera okkur fordæmingu hans á kaþólsku trúnni sem kennir meðlimum hennar þessa tegund af tilbeiðslu á verunni. En það beinist einnig að mótmælendatrúnni sem einnig fremur þessa sök með því að heiðra hinn heiðna „dag sólarinnar“ sem erfður frá Róm. Engillinn sem talar við hann er án efa „Gabriel“, guðlegi trúboðsleiðtoginn nálægt Guði sem þegar birtist Daníel og Maríu, „staðgöngumóður“ Jesú. Eins háttsettur og hann er sýnir „Gabriel“ sömu auðmýkt og Jesús. Hann gerir aðeins tilkall til titilsins „ *félagi í þjónustu* “ Jóhannesar fram að síðustu kjörnu andófsfullu aðventistum lokatímans. Frá 1843 hafa hinir útvöldu með sér „ *vitnisburð Jesú* “ sem samkvæmt þessu versi táknar „anda spádómsins“. Aðventistar hafa, sér til taps, takmarkað þennan „ *spádómsanda* “ við verkið sem Ellen G. White, sendiboði

Drottins, vann á árunum 1843 til 1915. Þeir hafa þannig sjálfir sett takmörk fyrir ljósið sem Jesús gaf. Hins vegar er „ *andi spádómsins* “ varanleg gjöf sem stafar af ósviknu sambandi milli Jesú og lærisveina hans og sem byggir umfram allt á ákvörðun hans um að fela þjóni sem hann velur sér með öllu valdi guðdóms síns. Þetta verk ber vitni um þetta: „ *Spádómsandi* “ er enn mjög virkur og getur haldið áfram til enda veraldar.

Vers 11: „ *Þá sá ég himininn opinn, og sjá, þar birtist hvítur hestur. Sá sem reið á hann er kallaður trúr og sannur, og hann dæmir og berst í réttlæti.* »

Í þessu atriði tekur andinn okkur aftur til jarðar fyrir lokasigur og eyðileggingu „ *Babýlon hinnar miklu* “. Andinn sýnir augnablikið þegar hinn dýrlegi Kristur, þegar hann kemur aftur, stendur frammi fyrir jarðneskum uppreisnarmönnum. Í dýrðlegum Jesú Kristi kemur Guð út úr ósýnileika sínum: „ *himinninn er opinn* “. Hann birtist á myndinni af " *fyrsta innsigli* " í Opínb. 6:2, sem reiðmaður, leiðtogi, sem leggur af stað " *sem sigurvegari og sigra* " á " *hvítum hesti* " mynd af herbúðum sínum merktum hreinleika og heilagleika. . Nafnið „ *trúr og sannur* “ sem hann gefur sjálfum sér í þessu atriði setur atburðinn í framlengingu síðasta tímans sem spáð var undir nafninu „ *Laódíkeu* “ í Op.3:14. Þetta nafn þýðir „dæmt fólk“ sem er staðfest hér með nákvæmni: „ *Hann dæmir* “. Með því að tilgreina að hann „ *berist með réttlæti* “ kallar andinn fram augnablik „ *bardaga við Harmagedón* “ í Opínb. 16:16, þar sem hann berst gegn herbúðum óréttlætisins sem djöfullinn leiddi og sameinast af þeim heiður sem honum er veittur. „dagur sólarinnar“ sem er arfur frá Konstantínus I^{og} rómversk-kaþólskum páfa.

Vers 12: „ *Augu hans voru eins og eldslogi; á höfði hennar voru nokkrir tígli; hann hafði ritað nafn, sem enginn veit nema hann sjálfur;* »

Með því að þekkja samhengið á vettvangi getum við skilið að " *augu hans* " samanborið við " *eldloga* " horfa á skotmörk reiði hans, sameinuðu uppreisnarmennirnir " *búnir til bardaga* " síðan Op.9:7-9, þ.e.a.s. 1843. Merkingin á " *nokkrum tígli* " sem eru borin á " *höfuð hans* " verður gefin upp í 16. versu þessa kafla: hann er "Konungur *konunga og Drottinn drottna* ". " *skrifað nafn hans sem enginn þekkir nema hann sjálfur* " táknar eilíft guðlegt eðli hans.

Vers 13: „ *Og hann var klæddur í blóðlitað klæði. Nafn hans er orð Guðs.* »

Þessi „ *blóðlituðu flík* “ táknar tvennt. Hið fyrra er réttlæti hans sem hann öðlaðist með því að úthella sínu eigin „ *blóði* “ til endurlausnar útvöldu sína. En þessi fórn sem hann færði af fúsum og frjálsum vilja til að bjarga sínum útvöldu krefst dauða árásmanna þeirra og ofsækjenda. „ *Klíkan* “ hans verður aftur þakin „ *blóði* “, en að þessu sinni mun það vera óvinir hans „ *troðnir í vínþrúgum reiði Guðs* “ samkvæmt Jesaja 63 og Opínb. 14:17 til 20. Þetta nafn „ *Orð Guðs* “ sýnir mikilvægi jarðneskrar þjónustu Jesú og opinberana hans sem gefnar eru í röð á jörðu og af himni eftir upprisnu hans. Frelsari okkar var Guð sjálfur falinn í jarðneskum svip. Varanleg kennsla hans sem kjörnir embættismenn hans fá mun gera gæfumuninn á björguðu búðunum og týndu búðunum.

Vers 14: „ *Herirnir á himnum fylgdu honum á hvítum hestum, klæddir fínu hör, hvítum, hreinum.* »

Myndin er glæsileg, " hvíti " hreinleikans einkennir heilagleika herbúða Guðs og fjölda þeirra engla sem hafa verið trúfastir. „ *Fína línið* “ opinberar „ réttlát “ og hrein verk þeirra.

Vers 15: „ *Úr munnni hans kom beitt sverð til að slá þjóðirnar. hann mun hirða þá með járnsprotu; og hann mun troða vínþröng hinnar brennandi reiði hins alvalda Guðs .* ”

„ *Orð Guðs* “ nefndi Biblíuna, heilaga „ *orð* “ hennar sem sameinaði kennslu hennar sem leiðbeindi hinum útvalda í guðlegum sannleika sínum. Á endurkomudegi hans kemur „ *Orð Guðs* “ *eins og* „ *beitt sverð* “ til að drepa uppreisnargjarna, mótmælandi, þrjótandi óvini sína, reiðubúna að úthella blóði þeirra síðustu útvöldu. Eyðing óvina hans lýsir upp orðatiltækinu „ *hann mun stjórna þeim með járnsprotu* “ sem táknar einnig dómsverkið sem framkvæmt er af hinum útvöldu sem munu sigrast samkvæmt Op.2:27. Áætlun guðlegrar hefndar sem kallast „ *árgangur* “ í Op. 14:17 til 20 er aftur staðfest hér. Þetta þema er þróað í Jes.63 þar sem andinn tilgreinir að Guð starfi einn án nokkurs manns með sér. Ástæðan er sú að kjörnir embættismenn sem þegar hafa verið fluttir til himna verða ekki vitni að dramatíkinni sem herjar á uppreisnarmenn.

Vers 16: „ *Hann hafði á klæði sínu og á læri sínu nafn skrifað: Konungur konunga og Drottinn drottna.* »

„ *Fötin* “ tákna verk lifandi veru og „ *lærið* “ gefur til kynna styrk hans og kraft, því mikilvægt smáatriði, hann birtist sem knapi, og að standa á hesti, vöðvar „*læranna* “ , flestar manneskjur eru settar á hausinn og gera aðgerðir mögulegar eða ekki. Ímynd hans sem hestamanns var mikilvæg í fortíðinni þar sem þetta var útlitið sem bardagakappar sýndu. Í dag sitjum við eftir með táknmynd þessarar myndar sem segir okkur að knapinn er kennari sem drottinn yfir hópi manna sem táknaður er með „*hestinum* “ . Sá sem Jesús stígur upp varðar útvöldu sína sem nú eru dreifðir um alla jörðina. Nafn hans „ *Konungur konunga og Drottinn drottna* “ er viðfangsefni sannrar huggunar fyrir ástkæra útvöldu sína sem lúta óréttlátri fyrirskipun konunga og drottna jarðarinnar. Þetta efni á skilið skýringar. Fyrirmynd jarðnesks konungsríkis var ekki hönnuð á meginreglum sem Guð hefur samþykkt. Sannarlega gaf Guð Ísrael, **samkvæmt beiðni sinni** , að vera stjórnað á jörðu af konungi, ég vitna í, „*eins og hinar heiðnu þjóðirnar*“ sem voru til á þeim tíma. Guð svaraði aðeins beiðni óguðlegra hjörta þeirra. Vegna þess að á jörðinni er besti konungurinn aðeins „*viðurstyggð*“ vera sem „ *uppsker þar sem hann sáði ekki* “ og sá sem þekkir Guð bíður ekki eftir að vera steipt af stóli af þjóð sinni áður en hann endurbætir sjálfan sig. Fyrirmyndin sem Jesús setti fram fordæmir fyrirmyndina sem heimskir, fáfróðir og vondir hafa sent á jörðu frá kynslóð til kynslóðar. Í himneskum heimi Guðs er leiðtogi þjónn þjóðar sinnar og hann fær alla sína dýrð af þeim. Lykillinn að fullkominni hamingju er til staðar, því engin lifandi vera þjáist vegna náungans. Í dýrðlegri endurkomu sinni kemur Jesús til að tortíma óguðlegum konungum og drottnum og illsku þeirra, sem þeir kenna honum með því að halda því fram að valdatíð þeirra sé guðlegur réttur. Jesús mun kenna þeim að svo er ekki; til þeirra, en líka mannfjöldans sem réttlætir óréttlæti sitt. Þetta er skýringin á „*líkingunni um talenturnar*“ sem síðan er uppfyllt og beitt.

Eftir átökin

Vers 17: „ Og ég sá engil standa í sólinni. Og hann hrópaði hárrí röddu og sagði við alla fuglana, sem flugu um miðjan himininn: Komið, safnast saman til hinnar miklu kvöldmáltíðar Guðs ,

Jesús Kristur " Mikael " kemur í mynd sólartáknis guðdómlegs ljóss til að berjast við falskristna tilbiðjendur sólguðsins sem réttlætir breytingu á hvíldardegi sem Konstantínus keisari ¹ . Í viðureign sinni við Krist Guð munu þeir uppgötva að lifandi Guð er ógnvekjandi en sólguð þeirra. Með hárrí röddu kallar Jesús Kristur saman ránfugla.

Athugið : Ég verð aftur að tilgreina hér að uppreisnarmenn vilja ekki tilbiðja sólarguðdóminn á meðvitaðan og sjálfviljugan hátt, en þeir vanmeta þá staðreynd að fyrir Guð, fyrsti dagurinn sem þeir heiðra fyrir vikulega hvíld sína heldur saurgun heiðingjans hans. notkun þátíðar. Á sama hátt sýnir val þeirra mikla fyrirlitningu á þeirri tímaskipan sem hann kom á frá upphafi sköpunar sinnar á jörðinni. Guð telur dagana sem markast af snúningi jarðar á ás sínum. Í afskiptum sínum fyrir þjóð sína Ísrael, minntist hann á röð vikunnar með því að gefa til kynna, með því að nefna hana, sjöunda daginn sem kallaður er „hvíldardagur“. Margir trúa því að þeir geti verið réttlætir af Guði vegna einlægni þeirra. Hvorki einlægni né sannfæring er mikils virði fyrir þá sem véfengja sannleikann sem Guð tjáir skýrt. Sannleikur þess er eini staðallinn sem leyfir sátt með trú á frjálsa fórn Jesú Krists. Persónulegar skoðanir eru hvorki heyrt né viðurkennt af skaparanum, Biblían staðfestir þessa meginreglu með þessu versí úr Jesaja 8:20: „ Til lögmálsins og vitnisburðarins! Ef við tölum ekki svona, þá verður engin döggun fyrir fólkið ."

Tvær „ veislur “ eru undirbúnar af Guði: „ brúðkaupsmáltíð lambsins “, en gestir þeirra eru hinir útvöldu sjálfir, þar sem þeir tákna „ brúðurina “ sameiginlega. Önnur „ veislan “ er af hinnar makaberu gerð og þeir sem njóta hennar eru aðeins „ ránfuglar “, hrægammar, kondórar, flugdrekar og aðrar tegundir tegundarinnar.

Vers 18: " Að eta hold konunga, hold herforingja, hold kappa, hold hesta og þeirra sem á þeim ríða, hold allra, frjálsra og þræla, smáa og stórra." »

Eftir eyðingu alls mannkyns verður enginn eftir til að leggja líkin undir jörðina og samkvæmt Jer.16:4, " mun þeim dreift eins og saur á jörðina ." Leyfðu okkur að finna allt versíð sem kennir okkur örlögin sem Guð geymir þeim sem hann bolver: „ Þeir munu deyja niðurkomnir af veikindum; þeim verða ekki gefin tár eða greftrun; þeir verða eins og saur á jörðu; þeir munu farast fyrir sverði og hungri. og hræ þeirra munu verða fuglum himinsins og dýrum jarðarinnar til fæða ." Samkvæmt upptalningu andans í þessu versí 18, kemst enginn maður undan dauðanum. Ég minnst þess að „ hestarnir “ tákna fólkið undir forystu borgaralegra og trúarlegra leiðtoga sinna samkvæmt Jakobsbréfinu 3:3: „ Ef við leggjum bitann í munninn á hestunum svo að þeir hlýði okkur, þá beinum við líka öllum líkama þeirra. »

Vers 19: „ Og ég sá dýrið og konunga jarðarinnar og hersveitir þeirra safnast saman til að heyja stríð við þann sem sat á hestinum og gegn her hans. »

Við höfum séð að „ orrustan við Harmagedón “ var andleg og að á jörðinni fólst þáttur hennar í því að úrskurða um dauða allra síðustu sanna þræla Jesú Krists. Þessi ákvörðun var tekin fyrir endurkomu Jesú Krists og uppreisnarmenn

voru vissir um val sitt. En þegar það tók gildi, opnaðist himinninn og opinberaði hinn guðlega hefnda Krists og englaheir hans. Það er því ekki lengur hægt að berjast. Enginn getur barist gegn Guði þegar hann birtist og niðurstaðan er það sem Opínb.6:15-17 opinberaði okkur: „ *Konungar jarðarinnar, hinir miklu, herforingjarnir, ríkir, völdugir, allir þrælur og hinir frjálsum földu sig í hellunum og í klettunum í fjallinu. Og þeir sögðu við fjöllin og klettana: Fallið yfir oss og felið oss fyrir augliti hans, sem í hásetinu situr, og fyrir reiði lambsins. Því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn, og hver fær staðist?* » Við síðustu spurningunni er svarið: kjörnir embættismenn sem ætluðu að drepa af uppreisnarmönnum; útvaldir helgaðir af trúmennsku sinni við hinn helga hvíldardag sem spáði sigri Jesú yfir öllum óvinum hans og hinum endurleystu.

Vers 20: „ *Og dýrið var tekið, og með því falsspámaðurinn, sem hafði gjört tákni fyrir því, sem hafði afvegaleidd þá, sem tóku merki dýrsins og tilbáðu líkneski þess. Þeim var báðum kastað lifandi í vatnið brennandi í eldi og brennisteini.* »

Athygli! Andinn opinberar okkur endanleg örlög síðasta dómsins þegar Guð undirbýr hann fyrir " *dýrið og falsspámanninn* " þ.e.a.s. kaþólsku trúna og mótmælendatru sem falsaðventistar hafa sameinast síðan 1994. Fyrir " *vatnið sem brennur í eldi og brennisteinn* " mun aðeins hylja jörðina í lok sjöunda árbúsundsins til að tortíma og tortíma syndurum, endanlega, eftir síðasta dóminn. Þetta vers opinberar okkur hina dásamlegu tilfinningu fyrir fullkomnu réttlæti skapara Guðs okkar. Það sýnir muninn á raunverulegum gerendum og fórnarlömbum sem eru blekkir en sekir vegna þess að þeir bera ábyrgð á vali sínu. Trúarlegum höfðingjum er „ *varpað lifandi í eldsdikið* “ vegna þess að samkvæmt Op. 14:9, hvettu þeir menn og konur jarðarinnar til að heiðra „ *merki dýrsins* “ sem refsing var tilkynnt um.

Vers 21: „ *Og hinir voru drepnir fyrir sverði, sem kom út af munni þess, sem á hestinum sat. og allir fuglarnir voru saddir á holdi sínu* “

Þessir „ *hinir* “ varða ókristna eða trúlausa menn sem fylgdu alþjóðahreyfingunni og hlýddu almennum skipunum án persónulegrar þátttöku í aðgerðum kristinna trúaruppreisnarmanna. Þeir eru ekki huldur af réttlæti blóðsins sem Jesús Kristur úthelsti, þeir lifa ekki endurkomu Krists af en eru engu að síður drepnir af orði hans sem táknað er með " *sverði sem gekk út úr munni hans* ". Þessar fallnu verur, sem eru sjónarvottar að útliti hins sanna Guðs, munu koma til síðasta dómsins en þær munu ekki þjást af langvarandi dauða „*elddíksins*“ sem er frátekið fyrir hina miklu trúarlegu sökudólgur sem voru virkir í uppreisninni. Eftir að hafa staðið frammi fyrir dýrð hins mikla skapara Guðs, hins mikla dómara, verður þeim skyndilega útrýmt.

Opinberunarbókin 20: **Þúsund ár sjöunda árbúsundsins** **og síðasti dómurinn**

Djöfulsins refsing

Vers 1: „ *Pá sá ég engil stíga niður af himni, með lykilinn að botnlausu gryfjunni og mikla keðju í hendi.* »

“ *Engill* “ eða sendiboði Guðs “ *stígur niður af himni* “ til jarðar sem, svipt hvers kyns jarðnesku, mannlegu og dýralífi, tekur hér upp nafn sitt “ *hyldýpi* “ sem táknar það í 1. Mós.1:2. „ *Lykillinn* “ opnar eða lokar aðgangi að þessu auðn landi. Og „ *fjötran mikla* “ sem er í „ *hendi hans* “ gerir okkur kleift að skilja að lifandi vera verður hlekkjað á eyðijörðinni sem verður fangelsi hans.

Vers 2: „ *Hann greip drekann, hinn forna höggorm, sem er djöfullinn og Satan, og batt hann í þúsund ár.* »

Í orðatiltækin sem tákna „ *Satan* “, hinn uppreisnargjarna engil, í Opinb. 12:9. Þeir minna okkur á mjög mikla ábyrgð hans á þjáningunum sem uppreisnarmennska hans veldur; líkamleg og siðferðileg þjáning og sársauka sem ríkjandi hefur lagt á manneskjuna sem eru háðir innblæstri hans og áhrifum vegna þess að þeir voru jafn slæmir og hann. Sem „ *dreki* “ stýrði hann heiðnu keisaraveldi Róm, og sem „ *ormur* “, páfatrúarkristnu Róm, en afhjúpaður á tímum siðbótarinnar, hagaði hann sér aftur sem „ *dreki* “ sem þjónað var af vopnuðum kaþólskum og mótmælendasamtökum og „drekagöngunum“. “ eftir Lúdvík XIV. Frá herbúðum djöfullegra engla er „ *Satan* “ sá eini sem lifði af, á meðan hann bíður friðþægingardauða hans við síðasta dóm, mun hann halda lífi í önnur „ *þúsund ár* “ einangraður, án nokkurrar snertingar við neina veru, á jörðinni sem hefur verða formlaust og eyðimerkurfangelsi, tóm, byggt aðeins af niðurbrotnum líkum og beinum manna og dýra.

Engill undirdjúpsins á auðninni jörð: tortímingar Opb.9:11 .

Vers 3: „ *Hann kastaði honum í botnlausu gryfjuna og lokaði og innsiglaði innganginn fyrir ofan hann, svo að hann myndi ekki frammar afvegaleiða þjóðirnar fyrr en þúsund árin væru liðin. Eftir það verður að leysa hann um stund.* »

Myndin sem gefin er er nákvæm, Satan er settur á eyðijörðina undir skjóli sem kemur í veg fyrir að hann komist til himna; þannig að hann lendir í takmörkunum mannlegs viðmiðs hvers tjóns hann olli eða hvatti til. Hinar lifandi verur, himneskir englar og menn sem hafa orðið englar aftur á móti eru fyrir ofan hann, á himni sem hann hefur ekki lengur aðgang að síðan Jesús Kristur sigraði synd og dauða. En ástand hans hefur versnað því hann hefur ekki lengur neinn félagsskap, engan engan, engan mann. Á himnum eru „ *þjóðirnar* “ sem þetta vers vitnar í án þess að nefna „jörðina“. Þetta er vegna þess að endurleystir þessara þjóða eru allir á himnum í Guðs ríki. Hlutverk “ *keðjunnar* ” kemur þannig í ljós; það neyðir hann til að vera einn og einangraður á jörðinni. Í guðdómlegu áætluninni mun djöfullinn vera fangi í “ *þúsund ár* ” í lok þeirra verður hann látinn laus, hafa aðgang og samband við óguðlegu dánunni upprisu í annarri upprisu, fyrir “seinni *dauða* ” hins síðasta. dómur, á jörðinni sem mun þá, í augnablikinu, verða byggð aftur. Hann mun enn og aftur leggja undir sig hinar fordæmdu uppreisnarþjóðir til einskis tilrauna til að berjast gegn hinum endurleystu heilögu englum og Jesú Kristi hinum mikla dómara.

Hinir endurleystu dæma hina óguðlegu

Vers 4: „ Og ég sá háseti; og þeim sem þar sátu var gefið vald til að dæma. Og ég sá sálir þeirra, sem höfðu verið hálshöggvir vegna vitnisburðar Jesú og vegna orðs Guðs, og þeirra, sem ekki höfðu tilbeiðið dýrið né líkneski þess, og höfðu ekki fengið merkið á enni þeirra og á þeirra. hendur. Þeir vöknudu til lífsins og ríktu með Kristi í þúsund ár .”

„ Þeir sem sitja í hásetum “ hafa konunglegt „ vald “ til að dæma . Þetta er mikilvægur lykill til að skilja merkinguna sem Guð gefur orðinu „ konungur “. Nú, í ríki sínu, í Jesú Kristi „ Míkael “, deilir Guð dómgreind sinni með öllum mannskepnunum sínum sem eru endurleystar af jörðinni. Dómur hinna jarðnesku og himnesku óguðlegu verður sameiginlegur og deilt með Guði. Þetta er eini þátturinn í konungdómi hinna endurleystu útvöldu. Drottun er ekki frátekin flokki útvalinna, heldur öllum, og andinn minnir okkur á að á þeim tíma sem liðinn er á jörðinni voru fyrst hræðilegar morðofsóknir sem hann kallar fram með tilvitnun: „sálir þeirra sem höfðu verið hálshöggvir vegna þess að af vitnisburði Jesú og vegna orðs Guðs “; Páll var einn þeirra. Andinn kallar þannig fram kristna fórnarlömb rómverskrar heiðni og óumburðarlyndrar rómverskrar páfatrúar sem virkaði á árunum 30 til 1843. Síðan beinist hann að síðustu útvöldu sem ógnað er dauða af „dýrinu sem rís af jörðu“ í Apó .13 : 11 -15, á síðustu stundu jarðtíma; á árinu 2029 til fyrsta vordags fyrir páska árið 2030.

Í samræmi við boðun „ sjöunda básúnunnar “ í Opínb. 11:18, „ er kominn tími til að dæma hina dánun “ og þetta er notagildi tímans „ þúsund ára “ sem vitnað er í í þessu vers 4. Þetta mun vera atvinna hinna endurleystu sem hafa gengið inn í himneska eilífð Guðs. Þeir verða að „ dæma “ vonda menn og fallna himneska engla. Páll segir í 1Kor.6:3: „ Vitið þér ekki að vér munum dæma englana? Og hversu miklu frekar ættum við ekki að dæma hluti þessa lífs? »

Önnur upprisan fyrir fallna uppreisnarmenn

Vers 5: „ Hinir dauðu lifðu ekki aftur fyrr en þúsund árin voru liðin. Þetta er fyrsta upprisan. »

Passaðu þig á gildrunni! Setningin „ Hinir dánun lifnuðu ekki aftur til lífsins fyrr en þúsund árin voru liðin “ er svig og orðatiltækið sem fylgir henni „ Það er fyrsta upprisan “, varðar hina fyrstu dánun í Kristi upprisinn. Í upphafi „ það er fyrsta upprisan “. þúsund ár “ sem vitnað er í. Svigurinn kallar fram án þess að nefna það boðun um aðra „ upprisu “ sem er frátekin óguðlegum dauðum sem munu rísa upp í lok „ þúsund ára “ fyrir síðasta dóminn og dauðarefsingu „ elds- og brennisteinsdíkíð “; sem framkvæmir „ seinni dauðann “.

Vers 6: „ Sælir og heilagir eru þeir sem taka þátt í fyrstu upprisunni! Annar dauðinn hefur ekkert vald yfir þeim; en þeir munu vera prestar Guðs og Krists og munu ríkja með honum í þúsund ár. »

Þetta vers dregur mjög einfaldlega saman opinberaðan réttlátan dóm Guðs. Sælu er beint til hinna sönnu útvöldu sem taka þátt í upphafi „ þúsund ára “ í „ upprisu dauðra í Kristi “. Þeir munu ekki koma til dóms heldur verða sjálfir dómáttarar í dómnum sem Guð skipulagði á himnum í „ þúsund ár “. Boðað „ veldi “ „ þúsund ára “ er aðeins „ veldi “ dómastarfsemi og takmarkast við þessi „ þúsund ár “. Eftir að hafa gengið inn í eilífðina þurfa hinir útvöldu ekki að óttast eða þjást „ hinn dauðann “, því þvert á móti eru það þeir sem munu láta hina

óguðlegu dauðu sem dæmdir verða fyrir hann. Og við vitum að þetta eru mestu og óguðlegustu, grimmir og morðóðir trúarlegir sökudólgarnir. Hinir kjörnu dómara verða að ákveða lengd þjáningartímans sem hver af þeim verum sem dæmdar eru verða að upplifa, fyrir sig, í því ferli að eyða „hinum dauða“, sem á ekkert sameiginlegt með núverandi fyrsta jarðneska dauða. Því að það er skaparinn Guð sem gefur eldi mynd eyðingarverkunar hans. Eldur hefur engin áhrif gegn himintunglum og jarðneskum líkómum sem Guð verndar, eins og reynsla þriggja féлага Daníels sannar í Daníel 3. Fyrir síðasta dóminn mun líkami upprisunnar bregðast öðruvísi við en núverandi jarðneski líkami. Í Markúsarguðspjalli 9:48 opinberar Jesús sérstöðu sína fyrir okkur og sagði: „*þar sem ormur þeirra deyr ekki og þar sem eldurinn slokknar ekki*“. Rétt eins og hringir líkama ánamaðka haldast hver fyrir sig líflegur, mun líkami hinna fordæmdu búa yfir lífi allt að síðasta atómi sínu. Hraði neyslu þeirra mun því ráðast af lengd þjáningartímans sem hinir heilögu dómara og Jesús Kristur ákveða.

Lokaátökin

Vers 7: „*Þegar þúsund ár eru liðin, mun Satan losna úr fangelsi sínu.*»

Í lok „þúsund ára“, í stuttan tíma, mun hann finna félagsskap aftur. Þetta er stund seinni „*upprisunnar*“ sem er frátekin jarðneskum uppreisnarmönnum.

Vers 8: „*Og hann mun fara út til að afvegaleiða þjóðirnar, sem eru á fjórum hornum jarðar, Góg og Magóg, til að safna þeim saman til stríðs. Fjöldi þeirra er eins og sandur sjávar.*“

Þetta fyrirtæki er „*þjóðirnar*“ sem reistu upp um alla jörðina eins og formúlan „hornanna **fjögur**“ *gefur til kynna. jarðar*“ eða fjórir aðalpunktar sem gefa aðgerðinni alhliða karakter. Slík samkoma hefur ekkert að bera saman, nema á vettvangi stríðsstefnunnar líkist þriðju heimsstyrjöldinni átök „*sjötta básúnnar*“ í Rev.9:13. Það er þessi samanburður sem leiðir til þess að Guð gefur þeim sem eru samankomnir við lokadóminn nöfnin „Gog og Magog“ sem upphaflega er vísað til í Esek.38:2, og þar á undan í 1. Mós.10:2 þar sem „Magog“ er annar sonur Jafet. ; en örlítið smáatriði sýnir aðeins samanburðarþátt þessarar upphrópunar, því í Esekíel er Magog land Góg, og það tilnefni Rússland sem mun taka til starfa, í þriðju heimsstyrjöldinni, mesta fjölda hermanna allra tíma. stríðssaga; sem réttlætir gífurlega stækkun sína og hraða landvinninga á löndum á meginlandi Vestur-Evrópu.

Andinn ber þá saman við „*sand hafsins*“ og leggur þannig áherslu á mikilvægi fjölda fórnarlamba síðasta dóms. Það er líka skírskotun til undirgefni þeirra við djöfulinn og mannlega umboðsmenn hans sem opinberað er í Opinb. 12:18 eða 13:1 (fer eftir biblíuútgáfu): þegar við tölum um "drekan" lesum við: "Og hann stóð á sandinum . *af sjónum.* "

Satan er óforbetranlegur uppreisnarmaður og byrjar aftur að vona að honum takist að sigra her Guðs og hann tælir hina dæmdu mennina með því að sannfæra þá um að taka þátt í baráttunni gegn Guði og útvöldu hans.

Vers 9: „*Og þeir fóru upp á yfirborð jarðar og umkringdu herbúðir hinna heilögu og hina elskuðu borg. En eldur kom niður af himni og eyddi þeim.*» En landvinningur þýðir ekkert lengur þegar við getum ekki náð andstæðingnum af því að hann er orðinn ósnertanlegur; eins og félagar Daníels getur hvorki eldur né

neitt annað skaðað þá. Og þvert á móti, „eldurinn af himni“ slær þá jafnvel í „herbúðum hinna heilögu“ sem hann hefur engin áhrif á. En þessi eldur „eyðir“ óvini Guðs og hans útvöldu. Í Sakaríá 14 spáir andinn um stríðin tvö sem eru aðskilin með „þúsund árum“. Það sem á undan og er framkvæmt með „sjötta básúnunni“ er sett fram í versum 1 til 3, restin varðar annað stríðið sem fram fór á stundu síðasta dóms, og eftir það, alheimsregluna sem komið var á á nýju jörðinni. Í 4. versu kallar spádómurinn fram niðurgöngu Krists og útvalinna hans til jarðar með þessum orðum: „Fætur hans munu þann dag standa á ólífufjallinu, sem er gegnt Jerúsalem, austanmegin; ólífufjallið mun klofna í miðju, til austurs og vesturs, og mjög stór dal mun myndast: helmingur fjallsins mun hopa til norðurs og helmingur í suður. » Herbúðir hinna heilögu síðasta dóms eru þannig auðkenndar og staðsettar. Við skulum athuga að það er aðeins við lok hinna himnesku „þúsundára“ sem „fætur“ Jesú munu „leggjast“ á jörðina, „á ólífufjallinu sem er gegnt Jerúsalem, austanmegin“ . . Rangtúlkað gaf þetta vers tilefni til rangrar trúar um jarðneska stjórnartíð Jesú Krists á „þúsundinu“.

Vers 10: „Og djöflinum, sem blekkti þá, var kastað í dikið elds og brennisteins, þar sem dýrið og falsspámaðurinn eru. Og þeir munu kveljast dag og nótt um aldir alda. »

Það er kominn tími til að hrinda í framkvæmd dómi trúarlegra uppreisnarmanna sem opinberaður er í Op.19:20. Í samræmi við tilkynningu þessa verss eru „djöfullinn, dýrið og falsspámaðurinn“ saman „kastað lifandi í dikið elds og brennisteins“ sem stafar af verkun „eldsins af himni“ sem bætt var við. við þetta er bráðna neðanjarðarkvika sem losnar við brot í jarðskorpunni yfir öllu yfirborði plánetunnar. Jörðin tekur þá á sig útlit „sólarinnar“ en „eldur“ hennar eyðir hold uppreisnarmanna, sem sjálfir eru dýrkendur (meðvitundarlausir en sekir) um sólina sem Guð hefur skapað. Það er í þessari aðgerð sem hinir jarðnesku og himnesku sökudólgar þjást af „kvölum“ hins „seinni dauða“ sem spáð var síðan Op.9:5-6. Ósanngjarn stuðningur sem falsandi hvíldardagurinn veitti olli þessum hræðilegu endalokum. Vegna þess að sem betur fer fyrir hina fordæmdu, hversu langur sem hann kann að vera, hefur „seinni dauðinn“ einnig endi. Og orðatiltækið „að eilífu“ á ekki við um „kvalirnar“ sjálfar heldur um eyðileggjandi afleiðingar „eldsins“ sem veldur þeim, því þetta eru afleiðingarnar sem verða endanlegar og eilífar.

Meginreglur síðasta dóms

Vers 11: „Þá sá ég mikið hvítt háseti og þann sem á því sat. Jörðin og himinninn flýðu undan augliti hans, og enginn staður fannst fyrir þá.“

„Hvítur“ af fullkomnum hreinleika, „mikla háseti“ þess er ímynd hinnar fullkomlega hreinu og heilögu persónu Guðs, skapara alls lífs og hluta. Fullkomnun þess þolir ekki nærveru „jarðar“ í eyðilagðri og neysludri hlið hennar sem síðasti dómurinn gaf henni. Ennfremur, illmenni af öllum uppruna hafa verið eytt, tími táknanna er liðinn og himneski alheimurinn og milljarðar stjarna hans hafa ekki lengur ástæðu til að vera til; „himinn“ jarðvíddar okkar og allt sem það inniheldur er því útrýmt, horfið í ekkert. Það er kominn tími á eilíft líf á eilífum degi.

Vers 12: „ Og ég sá dauða, bæði stóra og smáa, standa frammi fyrir hásetinu. Bækur voru opnaðar. Og önnur bók var opnuð, sem er bók lífsins. Og hinir dauðu voru dæmdir eftir verkum sínum, eftir því sem skrifað er í þessum bókum. »

Þessir „ dauðu “ sem fundnir voru sekir voru reistir upp fyrir endanlegan dóm. Guð gerir enga undantekningu fyrir neinn, réttlátur dómur hans hefur áhrif á „ stóra “ og „ smáa “, hina ríku og fátæku og leggur á þá sömu örlög, dauða, í fyrsta skipti á ævinni, jafnréttissinna.

Þessar vísur sem fylgja gefa upplýsingar um verkun síðasta dómsins. Þegar spáð er í Dan.7:10, eru „ bækur “ vitnisburða englanna „ opnar “ og þessi ósýnilegu vitni tóku eftir mistökum og glæpum sem framdir voru af hinum dæmdu og eftir að hinir útvöldu og Jesús Kristur dæmdu hvert mál. endanlegur óafturkallanlegur endanlegur dómur var samþykktur samhljóða. Þegar endanlegur dómur er kveðinn upp verður kveðinn upp dómur.

Vers 13: „ Hafíð gaf frá sér hina dánu, sem í því voru, dauðinn og helvítin afhentu hina dánu, sem í þeim voru. og hver var dæmdur eftir verkum sínum. »

Meginreglan sem er skilgreind í þessu versí á við um báðar upprisurnar. Hinir „ dauðu “ hverfa í „ hafíð “ eða á „landið“; Það eru þessir tveir möguleikar sem eru tilgreindir í þessu versí. Við skulum taka eftir forminu „ hafði af hinum dauðu “ sem „jörð“ er framkölluð með. Því að sannarlega er þetta nafn réttlætlegt, þar sem Guð hefur lýst yfir syndugum manni: „ Þú ert mold og að dufti skalt þú hverfa aftur “ í 1. Mós.3:19. Hið „ hafði “ er því „ ryk “ „jarðar“. Dauðinn hefur stundum eytt manneskjum með eldi sem eru því ekki „ skilin í mold “ samkvæmt venjulegum greftrunarsíð. Þess vegna tilgreinir andinn, án þess að útiloka þetta tilfelli, að „ dauðinn “ sjálfur muni skila þeim sem hann hefur slegið í hvaða mynd sem er; með því að skilja upplausnina af völdum kjarnorkuelda sem skilur ekki eftir sig snefil af fullkomlega sundruðum mannlíkama.

Vers 14: „ Og dauðanum og helvíti var kastað í eldsdíkíð. Þetta er annar dauðinn, eldsdíkíð. »

„ Dauðinn “ var meginregla algerlega andstæð lífsreglunni og tilgangur hennar var að útrýma verum sem lífsreynsla þeirra var dæmd og fordæmd af Guði. Eini tilgangur lífsins er að kynna fyrir Guði nýjan frambjóðanda fyrir val hans á eilífum vinum. Eftir að þetta val átti sér stað og hinum óguðlegu hafa verið eytt, „ dauðinn “ og „jörðin“ „ hafðu hinir dánu “ ekki lengur neina ástæðu til að vera til. Eyðileggingarreglur þessara tveggja hluta eru sjálfar eytt af Guði. Eftir „ elddíkíð “ skapast pláss fyrir lífið og hið guðdómlega ljós sem lýsir upp verur þess.

Vers 15: „ Hver sem fannst ekki ritaður í lífsins bók, var kastað í eldsdíkíð. »

Þetta vers staðfestir það, Guð hefur sannarlega sett fyrir mannum aðeins tvær leiðir, tvo kosti, tvö örlög, tvö örlög (5. Mós.30:19). Nöfn hinna útvöldu hafa verið þekkt af Guði frá stofnun heimsins eða jafnvel lengra, frá forritun verkefnis hans sem miðar að því að útvega frjálsar og sjálfstæðar skepnur fyrir fyrirtæki. Þetta val átti eftir að kosta hann hræðilegar þjáningar í líkama holdsins en þrá hans eftir að ást væri meiri en óttinn, hann hóf verkefnið sitt og vissi fyrirfram nákvæma uppfyllingu sögu okkar um himnesk líf og jarðneska líf. Hann vissi að

fyrsta skepna hans myndi einn daginn verða dauðlegur óvinur hans. En hann gaf honum, þrátt fyrir þessa vitneskju, alla möguleika á að hætta við verkefnið sitt. Hann vissi að það var ómögulegt en hann lét það gerast. Hann þekkti þannig nöfn hinna útvöldu, gjörðir þeirra, vitnisburð allt lífs þeirra og leiðbeindi og leiddi þá til sín hvern á sínum tíma og tíma. Aðeins eitt er ómögulegt fyrir Guð: óvart.

Hann þekkti líka nöfn fjöldans áhugalausra, uppreisnargjarnra, skurðgoðadýrkandi mannskepna sem æxlunarferlið mannsins hefur skapað. Munurinn á dómi Guðs sem opinberaður er í Op.19:19-20 á við um allar skepnur hans. Sumir þeirra sem eru minna sekir verða drepnir af „ *orði Guðs* “ án þess að upplifa „ *kvalir elds annars dauða* “ sem eru eingöngu ætlaðar kristnum og gyðingum trúarlegum sökudólgum. En önnur „ *upprisan* “ varðar allar mannskepnur hans, fæddar á jörðu og englar skapaðar á himni, því að Guð lýsti yfir í Róm.14:11: „*Því að ritad er: Svo sannarlega sem ég lifi, segir Drottinn, hvert kné mun beygja sig fyrir mér. , og sérhver tunga mun veita Guði dýrð .*”

Opinberunarbókin 21: hin dýrlega Nýja Jerúsalem táknuð

Vers 1: „ *Þá sá ég nýjan himin og nýja jörð. Því að hinn fyrsti himinn og hin fyrsta jörð voru horfin, og hafið var ekki frammar til.* »

Andinn deilir með okkur tilfinningum sem eru innblásnar af stofnun hinnar nýju fjölvíða reglu eftir lok 7. ^{aldar}. Frá þessari stundu verður tíminn ekki lengur talinn, allt sem lifir fer inn í endalaus eilífð. Allt er nýtt eða nánar tiltekið endurnýjað. „ *Himinn og jörð* “ á tímum syndarinnar eru horfin og tákn „ *dauðans* “, „ *hafið* “ er ekki lengur til. Sem skapari breytti Guð útliti plánetunnar Jörð og lét allt sem stafaði af hættu eða hættu hverfa fyrir íbúa hennar; svo ekki lengur höf, ekki fleiri fjöll með bröttum klettatindum. Hann er orðinn að stórum garði eins og fyrsta „ *Eden* “ þar sem allt er dýrð og friður; sem verður staðfest í Rev.22.

Vers 2: „ *Og ég sá borgina helgu, nýju Jerúsalem, stíga niður af himni frá Guði, búna sem brúður, skreytta eiginmanni sínum.* »

Þessi nýja affreyning mun taka á móti söfnuði hinna útvöldu endurleystu heilögu frá landinu sem nefnt er í þessu versi „ *heilög borg* “, eins og í Opb.11:2, „ *Nýja Jerúsalem* “, „ *brúður* “ Jesú Krists „ *eiginmanns* “ hennar. Hún „ *kemur niður af himni* “, úr ríki Guðs þar sem hún gekk inn við endurkomuna í dýrð

frelsara síns. Hún steig síðan niður til jarðar í fyrsta sinn í lok „ þúsund ára “ himneska dómsins fyrir síðasta dóminn. Eftir það, þegar hún fór aftur til himna, beið hún þar til „ nýi himinninn og nýja jörðin “ voru tilbúin til að taka á móti henni. Athugið að orðið „ himinn “ er í eintölu, vegna þess að það kallar fram fullkomna einingu, í andstöðu við fleirtölu, „ himinn “, sem gaf til kynna í 1. Mós.1:1, skiptingu himneskra vera í tvær andstæðar fylkingar.

Vers 3: „ Og ég heyrði mikla rödd frá hásetinu segja: Sjá tjaldbúð Guðs með mönnum! Hann mun búa hjá þeim, og þeir munu vera hans fólk, og Guð sjálfur mun vera með þeim. »

„ Nýja jörðin “ tekur á móti tignum gestum, þar sem „ Guð sjálfur “, sem yfirgefur sitt forna himneska háseti, kemur til að setja nýtt háseti sitt á jörðina þar sem hann hefur sigrað djöfulinn, syndina og dauðann. „ Tjaldbúð Guðs “ táknar himneskan líkama Guðs Jesú Krists „ Mikael “ (=sem er líkur Guði). En það er líka tákn þings hinna útvöldu sem andi Jesú Krists ríkir yfir. „ Tjaldbúð, musteri, samkunduhaus, kirkja “, öll þessi hugtök eru tákn um fólk hinna endurleystu heilögu áður en þær eru byggingar sem manneskjan reisti; hvert þeirra markar áfanga í framvindu hins guðlega verkefnis. Og fyrst táknar „ tjaldbúðin “ útgönguleið Hebra frá Egyptalandi, sem Guð leiddi og leiddi til eyðimerkurinnar, sem birtist sýnilega af skýinu sem steig niður eins og súla yfir hið helga tjald. Hann var þá þegar „ með mönnum “; sem réttlætir notkun þessa hugtaks í þessu vers. Þá táknar „ musterið “ trausta byggingu „tjaldbúðarinnar “; verk skipað og unnið undir Salómon konungi. Eingöngu á hebresku þýðir orðið „ samkunduhaus “: samkoma. Í Op.2:9 og 3:9 vísar andi Krists til hinnar uppreisnargjarnu Gyðingabjóðar sem „samkundu Satans “. Síðasta orðið „ kirkja “ táknar samkomuna á grísku (ecclesia); tungumál miðlunar kristninnar kennslu Biblíunnar. Jesús bar saman „ hans líkami “ í „ musteri “ í „ Jerúsalem “, og samkvæmt Ef.5:23, er þingið, „ kirkja “ hans, „ líkami “: „ Því að maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð kirkjunnar, sem er líkami hans og sem hann er frelsari . Við minnumst sorgarinnar sem postular Jesú upplifðu þegar hann yfirgaf þá til að stíga upp til himna. Að þessu sinni getur „ maðurinn minn mun lifa með mér “ sagt hinn útvaldi í uppsetningu sinni á „ nýju jörðinni “. Það er í þessu samhengi sem boðskapur hinna tólf nöfn „ tólf ættkvísla “ í Rev.7 geta tjáð fölskvalausa gleði og hamingju sigurs þeirra.

Vers 4: „ Hann mun þerra hvert tár af augum þeirra, og dauðinn mun ekki frammar til vera, og þar mun ekki frammar vera harmur, hvorki grátur né kvöl, því hið fyrra er liðið. »

Tengingin við Opinb.7:17 er staðfest með því að finna hér hið guðlega fyrirheit sem Opinb.7 endar með: " Hann mun þerra hvert tár af augum þeirra ". Lækningin við gráti er gleði og gleði. Við tölum um stundina þegar loforð Guðs verða efnd og uppfyllt. Horfðu vandlega á þessa dásamlegu framtíð, því fyrir okkur er tíminn fyrir „ dauði, sorg, grátur, sársauki “ sem mun ekki lengur vera, aðeins endurnýjun allra hluta af okkar háleita og dásamlega skapara Guðs. Ég tilgreini að þessir hræðilegu hlutir muni aðeins hverfa eftir síðasta dóminn sem verður kveðinn upp í lok „þúsund ára“. Fyrir hina útvöldu, en aðeins þá, munu áhrif hins illa hætta við endurkomu í dýrð Drottins Guðs allsherjar.

Vers 5: „ Og sá sem sat í hásetinu sagði: Sjá, ég gjöri alla hluti nýja. Og hann sagði: Skrifaðu; því þessi orð eru viss og sönn. »

Skapar Guð, í eigin persónu, skuldbindur sig með fyrirheiti og hann vitnar um þetta spádómlega orð: „ Sjá, ég gjöri alla hluti nýja “. Það þýðir ekkert að leita að mynd í jarðneskum fréttum okkar til að reyna að fá hugmynd um hvað Guð er að undirbúa, því því sem er nýtt er ekki hægt að lýsa. Og þangað til hefur Guð aðeins minnt okkur á sársaukafulla hluti okkar tíma með því að segja okkur að þeir muni ekki lengur vera á „ nýju jörðinni og nýjum himni “ sem þannig geymir alla leyndardóma sína og óvæntu. Engillinn bætir við þessa fullyrðingu: „ því að þessi orð eru viss og sönn . Náðarkall Guðs í Jesú Kristi krefst óbilandi trúar til að hljóta laun fyrirheita Guðs. Þetta er erfið leið sem gengur gegn viðmiðum heimsins. Það krefst mikils fórnaranda, sjálfsafneitunar, í auðmýkt þræls undirgefinn meistara sínum. Viðleitni Guðs til að efla sjálfstraust okkar eru því vel réttlætanlegar: "vissa um sannleikann sem opinberaður er og tjáður" er mælikvarði sannrar trúar.

Vers 6: „ Og hann sagði við mig: Það er búið! Ég er alfa og ómega, upphafið og endirinn. Þeim sem þyrstir mun ég gefa ókeypis af uppsprettu lífsins vatns ."

Skaparinn Guð Jesús Kristur skapar „ allt nýtt “. " Það er búið!" » ; Sál.33:9: “ Því að hann sagði, og þetta varð. hann skipar, og það er til . " Skapandi orð hans er náð um leið og orðin koma út úr munni hans. Frá árinu 30, að baki, hefur dagskrá kristinna tíma sem opinberað er í Daníel og Opinberunarbókinni verið uppfyllt niður í minnstu smáatriði. Guð býður okkur að líta aftur inn í þá framtíð sem hann hefur undirbúið fyrir sína útvöldu; það sem boðað er verður gert á sama hátt, með fullri vissu. Jesús segir okkur eins og í Op.1:8: " Ég er alfa og ómega, upphafið og endirinn ". Hugmyndin um „ upphaf og endi “ er aðeins skynsamleg í reynslu okkar af jarðneskri synd sem mun enda að öllu leyti í „ lok “ sjöunda árbúsundsins eftir eyðingu syndara og dauða. Sonum Guðs, sem dreift er um verslunarland, býður Jesús „ frjálstlega “ „ úr uppsprettu lífsins vatns “. Hann er sjálfur „ uppspretta “ þessa „ lífsvatns “ sem táknar eilíft líf. Gjöf Guðs er ókeypis, þessi skýring fordæmir sölu á rómversk-kaþólskum „aflátsbréfum“ sem tilgreindu fyrirgefningu sem fengin var á verði frá páfastóli.

Vers 7: „ Sá sem sigrar mun þetta erfa; Ég mun vera Guð hans, og hann mun vera sonur minn ."

Guðs útvöldu eru samerfingjar Jesú Krists. Í fyrsta lagi, með eigin „ sigri “, „ erfði “ Jesús konunglega dýrð sem allar himneskar skepnur hans viðurkenna. Eftir hann munu útvaldir hans, einnig „ sigurvegarar “, en með „ sigri “ hans „ erfa þessa nýju hluti “ sem Guð hefur skapað sérstaklega fyrir þá. Jesús staðfesti guðdóm sinn fyrir Filippusi postula í Jóhannesi 14:9: „ Jesús sagði við hann: Ég hef verið hjá þér svo lengi og þú hefur ekki þekkt mig, Filippus! Sá sem hefur séð mig hefur séð föðurinn; hvernig segirðu: Sýndu oss föðurinn? » Maðurinn messías sýndi sig sem „ eilífa faðirinn “ og staðfesti þannig tilkynninguna sem spáð var í Jes.9:6 (eða 5) sem varðaði hann. Jesús Kristur er því fyrir sína útvöldu, bæði bróður þeirra og föður. Og þeir eru sjálfir bræður hans og synir. En kallið er einstaklingsbundið, svo segir andinn, eins og í lok 7 tímabila þemaðs „Bréfa“: „

Þeim sem sigrar “, „ *hann mun vera sonur minn* “. Það þarf sigur yfir syndinni til að njóta góðs af stöðu „ *sonar* “ hins lifanda Guðs.

Vers 8: „ *En huglausir, vantrúaðir, viðurstyggðir, morðingjar, siðlausir, spásagnamenn, skurðgoðadýrkendur og allir lygarar, hlutur þeirra mun vera í vatninu sem brennur í eldi og brennisteini, sem er annar dauði. . »*

Þessar viðmiðanir um mannlegar persónur eru að finna í heiðnu mannkyni, hins vegar miðar andinn hér ávöxtum falskristinnar trúar; fordæming þess að trúarbrögð gyðinga séu skýrt tjáð og opinberuð af Jesú í Op.2:9 og 3:9.

Samkvæmt Opb.19:20, „... *vatnið sem brennur í eldi og brennisteini* “ verður, við síðasta dóm, sá hluti sem er frátekinn fyrir „ *dýrið og falsspámanninn* “: kaþólsk trú og mótmælendatrú. Falskristna trúin er ekkert frábrugðin falsgyðingum. Forgangsgildi hans eru andstæð gildi Guðs. Þannig að á meðan farísear Gyðinga ávítuðu lærisveina Jesú fyrir að þvo sér ekki um hendurnar áður en þeir borðuðu (Mat.15:2), hafði Jesús aldrei skammað þá og sagði síðan, í Mat.15:17 til 20: „ *Gerið þú skilur ekki að allt sem fer í munninn fer í kviðinn og er síðan kastað í leynistadina? En það sem kemur út úr munnum kemur frá hjartanu og það er það sem saugar manninn. Því að frá hjartanu koma vondar hugsanir, manndráp, framhjáhald, saurlifnað, þjófnað, falskan vitnisburð, rógburð* . Þetta er það sem saugar manninn; *en það að eta án þess að þvo hendur sínar saugar ekki manninn* “. Sömuleiðis hylja falskristna trúarbrögðin syndir sínar gegn andanum með því að refsast fyrst og fremst syndum holdsins. Jesús gaf álit sitt með því að segja Gyðingum í Mat.21:3: „ *Tollheimtumenn og hórkurnar munu fara á undan þér inn í himnaríki* “; augljóslega með því skilyrði að allir iðrist og snúist til Guðs og hreinleika hans. Það eru fölsk trú sem Jesús kemur fram við „ *blinda leiðsögumenn* “ sem hann ávítar í Matt.23:24, fyrir að „ *sía út múginn og gleypa úlfaldann* “, eða fyrir að „ *sjá stráið í auga náungans án þess að sjá úlfaldann* “. *bjálka sem er í hans eigin* “ samkvæmt Lúkas 6:42 og Mat.7:3 til 5.

Það er lítil von fyrir þann sem samsamar sig öllum þessum persónuleikaviðmiðum sem Jesús telur upp. Ef aðeins einn samsvarar eðli þínu, verður þú að berjast gegn því og sigrast á galla þínum. Fyrsta trúarbaráttan er gegn sjálfum sér; og það er erfiðasta mótlætið að sigrast á.

Í þessari upptalningu, þar sem Jesús Kristur, hinn mikli guðdómlegi dómari, styður andlega merkingu þeirra, vitnar hann í gallana sem sakaðir eru um falska kristna trú af tegund páfatrúar rómversk-kaþólskrar trúar. Með því að miða við „hugleysingjana“ tilnefnir hann þá sem neita að sigra í trúarbaráttu sinni, vegna þess að loforð hans eru öll frátekin „ *þeim sem sigrar* “. Hins vegar er enginn sigur mögulegur fyrir þá sem neita að berjast. Hinn „ *trúi vitni* “ verður að vera hugrakkur; fara út úr hugleysingjanum. „ *Án trúar er ómögulegt að þóknast Guði* “ (Hebr.11:6); útgangur, „ *hinn vantrúaði* “. Og trú sem er ekki í samræmi við trú Jesú sem gefin er sem fyrirmynd til að líkja eftir, er aðeins vantrú. „ *Viðurstyggð* “ eru Guði andstyggileg og eru áfram ávextir heiðingjanna ; útgangur, „ *hinn viðurstyggilega* “. Það er leki sem er rekinn til „ *Babýlon hinnar miklu, móður skækkja og viðurstyggðar jarðarinnar* “ samkvæmt Op.17:4-5. „ *Morðingjar* “ brjóta sjötta boðorðið; útgangur, „ *morðinginn* “. Morðið er rakið til kaþólskrar trúar og mótmælendatrúar „hræsnaranna “ samkvæmt Dan.11:34. Hinir „

ósiðlausu “ geta breytt hegðun sinni og sigrast á illsku sinni, annars; fara út úr „ *hinum blygðunarlausu* “. En *andlegi* „*hrekkleysi*“ sem kennd er við kaþólsku trúna samanborið við „ *vændiskonu* “ lokar algjörlega dyrunum til himna fyrir það. Ennfremur fordæmir Guð í „ *óhreinleika* “ hennar sem leiðir til andlegs „ *hórdóms* “: viðskipti við djöfulinn. „ *Töframenn* “ eru kaþólskir prestar og mótmælendafylgjendur djöfulsins spíritisma; hætta, " *töframaðurinn* "; þessi aðgerð er kennd við „ *Babýlon hina miklu* “ í Opb.18:23. „ *Goðadýrkarnir* “ tákna einnig kaþólsku trúna, útskorin skurðgoð hennar eru tilbeiðslu og bæn; útgangur, „ *skurðgoðadýrkinn* “. Og að lokum vitnar Jesús í „ *lygarana* “ sem hafa að andlegum föður „ *djöfulinn, lygara og morðingja frá upphafi og föður lyganna* “ samkvæmt Jóhannesi 8:44; fara út úr " *lygaranum* " .

Vers 9: „ *Þá kom einn af englunum sjö, sem héldu á sjö hettuglösunum sjö síðustu pláganna, og talaði við mig og sagði: „Kom, ég mun sýna þér brúðina, konu lambsins.* »

Í þessu versí sendir andinn hvatningarboðskap til hinna útvöldu sem munu fara sigursælir í gegnum hörmulegan og hræðilegan tíma hinnar guðlegu „ *sjö síðustu plágur* “. Verðlaun þeirra verða að sjá („ *ég mun sýna þér*“) dýrðina sem er geymd hinum sigursælu útvöldu sem mynda og tákna, í þessum síðasta sögulega áfanga syndalands, „ *brúðurina, konu lambsins* “, Jesú Krist. . . .

„ *Englarnir sjö sem héldu á hettuglösunum sjö fylltar af síðustu sjö plágunum* “ beittu manneskjum sem uppfylltu skilyrði falskra kristinna trúar sem vitnað er í í fyrra versinu. Þessar „ *sjö síðustu plágurnar* “ voru hluturinn sem Guð myndi brátt gefa hinum föllnu herbúðum. Hann mun nú sýna okkur, í táknaðum myndum, þann hluta sem mun fara til hinna sigursælu endurleystu útvöldu. Í táknaðum málum sem opinberar tilfinningar Guðs til þeirra mun engillinn sýna hinum útvöldu hvers söfnuður samanstandur af „ *brúður lambsins* “. Með því að tilgreina „ *kona lambsins* “, staðfestir andinn kenninguna sem gefin er í Efesusbréfinu 5:22 til 32. Páll postuli lýsir hugsjónasambandi eiginmanns og eiginkonu sem mun því miður aðeins rætast í sambandi hinna útvöldu við Krist. . Og við verðum að læra að endurlesa sögu 1. Mósebókar, í ljósi þessarar lexíu sem andi hins lifandi Guðs gaf, skapara alls lífs og snilldarlegan uppfinningamann fullkominna gilda þess. Orðið „ *kona* “ tengir „ *brúðurina* “, „ *hina útvöldu* “ Krists við myndina „ *konunnar* “ sem sýnd er í Opinberunarbókinni 12.

Almenn lýsing á hinum dýrlega útvöldu

Vers 10: „ *Og hann flutti mig í anda upp á mikið og hátt fjall. Og hann sýndi mér borgina helgu Jerúsalem, sem kom niður af himni frá Guði, með Guðs dýrð.* »

Í anda er Jóhannes fluttur til augnabliksins þegar Jesús Kristur og útvaldir hans stíga niður af himni eftir himneskan dóm „ *þúsund ára* “ sjöunda árþúsundsins. Í Op.14:1 voru „ *innsiglaðir* “ adventistar „ *144.000* “ af hinum kristnu andlegu „ *tólf ættkvíslum* “ sýndir á „ *Síonfjalli* “. Eftir „ *þúsund árin* “ rætist það sem spáð var í veruleika „ *nýju jarðar* “. Frá endurkomu Jesú Krists hafa hinir útvöldu fengið frá Guði dýrlegan himneskan líkama sem gerður er eilífur. Þeir endurspeglar þannig „ *dýrð Guðs* “. Þessa umbreytingu tilkynnir Páll postuli í 1.Kor.15:40 til 44: „ *Það eru líka himneskir líkamar og jarðneskir líkamar; en birta himintungla er öðruvísi, en jarðlíkamanna er önnur. Einn er*

birta sólar, annar birta tunglsins, og önnur birta stjarnanna; jafnvel stjarna er frábrugðin birtustigi annarra stjarna. Svo er það með upprisu dauðra. Líkaminn er sáð forgengilegur; hann rís óforgengilegur; það er sáð fyrirtillegu, það rís dýrlegt; honum er sáð veikburða, hann rís fullur af krafti; hann er sáð sem dýralíkama, hann rís upp sem andlegur líkami. Ef það er dýralíkami, þá er líka til andlegur líkami ."

Vers 11: „ Bjarta hans var eins og mjög dýrmætur steinn, jaspissteinn gegnsær sem kristal. »

Vitnað er í fyrra versioð, „ *dýrð Guðs* “ sem einkennir hana er staðfest þar sem „ *jaspissteinn* “ táknar einnig hlið „ *Sá sem situr í hásetinu* “ í Op.4:3. Á milli versanna tveggja tókum við eftir mismun þar sem í Rev.4, fyrir samhengi dómsins, hefur þessi „ *jaspissteinn* “ sem táknar Guð líka útlit „ *sardonyx* “. Hér, þar sem vandamál syndarinnar hefur verið leyst, sýnir hin útvalda sig í hlið fullkomins hreinleika „ *gagnsær sem kristal* “.

Vers 12: „ *Það hafði mikinn og háan múr. Það hafði tólf dyr, og á dyrunum tólf englar, og nöfn rituð af tólf ættkvíslum Ísraelsmanna:* ”

Myndin sem andi Jesú Krists leggur til er byggð á táknmáli „ *musterisins heilagur* ” andlegur sem minnst er á í Ef.2:20 til 22.: “ *Þú ert byggður á grundvelli postula og spámanna, þar sem Jesús Kristur sjálfur er hornsteinninn. Í honum rís öll byggingin, vel samræmd, til að vera heilagt musteri í Drottni. Í honum ertu líka að byggja þig inn í bústað Guðs í andanum.* “. En þessi skilgreining snerti aðeins hina útvöldu á postullegum tíma. „ *Hái veggurinn* “ sýnir þróun kristinnar trúar frá árinu 30 til ársins 1843; við skulum athuga að fram til þessa dags er staðall sannleikans sem postularnir skildu og kenndu óbreyttir. Þetta er ástæðan fyrir því að breytingin á hvíldardegi, sem kom á fót árið 321, **brýtur** hinn heilaga sáttmála sem gerður var við Guð með blóði Jesú Krists. Varðandi hina sönnu viðtakendur opinberunar þessa spádóms, tákning sem sýna trú adventista, sem Guð hefur aðskilið síðan 1843, eru sýnd af „tólf dyrum“, „opnuð“ fyrir kjörnum embættismönnum „ *Fíladelfíu* “ (Op.3: 7) og „ *lokað* “ fyrir föllnum „ *lifandi dauðum* “ „ *Sardis* “ (Op.3:1). Þeir „ *bera nöfn ættkvíslanna 12 sem innsiglaðar eru með innsigli Guðs* “ í Rev.7.

Vers 13: „ *Að austri þrjú hlið, að norðri þrjú hlið, í suðri þrjú hlið og í vestri þrjú hlið.* »

Þessi stefnumörkun „ *hurðanna* “ að aðalpunktunum fjórum sýnir alhliða eðli þess; sem fordæmir og gerir trúarbrögðin sem halda fram alheimshyggju þýdd með grísku rótinni „katholikos“ eða „kapólsk“ ólögmaet. Þannig, frá 1843, fyrir Guð, er adventisminn eina kristna trúin sem hann hefur falið „ *eilífa fagnaðarerindið* “ sitt (Opinb. 14:6) fyrir alhliða verkefni að kenna jarðarbúum. Fyrir utan sannleikann sem hann opinberar andlegum útvöldum sínum allt til enda veraldar, þá er engin hjálpræði til. Adventismi fæddist í formi trúarlegar vakningarhreyfingar sem hvar var til af tilkynningu um endurkomu Jesú Krists sem væntanleg var, í fyrsta sinn, vorið 1843; og það verður að viðhalda þessum karakter þar til hin raunverulega endurkoma Jesú Krists er áætluð vorið 2030. Vegna þess að „hreyfing“ er starfsemi í stöðugri þróun, annars er hún ekki lengur „hreyfing“, heldur „lokuð“ og dauð stofnun, sem aðhyllist hefðir og trúarlega

formhyggju; eða, allt sem Guð hatar og fordæmir; og hefur þegar fordæmt meðal upppreisnargjarnra Gyðinga, fyrstu vantrúuðuna.

Ítarleg lýsing í tímaröð

Grunnatriði kristinnar trúar

Vers 14: „ *Múrinn í borginni hafði tólf undirstöður og á þeim tólf nöfn hinna tólf postula lambsins.* »

Þetta vers sýnir postullega kristna trú sem nær yfir, eins og við höfum séð, tímabilið á milli 30 og 1843, en kennsla hennar var brengluð af Róm 321 og 538. „Há múrinn“ er myndaður af aldagamla *söfnuðinum* . af " ***lifandi steinum*** " samkvæmt 1. Pie.2:4-5: " *Nálægðu þig honum, lifandi steini* , *hafnað af mönnum, en útvalinn og dýrmætur frammi fyrir Guði; og sjálfir, sem lifandi steinar* , *byggð yður upp til að mynda andlegt hús* , ***heilagt prestdæmi*** , *til að færa andleg fórnarlömb, Guði þóknanleg fyrir Jesú Krist* .

Vers 15: „ *Sá sem talaði við mig hafði gullreyr sem mælikvarða til að mæla borgina, hlið hennar og múra.* »

Hér, eins og í Opinb. 11:1, er það spurning um að " *mæla* " eða dæma gildi hinna vegsamlegu útvöldu, um adventistatímamann (*hliðin 12*) og um postullega trú (*grundvöllinn og múrinn*) . Ef " *refur* " í Opb. 11:1 var " *eins og stafur* " , verkfæri refsingar, er alger andstæða þess, að í þessu vers er " *gylltur reyr* " ; „ *gull* “ er tákn „ *trú hreinsuð með prófraun* “ , samkvæmt 1. Pét.1:7: „ *Svo að prófun trúar þinnar, dýrmætari en forgengilegt gull (sem þó er eldprófað), leiði til lofs, dýrð og heiður, þegar Jesús Kristur birtist* . Trúin er því mælikvarði á dóm Guðs.

Vers 16: „ *Borgin var ferningslaga og lengd hennar var jöfn breidd hennar. Hann mældi borgina með reyrnum og fann tólf þúsund staði. lengd, breidd og hæð voru jöfn.* »

„ *Ferningurinn* “ er að yfirborðsflatarmáli hið fullkomna hugsjónaform. Það er upphaflega að finna í „hinu heilaga“ eða „allheilaga“ hlið tjaldbúðarinnar sem byggð var á tímum Móse. Lögun „ferningsins“ er sönnun um vitræna þátttöku, náttúran sýnir ekkert fullkomið „ *ferning* “ . Vitsmunir Guðs birtist í víddum hebreska helgidómsins sem var myndaður af röðun þriggja „ *ferninga* “ . Tveir voru notaðir fyrir " *heilagan stað* " og sá þriðji fyrir " *hinn heilaga staður* " eða " *helgasta stað* " , sem var eingöngu frátekin fyrir nærveru Guðs og því, aðskilin með " *blæju* " , mynd syndarinnar sem Jesús mun friðþægja á sinni stundu. Þessi þrjú þriðju hlutföll voru ímynd þeirra 6000 eða þrisvar sinnum 2000 ára sem helguð voru vali hinna útvöldu í björgunarverkefninu sem Guð hannaði. Í lok þessa vals eru hinir útvöldu þannig myndaðir af „ *ferningi* “ hins „ *helgasta stað* “ sem spáði fyrir um niðurstöðu hjálpræðisverkefnisins; þessi andlegi staður að verða aðgengilegur vegna sættarinnar sem sáttmálinn í Kristi hafði í för með sér. Og hið andlega „ *torg* “ musterisins sem lýst er fékk þannig grundvöll sinn 3. apríl, 30. apríl, þegar hjálpræði hófst með frjálsum friðþægingardauða lausnara okkar Jesú Krists. Myndin af „ *ferningnum* “ er ekki nóg til að fullkomna þessa skilgreiningu á sannri fullkomnun, en táknræn tala hennar er „þrjár“. Einnig er það „teningur“ sem er kynntur fyrir okkur. Með sömu mælingu, í „ *lengd, breidd*

og hæð “, höfum við þennan tíma, „þrír“ tákn hinnar fullkomnu „teninga“ fullkomnunar, söfnuðar hinna útvöldu sem Jesús Kristur endurleysti. Árið 2030 mun byggingu „*torgborgarinnar*“ (og jafnvel teningur: „*hæð hennar*“), *grunnur hennar og tólf hlið hennar*, lokið. Með því að gefa henni teningsform bannar andinn bókstaflega túlkun á „borg“ sem fjöldi fólks gefur henni.

Talan sem mæld er, „*12.000 stadia*“, ber sömu merkingu og „*12.000 innsiglin*“ í Rev.7. Til að minna á: $5 + 7 \times 1000$, það er maður (5) + Guð (7) x í fjölda (1000). Orðið „*leikvangar*“ gefur til kynna þátttöku þeirra í hlaupinu sem hefur það að markmiði að „*vinna verðlaun himneskrar köllunar*“ samkvæmt kenningu Páls, í Phi.3:14: „*Ég hleyp í átt að takmarkinu, til að vinna verðlaunin af himneska köllun Guðs í Jesú Kristi.* » ; og í 1Kor.9:24: „*Vitið þér ekki að þeir sem hlaupa á leikvanginum **hlaupa** allir, en einn fær verðlaunin? Hlaupa svo til að vinna það.* » Hinir sigursælu útvöldu hlupu og unnu verðlaunin sem Guð veitti í Jesú Kristi.

Vers 17: „*Og hann mældi múrinn og fann hundrað fjörutíu og fjórar álnir, mál manns, sem var mál engilsins.* »

Á bak við " *álna* ", villandi mælingar, opinberar Guð dóm sinn fyrir okkur og hann opinberar okkur að aðeins menn táknaðir með tölunni "5" eru með í samsetningu hins útvalda, sem hafa gert bandalag við Guð sem hefur númerið "7". Samanlagður þessara tveggja talna gefur „12“ sem gefur töluna „144“ þegar þær eru „í veldi“. Nákvæmn „*mæling mannsins*“ staðfestir dóm *kjörinna „manna*“ sem endurleystir eru með blóði Jesú Krists. Talan „12“ er því til staðar í öllum áföngum verkefnis hins heilaga bandalags sem gert var við Guð: 12 hebreska ættfeður, 12 postula Jesú Krists og 12 ættkvíslir til að mynda adventistatrú sem stofnuð var síðan 1843-1844.

Vers 18: „*Múrinn var gerður úr jaspis og borgin var skírt gull, eins og hreint gler.* »

Með þessum táknum opinberar Guð þakklæti sitt á trúnni sem útvalinn útvalinn hans sýndi fram til 1843. Þeir höfðu oft lítið ljós, en vitnisburður þeirra um Guð bætti og fyllti hann kærleika. „*Hreint gull og hreint gler*“ í þessu versí sýnir hreinleika sálar þeirra. Þeir hafa oft látið líf sitt af hendi til þess að treysta á fyrirheit Guðs sem hafa verið opinberuð fyrir Jesú Krist. Traustið sem honum er borið verður ekki fyrir vonbrigðum, hann mun sjálfur bjóða þá velkomna til „*fyrstu upprisunnar*“, hinnar sönnu „*dauðu í Kristi*“, vorið 2030.

Hin postullega grunnur

Vers 19: „*Undirstöður borgarmúrsins voru skreyttar hvers kyns gimsteinum: fyrsti grunnurinn var úr jaspis, annar af safír, sá þriðji af kalsedón, sá fjórði af smaragði.* ”

Vers 20: „*fimmti af sardonyx, sjötti af sardonyx, sjöundi af krýsólíti, áttunda af berýl, níundi af tópas, tíundi af krýsóprasi, ellefta af hyacinth, tólfti af ametýsti.* »

Guð þekkir hugsanir manna og hvað þeir finna þegar þeir dást að fegurð gimsteina þegar þeir eru skornir eða slípaðir. Til að eignast þessa hluti eyða sumir auðæfum að því marki að eyðileggja sjálfa sig, slík er ástúð þeirra til þeirra. Í

sama ferli mun Guð nota þessa mannlegu tilfinningu til að tjá tilfinningar sem hann finnur fyrir ástkæra og blessaða útvöldu.

Þessir mismunandi „ *gimsteinar* “ kenna okkur að hinir útvöldu eru ekki eins klónar, vegna þess að hver einstaklingur hefur sinn eigin persónuleika, augljóslega á líkamlegu stigi, en sérstaklega á andlega stigi, á stigi eðlis þeirra. Dæmið sem „ *postularnir tólf* “ gaf Jesús staðfestir þessa hugsun. Á milli Jean og Pierre, þvílíkur munur! Hins vegar elskaði Jesús þá bæði með og fyrir ágreining þeirra. Hinn sanni auður lífsins sem Guð skapaði felst í þessum fjölbreytileika persónuleika sem allir hafa getað veitt honum fyrsta sæti í hjörtum sínum og allri sálu sinni.

Aðventismi

Vers 21: „ *Hliðin tólf voru tólf perlu; hver hurð var úr einni perlu. Bæjartorgið var skíragull, eins og gegnsætt gler.* »

Síðan 1843 hafa hinir útvöldu ekki sýnt meiri trú en þeirra sem voru á undan þeim í dómi frelsarans dómara. Táknið „ *ein perla* “ er vegna þess að blessaður aðventisminn hefur aðgang að fullum skilningi á hjálpræðisáætlun Guðs. Fyrir Guði, síðan 1843, hafa hinir útvöldu aðventistar útvöldu sýnt sig verðuga þess að fá allt ljós hans. En þegar þetta er afhent í stöðugum vexti, fá aðeins síðustu andófsmenn aðventistar síðasta fullkomna form spámannlegra skýringa. Það sem ég á við er að síðasti aðventistinn sem valinn var mun ekki vera meira virði en hinir sem eru leystir frá postullegum tíma. „ *Perlan* “ gefur til kynna hápunkt björgunarverkefnisins sem Guð hefur sett af stað. Það sýnir sérstaka reynslu sem fólst í því að endurheimta **allan** kenningasannleikann sem var brenglaður og ráðist á af kaþólskri trú rómversk páfa og mótmælendatru sem hafði fallið í fráhrarf. Og að lokum opinberar það okkur hið gríðarlega mikilvægi sem Guð leggur til að tilskipun Daníels 8:14 taki gildi vorið 1843: „*Þar til tvö þúsund og þrjú hundruð á kvöldin og heilagleiki verður réttlættur*“. „ *Perlan* “ er ímynd þessa „ *réttláta heilagleika* “ sem, ólíkt öðrum gimsteinum, má ekki skera til að sýna fegurð sína. Í þessu lokasamhengi virðist söfnuður hinna helguðu útvöldu samræmd, „ *óforkastanleg* “ samkvæmt Opb. 14:5, sem gefur Guði alla þá dýrð sem hann á skilið. Hinn spádómlegi hvíldardagur og sjöunda árpúsundið, sem spáð er með honum, koma saman og eru fullkomnuð í allri fullkomnun björgunarverkefnisins sem hinn mikli skapari Guð hefur hugsað sér. „ *verðmæta perlan* “ hans í Matt.13:45-46 lýsir öllum þeim glæsibrag sem hann vildi gefa henni.

Hinar miklu breytingar á nýju Jerúsalem

Andinn tilgreinir: „ *Bæjartorgið var úr skíru gulli, eins og gegnsætt gler.* » Með því að vitna í þennan „ *stað skíragulls* “ eða hreinnar trúar stingur hann upp á samanburði við París sem ber ímynd syndarinnar með því að fá nöfnin „ *Sódóma og Egyptaland* “ í Op.11:8.

Vers 22: „ *Ég sá ekkert musteri í borginni. því að Drottinn Guð allsherjar er musteri hans, eins og lambið.* »

Tími táknanna er liðinn, hinir útvöldu hafa gengið í hið sanna afrek hins guðlega björgunarverkefnis. Eins og við skiljum það í dag á jörðu, mun „ *musterið* “ safna ekki lengur gagni. Innganga í eilífðina og raunveruleikann mun gera „ *skuggana* “ ónýta sem spáðu samkvæmt Kól.2:16-17: „ *Látið því engan dæma yður um að eta eða drekka, eða um hátíð, ný tungl eða hvíldardaga. : það var skuggi hins ókomna, en líkaminn er í Kristi* . Athygli! Í þessu versni snertir formúlan „ *hvíldardaga* “ „ *hvíldardaga* “ sem tilefni eru af trúarhátíðum en ekki „ *hinn* vikulega hvíldardag“ sem Guð stofnaði og helgaði á sjöunda degi frá sköpun heimsins. Rétt eins og fyrsta koma Krists gerði hátíðarathafnir sem spáð var um hann í gamla sáttmála að engu, mun innganga eilífðarinnar gera jarðnesk tákn úrelt og hún mun leyfa hinum útvöldu að sjá, heyra og fylgja „Lambið sé, Jesús Kristur, hið sanna heilaga guðdómlega „ *musteri* “ sem mun að eilífu vera hin sýnilega tjáning skapandi anda.

Vers 23: „ *Borgin þarf hvorki sól né tungl til að lýsa henni; því að dýrð Guðs upplýsir hann, og lambið er kyndill hans.* »

Í guðlegri eilífð lifa hinir útvöldu í varanlegu ljósi án ljósgjafa eins og núverandi sól okkar, en tilvist hennar er aðeins réttlætt með því að „ *dag og nótt* “ skiptist á; „ *nótt eða myrkur* “ réttlætanlegt vegna syndar. Þegar syndin er leyst og horfin er aðeins pláss eftir fyrir „ *ljósið* “ sem Guð hafði lýst „ *gott* “ í 1. Mós.1:4.

Andi Guðs er áfram ósýnilegur og Jesús Kristur er sá þáttur sem skepnur hans geta séð hann í. Það er af þessari ástæðu sem hann er sýndur sem „ *kyndill* “ hins ósýnilega Guðs.

En andleg túlkun sýnir mikla breytingu. Þegar þeir koma inn í himnaríki verða hinir útvöldu beint kenndir af Jesú, þeir munu þá ekki lengur þurfa „ *sólina* “ , tákn hins nýja bandalags, né „ *tunglið* “ , tákn hins gamla gyðingabandalags; 11:3, í Biblíunni, báðir „ *tveir vottar* “ Guðs, gagnlegir til að upplýsa menn í uppgötvun þeirra og skilning á björgunarverkefni hans. Í stuttu máli munu hinir útvöldu ekki lengur þurfa á Biblíunni að halda.

Vers 24: „ *Þjóðirnar munu ganga í ljósi þess, og konungar jarðarinnar munu færa dýrð sína inn í það.* »

„ *Þjóðirnar* “ sem um ræðir eru „ *þjóðirnar* “ sem eru himneskar eða hafa orðið himneskar. „ *Nýja jörðin* “ er einnig orðin hið nýja ríki Guðs, þar sem sérhver lifandi skepna getur fundið skaparann Guð. „ *Konungar jarðarinnar* “ sem mynda hina útvöldu munu „ *færa dýrð* “ sálarhreinleika sinnar í þessu eilífa lífi sem sett er á „ *nýju jörðina* “. Þessi orðatiltæki „ *konungar jarðarinnar* “, sem oftast miðar, niðrandi, gegn uppreisnargjörnum, jarðneskum yfirvöldum, táknar, á lúmskan hátt, hina *útvöldu í Opinb* . . Sömuleiðis lesum við í Op.5:10: " *Þú hefur gjört þá að ríki og prestum Guði vorum, og þeir munu ríkja á jörðu.* "

Vers 25: „ *Hlið hennar skulu ekki lokuð á daginn, því að þar skal engin nótt vera.* »

Skilaboðin undirstrika hvarf núverandi óöryggis. Friður og öryggi verður fullkomið í ljósi eilífs dags án enda. Í sögu lífsins var mynd myrkurs aðeins sköpuð á jörðinni vegna baráttunnar milli guðlegs „ *ljóss* “ og „ *myrkurs* “ í herbúðum djöfulsins.

Vers 26: „ *Pangað mun dýrð og heiður þjóðanna koma.* »

Í 6000 ár hafa menn skipulagt sig í ættbálka, þjóðir og þjóðir. Á kristna tímum, á Vesturlöndum, breytti fólk ríki sínu í þjóðir og kristnir útvaldir voru valdir úr hópi þeirra vegna „dýrðarinnar og heiðursins“ sem þeir veittu Guði í Jesú Kristi.

Vers 27: „*Ekkert óhreint skal inn í hana koma, né sá sem iðkar viðurstygð eða lygar. aðeins þeir sem eru skrifaðir í lífsins bók lambsins munu koma inn.*”

Guð staðfestir það, hjálpræðið er viðfangsefni mikillar kröfu af hans hálfu. Aðeins fullkomlega hreinar sálir, sem sýna ást á guðlegum sannleika, er hægt að velja til eilífs lífs. Enn og aftur endurnýjar andinn höfnun sína á hinni " *sauruðu* " sem táknar hina fallnu mótmælendatrú í boðskap " *Sardes* " í Opb.3:4, og kaþólsku trúnni þar sem fylgjendur hennar " *framselur sig við viðurstygð og trúarlegum og borgaralegum lygum*". . Vegna þess að þeir sem ekki tilheyra Guði láta djöfulinn og djöfla hans stjórna sér.

Enn og aftur, andinn minnir okkur á, eru óvæntir menn fráteknir vegna þess að Guð hefur frá stofnun heimsins þekkt nöfn útvöldu sinna vegna þess að þau „eru rituð í lífsins bók“ . Og með því að tilgreina „ *í lífsbók lambsins* “ útilokar Guð öll trúarbrögð sem ekki eru kristin frá hjálpræðisáætlun sinni . Eftir að hafa opinberað í Opinberun sinni útilokun falskristinna trúarbragða, virðist leiðin til hjálpræðis sem „ *þröng og þröng* “ eins og Jesús lýsti því yfir í Matt.7:13-14: „ *Gangið inn um þrönga hliðið. Því að vítt er hliðið og vítt er vegurinn, sem liggur til glötunar, og þeir eru margir sem ganga inn um það. En þröngt er hliðið og þröngt er vegurinn sem liggur til lífsins, og fáir finna hann.*”

Opinberun 22: Endalaus dagur eilífðarinnar

Fullkomnun hins jarðneska tíma hins guðlega vals endaði með Apo.21: 7 x 3. Talan 22 markar þversagnakennt upphaf sögunnar þó hún sé, í þessari bók, eftirmála hennar. Þessi endurnýjun, sem varðar „*allt*“ samkvæmt Guði, er tengd „*nýju jörðinni og nýjum himni*“, sem bæði eru eilíf.

Vers 1: „*Og hann sýndi mér fljót lífsins vatns, tært sem kristal, sem gengur frá háseti Guðs og lambsins.*»

Í þessari háleitu, endurlífandi mynd ferskleika minnir andinn okkur á að söfnuður hinna útvöldu, sem er orðinn eilífur, myndaður af „*fljóti lífsins vatns*“, er sköpun, verk Guðs sem er andlega endurskapað í Kristi, en nærvera hans er sýnileg. er stungið upp á „*háseti*“ hans; og þetta, með fórn „*lambsins*“, Jesú Kristi; eilífðin er ávöxtur hinnar nýju fæðingar sem þessi fórn framleiddi hjá hinum útvöldu.

„*Áin*“ er mikið flæði ferskvatns. Hann myndar lífið sem er í stöðugri starfsemi eins og hann. Ferskt vatn er 75% af jarðneskum líkama okkar; þetta þýðir að ferskt vatn er honum nauðsynlegt og þetta er ástæðan fyrir því að Guð líkir orði sínu, alveg jafn nauðsynlegt til að öðlast eilíft líf, við „*uppsprettu lífsins vatns*“ samkvæmt Ap.7:17, þar sem hann er sjálfur þessi. „*uppspretta lifandi vatns*“ samkvæmt Jer.2:13. Í Opinberun hans sáum við í Op.17:15 að „*vötnin*“ tákna „*þjóðir*“; hér er „*fljótið*“ tákn þess að hinir endurleystu útvöldu verða eilífir.

Vers 2: „*Á miðju borgartorginu og á báðum bökkum árinna var lífsins tré, sem bar ávöxt tólf sinnum, bar ávöxt sinn í hverjum mánuði, og laufin voru til lækninga þjóðanna.*»

Í þessari annarri mynd, Jesú Kristi, er „*lífsins tré*“ að finna „*í miðju*“ söfnuðar hans útvöldu, safnað í kringum hann á „*torgi*“ samkomunnar. Hann er „*í miðju*“ þeirra en einnig á hliðum þeirra, táknaður með „*tveir bökkum árinna*“. Því að guðlegur andi Jesú Kristi er alls staðar nálægur; til staðar alls staðar og í öllum. Ávöxtur þessa „*trés*“ er „*líf*“ sem endurnýjast stöðugt, þar sem „*ávöxtur þess*“ fæst á hverjum „*12 mánuðum*“ hins jarðneska árs okkar. Þetta er enn ein falleg mynd af eilífu lífi og áminning um að henni er haldið eilífu samkvæmt vilja Guðs.

Jesús líkti manningum oft við „*tré*“ sem „*við dæmum eftir ávöxtum þeirra*“. Hann eignaði sjálfum sér, frá upphafi í 1. Mós.2:9, táknaða mynd af „*lífsins tré*“. En tré hafa sem „*klæðnað*“ skraut „*laufa*“ þeirra. Fyrir Jesú tákna „*klæðið*“ hans réttlát verk hans og þar af leiðandi endurlausn hans frá syndum útvöldu hans sem eiga honum hjálpræði að þakka. Svo rétt eins og „*lauf*“, „*trjáa*“ lækna sjúkdóma, „*lækna*“ hin réttlátu verk sem Jesús Kristur hefur framið hina dauðlegu veikindi erfðasyndarinnar sem hinir útvöldu hafa erfð síðan Adam og Evu, sem höfðu notað „*lauf*“ trjáa til að hylja líkamlega sína. og andleg nekt sem uppgötvast af reynslu syndarinnar.

Vers 3: „*Bölvun mun ekki frammar vera. Háseti Guðs og lambsins mun vera í borginni. Þjóðar hans munu þjóna honum og sjá andlit hans.*”

Frá þessu versu tjáir andinn sig í framtíðinni og gefur boðskap sínum merkingu uppörvunar fyrir hina útvöldu sem munu enn þurfa að berjast gegn hinu illa og afleiðingum þess þar til Krists kemur aftur og syndinni er eytt af jörðu.

Það er „*anathema*“, bölvun syndarinnar sem Eva og Adam drýgðu, sem hafði gert Guð ósýnilegan mannlegum augum. Sköpun Ísraels gamla sáttmálans hafði engu breytt, því syndin gerði Guð enn ósýnilegan. Hann þurfti enn að fela sig undir útliti skýs á daginn sem varð glæsilegt á nóttunni. Hinn helgasti staður helgidómsins var eingöngu frátekinn honum, með dauðarefsingu fyrir brotamann. En þessar jarðnesku aðstæður eru ekki lengur til. Á nýju jörðinni er Guð sýnilegur öllum þjónum sínum, hver þjónusta þeirra verður er enn leyndardómur, en þeir munu hafa samband við hann þegar postularnir nudduðust við Jesú Krist og ræddu við hann; augliti til auglitis.

Vers 4: „*Og nafn hans mun vera á ennum þeirra.*»

Nafn Guðs er hið sanna „*innsigli hins lifandi Guðs*“. Hvíldardagshvöldin er aðeins ytra „merki“ þessa. Vegna þess að „*nafn*“ Guðs táknar persónu hans sem hann táknar með andlitum „*dýranna fjögurra*“: „*ljónið, kálfurinn, maðurinn og örninn*“ sem sýna fullkomlega samræmdar andstæður eðlis Guðs. : konunglegur og sterkur, en tilbúinn til fórnar, mannlegt útlit, en himneskt eðli. Orð Jesú hafa ræst; þeir sem eru eins flykkjast saman. Einnig hafa þeir sem deila guðlegum gildum verið valdir af Guði til eilífs lífs og er safnað til hans. „*Ennið*“ hýsir heila mannsins, hreyfistöð hugsunar hans og persónuleika hans. Og þessi líflegur heili rannsakar, endurspeglar og samþykkir eða hafnar þeim staðli sannleikans sem Guð setur honum til að bjarga honum. Heili hinna útvöldu elskaði kærleikssýninguna sem Guð skipulagði í Jesú Kristi og þeir börðust, samkvæmt settum reglum, við að sigra hið illa með hjálp hans, til að öðlast réttinn til að lifa með honum.

Að lokum finna allir þeir sem deila eðli Guðs sem Jesús Kristur opinberaði sig með honum til að þjóna honum að eilífu. Nærvera „*nafns*“ Guðs „*skrifað á enni þeirra*“ skýrir sigur þeirra; og þetta, sérstaklega í síðasta prófraun adventistatrúar þar sem menn höfðu val um að skrifa á „*enni sitt*“, „*nafn Guðs*“ eða hins uppreisnargjarna „*dýrs*“.

Vers 5: „*Nótt verður ekki frammar; og þeir munu hvorki þurfa lampa né ljóss, því að Drottinn Guð mun lýsa þeim. Og þeir munu ríkja að eilífu.*»

Samkvæmt 1. Mós.1:5, á bak við orðið „*nótt*“ stendur orðið „*myrkur*“, tákn syndar og illsku. „*Lampinn*“ táknar Biblíuna, hið heilaga ritaða orð Guðs sem opinberar mælikvarða „*ljóss hans*“, hins góða og góða. Það mun ekki lengur vera gagnlegt, hinir útvöldu munu hafa beinan aðgang að guðlegum innblæstri þess, en það heldur eins og er, á jörðu syndarinnar, nauðsynlegu „*upplýsandi*“ hlutverki sínu sem eitt og sér leiðir til eilífs lífs.

Vers 6: „*Og hann sagði við mig: Þessi orð eru örugg og sönn; og Drottinn, Guð anda spámanna, hefur sent engil sinn til að sýna þjónum sínum hvað á að gerast.*”

Í annað sinn finnum við þessa guðlegu staðfestingu: „*Þessi orð eru viss og sönn*“. Guð leitast við að sannfæra lesandann um spádóminn, því eilíft líf hans er í húfi í vali hans. Frammi fyrir guðlegum staðfestingum hans er manneskjan skilyrt af þeim fimm skilningarvitum sem skapari hans gaf honum. Freistingarnar eru

margþættar og áhrifaríkar til að snúa honum frá andlegu tilliti. Krafa Guðs er því fullkomlega réttlæt看anleg. Hættan fyrir sálir er raunveruleg og alltaf til staðar.

Það er við hæfi að uppfæra lestur okkar á þessu versu sem sýnir sjaldgæfa bókstaflega persónu í þessum spádómi. Það er ekkert tákni í þessu versu, heldur staðfestingin á því að Guð sé innblástur spámannanna sem skrifuðu bækur Biblíunnar og að sem loka opinberun sendi hann "Gabriel" til Jóhannesar, svo að hann opinberar honum í myndum hvað, árið 2020, mun gerast „snart“, eða hefur þegar verið náð, að miklu leyti. En á milli 2020 og 2030 verður að fara yfir hræðilegasta tímabil; hræðilegir tímar sem einkennast af dauða, kjarnorkueyðingu og hræðilegum „*sjö síðustu plágum reidi Guðs*“; maðurinn og náttúran munu líða hræðilega þar til þau hverfa.

Vers 7: „*Og sjá, ég kem skjótt. Sæll er sá sem varðveitir spádómsorð þessarar bókar!*»

Tilkynnt er um endurkomu Jesú fyrir vorið 2030. Sælgæti er okkur, að því marki sem við „*höldum*“, allt til enda, „*orð spádóms þessarar bókar*“ Opinberun.

Atviksorðið „*snart*“ skilgreinir skyndilega birtingu Krists á klukkutíma endurkomu hans, því tíminn líður reglulega án þess að hraða eða hægja á. Þar sem Daníel 8:19 minnir Guð okkur á: „*það er ákveðinn tími til endalokanna*“: „*Þá sagði hann við mig: Ég mun kenna þér hvað mun gerast við lok reidisins, því að það er tími sem markaður er til endalokanna.*” Það getur aðeins gripið inn í lok þeirra 6000 ára sem Guð hefur skipulagt fyrir val hans á útvöldu, það er á fyrsta degi vorsins sem er á undan 3. apríl 2030.

Vers 8: „*Ég er Jóhannes, sem hef heyrt og séð þetta. Og er ég hafði heyrt og séð, féll ég til fóta engilsins, sem sýndi mér þá, til að ~~dýrka hann~~ og beygja mig frammi fyrir honum.*»

Í annað sinn kemur andinn til að senda okkur viðvörun sína. Í upprunalegu grísku textunum þýðir sögnin „proskuneo“ sem „að halla sér á undan“. Sögnin „að dýrka“ er arfleifð latnesku útgáfunnar sem kallast „Vulgate“. Svo virðist sem þessi slæma þýðing hafi rutt brautina fyrir að hætta líkamlegri niðurlægingu í trúariðkun fráhrarfs kristni að því marki að biðja „standandi“ vegna annarrar rangrar þýðingar á grísku sögninni „istemi“, í Mark 11:25. Í textanum hefur form hans „stékété“ merkinguna „vera staðfastur eða þrauka“, en Oltramare þýðingin sem notuð var í L.Segond útgáfunni þýddi hana í „stasis“ sem þýðir „standa“ í bókstaflegri merkingu. Fölsk þýðing á Biblíunni réttlætir þannig, með villandi hætti, óverðuga, hrokafulla og svívirðilega afstöðu til hins mikla skapara Guðs, hins alvalda, af hálfu fólks sem missir vit á hinu sanna heilaga. Og þetta er ekki það eina... Þess vegna verður afstaða okkar til biblíuþýðinga að vera tortryggin og varkár, sérstaklega þar sem í Op.9:11 opinberar Guð „eyðandi“ notkun (Abaddon-Apollyon), á Biblíunni sem er skrifuð. „*á hebresku og grísku*“. Sannleikurinn er aðeins að finna í frumtextunum, varðveittur á hebresku en hvarf og í staðinn komu grísku ritin um nýja sáttmálann. Og þar, það verður að viðurkenna, birtist „standandi“ bæn meðal trúaðra mótmælenda, miðuð af guðlegum orðum „*5. trompet*.” Vegna þess að, þversagnakennt, hefur krjúpandi bæn haldið lengur áfram meðal kaþólikka, en við ættum ekki að vera hissa, því það er í þessari kaþólsku trú sem djöfullinn leiðir fylgjendur sína og fórnarlömb hans til að beygja

sig frammi fyrir útskornum myndum sem bannað er með öðru af tíu boðorðum Guðs; boðorð sem kaþólikkar hunsa, þar sem í rómversku útgáfunni er því eytt og skipt út.

Vers 9: „ *En hann sagði við mig: Gætið þess að gera þetta ekki! Ég er samþjónn þinn og bræðra þinna, spámannanna, og þeirra sem varðveita orð þessarar bókar. Tilbiðja frammi fyrir Guði.* »

Gallinn sem Jóhannes framdi er settur af Guði sem viðvörðun beint til hans útvöldu: „Gætið þess að falla ekki í skurðgoðadýrkun! sem felur í sér megin sök kristinna trúarbragða sem Guð hafnaði í Jesú Kristi. Hann skipuleggur þetta atriði á sama hátt og hann skipulagði síðustu kennslustund sína með því að skipa postulum sínum að taka upp vopn sín á meðan hann var handtekinn. Þegar tíminn kom, bannaði hann þeim að nota það. Lexían var gefin og hún sagði: " *Gættu þess að gera það ekki.* " Í þessu versu fær Jóhannes skýringuna: „ *Ég er samþjónn þinn.* “ „ *Englarnir* “, þar á meðal „ *Gabriel* “, eru, eins og menn, skepnur skaparans Guðs sem hefur bannað í öðru af tíu boðorðum sínum að beygja sig frammi fyrir sköpunarverkum sínum, fyrir útskornum myndum eða máluðum myndum; allar þær myndir sem skurðgoðið getur tekið á sig. Við getum því lært af þessu versu með því að taka eftir gagnstæðri hegðun englanna. Hér bannar Gabríel, verðugasta himneska veran á eftir Michael, að falla fyrir honum. Á hinn bóginn, biður Satan í tælandi útliti sínu, í gervi „meyjar“, að reistir verði minnisvarðar og tilbeiðslustaðir til að tilbiðja hana og þjóna henni... hin lýsandi gríma myrkurs fellur.

Engillinn tilgreinir ennfremur „ *og bræðra þinna, spámannanna og þeirra sem varðveita orð þessarar bókar* “. Milli þessarar setningar og Opinberunarbókar 1:3 tókum við eftir mismuninum vegna þess tíma sem leið á milli upphafs tíma afkóðunar, 1980, og núverandi útgáfu 2020. Á milli þessara tveggja dagsetninga, „sá sem *les* » lét önnur börn Guðs deila hinu afkóðaða ljósi og þau gengu síðan inn í verk „spámannanna“ . Þessi margföldun gerir jafnvel enn meiri fjölda annarra kallaðra manna aðgang að kosningunum með því að heyra opinberaðan sannleikann og með því að framkvæma hann í raun.

Vers 10: „ *Og hann sagði við mig: Innsigla ekki spádómsorð þessarar bókar. Því tíminn er í nánd.* »

Boðskapurinn er villandi vegna þess að hann er beint til Jóhannesar, sem Guð hefur flutt til okkar lokaaldar frá upphafi bókarinnar, samkvæmt Op.1:10. Einnig verðum við að skilja að skipun um að innsigla ekki orð bókarinnar er beint til mín á þeim tíma þegar bókin er algjörlega óinnsigluð; hún verður þá „ *litla opna bókin* “ í Op.10:5. Og þegar það er " *opnað* " með hjálp og leyfi Guðs, er ekki lengur spurning um að loka því með "innsiglum". Og þetta, „ *því að tíminn er í nánd* “; vorið 2021 eru 9 ár eftir, fyrir dýrðlega endurkomu Drottins Guðs Jesú Krists.

Hins vegar byrjaði fyrsta opnun „ *litlu bókarinnar* “ eftir tilskipun Dan.8:14, þ.e. eftir 1843 og 1844; því að mikilvægur skilningur á efni nýjasta trúarprófs aðventista er vegna opinberana sem Jesús Kristur sjálfur, eða engill hans, gaf systur okkar Ellen.G.White beint í þjónustu hennar.

Vers 11: „ *Sá sem er ranglátur verði aftur ranglátur, sá sem er óhreinn verði aftur óhreinn. og hinir réttlátu iðka enn réttlæti, og hinn heilagi helgi sig enn.* »

Við fyrsta lestur staðfestir þetta vers að tilskipun Dan.8:14 hefur tekið gildi. Aðskilnaður aðventista valinn af Guði á milli 1843 og 1844 staðfestir boðskap " *Sardis* " þar sem við finnum mótmælendur " *lifandi* " en " *dauða* " og " *saurgaða* " andlega, og aðventista brautryðjendur " *verðugir hvítleika* " kallaðir í þessu vers " *réttlæti og helgun* ". En opnun „ *litlu bókarinnar* “ er framsækin eins og „ *vegur hinna réttlátu sem heldur áfram að vaxa eins og dagsljós, frá döggun til hámarks* “. Og brautryðjandi aðventistar vissu ekki að ^{trúarpróf}ætlaði að sigta þá á milli 1991 og 1994 eins og rannsóknin á „ *5. básúnunni* “ opinberaði okkur. Fyrir vikið verður annar lestur á þessu vers mögulegur.

Tími innsíglunarinnar er að líða undir lok eins og við lesum í Op.7:3: „ *Gjörið jörðinni né hafinu né trjánnum mein, fyrr en við höfum innsíglad enni þjóna Guðs vors.* » Hvar eigum við að setja heimildina til að skaða land, sjó og tré? Tveir möguleikar eru fyrir hendi. Á undan „ *sjötta lúðurinn* “ eða á undan „ *sjö síðustu plágunum* “? „ *Sjötta lúðurinn* “, sem er sjötta viðvörunarrefsingin sem Guð gefur jarðneskum syndurum, finnst mér rökrétt í þessu tilfelli að halda seinni möguleikanum. Vegna þess að „ *sjö síðustu plágurnar reiði Guðs* “ hafa mótmælendur „*jörð*“ og kaþólska „ *haf* “ *að skotmarki*. Við skulum íhuga að eyðileggingarnar sem „ *sjötta lúðurinn* “ framkvæmir kemur ekki í veg fyrir, heldur stuðlar að afturhvarf hinna kölluðu útvöldu sem endurleystir eru með blóði Jesú Krists.

Það er því eftir „ *sjötta básúnuna* “ og rétt á undan „ *sjö síðustu plágunum* “, og þegar innsíglunin er stöðvuð, sem markar lok tíma sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar, sem við getum enn komið orðunum frá þetta vers: „ *Sá sem er ranglátur verði aftur ranglátur, sá sem saurgist saurgast aftur. og hinir réttlátu iðka enn réttlæti, og hinn heilagi helgi sig enn.* » Hér munu allir geta séð hvernig andinn staðfestir í þessu vers þá góðu þýðingu sem ég setti fram fyrir grundvallarversíð „*aðventista*“ sem er Daniel 8:14: „... heilagleiki mun réttlætast ”. Orðin „ *réttlæti og heilagt* “ eru sterklega studd og því staðfest af Guði. Þessi boðskapur gerir því ráð fyrir því þegar fresturinn lýkur, en önnur skýring er eftirfarandi. Þegar komið er að endalokum bókarinnar, miðar andinn á þann tíma þegar fullleysa bókin verður " *litla opna bókin* " og frá þessari stundu mun samþykki hennar eða synjun gera gæfumuninn á milli " *þess sem er réttlátur og þess sem saugar sjálfan sig*". ” og Drottinn okkar býður „ *hinum heilaga að helga sig enn frekar* “. Ég man aftur að „ *saurgunin* “ var kennd við mótmælendatrú í „ *Sardes* “ boðskapnum . Andinn miðar með orðum sínum þessum mótmælendatrú og stofnanaaðventisma sem hefur deilt bölvun sinni síðan 1994, þegar hann gekk til liðs við hann með því að ganga í samkirkjulega bandalagið. Samþykki á túlkuðum boðskap þessarar bókar mun því „ *enn og aftur* , en síðast, *gera muninn á þeim sem þjónar Guði og þeim sem þjónar honum ekki* “ samkvæmt Mal.3:18.

Svo ég dreg saman lærdóm þessa vers. Í fyrsta lagi staðfestir það aðskilnað aðventista frá mótmælendatrú á árunum 1843 til 1844. Í öðrum lestri gildir það gegn opinberri aðventisma sem sneri aftur til mótmælenda- og samkirkjulega

bandalagsins eftir 1994. Og ég legg til þriðja lestur sem gildir í lok tímans náð árið 2029 fyrir endurkomu Jesú Krists sem er ákveðin fyrir upphaf vorsins sem kemur fyrir 3. apríl páska 2030.

Það er eftir fyrir okkur eftir þessar skýringar að skilja að orsök falls stofnanaaðventismans, sem leiddi til þess að Jesús Kristur „*varpaði upp*“ honum í boðskap sínum sem beint var til Laódíkeu, er síður en svo að neita að trú á endurkomu hans fyrir 1994, að neitun um að taka tillit til framlags ljóssins sem hefur komið til að lýsa upp hina sönnu þýðingu Daníels 8:14; ljós sem sýndur er á ómótmælanlegan hátt með upprunalega hebreska biblíutextanum sjálfum. Þessi synd gæti aðeins verið fordæmd af Guði réttlætisins sem telur hina seku saklausa.

Vers 12: " *Sjá, ég kem skjótt og laun mín eru með mér, til að gjalda sérhverjum eftir verkum hans ."*

Eftir 9 ár mun Jesús koma aftur í ólýsanlegri guðlegri dýrð. Í Opinb. 16 til 20, opinberaði Guð okkur eðli þess hluta refsingar sinnar sem er frátekinn fyrir rangláta og ópolandi uppreisnargjarna kaþólska, mótmælenda og aðventista syndara. Hann færði okkur einnig skammtinn sem var geymdur handa kjörnum aðventistum sínum, sem voru trúfastir og heiðra spádómsorð hans og heilagan sjöunda dags hvíldardag, í *Opb . hvað „er verk hans“*, sem gefur hinum seku lítið svigrúm til að réttlæta sig í augum Krists. Sjálfsréttlætandi orð verða gagnslaus vegna þess að þá verður of seint að breyta villum fyrri valkosta.

Vers 13: „*Ég er alfa og ómega, hinn fyrsti og hinn síðasti, upphafið og endirinn.*»

Það sem hefur upphaf hefur líka endi. Þessi meginregla á við um lengd jarðnesks tíma sem Guð útvegaði sér fyrir val hans á útvöldu. Á milli alfa og omega munu 6000 ár hafa liðið. Árið 30, 3. apríl, mun hinn frjálsi friðþægindauði Jesú Krists einnig hafa markað alfatíma kristna bandalagsins til 2000 ára; vorið 2030 mun marka ómega tíma sinn af fullum krafti.

En alfa er líka 1844 með ómega 1994. Og að lokum er alfa fyrir mig og síðustu kjörnu embættismennina, 1995 með sínum omega, 2030.

Vers 14: „*Sælir eru þeir sem halda boðorð hans (en ekki ~~þvo klæði þeirra~~), til þess að eiga rétt á lífsins tré og ganga inn um hliðin inn í borgina!*»

Önnur form „*þrengingarinnar miklu*“ liggur fyrir okkur með afleiðingum fjölda dauðsfalla. Þess vegna verður brýnt að fá vernd og hjálp frá Guði í gegnum Jesú Krist. Eins og myndin gefur til kynna verður syndarinn að „*halda boðorð sín*» ; **Guðs og Jesú, „*Guðslambsins*“, sem þýðir að hann verður að afsala sér öllum þeim myndum sem syndin getur tekið á sig.** Duldu þýðingin á þessu versí sem varðveitt er í núverandi Biblíum okkar er vegna rómversk-kaþólskrar trúar sem leidd er frá Vatíkaninu. Hin handritin, þau elstu og því trúari, leggja til: „*Sælir eru þeir sem halda boðorð hans*“. Og þar sem synd er lögbrot, er boðskapurinn brenglaður og kemur í stað nauðsynlegrar og lífsnauðsynlegrar hlýðni fyrir hina einföldu kröfu um að tilheyra kristinni trú. Hver græðir á glæpnum? Til þeirra sem munu berjast á hvíldardegi þar til Jesú Krists endurkomu dýrðlega. Hinn sanni boðskapur er dreginn saman á eftirfarandi hátt: „*Sæll er sá sem hlýðir skapara sínum*“. Þessi boðskapur endurtekur aðeins það sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 12:17 og 14:12, nefnilega: „*þeir sem halda boðorð Guðs og trú á Jesú*“. Þetta eru viðtakendur síðasta boðskaparins sem Jesús sendi. Sá

sem dæmir niðurstöðuna sem fæst er Jesús Kristur sjálfur og krafa hans er jöfn þjáningunum sem þola hann í píslarvætti hans. Verðlaunin fyrir þá sem valin eru verða mjög mikil; þeir munu öðlast ódauðleika og ganga inn í eilíft líf um leið aðventista sem táknuð er með „*tólf hliðum*“ hinnar táknrænu „*nýju Jerúsalem*“.

Vers 15: „*Út með hundum, galdramönnum, hórkarla, morðingjum, skurðgoðadýrkendum og öllum sem elska og stunda lygar!*»

Hverjir eru þeir sem Jesús nefnir þannig? Þessi dulda ásökun varðar alla kristna trú sem hefur fallið frá; kapólska trúin, margbreytileg mótmælendatrú þar á meðal aðventistatrú sem hefur gengið í bandalag sitt síðan 1994; aðventistatrúin sem hann hlaut svo ríkulega blessun í upphafi tilveru sinnar, og enn frekar hvað varðar síðustu fulltrúa hans sem neyddir voru til andófs. „*Hundarnir*“ eru heiðingjar en einnig, og umfram allt, þeir sem segjast vera bræður hans **og svíkja hann**. Þetta hugtak „*hundar*“ er þversagnakennt fyrir vestræna menn samtímans að dýrið er haldið sem tákn um trúmennsku, en fyrir austanbúa sjálfa ímynd útrásar. Og hér ögrar Jesús jafnvel mannlegu eðli þeirra og telur þá vera óáreiðanleg dýr. Aðrir skilmálar staðfesta þennan dóm. Jesús staðfestir orð í Op.21:8 og hér lýsir viðbót hugtaksins „*hundar*“ persónulega dómgreind hans. Eftir hina háleitu kærleika sem hann gaf mönnum er ekkert hræðilegra en að vera svikinn af þeim sem segjast tilheyra honum og fórn hans.

Síðan kallar Jesús þá „*töframenn*“ vegna viðskipta þeirra við vonda engla, spíritisma, sem fyrst tældi kapólska trú með birtingum „*Mariú mey*“, eitthvað biblíulega ómögulegt. En kraftaverkin sem djöflarnir gerðu eru svipuð því sem „*töframenn*“ Faraós gerðu fyrir Móse og Aroni.

Með því að kalla þá „*óhreina*“ fordæmir Jesús frelsun siðferðis en sérstaklega óeðlileg trúarbandalag sem mótmælendakirkjur hafa gert með kapólskri trú sem spámenn Guðs fordæma sem þjón djöfulsins. Þær endurskapa „sem dætur“ „*hórdóm*“ „*hórdómsmóður*“ sinnar Babýlon hinnar miklu, „sem fordæmt er í Opínb. 17:5.

Fráhvarfsmenn eru líka „*morðingjar*“ sem munu búa sig undir að drepa útvalda Jesú ef hann grípur ekki inn í til að koma í veg fyrir þá með glæsilegri tilkomu hans.

Þeir eru „*skurðgoðadýrkendur*“ vegna þess að hann gefur efnislegu lífi meiri áhuga en andlegu lífi. Þeir halda áfram að vera áhugalausir þegar Guð býður þeim ljós sitt sem þeir hafna ósvífni með því að djöflast í sönnum sendiboðum hans.

Og til að ljúka þessu versni tilgreinir hann: „*Og hver sem elskar og iðkar lygar!*» Þar með fordæmir hann þá sem eru bundnir við lygar, að því marki að þeir eru algerlega ónæmir fyrir sannleikanum. Það hefur verið sagt um smekk og liti að ekki sé hægt að ræða þá; það er eins með ást á sannleika eða lygar. En um eilífð sína velur Guð eingöngu meðal skepna sinna sem mannleg æxlun gefur tilefni til, þá sem hafa þessa sannleiksást.

Endanleg niðurstaða hjálpræðisáætlunar Guðs er hræðileg. Eru hent út, í röð, hinum forhertu, iðrunarlausu syndurum, fornu, vantrúuðu gyðingabandalaginu, hinni viðurstyggelegu rómversku páfatrú, hinni skurðgoðadýrkandi rétttrúnaðartrú, kalvínísk mótmælendatrú, og að lokum,

stofnanatrú aðventista, síðasta fórnarlamb anda hefð sem hinir fyrri hafa allir jafn hylli.

Boðskapurinn „aðventista“ hafði afdrifaríkar afleiðingar, í fyrsta lagi fyrir gyðinga, sem féllu vegna neitunar þeirra um að trú á fyrstu **komu** Messíasar sem boðuð var í Dan.9:24 til 27. Í öðru lagi, kristnu fólki sem Jesús kastaði út, sem allir eiga hlut að máli. sekt um að sýna áhugaleysi á nýjustu „aðventista“ boðskapnum sem boðar **endurkomu hans** . Skortur á ást þeirra á sannleika þess er banvænn fyrir þá. Árið 2020 deila þessi helstu opinberu trúarbrögð öll þessum hræðilega boðskap sem Jesús beindi árið 1843 til mótmælendatrúar „ *Sardis* “ tímabilsins í Opínb. 3:1: „ *Þú ert sagt lifandi og þú ert dáinn* “.

Vers 16: „ *Ég, Jesús, sendi engil minn til að vitna fyrir yður um þetta í söfnuðunum. Ég er rót og niðjar Davíðs, hinnar björtu morgunstjörnu.* »

Jesús sendi engil sinn Gabríel til Jóhannesar og fyrir milligöngu Jóhannesar til okkar, trúföstu þjóna hans á síðustu dögum. Vegna þess að það er aðeins í dag sem þessi fullkomlega afkúllaði boðskapur gerir okkur kleift að skilja skilaboðin sem hann beinir til þjóna sinna og lærisveina á tímum sjö eða þingunum sjö. Jesús tekur af tvímæli um táknræna framsetningu hans á Apo.5: „ *rót og afkomendur Davíðs* “. Hann bætir við: „ *morgunstjarnan bjarta* “. Þessi stjarna er sólin en hann samsamar sig henni aðeins sem tákni. Vegna þess að ómeðvitað heiðra einlægur verur sem elska Jesú Krist fyrir fórn hans sólina okkar, þessa stjörnu sem heiðingjar guðdóma. Ef margir eru ekki meðvitaðir um það, er fjöldinn, jafnvel upplýstur um efnið, ekki tilbúinn, né fær um að skilja alvarleika þessarar heiðnu skurðgoðadýrkunar. Maðurinn verður að gleyma sjálfum sér, til að setja sjálfan sig í stað Guðs sem skynjar hlutina allt öðruvísi vegna þess að hugur hans hefur þegar fylgst með gjörðum manna í næstum 6000 ár. Það auðkennir hverja aðgerð fyrir það sem hún raunverulega tákna; sem á ekki við um karlmenn sem snýst fyrst og fremst um að fullnægja löngunum sínum, fyrst og fremst holdlegum og jarðneskum, en það á líka við um þá sem eru andlegir og mjög trúaðir og eru enn lokaðir vegna virðingarhefða feðranna.

Í lok Þýatíruboðskaparins sagði andinn við „ *sá sem sigrar* “: „ *Og ég mun gefa honum morgunstjörnuna* “. Hér sýnir Jesús sig sem „ *morgunstjörnuna* “. Sigurvegarinn mun því öðlast Jesú og með honum allt lífsins ljós sem á upptök sín í honum. Áminningin um þetta hugtak bendir til þess að hinir sönnu síðustu „aðventistar“ gefi fulla athygli á þessum versum í 1. Pétursbréfi 2:19-20-21: „ *Og vér höldum hið spádómlega orð enn öruggara, sem þér er vel að gjalda fyrir. gaum að, eins og lampa sem skín á myrkum stað, uns dagur rennur upp og morgunstjarnan rís í hjörtum yðar; vitandi fyrst og fremst sjálfir að enginn spádómur Ritningarinnar getur verið viðfangsefni einkatúlkunar, því að það var ekki af vilja mannsins sem spádómur var nokkurn tíma fluttur, heldur er hann knúinn af heilögum anda sem menn hafa talað frá Guði.* » Við gætum ekki orðað það betur. Eftir að hafa heyrt þessi orð umbreytir hinn útvaldi þau í verk sem Jesús Kristur tekur til greina.

Vers 17: „ *Og andinn og brúðurin sögðu: Komdu. Og sá sem heyrir segi: Kom! Og sá sem þyrstir komi; Hver sem vill, má taka lífsins vatn frjállega.* ”

Frá upphafi jarðneskrar þjónustu sinnar hefur Jesús hrundið af stað þessari köllun: „ *Komdu* “. En með því að taka mynd af „ *þorsta* “ veit hann að sá sem er

ekki „þyrstur“ mun ekki koma til að drekka. Köllun hans mun aðeins heyrast af þeim sem „þyrstir“ eftir þessu eilífa lífi sem fullkomið réttlæti hans býður okkur af náð sinni einni, sem annað tækifæri. Jesús einn greiddi gjaldið; hann býður því „frítt“. Engin kaþólsk eða guðleg „eftirlátssemi“ gerir það kleift að fá það fyrir peninga. Þetta almenna kall undirbýr samkomu kjörinna embættismanna frá öllum þjóðum og öllum uppruna. Köllunin „Komdu“ verður lykillinn að þessum hópi útvöldu sem trúarprófið á síðustu dögum mun skapa. En þeir munu upplifa prófraunina dreifða um jörðina og munu aðeins sameinast aftur þegar Jesús Kristur kemur aftur í dýrð sinni til að fjarlægja þá frá landi syndarinnar.

Vers 18: „Ég segi hverjum þeim sem heyrir spádómsorð þessarar bókar: Ef einhver bætir einhverju við hana mun Guð slá hann með þeim plágum sem lýst er í þessari bók.“»

Opinberun er engin venjuleg biblíubók. Það er bókmenntaverk sem er guðlega kóðað á biblíumáli sem þeir sem rannsaka alla Biblíuna frá upphafi til enda geta þekkt. Tjáningar verða kunnuglegar með endurteknum lestri. Og „biblíuleg samsvörun“ gerir það mögulegt að finna svipuð orðatiltæki. En einmitt vegna þess að kóði hans er mjög nákvæmur, eru þýðendur og afritarar varaðir við: „Ef einhver bætir einhverju við það mun Guð slá hann með plágunum sem lýst er í þessari bók“.

Vers 19: „Og ef einhver tekur eitthvað af orðum þessarar spádómsbókar, mun Guð taka hlut hans af lífsins tré og frá borginni helgu, sem lýst er í þessari bók.“»

Af sömu ástæðum hótar Guð hverjum þeim sem „tekur eitthvað af orðum bók þessa spádóms“. Sá sem tekur þessa áhættu er einnig varaður við: „Guð mun afmá hluta hans af lífsins tré og frá borginni helgu, sem lýst er í þessari bók“. Þessar breytingar munu því hafa hræðilegar afleiðingar fyrir þá sem frömdu þær.

Ég vek athygli þína á þessari lexíu. Ef breytingin á þessari óskiljanlegu dulmálsbók er refsað af Jesú Kristi á þessa tvo ströngu vegu, hvað verður það fyrir þá sem hafna fullkomlega skiljanlegum afkóðaða boðskap hennar?

Guð hefur góðar ástæður til að setja þessa viðvörun skýrt fram, vegna þess að þessi opinberun, sem hann hefur valið orð í, hefur sama gildi og texti „boðordanna tíu“ hans „grafinn fingri á steintöflur“. Nú, í Dan.7:25, spáði hann því að konunglegt „lögmál“ hans yrði „breytt“ sem og „tímanum“. Athöfnin var framkvæmd, eins og við höfum séð, af rómversku yfirvaldi, í röð keisaraveldis árið 321, síðan páfi, árið 538. Þessi athöfn sem hann dæmdi vera „hrokafull“ verður refsað með dauða, og Guð hvetur okkur til að endurskapa ekki, gagnvart spádómum, þessari tegund af mistökum sem hann fordæmir staðfastlega.

Verk Guðs er verk hans óháð því á hvaða tíma það er framkvæmt. Að ráða spádóm hans er ómögulegt án leiðsagnar hans. Þetta þýðir að afkóðaða verkið er af sama gildi og það sem er dulkóðað. Gerðu þér því grein fyrir því að þetta verk þar sem hugsunin um Guð er opinberuð skýrt er af mjög háum „heilagleika“. Það er hinn fullkomni „vitnisburður um Jesú“ sem Guð beinir til síðustu andófsmanna sinna sjöunda dags aðventista; og á sama tíma, með iðkun hins sanna laugardags hvíldardag, er það árið 2021, síðasti „réttláta heilagleikinn“ sem áætlaður er frá gildistöku tilskipun Dan.8:14 árið 1843.

Vers 20: „ Sá sem ber þetta vitni segir: Já, ég kem fljótt. Amen! Kom, Drottinn Jesús! »

Vegna þess að hún inniheldur síðustu orðin sem Jesús Kristur beindi til lærisveina sinna, er þessi Opinberunarbók af mjög háum heilagleika. Í honum finnum við samsvarandi töflum lögmálsins, grafið með fingri Guðs og gefið Móse. Jesús ber vitni; hver mun þora að andmæla þessari guðlegu staðfestingu? Allt er sagt, allt kemur í ljós, hann hefur ekkert meira að segja nema: " Já, ég kem fljótt." Einfalt „ Já “ sem tekur til allrar guðdómlegrar persónu hans, þýðir að nálægð hans er örugg vegna þess að hann endurnýjar loforð sitt: „ Ég kem fljótt “; a “ tafarlaust » dagsett sem fær fulla merkingu: vorið 2030. Og hann staðfestir yfirlýsingu sína með því að segja „ Amen “; sem þýðir: "Í sannleika".

Hver segir þá: „ Kom, Drottinn Jesús “? Samkvæmt 17. versu þessa kafla eru þau „ andinn og brúðurin “.

Vers 21: „ Náð Drottins Jesú sé með öllum heilögum! »

Þetta síðasta vers Opinberunarbókarinnar lokar bókinni með því að kalla fram „ náð Drottins Jesú “. Þetta er þema sem var oft andsnúið lögum í upphafi kristna þingsins. Á þeim tíma var náðinni framfylgt gegn lögmálinu af þeim sem neituðu boði Krists. Arfleifð gyðinga á lögmálinu þýddi að þeir sáu guðlegt réttlæti aðeins í gegnum það. Jesús vildi ekki koma þeim frá hlýðni við lögmálið en hann kom til að „ uppfylla “ það sem dýrafórnirnar höfðu spáð honum. Þess vegna sagði hann í Mat.5:17: „ Ætlið ekki að ég sé kominn til að afmá lögmálið eða spámennina. Ég er ekki kominn til að afnema, heldur til að uppfylla . ”

Það undarlegasta er að heyra kristna vera á móti lögum og náð. Því eins og Páll postuli útskýrir, er náðinni ætlað að hjálpa mannum að uppfylla lögmálið að því marki sem Jesús lýsir yfir í Jóhannesi 15:5: „Ég er vínviðurinn, þér eruð greinarnar. Sá sem er í mér og í hverjum ég dvel í, ber mikinn ávöxt, því að án mín getið þér ekkert gert .” Hvaða hluti á að „ gera “ er hann að tala um og hvaða „ ávöxtur “ er það? Um virðingu fyrir lögmálinu sem náð hans gerir mögulega þökk sé hjálp hans í heilögum anda.

Það hefði verið æskilegt og hollt ef „ náð Drottins Jesú hefði verið “ og hefði getað virkað „ í öllum “; en þetta brenglaða vers lýsir aðeins óraunhæfri ósk. Við skulum öll nú þegar vona að þeir verði mjög margir; sem flestar; okkar aðdáunarverði Guð, skapari og frelsari á það skilið; hann er þess fullkomlega verðugur. Með því að tilgreina „ með öllum hinum heilögu “ fjarlægir frumtextinn allan tvíræðni; náð Drottins getur eingöngu gagnast þeim, „ sem hann helgar í sannleika sínum “ (Jóhannes 17:17). Og til þeirra sem hugsa um að öðlast eilíft líf með því að fara þá leið sem Jesús Kristur krafðist, minni ég ykkur á að á milli „ vegar “ og „ lífs “ er hinn ómissandi „ sannleikur “, samkvæmt Jóhannesi 14:6. Engin móðgun við uppreisnarmenn sem krefjast blessunar þessa verss, síðan 1843 hefur náð Drottins aðeins gagnast þeim sem hann helgar með endurreisn heilagrar hvíldar hvíldar sinnar á laugardegi. Það er þessi aðgerð sem tengist vitnisburði kærleikans um „ sannleika “ þess gerir hina útvöldu hina heilögu verðuga náðarinnar sem um ræðir. Þess vegna er ekki hægt að helga „öllum“ náð. Svo varist slæmar, villandi þýðingar á Biblíunni, sem leiða til skelfilegrar endanlegrar vonbrigðar fyrir þá sem treysta á þær fyrir ógæfu sína!

Hin guðlega opinberun sem sett er fram í þessu verki hefur staðfest lexíuna sem spád er í 1. Mósebók, sem við höfum getað tekið eftir mikilvægu mikilvægi þess. Í lok þessarar vinnu virðist gagnlegt að rifja upp þessa helstu lærdóma. Þetta er réttlætun og ég vil líka benda á að í okkar samtíma er kristin trú í miklum mæli sett fram í brenglaðri mynd vegna dýrkunararfs rómversk-kaþólskrar trúar. Sannleikurinn sem Guð krafðist var áfram í hinu einfalda og rökrétta ástandi sem fyrstu postular Jesú Krists skildu en þessi oft hunsaði einfaldleiki verður, vegna minnihlutaeiginleika síns, flókinn fyrir óinnvígða. Reyndar, til að bera kennsl á síðari daga heilögu Jesú Krists og andlega uppbyggingu Opinberunarbókarinnar, er tilskipun Daníels 8:14 ómissandi. En til að bera kennsl á þessa tilskipun er einnig nauðsynlegt að rannsaka alla Daníelsbók og túlka spádóma hennar. Þegar þetta er skilið, Apocalypse opinberar leyndarmál sín fyrir okkur. Þessar nauðsynlegu rannsóknir útskýra erfiðleikana sem við mætum þegar við reynum að sannfæra vantrúaðan mann um okkar tíma á Vesturlöndum, og þá sérstaklega í Frakklandi.

Jesús sagði að enginn geti komið til hans nema faðirinn sem leiðir hann og hann sagði einnig um sína útvöldu að þeir yrðu að fæðast af vatni og anda. Þessar tvær kenningar þýða að Guð þekki andlegt eðli útvalinna sinna meðal allra skepna sinna. Þar af leiðandi mun hver þeirra bregðast við í samræmi við eigin eðli; einnig munu þeir sem hafa hagstæða fordóma um hvíldardaginn sem þegar hafa iðkað af Gyðingum samþykkja án of mikillar erfiðleika spádómlegu opinberanir sem sýna að Guð hefur krafist þess frá 1843. Hins vegar munu þeir sem hafa óhagstæða fordóma um hann hafna öllum rökum sem Biblían hefur sett fram og hann mun finna góðar ástæður til að réttlæta synjun sína. Skilningur á þessari meginreglu verndar okkur frá því að verða fyrir vonbrigðum með þá sem við kynnum sannleika Krists fyrir. Með því að opinbera sannleika guðlegrar hugsunar gefur spádómurinn allan kraft sinn í „*eilífa fagnaðarerindið*“ sem lærisveinar Jesú verða að „*kenna þjóðunum allt til enda veraldar*“.

„Dýrin“ í heimsstvrjöldinni

Óvinir Guðs og hans útvöldu birtust í mynd „*dýra*“ í tímaröð og í röð.

Hið fyrra tilgreinir keisaraveldið Róm sem myndað er af „*drekanum með tíu horn og sjö höfuð sem klæðist tígli*“, í Opb. 12:3; „*Níkólaítarnir*“ í Op.2:6; „*djöfullinn*“ í Op.2:10.

Önnur snertir kaþólska Róm páfa sem er mynduð af „*dýrinu sem rís upp úr hafinu, með tíu horn með tígul og sjö höfuð*“ í Opb. 13:1; „*hásæti Satans*“ í Op.2:13; „*konan Jesebel*“ í Op.2:20; „*tunglið blóðlitað*“ í Op.6:12; „*þriðjungi tunglsins*“ af „*fjórða básúnunni*“ í Op.8:12; „*hafid*“ í Opb.10:2; „*reyr eins og stafur*“ í Op.11:1; „*hali*“ „*drekans*“ í Opb.12:4; „*höggormurinn*“ í Op.12:14; og „*dreki*“ í versum 13, 16 og 17; „*Babýlon hin mikla*“ í Op.14:8 og 17:5.

Sú þriðja beinist að frönsku byltingarkenndu trúleysi, myndað af „*dýrinu sem rís upp úr hyldýpinu*“ í Opb.11:7; „*þrengingin mikla*“ í Op.2:22; „*fjórði lúðurinn*“ í Op.8:12; „*munurinn sem gleypir ána*“ sem táknar kaþólsku þjóðina, í Op.12:16. Þetta snertir fyrsta form „*annar vei*“ sem vitnað er í Op.11:14. Önnur mynd þess verður náð með „*sjötta básúnu*“ í Apo.9:13, samkvæmt Apo.8:13 undir titlinum „*seinni vei*“, á milli 7. mars 2021 og 2029, undir raunverulegum þætti heims Stríð þriðja endar í kjarnorkustríði. Þjóðarmorð

mannsins sem eyðir jörðinni (*hylinn*) er tengingin sem komið er á milli " *fjórða og sjötta lúðrarins* ". Upplýsingar um þróun þessa stríðs eru birtar í Dan.11:40 til 45.

Fjórða „ *dýrið* “ táknar mótmælendatrú og kaþólsku trúna, bandamann hennar, í síðasta trúarprófi jarðsögunnar. Hún „ *kemur upp af jörðinni* ,“ í Op.13:11; sem þýðir að hún er hún sjálf og kemur út úr kaþólskri trú sem táknun er með „ *hafinu* “. Yfirgnæfandi hluti, tímabil siðbótarinnar stofnaði mótmælendatrú, með mörgum hliðum, sem einkenndist af fráhvarfi, sem bar vitni í verkum Jóhannesar Kalvíns, um stríðslega, harkalega, grimma og ofsækjandi persónu. Gildistaka tilskipunar Dan.8:14 fordæmdi það á heimsvísu frá vorinu 1843.

Stofnanatrúin adventista, sem kom lifandi úr trúarprófi mótmælenda 1843-1844, hefur fallið aftur og aftur í stöðu mótmælendatrúar og guðdómlegrar bölvunar hennar síðan haustið 1994; þetta vegna opinberrar höfnunar hins guðdómlega spámannlega ljóss sem opinberað er í þessu verki frá 1991. Spáð er þessum andlega dauða stofnanaformsins í Op.3:16: „Ég mun æla þér af *munni mínum* “.

Lokauppfylling spádómanna liggur fyrir okkur og trú allra mun reynast. Drottinn Jesús Kristur mun viðurkenna, meðal allra manna, þá sem tilheyra honum, þá sem taka á móti mikilvægum opinberunum hans, ávexti guðlegrar kærleika, með gleði og þakklátri trúmennsku.

Á klukkutíma síðasta vals munu hinir útvöldu verða aðgreindir af þeirri staðreynd að þeir munu vita hvers vegna hinir föllnu falla, guðleg opinberun mun þannig gera gæfumuninn á milli hinna frelsuðu og hinna týndu sem frá postullegu tímum "Efesus", í Apo 2:5 sagði Guð: „ *Mundu því hvaðan þú ert fallinn* “; og árið 1843, á tímum " *Sardis* ", sagði hann einnig við mótmælendur, í Op.3:3: " *mundu hvernig þér tókuð á móti og heyrðuð; og varðveita og iðrast* “; þetta nær til hinna föllnu adventista síðan 1994, sem þótt þeir haldi hvíldardaga, fá frá Jesú þennan boðskap Opinb. 3:19: „ *Ég ávita og refsa öllum þeim sem ég elska; Verið því vandlátur og iðrast* ."

Við undirbúning þessarar spámannlegu opinberunar setti skapari Guð, sem hitti í persónu Jesú Krists, sér það markmið að leyfa útvöldum sínum að bera kennsl á óvini sína; hluturinn er búinn og tilgangi Guðs er náð. Þannig andlega auðgað verður útvalinn hennar „ *brúðurin sem er undirbúin fyrir brúðkaupskvöldmáltíð lambsins* “. Hann „ *klæddi hana hvítu hörundi, sem eru réttlát verk hinna heilögu* “ í Op.19:7. Þið sem hafið lesið innihald þessa verks, ef þið hafið tækifæri og blessun til að vera meðal þeirra, „ *búið ykkur undir að mæta Guði ykkar* “ (Amos 4:12), í sannleika hans!

Þó að túlkun hinna dularfullu spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar sé að fullu lokið og tími sannrar endurkomu Krists sé okkur nú kunnur, skilur þessi spurning frá Jesú Kristi, sem vitnað er í í Lúkas 18:8, dálítið áhyggjufullan efa: „Ég segi yður, *hann mun skjóta réttlæti yfir þeim. En þegar Mannssonurinn kemur, mun hann finna trú á jörðu?* ". Því að gnægð vitsmunalegrar þekkingar á sannleikanum getur ekki bætt upp fyrir veikleika þessarar trúar. Mannkynið, sem mun standa frammi fyrir endurkomu Jesú Krists, hefur þróast í loftslagi sem er hagstætt fyrir hvers kyns eindregið hvattan eigingirni. Einstaklingsárangur er

orðinn markmiðið sem á að ná hvað sem það kostar, jafnvel með því að mylja náungann, og það á langri heimsfriðarskeiði í meira en 70 ár. Þegar við vitum að himnagildin sem Jesús Kristur lagði til eru í algjörrri andstöðu við þetta viðmið okkar tíma, virðist spurning hans hörmulega réttlætunleg, vegna þess að hún getur varðað fólk sem trúði því að það væri „kjörið“, en verður aðeins áfram í ógæfa þeirra „kallaða“; vegna þess að Jesús mun ekki hafa fundið í þeim þann eiginleika trúarinnar sem þarf til að vera verðugur náðar hans.

Bókstafurinn drepur en andinn lífgar

Þessi síðasti kafli lýkur túlkun Apocalypse Opinberunar. Reyndar hef ég nýlega kynnt biblíulögin sem gera það mögulegt að bera kennsl á táknið sem Guð notar í spádómum sínum, en þó markmið þeirra sé að opinbera kröfu hans um endurkomu hvíldardagsins frá 1843-1844, þá kemur orðið hvíldardagur ekki fyrir. aðeins einu sinni í þessum spádómstextum Daníels eða Opinberunarbókarinnar. Það er alltaf stungið upp en ekki vitnað skýrt. Ástæðan fyrir því að það er ekki nefnt skýrt er að iðkun hvíldardagsins er grundvallareðli postullegrar kristinnar trúar, því allir geta séð að efni hvíldardagsins var aldrei ágreiningsefni milli gyðinga og fyrstu postulanna, lærisveina. Jesús Kristur. Djöfullinn hefur hins vegar ekki hætt að ráðast á hann, fyrst að hvetja gyðinga til að „saurga“ hann, síðan í öðru lagi kristna menn, með því að láta hann „hundsá“ algjörlega. Til að ná þessum árangri innblástur hann falsþýðingar á frumtextunum sem nefndu hann. Einnig væri þessi framsetning á guðlegum sannleika ekki fullkomin án fordæmingar þessara viðbjóðslegu misgjörða, sem fórnarlömb þeirra eru fyrst Guð í Jesú Kristi, síðan þeir sem friðþægingardauði hans hefði getað boðið eilíft líf.

Ég staðfesti, frammi fyrir Guði, að það er til í ritum gamla og nýja sáttmála, það er að segja í allri Biblíunni, **ekkert** vers sem kennir breytingu á stöðu hvíldardagsins frá fjórða af tíu boðorðum hans; þar að auki, helgaður af Guði, frá upphafi sköpunar hans á okkar jarðneska heimi.

Frá fráfalli mótmælenda vegna gildistöku tilskipunar Daníels 8:14, vorið 1843 til dagsins í dag, drepur lestur Biblíunnar. Ég vil benda á að það

er ekki Biblían sem drepur vísvitandi, það er notkunin sem er gerð á henni á grundvelli þýðingarvillna sem birtast í þýddum útgáfum af upprunalegu „hebresku og grísku“ textunum; en umfram allt er það líka vandamál vegna slæmrar túlkunar. Guð sjálfur staðfestir hlutinn, í myndum, í Op.9:11: „*Peir höfðu yfir sér sem konung engil undirdjúpsins, nefndur á hebresku Abaddon og á grísku Apollyon*“. Ég minnst hér á falda boðskapinn í þessu vers: „*Abaddon og Apollyon*“ þýðir „á hebresku og grísku“: Eyðingamaður. „*Engil undirdjúpsins*“ eyðir trúnni með því að nota biblíulega „*tvö votta*“ í Op.11:3.

Einnig, síðan 1843, hafa falstrúaðir gert tvær villur við lestur þeirra á sögulegum vitnisburði Biblíunnar. Hið fyrra er að hafa lagt meira vægi á fæðingu Jesú Krists en dauða hans og hið síðara styrkir þessa villu, með því að leggja meira áherslu á upprisu hans en dauða hans. Þessi tvöfalda villa vitnar gegn þeim, vegna þess að sönnun á kærleika Guðs til skepna sinna hvílir í meginatriðum á sjálfviljugri ákvörðun hans um að gefa líf sitt í Kristi til endurlausnar útvöldu hans. Að gefa upprisu Jesú forgang felst í því að afbaka hjálpræðisverkefni Guðs, og það hefur í för með sér afleiðingar fyrir hina seku að skera sig frá honum og rjúfa heilaga, réttláta og góða bandalag hans. Sigur Krists hvílir á því að hann viðurkenni dauðann, upprisa hans er aðeins gleðileg og réttlát afleiðing af guðlegri fullkomnun hans.

Kólossubréfið 2:16-17: „*Látid því engan dæma yður um að eta eða drekka, eða um hátid, tungl nýtt eða hvíldardaga: þetta voru skuggi hins komandi, heldur er líkaminn í Kristi.*»

Þetta vers er oft notað til að réttlæta að hætta iðkun hins vikulega „*hvíldardags*“. Tvær ástæður fordæma þetta val. Hið fyrra er að orðatiltækið „*hvíldardagar*“ táknar „*hvíldardaga*“ sem eru tilefni af árlegum trúarlegum „*hátíðum*“ sem Guð boðaði í 3. Mósebók 23. Þetta eru áhrifamiklir „*hvíldardagar*“ sem eru settir í upphafi og stundum í lok á trúarlegum „*hátíðum*“. „*Peir eru kallaðir fram með orðatiltækinu „Þú skalt ekki vinna nein vinnustörf á þeim degi*“. Þeir hafa engin tengsl við *hinn vikulega „hvíldardag*“ annað en nafnið „*hvíldardagur*“ sem þýðir „að hætta, hvílast“ og sem birtist í fyrsta skipti í 1. Mós.2:2: „*Guð hvíldist*“. Það skal líka tekið fram að orðið „*hvíldardagur*“ sem vitnað er í í hebreska texta fjórða boðorðsins kemur ekki fyrir í L.Segond þýðingunni sem táknar það eingöngu undir nafninu „*hvíldardagur*“ eða „*sjöunda dagur*“. Hins vegar tekur það rót sína af sögninni sem vitnað er í 1. Mós.2:2: „*hvíld*“ eða „*hvíldardagurinn*“ sem er greinilega nefnt í JNDarby útgáfu Biblíunnar.

Önnur ástæðan er þessi: Páll sagði um „*hátíðir og hvíldardaga*“ að þær væru „*skuggar hins komandi*“, það er að segja hlutir sem spá fyrir um veruleika sem var eða mun verða. Ef gengið er út frá því að „*sjöunda dags hvíldardagurinn*“ sé umhugað í þessu vers, er enn „*komandi skuggi*“ þar til sjöunda árpúsundið kemur sem það spáir. Dauði Jesú Krists opinberaði merkingu „*sjöunda dags hvíldardagsins*“ sem spáir, vegna sigurs hans yfir synd og dauða, hin himnesku „*þúsund ár*“ þar sem hans útvöldu munu dæma hina föllnu jarðneska og himneska dauða.

Í þessu versí voru „*hátíðirnar, ný tungl*“ og „*hvíldardaga*“ þeirra tengd tilvist þjóðarforms Ísraels gamla sáttmála. Með því að stofna, með dauða sínum, nýja sáttmálann, gerði Jesús Kristur þessa spádómlegu hluti gagnslausa; þeir urðu að hætta og hverfa eins og „*skuggi*“ sem dofnar fyrir raunveruleika hinnar fullkomnu jarðnesku þjónustu hans. Á meðan hinn vikulegi „hvíldardagur“ bíður komu sjöunda árpúsundsins til að mæta spáðum veruleika sínum og missa gagnsemi sína.

Páll nefnir líka „*að borða og drekka*“. Sem trúr þjónn veit hann að Guð hefur talað um þetta í 3. Mósebók 11 og 5. Mósebók 14 þar sem hann mælir fyrir um hreina og óhreina mat sem er bannaður. Ummæli Páls eru ekki ætluð til að véfengja þessar guðlegu helgiathafnir heldur aðeins mannlegar skoðanir (*sem enginn ...*) setti fram um þetta efni sem hann mun þróa í Rómverjabréfinu 14 og 1 Kor.8 þar sem hugsanir hans birtast betur. Viðfangsefnið snýr að matvælum sem fórnað er til skurðgoða og falsguða. Hann minnir hina útvöldu, sem mynda hið andlega Ísrael Guðs, á skyldur sínar gagnvart honum, með því að segja í 1.Kor.10:31: „*Hvort sem þú etur eða drekkur eða gjörir nokkuð annað, gjörið allt Guði til dýrðar* . Er Guð vegsamaður af þeim sem hunsa og fyrirlíta opinberaðar helgiathafnir hans um þessi mál?

Það er Jakob, bróðir Jesú sem talar fyrir hönd postulanna **um umskurn** , í Postulasöggunni 15:19-20-21: „*Þess vegna er ég þeirrar skoðunar að við ættum ekki að hafa áhyggjur af þeim þjóðum sem snúa til Guð, heldur að skrifa þeim, að þeir haldi sig frá óhreinindum skurðgoða, frá saurlifnaði, frá kyrktu hlutum og frá blóði. Því að Móse frá fornu fari hefur í hverri borg þá, sem prédika hann, lesnir í samkundunum **hvern hvíldardag** .*“

Þessi vers eru oft notuð til að réttlæta frelsi heiðna trúskipta gagnvart hvíldardegi og eru þvert á móti besta sönnunin fyrir iðkun þeirra sem postularnir hafa hvatt til og kennt. Reyndar telur Jacques að það sé ekki gagnlegt að þröngva umskurði á þá og hann dregur saman helstu meginreglur vegna þess að ítarleg trúarbragðakennsla verður kynnt þeim þegar þeir fara „á hverjum hvíldardegi“ í samkunduhús gyðinga á sínum *stað* .

Önnur ályktun sem notuð er til að réttlæta að hætt sé að stöðva hreina og óhreina flokkun matvæla: sýnin sem Pétur gaf í Postulasöggunni 10. Skýring hans er þróuð í Postulasöggunni 11 þar sem hann greinir „óhrein dýr“ sýnarinnar við heiðnu „mennina“ sem kom til að biðja hann um að fara til rómverska hundraðshöfðingjans „Cornelius“. Í þessari sýn sýnir Guð óhreint eðli heiðingja sem þjóna honum ekki og þjóna fölskum guðum. Dauði og upprisa Jesú Krists hefur hins vegar mikla breytingu í för með sér fyrir þá, því að dyr náðarinnar opnast þeim fyrir trú á friðþægingarfórn Jesú Krists. Það er í gegnum þessa sýn sem Guð kennir Pétri þetta nýja. Þar af leiðandi helst flokkunin á hreinum og óhreinum sem Guð setti í 3. Mósebók 11 og heldur áfram til enda veraldar. Nema hvað, síðan 1843, með tilskipun Dan.8:14, hefur mataræði manna tekið upp norm hinnar upprunalegu „*helgunar*“ sem komið var á og skipað í 1. Mós.1:29: „*Og Guð sagði: Sjá, ég Ég hef gefið hverja sáðberandi plöntu, sem er á allri jörðinni,*

og hvert það tré, sem ávöxtur trjáa er á, sem ber fræ. Þetta verður matur fyrir þig
."

Jesús gaf líf sitt í líkamlegum og andlegum pyntingum til að bjarga sínum útvöldu. Efast ekki um það mikla heilagleika sem þessi ástríðufulli dauði krefst í staðinn frá þeim sem hann bjargar. Í sannleika sagt!

Jarðneskur tími Jesú Krists

Perla hvíldardagsins 20. mars 2021

Frá upphafi þjónustu míns var ég sannfærður um, og ég söng það, að „Jesús fæddist að vori“. Þennan hvíldardag 20. mars 2021 var vorjafndægur staðsettur klukkan 10:37 við upphaf andlegs fundar. Andinn leiddi mig síðan til að leita sannana fyrir því sem fram að því var aðeins einföld sannfæring um trú. Dagatal gyðinga gerði okkur kleift að staðsetja vorjafndægur ársins – 6 fyrir opinbera kristna dagsetningu okkar á fæðingu frelsara okkar, á „hvíldardegi“ 21. mars.

Hvers vegna ár - 6?

Vegna þess að opinber tímasetning okkar á fæðingu Jesú Krists var byggð á tveimur villum. Það var ekki fyrr en á 6. öld e.Kr. sem kaþólski munkurinn Dionysius litli lagði upp með að koma á dagatali. Þar sem biblíuleg eða söguleg smáatriði voru ekki fyrir hendi, setti hann þessa fæðingu á dauðadegi Heródesar konungs, sem hann setti árið 753 við stofnun Rómar. Síðan þá hafa sagnfræðingar staðfest 4 ára villu í útreikningi hans; sem staðsetur dauða Heródesar árið 749 frá stofnun Rómar. En, Jesús fæddist fyrir dauða Heródesar og Matt.2:16 gefur okkur nákvæmni sem segir að aldur Jesú sé „ tvö ár “ á þeim tíma sem „morð á saklausum“ var fyrirskipað af reiði Heródesi konungi, vegna þess að hann þjádíst og fann dauðann koma sem myndi rífa hann burt frá ánægju valdsins. Smáatriðin eru mikilvæg, vegna þess að textinn tilgreinir, " tvö ár, í samræmi við dagsetninguna sem hann hafði vandlega spurst fyrir við vitringana ." Bætt við fjögur ár fyrri villunnar, er árið - 6, eða 747 frá stofnun Rómar, staðfest biblíulega.

Vorjafndægur ársins - 6

Á hvíldardegi, á þessu ári – 6, segir Biblían okkur að engill hafi gefið sig fram fyrir „hirða sem gættu hjarðar sinna“. Hvíldardagurinn bannar verslun en ekki umhirðu og umönnun dýra; Jesús staðfesti þetta með því að segja: „*Hver yðar á sauð sem fellur í gryfju og kemur ekki og frelsar hann, jafnvel á hvíldardegi? ?*“. Þannig var fæðing „góða hirðisins“, frelsara og leiðsögumanns sauðfjár, tilkynnt af engli, í fyrsta lagi til manlegra hirða, forráðamanna og verndara sauðfjár. Engillinn útskýrði: „...*því í dag er yður frelsari fæddur í borg Davíðs, sem er Kristur Drottinn*. Þessi „*í dag*“ var því hvíldardagurinn og tilkynningin sem var gefin út á nóttunni, fæðing Jesú átti sér stað á milli klukkan 18:00, upphaf hvíldardagsins, og næturstund boðunar engillsins til hirðanna. Við verðum nú að ákveða nákvæmlega hvenær, í tímaskífu Ísraels, var vorjafndægur ársins – 6 uppfyllt. En þetta er ekki enn hægt þar sem við höfum engar upplýsingar um þetta tímabil.

Fæðing Jesú á hvíldardegi gerir björgunaráætlun Guðs bjarta og fullkomlega rökrétta. Jesús lýsti því yfir að hann væri „*Mannssonurinn*“, „*Meistari hvíldardagsins*“. Því að hvíldardagurinn er tímabundinn og gagnsemi hans heldur áfram allt til þess dags sem hann kemur síðar, að þessu sinni kröftugur og dýrlegur. Jesús gefur hvíldardegi sínum fulla merkingu þar sem hann spáir því sem eftir er af sjöunda árbúsundi sem unnið er fyrir sína útvöldu einn með sigri hans yfir synd og dauða.

Til að marka upphaf sitt á fullorðinsárum, „tólf ára“, grípur Jesús andlega inn í trúarlega fólkið sem hann spyr um Messías sem boðaður er í heilagri ritningu. Aðskilinn frá foreldrum sínum sem leituðu hans í þrjá daga, bar hann vitni um guðlegt sjálfstæði sitt og meðvitund um hlutverk sitt í þágu jarðneskra manna.

Svo kemur tíminn fyrir virka og opinbera jarðneska þjónustu hans. Kenningar Daníels 9:27 sýna hana í formi „*sáttmála*“ um „*a viku*“ sem táknar sjö ár á milli haustsins 26. og haustsins 33. Á milli þessara tveggja hausta er, í miðlægri stöðu, vorið og páskahátíð ársins 30 þar sem kl. 15:00 "um miðri páskavíku, miðvikudaginn. 3., 30. apríl Jesús Kristur lét „*förn og fórn*“ dýra af hebresku síðnum stöðvast með því að fórna lífi sínu til að friðþægja fyrir syndir þeirra útvöldu. Á dauðadegi hans var Jesús 35 ára og 13 daga gamall. Þegar Jesús dó sigursæll yfir synd og dauða gat hann falið Guði anda sinn og sagt: „*Það er fullkomnað*. Sigur hans yfir dauðanum var síðar staðfestur með upprisu hans. Þannig fylgdi hann og leiðbeindi postulum sínum og lærisveinum þar til, þegar þeir horfðu á, steig hann upp til himna fyrir hvítasunnuhátíðina, samkvæmt vitnisburðinum sem gefinn er í Postulasögunni 1:1 til 11. En englarnir undirbjuggu við þetta tækifæri tilkynningu um hans. dýrðleg endurkoma og sagði: „*Galíleumenn, hví standið þér hér og horfir til himins? Þessi Jesús, sem var tekinn upp frá þér til himna, mun koma á sama hátt og þú sást hann fara til himna.*“. Á hvítasunnu hóf hann himneska þjónustu sína „heilagur anda“ sem gerir honum kleift að starfa allt til enda veraldar, á sama tíma, í anda hvers útvalds hans sem er dreifður um jörðina. Það er þá sem nafn hans spáði í Jes.7:14, 8:8 og Matt.1:23, „*Emanúel*“, sem þýðir „Guð með okkur“, tekur á sig, enn frekar, sanna merkingu sína.

Upplýsingarnar sem gefnar eru upp í þessu skjali eru verðlaun sem Jesús veitir útvöldum sínum sem merki um þakklæti fyrir að sýna trú þeirra. Þetta er hvernig dánardagur hans gerir okkur kleift að vita og deila með honum síðustu dýrðlegu endurkomu hans sem hann áætlaði fyrsta dag vorsins árið 2030; það er 2000 árum eftir krossfestingarvorið 3. apríl 30. apríl.

Heilagleiki og helgun

Heilagleiki og helgun eru óaðskiljanleg og skilyrði hjálpræðis sem Guð býður í Jesú Kristi. Páll rifjar þetta upp í Hebr.12:14: „ *Stefið eftir friði með öllum og heilagleika, án þess mun enginn sjá Drottin* .“

Þetta guðdómlega hugtak um „ **helgun** “ verður að vera fullkomlega skilið vegna þess að það varðar „allt sem tilheyrir Guði“ og eins og allir eigendur er ekki hægt að losa það án afleiðinga fyrir þá sem þora að gera það. Nú er engin þörf á að bera kennsl á og koma á lista yfir þá hluti sem tilheyra honum; Skapari lífsins og allt sem í því er, allt tilheyrir honum. Hann á því rétt á lífi og dauða yfir öllum lífverum sínum. Hins vegar, sem skilur öllum rétt á að búa með honum eða deyja án hans, ganga útvaldir hans til liðs við hann með frjálsum og frjálsum vali um að tilheyra honum að eilífu. Þessi sátt við hann gerir útvöldu sína að eign sinni. Þeir sem hann fagnar og viðurkennir koma inn í hugtak hans um **helgun** sem þegar varðaði öll lögmálin sem lífið á jörðinni er háð. Helgun felst því í því að samþykkja að lúta líkamlegum og siðferðilegum lögmálum sem Guð hefur sett og því samþykkt. Það er af þessari tvöföldu ástæðu sem hvíldardagurinn og boðorðin tíu tjá þessa guðlegu helgun á áþreifanlegan hátt, en brot hennar mun krefjast dauða Messíasar Jesú.

Þetta hugtak um helgun er svo grundvallaratriði að Guð sá sér fært að skilgreina það í upphafi Biblíunnar í 1. Mós.2:3, með því að helga sjöunda daginn. Það kemur því ekki á óvart að þessi tala sjö verði „konungsinnsigli“ þess í gegnum alla Biblíuna og sérstaklega í Op.7:2: „ *Og ég sá annan engil, sem gekk upp í átt að **hækkandi sól** , og hélt á **innsiglinum. hins lifanda Guðs** ; hann hrópaði hárrí röddu til englanna fjögurra, sem þeim var gefið að skaða jörðina og hafið, og sagði : Þeir sem hafa eyru til að heyra tillögu hins fingerða anda*

Guðs munu hafa tekið eftir því að vitnað er í þetta „*innsigli hins lifanda Guðs*“ í þessum kafla „7“ í Opinberunarbókinni.

Á þessum páska- og hvíldardegi 3. apríl 2021, afmæli dauða frelsara okkar Jesú Krists, beindi andi Guðs hugsunum mínum að hebreska helgidóminum Móse og musterinu sem Salómon konungur reisti í Jerúsalem. Ég tók þar fram smáatriði sem staðfestir eindregið þá túlkun sem ég gaf á þessum helgidómi; nefnilega spámannlegt hlutverk hins mikla björgunarverkefnis sem undirbúið er fyrir hina útvöldu sem Guð endurleystir.

Síðan 1948, sem enn bera guðlega bölvunina vegna neitunar þeirra um að viðurkenna Jesú Krist sem „Messias“ sendur af Guði, hafa Gyðingar endurheimt þjóðlendið sitt. Síðan þá hefur ein hugmynd, ein hugsun verið þráhyggja fyrir þá: að endurbyggja musteríð í Jerúsalem. Því miður mun þetta aldrei gerast, því að Guð hefur góða ástæðu til að koma í veg fyrir það; hlutverki hans lauk með dauða og upprisu Jesú Krists. Heilagleiki musterisins náði fullri uppfyllingu í sál „Messias“, í holdi hans og anda, fullkominn og án nokkurs bletts. Jesús opinberaði þessa lexíu þegar hann sagði í Jóhannesarguðspjalli 2:14, þegar hann talaði um líkama sinn, „*eytið þessu musteri, og á þremur dögum mun ég reisa það upp*.“

Endalok gagnsemi musterisins voru staðfest af Guði á nokkra vegu. Í fyrsta lagi lét hann eyða því árið 70 e.Kr. af rómverskum hermönnum Títusar, eins og spáð var í Daníel 9:26. Síðan, er hann hafði rekið gyðinga úr landi, afhenti hann musterisstaðinn íslamstrú, sem reisti þar tvær moskur; elsta „Al-Aqsa“ og Klettahvelfinguna. Ísrael hefur því, frá Guði, hvorki möguleika né heimild til að endurreisa musteri sitt. Vegna þess að þessi endurreisn myndi afbaka spáð hjálpræðisverkefni hans.

Gildistími musterisins í Jerúsalem var grafinn í formi byggingu þess. En til að sjá betur verðum við nú þegar að skoða opinberaðar upplýsingar um þessa trúarlegu byggingu sem ber heilagleika. Við skulum athuga að musteríð átti að reisa af Davíð konungi sem lýsti lönguninni og hafði valið Jerúsalem til að fagna því; Guð samþykkti það. Til að gera þetta hafði hann skreytt og víggirt þessa fornu borg sem kallast „Jebus“ frá tímum Abrahams. Þannig liðu „þúsund ár“ milli Davíðs og „sonar Davíðs“, „Messias“. En guð leyfði honum það ekki, og lét hann vita af ástæðunni; hann var orðinn blóðugur með því að láta drepa trúan þjón sinn „Úría Hetíta“ til að taka konu sína „Batsebu“ sem síðar varð móðir Salómons konungs. Þannig bar Davíð gjaldið af sök sinni, refsað með dauða fyrsta sonar síns, fæddur í Batsebu, þá var honum refsað, eftir að hafa framkvæmt fjölda fólks síns án skipunar Guðs, og Guð lagði fyrir hann að velja refsingu sína á milli þrír kostir. Samkvæmt 2. Sam.24:15 valdi hann dánartíðni faraldurspestarinnar sem drap 70.000 fórnarlömb á þremur dögum.

Í 1. Konungabók 6 finnum við lýsingu á musterinu sem Salómon reisti. Hann gefur því nafnið „hús YaHWÉH“. Þetta hugtak „hús“ gefur til kynna stað fyrir ættarmót. Byggða húsið spáir fjölskyldu hins endurleysandi skapara Guðs. Það samanstendur af tveimur samliggjandi þáttum: helgidóminum og musterinu.

Á jörðinni eru trúarathafnir framkvæmdar sem stundaðar eru á því svæði sem maðurinn leyfir. Salómon kallar það: musteri. Sem framlenging af hinum

allra helgasta stað, sem hann kallar helgidóm, og sem hann er aðeins aðskilinn með fortjaldi, er herbergi musterisins fjörutíu álna langt, eða tvöfalt stærra en helgidómurinn. Musterið þekur þannig $2/3$ af öllu húsinu.

Þótt hann hafi verið gerður síðar á tímum Móse, er sáttmáli Gyðinga algjörlega undir regnhlíf sáttmálans sem gerður var milli Guðs og Abrahams í upphafi þriðja árþúsundsins frá Adam. „Messías mun kynna sig fyrir gyðingum í upphafi fimmta aldar, 2000 árum síðar. Hins vegar er tíminn sem Guð úthlutar jörðinni til að velja útvöldu sína 6000 ár. Við finnum þannig fyrir tímann hlutfallið $2/3 + 1/3$ af húsi YaHWéH. Og í þessum samanburði samsvarar $2/3$ af sáttmála Abrahams $2/3$ af húsi JaHWéH sem endar á fortjaldinu sem skilur að. Þessi blæja gegnir aðalhlutverki þar sem hún markar umskiptin frá hinu jarðneska til hins himneska; þessa vitneskju um að þessi breyting markar að spámannlegu hlutverki hins jarðneska musteris sé lokið. Þessar hugmyndir gefa hinni aðskildu hulu merkingu syndarinnar sem skilur hinn fullkomna himneska Guð frá hinum ófullkomna og synduga jarðneska manni frá Adam og Evu. Aðskilin blæja hefur tvíþættan karakter, vegna þess að hún verður að vera í samræmi við himneska fullkomnun og jarðneska ófullkomleika tveggja tengdra hluta. Það er þá sem hlutverk Messíasar birtist vegna þess að hann felur fullkomlega í sér þennan eiginleika. Í guðlegri fullkomnun sinni varð Jesús Kristur að synd með því að bera hina útvöldu í þeirra stað til að friðþægja fyrir þá og greiða dauðlega verðið.

Þessi greining leiðir til þess að við sjáum í helgidóminum mynd af spámannlegri röð hinna miklu andlegu fasa sem eru merkt á 2000 ára fresti: 1. ^{fórn} sem Adam bar fram - Fórn sem Abraham bar fram á Móríafjalli, framtíðar Golgata - Fórn Krists við fótinn. af Golgatafjalli – Fórn síðustu útvöldu sem komið var í veg fyrir með glæsilegri endurkomu frelsarans Jesú Krists í Míkael.

Fyrir Guð, sem samkvæmt 2. Pétursbréfi 3:8, " *einn dagur er eins og þúsund ár og þúsund ár eins og einn dagur* ", (sjá einnig Sálms 90:4), er jarðneska dagskráin byggð á mynd af viku í einni röð: 2 dagar + 2 dagar + 2 dagar. Og á bak við þessa röð opnast eilífur „*sjöundi dagur*“.

Innihald tveggja herbergja hins helga húss er einstaklega afhjúpanði.

Helgidómurinn eða allrahelgasta staðurinn

Kerúbarnir tveir með útbreidda vængi

Helgidómurinn sem kallaður er hinn allrahelgi er 20 álnir á lengd og 20 álnir á breidd. Það er fullkomið torg. Og hann var einnig 20 álnir á hæð. sem gerir það að teningi; þrítekin mynd fullkomnunar (= $3 : L = l = H$); þetta sem lýsingin á " *nýju Jerúsalem, sem kemur niður af himni frá Guði* " í Op.20. Þennan allra helgasta stað er mönnum bannað af Guði með dauðarefsingu. Ástæðan er einföld og rökrétt; þessi staður getur aðeins fagnað Guði vegna þess að hann táknar himininn og sýnir himneska eðli Guðs. Í hugsunum hans er hjálpræðisáætlun hans þar sem allir táknrænu þættirnir sem eru settir upp í þessum helgidómi gegna hlutverki sínu. Raunveruleikinn er í Guði í himnesku víddinni og á jörðinni gefur hann mynd af þessum veruleika með táknum. Þannig kem ég að efni þessarar tilteknu uppgötvunar á þessum páskum 2021. Við lesum í 1. Konungabók 6:23 til 27: „*Hann gjörði tvo kerúba í helgidóminum af villtum olúviði, tíu álnir á hæð.*

Hvor tveggja vængja annars kerúbanna hafði fimm álnir, sem voru tíu álnir frá enda annars vængja hans til hins. Annar kerúburinn hafði og tíu álnir. Mál og lögun voru þau sömu fyrir báða kerúbana. Hver kerúbanna tveggja var tíu álnir á hæð. Salómon setti kerúbanana í miðju húsinu, inni. Vængirnir voru útbreiddir: Vængur hins fyrsta snerti annan vegginn og vængur hins síðari snerti hinn vegginn; og aðrir vængir þeirra mættust á endanum í miðju húsinu ."

Þessir kerúbar voru ekki til í tjaldbúð Móse, en með því að setja þá í musteri Salómons lýsir Guð upp merkingu þessa allra helgasta stað. Í átt að breiddinni eru tvö vængjapör kerúbanna yfir stykkið, sem gefur því himneskan staðal, í raun óaðgengilegur fyrir manneskjuna sem aðeins lifir á jörðinni. Ég nota tækifærið hér til að fordæma og endurreisa sannleika um þessa kerúba sem í heiðinni dularfullri óráðsú hafa málarafræðingur og „Michelangelo“ gefið útlit vængjaðra barna sem spila á hljóðfæri eða skjóta örvum. Það eru engin börn á himnum. Og fyrir Guð, samkvæmt Ps.51:5 eða 7: " *Sjá, ég fæddist í misgjörðum, og móðir mín getnaði mig í synd* ", og Róm.3:23: " *Því að allir hafa syndgað og eru sviptir dýrðinni. Guðs* ", það er ekkert til sem heitir saklaust eða hreint barn, því síðan Adam hefur maðurinn verið fæddur syndari með arfleifð. Himnesku englarnir voru allir skapaðir sem ungir menn, eins og Adam var á jörðu. Þeir eldast ekki og eru alltaf eins. Elli er einstakur jarðneskur eiginleiki, afleiðing syndar og dauða, lokalaun hennar, samkvæmt Róm.6:23.

Örkin hins heilaga bandalags

Fyrri Konungabók 8:9: „ *Í örkinni voru aðeins tvær steintöflur , sem Móse setti þar á Hóreb, þegar Drottinn gjörði sáttmála við Ísraelsmenn, þá er þeir fóru af Egyptalandi .*

Í helgidómnum eða því allra helgasta eru því tveir risastórir kerúbar með útbreidda vængi, tákn hins virka himneska eðlis, en einnig og umfram allt **sáttmálsörkin** sem er staðsett **í miðju** herberginu milli stóru kerúbanna tveggja. Vegna þess að það er til að skýla því sem húsið er byggt. Í þeirri röð sem Guð sýnir Móse trúarlega hluti sem hann mun þurfa að framkvæma, er fyrst að finna, sáttmálsörkina. En þessi ílát er minna dýrmæt en innihaldið: steinborðin tvö sem Guð hefur grafið á ofurheilagt lögmál sitt um boðorðin tíu með fingri sínum. Það er spegilmynd hugsunar hans, norms hans, óbreytanlegrar persónu hans. Í sérstakri rannsókn (2018-2030, endanleg vænting adventista), hef ég þegar sýnt fram á spámannlegan eiginleika hennar fyrir kristna tíma. Í helgidóminum lesum við leyndar hugsanir Guðs. Þar finnum við þá þætti sem hygla og gera samfélag við hann mögulegt. Skemmst er frá því að segja að syndarinn sem er enn vísitandi að brjóta boðorð sín tíu blekkir sjálfan sig ef hann trúir því að hann geti krafist hjálpræðis síns. Sambandið hvílir eingöngu á trú sem er sett á táknrænan veruleika sem finnast á þessum allra helgasta stað. Í tíu boðorðum dregur Guð saman lífsgæði hans sem mælt er fyrir um manneskjur sem mótaðar eru í hans mynd; sem þýðir að Guð sjálfur heiðrar og framkvæmir boðorð sín. Lífið sem mannum er gefið byggist á virðingu fyrir þessum boðorðum. Og brot þeirra leiðir til syndar sem refsað er fyrir dauða hins seka. Og frá Adam og Evu hefur óhlýðni sett allt mannkynið undir þetta jarðneska ástand. Dauðinn féll því yfir menn eins og sjúkdómur án lækninga.

Náðarstóllinn

Í helgidóminum, fyrir ofan náðarstóllinn, táknræna mynd altarsins sem ber að brenna Guðslambið á, horfa tveir aðrir smærri englar á altarið og vængir þeirra mætast í miðjunni. Í þessari mynd sýnir Guð þann áhuga sem trúfastir englar veita hjálpræðisáætluninni sem hvílir á friðþægingardauða Jesú Krists. Því að Jesús kom niður af himni til að líkjast mannsbarni. Sá sem gaf líf sitt á krossinum á Golgata var fyrst himneskur vinur þeirra „Michael“, höfðingi englanna og sýnileg himnesk tjáning skaparans Guðs anda og englarnir telja sig réttilega vera „samþjóna“ útvalinna *hans* .

Á hinum allra helgasta stað er örkin sem náðarstóllinn huldi sett undir vængi tveggja stóru og minnstu kerúbanna. Í þessari mynd finnum við dæmisöguna af þessu versí úr Mal.4:2: “ En fyrir yður sem óttast nafn mitt mun ***réttlætis sól renna upp og lækning vera undir vængjum hans*** . þú munt fara út og hoppa eins og kálfar í hesthúsi .” Náðarstóllinn, sem er tákn fyrir krossinn sem Jesús var krossfestur á, mun sannarlega koma lækningu gegn hinum banvæna sjúkdómi syndarinnar. Jesús dó til að frelsa frá synd og reis upp aftur til að frelsa sína útvöldu úr illum höndum iðrunarlausra og uppreisnargjarnra syndara. Brotið á lögmálinu sem var í örkinni leiddi til dauða fyrir allar mannverur á jörðinni. Og fyrir hina útvöldu, sem Guð hefur útvalið í Kristi, fyrir þá eina, hefur náðarstóllinn, sem settur er fyrir ofan örkina sem geymir hið brotna lögmál, leitt til sigurs eilífs lífs sem þeir munu ganga inn í á stundu fyrstu upprisunnar; að hinna heilögu, sem endurleystir eru með blóði, sem Jesús Kristur úthellir á þessu náðarstóli. Heilun þeirra frá dauða verður þá fullkomin. Samkvæmt Mal.4:2 eru kerúbarnir ímynd hins himneska anda Guðs sem Opinb.4 tilgreinir með tákningu „verurnar fjórar “. Vegna þess að lækningin sem fest er við náðarstóllinn er vel staðsett undir tveimur miðvængjum stóru kerúbanna tveggja.

Rétt eins og í hinni árlegu hebresku sið um „friðþægingardaginn“, dýrablóði geitarinnar var stráð framan á og á náðarstóllinn, í átt að austri, var nauðsynlegt fyrir blóð Jesú Krists að flæða hann líka. á þessu sama náðarstóli. Í þessum tilgangi kallaði Guð ekki á þjónustu mannlegs prests. Hann hafði skipulagt og skipulagt allt fyrirfram, með því að láta flytja örkina og það heilaga frá hinum allra helgasta stað og hinum helga stað á tímum Jeremía spámanns í helli sem staðsettur er í kjallaranum við rætur Golgatafjalls, undir grjóti. jörð, sex metra djúp, rétt fyrir neðan 50 cm rúmholið, grafið á yfirborðinu í klettinum, þar sem rómversku hermennirnir reistu krossinn sem Jesús var krossfestur á. Í gegnum langa og djúpa bilun sem skapaðist af jarðskjálftanum sem getið er um í Biblíunni rann blóð hans bókstaflega vinstra megin við náðarstóllinn, það er hægra megin við krossfestan Krist. Það er því ekki að ástæðulausu sem Matt.27:51 vitnar um þetta: „ *Og sjá, fortjald musterisins rifnaði í tvennt, ofan frá og niður, jörðin skalf, ***björgin rifnuðu í sundur*** ... “ . Árið 1982 leiddi vísindaleg rannsókn í ljós að þurrkað blóð sem Ron Wyatt safnaði var óeðlilega samsett úr 23 X litningum og einum Y litningi. Guðdómlegur skapari vildi skilja eftir sig, sönnun um guðlegt eðli hans sem er bætt við heilaga líkklæði hans á sem myndin af andliti hans og líkama hans birtist í neikvæðu. Þannig öðlaðist hið brota lögmál sem var í örkinni fullan skaðabætur með því að taka á altari hennar blóðið sem var sannarlega hreint*

af allri synd frelsara okkar Jesú Krists. Því að með því að opinbera þetta fyrir Ron Wyatt, leitaðist Guð ekki við að seðja forvitni manna, heldur vildi hann styrkja kenninguna um helgun guðdóms hans í Jesú Kristi. Vegna þess að hann er með blóð ólíkt öðrum mönnum og gefur ástæðu til að trú á hið fullkomna og hreina eðli sitt, laus við hvers kyns synd. Hann staðfestir þannig að hann kom til að holdgera nýjan eða „*síðasta Adam*“ eins og Páll segir í 1.Kor.15:45, vegna þess að þótt hann hafi verið séður, heyrt og deyddur í líkama af holdi sem líkist okkar, þá var hann án erfðatengsla með mannkyninu. Slík athygli á smáatriðum í framkvæmd björgunarverkefnis hans sýnir mikilvægi þess sem Guð gefur táknum kennslu sinnar. Og við skiljum betur hvers vegna Móse var refsað fyrir að hafa afskræmt þetta guðdómlega björgunarverkefni með því að hafa slegið klettinn Hóreb tvisvar. Í seinna skiptið, samkvæmt skipun Guðs, þurfti hann aðeins að tala við hann til að fá vatnið.

Mósestafur, manna, bókrolla Móse

4. Mós.17:10: “ *Drottinn sagði við Móse: Færið aftur staf Arons fram fyrir vitnisburðinn, svo að hann verði geymdur sem tákni fyrir uppreisnarbörn, svo að þú bindur enda á mögl þeirra frammi fyrir mér og þeir munu ekki deyjja tímabilið.* ”

2. Mós.16:33-34: “ *Og Móse sagði við Aron: Taktu ílát og legg í það gómer fullan af manna og legg það frammi fyrir JaHWéH, svo að það verði varðveitt fyrir afkomendur þína. Samkvæmt boði Drottins, sem Móse gaf, setti Aron það fyrir vitnisburðinn, til þess að það yrði varðveitt.* ”

5. Mós.31:26: „ *Tak þessa lögmálsbók og legg hana við hlið sáttmálsörk Drottins Guðs þíns, og hún mun vera þar sem vitni gegn þér.* ”

Á grundvelli þessara verska skulum við fyrirgefa Páli postula villu hans sem leiddi til þess að hann setti þessa þætti í örkina en ekki við hliðina á eða fyrir framan hana, í Hebr.9:3-4: „*Að baki hinnar fortjaldsins var hluturinn . tjaldbúðarinnar sem kallast hið heilaga, með gullaltarinu fyrir reykelsi- og sáttmálsörkina, algjörlega þakin gulli. Fyrir framan örkina var gullker með manna, staf Arons, sem sprungið hafði, og sáttmálstöflurnar . Sömuleiðis var reykelsisaltarið ekki í helgidóminum heldur musterismegin fyrir framan fortjaldið. En þættirnir sem settir voru við hliðina á örkinni voru þarna til að bera vitni um kraftaverkin sem Guð gerði fyrir hebresku þjóð sína sem var orðin Ísrael, frjáls og ábyrg þjóð.*

Við hlið örkarinnar, stafur Móse og Arons, krefst trausts á sanna spámenn Guðs. Samkvæmt 5. Mós.8:3 minnir manna á hina útvöldu frammi fyrir Jesú að „ *maður lifir ekki á brauði og vatni einu saman, heldur af hverju orði sem fram kemur af munni JaHWéH* “. Og þetta orð er líka táknað þar í formi bókröllunnar sem Móse skrifaði, samkvæmt fyrirmælum Guðs. Yfir örkinni kennir miskunnarstólsaltarið að án trúar á fúsa fórn lífs Jesú Krists er tenging við Guð ómöguleg. Þetta safn af hlutum er guðfræðilegur grundvöllur nýja sáttmálans sem stofnaður var um mannsblóðið sem Jesús Kristur úthellti. Og mjög rökrétt, dagurinn þegar verkefni Guðs var náð og framkvæmt í honum, varð hlutverk táknaða og hátíðin „Yom Kippur“ eða „friðþægingardagur“ sem spáði því úrelt og gagnslaust. Andspænis raunveruleikanum dofna skuggar. Þess vegna varð

musterið, þar sem spádómssiðirnir voru stundaðir, að hverfa og birtast aldrei aftur. Eins og Jesús kenndi, þá verður tilbiðjandi Guðs að tilbiðja hann „ í anda og sannleika „ með „ frjálsan aðgang “ að himneskum anda hans fyrir milligöngu Jesú Krists. Og þessi tilbeiðslu er ekki tengd neinum jarðneskum stað, hvorki í Samaríu né í Jerúsalem, og enn síður í Róm, Santiago de Compostela, Lourdes eða Mekka.

Þó að trúin sé ekki bundin jarðneskum stað, er trúin sýnd með verkum sem Guð hefur fyrirfram undirbúið fyrir sína útvöldu á meðan þeir lifa á jörðinni. Tákmynd helgidómsins hætti í upphafi fimmta aldar eftir 4.000 ára synd. Og ef verkefni Guðs hefði verið byggt yfir 4000 ár, hefðu hinir útvöldu farið inn í hvíld Guðs sem spád var á vikulegum hvíldardegi. En þetta var ekki raunin, því síðan Sakaríá hefur Guð spád tveimur bandalögum. Hann útskýrir hið síðara og segir í Sak.2:11: „ Margar þjóðir munu sameinast JaHWéH á þeim degi og verða mín þjóð. Ég vil búa meðal yðar, og þér skuluð viðurkenna, að Drottinn allsherjar hefur sent mig til yðar. » Bandalögin tvö eru sýnd með „ tvö ólífutré “ í Zac.4:11 til 14: „ Ég svaraði og sagði við hann: Hvað þýða þessi tvö ólífutré, hægra megin við ljóssastikuna og til vinstri? **Ég talaði í annað sinn** og sagði við hann: Hvað merkja ólífugreinarnar tvær, sem eru nálægt gylltu leiðunum tveimur, sem gull streymir úr? Hann svaraði mér: Veistu ekki hvað þeir meina? Ég segi: **Nei, herra minn** . Og hann sagði: Þetta eru hinir smurðu tveir, sem standa frammi fyrir Drottinni allrar jarðarinnar . Lestur þessara versa fær mig til að uppgötva háleita næmni skaparans Guðs, Heilags Anda sem hvetur biblíuorðið. Sakaríá neyðist til að spyrja **tvisvar** hvað „ ólífutrén tvö “ þýða fyrir Guð til að svara honum. Þetta er vegna þess að verkefni hins guðlega bandalags mun upplifa **tvö** stig í röð en seinni áfangann er kenndur af lærdómi hins fyrsta. Þeir eru tveir, en í raun og veru eru þeir aðeins einn, því sá síðari er aðeins hápunktur hins fyrri. Reyndar, hvers virði er gamli sáttmálinn án friðþægingardauða Messíasar Jesú? Ekkert, ekki einu sinni hali af peru, eins og munkurinn Marteinn Lúther hefði sagt. Og þetta er orsök harmleiksins sem hefur enn áhrif á þjóðlega gyðinga í dag. Í þessum versum spáir Guð einnig fyrir höfnun þeirra á nýja sáttmálanum með svarinu sem Sakaríá gefur við spurningunni „ Veistu ekki hvað þeir meina? Ég segi: **Nei, herra minn** . Vegna þess að í raun munu þjóðlegu gyðingarnir hunsa þessa merkingu þar til síðasta prófið er á undan endurkomu Jesú Krists þar sem þeir munu snúast eða staðfesta synjun sína á kostnað tilverunnar.

Augljóslega hefur kristin trúskipti heiðna þjóða sannað að guðdómlegri áætlun var sannarlega náð í persónu Jesú Krists og þetta er eina táknið sem Guð býður enn þjóðlegum Gyðingum að vera áfram í sínu heilaga bandalagi. Þannig staðfestur átti þessi annar eða nýi sáttmáli að ná yfir síðasta þriðjung 6000 ára tíma jarðneskrar syndar. Og það er aðeins með síðustu dýrðlegu endurkomu sinni sem Jesús Kristur mun marka þann tíma að fullkomnun annars sáttmálans; vegna þess að fram að þessari endurkomu er kennslan sem spád er með táknum gagnleg til að skilja heildarverkefnið sem Guð hefur undirbúið þar sem við skuldum honum þekkinguna á tíma dýrðlegrar endurkomu hans: upphaf vorsins 2030. Þannig, árið 1844, með því að gefa hvíldardaginn. til sinna útvöldu, sækir Guð lærdóminn sem ritaður er í tákmynd hebreska helgidómsins og musteri Salómons. Hann fordæmir synd kaþólsks sunnudags sem erft hefur verið frá

Konstantínus keisara síðan 7. mars 321, og bendir til þess að þörf sé á nýrri "hreinsun helgidómsins" sem var sannarlega náð í eitt skipti fyrir öll í Jesú Kristi krossfestum og upprisnum. Guð beið í raun til ársins 1844 með því að fordæma fordæmingu sína á „rómverskum sunnudag“ með skýrari hætti. Vegna þess að upptaka hennar setti upphaflega hreina kristna trú undir bölvun syndarinnar sem brýtur sambandið við Guð í samræmi við tilkynninguna í Dan.8:12.

Helgun felur því endilega í sér virðingu fyrir hinum heilaga hvíldardegi, sjálfum helgaðan af Guði frá lokum fyrstu viku sköpunar hans á jarðkerfinu. Sérstaklega þar sem það spáir inngöngu hinna útvöldu inn í þá hvíld sem náðst hefur með sigri Jesú og það er til staðar í fjórða af tíu boðorðum Guðs sem er í örk vitnisburðarins á hinum allra helgasta stað, helgidóminum, tákni Andi hins himneska Guðs þrisvar sinnum heilagur, heilagur í fullkomnun þriggja hlutverka hans í röð, föður, sonur og heilagur andi. Allt það sem þar er að finna er Guði hjartfólgið og hlýtur að vera jafn kært í hugsunum og hjörtum útvalinna hans, barna hans, fólksins í „húsi“ hans. Valið á ekta heilagleika hinna útvöldu er þannig komið á og auðkennt.

Ólíkt lögmáli Móse sem gengst undir aðlögun að framgangi verkefnis Guðs, fær það sem er grafið á steina ævarandi gildi allt til enda veraldar. Og þetta er raunin með boðorðin tíu, en engu þeirra er hægt að breyta og enn síður fjarlægja, eins og Róm páfi þorði að gera fyrir annað af þessum tíu boðorðum. Hinn djöfullega ásetning um að blekkja frambjóðendur um eilífð birtist í viðbót við boðorð til að halda tölunni tíu. En hið guðlega bann við því að beygja sig fyrir verum, útskornum myndum eða myndum hefur sannarlega verið afnumið. Við getum séð eftir svona hlutum en það gerir okkur engu að síður kleift að afhjúpa falska trú. Sá sem leitast ekki við að skilja og heldur sig yfirborðslegur verður rökrétt fyrir afleiðingum hegðunar sinnar; hann hunsar skilmála dóms síns þar til hann er fordæmdur af Guði.

Musterið eða heilagur staður

Við skulum skilja hinn trúarlega himneska þátt frá himnum til að horfa á hann undir því sem trúarleg heilagleiki gefur honum á jörðu. Við uppgötuum það í frumefnunum sem staðsettir eru í „musteri“ hluta „húss JaHWÉH“. Í tjaldbúðinni á tíma Móse var þetta herbergi samfundatjaldið. Þessir þættir eru þrír og þeir varða sýningarbrauðsborðið, kertastjakann með sjö túpum og sjö lömpum og reykelsisaltarið beint fyrir framan fortjaldið í miðju herberginu. Að utan kemur brauðborðið til vinstri, til norðurs og kertastjakinn er til hægri, til suðurs. Þessi tákni eru þau um veruleika sem mótast í lífi hinna útvöldu sem eru endurleystir með blóði sem Jesús Kristur úthellir. Þau eru fullkomlega viðbót og óaðskiljanleg.

Gyllti kertastjakinn með sjö lömpum

2. Mós.26:35: *“ Þú skalt setja borðið fyrir utan fortjaldið og ljósastikuna gegnt borðinu, sunnan megin við tjaldbúðina. og þú skalt leggja borð að norðanverðu .”*

Í musterinu er það sett til vinstri, á suðurhliðinni. Táknin eru lesin með tímanum, frá suðri til norðurs. Kertastjakinn sýnir anda og ljós Guðs frá upphafi gamla sáttmálans. Hið heilaga bandalag er nú þegar byggt á fórn páska „Guðs

lamb“ sem táknað er og á undan lömbum eða ungum hrútum sem förnaðir hafa verið síðan Adam. Í Op.5:6 eru tákn ljósastikunnar fest við hann: „*sjö augu, sem eru sjö andar Guðs, sendir um alla jörðina*“ og „*sjö horn*“ sem kenna honum helgun valdsins.

Kertastjakinn er til staðar til að mæta þörf fyrir ljós hinna útvöldu. Þeir fá það í nafni Jesú Krists, í honum er helgun (= 7) hins guðdómlega ljóss. Þessi helgun er táknuð með tölunni „sjö“ sem er til staðar í opinberun Biblíunnar frá stofnun sjö daga vikunnar frá upphafi. Í Sakaríá kennir andinn „*sjö augu*“ til aðalsteinsins sem Serúbabel mun endurbyggja musteri Salómons sem Babýloníumenn eyðilögðu á. Og hann segir um þessi „*sjö augu*“: „*Þessi sjö eru augu JaHWéH, sem ganga um alla jörðina.*» Í Op.5:6 er þessi boðskapur eignaður Jesú Kristi, „*Guðslambinu*“: „*Og ég sá lamb mitt í hásetinu og verunum fjórum og meðal öldunganna. sem var þar eins og brennt. **Hann hafði sjö horn og sjö augu, sem eru sjö andar Guðs sem sendir voru um alla jörðina**.*“ Þetta vers staðfestir eindregið helgun guðdóms Messíasar Jesú. Hinn mikli skapari Guð sendi sjálfan sig til jarðar til að uppfylla frjálsa friðþægingarförn sína í Jesú. Það er verkun þessa guðlega anda sem ég á skýringarnar sem fram koma í verkum mínum að þakka. Ljós er framsækið og þekking vex með tímanum. Við skuldum honum allan skilning okkar á spádómlegum orðum hans.

Ilmvatnsaltari

Með því að gefa líkamlega líkama sinn til dauða, í fullkomnu viðmiði anda hans og allrar sálar hans, færir Jesús Kristur fram fyrir Guð notalega lykt sem hebreska siðurinn táknað með ilmövtnum. Kristur er fulltrúi í þessum ilmövtnum en einnig í hlutverki embættismannsins sem býður þau.

Rétt fyrir framan fortjaldið, og andspænis örsk vitnisburðarins og náðarstól þess, er reykelsisaltarið sem veitir embættismanninum, æðsta prestinum, hlutverk sitt sem milligöngumaður vegna þeirra misgalla sem hans útvöldu hafa framið. Því að Jesús tók ekki á sig syndir alls heimsins, heldur aðeins þeirra útvöldu sem hann gaf tákni um þakklæti sitt. Á jörðu hefur æðsti presturinn aðeins táknað spádómsgildi, því að fyrirbænarretturinn tilheyrir aðeins Kristi frelsaranum. Fyrirbæni er einkaréttur hennar og hún hefur „*eilífan*“ karakter samkvæmt skipan Melkisedeks eins og þetta er nánar skýrt í Dan.8:11-12: „*Hún stóð upp til leiðtoga hersins, tók hina eilífu fórn frá sér. hann, og kollvarpaði helgidómi hans. Herinn var framseldur með eilífri fórn—, vegna syndar; hornið kastaði sannleikanum til jarðar og tókst ætlunarverk sitt*“; og í Hebr.7:23. Orðin „*fórn*“ yfirstrikuð eru ekki vitnað í upprunalega hebreska textann. Í þessu versi fordæmir Guð afleiðingar rómverskrar páfastjórnar. Bein sambandi kristins manns við Jesú er snúið til hagsbóta fyrir páfaforingjann; Guð missir þjóna sína sem missa sál sína. Í guðlegri fullkomnun sinni getur aðeins Guð í Kristi lögfest fyrirbæni sína, vegna þess að hann býður, sem lausnargjald fyrir þá sem hann biður fyrir, frjálsa samúðarförn sína sem ber skammtilega ilm fyrir Guðdómarann ást og réttlæti sem hann táknað á sama tíma. tíma. Fyrirbæni hans er ekki sjálfvirk; hann beitir henni eða ekki, eftir því hvort biðjandi á það skilið eða ekki. Fyrirbæni Jesú Krists er knúin áfram af samúð hans með náttúrulegum holdlegum veikleikum hans útvöldu, en enginn getur blekkt hann, hann dæmir og berst með réttlæti og réttlæti

og viðurkennir sína sanna tilbiðjendur og þræla; hverjir eru sannir lærisveinar hans. Í helgisiðinu tákna ilmvoðn notalega lykt Jesú sem getur þannig farið með bænir trúra dýrlinga sinna með persónulegu ilmvatni sínu sem er Guði notalegt. Meginreglan er svipuð og að krydda rétt sem á að borða. Spámannleg mynd af hinum sigursæla Kristi, jarðneski æðsti presturinn verður úreltur og verður að hverfa ásamt musterinu þar sem hann stundar trúarathafnir sínar. Meginreglan um fyrirbæn er eftir þetta, vegna þess að bænirnar sem hinir heilögu beint til Guðs eru fluttar í nafni og verðleikum Jesú Krists himneskrar fyrirbænar og Guðs í fyllingu á sama tíma.

Sýningarbrauðsborðið

Í musterinu er það sett til hægri, norðan megin. Sýningarbrauðið tákna andlega næringu sem myndar líf Jesú Krists, sanna himneskt manna gefið hinum útvöldu. Það eru tólf brauð eins og það eru tólf ættkvíslir í hinu guðlega og mannlega bandalagi sem náðst hefur í Jesú Kristi fullkomlega Guði (= 7) og fullkomlega manni (= 5); talan tólf er tala þessa bandalags milli Guðs og manns, Jesús Kristur er umsóknin og hin fullkomna fyrirmynd. Það er á honum sem Guð byggir bandalög sín á 12 ættfeðrunum, 12 postulum Jesú, ættkvíslunum 12 sem innsiglaðar eru í Rev.7. Í lestri um stefnu þess til norðurs í „musterinu“ er þetta borð á hlið nýja sáttmálans og á hlið stóra kerúbsins sem er staðsettur til vinstri í helgidóminum.

Torgið

Altari fórnanna

Í Opinberunarbókinni 11:2 kennir andinn „forgarði“ helgidómsins ákveðin orlög: „*En ytri forgarð musterisins, skildu hann eftir í utan, og mæli það ekki; Því að það er gefið þjóðunum, og þær munu fótum troða borgina helgu í fjörotúu og tvo mánuði.*“ „*Dómurinn*“ tákna ytri garðinn sem staðsettur er fyrir innganginn að helgistaðnum eða yfirbyggðu musterinu. Þar finnum við þætti trúarlegra helgisiða sem snerta líkamlegan þátt verunnar. Í fyrsta lagi er það fórnaraltarið sem fórnardýrin eru brennd á. Frá komu Jesú Krists, sem kom til að framkvæma hina fullkomnu fórn, varð þessi helgisiði úreltur og endaði í samræmi við spádóm Dan.9:27: „*Hann mun gera sterkan sáttmála við marga í viku og hálfu vikuna. hann mun láta af fórn og fórn; eyðingarmaðurinn mun fremja viðurstyggðustu hluti, uns eyðilegging og það sem hefur verið leyst lendir á eyðileggingunni.*“ Í Hebr.10:6 til 9 er málið staðfest: „*Þér hafið ekki þegið brennifórnir né syndafórnir. Þá sagði ég: Sjá, ég kem (Í bókröllunni er talað um mig) til að gera vilja þinn, ó Guð. Eftir að hafa sagt fyrst: Fórnir og fórnir vilduð þér ekki og þiggðu ekki, hvorki brennifórnir né syndafórnir (sem eru færðar samkvæmt lögmálinu), sagði hann: Sjá, ég kem að gjöra vilja þinn. Hann afnemur því fyrsta hlutnum til að stofna annað. Það er í krafti þessa vilja sem við erum helguð, með fórn á líkama Jesú Krists, í eitt skipti fyrir öll.*“ Svo virðist sem Páll, álitinn höfundur þessa bréfs sem stílað er á "Hebrea", hafi skrifað það undir fyrir máli Jesú Krists; sem réttlætir gífurlega birtu þess og óviðjafnanlega nákvæmni. Reyndar gat aðeins Jesús Kristur í eigin persónu sagt við hann: „(Í bókröllu er það um mig)“. En vers 8 í texta Sálms 40 segir: „*með bókröllu*

bókarinnar sem er skrifuð fyrir mig . Þessa breytingu er því hægt að réttlæta með þessari persónulegu athöfn Krists við Pál, sem var einangraður í þrjú ár í Arabíu, undirbúinn og leiðbeinandi beint af andanum. Og ég minni ykkur á að þetta var þegar tilfellið með bókrolluna sem Móse skrifaði sem skrifaði hana undir fyrirmæli Guðs.

Sjórinn, þvottatankur

Annar þáttur torgsins er þvottatankurinn, formynd skírnarathafnar. Guð gefur því orðið „haf“ fyrir nafn sitt. Í mannlegri reynslu er hafið samheiti við „dauða“. Hún gleypri fordælubúana með flóðinu sínu og drekkaði öllum riddaraliðum Faraós sem elti Móse og hebreska þjóð hans. Í skírinni, nauðsynlega í algerri niðurdýfingu, á hinn gamli syndugi maður að deyja til að koma upp úr vatninu sem ný skepna endurleyst og endurfædd af Jesú Kristi sem reiknar honum fullkomið réttlæti. En þetta er aðeins fræðileg meginregla þar sem umsókn fer eftir eðli umsækjanda sem býður sig fram. Kemur hann, eins og Jesús, við skírn, til að gera vilja Guðs? Viðbrögðin eru einstaklingsbundin og Jesús tilreiknar eða reiknar ekki réttlæti sitt eftir atvikum. Það sem er víst er að sá sem vill gera vilja hans mun virða með gleði og þakklæti hið heilaga guðdómlega lögmál, sem brot á því er synd. Ef hann verður að deyja í skírnavatni er engin spurning um að hann endurfæðist í þjónustu Krists, nema óvart vegna holdlegs veikleika mannsins.

Þannig, hreinsaðir af syndum sínum og íklæðst tilreiknuðu réttlæti Jesú Krists, eins og prestur gamla sáttmálans, geta hinir kristnu útvöldu gengið inn í helgan stað eða musteri til að þjóna Guði í Jesú Kristi. Vegur sannrar guðlegrar trúar er því opinberaður með þessari myndrænu byggingu því þetta eru aðeins tákni, veruleikinn mun birtast í verkunum sem hinir réttlátu útvöldu munu koma fram fyrir menn, engla og skaparann Guð.

Áform Guðs spáð í myndum

Í áætlun sinni fjarlægði Guð synd hinna útvöldu með blóði Jesú Krists sem færður var í náðarstól helgidómsins eða hins allra helgasta. Leyfi fyrir sérstakar uppgröftur á staðnum Golgatafjalls í Jerúsalem til ársins 1982 leiddi aðventistahjúkrunarfræðingurinn Ron Wyatt í ljós að blóð Jesú flæddi í raun niður vinstri hlið náðarstólsins sem staðsettur var í neðanjarðarhelli sex metrum fyrir neðan krossinn. af krossfestingu Krists; það sem gerðist við rætur Golgatafjalls. Í prestssíðinni snýr presturinn sem settur er í helgan stað frammi fyrir náðarstólnum og himneskum hlutum sem komið er fyrir í hinum allra helgasta stað, helgidóminum. Þess vegna er það sem er vinstra megin við manninn hægra megin við Guð. Sömuleiðis er hebreska ritað frá hægri til vinstri við manninn, í norður-suður stefnu, því frá vinstri til hægri við Guð. Þannig er áætlun sáttmálanna tveggja rituð í lestri þessa allra helgasta, frá hægri manninum til vinstri; eða hið gagnstæða hjá Guði. Gamla sáttmálagýðingar þjónuðu Guði undir táknrænni mynd kerúbsins sem staðsettur er í helgidóminum til hægri við þá. Meðan á bandalagi þeirra stóð var blóði geitarinnar sem drepinn var á „friðþægingardeginum“ stráð framan á og á náðarstólinn. Æðsti presturinn stökkti sjö sinnum með fingri sínum í austurátt. Það er rétt að gamla bandalagið var

austur áfangi sparnaðarverkefnis hans. Þeir syndarar sem áttu að fyrirgefa voru þeir sjálfir í austri, í Jerúsalem. Daginn sem Jesús úthellti blóði sínu, féll það í sama náðarstól, og nýi sáttmálinn, sem stofnaður var á blóði hans og réttlæti hans, hófst undir tákni annars kerúbsins sem staðsettur var vinstra megin, suðurhliðinni. Þannig, af Guði séð, átti þessi framganga sér stað frá vinstri til „hægri“ **hans**, hlið blessunar hans, eins og skrifað er í Sálmum 110:1: „Af Davíð. Sálmur. Orð Drottins til Drottins míns: Sestu mér til hægri handar, uns ég hef gjört óvini þína að fótiskör þínum. Og staðfesting Heb.7:17, vers 4 til 7 tilgreina: „Jehóva hefur svarið, og hann mun ekki iðrast: Þú ert prestur að eilífu, að hætti Melkisedeks. Drottinn þér til hægri handar brýtur niður konunga á degi reiði sinnar. Hann framkvæmir réttlæti meðal þjóðanna: allt er fullt af líkum; hann brýtur haus um allt land. Hann drekkur úr læknum meðan hann gengur, þess vegna lyftir hann höfði sínu.“ Þannig lætur hinir hógværu en réttlátu Jesús Kristur spotta og uppreisnarmenn greiða gjaldið fyrir fyrirlitningu sína á hinum háleita vitnisburði um miskunnsama ást hans til endurleystra útvöldu hans.

Þannig að þegar þeir ganga inn í forgarðinn eða musterið, sýna Hebrear bakið sitt fyrir „rísandi sól“, sem heiðingjar dýrkuðu í gegnum tíðina á ýmsum stöðum á jörðinni, vildi Guð að helgidómurinn yrði byggður, eftir endilöngu, í austri. Vesturás. Í breidd sinni var hægri veggur hins allra helgasta stað því staðsettur í „norðri“ og vinstri veggur „suðri“.

Í Matt.23:37 gaf Jesús sjálfum sér mynd af „hænu sem verndar ungana sína undir vængjum sínum“: „Jerúsalem, Jerúsalem, sem drepur spámennina og grýtir þá sem til þín eru sendir, hversu oft hef ég viljað Safnaðu börnum þínum saman, eins og hæna safnar ungum sínum undir vængi sér, og þú vildir ekki!“ Þetta er það sem útbreiddir vængir kerúbanna tveggja kenna, fyrir hvert bandalaganna tveggja. Samkvæmt 2. Mós.19:4, líkir Guð sjálfum sér við „örn“: „Þú hefur séð hvað ég gerði við Egyptaland og hvernig ég bar þig á arnarvængjum og leiddi þig til mín“. Í Op.12:14, tilgreinir hann „mikil örn“: „Og báðir vængir hins mikla arnar voru gefnir konunni, til þess að hún gæti flogið út í eyðimörkina, til síns staðar, þar sem hún fær næringu um tíma, tíma, og hálfu stund, langt frá augliti höggormsins“. Þessar myndir sýna sama raunveruleikann: Guð verndar þá sem hann elskar vegna þess að þeir elska hann, í tveim samböndum, fyrir og eftir Jesú Krist.

Að lokum, táknrænt, táknaði hebreska musterið líkama Krists, líkama hinna útvöldu og sameiginlega, brúður Krists, hans útvöldu, söfnuð hinna útvöldu. Af öllum þessum ástæðum hefur Guð komið á hreinlætisreglum um mataræði þannig að þessar mismunandi form musterisins séu helgaðar og virtar; 1Kor.6:19: „Veistu ekki, að líkami þinn er musteri heilags anda, sem í þér er, sem þú hefur frá Guði, og að þú ert ekki þinn eigin?“

Gull, ekkert nema gull

Við verðum líka að taka eftir mikilvægi þessarar viðmiðunar: öll húsgögn og áhöld, kerúbarnir og innveggirnir sjálfir eru úr gulli eða klæddir slegnu gulli. Einkenni gulls er óbreytanleg karakter þess; þetta er eina gildið sem Guð gefur því. Það kemur ekki á óvart að hann hafi gert gull að tákni fullkominnar trúar, en einstök og fullkomin fyrirmynd hennar var Jesús Kristur. Innri musterisins og helgidómurinn myndar innri hlið anda Jesú Krists sem er byggð af helgun,

hreinleika heilags anda Guðs; Persóna hans var óbreytanleg og þetta var orsök sigurs hans yfir synd og dauða. Fordæmið sem Jesús gaf er framsett af Guði sem fyrirmynd til að líkja eftir fyrir alla hans útvöldu; þetta er krafa þess, eina skilyrðið fyrir því að verða einstaklingsbundið og sameiginlega samhæft eilífu himnesku lífi, launum og umbun sigurvegaranna. Gildin sem voru hans verða að verða okkar, við verðum að líkjast honum eins og klónum, eins og skrifað er í 1. Jóhannesarguðspjalli 2:6: „*Sá sem segist vera í honum, skal líka ganga eins og hann gekk - sama*“. Merking gulls er okkur gefin í 1. Pétursbréfi 1:7: "*til þess að prófraun trúar þinnar, sem er dýrmatari en gull sem eyðist (sem hins vegar reynist með eldi), megi leiða til lofs, dýrðar og heiðurs. , þegar Jesús Kristur birtist . Guð reynir trú sinna útvöldu. Þótt það sé óbreytanlegt getur gull innihaldið snefil af óhreinum efnum og til að fjarlægja það þarf að hita það og bræða það. Gjallið eða óhreinindin stíga síðan upp á yfirborðið og hægt er að fjarlægja það. Það er ímynd upplifunarinnar af jarðnesku lífi hinna endurleystu lærisveina þar sem Kristur rífur hið illa upp með rótum og hreinsar það, setur þá í ýmsar raunir. Og það er aðeins með því skilyrði að sigra þeirra í þrautinni sem í lok lífs þeirra eru eilíf örlög þeirra ákveðin af hinum mikla dómara Jesú Kristi. Þessi sigur er aðeins hægt að ná með stuðningi hans og hjálp, eins og hann lýsti yfir í Jóhannesi 15:5-6 og 10 til 14: „*Ég er vínviðurinn, þér eruð greinarnar. Sá sem er í mér og í hverjum ég dvel í, ber mikinn ávöxt, því að án mín getið þér ekkert gert. Ef einhver er ekki áfram í mér, þá er honum varpað út eins og grein og visnað. Þá tökum við saman greinarnar, köstum þeim á eldinn, og þær brenna .*" Hlýðni við boðorð Guðs er krafist: „*Ef þér haldið boðorð mín, munuð þér vera í kærleika mínum, eins og ég hef haldið boðorð föður míns og er stöðugur í kærleika hans.* ". Að deyja fyrir vini sína verður hinn fullkomni hápunktur normsins um háleita ást manns: "*Þetta er boðorð mitt: Elskið hver annan, eins og ég hef elskað yður.*" Það er engin meiri ást en að leggja líf sitt í sölurnar fyrir vini sína ." En þessi viðurkenning Jesú er skilyrt: „***Þið eruð vinir mínir, ef þið gerið það sem ég býð ykkur .****

Fyrir sitt leyti var kertastjaki með sjö lömpum úr gegnheilum gulli. Hann gat þá aðeins táknað fullkomnun Jesú Krists. Gullið sem síðar fannst í kirkjum rómversk-kaþólskrar trúar endurspeglar fullyrðinguna um falska trú hennar. Þetta er ástæðan fyrir því að musteri mótmælenda voru svipt öllum skrautmunum, auðmjúk og ströng. Í táknmáli helgidómsins og mustersins sannar tilvist gulls að helgidómurinn getur aðeins táknað hinn guðlega Jesú Krist. En í framhaldi af því er skrifað að hann sé höfuðið, höfuð kirkjunnar sem er líkami hans í Ef.5:23-24: „*Því að maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð kirkjunnar. , sem er líkami hans , og sem hann er frelsari. Nú, eins og kirkjan er undirgefin Kristi, svo verða konur líka að vera undirgefnar eiginmönnum sínum í öllu. »* En svo tilgreinir andinn: „*Kæringar, elskið konur yðar, eins og Kristur elskaði kirkjuna og gaf sjálfan sig fyrir hana, til þess að helga hana með orði , eftir að hafa hreinsað hana með vatnsskírn, til að gera þessa kirkju birtast fyrir honum dýrlega, án bletta eða hrukku eða neitt slíkt, en heilagt og lýtalaust. ". Hér er þá skýrt útskýrt hvað hin sannkristna trú samanstendur af. Staðall hans er ekki aðeins fræðilegur vegna þess að hann er framkvæmd í öllum sínum veruleika. Samkomulag við staðal opinberaðs „**orðs**“ hans er krafist; sem felur í sér að*

halda boðorð og helgiathafnir Guðs og þekkja leyndardóma sem opinberaðir eru í spádómum Biblíunnar. Þessi viðmiðun, „*óforkastanleg* eða *óámælisverð*“ hinna útvöldu, er rifjuð upp og staðfest í Opinb. 14:5 þar sem hún er kennd við „aðventista“ dýrlinga hinnar sönnu lokaendurkomu Krists. Þeir eru táknaðir með tákningu „144.000“ innsiglaðir með „*innsigli Guðs*“ í Rev.7. Reynsla þeirra er sú af **öllu helgun**. Þessi rannsókn sýnir að tjaldbúðin, helgidómurinn, musterið og öll tákni þeirra boðuðu hið mikla björgunarverkefni Guðs. Þeir fundu tilgang sinn og uppfyllingu í birtingu jarðneskrar þjónustu Jesú Krists sem opinberað var mönnum. Þannig er sambandið sem hinn útvaldi heldur við hann spámannlegs eðlis og eðlis; fáfróður maður felur sig skaparanum Guði sem veit allt; sem byggir framtíð sína og opinberar honum hana.

Rannsóknin á musterinu sem Salómon konungur byggði hefur nýlega sýnt okkur að við megum ekki rugla saman „musterishlutanum“ sem er aðgengilegur mönnum og „helgidóminum“ sem er eingöngu ætlaður himneskum Guði. Þar af leiðandi missir orðið „helgidómur“ sem notað er í stað orðsins „helgidómur“ í Dan.8:14 að þessu sinni öllu réttmæti, vegna þess að það varðar himneskan stað þar sem engin hreinsun er nauðsynleg árið 1843. Og þvert á móti, orðið „heilagleiki“ snertir hina heilögu sem verða að slíta sig frá iðkun syndarinnar á jörðu til þess að verða helgaðir eða valdir til kjörs af Guði.

Við dauða Jesú Krists rifnaði fortjaldið sem skildi „musterið“ frá „helgidóminum“ af Guði, en aðeins bænir hinna heilögu myndu fá andlegan aðgang að himneska helgidóminum þar sem Jesús myndi biðja fyrir þeim. Musterishlutinn átti að halda áfram hlutverki sínu sem samkomuhús hinna útvöldu á jörðinni. Það var eins árið 1843, reglan var endurnýjuð. „Musteri“ hinna heilögu er eftir á jörðinni og í „helgidóminum“, aðeins himneska, hefst fyrirbæn Krists opinberlega aftur í þágu aðeins útvöldu aðventista. Það er því ekki lengur „helgistaður“ á jörðinni í nýja bandalaginu þar sem tákni þess hverfur. Allt sem eftir er er andlegt „musteri“ hinna endurleystu útvöldu.

Eina saurgunin sem krafðist hreinsunar voru syndir manna á jörðu, því ekkert af synd þeirra kom til að saurga himininn. Aðeins nærvera djöfulsins og uppreisnarpúka hans gátu gert þetta, þess vegna, sigursæll, í Mikael, rak Jesús Kristur þá af himni og varpaði þeim á jörð syndarinnar þar sem þeir verða að vera til dauðadags.

Það er eitt enn að skilja eftir að hafa rætt tákni heilagleika. Eins heilög og þessi tákni eru eru þau aðeins efnislegir hlutir. Sannur heilagleiki er í hinum lifandi, þess vegna var Jesús Kristur meira en musterið sem sjálf var til eingöngu til að hlífa lögmáli Guðs, ímynd eðlis hans og réttlæti hans sem jarðneskur syndarinn móðgaði. Það er aðeins til að þjóna sem stuðningur við kennslu hinna útvöldu að Guð lét þessa hluti framkvæma af Móse og verkamönnum hans. Það er til þess að forðast skurðgoðadýrkun sem Guð gaf manni, þjóni sínum, Ron Wyatt, heimild til að finna og snerta örkina vitnisburðar síns árið 1982. Vegna þess að „vitnisburður Jesú“ sem „er andi spádómsins“ er miklu æðri . honum og gagnlegra þar sem hann kom í eigin persónu til að opinbera merkingu björgunarverkefnisins sem undirbúið var fyrir útvöldu sína á jörðinni. Ron Wyatt mátti taka upp boðorðin tíu sem englarnir tóku út úr örkinni en hann neitaði að geyma myndina. Þessar staðreyndir sanna að Guð vissi fyrirfram neitun hans, en

Þetta val verndar okkur fyrir skurðgoðadýrkun sem slík upptaka hefði getað framkallað hjá sumum af viðkvæmari útvöldu hans. Þessi veruleiki hefur verið opinberaður okkur, svo að við geymum hann í hugum hjarta okkar sem ljúf forréttindi gefin af Guði kærleikans.

Aðskilnaður 1. Mósebókar

Þó að rannsókn þessa verks hafi opinberað okkur leyndarmálin sem eru falin í spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar, verð ég nú að hjálpa þér að uppgötva spádómanna sem voru opinberaðir í Mósebók, orð sem þýðir „upphaf“.

Athygli!!! Vitnisburðurinn sem við munum taka eftir í þessari rannsókn á 1. Mósebók kom beint frá munni Guðs sem fyrirskipaði það þjóni sínum Móse. Að trúa ekki á þessa sögu felur í sér mesta hneykslan sem hægt er að gera Guði beint, hneykslan sem lokar dyrunum til himna endanlega vegna þess að hún sýnir algera fjarveru „trúar, án hennar er ómögulegt að vera Guði ánægjulegur,“ *skv* . Hebreabréfið 11:6.

Í formálanum að Apocalypse hans, krafðist Jesús eindregið um þessa orðatiltæki: „*Ég er alfa og ómega, upphafið og endirinn*“ sem hann vitnar aftur í í lok opinberunar sinnar í Op.22:13. Við höfum þegar tekið eftir spámannlegu eðli 1. Mósebókar, sérstaklega varðandi sjö daga vikuna sem spáir sjö þúsund árum. Hér nálgast ég þessa 1. Mósebók út frá þætti þemaðs „**aðskilnaðar**“ sem einkennir hana sérstaklega eins og við munum sjá.

Fyrsta Mósebók 1

1. dagurinn -

Fyrsta Mósebók 1:1: „*Í upphafi skapaði Guð himin og jörð*“

Eins og orðið „*upphaf*“ gefur til kynna, var „*jörðin*“ sannarlega sköpuð af Guði sem miðja og undirstaða nýrrar víddar, samhliða formum himnesks lífs sem var á undan henni. Að nota ímynd málara, fyrir hann snýst það um að skapa og útfæra sköpun nýs málverks. En við skulum nú þegar athuga að frá uppruna sínum eru „*himinn og jörð*“ **aðskilin** . „*Himnarnir*“ tákna hið tóma, myrka og óendanlega millistjörnuheima; og „*jörðin*“ birtist þá í formi kúlu sem er hulin vatni. „*Jörðin*“ hafði enga forveru fyrir sköpunarvikuna þar sem hún er sköpuð í upphafi eða „*byrjun*“ sköpunar þessarar tilteknu jarðnesku víddar. Það kemur upp úr engu og mótast að skipun Guðs til að gegna hlutverki sem varð nauðsynlegt vegna frelsisins sem er uppruni syndarinnar sem drýgði á himnum af allra fyrstu skepnu hennar; sá sem Jesaja 14:12 nefnir með nöfnunum „*morgunstjarna*“ og „*sonur dögunarinnar*“ hefur orðið Satan frá því að hann véfengdi vald Guðs. Hann hefur síðan verið leiðtogi þeirra himnesku uppreisnarmannabúða sem fyrir eru og framtíðar jarðneskra herbúða.

Mós.1:2: „*Jörðin var formlaus og auð, myrkur var yfir djúpinu og andi Guðs sveif yfir vötnunum* .

Þegar málari byrjar á því að setja bakgrunnslagið á strigann, sýnir Guð ástandið sem ríkir í himneska lífi sem þegar hefur verið skapað og jarðlífi sem hann mun skapa. Þannig tilgreinir hann með orðinu „*myrkur*“ allt sem ekki er í samþykki hans sem hann mun nefna „*ljós*“ í algjörri andstöðu. Við skulum athuga tengslin sem þetta vers setur á milli orðsins „*myrkur*“, alltaf í fleirtölu þar sem hliðar þess eru margar, og orðsins „*hyldýpi*“ sem táknar að jörðin ber ekkert

líf. Guð notaði þetta tákni til að tilnefna óvini sína: „guðlausu“ byltingarmennina og frjálssa hugsuðina í Rev.11:7 og uppreisnarmenn kaþólskrar páfatrúar í Rev.17:8. En hinir uppreisnargjarnu mótmælendur gengu til liðs við þá árið 1843 og gengu til skiptis undir yfirráðum Satans, „*engils undirdjúpsins*“ í Op.9:11; sem ótrúr aðventismi bættist við árið 1995.

Í myndinni sem boðið er upp á í þessu versni sjáum við að "myrkrið" skilur " **anda Guðs** " frá " *vötnunum* " sem mun spá táknað, í Daníel og Opinberunarbókinni, um fjöldann " *þjóðir, þjóðir og tungur* " undir táknum. „ *haf* “ í Dan.7:2-3 og Opb.13:1, og undir „fljótum“ í Op.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Aðskilnaðurinn verður fljótlega rakinn til frumsyndarinnar **sem Eva** og Adam munu drýgja. Eins og í myndinni, sem gefin er, nuddar Guð herðar við heim myrkursins sem er tengdur uppreisnargjarnum englum sem fylgja Satan í vali hans að ögra valdi Guðs.

1. Mós.1:3: “ *Guð sagði: Verði ljós! Og ljósið var*

Guð setur staðalinn sinn um „ *gott* “ í samræmi við sinn eigin og fullvalda dóm. Þessi valmöguleiki „ *góður* “ er tengdur orðinu „ *ljós* “ vegna dýrðlegrar hliðar þess, sýnilegur öllum og öllum, því hið góða veldur ekki „skömm“ sem leiðir manninn til að fela sig til að framkvæma illsku sína. Þessari „skömm“ mun Adam finna fyrir eftir syndina samkvæmt 1. Mós.3, samanborið við 1. Mós.2:25.

1. Mós.1:4: “ *Guð sá að ljósið var gott. og Guð skildi ljósið frá myrkrinu* .”

Þetta er **fyrsti dómurinn** sem Guð kveður upp. Hann opinberar val sitt á hinu **góða** sem kallað er fram með orðinu „ *ljós* “ og fordæmingu hans á hinu **illa** sem tilgreint er með orðinu „ *myrkur* “.

Guð opinberar okkur tilgang jarðneskrar sköpunar sinnar og þar með lokaniðurstöðuna sem verkefni hans mun ná: endanlega **aðskilnað** þeirra sem elska „ *ljósið* “ hans frá þeim sem kjósa „ *myrkur* “. „ *Ljós og myrkur* “ eru tveir valmöguleikar sem mögulegir eru með frelsisreglunni sem Guð vildi gefa öllum himneskum og jarðneskum verum sínum. Þessar tvær andstæðu herbúðir hafa að lokum tvo leiðtoga; Jesús Kristur fyrir „ *ljósið* “ og Satan fyrir „ *myrkrið* “. Og þessar tvær andstæðu herbúðir, eins og tveir skautar jarðarinnar, munu einnig hafa tvo mismunandi algjöra enda; hinir útvöldu munu lifa að eilífu í ljósi Guðs samkvæmt Op.21:23; og eytt með endurkomu Krists, munu uppreisnarmennirnir enda sem „ *ryk* “ á auðninni jörðinni sem aftur verður „ *hyldýpi* “ í 1. Mós.1:2. Þeir eru reistir upp til dóms og verða endanlega eytt og eytt í „ *eldsdíkinu* “ hins „ *seinni dauða* “ samkvæmt Op.20:15.

Mós.1:5: “ *Guð kallaði ljósið dag og myrkrið kallaði hann nótt. Svo varð kvöld og það varð morgunn, það var fyrsti dagurinn .*”

Þessi „ *fyrsti dagurinn* “ sköpunarinnar er tileinkaður endanlegum aðskilnaði búðanna tveggja sem myndast af valkostunum „ *ljós og myrkur* “ sem munu standast hvort við annað á jörðu fram að lokasigri Jesú Krists og endurnýjun sköpunarinnar. „ *Fyrsti dagurinn* “ er því „ *merktur* “ af heimildinni sem Guð gefur uppreisnarmönnum til að berjast gegn honum á „sjö þúsund“ árum sem spáð er fyrir alla vikuna. Það er því fullkomlega til þess fallið að verða tákni, eða " *merki* " hinnar fólsku guðlegu tilbeiðslu sem fundist hefur á sex árþúsundum meðal ótrúra heiðna eða gyðinga, en sérstaklega á tímum kristinna manna, frá því

að "dagur hinna ósigruðu" var samþykktur. Sun" sem vikulegur hvíldardagur settur af keisaravaldi Konstantínusar 1. 7. mars 321. Svona frá þessum degi hefur núverandi "kristni" sunnudagur orðið að " *merki dýrsins* " og hélt áfram trúarlegum stuðningi sem veittur var. honum af rómversk-kaþólskri trú páfa frá 538. Augljóslega hafði „*alfa*“ í 1. Mósebók mikið að bjóða trúföstum þjónum Jesú Krists á „*omega*“ tímanum. Og það er ekki búið.

2. dagurinn -

1. Mós.1:6: „ *Guð sagði: Verði vötn milli vatnanna og skilji vötnin frá vötnunum .*

Hér er aftur spurning um **aðskilnað** : „ *vatn frá vatni* “. Athöfnin spáir **aðskilnaði** skepna Guðs sem táknuð eru með „ *vötnunum* “. Þetta vers staðfestir náttúrulegan **aðskilnað** himnesks lífs frá jarðnesku lífi og í hvoru tveggja, **aðskilnað** „sona Guðs“ frá „sonum djöfulsins“ engu að síður kallaðir til sambúðar þar til dómsins markast af dauða Jesú Krists fyrir hinir uppreisnargjarnu illu englar, og þar til endurkomu í dýrð Jesú Krists fyrir jarðarbúa. Þessi **aðskilnaður** mun réttlæta þá staðreynd að maðurinn verður skapaður aðeins lægri himneskum englunum þar sem himneska víddin verður honum óaðgengileg. Saga jarðar mun vera löng flokkun allt til enda hennar. Synd kom á röskun og Guð skipuleggur þessa röskun með sértækri flokkun.

1. Mós.1:7: „ *Og Guð gjörði hvelvinguna og **aðskildi** vötnin, sem eru undir hvelvingunni, frá vötnunum, sem eru yfir vötnunum. Og þannig var það .*”

Myndin sem gefin er **aðskilur** jarðneska lífið sem spáð er af „ *vötnunum sem eru undir* “ frá himneska lífi sem er „ *yfir víðáttunni* “.

1. Mós.1:8: „ *Guð kallaði víðáttuna himinn. Svo varð kvöld og það varð morgunn, þetta var annar dagur .*”

Þessi himinn táknar andrúmsloftslagið sem myndast úr lofttegundunum tveimur (vetni og súrefni) sem mynda vatn, umlykur allt yfirborð jarðar og er ekki aðgengilegt mönnum frá náttúrunnar hendi. Guð tengir það við nærveru ósýnilegs himnesks lífs sem er raunin þar sem djöfullinn sjálfur mun hljóta nafnið „ *höfðingi hins valds loftsins* “ í Ef.2:2: „... *sem þú varst einu sinni í, skv. vegur þessa heims, samkvæmt **höfðingja valds loftsins**, andans sem nú starfar í sonum uppreisnarmanna* “; viðhorf sem hann hafði þegar í himneska heiminum.

Þriðji dagurinn -

1. Mós.1:9: „ *Guð sagði: Vötnin, sem eru undir himninum, safnast saman á einn stað og þurr land birtist. Og þannig var það .*”

Fram að þessum tíma huldu „ *vötnin* “ alla jörðina en þau innihéldu ekki ennþá neina tegund sjávardýralífs sem verður til á 5. ^{degi}. Þessi nákvæmni mun gefa öllum áreiðanleika sínum til aðgerða flóðsins í 1. Mósebók 6 sem mun geta dreift formi dýralífs sjávar á kafi jörðinni; sem mun þá réttlæta að finna þar sjávarsteingervinga og skeljar.

1. Mós.1:10: „ *Guð kallaði þurrlendið jörð og vatnsmassann kallaði hann höf. Guð sá að það var gott .*”

Þessi nýi **aðskilnaður** er dæmdur „*góður*“ af Guði vegna þess að handan höf og heimsálfa gefur hann þessum tveimur hugtökum „*haf og land*“ hlutverk tveggja tákna sem munu tilnefna hvort um sig kaþólsku kristnu kirkjuna og kaþólsku kirkjuna. Kristnir mótmælendur yfirgáfu hið fyrsta undir nafni Reformed Church. **Aðskilnaður** þeirra sem framkvæmdur var á milli 1170 og 1843 er því dæmdur „*góður*“ af Guði. Og hvatning hans fyrir trúa þjóna sína á tímum siðbótarinnar kom fram í Opb 2:18 til 29. Í þessum versum finnum við þessa mikilvægu skýringu á versum 24 og 25 sem vitna um óvenjulegar tímabundnar aðstæður: „Til þín, öllum öðrum í Þýatíru, sem ekki taka við þessari kenningu, og sem ekki hafa þekkt djúp Satans, sem þeir kalla það, segi ég yður: Ég legg enga **aðra byrði á yður**; Haltu **bara** í það sem þú átt þangað til ég kem.“ Enn og aftur, með þessari sameiningu, kemur Guð reglu á óregluna sem skapaðir eru af uppreisnargjarnum engla- og mannlegum öndum. Við skulum athuga þessa aðra kenningu, „*jörðin*“ mun gefa nafn sitt á alla plánetuna vegna þess að „*þurrt*“ er tilbúið til að vera náttúrulegt umhverfi fyrir líf mannsins sem þessi sköpun er skapað af Guði. Þar sem yfirborð sjávar er fjórum sinnum stærra en yfirborð þurru jarðar, hefði plánetan getað tekið nafnið „*haf*“ betur skilið en ekki réttlætlanlegt í guðlegu verkefninu. Orð þessa „orðtaks“: „fuglar flykkjast saman og fjaðrafuglar hópast saman“, er að finna í þessum flokkum. Þannig, á árunum 1170 til 1843, voru trúfastir og friðsamir mótmælendur hólpnir fyrir réttlæti Krists sem var reiknað með þeim einstaklega án hlýðni við hvíldarfrí hins sanna sjöunda dags: laugardaginn. Og það er krafan um þessa hvíld sem gerir „*jörðina*“ að tákni falskrar kristinnar trúar frá 1843, samkvæmt Dan.8:14. Sönnunin fyrir þessum guðlega dómi birtist í Opib. 10:5 þar sem Jesús leggur „*fæturna*“ á „*hafid og jörðina*“ til að mylja þá með reiði sinni.

1. Mós.1:11: „*Þá sagði Guð: Jörðin beri gróður, gras sem gefur fræ og ávaxtatré, sem bera ávöxt eftir sinni tegund, með sæði í sér á jörðinni. Og þannig var það.*»

Forgangurinn sem Guð gefur þurrlendinu er staðfestur: Í fyrsta lagi fær það kraftinn til að „**framleiða**“ „*græna, gras sem ber fræ, ávaxtatré sem bera ávöxt eftir sinni tegund*“; allt framleitt fyrst fyrir þarfir mannsins og í öðru lagi fyrir jarðnesku og himnesku dýrin sem munu umlykja hann. Þessar framleiðslu jarðarinnar mun Guð nota sem táknrænar myndir til að opinbera lexíur sínar fyrir þjónum sínum. Maðurinn, eins og „*tréð*“, mun bera ávöxt, gott eða slæmt.

1. Mós.1:12: „*Jörðin bar gróður, gras sem bar fræ eftir sinni tegund og tré sem bera ávöxt og sæði í sér eftir sinni tegund. Guð sá að það var gott.*»

Á þessum þriðja ^{degi} spillir engin sök verkið sem Guð hefur skapað, náttúran er fullkomin, talin „*góð*“. Í fullkomnum andrúmslofti og jarðneskum hreinleika margfaldar jörðin framleiðslu sína. Ávextirnir eru ætlaðir þeim verum sem munu lifa á jörðinni: mönnum og dýrum sem aftur munu bera ávöxt í samræmi við persónuleika þeirra.

1. Mós.1:13: „*Svo varð kvöld og það varð morgunn, það var þriðji dagur*“

4. dagurinn -

1. Mós.1:14: “ *Guð sagði: Verði ljós á festingu himinsins, til að **skilja** dag og nótt. lát þau vera tákni til að marka tímana, dagana og árin .*”

Nýr **aðskilnaður** birtist: „ *dagur frá nótt* “. Fram á þennan fjórða dag fékk himintungl ekki dagsbirtu. Aðskilnaður dags og nætur var þegar til í sýndarformi sem Guð skapaði. Til að gera sköpun sína óháða nærveru sinni mun Guð skapa himneskar stjörnur á fjórða degi sem gera mönnum kleift að koma á dagatölum sem byggjast á staðsetningu þessara stjarna í geimnum milli stjarna. Þannig munu stjörnumerkin birtast, stjörnuspeki fyrir sinn tíma en án núverandi spádóms sem henni fylgir, þ.e.a.s stjörnufræði.

1. Mós.1:15: „ *Og þau skulu vera ljós á víðáttu himins til að lýsa yfir jörðu. Og þannig var það .*”

„ *Jörðin* “ verður að vera upplýst af „ *degi* “ jafnt sem „ *nótt* “, en „ *ljós* “ „ *dagsins* “ verður að fara fram úr „ *nætur* “ vegna þess að það er táknræn mynd Guðs sannleikans, skapara alls. sem lifir. Og röðin í röðinni „ *næturdagur* “ spáir endanlega sigri hans gegn öllum óvinum hans sem eru líka þeir sem eru ástkærir og blessaðir útvaldir hans. Þetta hlutverk sem felst í því að „ *lýsa upp jörðina* “ mun gefa þessum stjörnum táknræna merkingu trúarlegra athafna sem kenna sannleika eða lygar sem settar eru fram í nafni skaparans Guðs.

1. Mós.1:16: „ *Guð lét stóru ljósin tvö, hið stærra ljós til að drottna yfir daginn og hið minna ljós til að drottna yfir nóttinni. hann skapaði líka stjörnurnar .*”

Athugaðu þetta smáatriði vandlega: með því að kalla fram „ *sólina* “ og „ *tunglið* “, „ *ljósin tvö* “, tilnefnir Guð sólina með orðatiltækinu „ *stærsta* “ á meðan myrkvinn sannar það, birtast okkur sól- og tunglskífurnar tvær. undir sömu stærð, annar þekur hinn gagnkvæmt. En Guð sem skapaði það veit fyrir mannum að lítið útlit hennar er vegna fjarlægðar hennar frá jörðu, sólina er 400 sinnum stærri en 400 sinnum lengra en tunglið. Með þessari nákvæmni staðfestir hann og staðfestir æðsta titil sinn skapandi Guð. Ennfremur, á andlegu stigi, sýnir það óviðjafnanlega „stórleika“ þess samanborið við smæð tunglsins, tákn nætur og myrkurs. Notkun þessara táknrænu hlutverka mun varða Jesú Krist sem er nefndur „ *ljós* “ í Jóhannesi 1:9: „ *Þetta ljós var hið sanna ljós, sem kemur í heiminn og upplýsir hvern mann .* Við skulum athuga að hið forna bandalag holdlegs gyðinga sem byggt var á tungldagatali var sett undir merki „myrkra“ tíma; þetta fram að fyrstu og annarri komu Krists. Rétt eins og hátíðin á „hátíðum nýtunglanna“, tíma þegar tunglið sem hverfur verður ósýnilegt, spáði komu sólar tíma Krists, sem Mal.4:2 líkir við „réttlætissól“: „ *En því að þú sem óttast nafn mitt, sól réttlætisins mun renna upp og lækning mun vera undir vængjum hans. þú munt fara út og þú munt hoppa eins og kálfar úr hesthúsi ...*“. Eftir gamla gyðingabandalagið varð " *tunglið* " tákn falskrar kristinnar trúar, kaþólskt síðan 321 og 538, síðan mótmælendatrúar síðan 1843 og... stofnanaaðventisti síðan 1994.

Í versinu er líka minnst á „ *stjörnurnar* “. Ljós þeirra er veikt en þau eru svo mörg að þau lýsa engu að síður upp himininn á jarðneskum nætur. „ *Stjarnan* “ verður þannig tákn trúarlegra sendiboða sem standa uppi eða falla eins og tákn „

6. *innsiglsins* “ í Opb.6:13 þar sem fall stjarnanna kom til að spá hinum útvöldu 13. nóvember 1833. Þið gríðarlega fall mótmælendatrúarinnar árið 1843. Þetta fall varðaði einnig sendiboða Krists, viðtakendur boðskaparins frá " *Sardis* " sem Jesús lýsti yfir: " *Þú ert talinn vera lifandi og þú ert dáinn* ". Þetta haust er rifjað upp í Op.9:1: „ *Fimmte engillinn blés í lúður sinn. Og ég sá stjörnu sem hafði fallið af himni til jarðar* . Lykillinn að gryfjunni í undirdjúpinu var honum gefinn .” Áður en mótmælendur féllu kallar Opib. 8:10 og 11 upp kaþólska trú sem var endanlega fordæmd af Guði: „ *Þriðji engillinn blés í lúðurinn. Og þar féll af himni stór stjarna, sem logaði eins og kyndill* ; og það féll á þriðjung ána og á vatnalindunum. » Vers 11 gefur henni nafnið „ *Wormwood* “: „ *Nafn þessarar stjörnu er Malurt* ; Og þriðjungur vatnsins breyttist í *malurt* , og margir menn dóu við vatnið, af því að þeir voru orðnir bitrir .” Málið er staðfest í Opib. 12:4: “ *Hali hans dró þriðjung af stjörnum himinsins burt og kastaði þeim til jarðar. Drekin stóð frammi fyrir konunni sem ætlaði að fæða, til þess að éta barnið sitt þegar hún hafði fætt* . Trúarboðarnir verða þá fórnarlömb aftökur frönsku byltingarmannanna í Opib. 8:12: “ *Fjórdi engillinn blés í lúðurinn. Og þriðjungur sólar var sleginn, þriðjungur tunglsins og þriðjungur stjarnanna, svo að þriðjungur varð myrkvaður* , og dagurinn missti þriðjung ljóssins, og nóttin sömuleiðis . Skotmörk frjáls-hugsandi byltingarmanna sem eru fjandsamlegir hvers kyns trúarbrögðum eru líka alltaf að hluta (það þriðja), „ *sólin* “ og „ *tunglið* “.

tákna „ *stjörnurnar* “ „ *afkvæmið* “ sem Abraham hafði lofað: „ *Og er hann hafði leitt hann út sagði hann: Horfðu til himins og tel stjörnurnar, ef þú getur talið þær. Og hann sagði við hann: Þetta skal vera þitt afkvæmi* .” Athygli! Boðskapurinn gefur til kynna ótal magn en segir ekkert um gæði trúar þessa fjölda þar sem Guð mun finna " *marga kallaða en fáa útvalda* " samkvæmt Matt.22:14. „ *Stjörnurnar* “ tákna aftur hina útvöldu í Dan.12:3: „ *Þeir sem eru gáfaðir munu skína eins og ljómi himinsins, og þeir sem kenna mörgum réttlæti munu skína eins og stjörnurnar um aldir alda* ” .

1. Mós.1:17: „ *Guð setti þá á himinhvelvinguna til að lýsa jörðinni,* “

Við sjáum hér af andlegri ástæðu kröfu Guðs um þetta hlutverk stjarnanna: „ *að lýsa upp jörðina* “.

1. Mós.1:18: “ *til að stjórna degi og nóttu og aðskilja ljósið frá myrkrinu. Guð sá að það var gott* .”

Hér staðfestir Guð andlegt táknrænt hlutverk þessara stjarna með því að tengja saman „ *dag og ljós* “ annars vegar og „ *nótt og myrkur* “ hins vegar.

1. Mós.1:19: " *Svo varð kvöld og það varð morgunn, það var fjórði dagur* .”

Jörðin getur nú notið góðs af ljósi og sólarhita til að tryggja frjósemi hennar og framleiðslu á jurtafæðu. En hlutverk sólarinnar verður fyrst mikilvægt eftir syndina sem Eva og Adam munu drýgja. Lífið fram að þessari hörmulegu stund hvílir á kraftaverka krafti sköpunarkrafts Guðs. Jarðneskt líf er skipulagt af Guði fyrir þennan tíma þegar syndin mun slá á jörðina með allri sinni bölvun.

5. dagurinn -

1. Mós.1:20: „ Guð sagði: Vötnin bera fram lifandi verur í gnægð og fuglar fljúga um jörðina til himins .

Á þessum 5. ^{degi} gefur Guð „ vötnunum “ kraftinn til að „ framleiða í gnægð lifandi dýra “ svo mörg og svo fjölbreytt að nútímavísindi eiga erfitt með að telja þau öll upp. Á botni hyldýpsins í algjöru myrkri uppgötvum við óþekkt lífsform örsmáa flúrljómandi dýra sem blikka, blikka og breyta ljósstyrk og jafnvel lit. Sömuleiðis mun víðáttan himinsins fá fjör af flugi „ fugla “. Hér birtist táknið „ vængi “ sem gerir vængjuðum holdlegum dýrum kleift að fara um loftið. Táknið verður fest við himneska anda sem þurfa þess ekki vegna þess að þeir lúta ekki jarðneskum og himneskum eðlislögum. Og hjá hinum vængjuðu tegundum jarðar mun Guð eigna sjálfum sér mynd „ örnins “ sem rís hæst í hæð meðal allra fugla og fljúgandi dýra. " Örninn " verður einnig tákn heimsveldisins, Nebúkadnesar konungs í Dan.7:4 og Napóleons 1. í Op.8:13: " Ég leit og heyrði örn fljúga í miðjunni af himni , segja með hárrí röddu: Vei, vei, vei þeim sem búa á jörðinni, vegna annarra lúðrahljóða englanna þriggja, sem ætla að hljóma! » Framkoma þessarar keisarastjórnar spáði þremur miklu „ ógæfunum “ sem munu koma í veg fyrir íbúa vestrænna landa undir tákni síðustu þriggja „ lúðra “ Apo. 9 og 11, frá 1843, þegar tilskipun Dan.8:14 tók gildi.

Fyrir utan „ örninn “ munu hinir „ fuglar himinsins “ tákna himnesku englana, góða og slæma.

1. Mós.1:21: “ Guð skapaði mikla fiska og allar lifandi skepnur, sem hrærast, sem vötnin gefa af sér í gnægð eftir sinni tegund. hann skapaði og hvern vængjaðan fugl eftir sinni tegund. Guð sá að það var gott .”

Guð undirbýr líf sjávar fyrir ástand syndarinnar, þann tíma þegar „ stærsti fiskurinn “ mun gera þann minnstu að fæðu, þetta eru fyrirhuguð örlög og gagnsemi gnægð þeirra í hverri tegund. „ Vængjufuglarnir “ munu ekki sleppa við þessa reglu vegna þess að þeir munu líka drepa hver annan fyrir mat. En fyrir syndina skaðar ekkert sjávardýr eða fugl annan, lífið lífgar þá alla og þeir lifa saman í fullkomnu samræmi. Þetta er ástæðan fyrir því að Guð dæmir ástandið „ gott “. Sjávardýrin og „ fuglarnir “ munu gegna táknrænu hlutverki eftir syndina . Dauðleg bardagi milli tegunda mun síðan gefa „ hafinu “ merkingu „ dauðans “ sem Guð gefur því í helgisiði þvotta hebresku prestanna. Karið sem notað er í þessu skyni mun fá nafnið „ haf “ til minningar um að hafa farið yfir „ rauða hafið “, en hvort tveggja er fyrirboði kristinnar skír. Með því að gefa því nafnið „ dýrið sem rís upp úr hafinu “ í Op. 13:1, auðkennir Guð rómversk-kaþólsku trúarbrögðin og konungsveldið sem styður hana með söfnuði „ dauðra “ sem drepa og éta nágranna sína eins og fiskinn. frá " hafinu ". Sömuleiðis munu ernir, haukarnir og haukarnir éta dúfurnar og dúfurnar, vegna syndar Evu og Adams og margra annarra manna afkomenda þeirra þar til þeir koma aftur í dýrð Krists.

1. Mós.1:22: “ Guð blessaði þá og sagði: Verið frjósöm, margfaldist og fyllið vötn hafsins. og fuglunum fjölgi á jörðinni .

Blessun Guðs verður að veruleika með margföldun, í þessu samhengi sjávardýra og fugla, en einnig fljótlega, með fjölgun manna. Kirkja Krists er líka kölluð til að margfalda fjölda fylgjenda sinna, en þar er blessun Guðs ekki nóg, því Guð kallar, en hann neyðir engan til að bregðast við tilboði hans um hjálpræði.

Mós.1:23: „ Svo varð kvöld og það varð morgunn, það var fimmti dagur .“

Athugið að sjávarlíf er skapað á fimmta degi, þannig **aðskilið** frá sköpun jarðlífs, vegna andlegrar tákmyndar þess sem varðar fyrstu mynd bölváðrar og fráhrvarfs kristni; það sem kaþólska trúin í Róm mun tákna síðan 7. mars 321, dagsetningu hinnar fölsku heiðnu hvíldardags, fyrsta dags og „sólardagsins“, sem síðan var endurnefnt: sunnudagur, dagur Drottins. Þessi skýring er staðfest af tilkomu rómversk-kaþólskrar trúar á 5. ^{árbúsundi} og mótmælendatrúar sem kom fram á sjötta ^{árbúsundi}.

6. dagurinn -

1. Mós.1:24: “ *Guð sagði: Látið jörðina framleiða lifandi dýr eftir sinni tegund, nautgripi, skriðkvikindi og dýr jarðarinnar eftir sinni tegund. Og þannig var það .* ”

Sjötti ^{dagurinn} er merktur af sköpun jarðlífs sem aftur á eftir sjónum „**framleiðir** lifandi dýr eftir þeirra tegund, nautgripum, skriðkvikindum og landdýrum, eftir tegundum þeirra . ” Guð setur af stað æxlunarferli allra þessara lífvera . Þeir munu dreifast yfir landflötinn.

1. Mós.1:25: “ *Guð skapaði villidýr jarðarinnar eftir sinni tegund, fænaðinn eftir sinni tegund og allt skriðkvikindi jarðarinnar eftir sinni tegund. Guð sá að það var gott .* ”

Þetta vers staðfestir aðgerðina sem skipuð var í því fyrra. Við skulum athuga að þessu sinni að Guð er skapari og stjórnandi þessa jarðneska dýralífs sem framleitt er á jörðinni. Eins og á við um sjávardýr munu landdýr lifa í sátt og samlyndi fram á tíma syndar mannsins. Guði finnst þessi dýrasköpun „*góð*“ þar sem táknræn hlutverk eru sköpuð og hann mun nota þau í spádómlegum boðskap sínum eftir að syndin er stofnuð. Meðal skriðdýranna mun „*höggurinn*“ gegna aðalhlutverki sem miðill sem kyndir undir synd sem djöfullinn notaði. Eftir synd munu dýr jarðarinnar eyða hver annarri tegund gegn tegund. Og þessi árásargirni mun réttlæta, í Opinb. 13:11, nafnið “*dýrið sem rís af jörðu*” sem tákna mótmælendatrúin í síðustu stöðu sinni bölvuð af Guði í samhengi við endanlegt próf adventistatrúar sem er réttlætt með sannri endurkomu. Jesú Krists áætluð vorið 2030. Athugaðu samt að mótmælendatrú ber þessa bölvun sem fólk hefur hunsað síðan 1843.

1Mós.1:26: “ *Þá sagði Guð: Vér skulum gjöra mann í okkar mynd, eftir líkingu okkar, og hann drottna yfir fiskum hafsins og yfir fuglum loftsins og yfir fænaði og yfir öll jörðin og á öllum skriðkvikindum sem skríða á jörðinni .* ”

Með því að segja „*Við skulum gera*“ tengir Guð við sköpunarverk sitt hinn trúfasta englaheim sem ber vitni að verkum hans og umlykur hann fullan eldmóðs. Undir þema **aðskilnaðar**, athugaðu hér, flokkað á 6. ^{degi}, sköpunarverki landdýra og mannsins sem getið er um í þessu vers 26, númer nafns Guðs, númer fengin með því að bæta við hebresku bókstöfunum fjórum „Yod. = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26“; stafir sem mynda nafn hans umritaðir „YaHWéH“. Þetta val er þeim mun réttlætjanlegra þar sem „*maðurinn*“, „*gerður í mynd Guðs*“, kemur til að tákna hann á táknrænan hátt í jarðneskri sköpun sem mynd Krists. Guð gefur honum líkamlega og andlega þætti hans, það er að segja hæfileikann til að dæma á milli góðs og ills sem gerir hann ábyrgan. Skapað á sama degi og dýrin

mun „maðurinn“ fá val um „líkingu“ hans: Guð eða dýrið, „dýrið“. Hins vegar er það með því að leyfa sér að láta tæla sig af „dýri“, „snáknum“, sem Eva og Adam munu skera sig frá Guði og missa „líkingu“ sína. Með því að gefa manninum yfirráð yfir „skriðdýrunum sem skríða á jörðinni“ býður Guð manninum að drottna yfir „orminum“ og láta hann því ekki kenna sér. Því miður fyrir mannkynið verður Eva einangruð og aðskilin frá Adam þegar hún er tæld og gerð sek um synd óhlýðninnar.

Guð felur manninum alla sína jarðnesku sköpun lífsins sem hún hefur að geyma og framleiðir í hafinu, á jörðinni og á himni.

1. Mós.1:27: " *Guð skapaði manninn eftir sinni mynd, eftir Guðs mynd skapaði hann hann, karl og konu skapaði hann .* "

6. ^{dagurinn} varir eins og aðrir, sólarhringur og svo virðist sem sköpun mannsins og konunnar sé flokkuð hér í fræðsluskyni að draga saman sköpun þeirra. Reyndar, Gen.2 tekur upp þessa sköpun mannsins með því að sýna margar aðgerðir sem líklega voru framkvæmdar á nokkrum dögum. Sagan af þessum kafla 1 tekur því á sig staðlaða persónu sem sýnir táknræn gildi sem Guð vildi gefa fyrstu sex daga vikunnar.

Þessi vika hefur því meira táknrænt gildi þar sem hún sýnir björgunarverkefni Guðs. „Maðurinn“ táknar og spáir Krist og „konuna,“ hina „útvöldu kirkju“ sem mun rísa upp frá honum. Ennfremur, á undan syndinni, skiptir rauntími ekki máli vegna þess að í fullkomnunarástandi er tíminn ekki talinn og niðurtalning "6000 ára" hefst á fyrsta vorinu sem markast af fyrstu synd mannsins. Með fullkomnu reglulegu millibili fylgja 12 tíma nætur og 12 tíma dagar stöðugt á eftir öðru. Í þessu versni leggur Guð áherslu á líkingu mannsins sem skapaður er eftir sinni eigin mynd. Adam er ekki veikur, hann er fullur af styrk og hann var skapaður til að standast freistingar djöfulsins.

1Mós.1:28: " *Og Guð blessaði þá, og Guð sagði við þá: Verið frjósöm, margfaldist, uppfyllið jörðina og gerið ykkur hana undirgefna. og drottna yfir fiskum hafsins og yfir fuglum loftsins og yfir öllum lifandi verum sem hrærast á jörðinni .* "

Boðskapurinn er beint af Guði til alls mannkyns sem Adam og Eva eru upprunalegu fyrirmyndirnar að. Eins og dýr eru þau aftur á móti blessuð og hvött til að fjölga sér til að fjölga mönnum. Maðurinn fær yfirráð yfir dýraverum frá Guði, sem þýðir að hann má ekki láta þær ráða för, af tilfinningasemi og tilfinningalegum veikleika. Hann má ekki skaða þá heldur lifa í sátt við þá. Þetta, í því samhengi sem er á undan bölvun syndarinnar.

1Mós.1:29: " *Og Guð sagði: Sjá, ég gef yður allar jurtir, sem frá bera, sem eru á allri jörðinni, og öll tré, sem ávöxt bera, sem bera sæði. .* "

Í plöntusköpun sinni opinberar Guð alla gæsku sína og örlæti með því að margfalda fjölda fræja hverrar tegundar plantna, ávaxtatrjáa, korns, jurta og grænmetis. Guð býður manninum fyrirmynd fullkominnar næringar sem stuðlar að góðri líkamlegri og andlegri heilsu sem er hagstæð fyrir alla lífveruna og mannssálina, jafnvel í dag eins og á dögum Adams. Þetta viðfangsefni hefur verið sett fram síðan 1843 af Guði sem kröfu útvöldu hans og það fær enn meira vægi á okkar síðustu dögum þar sem matur er fórnarlamb efna, áburðar, skordýraeiturs og annarra sem eyðileggja líf í stað þess að efla það. .

1. Mós.1:30: “ Og öllum dýrum jarðarinnar og öllum fuglum himinsins og öllu því sem hrærist á jörðinni, með lífsanda, gef ég allar grænar jurtir til fæðu. Og þannig var það .”

Þetta vers sýnir lykilinn sem réttlætir möguleikann á þessu samræmda lífi. Allar lífverur eru vegan, svo þær hafa enga ástæðu til að skaða sig. Eftir synd munu dýr oftast ráðast á hvert annað til að fá sér fæðu, dauðinn slær þá öll á einn eða annan hátt.

1. Mós.1:31: “ Guð sá allt, sem hann hafði gjört, og sjá, það var mjög gott. Svo varð kvöld og það varð morgunn, það var sjötti dagur .”

Í lok 6. ^{dags} er Guð sáttur við sköpun sína sem, með nærveru mannsins á jörðu, er að þessu sinni dæmd „mjög góð“, en hún var aðeins „góð“ í lok 5. ^{dags}.

Áform Guðs um að **aðskilja** fyrstu 6 daga vikunnar frá þeim sjöunda ^{er} sýnd með því að þeir hópast saman í þessum 1. kafla í 1. Mósebók. Þannig undirbýr hann uppbyggingu 4. ^{boðorðs} guðdómlegs lögmáls síns sem hann mun kynna á sínum tíma fyrir Hebreum sem frelsaðir eru úr egypskri þrældómi. Frá Adam hafa menn haft 6 daga vikunnar, hverja viku, til að sinna jarðneskum störfum sínum. Hjá Adam byrjaði hlutirnir vel, en eftir að hafa verið sköpuð af honum mun konan, „hjálpari“ hans, sem Guð hefur gefið, færa synd inn í jarðneska sköpun eins og 3. Mós.3 mun opinbera. Af ást til eiginkonu sinnar mun Adam aftur á móti borða forboðna ávöxtinn og allt parið verður fyrir bölvun syndarinnar. Í þessari aðgerð spáir Adam Kristi sem mun koma til að deila og greiða í hans stað sök ástkærrar útvalinnar kirkju sinnar. Dauði hans á krossinum, við rætur Golgatafjalls, mun friðþægja fyrir syndina sem framin er og sigrá synd og dauða, Jesús Kristur mun öðlast rétt til að láta útvöldu sína njóta góðs af fullkomnu réttlæti hans. Hann getur þannig boðið þeim eilíft líf sem hefur glatast síðan Adam og Evu. Hinir útvöldu munu ganga saman á sama tíma inn í þetta eilífa líf í upphafi 7. aldar ' það er þá sem spámannlegt hlutverk hvíldardagsins mun rætast. Þú getur því skilið hvers vegna þetta þema hvíldar á 7. ^{degi} er sett fram í 2. kafla 1. Mósebókar, **aðskilin** frá fyrstu 6 dögum sem flokkaðir eru saman í 1. kafla.

Fyrsta Mósebók 2

Sjöunda dagurinn

Mós.2:1: „ Þannig fullkomnaðist himinn og jörð og allur her þeirra .“

Fyrstu sex dagarnir eru aðskildir frá þeim „sjöunda“ vegna þess að sköpunarverk Guðs á jörðu og himni lýkur. Þetta átti við um að grunnur skapaðs lífs var lagður fyrstu vikuna, en enn frekar, í þau 7000 ár sem það spáði líka. Fyrstu sex dagarnir boða að Guð muni vinna í mótlæti frammi fyrir herbúðum djöfulsins og eyðileggjandi gjörðum hans í 6000 ár. Verk hans mun felast í því að laða að sér útvöldu sína til að velja þá úr hópi allra manna. Hann mun gefa þeim ýmsar sannanir fyrir ást sinni og mun halda þeim sem elska hann og samþykkja hann á öllum sviðum hans og öllum sviðum. Því þeir sem gera þetta ekki munu ganga í bölvadar herbúðir djöfulsins. „Herinn“ sem vitnað er í tilnefnir lifandi öfl búðanna tveggja sem munu andmæla og berjast hver við aðra á „jörðinni“ og

á „ *himninum* “ þar sem „ *stjörnur himinsins* “ tákna þær. Og þessi barátta um val mun endast í 6000 ár.

1Mós.2:2: " *Á sjöunda degi lauk Guð verki sínu, sem hann hafði unnið, og hvíldi hann á sjöunda degi frá öllu verki sínu, sem hann hafði unnið .*"

Í lok fyrstu viku jarðsögunnar kennir hvíld Guðs fyrstu lexíu: Adam og Eva hafa ekki enn syndgað; sem útskýrir möguleika Guðs til að upplifa sanna hvíld. Hvíld Guðs er því skilyrt af fjarveru syndar í sköpunarverkum hans.

Önnur lexían er lúmskari og hún er falin í spámannlega þætti þessa „ *sjöunda dags* “ sem er mynd af „ *sjöunda* “ árpúsundi hins mikla björgunarverkefnis sem Guð hefur forritað.

Inngangan í „ *sjöunda* “ árpúsundið, sem kallast „ *þúsund ár* “ í Opb.20:4-6-7, mun marka lokun á vali hinna útvöldu. Og því að Guð og hans útvöldu eru hólþnir á lífi eða upprisnir, en allir vegsamaðir, mun hvíldin sem fæst verða afleiðing af sigri Guðs í Jesú Kristi yfir öllum óvinum hans. Í hebreska textanum er sögnin „ *hvíld* “ „shavat“ af sömu rót og orðið „ *hvíldardagur* “.

Mós.2:3: „ *Guð blessaði sjöunda daginn og helgaði hann, því að hann hvíldist á honum frá öllu verki sínu, sem hann hafði skapað með því að gjöra það* “

Orðið hvíldardagur er ekki minnst á en mynd þess er þegar að finna í **helgun** „ *sjöunda dags* “. Skil því vel ástæðu þessarar **helgunar** Guðs. Hún spáir því augnabliki þegar fórn hennar í Jesú Kristi mun hljóta lokaumbun: hamingjuna að vera umkringd öllum sínum útvöldu sem á sínum tíma báru vitni um trúmennsku sína í píslarvætti, þjáningu, sviptingu, oftast, allt til dauða. Og í upphafi „ *sjöunda* “ árpúsundsins munu þeir allir vera á lífi og þurfa ekki lengur að óttast dauðann. Getur maður ímyndað sér orsök meiri „ **hvíldar** “ en þetta fyrir Guð og trúar herbúðir hans? Guð mun ekki lengur sjá þá sem elska hann þjást, hann mun ekki lengur þurfa að deila þjáningum þeirra, það er þessi „ **hvíld** “ sem hann heldur upp á hvern „ *sjöunda dag hvíldardag* “ okkar eilífu vikna. Þessi ávöxtur lokasigurs hans mun hafa náðst með sigri Jesú Kristis yfir synd og dauða. Í sjálfum sér, á jörðinni og meðal annarra manna, vann hann varla trúverðugt verk: hann tók dauðann á sig til að skapa útvalið fólk sitt og hvíldardagurinn tilkynnti frá Adam til mannkyns að hann myndi sigra syndina til að bjóða þeim réttlæti sitt og eilíft líf. sem elska hann og þjóna honum trúfastlega; eitthvað sem Opib.6:2 boðar og staðfestir: „ *Ég leit og sjá, þar birtist hvítur hestur. Sá sem reið hafði boga; Honum var gefin kóróna, og hann lagði af stað sigursæll og sigra .*"

Innganga sjöunda árpúsundsins markar inngöngu hinna útvöldu inn í eilífd Guðs, þess vegna, í þessari guðdómlegu sögu, er sjöunda degi ekki lokað með orðatiltækinu „það var kvöld, það var það var morgunn, það var ...dagur .” Í Apocalypse hans, sem Jóhannesi var gefinn, mun Kristur kalla fram þetta sjöunda árpúsund og hann mun opinbera að það mun einnig vera samsett af „ *þúsund árum* “ samkvæmt Opb. 20:2-4, eins og fyrstu sex sem voru á undan því. Það verður tími himnesks dóms þar sem hinir útvöldu verða að dæma hina látnu úr bölvuðu herbúðunum. Minning syndarinnar verður því varðveitt á þessum síðustu „ *þúsund árum* “ hvíldardagsins mikla sem spáð er um hverja helgi. Aðeins síðasti dómurinn mun binda enda á tilhugsunina um synd þegar, í lok sjöunda árpúsundsins, munu allir föllnu hafa verið eytt í „ *elddíkannans dauða* “.

Guð gefur skýringar á jarðneskri sköpun sinni

Viðvörðun: Afvegaleidd fólk sáir efa með því að setja fram þennan hluta 1. Mósebókar sem annan vitnisburð sem myndi stangast á við söguna af 1. Mósebók. Þetta fólk hefur ekki skilið frásagnaraðferðina sem Guð notaði. Hann kynnir í 1. Mósebók, alla fyrstu sex daga sköpunar sinnar. Síðan, frá 1. Mós.2:4, kemur hann aftur til að veita frekari upplýsingar um ákveðin efni sem ekki er útskýrt í 1. Mósebók.

1. Mós.2:4: „*Þetta eru upptök himins og jarðar, þegar þau voru sköpuð*“

Þessar viðbótarskýringar eru algjörlega nauðsynlegar vegna þess að þemað synd verður að fá sínar eigin skýringar. Og eins og við höfum séð er þetta þema syndarinnar alls staðar í þeim myndum sem Guð hefur gefið jarðneskum og himneskum afrekum sínum. Uppbygging sjö daga vikunnar sjálf ber með sér marga leyndardóma sem aðeins tíminn mun opinbera hinum útvöldu Kristi.

1Mós.2:5: „*Þegar JaHWéH Guð skapaði jörðina og himininn, var enn ekki runnur af akri á jörðinni, né enn sprottið gras á vellinum, því að JaHWéH Guð hafði ekki sent regn á jörðina, og það var enginn maður til að yrkja jörðina* .

Taktu eftir útliti nafnsins „*YAHWéH*“ sem Guð nefndi sig með að beiðni Móse samkvæmt 2. Mósebók 3:14-15. Móse skrifar þessa opinberun samkvæmt fyrirætlunum Guðs sem hann kallar „*YAHWéH*“. Hin guðlega opinberun hér tekur sögulega tilvísun sína frá brottflutningi Egyptalands og sköpun þjóðarinnar Ísrael.

Á bak við þessi greinilega mjög rökréttu smáatriði liggja spáðar hugmyndir. Guð kallar fram vöxt jurtalífsins, „*runna og jurtir haganna*“, sem hann bætir „*rigningu*“ og nærveru „*mannsins*“ sem mun „*rækta jarðveginn*“. Árið 1656, eftir synd Adams, í 1. Mós.7:11, mun „*regn*“ „*flóðsins*“ eyðileggja plöntulífið, „*runna og jurtir vallarins*“ sem og „*manninn*“ og „*uppskeruna*“ hans vegna efling syndarinnar.

Mós.2:6: „*En gufa steig upp af jörðinni og vökvaði allt yfirborð jarðar* .

Áður en hann eyðir einhverju, fyrir synd, lætur Guð „*jörðina vökva um allt yfirborð hennar með gufu*“. Aðgerðin er mild og áhrifarík og hentar syndlausu, dýrðlegu og fullkomlega hreinu lífi. Eftir synd mun himinninn senda eyðileggjandi storma og úrhellisrigningu sem merki um bölvun hennar.

Myndun mannsins

1Mós.2:7: „*Jehóva Guð myndaði manninn úr dufti jarðar og blés lífsanda í nasir hans, og maðurinn varð að lifandi skepna* .“

Sköpun mannsins byggir á nýjum **aðskilnaði** : „*dufti jarðar*“ sem hluti af er tekinn til að mynda líf sem er gert í mynd Guðs. Í þessari aðgerð opinberar Guð áætlun sína um að afla og að lokum velja útvalið fólk af jarðneskum uppruna sem hann mun gera eilíft.

Þegar Guð skapar hann er maðurinn viðfangsefni skapara síns sérstaka athygli. Athugaðu að hann „*myndar*“ hann úr „*dufti jarðar*“ og þessi eini uppruni spáir synd hans, dauða hans og endurkomu hans í ástand „*ryksins*“. Þessi guðdómlega athöfn er sambærileg við „*leirker*“ sem mótar „*leirker*“; mynd sem Guð mun gera tilkall til í Jer.18:6 og Róm.9:21. Ennfremur mun líf „*mannsins*“ ráðast af „*öndun*“ hans sem Guð andar í „*nös*“ hans. Það er því sannarlega „

andardrátturinn “ í lungum en ekki andardrátturinn sem margir hugsa um. Öll þessi smáatriði eru opinberuð til að minna okkur á hversu brothætt mannlegt líf er, háð Guði til að lengja það. Það er áfram ávöxtur varanlegs kraftaverka vegna þess að lífið er aðeins að finna í Guði og í honum einum. Það var af guðlegum vilja hans sem „*maðurinn varð lifandi vera* .” Ef líf góðs eða illis manns lengist er það aðeins vegna þess að Guð leyfir það. Og þegar dauðinn lendir á honum er það enn ákvörðun hans sem er um að ræða.

Fyrir syndina var Adam skapaður fullkominn og saklaus, gæddur öflugum lífskrafti og gekk inn í eilíft líf, umkringdur eilífum hlutum. Aðeins form sköpunar hans spáir hræðilegum örlögum hans.

1Mós.2:8: „*Þá plantaði JaHWÉH Guð garð í Eden, austan megin, og setti þar manninn, sem hann hafði myndað* .“

Garður er ímynd af kjörnum stað fyrir manninn sem finnur allar heillandi næringar- og sjónrænar þættir hans samankomnir þar; stórkostleg blóm sem fölna ekki og missa aldrei ilmstötn sín af skemmtilega lykt margfaldað út í það óendanlega. Þessi matur sem boðið er upp á í garðinum byggir ekki upp líf manns sem er, fyrir synd, ekki háð mat. Matur er því neytt af manni sér til ánægju. Nákvæmnin „*Guð plantaði garð* “ ber vitni um ást hans á veru sinni. Hann gerist garðyrkjumaður til að bjóða mannum þennan dásamlega stað til að búa á.

Orðið Eden þýðir "garður ánægjunnar" og með því að taka Ísrael sem aðalviðmið, staðsetur Guð þetta Eden austur af Ísrael. Fyrir „gleðina“ er maðurinn settur í þennan dýrindis garð af Guði, skapara sínum.

1. Mós.2:9: „*Drottinn Guð gjörði alls kyns tré til að vaxa upp úr jörðinni, falleg ásýnd og góð til fæðu, og lífsins tré í miðjum aldingarðinum og tré þekkingar góðs og illis* .“

Eðli garðs er nærvera ávaxtatríja sem bjóða upp á „tilbúið til neyslu“ sem mynda ávexti þeirra með mörgum mjúkum og sætum bragði. Þeir eru allir þarna til ánægju Adams, enn einir.

Í garðinum eru líka tvö tré með andstæðar persónur: „*lífsins tré* “ sem skipar miðlægann stað, „*í miðjum garðinum* “ . Þannig er garðurinn og gróðursælt framboð hans alfarið tengt honum. Nálægt honum er „*þekkingartré góðs og illis* “ . Nú þegar, í tilnefningu þess, spáir orðið „*illt* “ *aðgang að syndinni*. Við getum þá skilið að þessi tvö tré eru myndirnar tveggja herbúða sem munu mætast á jörðu syndarinnar: herbúðir Jesú Krists í myndinni af " *lífsins tré* " gegn herbúðum djöfulsins sem, eins og nafnið „*trésins* “ gefur til kynna, hefur þekkt eða upplifað, í röð, „*gott* “ frá sköpun þess til þess dags þegar „*illt* “ gerði það að verkum að það gerði uppreisn gegn skapara sínum; það sem Guð kallar „*synda gegn honum*“ . Ég minni þig á að þessar meginreglur um „*gott og illt* “ eru tveir valkostir eða tveir mögulegir öfga andstæðir ávextir sem **algjört frelsi** „*lifandi veru* “ gefur af sér. Ef fyrsti engillinn hefði ekki gert það, hefðu aðrir englar samt farið í uppreisn, eins og jarðnesk reynsla af mannlegri hegðun hefur nú þegar sannað.

Í allri þeirri rausnarlegu fórn garðsins sem Guð hefur útbúið fyrir Adam er þetta tré „*þekkingar góðs og illis* “ sem er til staðar til að prófa trúfesti mannsins. Þetta hugtak „*þekking* “ verður að vera vel skilið vegna þess að fyrir Guð tekur sögnin „*að vita* “ á sig öfgafulla merkingu þess að upplifa „*gott eða illt* “ sem byggist á athöfnum hlýðni eða óhlýðni. Tréð í garðinum er aðeins efnislegur

stuðningur við hlýðniþrófið og ávöxtur þess miðlar aðeins illsku vegna þess að Guð gaf því þetta hlutverk með því að setja það fram sem bann. Syndin er ekki í ávöxtunum heldur í því að borða hann vitandi að Guð hefur bannað hann.

Mós.2:10: „ *Fljót kom út frá Eden til að vökva garðinn og þaðan skiptist hún í fjórar greinar.* “

Nýr boðskapur um **aðskilnað** er kynntur, rétt eins og fljótið sem kemur út úr Eden skiptist í " *fjóra arma* ", spáir þessi mynd fæðingu mannkyns þar sem afkomendur munu dreifast um allan heim, annaðhvort til aðalpunktanna fjögurra, eða fjóra vinda af himni um allt jörðin. „ *Áin* “ er tákn fólks, vatn er tákn mannlífa. Með þessari skiptingu „ *í fjóra arma* “ mun fljótið sem kemur frá Eden dreifa lífsvatni sínu um alla jörðina og þessi hugmynd spáir löngun Guðs til að dreifa þekkingu sinni yfir allt yfirborð hennar. Verkefni hans mun verða nán samkvæmt 10. Mós. með því að Nói og þrír synir hans verða aðskilin eftir lok vatnsflóðsins. Þessi vitni um flóðið munu senda frá kynslóð til kynslóðar minninguna um hina hræðilegu guðlegu refsingu.

Við þekkjum ekki það sjónræna útlit sem jörðin hafði fyrir flóðið, en fyrir aðskilnað þjóðanna hlýtur hin byggða jörð að hafa birst sem ein heimsálfa aðeins vökvuð af þessari uppsprettu vatns sem streymdi úr aldingarðinum Eden. Núverandi innhaf var ekki til og þau eru afleiðing af flóðinu sem lagði yfir alla jörðina í eitt ár. Fram að flóðinu var öll álfan vökvuð af þessum fjórum ám og þverár þeirra dreifðu fersku vatni yfir allt yfirborð þurru jarðar. Í flóðinu hrundu Gíbraltarsund og Rauðahafið og undirbjó myndun Miðjarðarhafsins og Rauðahafsins sem saltvatn úr sjónum réðist inn í. Vitið að á nýju jörðinni, þar sem Guð mun stofna ríki sitt, verður ekkert hafið samkvæmt Op.21:1 eins og enginn dauði verður framar. Skipting er afleiðing syndar og ákafastasta form hennar verður refsað með eyðileggjandi vatni flóðsins. Þegar þessi boðskapur er lesinn, eingöngu undir spámannlegri hlið hans, tilnefna „ *fjórir armar* “ árinna fjórar þjóðir sem einkenna mannkynið.

1. Mós.2:11: „ *Sá fyrsti heitir Píson; það er það, sem umlykur allt landið Havíla, þar sem gullið er að finna.* “

Nafn fyrstu árinna sem heitir Píshon eða Phison þýðir: nóg af vatni. Svæðið þar sem Eden sem Guð gróðursetti var staðsett hlýtur að hafa verið þar sem núverandi Tígri og Efrat eiga upptök sín; fyrir Efrat til Araratfjalls og fyrir Tígri til Nautsins. Í austri og í miðju Tyrklandi er enn hið gríðarstóra Van-vatn sem myndar gífurlegan forða ferskvatns. Með guðlegri blessun sinni stuðlaði ríkulega vatnið að mikilli frjósemi garðs Guðs. Landið Havíla, frægt fyrir gull sitt, var að sögn sumra staðsett í norðausturhluta núverandi Tyrklands. Það náði til strönd núverandi Georgíu. En þessi túlkun skapar vandamál vegna þess að samkvæmt 1. Mós.10:7 er „ *Havíla* “ „ *sonur Kús* “, sjálfur „ *son Kams* “, og það táknar Eþíópíu sem staðsett er sunnan Egyptalands. Þetta leiðir mig til að staðsetja þetta land „ *Havíla* “ í Eþíópíu, eða í Jemen, þar sem voru gullnámurnar sem drottningin af Saba bauð Salómon konungi.

1. Mós.2:12: „ *Gull þessa lands er hreint. Þar er einnig að finna bdellium og onyx steinn.* “

" *Gull* " er tákn trúarinnar og Guð spáir fyrir Eþíópíu, hreina trú. Það mun þegar vera eina landið í heiminum sem hefur varðveitt trúararfleifið

drottningarinnar af Saba eftir dvöl hennar hjá Salómon konungi. Við skulum líka bæta því við til hagsbóta, að í sjálfstæði sínu, sem varðveitt var á öldum trúarmyrkurs sem einkenndi þjóðir „kristinnar“ Vestur-Evrópu, héldu Eþíópíumenn kristinni trú og þeir iðkuðu hinn sanna hvíldardag sem barst við fund Salómóns. Filippus postuli skírði fyrsta eþíópíska kristna manninn eins og birtist í Postulasögunni 8:27-39. Hann var hirðmaður Candace drottningar og allt fólkið fékk trúarkennslu hans. Annað smáatriði ber vitni um blessun þessa fólks, Guð lét vernda þá gegn óvinum sínum með stríðsaðgerðum sem hinn frægi siglingamaður Vasco da Gama tók sér fyrir hendur og ákvað sjálfviljugur.

Til að staðfesta svartan lit Eþíópíuhúðarinnar er „onyxsteinn“ „svartur“ á litinn og er samsettur úr kísildíoxíði; aukinn auður fyrir þetta land; vegna þess að notkun þess til framleiðslu á smára gerir það sérstaklega vel þegið í dag.

1. Mós.2:13: „ *Annað fljótið heitir Gíhon; það er það sem umlykur allt Kúsland.* ”

Gleymum „ánum“ og setjum í þeirra stað fólkið sem þau tákna. Þessi önnur þjóð „umkringir Kúsland“, það er Eþíópíu. Afkomendur Sem munu þróast í Arabíulandi og allt til Persíu. Það umlykur í raun yfirráðasvæði Eþíópíu, svo það er hægt að tákna það og vísa til þess með nafni "fljótsins " " *Gíhon* ". Á okkar síðari dögum er þetta föruneysi "múslimsk" trú Arabíu og Persíu. Þannig er uppsetning upphafs sköpunar endurskapuð í lok tímans.

1. Mós.2:14: „ *Sá þriðji heitir Hiddekel. það er það sem rennur austur fyrir Assýríu. Fjórða fljótið er Efrat.* ”

„ *Hiddekel* “ táknar „Tiger River“ og fólkið sem tilnefnt er væri Indland táknað með „Bengal tígrisdýrinu“; Asíu og austurmenning hennar sem ranglega er tilnefnd sem „guli kynstofninn“ er því spáð og áhyggjufull og hún er í raun staðsett „ *austur af Assýríu* “. Í Dan.12 notaði Guð tákn þessarar mannætu „ *fljóts* “ „ *tígrisdýrs* “ til að sýna prófraun aðventista sem framkvæmd var á milli 1828 og 1873, vegna fjölda andlegra dauðsfalla sem hún olli.

Nafnið " *Efrat* " þýðir: blómlegt, frjósamt. Í spádómnum Opinberunarbókinni táknar „ *Efrat* “ Vestur-Evrópu og útvexti hennar, Ameríku og Ástralíu, sem Guð birtir undir stjórn rómverskrar páfatrúarstjórnar sem hann nefnir með borginni „ *Babýlon hin mikla* “. Þessi afkomandi Nóa mun vera afkomandi Jafet sem nær til vesturs í átt til Grikklands og Evrópu og í norður til Rússlands. Evrópa var jarðvegurinn þar sem kristin trú upplifði alla sína góðu og slæmu þróun eftir þjóðarfall Ísraels; lýsingarorðin „blómarík, frjósöm“ eru réttmæt og samkvæmt fyrirboðinu verða synir Leu, hinnar óelskuðu konu, fleiri en synir Rakelar, konunnar sem Jakob elskaði.

Það er gott að finna í þessum skilaboðum áminninguna um að þrátt fyrir alla endanlegu trúarlega skiptingu þeirra, þá höfðu þessar fjórar tegundir jarðneskra siðmenningar sama skapara Guð og faðir, til að réttlæta tilvist sína.

1Mós.2:15: " *Drottinn Guð tók manninn og setti hann í aldingarðinn Eden til að rækta hann og varðveita hann.* "

Guð býður Adam starf sem felst í því að „ *rækta og hirða* “ garðinn. Form þessarar ræktunar er okkur óþekkt en hún var framkvæmd án nokkurrar þreytu fyrir syndina. Á sama hátt, án nokkurs konar árásgirni í allri sköpuninni, var gæsla hans einfölduð til hins ýtrasta. Hins vegar fól þetta gæsluhlutverk í sér

tilvist hættu sem mun brátt taka á sig raunverulegan og nákvæman þátt: djöfullega tælingu mannlegrar hugsunar í þessum sama garði.

1Mós.2:16: “ *Drottinn Guð gaf manninum þetta fyrirmæli: Þú mátt eta af öllum trjám aldingarðsins.* »

Fjöldi ávaxtatrjáa er aðgengilegur Adam. Guð uppfyllir hann umfram þarfir hans sem felast í því að fullnægja matarþráum með mismunandi smekk og ilm. Tilboð Guðs er gott, en það er aðeins fyrsti hluti „*boðunar*“ sem hann gefur Adam. Seinni hluti þessarar „*pöntunar*“ kemur næst.

Mós.2:17: „*En þú skalt ekki eta af skilningstré góðs og ills, því að á þeim degi sem þú etur af því munt þú deyja.*“

skipan “ Guðs er þessi hluti mjög alvarlegur, vegna þess að ógninni sem er sett fram verður beitt óviðeigandi um leið og óhlýðni, ávöxtur syndar, er fullkomnað og framkvæmt. Og ekki gleyma, til að verkefninu um alheimsuppgjör syndarinnar verði náð, verður Adam að falla. Til að skilja betur hvað er að fara að gerast, skulum við muna að Adam er enn einn þegar Guð varar hann við með því að setja fram “*fyrirmæli*” sína um að borða ekki af “*tré þekkingar góðs og ills*” eða láta ekki nærast af hugmyndir djöfulsins. Ennfremur, í tengslum við eilíft líf, varð Guð að útskýra fyrir honum hvað „að deyja“ þýðir. Vegna þess að ógnin er til staðar, í þessu „*þú munt deyja*“. Í stuttu máli, Guð býður Adam skóg en bannar honum eitt tré. Og fyrir sumt fólk er þetta bann eitt og sér óþolandi, það er þegar tréð felur skóginn, eins og orðatiltækið kennir. Að borða af „*þekkingartré góðs og ills*“ þýðir: að nærast á kenningu djöfulsins sem þegar er líflegur af anda uppreisnar gegn Guði og réttlæti hans. Vegna þess að *hið forboðna „tré“* sem er sett í garðinn er mynd af persónu hans, rétt eins og „*lífsins tré*“ er mynd af persónu Jesú Krists.

1. Mós.2:18: “ *Drottinn Guð sagði: Það er ekki gott fyrir manninn að vera einn. Ég mun hjálpa honum eins og hann.* ”

Guð skapaði jörðina og manninn til að opinbera gæsku sína og illsku djöfulsins. Sparnaðarverkefni hans birtist okkur í því sem á eftir kemur. Til að skilja, vita að maðurinn gegnir hlutverki Guðs í eigin persónu sem fær hann til að hugsa, hegða sér og tala eins og hann hugsar, hegðar sér og talar sjálfur. Þessi fyrsti Adam er spámannleg mynd Krists sem Páll mun kynna sem nýja Adam.

Til að opinbera illsku djöfulsins og gæsku Guðs er nauðsynlegt fyrir Adam að syndga svo að jörðin verði drottin af djöflinum og óguðleg verk hans verði opinberuð um allan heim. Hugmyndin um hjónin er aðeins til á jörðu sem er sköpuð fyrir synd, vegna þess að tvíeykið sem þannig myndast er af andlegri ástæðu sem spáir samband hins guðlega Krists við maka sinn sem tilnefnir útvöldu sína. Hin útvalda verður að vita að hún er bæði fórnarlamb og nýtur þeirrar björgunaráætlunar sem Guð hefur skipulagt; hún er fórnarlamb syndar sem Guð er nauðsynleg til að hann geti á endanum fordæmt djöfulinn og notið hjálpræðis náðar hans vegna þess að meðvitaður um ábyrgð sína á tilvist syndarinnar mun hann sjálfur greiða verð syndarinnar. synd í Jesú Kristi. Svo í fyrstu fannst Guði einveran ekki góð og þörf hans fyrir ást var svo mikil að hann var tilbúinn að borga dýru verði fyrir að fá hana. Þetta fyrirtæki, þetta augliti til auglitis, sem gerir kleift að deila, kallar Guð „*hjálp*“ og maðurinn mun nota hugtakið þegar hann kallar fram kvenkyns mannlega hliðstæðu sína. Hvað hjálp

varðar mun hún láta hann falla og leiða hann í synd af kærleika. En þessi ást Adams til Evu er í mynd kærleika Krists til hans útvöldu, fundna syndara, verðuga eilífs dauða.

1Mós.2:19: “ *Drottinn Guð myndaði af jörðinni öll dýr merkurinnar og allar fuglar himinsins og leiddi þau til manna til að sjá hvað hann myndi kalla þau, og til þess að allar lifandi skepnur bæri það nafn sem maður myndi gefa það* .

Það er yfirmaðurinn sem gefur nafn á það sem er honum óæðra. Guð gaf sjálfum sér nafn sitt og með því að gefa Adam þennan rétt staðfestir hann þannig yfirráð mannsins yfir öllu sem lifir á jörðinni. Í þessari fyrstu gerð jarðneskrar sköpunar minnkar dýrategundir vallarins og fugla himinsins og Guð færir þá til Adams, rétt eins og hann leiddi þá fyrir flóðið í þörum til Nóa.

1. Mós.2:20: “ *Og maðurinn gaf öllum fénaðinum og fuglum himinsins nöfn og öllum dýrum merkurinnar. en fyrir manninn fann hann enga hjálp eins og hann .*” Hin svokölluðu forsögulegu skrímsli voru búin til eftir syndina til að auka afleiðingar hinnar guðlegu bölvunar sem mun herja á alla jörðina, þar á meðal sjóinn. Á tímum sakleysis er dýralíf samsett úr „nautgripum“ sem eru gagnlegir fyrir manninn, „ fuglana “ *himins* “ og „ *dýr vallanna* “ sjálfstæðari. En í þessari kynningu hefur hann ekki fundið mannlega hliðstæðu því hann er ekki enn til.

1Mós.2:21: “ *Þá lét JaHWéH Guð djúpan svefn falla yfir manninn, og hann sofnaði. hann tók eitt rifbein hans og lokaði holdinu á sinn stað .*”

Eyðublaðið sem gefið var fyrir þessa skurðaðgerð sýnir enn frekar sparnaðarverkefnið. Í Michael útrýmir Guð sjálfum sér af himnum, hann yfirgefur og aðskilur sig frá góðu englum sínum sem er norm „ *djúpa svefnsins* “ sem Adam er sökkur í. Í Jesú Kristi, fæddum í holdinu, er guðdómlega rífið tekið og eftir dauða hans og upprisu skapar hann á tólf postulum sínum „ *hjálp* “ sína, þaðan sem hann tók holdlega þáttinn og syndir sínar og sem hann gefur sitt „heilaga“. Andi". Andleg þýðing þessa orðs „ *hjálp* “ er mikil vegna þess að það veitir kirkju hans, útvöldu hans, hlutverk „ *hjálp* “ við framkvæmd hennar á hjálpræðisáætluninni og alheimsuppgjöri syndar og örlög syndara.

1Mós.2:22: " *Drottinn Guð myndaði konu af rifinu, sem hann hafði tekið af manninum, og leiddi hana til mannsins .*"

Þannig spáir myndun konunnar því að hinir útvöldu Krists. Því að það er með því að koma í holdinu sem Guð myndar trúfasta kirkju sína, fórnarlamb holdlegs eðlis síns. Til að frelsa hina útvöldu frá holdinu varð Guð að taka á sig mynd í holdinu. Og einnig, með eilíft líf í sjálfum sér, kom hann til að deila því með sínum útvöldu.

1Mós.2:23: “ *Og maðurinn sagði: Sjá í þetta sinn, hún er bein af mínum beinum og hold af mínu holdi! Hún mun kallast kona, af því að hún var tekin frá manni .*”

Guð kom til jarðar til að tileinka sér jarðneska normið til að geta sagt um útvalinn sinn það sem Adam segir um kvenkyns hliðstæðu sína sem hann gefur nafnið „ *kona* “. Málið er augljósara á hebresku vegna þess að karlkyns orðið karl er, „ish“ verður „isha“ fyrir kvenkynsorðið kona. Í þessari aðgerð staðfestir hann yfirráð sín yfir henni. En eftir að hafa verið tekin frá honum mun þessi „ *kona* “ verða honum ómissandi eins og „ *rífið* “ sem tekið var úr líkama hans vildi snúa

aftur til hans og taka sinn stað. Í þessari einstöku reynslu mun Adam finna fyrir eiginkonu sinni þær tilfinningar sem móðirin mun finna til barnsins sem hún fæðir eftir að hafa borið það í móðurkviði. Og þessi reynsla lifir líka af Guði vegna þess að lífverurnar sem hann skapar í kringum sig eru börn sem koma út úr honum; sem gerir hann jafn mikla móður og föður.

1Mós.2:24: " Þess vegna skal maður yfirgefa föður sinn og móður og halda sig við konu sína, og þau skulu verða eitt hold ."

Í þessu versí tjáir Guð áætlun sína fyrir útvöldu sína sem munu oft þurfa að rjúfa holdleg fjölskyldutengsl til að tengjast hinum útvöldu blessuðum af Guði. Og ekki gleyma, fyrst, í Jesú Kristi yfirgaf Michael stöðu sína sem himneskur faðir til að koma og ávinna útvöldu lærisveina sína á jörðu; þetta að því marki að hann afsalaði sér að nota guðlegan kraft sinn til að berjast gegn syndinni og djöflinum. Hér skiljum við að þemu **aðskilnaðar** og **samfélags** eru óaðskiljanleg. Á jörðu verða hinir útvöldu að vera **aðskildir** holdlega frá þeim sem hann elskar til að ganga inn í andlegt **samfélag og verða „einn“ með Kristi og öllum hans útvöldu og trúföstu góðu englum hans.**

Löngun „ rifsins “ til að snúa aftur á upphafsstað finnur merkingu sína í kynferðislegri tengingu manna, athöfn holds og anda þar sem karl og kona mynda eitt hold.

Mós.2:25: „ Maðurinn og kona hans voru bæði nakin og skammast sín ekki

Líkamleg nekt truflar ekki alla. Það eru aðdáendur náttúruisma. Og í upphafi mannkynssögunnar olli líkamleg nekt ekki „ skömm “. Tilkoma " skömm " verður afleiðing syndar, eins og að borða af "tré þekkingar góðs og ills " gæti opnað mannshugann fyrir hingað til óþekktum áhrifum og hunsað. Í raun og veru mun ávöxtur hins forboðna trés ekki vera höfundur þessarar breytinga, það mun aðeins vera leiðin, því sá sem breytir gildum hlutanna og samviskunnar er Guð og hann einn. Það er hann sem mun vekja þá tilfinningu „ skömm “ að syndugu hjónin munu finna í huga sínum fyrir líkamlegri nekt sinni sem mun ekki bera ábyrgð á; vegna þess að sökin verður siðferðileg og mun aðeins varða óhlýðni sem er framkvæmd, sem Guð hefur tekið eftir.

Til að draga saman kennsluna í 1. Mósebók 2, kynnti Guð okkur fyrst helgun hvíldar eða hvíldardagsins sjöunda dags sem spáir miklu hvíld sem verður gefin á sjöunda árpúsundi bæði Guði og trúföstum útvöldum hans. En þessa hvíld varð að vinna með jarðneskri baráttu sem Guð mun heyja gegn syndinni og djöflinum, með því að verða holdgervingur í Jesú Kristi. Jarðnesk reynsla Adams sýndi þessa björgunaráætlun sem Guð hannaði. Í Kristi varð hann hold til að skapa útvalinn sinn af holdi sem mun að lokum fá himneskan líkama svipaðan englanna.

Fyrsta Mósebók 3

aðskilnað frá synd

1. Mós.3:1: “ *Ormurinn var slægastur allra dýra merkurinnar sem Drottinn Guð hafði skapað. Og hann sagði við konuna: Sagði Guð í alvörunni: Þér skuluð ekki eta af hverju tré í garðinum?* »

Aumingja „*ormurinn*“ varð fyrir þeirri ógæfu að vera notaður sem miðill af „slægustu“ englunum sem Guð skapaði. Dýr sem skriðdýr eins og „*snákurinn*“ töluðu ekki um; Tungumálið var sérstaða þeirrar myndar Guðs sem manningnum var gefin. Bentu á hið góða, djöfullinn lætur hann tala við konuna á þeim tíma sem hún er aðskilin frá eiginmanni sínum. Þessi einangrun mun verða honum banvæn vegna þess að í návist Adams hefði djöfullinn átt erfiðara með að leiða manneskjur til að óhlýðnast skipun Guðs.

Jesús Kristur opinberaði tilvist djöfulsins sem hann nefnir með því að segja í Jóhannesi 8:44, að hann sé „*faðir lyginna og morðingi frá upphafi*“. Orð hans miða að því að hrísta mannlega vissu og við „Já eða Nei“ sem Guð krefst, bætir hann „en“ eða „kannski“ sem fjarlægir vissuna sem gefur sannleikanum styrk sinn. Boðorðið sem Guð gaf fékk Adam sem síðan sendi það til konu sinnar, en hún heyrði ekki rödd Guðs sem gaf skipunina. Einnig hvílir efi hennar á eiginmanni sínum, eins og: „skildi hann hvað Guð sagði honum?“

Mós.3:2: „*Konan svaraði höggorminum: Við etum af ávöxtum trjánna í garðinum.*“

Sönnunargögnin virðast styðja orð djöfulsins; hann rökstyður og talar skynsamlega. „*Konan*“ gerir fyrstu mistök sín með því að svara talandi „*snáknum*“; sem er ekki eðlilegt. Í fyrsta lagi réttlætir það gæsku Guðs sem gaf þeim möguleika á að borða af öllum trjánum, nema því sem er bannað.

1Mós.3:3: „*En um ávöxt trésins, sem er í miðjum aldingarðinum, þá hefur Guð sagt: Þér skuluð ekki eta af því né snerta það, svo að þér deyðið ekki.*“

Sending Adams á boðskap guðlegrar boðorðs birtist í setningunni „að þú deyir ekki“. Þetta eru ekki nákvæm orð sem Guð sagði vegna þess að hann sagði við Adam: „*Þegar þú borðar af því muntu deyja*“. Veiking guðlegra orða mun hvetja til neyslu syndar. Með því að réttlæta hlýðni sína við Guð vegna „*ótta*“ býður „*konan*“ djöflinum möguleika á að staðfesta þennan „*ótta*“ sem samkvæmt honum er ekki réttlætanlegur.

1Mós.3:4: „*Þá sagði höggormurinn við konuna: Þú skalt ekki deyja.*“

Og lygarinn er opinberaður í þessari yfirlýsingu sem stangast á við orð Guðs: „*Þú skalt ekki deyja.*“

1Mós.3:5: „*En Guð veit, að á þeim degi, sem þú etur af því, munu augu þín opnast, og þér munuð verða sem guðir og þekkja gott og illt.*“

Hann verður nú að réttlæta skipunina sem Guð hefur gefið sem hann eignar vonda og eigingjarna hugsun: Guð vill halda þér í lægð og minnimáttarkennd. Hann vill eigingjarnlega koma í veg fyrir að þú verðir eins og hann. Hann setur fram þekkingu á góðu og illu sem kosti sem Guð vill halda fyrir sig einn. En ef það er kostur í því að þekkja hið góða, hvar er þá kosturinn við að þekkja hið illa? Gott og illt eru algjörar andstæður eins og dagur og nótt, ljós og myrkur og fyrir Guð felst þekking í því að upplifa eða grípa til aðgerða. Í raun og veru hafði Guð þegar gefið manningnum **vitsmunalega þekkingu** á góðu og illu með því **að leyfa** trén í garðinum og **banna** þann sem táknar „gott og illt“; vegna

Þess að hann er tákna mynd djöfulsins sem upplifði í röð, „gott“ og síðan „illt“ með því að gera uppreisn gegn skapara sínum.

1. Mós.3:6: “*Konan sá að tréð var gott til fæðu og gott að sjá og að það var dýrmætt til að opna hugann. hún tók af ávexti þess og át. hún gaf og manni sínum, sem með henni var, nokkuð, og hann át af því.*”

Orðin sem koma frá snáknum hafa sín áhrif, efinn hverfur og konan er sífellt sannfærðari um að snákurinn hafi sagt henni sannleikann. Ávöxturinn virðist góður og sjónrænt ánægjulegur fyrir hana, en umfram allt telur hún það “*dýrmætt til að opna greindina*”. Djöfullinn nær tilætluðum árangri, hann hefur nýlega fengið til liðs við sig fylgismann uppreisnarmanna sinnar. Og með því að borða forboðna ávöxtinn verður hún sjálf að tré þekkingar hins illa. Uppfullur af ást til eiginkonu sinnar sem hann er ekki tilbúinn að sætta sig við að vera **aðskilinn frá**, kýs Adam að deila hörmulegum örlögum sínum vegna þess að hann veit að Guð mun beita jarðneskum viðurlögum hans. Og með því að borða forboðna ávextina eru það allt parið sem mun líða harðstjórn djöfulsins. Engu að síður, þversagnakennt, er þessi ástríðufulli kærleikur í mynd þess sem Kristur mun upplifa fyrir sinn útvalda, hann samþykkir líka að deyjja fyrir hana. Einnig getur Guð skilið Adam.

1Mós.3:7: „*Augu beggja opnuðust, og þeir vissu, að þeir voru naktir, og hafa saumað saman fíkjulauf og gjörðu sér belti.*”

Á þessari stundu, þegar syndinni var fullkomnað af mannanna hjónum, hófst niðurtalning 6000 ára sem Guð hafði skipulagt. Í fyrsta lagi er vitund þeirra umbreytt af Guði. Augun sem höfðu verið ábyrg fyrir þrá eftir ávextinum sem „*gleður sjónina*“ eru fórnarlömb nýs dóms yfir hlutunum. Og forskotið sem vonast er eftir og eftirsótt breytist í ókost, þar sem þeir finna til „skammar“ vegna nektar sinnar sem fram að því hafði ekki verið vandamál, hvorki gagnvart þeim né Guði. Líkamleg nektin sem uppgötvaðist var aðeins holdlegi þátturinn í andlega nektinni sem óhlýðnu hjónin lentu í. Þessi andlega nekt svipti þá guðdómlegu réttlæti og dauðarefsingin kom inn í þá, svo að uppgötvun nektar þeirra var fyrsta afleiðing dauðans sem Guð gaf. Þannig var dauðinn afleiðing reyndrar þekkingar á hinu illa; það sem Páll kennir með því að segja í Róm.6:23: „*því að laun syndarinnar er dauði*“. Til að hylja nekt sína gripu hinir uppreisnargjarnu makar til mannlegs frumkvæðis sem fólst í því að „*sauma fíkjulauf*“ til að búa til „*belti*“. Þessi aðgerð sýnir andlega tilraun mannsins til að réttlæta sjálfan sig. „*beltið*“ mun verða tákni „*sannleikans*“ í Ef.6:14. „*Beltið*“ úr „*fíkjulaufi*“ eftir Adam er því í andstöðu, tákni lygarinnar **sem** syndarinn leitar að baki til að fullvissa sig.

Mós.3:8: “*Þá heyrðu þeir raust Drottins Guðs fara um garðinn undir kvöld, og maðurinn og kona hans faldu sig fyrir augliti Drottins Guðs, meðal trjánna í garðinum.*”

Sá sem leitar í nýrum og hjörtum veit hvað hefur gerst og sem er í samræmi við björgunarverkefni hans. Þetta er aðeins fyrsta skrefið sem mun útvega djöflinum svæði til að opinbera hugsanir sínar og vonda eðli hans. En hann verður að hitta manninn því hann hefur margt að segja honum. Nú er maðurinn ekkert að flýta sér að hitta Guð, föður sinn, skapara sinn, sem hann leitar nú aðeins að flýja, svo mikið óttast hann að heyra ámæli hans. Og hvar á að fela sig í þessum garði fyrir augnaráði Guðs? Aftur, að trúa því að „*trén í garðinum*“ geti

falið hann fyrir andliti hans, vitnar um það andlega ástand sem Adam féll í síðan hann varð syndari.

1Mós.3:9: “ *En JaHWéH Guð kallaði á manninn og sagði við hann: Hvar ert þú? »*

Guð veit fullkomlega hvar Adam er að fela sig en hann spyr hann spurningarinnar: “ *hvar ertu?* ” » að rétta fram hjálparhönd og draga hann að því að játa sök sína.

1Mós.3:10: “ *Og hann sagði: "Ég heyrði raust þína í garðinum og varð hræddur, af því að ég var nakinn og faldi mig ."*

Svarið frá Adam er í sjálfu sér játning á óhlýðni hans og Guð mun nýta orð hans til að fá leið sína til að kynna reynslu syndarinnar.

1Mós.3:11: “ *Og JaHWéH Guð sagði: Hver sagði þér að þú sért nakinn? Borðir þú af trénu sem ég bannaði þér að borða af? »*

Guð vill draga frá Adam játningu á sök hans. Frá frádrætti til frádráttar endar hann með því að hann spyr hana skýrt og greinilega: “ *Borðaðir þú af trénu sem ég hafði bannað þér að borða af? ”* .

1Mós.3:12: „ *Maðurinn sagði: Konan, sem þú lagðir hjá mér, gaf mér af trénu, og ég át .*

Þótt það sé satt eru viðbrögð Adams ekki glæsileg. Hann ber innra með sér merki djöfulsins og veit ekki lengur hvernig hann á að svara já eða nei, en eins og Satan, bregst hann við í hringiðu til að viðurkenna ekki einfaldlega sína eigin og gríðarlega sekt. Hann gengur svo langt að minna Guð á hlut sinn í upplifuninni, þar sem hann gaf honum konu sína, fyrsta sökudólginn, hugsar hann á undan sjálfum sér. Það besta við söguna er að allt er satt og Guð er ekki ómeðvitaður um það þar sem synd var nauðsynleg í verkefni hans. En þar sem hann hefur rangt fyrir sér er að með því að fylgja fordæmi konunnar sýndi hann val sitt á henni til tjóns fyrir Guði, og það var hans mesta sök. Vegna þess að frá upphafi var krafa Guðs að vera elskaður umfram allt og alla.

1Mós.3:13: “ *Og Drottinn Guð sagði við konuna: Hvers vegna hefur þú gjört þetta? Konan svaraði: "Hormurinn tældi mig, og ég át hann ."*

Hinn mikli dómari snýr sér þá að konunni sem maðurinn ákærði og þar er svar konunnar aftur í samræmi við raunveruleikann: „ *Snákurinn tældi mig og ég át hana* “. Svo hún leyfði sér að tæla sig og það er henni dauðlega að kenna.

1Mós.3:14: „*Og Drottinn Guð sagði við höggorminn: Af því að þú hefur gjört þetta, skalt þú bölváður vera umfram allt fénað og öll dýr merkurinnar, ævidagar þínir .*

Í þetta skiptið spyr Guð ekki „ *orminn* “ hvers vegna hann gerði þetta, því Guð er meðvitaður um að Satan, djöfullinn, notaði hann sem miðil. Örlögin sem Guð gefur „ *orminum* “ varða í raun djöfulinn sjálfan. Fyrir „ *orminn* “ var umsóknin tafarlaus, en fyrir djöfulinn var það aðeins spádómur sem rætist eftir sigur Jesú Krists yfir synd og dauða. Samkvæmt Rev.12:9 var fyrsta form þessarar umsóknar brottvísun hans úr himnaríki sem og illu englunum úr herbúðum sínum. Þeim var varpað á jörðina sem þeir munu aldrei yfirgefa fyrr en í dauðann og í þúsund ár, einangraður á auðninni jörð, mun Satan skríða í moldinni sem tók á móti þeim sem dóu vegna hans og frelsisins sem hann misnotaði það með. Á jörðinni bölváð af Guði munu þeir haga sér eins og snákar, bæði óttaslegnir og

varkárir vegna þess að þeir eru sigraðir af Jesú Kristi og flýja manninn sem er orðinn óvinur þeirra. Þeir munu skaða menn sem eru faldir í ósýnileika himintungla þeirra með því að setja þá hver á móti öðrum.

1Mós.3:15: „Ég mun setja fjandskap á milli þín og konunnar og á milli niðja þíns og niðja hennar: hún skal merja höfuð þitt, og þú skalt merja hæl hennar.“

Beitt á „orminn“, staðfestir þessi setning raunveruleikann sem upplifað er og sést. Beiting þess á djöfulinn er lúmskari. Fjandskapurinn á milli hliðar hans og mannkyns er staðfestur og viðurkenndur. „Niðja konunnar sem kremjar höfuð hans“ mun vera Krists og hans trúföstu útvöldu. Hún mun enda á því að tortíma honum, en áður en til þess kemur, munu þúkarnir hafa haft þann ævarandi möguleika á að „sára hæl“ „konunnar“, hinnar útvöldu Krists sjálfs sem fyrst er myndað af þessum „hæli“. Því að „hællinn“ er burðarpunktur mannlíkamans eins og „hornsteinninn“ er steinninn sem andlegt musteri Guðs er byggt á.

1Mós.3:16: „Hann sagði við konuna: Ég mun auka sársauka við barneignir þínar, þú munt fæða börn með sársauka, og þrá þín mun vera eftir manni þínum, en hann mun drottna yfir þér.“

Áður en konan verður fædd vegna dauða síns verður konan að „þjást á meðgöngu“; hún mun „fæða með sársauka“, allt bókstaflega náð og tekið fram. En hér skal aftur benda á spámannlega merkingu myndarinnar. Í Jóhannesarguðspjalli 16:21 og Opinb. 12:2 tákna „konan í fæðingarverkjum“ kirkju Krists í rómverska keisaraveldinu og síðan páfaofsóknum á kristnum tímum.

1Mós.3:17: „Og hann sagði við manninn: Af því að þú hefur hlýtt röddu konu þinnar og etið af trénu, sem ég bauð þér um, þá skalt þú ekki eta af því. Jörðin verður bölvuð þín vegna. Það er fyrir erfíði sem þú munt fá næringu þína af því alla daga lífs þíns,“

Þegar hann snýr aftur til mannsins, gefur Guð honum hina sönnu lýsingu á aðstæðum hans sem hann hafði með skömminni reynt að fela. Sekt hans er fullkomin og Adam mun líka uppgötva að áður en hann frelsar hann mun dauða hans fylgja bölvun sem mun leiða til þess að sumir kjósa dauðann fram yfir lífið. Bölvun jarðar er hræðilegur hlutur og Adam mun læra það á erfíðan hátt.

1Mós.3:18: „Hann mun framleiða þér þyrna og þyrna, og þú munt eta gras vallarins.“

Hin auðvelda ræktun Edengarðsins er horfin, í stað hans kemur stanslaus barátta við kvakkagras, „þistla, þyrna“ og illgresi sem fjölgar í jarðvegi jarðar. Því meira sem þessi bölvun jarðvegsins mun flýta fyrir dauða mannkyns vegna þess að með vísindalegum „framförum“ mun maðurinn á síðustu dögum eitra fyrir sjálfum sér með því að setja efnaeitur í jarðveg ræktunar sinnar, til að útrýma illgresi og skordýra meindýrum. Nægur og aðgengilegur matur verður ekki lengur fáanlegur fyrir utan garðinn sem hann verður rekinn úr sem og uppáhalds eiginkona hans Guðs.

1. Mós.3:19: „Í sveita andlits þíns munt þú eta brauð, uns þú hverfur aftur til jarðar, sem þú varst tekinn af. Því að þú ert mold, og til moldar skalt þú hverfa aftur.“

Þessi örlög sem falla á manneskjuna réttlæta þá mynd sem Guð opinberaði sköpun sína og mótun sína nákvæmlega, úr „*dufti jarðar*“. Adam lærir á sinn kostnað og á okkar kostnað í hverju dauðinn sem Guð kallar fram samanstandur af. Við skulum athuga að hinn látni er ekkert annað en „*ryk*“ og að það er ekki eftir fyrir utan þetta „*ryk*“ lifandi andi sem kemur út úr þessum dauða líkama. Eccl.9 og aðrar tilvitnanir staðfesta þessa dauðlegu stöðu.

Mós.3:20: „*Adam nefndi konu sína Evu, því að hún var móðir allra sem lifa*.“

Hér markar Adam aftur yfirráð sitt yfir „*konunni*“ með því að gefa henni nafnið „*Eva*“ eða „*Líf*“; nafn sem er réttlætanlegt sem grunnveruleiki mannkynssögunnar. Við erum öll fjarlæg afkomendur, fædd af Evu, hinni tældu eiginkonu Adams, sem bölvun dauðans var send í gegnum og munum vera þar til endurkomu Jesú Krists í dýrð snemma vors 2030.

1. Mós.3:21: „*JahWeH Guð bjó til föt af skinni handa Adam og konu hans og klæddi þau með þeim* .

Guð gleymir ekki að synd jarðneskra maka var hluti af björgunarverkefni hans sem mun nú taka á sig sýndarmynd. Eftir synd verður guðleg fyrirgefning í boði í nafni Krists sem verður fórnað og krossfestur af rómverskum hermönnum. Í þessari aðgerð mun saklaus vera, laus við alla synd, samþykkja að deyja til að friðþægja, í þeirra stað, fyrir syndir þeirra einu trúfastu útvöldu. Frá upphafi voru saklaus dýr drepin af Guði til þess að „*skinn*“ þeirra myndi hylja nekt Adams og Evu. Í þessari aðgerð kemur hann í stað „*réttlætisins*“ sem manneskjan ímyndar sér fyrir það sem sálhjálparáætlun hans kennir honum fyrir trú. „*Réttlætið*“ sem maðurinn ímyndaði sér var aðeins blekkjandi lygi og í stað þess reiknar Guð þeim „*klæði*“ sem er táknrænt fyrir „*ekta réttlæti hans*“, „*belti sannleika hans*“ sem byggist á frjálstri fórn Krists og fórn af lífi hans til endurlausnar þeim sem elska hann trúfastlega.

1. Mós.3:22: „*JahWeH Guð sagði: Sjá, maðurinn er orðinn eins og einn af okkur, vegna þekkingar á góðu og illu. Vér skulum nú varna því, að hann rétti fram hönd sína og taki af lífsins tré og eti og lifi að eilífu* .”

Í Michael ávarpar Guð sína góðu engla sem eru að verða vitni að dramanu sem nýlega hefur átt sér stað á jörðinni. Hann sagði við þá: „*Sjá, maðurinn er orðinn eins og einn af oss, vegna þekkingar á góðu og illu* .” Daginn fyrir dauða sinn mun Jesús Kristur nota sömu orðatiltæki varðandi Júdas, svikarann sem átti að framselja hann trúarlegum Gyðingum og síðan Rómverjum til krossfestingar, þetta í Jóhannesi 6:70: „*Jesús svaraði þeim: Var er það ekki ég sem valdi þig, hina tólf? Og einn ykkar er djöfull!*“ . „*Við*“ í þessu versni verða „*þú*“ vegna mismunandi samhengis, en nálgun Guðs er sú sama. Orðasambandið „*einn af okkur*“ vísar til Satans sem enn hefur frjálstan aðgang og hreyfingu í himneska ríki Guðs meðal allra engla sem skapaðir voru í upphafi jarðneskrar sköpunar.

Nauðsyn þess að koma í veg fyrir að maðurinn borði af „*lífsins tré*“ var krafa um sannleikann sem Jesús bar vitni um í orðum sínum sem beint var til rómverska höfðingjans Pontíusar Pílatusar. „*Tré lífsins*“ var ímynd Krists lausnarans og að eta það þýddi að næra sig með kennslu hans og öllum andlegum persónuleika hans, að taka hann sem staðgengill og persónulegan frelsara. Þetta var eina skilyrðið sem hefði getað réttlætt neyslu þessa „*lífsins tré*“. Kraftur

lífsins var ekki í trúna heldur í því sem tréð táknaði: Krist. Ennfremur skilyrti þetta tré eilíft líf og eftir erfðasynd var þetta eilífa líf ævarandi glatað þar til Guðs endurkomu í Kristi og Mikael endanlega. „ *Lífsins tré* “ og hin tréna gætu því horfið sem og garður Guðs.

1Mós.3:23: " *Og JaHWéH Guð rak hann út úr aldingarðinum Eden, til þess að hann gæti ræktað landið, sem hann var tekinn úr .* "

Allt sem eftir stendur fyrir skaparann er að reka úr hinum undursamlega garði mannhjónin sem mynduð voru af fyrsta Adam (orð sem táknar mannkynið: rauða = hinn sjúklega), hafa sýnt sig óverðug með óhlýðni sinni. Og fyrir utan garðinn mun sársaukafullt líf, í líkamlega og andlega veiktum líkama, hefjast hjá honum. Endurkoma til lands sem er orðið hart og uppreisnargjarnt mun minna menn á uppruna þeirra „ *ryk* “.

1. Mós.3:24: " *Þannig rak hann Adam burt. Og hann setti fyrir austan Eden aldingarð kerúba, sem veifa logandi sverði, til að varðveita veg lífsins trés .* "

Það er ekki lengur Adam sem gætir garðsins heldur englar sem hindra hann í að fara inn í hann. Garðurinn mun að lokum hverfa aðeins fyrir flóðið sem varð árið 1656 frá synd Evu og Adams.

Í þessu versni höfum við gagnlegar skýringar til að finna staðsetningu Edengarðsins. Verndarenglarnir eru settir „ *fyrir austan garðinn* “ sem er því sjálfur vestan við staðinn þar sem Adam og Eva fara á eftirlaun. Ætlað svæði sem kynnt er í upphafi þessa kafla er í samræmi við þessa skýringu: Adam og Eva hörfa til landsins sunnan Araratfjalls og forboðni garðurinn er staðsettur á „gnægtu vatni“ svæði Tyrklands nálægt Van-vatninu, vera vestan við stöðu sína.

Fyrsta Mósebók 4

Aðskilnaður með dauða

Þessi kafli 4 gerir okkur kleift að skilja betur hvers vegna það var nauðsynlegt fyrir Guð að bjóða Satan og uppreisnardjöflum hans sýnikennslustofu sem sýnir umfang illsku þeirra.

Á himnum hafði illskan takmörk vegna þess að himneskar verur höfðu ekki vald til að drepa hver aðra; því þeir voru allir ódauðlegir um stundarsakir. Þessar aðstæður leyfðu því ekki Guði að opinbera þá miklu illsku og grimmd sem óvinir hans voru færir um. Jörðin var því sköpuð með það að markmiði að heimila dauðann í sínum grimmustu myndum sem hugur veru eins og Satan getur ímyndað sér.

Þessi 4. kafli, settur undir táknræna merkingu þessarar tölu 4 sem er algildi, mun því kalla fram aðstæður fyrstu dauða jarðnesks mannkyns; dauðinn er sérstakur og einstakur alhliða eðli hans meðal allra sköpunarverka sem Guð hefur skapað. Eftir synd Adams og Evu var jarðneskt líf „ *heiminum og englunum*

sjónarspil “ eins og sagt er í 1.Kor.4:9, hinn innblásna og trúa vitni Páll, fyrrverandi Sál frá Tarsus, fyrsti skipaði ofsækjandinn. kirkju Krists.

1M.4:1: “ Adam **þekkti** Evu konu sína; hún varð þunguð og fæddi Kain og sagði: *Ég hef myndað mann með hjálp JaHWéH* .

Í þessu versni opinberar Guð okkur þá merkingu sem hann gefur sögninni „ að vita “ og þetta atriði er mikilvægt í meginreglunni um réttlætningu fyrir trú eins og hún er rituð í Jóhannesi 17:3: „ *En eilíft líf er að þeir **þekkja** þig , hinn eini sanni Guð, og sá sem þú sendir, Jesús Krist .* Að þekkja Guð þýðir að eiga í kærleiksríku sambandi við hann, andlegt í þessu tilfelli, en holdlegt í tilfelli Adams og Evu. Aftur eftir þessari fyrirmynd fyrstu hjónanna fæddist „barn“ af þessari holdlegu ást; „barn“ verður líka að endurfæðast í andlegu kærleikssambandi okkar sem við upplifum við Guð. Þessi nýja fæðing vegna hinnar raunverulegu „ þekkingar “ á Guði er opinberuð í Opinb. 12:2-5: „ *Og hún var þunguð og hrópaði í fæðingu og fæðingarverkjum. ... Hún ól son, sem á að stjórna öllum þjóðum með járnspota. Og barn hennar var flutt til Guðs og hásaetis hans .*” Barnið sem fæðist af Guði verður að endurskapa eðli föður síns en það var ekki raunin með fyrsta son sem fæddur er af mönnum.

Nafnið Kain þýðir kaup. Þetta nafn spáir honum holdleg og jarðnesk örlög, andstæða andlega manns sem Abel yngri bróðir hans verður.

Við skulum athuga að við þetta upphaf mannkynssögunnar tengir móðirin sem fæðir Guð við þessa fæðingu vegna þess að hún er meðvituð um að sköpun þessa nýja lífs er afleiðing kraftaverka sem hinn mikli skapari Guð YaHWéH gerði. Á okkar síðustu dögum er þetta ekki lengur eða sjaldan raunin.

1. Mós.4:2: “ *Hún ól aftur Abel bróður hans. Abel var hirðir og Kain var plógmaður .*”

Abel þýðir andardráttur. Meira en Kain er barnið Abel kynnt sem eftirlíking af Adam, þeim fyrsta til að fá anda lungna frá Guði. Í raun, með dauða sínum, myrtur af bróður sínum, táknar hann ímynd Jesú Krists, hins sanna sonar Guðs, frelsara hinna útvöldu sem hann mun leysa með blóði sínu.

Starfsgreinar bræðranna tveggja staðfesta andstæða eðli þeirra. Eins og Kristur var „ *Abel hirðir* “ og eins og hinn jarðneski efnishyggjumaður „ *var Kain plógmaður* “. Þessi fyrstu börn mannkynssögunnar boða örlögin sem Guð spáði. Og þeir koma til að veita upplýsingar um sparnaðarverkefnið hans.

1. Mós.4:3: “ *Eftir nokkurn tíma fór Kain að fórna Drottni af ávöxtum jarðarinnar. »*

Kain veit að Guð er til og til að sýna honum að hann vilji heiðra hann færir hann hann til „ *fórnar af ávöxtum jarðar* “, það er að segja hluti sem athöfn hans hefur leitt af sér. Í þessu hlutverki tekur hann mynd af fjölda trúarbragða gyðinga, kristinna eða múslima sem undirstrika góð verk sín án þess að hafa áhyggjur af því að reyna að vita og skilja hvers Guð elskar og væntir af þeim. Gjafir eru aðeins þýðingarmiklar ef þær eru metnar af þeim sem fær þær.

1Mós.4:4: “ *Og Abel gerði hana að frumburði hjarðar sinnar og af mör þeirra. YaHWéH leit vel á Abel og fórn hans; »*

Abel líkir eftir bróður sínum og vegna játningar sinnar sem hirðir færir hann Guði fórn „ *af frumburði hjarðar sinnar og feiti þeirra* “. Þetta er Guði

þóknanlegt vegna þess að hann sér í fórn þessara „**frumburða**“ hina væntanlegu og spáðu mynd af eigin fórn hans í Jesú Kristi. Í Op.1:5 lesum við: „... og frá Jesú Kristi, hinum trúa votti, **frumburði dauðra og höfðingja konunga jarðarinnar! Honum sem elskar oss, sem frelsar oss frá syndum vorum með blóði sínu ...**“. Guð sér björgunarverkefni sitt í boði Abels og getur aðeins fundið það ánægjulegt.

1M.4:5: “ *En hann leit ekki vel á Kain og fórn hans. Kain reiddist mjög og andlit hans féll.* »

Í samanburði við tilboð Abels er rökrétt að Guð myndi gefa tilboði Kains lítinn áhuga, sem jafn rökrétt getur aðeins orðið fyrir vonbrigðum og sorg. „*Andlit hans er niðurlægt*“, en við skulum athuga að þirringurinn leiðir til þess að hann „**verður mjög pirraður**“ og það er ekki eðlilegt því þessi viðbrögð eru ávöxtur vonsvikins stolts. Erting og hroki munu brátt bera alvarlegri ávöxt: morðið á Abels bróður sínum, efni öfundar hans.

1Mós.4:6: “ *Og JaHWéH sagði við Kain: Hvers vegna ert þú reiður, og hvers vegna er andlit þitt niðurlægt?* »

Aðeins Guð veit ástæðuna fyrir því að hann valdi tilboð Abels. Kain getur aðeins fundið viðbrögð Guðs ósanngjörn, en í stað þess að reiðast ætti hann að biðja Guð um að leyfa honum að skilja ástæðuna fyrir þessu að því er virðist ósanngjarna vali. Guð hefur fulla þekkingu á eðli Kains sem gegnir ómeðvitað hlutverki hins vonda þjóns Matt.24:48-49: “ *En ef hann er vondur þjónn, sem segir með sjálfum sér: Húsbóndi minn dregur að koma, ef hann er vondur þjónn hann byrjar að berja féлага sína, ef hann borðar og drekkur með handrukkara, ...* “. Guð spyr hann spurningar sem hann veit fullkomlega svarið við, en aftur, með því að gera það gefur hann Kain tækifæri til að deila með honum orsök þjáningar hans. Þessum spurningum verður áfram ósvarað af Kain, svo Guð varar hann við hinu illa sem mun ná tökum á honum.

1Mós.4:7: „*Sannlega, ef þú gjörir vel, munt þú hefja upp auglit þitt, og ef þú gjörir illt, þá liggur syndin fyrir dyrum og girndir hennar eru til þín, en þú drottinnar yfir henni.* »

Eftir að Eva og Adam hafa borðað og tekið á sig stöðu djöfulsins með því að hafa „*þekkt gott og illt*“, birtist hann aftur til að ýta Kain til að drepa Abel bróður sinn. Hinir tveir kostir, „*gott og illt*“, eru fyrir honum; „*Hið góða*“ mun leiða hann til að segja af sér og samþykkja val Guðs, jafnvel þótt hann skilji það ekki. En valið á „*illsku*“ mun fá hann til að syndga gegn Guði, með því að láta hann brjóta sjötta boðorð sitt: „*Þú skalt ekki fremja morð*“; og nei, „*þú skalt ekki drepa*“ eins og þýðendurnir kynntu það. Boðorð Guðs fordæmir glæpi, ekki dráp á sekum glæpamönnum sem hann gerði löglegt með því að fyrirskipa það og í þessu tilfelli breytti koma Jesú Krists engu í þessum réttláta dómi Guðs.

Taktu eftir myndinni þar sem Guð talar um „*synd*“ eins og hann væri að tala um konu, samkvæmt því sem hann hafði sagt við Evu í 1. Mós.3:16: „**Práir þínar munu vera eftir manni þínum, en hann mun drottna yfir þú**“. Fyrir Guði er freisting „*syndarinnar*“ svipuð og konu sem vill tæla eiginmann sinn og hann má ekki láta „*ráðast*“ af henni eða honum. Þannig gaf Guð mannum fyrirsmæli um að láta ekki tæla sig af „*synd*“ sem konan tákna.

1M.4:8: “ *En Kain talaði við Abel bróður sinn. en er þeir voru á akrinum, féll Kain á Abel bróður sinn og drap hann.* »

Þrátt fyrir þessa guðlegu viðvörun mun eðli Kains bera ávöxt sinn. Eftir orðaskipti við Abel, Kain, morðingi í anda hans frá upphafi eins og andlegur faðir hans, djöfullinn, „*kastaði sér yfir Abel bróður sinn og drap hann*.“ Þessi reynsla spáir fyrir um örlög mannkyns þar sem bróðir mun drepa bróður, oft vegna veraldlegrar eða trúarlegrar afbrýðisemi allt til enda veraldar.

1Mós.4:9: „*Drottinn sagði við Kain: Hvar er Abel bróðir þinn? Hann svaraði: Ég veit það ekki; er ég vörður bróður míns?*»

Eins og hann hafði sagt við Adam, sem faldi sig fyrir honum: „*Hvar ertu?*“ sagði Guð við Kain „*Hvar er bróðir þinn Abel?*», alltaf til að gefa honum tækifæri til að játa sök sína. En heimskulega, vegna þess að hann getur ekki horft framhjá því að Guð veit að hann drap hann, svarar hann brjálæðislega „*Ég veit það ekki*“, og með ótrúlegum hroka spyr hann aftur Guð spurningar: „*Er ég verndari bróður míns?*»

1. Mós.4:10: „*Og Guð sagði: Hvað hefur þú gert? Rödd blóðs bróður þíns hrópar af jörðu til mín*“

Guð gefur honum svar sitt sem þýðir: þú ert ekki vörður hans vegna þess að þú ert morðingi hans. Guð veit vel hvað hann hefur gert og hann sýnir honum það á mynd: „*rödd blóðs bróður þíns hrópar til mín af jörðu*“. Þessi myndræna formúla, sem gefur úthelltu blóði rödd sem hrópar til Guðs, verður notuð í Apo.6 til að kalla fram í „5. ^{innsigli}“, hróp píslarvottanna sem myrtir voru af ofsóknum rómverskra páfa gegn kaþólskri trú: Apo. 6:9-10: „*Þegar hann lauk upp fimmta innsiglinu, sá ég undir altarinu sálir þeirra sem drepnir höfðu verið vegna orðs Guðs og vegna vitnisburðarins sem þeir höfðu gefið. Þeir hrópuðu hárrí röddu og sögðu: Hversu lengi, heilagi og sanni meistari, freistar þú að dæma og hefna blóðs vors á þeim sem á jörðu búa?*“. Þannig krefst óréttlátrar úthellingar hefndar á hinum seku. Þessi lögmæta hefnd mun koma en það er eitthvað sem Guð áskilur sér eingöngu fyrir sjálfan sig. Hann segir í 5. Mós.32:35: „*Mín er hefnd og hefnd, þegar fótur þeirra hrasar! Því að dagur dóms þeirra er í nánd, og það sem þeirra bíður mun ekki tejjast*.“ Í Jes.61:2, ásamt „*náðarárinu*“, er „*dagur hefndar*“ í dagskrá messíasar Jesú Krists: „*... hann hefur sent mig...til að boða náðarár JaHWéH og hefndardagur frá Guði vorum ; að hugga alla þjáða ; ...*“. Enginn gat skilið að „*útgáfa*“ þessa „*náðarárs*“ þurfti að vera aðskilin frá „*hefndardeginum*“ um 2000 ár.

Þannig geta hinir látnu aðeins hrópað í minningu Guðs sem er ótakmarkað. Glæpurinn sem Kain framdi á skilið réttláta refsingu.

1Mós.4:11: „*Nú munt þú vera bölvuð af jörðinni, sem lauk upp munnni sínum til að taka á móti blóði bróður þíns úr hendi þinni* . »

Kain verður bölvuður af jörðu og verður ekki drepinn. Til að réttlæta þessa guðlegu mildi verðum við að viðurkenna að þessi fyrsti glæpur átti sér ekkert fordæmi. Kain vissi ekki hvað það þýddi að drepa og það var reiðin sem blindaði alla rökhugsun sem leiddi hann til banvæns grimmd. Nú þegar bróðir hans er dáinn mun mannkynið ekki lengur geta sagt að það hafi ekki vitað hvað dauðinn er. Lögmálið sem Guð setti í 2. Mósebók 21:12 mun þá taka gildi: „*Sá sem slær mann til bana skal refsað með dauða*.“

Í þessu versí kemur einnig fram þessi orðatiltæki: „*jörðin sem lauk upp munnni sínum til að taka við blóði bróður þíns af hendi þinni*“. Guð persónugerir

jörðina með því að gefa henni munn sem dregur í sig blóðið sem úthellt er á hana. Þá talar þessi munnur til hennar og minnir hana á dauðlega verknaðinn sem saurgaði hana. Þessi mynd verður tekin upp í 5. Mós.26:10: “ **Jörðin opnaði munn sinn** og svelgði þá með Kóra, þegar þeir sem saman voru komnir dóu, og eldurinn eyddi tveimur hundruðum og fimmtíu mönnum: þeir þjónuðu viðvörunarlýðnum. ” Þá mun það vera í Op.12:16: “ **Og jörðin hjálpaði konunni, og jörðin opnaði munninn** og gleypti ána, sem drekinn hafði varpað út úr munn sinnum .” „ Fljótið “ táknar frönsku kaþólsku konungsdeildirnar þar sem sérstaklega stofnuð hersveit „dreka“ ofsótti trúa mótmælendur og elti þá upp í fjöll landsins. Þetta vers hefur tvöfalda merkingu: vopnuð andspyrnu mótmælenda, síðan blóðuga franska byltingin. Í báðum tilfellum táknar orðatiltækið „ jörðin opnaði munninn “ að hún taki á móti blóði fjölda fólks.

1. Mós.4:12: „ Þegar þú rættar jörðina mun hún ekki lengur gefa þér auð sinn. Þú munt vera flakkari og flakkari á jörðinni. »

Refsing Kains er takmörkuð við jörðina sem hann var fyrstur til að saurga með því að úthella mannsblóði á hana; mannsins sem upphaflega var skapaður í mynd Guðs. Frá syndinni heldur það einkennum sínum frá Guði en býr ekki lengur yfir fullkomnum hreinleika sínum. Athafnasemi mannsins fólst aðallega í því að framleiða mat með því að vinna landið. Kain verður því að finna aðrar leiðir til að fæða.

1. Mós.4:13: “ *Kain sagði við JaHWéH: Refsing mín er of mikil til að bera*

Sem þýðir: við þessar aðstæður er betra að ég fremji sjálfsmorð.

1. Mós.4:14: „ *Sjá, þú rekur mig af þessari jörð í dag. Ég mun vera hulinn augliti þínu, ég mun vera flakkari og flakkari á jörðinni, og hver sem finnur mig mun drepa mig .*”

Hér er hann nú mjög málgláður og dregur upp stöðu sína sem dauðadóm.

1Mós.4:15: “ *Drottinn sagði við hann: Ef einhver drepir Kain, þá skyldi Kains sjö sinnum hefna sín. Og Drottinn setti merki á Kain, svo að hver sem fann hann myndi ekki drepa hann .*”

Guð var staðráðinn í að hlífa lífi Kains af þeim ástæðum sem þegar hafa verið séðar og sagði honum að borgað yrði fyrir dauða hans, „ *hefnt* “, „ *sjö sinnum* “. Síðan nefnir hann „ *merki* “ sem mun vernda hann. Að þessu marki spáir Guð um táknrænt gildi tölunnar „sjö“ sem mun tákna hvíldardaginn og helgun hvíldarinnar sem spáð var í lok vikna, mun rætast að fullu á sjöunda árpúsundi björgunarverkefni hans. Hvíldardagurinn verður tákn þess að tilheyrja skaparanum Guði í Esek.20:14-20. Og í Esek.9 er „ *tákn* “ sett á þá sem tilheyrja Guði svo að þeir verði ekki drepnir á stundu guðlegrar refsingar. Að lokum, til að staðfesta þessa meginreglu um verndaðan **aðskilnað** , í **Rev.7**, kemur „ *tákn* “, „ *innsigli hins lifanda Guðs* “, til að „ *innsigla enni* “ þjóna Guðs, og þetta „ *innsigli og tákn* “ er hvíldardag hans sjöunda dags.

1Mós.4:16: „ *Þá fór Kain frá augliti JaHWéH og bjó í landi Nód, fyrir austan Eden .*”

Það var þegar fyrir austan Eden sem Adam og Eva höfðu dregið sig til baka eftir að hafa verið rekin úr aldingarði Guðs. Þetta land hér fær nafnið Nod sem þýðir: þjáning. Líf Kains mun því einkennast af andlegri og líkamlegri

þjáningu því að vera hafnað langt frá augliti Guðs skilur eftir sig spor jafnvel í harða hjarta Kains sem hafði sagt í versí 13, óttast hann: "Ég mun vera hulinn fjarri návist þinni. " *andlit* ".

1. Mós.4:17: " *Kain þekkti konu sína. hún varð þunguð og ól Enok. Síðan byggði hann borg og nefndi borgina eftir Enok syni sínum .* "

Kain mun verða ættfaðir íbúa borgar sem hann gefur nafn fyrsta sonar síns: Enok sem þýðir: að hefja, leiðbeina, æfa og byrja að nota hlut. Þetta nafn dregur saman allt sem þessar sagnir tákna og það er við hæfi vegna þess að Kain og afkomendur hans hefja tegund samfélags án Guðs sem mun halda áfram til enda veraldar.

1Mós.4:18: " *Enok gat Írad, Írad gat Mehújael, Mehújael gat Metúskael og Metúskael gat Lamek .* »

Þessi stutta ættfræði stoppar viljandi á persónunni sem heitir Lamech, en nákvæm merking hennar er enn óþekkt en orðið af þessari rót varðar kennslu eins og nafnið Enok, og einnig hugmynd um vald.

1Mós.4:19: " *Lamek tók sér tvær konur: önnur hét Ada og hin Silla .* »

Við finnum í þessum Lamek fyrsta merki um brotið við Guð þar sem „ *maður mun yfirgefa föður sinn og móður sína til að halda sig við konu sína, og þau tvö munu verða eitt hold* “ (sjá 1. Mós.2:24). En í Lamek bindur maðurinn sig við tvær konur og þær þrjár verða að einu holdi. Augljóslega er aðskilnaðurinn frá Guði algjör.

1Mós.4:20: „ *Ada ól Jabal, hann var faðir þeirra sem búa í tjöldum og hjarðir .* “

Jabal er ættfaðir hirðingja hirðanna eins og ákveðnar Arabaþjóðir eru enn í dag.

Mós.4:21: " *Bróðir hans hét Júbal, hann var faðir allra þeirra sem spila á hörpu og pípuleikara .* »

Jubal var ættfaðir allra tónlistarmanna sem skipa mikilvægan sess í siðmenningar án Guðs, jafnvel í dag þar sem menning, þekking og listamaðurinn eru undirstöður nútímasamfélaga okkar.

1. Mós.4:22: " *Zilla ól Tubal Kain, sem smíðaði öll hljóðfæri úr kopar og járn. Systir Tubal Kains var Naama .* »

Þetta vers stangast á við opinberar kenningar sagnfræðinga sem gera ráð fyrir bronsöld fyrir járnöld. Í sannleika sagt, samkvæmt Guði, vissu fyrstu mennirnir hvernig á að smíða járn, og kannski síðan Adam sjálfur vegna þess að textinn segir ekki um Tubal Kain að hann hafi verið faðir þeirra sem smíða járn. En þessar opinberuðu upplýsingar eru gefnar okkur svo að við skiljum að siðmenningin hefur verið til frá fyrstu mönnum. Guðlaus menning þeirra var ekki síður fágúð en okkar í dag.

1Mós.4:23: " *Lamek sagði við konur sínar: Ada og Silla, hlýðið á rödd mína! Konur í Lamek, heyrið orð mitt! Ég drap mann fyrir sár mitt og ungan mann fyrir mar mitt.* »

Lamech hrósar konum sínum tveimur af því að hafa drepið mann, sem særir hann í dómi Guðs. En með hroka og háði bætir hann við að hann hafi líka myrt ungan mann, sem versnar mál hans að dómi Guðs og sem gerir hann að ekta „morðingja“ og endurteknum glæpamanni.

1M.4:24: „ *Sjö sinnum mun Kains hefnt verða, og Lameks sjötíu og sjö sinnum.* »

Þá hæðist hann að mildi sem Guð sýndi Kain. Þar sem eftir að hafa drepið mann átti dauða Kains að hefna „sjö sinnum“, eftir að hafa drepið mann og ungan mann, mun Lamek verða hefndur af Guði „sjötíu og sjö sinnum“. Við getum ekki ímyndað okkur svona viðurstyggileg ummæli. Og Guð vildi opinbera mannkyninu að fyrstu fulltrúar þess af annarri kynslóð, Kains til þeirrar sjöundu, Lameks, hefðu náð hæsta stigi guðleysis. Og þetta er sýning hans á afleiðingum þess að vera aðskilinn frá honum.

1. Mós.4:25: “ *Adam þekkti enn konu sína; Og hún ól son og nefndi hann Set, því að hún sagði: Guð hefur gefið mér annað niðja í stað Abels, sem Kain drap.* ”

Nafnið Seth borið fram „cheth“ á hebresku táknar grunn mannslíkamans. Sumir þýða það sem „jafngildi eða endurgreiðslu“ en ég hef ekki getað fundið rökstuðning fyrir þessari tillögu á hebresku. Ég varðveiti því „grundvöll líkamans“ vegna þess að Seth mun verða rótin eða grunnundirstaða hinnar trúföstu ættar sem 6. Mós . Kain sem blekkir þá, í andstöðu við nafnið „ *dætur mannanna* “.

Í Seth sáir Guð og elur upp nýtt „ *sæði* “ þar sem sjöundi afkomandi, annar Enok, er gefinn sem dæmi í 1. Mós.5:21 til 24. Hann naut þeirra forréttinda að komast lifandi til himna án þess að ganga í gegnum dauðann, eftir að 365 ár af jarðnesku lífi lifðu í trúmennsku við skaparans Guð. Þessi Enok bar nafn sitt vel vegna þess að „menntun“ hans var Guði til dýrðar ólíkt nafna hans, syni Lameks, syni Kains. Og báðir, Lamek uppreisnarmaðurinn og Enok hinn réttláti voru „sjöundi“ afkomendur ættar þeirra.

1. Mós.4:26: “ *Set átti líka son og nefndi hann Enos. Það var þá sem fólk fór að ákalla nafn YaHWéH .* »

Enosch þýðir: maðurinn, hinn dauðlegi, hinn óguðlegi. Þetta nafn er tengt augnablikinu þegar fólk fór að ákalla nafn YaHWéH. Það sem Guð vill segja okkur með því að tengja þetta tvennt er að maðurinn af hinum trúa ætterni hefur orðið meðvitaður um illsku eðlis síns sem er þar að auki dauðleg. Og þessi vitund leiddi til þess að hann leitaði skapara síns til að heiðra hann og veitti honum trúfesti tilbeiðslu sem var honum þóknanleg.

Fyrsta Mósebók 5

Aðskilnaður með helgun

Í þessum 5. kafla kom Guð saman ætterni sem var honum trú. Ég kynni þér ítarlega rannsókn á aðeins fyrstu versunum sem gera okkur kleift að skilja ástæðuna fyrir þessari upptalningu sem nær yfir tímann milli Adams og hins fræga Nóa.

Mós.5:1: „ *Þetta er bók um niðja Adams. Þegar Guð skapaði manninn, skapaði hann hann í líkingu Guðs .* ”

Þetta vers setur viðmið fyrir lista yfir nöfn þeirra manna sem vitnað er í. Allt byggist á þessari áminningu: „ *Þegar Guð skapaði manninn, skapaði hann hann í líkingu Guðs* “. Við verðum því að skilja að til að komast inn á þennan lista verður maður að hafa varðveitt „ *líkingu Guðs* “. Við getum því skilið hvers vegna jafn mikilvæg nöfn og Kains koma ekki inn á þennan lista. Vegna þess að þetta er ekki spurning um líkamlega líkingu heldur eðlislíkingu og 4. kafli hefur nýlega sýnt okkur það um Kain og afkomendur hans.

1. Mós.5:2: „ *Hann skapaði mann og konu og blessaði þau og kallaði þau karlinn þegar þau voru sköpuð .* ”

Hér aftur þýðir áminningin um blessun Guðs yfir karlinn og konuna að nöfnin sem vitnað verður í hafi verið blessuð af Guði. Krafan um sköpun þeirra af Guði undirstrikar mikilvægi þess að vera viðurkenndur sem skaparinn Guð sem aðgreinir, helgar þjóna sína, með tákni hvíldardagsins, hvíldin er haldin á sjöunda degi frá öllum vikum þeirra. Að viðhalda blessun Guðs með helgun hvíldardagsins og líkingu persónu hans eru skilyrðin sem Guð krefst til þess að manneskjan haldist verðug þess að vera kölluð „ *maður* “. Burtséð frá þessum ávöxtum verður manneskjan að hans dómi þróaðara og menntaðra „*dýr*“ en aðrar tegundir.

1Mós.5:3: „ *Adam, sem var hundrað og þrjátíu ára gamall, gat son í líkingu hans, eftir mynd hans, og nefndi hann Set .* ”

Augljóslega á milli Adams og Sets vantar tvö nöfn: Kain (sem er ekki af trúa ætt) og Abel (sem dó án afkomenda). Þannig er staðall blessaðs vals sýndur. Sama mun gilda um öll önnur nöfn sem nefnd eru.

1. Mós.5:4: „ *Dagar Adams eftir fæðingu Sets voru átta hundruð ár. og hann gat sonu og dætur .* ”

Það sem við verðum að skilja er að Adam „ *getaði syni og dætur* “, fyrir fæðingu „ *Sets* “ og eftir það, en þeir sýndu hvorki trú föðurins né „*Sets*“. Þeir gengu til liðs við „*dýramennina*“ sem voru ótrúir og óvirkulegir við lifandi Guð. Þannig, meðal allra þeirra sem honum fæddust, eftir dauða Abels, var „ *Set* “ sá fyrsti sem skar sig úr með trú sinni og trúfesti sinni við Guð JaHWéH sem skapaði og mótaði jarðneskan föður sinn. Aðrir á eftir honum, sem eru nafnlausir, gætu hafa fylgt fordæmi hans, en þeir eru nafnlausir vegna þess að listinn sem Guð valdi er byggður á röð fyrstu trúföstu manna hvers afkomenda sem fram komu. Þessi skýring gerir skiljanlega hinn þegar háa aldur, „130 ár“ fyrir Adam þegar sonur hans „*Seth*“ fæddist. Og þessi meginregla á við um hvern hinna útvöldu sem nefndir eru í langa listanum sem stöðvast á Nóa, vegna þess að synir hans þrír: Sem, Kam og Jafet verða ekki útvaldir, ekki í andlegri líkingu hans.

1. Mós.5:5: „ *Allir dagar sem Adam lifði voru níu hundruð og þrjátíu ár. svo dó hann .* ”

Ég fer beint til sjöunda útvalda sem heitir Enok; Enok sem er algjör andstæða Enoks Kainssonar.

1Mós.5:21: „ *Enok, sextíu og fimm ára gamall, gat Metúsala .* ”

1. Mós.5:22: “ *Enok, eftir fæðingu Metúsala, gekk með Guði í þrjú hundruð ár. og hann gat sonu og dætur .* ”

1Mós.5:23: „ *Allir dagar Enoks voru þrjú hundruð sextú og fimm ár .“*

1. Mós.5:24: “ *Enok gekk með Guði; þá var hann ekki lengur, því að Guð tók hann* ”.

Það er með þessari ákveðnu tjáningu úr Enoks-málinu sem Guð opinberar okkur það: Fornlífsmenn létu líka „Elía“ fara til himna án þess að ganga í gegnum dauðann. Reyndar er formúlan í þessu versí frábregðin öllum hinum sem enda eins og fyrir líf Adams, með orðunum „ *þá dó hann* “.

Næst kemur Metushela, maðurinn sem lifði lengst á jörðinni, 969 ár; þá annar Lamek af þessari ætt blessaður af Guði.

Gen:5:28: " *Lamek, hundrað áttatíu og tveggja ára, gat son.* "

Gen:5:29: " *Hann nefndi hann Nóa og sagði: Þessi mun hugga oss vegna þreytu okkar og erfiðis handa okkar, sem kemur frá þessu landi sem Drottinn hefur bölvæð .* "

Til að skilja merkingu þessa vers verður þú að vita að nafnið Nói þýðir: hvíld. Lamech ímyndaði sér svo sannarlega ekki að hve miklu leyti orð hans myndu rætast, því hann sá aðeins „ *bölvæða jörðina* “ frá sjónarhorni „ *þreyta okkar og sársaukafulla handa okkar,* “ sagði hann. En á tímum Nóa mun Guð tortíma henni vegna illsku manna sem hún ber með sér, eins og 1. Mósebók 6 mun leyfa okkur að skilja. Hins vegar var Lamek, faðir Nóa, útvalinn maður sem, eins og fáir útvaldir á sínum tíma, hlýtur að hafa verið miður sín yfir að sjá illsku manna í kringum sig vaxa.

1. Mós.5:30: “ *Lamek lifði, eftir fæðingu Nóa, fimm hundruð níutíu og fimm ár. og hann gat sonu og dætur* “

1. Mós.5:31: „ *Allir dagar Lameks voru sjö hundruð sjötíu og sjö ár. svo dó hann* »

1. Mós.5:32: „ *Nói, fimm hundruð ára, gat Sem, Kam og Jafet* “

Fyrsta Mósebók 6

Aðskilnaður mistekst

1Mós.6:1: „ *Þegar mönnum tók að fjölga á yfirborði jarðar og þeim fæddust dætur,* “

Samkvæmt lærdómnum sem áður hefur verið dreginn er þessi mannfjöldi dýrviðmiðið sem fyrirlítur Guð sem hefur því góðar ástæður til að hafna þeim líka. Tæling Adams af konu sinni Evu er endurskapaður um allt mannkynið og það er eðlilegt að holdinu: stúlkur tæla karlmenn og þær fá frá þeim það sem þær þrjá.

1Mós.6:2: “ *Synir Guðs sáu að dætur manna voru fallegar og tóku sér konur úr hópi allra þeirra sem þeir völdu* “ .

Þetta er þar sem hlutirnir verða erfiðir. **Aðskilnaðurinn** milli helgaðra og trúlausra vantrúaðra hverfur að lokum. Hinir helguðu hér rökrétt kallaðir „ *synir Guðs* “ falla undir tælingu „ *dætra manna* “ eða „*dýra*“ mannahópsins.

Bandalög í gegnum hjónaband verða þannig orsök þess að aðskilnaðurinn **sem** Guð vill og leitast við að hrynja. Það var þessi ógleymanlega reynsla sem síðar leiddi hann til að banna sonum Ísraels að taka erlendar konur að eiginkonum. Flóðið sem verður sýnir hversu mikið ætti að hlíta þessu banni. Frá öllum reglum eru undantekningar því sumar konur tóku hinn sanna Guð með gyðinga eiginmanni eins og Rut. Hættan er ekki sú að konan sé útlendingur heldur að hún leiði „ *son Guðs* “ til heiðins fráhrarfs með því að láta hann tileinka sér hefðbundna heiðna trú uppruna síns. Þar að auki er hið gagnstæða einnig bannað vegna þess að kona „dóttir Guðs“ setur sjálfri sér í lífshættu með því að giftast „karlasyni“ „dýrum“ og af fölskum trúarbrögðum, sem er enn hættulegra fyrir hana. Því að sérhver „kona“ eða „stúlka“ er „kona“ aðeins á meðan hún lifði á jörðu, og hinir útvöldu meðal þeirra munu hljóta eins og karlmenn ókynhneigðan himneskan líkama sem líkist englum Guðs. Eilífðin er unisex og mynd af persónu Jesú Krists, hinnar fullkomnu guðlegu fyrirmynd.

Hjónabandsvandinn er enn til staðar. Því að sá sem giftist einhverjum sem ekki er af trúarbrögðum hans ber vitni gegn eigin trú, hvort sem hún er rétt eða röng. Ennfremur sýnir þessi aðgerð afskiptaleysi gagnvart trúarbrögðum og því gagnvart Guði sjálfum. Hinir útvöldu verða að elska Guð umfram allt til að vera verðugir kjörin. Samt sem áður er bandalagið við útlendinginn honum óþokki, kjörinn embættismaður, sem semur við það, verður óverðugur kosningu og trú hans verður fordómafull, blekking sem mun enda með hræðilegri vonbrigðum. Eftir er að draga endanlegan frádrátt. Ef hjónabandið veldur þessu vandamáli enn þá er það vegna þess að nútíma mannlegt samfélag er í sama ástandi siðleysis og á tímum Nóa. Þessi boðskapur er því í síðasta sinn þar sem lygar ráða yfir hugum manna sem verða algjörlega lokaðir fyrir guðlegum „sannleika“.

Vegna mikilvægis þess fyrir „endatíma“ okkar, leiddi Guð mig til að þróa að lokum þennan boðskapur sem opinberaður er í þessari 1. Mósebók. Vegna þess að reynsla hinna útvöldu fortíðar er dregin saman með gleðilegu „ *byrjun* “ og hörmulegum „ *endir* “ í fráhrarfi og viðurstyggð. Hins vegar dregur þessi reynsla einnig saman síðustu kirkju hennar í stofnanaformi „Sjöunda dags adventisti“, opinberlega og sögulega blessað árið 1863 en andlega árið 1873, í „Philadelphia“, í Rev.3:7, fyrir „ upphaf “ hennar . , og " *kastaði upp* " af Jesú Kristi í Opb.3:14, í " *Laódíkeu* " árið 1994, á " *enda* ", vegna formalismans blíðu og vegna bandalags hans við samkirkjulegar óvinabúðir árið 1995. The time of Samþykki Guðs fyrir þessari kristnu trúarstofnun er því fest í „ *upphafi* og *endi* “. En rétt eins og gyðingum var haldið áfram af postulunum tólf sem Jesús valdi, þannig er adventistastarfinu haldið áfram af mér og öllum sem taka við þessu spámannlega vitnisburði og endurskapa trúarverkin sem Guð upphaflega blessaði í frumkvöðlum adventismans 1843 og 1844. Ég tilgreini að Guð blessaði hvatir trúar þeirra en ekki mælikvarða spámannlegra túlkunar þeirra sem síðar átti að draga í efa. Sú iðkun að hvíldardagurinn verður hugsanlega formlegur og hefðbundinn, sigti dóms Guðs blessar ekki lengur neitt annað en sannleiksástina sem útvaldir hans hafa tekið fram, "frá upphafi til enda" eða, þar til hinna sönnu dýrðlegu endurkomu Krists, sett fyrir síðast vorið 2030.

Með því að sýna sjálfan sig í Opinb.1:8 sem „ *alfa og ómega* “, opinberar Jesús Kristur okkur lykil til að skilja uppbygginguna og þann þátt sem hann

opinberar okkur í Biblíunni, „ *dóm* “ hans, það er alltaf byggt á athugun á aðstæðum „upphafsins “ og því sem birtist í „ *endanum* “, lífs, bandalags eða kirkju. Þessi meginregla kemur fyrir í Dan.5 þar sem orðin sem Guð skrifaði á vegginn, " *talín, númeruð* ", á eftir " *vegin og deilt* ", tákna " *upphaf* " lífs Belsasars konungs og tíma " *enda* " þess. . Þannig staðfestir Guð að dómur hans byggist á varanlegu eftirliti viðfangsefnisins sem dæmt er. Hann var undir eftirliti hans frá „ *upphafi* “ eða „ *alfa* ,“ til „ *enda* “, „ *ómega* “ hans.

Í Opinberunarbókinni og í þema bréfanna sem beint er til „kirknanna *sjö* “, er sama meginreglan festa „ *upphaf og endi* “ allra hlutaðeigandi „ *kirkna* “. Í fyrsta lagi finnum við postullegu kirkjuna, en dýrðlegt „ *upphaf* “ hennar er rifjað upp í boðskapnum sem fluttur er „ *Efesus* “ og þar sem „ *endir* “ hennar setur hana undir hótun um að andi Guðs verði dreginn til baka vegna skorts á vandlætingu hans. Sem betur fer ber boðskapurinn sem fluttur var í " *Smyrna* " fyrir 303 vitni um að ákall Krists til iðrunar mun hafa heyrst Guði til dýrðar. Síðan byrjar kaþólska kirkjan í rómversk páfa í „ *Pergamum* “, árið 538, og endar í „ *Þýatíru* “, á þeim tíma sem siðbót mótmælenda hófst en sérstaklega opinberlega dauða Píusar páfa 6, sem haldið var í fangelsi í Valencia, í borginni minni. , í Frakklandi, árið 1799. Svo kemur tilfelli mótmælendatrúarinnar, en samþykki Guðs er einnig takmarkað í tíma. „ *Upphafs* “ þess er nefnt í „ *Þýatíru* “ og „ *endir* “ hennar er opinberað í „ *Sardes* “ árið 1843 vegna sunnudagsiðkunar þess sem er erft frá rómverskri trú. Jesús gæti ekki verið skýrari, boðskapur hans, „ *þú ert dáinn* “, leiðir ekki til ruglings. Og í þriðja lagi undir „ *Filadelfíu og Laódíkeu* “ lokar málið um stofnanaaðventisma sem við sáum áður þema boðskapa sem beint er til „kirknanna *sjö* “ og tíma tímabilanna sem þær tákna.

Með því að opinbera okkur í dag hvernig hann dæmdi hluti sem þegar höfðu náðst, og frá „ *upphafi* “ eins og 1. Mósebók, gefur Guð okkur lykllana til að skilja hvernig hann dæmir staðreyndir og kirkjurnar á okkar tímum. „ *Dómurinn* “ sem kemur út úr rannsókn okkar ber þannig „ *innsigli* “ anda guðdómleika síns.

1Mós.6:3: „ *Þá sagði JaHWéH: Andi minn mun ekki vera í manningnum að eilífu, því að maðurinn er hold, og dagar hans munu vera hundrað og tuttugu ár .* »

Innan við 10 árum fyrir endurkomu Krists tekur þessi boðskapur í dag á sig undraverðan málefnaeika. Lífsandi sem Guð gefur „ *mun ekki vera í manni að eilífu, því að maðurinn er hold, og dagar hans munu verða hundrað ~~tuttugu~~ og níu ár* . Reyndar var þetta ekki merkingin sem Guð gaf orðum sínum. Skildu mig og skildu hann: Guð afsalar sér ekki sex þúsund ára verkefni sínu að kalla og velja hina útvöldu. Vandamál hans liggur í þeirri gífurlegu lengd lífsins sem hann gaf fortíðardýrunum síðan Adam dó 930 ára gamall, eftir hann mun annar Methuschela lifa til að verða 969 ára. Ef það eru 930 ár af trúmennsku er það þolanlegt og jafnvel þóknanlegt fyrir Guð, en ef það er hrokafullur og viðurstyggilegur Lamek, áætla Guð að það sé meira en nóg að þola hann að meðaltali í 120 ár. . Þessi túlkun er staðfest af sögunni, þar sem frá lokum flóðsins hefur lengd mannlífa verið stytta í að meðaltali 80 ár á okkar tímum.

1. Mós.6:4: „ *Ristarnir voru á jörðinni á þeim dögum, og einnig eftir að synir Guðs komu til mannanna dætra og fæddu þeim börn. Þetta eru hetjurnar sem voru frægar í fornöld .*

Ég þurfti að bæta við nákvæmni „ *og líka* “ úr hebreska textanum, vegna þess að merking skilaboðanna er umbreytt. Guð opinberar okkur að fyrsta sköpunarverk hans í fortíðinni var af risastórum staðli, Adam sjálfur hlýtur að hafa verið um það bil 4 eða 5 metrar á hæð. Stjórnun yfirborðs jarðar er breytt og minnkað. Eitt skref þessara „ *risa* “ var fimm sinnum okkar virði og hann þurfti að fá fimm sinnum meiri mat frá jörðinni en maður í dag. Upprunalega landið var því fljótt byggt og byggt á öllu yfirborði þess. Nákvæmnin „ *og líka* “ kennir okkur að þessum staðli „ *risa* “ hefur ekki verið breytt af bandalögum hinna helguðu og höfnuðu, „ *sona Guðs* “ og „ *dætra mannanna* “. Nói var því sjálfur risi 4 til 5 metrar auk barna sinna og eiginkvenna þeirra. Á tímum Móse fundust þessir fordæluviðmiðar enn í Kanaanlandi og það voru þessir risar, „Anakimarnir“ sem hræddu hebresku njósnaarana sem sendir voru inn í landið.

1Mós.6:5: „ *Drottinn sá, að illska mannanna var mikil á jörðinni, og að allar hugsanir hjörtu þeirra voru daglega eingöngu til ills* .

Slík athugun gerir ákvörðun hans skiljanlega. Ég minni þig á að hann skapaði jörðina og manninn til að opinbera þessa illsku sem er falin í hugsunum himneskra og jarðneskra skepna hans. Æskileg sýnikennsla var því fengin þar sem „ *allar hugsanir hjarta þeirra beindust á hverjum degi eingöngu að illu* “.

1Mós.6:6: „ *Jehóva iðraðist þess, að hann hafði skapað manninn á jörðu, og hann var hryggur í hjarta sínu* .

Að vita fyrirfram hvað er að fara að gerast er eitt, en að upplifa það í uppfyllingu sinni er annað. Og frammi fyrir raunveruleikanum að drottna yfir illsku getur hugsunin um iðrun, eða nánar tiltekið eftirsjá, komið upp í huga Guðs um stundarsakir, svo miklar eru þjáningar hans andspænis þessari siðferðislegu hörmung.

1Mós.6:7: „ *Og Drottinn sagði: Ég mun tortíma af yfirborði jarðar manninum, sem ég hef skapað, frá mönnum til nautgripa, skriðkvikinda og fugla himinsins. Því að ég iðrast þess að hafa gjört þá* .”

Rétt fyrir flóðið tekur Guð eftir sigur Satans og djöfla hans á jörðinni og íbúum hennar. Fyrir hann var þrautin hræðileg en hann fékk sýnikennslu sem hann vildi fá. Það eina sem er eftir er að eyða þessu fyrsta lífsformi þar sem menn lifa of lengi og eru of öflugir í risastórum stærðum. Landdýr nálægt mönnum eins og búfé, skriðdýr og fuglar loftsins verða að hverfa með þeim að eilífu.

1. Mós.6:8: “ *En Núi fann náð í augum JaHWéH* .”

Og samkvæmt Esé.14 var hann sá eini sem fann náð frammi fyrir Guði, börn hans og konur þeirra voru ekki verðugar þess að verða hólpnar.

1. Mós.6:9: „ *Þetta eru niðjar Nóa. Núi var réttlátur og réttssýnn maður á sínum tíma; Núi gekk með Guði* .”

Eins og Job er Núi dæmdur „ *réttlátur og hreinskilinn* “ af Guði. Og eins og hinn réttláti Enok á undan honum, reiknar Guð honum að „ *ganga* “ með honum.

1. Mós.6:10: “ *Núi gat þrjá syni: Sem, Kam og Jafet* .”

500 ára að aldri samkvæmt 1. Mós.5:22, “ *Núi gat þrjá syni: Sem, Kam og Jafet* “. Þessir synir munu vaxa úr grasi, verða menn og taka sér konur. Núi mun því njóta aðstoðar og aðstoðar sona sinna þegar hann þarf að smíða örkinu. Á milli

fæðingar þeirra og flóðsins munu líða 100 ár. Þetta sannar að „120 ár“ í 3. versí varða ekki þann tíma sem honum er gefinn til að ljúka byggingu sinni.

Mós.6:11: „*Jörðin var spillt fyrir Guði, jörðin var full af ofbeldi.*“

Spilling er ekki endilega ofbeldisfull, en þegar ofbeldi markar hana og einkennir hana verða þjáningar hins elskandi Guðs mikil og óbærileg. Þetta ofbeldi, sem náði hámarki, er af þeirri gerð sem Lamech hrósaði sér af í 1. Mós.4:23: „*Ég hef drepið mann fyrir sár mitt og ungan mann fyrir mar mitt.*“

1Mós.6:12: „*Og Guð leit á jörðina, og sjá, hún var spillt. Því að allt hold hafði spillt vegum sínum á jörðinni.*“

Eftir innan við 10 ár mun Guð líta á jörðina aftur og finna hana í sama ástandi og þegar flóðið varð, "*allt hold mun hafa spillt vegi sínum.*" En þú þarft að skilja hvað Guð á við þegar hann talar um spillingu. Vegna þess að ef tilvísun þessa orðs er mannleg eru svörin jafn mörg og skoðanirnar um efnið. Með skapara Guði er svarið einfalt og nákvæmt. Hann kallar spillingu allar rangfærslur sem karl og kona hafa komið með í þeirri reglu og reglum sem hann hefur sett: Í spillingu tekur maðurinn ekki lengur hlutverk sitt sem karl, né kona hlutverk sitt sem kona. Mál Lamech, bigamist, afkomandi Kains, er dæmi, vegna þess að hið guðlega viðmið segir honum: "*maður mun yfirgefa föður sinn og móður sína til að halda fast við konu sína.*" Útlit líkamsbyggingar þeirra sýnir hlutverk karla og kvenna. En til að skilja betur hlutverk þess sem gefið er sem „*hjálp*“ til Adam gefur táknræn mynd þess af kirkju Krists okkur svarið. Hvaða „*hjálp*“ getur kirkjan veitt Kristi? Hlutverk hans felst í því að fjölga þeim sem valdir eru vistaðir og samþykkja að þjást fyrir hann. Það er eins fyrir konuna sem Adam var gefin. Hlutverk hennar, án vöðvakrafts Adams, er að fæða og ala upp börn sín þar til þau aftur stofna fjölskyldu og þannig verður jörðin byggð, samkvæmt skipun Guðs í 1. Mós.1:28: „*Og Guð blessaði þau . . . og Guð sagði við þá: Verið frjósöm, margfaldist, uppfyllið jörðina og gerið ykkur hana undirgefna . . . og drottna yfir fiskum hafsins og yfir fuglum loftans og yfir öllum lifandi verum sem hrærast á jörðinni.*" Í rangfærslu sinni hefur nútímalíf snúið baki við þessu viðmiði. Þétt þéttbýli og atvinnuatvinna skapaði saman sívaxandi þörf fyrir peninga. Þetta hefur orðið til þess að konur hafa yfirgefið hlutverk sitt sem mæður til að vinna í verksmiðjum eða verslunum. Börnin eru illa uppalin orðin duttlungafull og krefjandi og bera af sér ávöxt ofbeldis árið 2021 og passa algjörlega við lýsinguna sem Páll gaf Tímóteusi í 2. Tím.3:1 til 9. Ég hvet þig til að gefa þér tíma til að lesa , með allri þeirri athygli sem þeir verðskulda, að fullu, bréfin tvö sem hann beinir til Tímóteusar, til þess að finna í þessum bréfum staðla sem Guð hefur sett frá upphafi, vitandi að hann breytist ekki og mun ekki breytast fyrr en þeir snúa aftur til dýrð vorið 2030.

1Mós.6:13: „*Þá sagði Guð við Nóa: Endalok alls holds er af mér ákveðin. Því að þeir hafa fyllt jörðina ofbeldi; sjá, ég mun eyða þeim með jörðinni.*“

Þegar illskan hefur verið staðfest óafturkræf er eyðilegging jarðarbúa það eina sem Guð getur gert. Guð lætur eina jarðneska vini sínum vita af hræðilegu verkefni sínu vegna þess að ákvörðun hans hefur verið tekin og endanlega ákveðin. Við verðum að taka eftir þeim sérstöku örlogum sem Guð gefur Enok, þeim eina sem gengur inn í eilífðina án þess að ganga í gegnum dauðann, og Nóa, eina manninum sem fannst verðugur til að lifa af útrýmingarflóðið. Því í orðum

sínum segir Guð „**þeir hafa ...**“ og „**Ég mun eyða þeim**“. Þar sem hann var trúr varð Nói ekki fyrir áhrifum af ákvörðun Guðs.

1. Mós.6:14: „*Gerðu þér örk af mjúkviði. Þú skalt raða þessari örki í klefa og hylja hana með bik að innan sem utan .*“

Nói verður að lifa af og ekki hann einn vegna þess að Guð vill að líf sköpunar hans haldi áfram til loka 6000 ára vals verkefnis hans. Til að varðveita valið líf í vatnsflóðinu verður að smíða fljótandi örki. Guð gefur Nóa fyrirmæli sín. Hann mun nota vatnspolinn mjúkvið og bogann verður gerður vatnsheldur með húðun á beki, plastefnið tekið úr furu eða furu. Hann mun byggja frumur þannig að hver tegund lifi fyrir sig til að forðast streituvaldandi árekstra fyrir dýrin um borð. Dvölin í örkinni mun standa í heilt ár, en verkinu er stýrt af Guði, sem ekkert er ómögulegt fyrir.

1Mós.6:15: „*Svona skalt þú búa hana til: Örkin skal vera þrjú hundruð álnir á lengd, fimmtíu álnir á breidd og þrjátíu álnir á hæð .*“

Ef „*álin*“ væri risa gæti hún verið fimmföld á við Hebraea sem var um það bil 55 cm. Guð opinberaði þessar víddir í staðlinum sem Hebrear og Móse þekktu sem fengu þessa frásögn frá Guði. Hinn smíðaði bogi var því 165 m langur, 27,5 m breiður og 16,5 m hár. Boginn í lögum ferhyrnds kassa var því af glæsilegri stærð en hann var smíðaður af mönnum sem tengdust honum stærð. Vegna þess að við finnum, fyrir hæðina, þrjár hæðir um það bil fimm metrar fyrir karla sem sjálfir mældust á milli 4 og 5 m á hæð.

1Mós.6:16: „*Þú skalt gjöra glugga á örkina , sem þú skalt minnka niður í eina álin efst. Þú skalt reisa hurð á hlið örkarinnar. og þú munt byggja neðri hæð, aðra og þriðju .*»

Samkvæmt þessari lýsingu var einu „*hurðin*“ á örkinni komið fyrir á fyrstu hæð „*á hlið örkarinnar*“. Örkin var alveg lokuð og undir þaki þriðja hæðar átti að halda einum glugga 55 cm á hæð og breiðum lokuðum þar til flóðinu lauk, samkvæmt 1. Mós.8:6. Þeir sem voru í örkinni bjuggu í myrkri og gerviljósi olíulampa í gegnum flóðið.

1. Mós.6:17: „*Og ég mun láta vatnsflóð koma yfir jörðina til þess að tortíma öllu holdi, sem hefur lífsanda undir himninum. allt á jörðu mun farast .*“

Guð vill skilja eftir með þessari eyðileggingu viðvörunarboðskap til manna sem munu endurbyggja jörðina eftir flóðið og þar til Jesú Krists kemur aftur í dýrð við lok 6000 ára guðlegs verkefnis. Allt líf mun hverfa með fortíðarreglunni. Vegna þess að eftir flóðið mun Guð smám saman minnka stærð lífvera, manna og dýra, niður í Afríku-pygmeyjar.

1Mós.6:18: „*En ég mun gjöra sáttmála minn við þig. Þú munt ganga inn í örkina, þú og synir þínir, kona þín og sonakonur þínar með þér .*»

Það eru átta sem lifa af komandi flóð, en sjö þeirra njóta einstaklega góðs af sérstakri og einstaklingsbundinni blessun Nóa. Sönnunin kemur fram í Esek.14:19-20 þar sem Guð segir: „*Eða ef ég sendi plágu inn í þetta land og úthelli heift minni yfir það með dauðleika, til þess að eyða úr því menn og skepnur, og Nói væri meðal hans . , Daníel og Job, ég lifi! segir Drottinn Jahve: Hvorki vildu þeir frelsa sonu né dætur, en með réttlæti sínu mundu þeir bjarga eigin sálum .* Þeir munu vera gagnlegir fyrir endurbyggð jarðar, en eru ekki af

andlegu stigi Nóa, þeir færa inn í nýja heiminn ófullkomleika þeirra sem mun ekki taka langan tíma að bera slæman ávöxt sinn.

1Mós.6:19: „ Af öllu sem lifir, af öllu holdi, skalt þú færa í örkina tvo af hvorri tegund, til þess að halda þeim á lífi með þér: það skal vera einn karl og ein kvendýr. “

Eitt par á hverja tegund „ af öllu sem lifir “ er bara normið sem er nauðsynlegt fyrir æxlun, þetta munu vera einu eftirlifandi af landdýraættkvíslinni.

1Mós.6:20: „ Af fuglunum eftir þeirra tegund og af nautgripunum eftir sinni tegund og af öllu skriðkvikindi jarðarinnar eftir sinni tegund skulu tveir af öllum tegundum koma til þín, til þess að þú getir varðveitt líf þeirra. ”

Í þessu versí, í upptalningu sinni, nefnir Guð ekki villt dýr, en minnst verður á þau sem tekin um borð í örkina í 1. Mós.7:14.

1Mós.6:21: „ Og þú, tak af öllum matnum, sem etið er, og geymdu það hjá þér, svo að það verði þér og þeim til fæðu .

Maturinn sem þurfti til að fæða átta manns og öll dýrin sem voru tekin um borð í eitt ár þurftu að skipa stóran sess í örkinni.

1. Mós.6:22: „ Þetta gjörði Nói: Hann framkvæmdi allt sem Guð hafði boðið honum .“

Nói og synir hans unnu af trúmennsku og stuðningi Guðs það verkefni sem Guð hafði gefið honum. Og hér verðum við að muna að jörðin er ein heimsálfa sem aðeins er vökvað af ám og ám. Á svæðinu Araratfjalls þar sem Nói og synir hans búa, er aðeins slétta og ekkert hafið. Samtímamenn hans sjá því Nóa byggja fljótandi byggingu í miðri haflausri heimsálfu. Við getum þá ímyndað okkur, háðsglósuna, kaldhæðnina. og móðganir sem þeir þurftu að sturta yfir litla hópinn sem var blessaður af Guði. En spottararnir munu bráðum hætta að hæðast að hinum útvalda og þeir munu drekkjast í vatninu í flóðinu sem þeir vildu ekki trúa á.

Fyrsta Mósebók 7

Endanlegur aðskilnaður flóðsins

1Mós.7:1: “ Drottinn sagði við Nóa: „Gakk þú inn í örkina, þú og allt heimili þitt. Því að ég hef séð þig **rétt** á undan mér meðal þessarar kynslóðar . »

Stund sannleikans rennur upp og endanlegur **aðskilnaður** sköpunarinnar er náð. Með því að „ ganga inn í örkina “ verður lífi Nóa og fjölskyldu hans bjargað. Það er tengsl á milli orðsins „ örk “ og „ réttlætisins “ sem Guð reiknar Nóa. Þessi hlekkur fer í gegnum framtíðar " örk vitnisburðarins " sem mun vera hin heilaga kista sem inniheldur " réttlæti " Guðs, tjáð í formi borðanna tveggja sem fingur hans mun grafa " **boðorðin tú** ". Í þessum samanburði eru Nói og félagar hans sýndir jafnir að því marki sem þeir njóta góðs af björgun þegar þeir fara inn í örkina, jafnvel þótt Nói sé sá eini sem er verðugur þess að bera kennsl á þetta guðlega lögmál eins og guðleg nákvæmni gefur til kynna: „ Ég **sá rétt hjá þér** . ”

Nói var því í fullkomnu samræmi við hið guðlega lögmál sem þegar var kennt í meginreglum sínum þjónum sínum fyrir öldulífið.

1Mós.7:2: „ Þú skalt taka til þín sjö pör af öllum hreinum dýrum, karldýr og kvendýr. Þar af dýrum sem eru ekki hrein, karlinn og kvendýr hans; »

Við erum í fortíðarsamhengi og Guð kallar fram greinarmun á dýrinu sem flokkast sem „ hreint eða óhreint “. Þessi staðall er því jafn gamall og sköpun jarðar og í 3. Mósebók 11 hefur Guð aðeins minnst þessara staðla sem hann setti frá upphafi. Guð hefur því, líkt og „ hvíldardagurinn “, góðar ástæður til að krefjast þess af sínum útvöldu, á okkar dögum, virðingar fyrir því sem vegsamar stofnað skipulag hans fyrir manninn. Með því að velja „ sjö hrein pör “ fyrir eitt „ óhreint “ sýnir Guð að hann valdi hreinleikann sem hann merkir með „innsigli“ sínu, tölunni „7“ helgunar tímans jarðneska verkefnis hans.

Mós.7:3: „ Sjö pör af fuglum himinsins, karlkyns og kvenfugla, til þess að halda kynstofni sínu á lífi um alla jörðina .“

Vegna myndar þeirra af hinu engla himnalífi, eru „ sjö pör “ af „ fuglum himinsins “ einnig hólpnir.

1Mós.7:4: „ Í sjö daga í viðbót mun ég láta rigna á jörðina fjörutíu daga og fjörutíu nætur og eyða af yfirborði jarðar allar skepnur sem ég hef skapað. “

Talan „ sjö “ (7) er enn nefnd sem táknar „ sjö dagar “ sem **skilja** augnablikið þegar dýr og menn fara inn í örkina, frá fyrstu vatnsfalli. Guð mun valda óstöðvandi rigningu í „ 40 daga og 40 nætur “. Þessi tala "40" er númer prófsins. Það mun varða „ 40 daga “ frá sendingu hebresku njósnaranna til Kanaanlands og „ 40 ár “ lífs og dauða í eyðimörkinni vegna þess að þeir neituðu að fara inn í landið sem byggt er af risum. Og þegar hann kemur inn í jarðneska þjónustu sína, mun Jesús verða framseldur í freistni djöfulsins eftir „ 40 daga og 40 nætur “ af föstu. Það verða líka „ 40 dagar “ á milli upprisu Krists og úthellingar heilags anda á hvítasunnu.

Fyrir Guð er tilgangur þessarar úrhellisrigningar að eyða „verunum sem hann hefur skapað “. Hann minnir því á að sem skaparinn Guð tilheyrir líf allra skepna hans honum, til að bjarga þeim eða eyða þeim. Hann vill gefa komandi kynslóðum bitra lexíu sem þær mega ekki gleyma.

1Mós.7:5: „ Núi framfylgdi allt sem JaHWéH hafði boðið honum .“

Nói, trúr og hlýðinn, olli Guði ekki vonbrigðum og framkvæmði allt sem hann bauð honum að gera.

1. Mós.7:6: „ Núi var sex hundruð ára þegar vatnsflóðið kom yfir jörðina . »

Aðrar upplýsingar um tímann verða gefnar en nú þegar staðsetur þetta vers flóðið á 600. ^{ári} lífs Nóa. Frá fæðingu fyrsta sonar hans á 500. ^{ári} eru liðin 100 ár.

1Mós.7:7: „ Og Núi gekk inn í örkina ásamt sonum sínum, konu sinni og sonakonum til að komast undan vatnsflóðinu .“

Aðeins átta manns munu sleppa úr flóðinu.

1Mós.7:8: " Milli hinna hreinu skepna og hinna óhreinu, fuglanna og alls þess sem hrærist á jörðinni, "

Guð er játandi. Gengið inn í örkina, þar af „ allt sem hrærist á jörðinni “ til að frelsast. En af hvaða „ jörð “, fordælu eða eftirdælu? Nútið sagnorðsins „ hreyfist “ gefur til kynna eftirdjúpa jörð á tímum Móse sem Guð á við í sögu sinni.

Þessi fíngerðaleiki gæti réttlætt yfirgefin og algjörlega útrýmingu á ákveðnum voðalegum tegundum, óæskilegum á endurbyggðri jörð, ef þær voru til fyrir flóðið.

1Mós.7:9: " *hann gekk inn í örkina með Nóa, tveir og tveir, karl og kona, eins og Guð hafði boðið Nóa.* "

Meginreglan snertir dýr en einnig þrjú mannleg þör sem myndast af þremur sonum hans og eiginkonum þeirra og hans eigin sem snertir hann og konu hans. Val Guðs að velja aðeins þör sýnir okkur hlutverkið sem Guð mun gefa þeim: að fjölga sér og fjölga.

Mós.7:10: „ *Sjö dögum síðar var vatnið í flóðinu á jörðinni .“*

Samkvæmt þessari skýringu var gengið inn í örkina á tíunda degi annars mánaðar 600. lífsárs Nóa, þ.e. 7 dögum fyrir þann 17. sem tilgreindur er í 11. versni sem á eftir kemur. Það var á þessum tíunda degi sem Guð sjálfur lokaði „ *hurðinni* “ á örkinni fyrir öllum íbúum hennar, samkvæmt þeirri nákvæmni sem vitnað er í 16. versni þessa 7. kafla.

1Mós.7:11: “ *Á sexhundraðasta ári Nóa, í öðrum mánuðinum, á sautjándu degi mánaðarins, á þeim degi spruttu allar uppsprettur hins mikla djúps, og flóðgáttum himinsins var úthellt. . opnað »*

Guð valdi " *sautjándu dag annars mánaðar* " á 600. ári Nóa til að " *opna glugga himins* ". Talan **17** táknar **dómgreind** í tölustafi Biblíunnar og spádóma hennar.

Útreikningurinn sem var gerður með arftaka hinna útvöldu Gen.6 staðsetur flóðið árið 1656, frá synd Evu og Adams, það er 4345 árum fyrir vorið árið 6001 á enda veraldar sem verður framkvæmt í okkar venjulegu dagatal vorið 2030 og 2345 árum fyrir friðþægingardauða Jesú Krists sem átti sér stað 3. apríl 30 á fölsku og villandi tímatali okkar manna.

Eftirfarandi skýring verður endurnýjuð í 1. Mós.8:2. Með því að kalla fram viðbótarhlutverk „*uppsprettu djúpsins*“, í þessu versni, opinberar Guð okkur að flóðið var ekki aðeins af völdum rigningar af himni. Með því að vita að „ *hylinn* “ táknar jörðina sem er alfarið þakin vatni frá fyrsta degi sköpunar, benda „ *upptök* “ hennar til hækkunar á vatnsborði af völdum sjávarins sjálfs. Þetta fyrirbæri fæst með því að breyta hæð hafsbotsins sem hækkar, hækkar vatnsborðið þar til það nær því stigi sem náði yfir alla jörðina á fyrsta degi. Það var með því að sökkva undirdjúpum hafsins sem þurrlendið kom upp úr vatninu á 3. ^{degi} og það var í gegnum öfuga aðgerð sem þurrlendið var hulið vatni flóðsins. Regnið sem kallað er „ *flóðgáttir himins* “ var aðeins gagnlegt til að gefa til kynna að refsingin kom frá himnum, frá himneskum Guði. Síðar mun þessi mynd „ *himnalás* “ taka á sig hið gagnstæða hlutverk blessana sem koma frá sama himneska Guði.

1. Mós.7:12: „ *Regnið féll á jörðina fjörutíu daga og fjörutíu nætur .“*

Þetta fyrirbæri hlýtur að hafa komið vantrúuðum syndurum á óvart. Sérstaklega þar sem rigning var engin fyrir þetta flóð. Landið fyrir diluvín var vökvað og vökvað af lækjum og ám þess; rigning var því ekki nauðsynleg, morgundögg kom í staðinn. Og þetta útskýrir hvers vegna vantrúaðir áttu erfitt með að trúa á vatnsflóðið sem Nói boðaði, bæði í orði og verki síðan hann byggði örkina á þurru jörðu.

Tíminn " 40 dagar og 40 nætur " miðar að prufutíma. Aftur á móti verður holdlegt Ísrael, sem er nýkomið frá Egyptalandi, prófað í fjarveru Móse sem Guð geymdi hjá honum á þessu tímabili. Afleiðingin verður „gullkálfurinn“ bráðnaður með samþykki Arons, holdlega bróður Móse. Það verða þá „ 40 dagar og 40 nætur “ í könnuninni um Kanaanland með, þar af leiðandi, að fólkið neitar að fara inn í það vegna risanna sem búa í því. Aftur á móti verður Jesús prófaður í „ 40 daga og 40 nætur “, en í þetta skiptið, þó að hann hafi veikst af þessari löngu föstu, mun hann standast djöfulinn sem mun freista hans og mun á endanum yfirgefa hann án þess að hafa náð sigri. Fyrir Jesú var það það sem gerði jarðneska þjónustu hans mögulega og lögmæta.

1Mós.7:13: “ Þann sama dag komu Nói, Sem, Kam og Jafet, synir Nóa og kona Nóa og þrjár konur sona hans með þeim í örkina .

Í þessu versni er lögð áhersla á val beggja kynja á jarðneskum verum manna. Hverjum karlmanni fylgir „ hjálpari hans “, konan hans kölluð „ kona “. Þannig sýnir hvert þar sig í mynd Krists og kirkju hans, „hjálpari hans“, hans útvalda sem hann mun frelsa. Vegna þess að skjól „örkarinnar“ er fyrsta myndin af hjálpraðinu sem hún mun opinbera mönnum.

1Mós.7:14: „ Þeir og sérhver skepna eftir sinni tegund, allur nautgripur eftir sinni tegund, sérhver skriðkvikindi sem skríða á jörðinni eftir sinni tegund, sérhver fugl eftir sinni tegund, sérhver lítill fugl, allt sem hefur vængi .

Með því að leggja áherslu á orðið „ tegund “, minnir Guð á lögmál eðlis síns sem mannkynið á okkar síðustu tímum hefur ánægju af að keppa, brjóta gegn og draga í efa fyrir dýr og jafnvel mannkynið. Það getur enginn verið meiri vörður um hreinleika tegundarinnar en hann. Og hann krefst þess af sínum útvöldu að þeir deili guðdómlegri skoðun hans á efninu vegna þess að fullkomin frumsköpunar hans var í þessum hreinleika og þessum algera **aðskilnaði** tegunda.

Með því að leggja ríka áherslu á vængjuðu tegundirnar bendir Guð á jörð og andrúmsloft syndarinnar sem ríki undirgefið djöflinum, sjálfur kallaður „ höfðingi krafta loftans “ í Ef. 2:2.

1Mós.7:15: „ Þeir gengu inn í örkina til Nóa, tveir og tveir, af öllu holdi sem hafði lífsanda . “

Sérhvert þar sem Guð hefur valið **aðskilur sig** frá sínum tegundum svo að líf þeirra haldi áfram eftir flóðið. Í þessum endanlegu **aðskilnaði** framkvæmir Guð meginregluna um tvær leiðir sem hann setur fyrir frjálst mannlegt val: það góða leiðir til lífs en hið illa leiðir til dauða.

1Mós.7:16: “ Og það komu inn, karl og kona, af öllu holdi, eins og Guð hafði boðið Nóa. Þá lokaði YaHWéH hurðinni á honum . »

Tilgangur æxlunar „ tegunda “ er staðfestur hér með því að nefna „ karl og kvendýr “.

Hér er athöfnin sem gefur þessari upplifun allt sitt mikilvægi og spámannlega eðli hennar á endaloka tíma guðlegrar náðar: „ Þá lokaði YaHWéH dyrunum fyrir honum “. Það er augnablikið þegar örlög lífs og dauða skiljast **án** hugsanlegrar breytingar. Það verður eins árið 2029, þegar eftirlifendur þess tíma munu hafa valið að heiðra Guð og sjöunda dags hvíldardag hans, þ.e. laugardag, eða að heiðra Róm og fyrsta dag þess sunnudags, í samræmi við fullkomið. Í

formi tilskipunar uppreisnarmanna. Hér mun aftur „*dyr náðarinnar*“ verða lokað af Guði, „*sá sem lýkur upp og sá sem lokar*“ samkvæmt Op.3:7.

1. Mós.7:17: „*Flóðið var í fjörutíu daga á jörðinni. Vötnin jukust og lyftu örkinni upp, og hún reis upp yfir jörðina .*”

Boginn er hækkaður.

1Mós.7:18: „*Vötnin jukust og jukust mjög á jörðinni, og örkin flaut á yfirborði vatnsins .*“

Örkin svífur.

1Mós.7:19: „*Vötnin jukust meir og meir, og öll háu fjöllin undir öllum himninum voru hulin .*“

Purr jarðvegur hverfur almennt á kafi í vatni.

1Mós.7:20: „*Vötnin risu fimmtán álnir yfir fjöllin og voru hulin .*“

Hæsta fjall þess tíma er þakið um 8 m af vatni.

Mós.7:21: „*Allt sem hrærðist á jörðinni fórst, bæði fuglar og nautgripir og skepnur, allt sem skreið á jörðinni og allir menn .*“

Öll dýr sem anda að sér lofti drukkna. Nákvæmnin varðandi fuglana er þeim mun áhugaverðari þar sem flóðið er spámannleg mynd síðasta dómsins, þar sem himneskar verur, eins og Satan, verða útrýmt ásamt jarðverum.

1Mós.7:22: „*Allt sem hafði anda, lífsanda í nösum sínum, og sem var á þurru jörðu, dó .*”

Allar lífverur, sem skapaðar eru eins og maðurinn, sem fer eftir andardrætti hans, deyja drukkna. Þetta er eini skugginn yfir refsingu flóðsins, því sektin hvílir stranglega á mannum og einhvers staðar er dauði saklausra dýra óréttlátur. En til að drekkja uppreisnargu mannkyni algjörlega neyðist Guð til að eyða með þeim dýrunum sem eins og þau anda að sér andrúmslofti jarðar. Að lokum, til að skilja þessa ákvörðun, skaltu hafa í huga að Guð skapaði jörðina fyrir manninn sem skapaður er í hans mynd en ekki fyrir dýrið sem skapað var til að umkringja hann, fylgja honum og, ef um búfénað er að ræða, til að þjóna honum.

1. Mós.7:23: „*Sérhver skepna, sem var á jörðu, var upprætt, frá mönnum og nautgripum, skriðkvikindum og fuglum himinsins, þeir voru upprættir af jörðinni. Eftir var aðeins Nói og þeir sem með honum voru í örkinni .*”

Þetta vers staðfestir þann mun sem Guð gerir á Nóa og mannlegum félögum hans sem finna sig í hópi með dýrunum, sem allir eru kallaðir fram og umhugað um " hvað var með honum í örkinni .”

1M.7:24: „*Vötnin voru mikil á jörðinni í hundrað og fimmtíu daga .*“

„*Hundrað og fimmtíu dagarnir*“ hófust eftir 40 daga og 40 nætur óstöðvandi rigningar sem skapaði flóðið. Eftir að hafa náð hámarkshæðinni „*15 álnir*“ eða um það bil 8 m yfir „*hæstu fjöllum*“ þess tíma, hélst vatnsborðið stöðugt í „*150 daga*“. Síðan mun það minnka smám saman þar til það þornar upp sem Guð vill.

Athugið: Guð skapaði lífið í risastórum staðli sem snerti menn og dýr frá fyrri tíð. En eftir flóðið miðar verkefni hans að því að minnka stærð allra skepna hans hlutfallslega, þannig að líf mun fæðast í postdiluvian norm. Þegar þeir komu inn í Kanaan vitna hebresku njósnararnir að þeir sáu með eigin augum

vínberjaklasar svo stórar að það þurfti tvo menn á stærð við þá til að bera þau. Stærðarminnkun snertir því líka endilega tré, ávexti og grænmeti. Þannig hættir skaparinn aldrei að skapa, því með tímanum breytir hann og aðlagar jarðneska sköpun sína að nýjum lífsskilyrðum sem skapast. Hann skapaði svarta litarefni húðar manna sem búa við sterka sólargeislun í hitabeltis- og miðbaugssvæðum jarðar þar sem sólargeislarnir lenda á jörðinni í 90 gráður. Aðrir húðlitir eru meira og minna hvítir eða föllir og meira og minna koparkenndir eftir magni sólarljóss. En grunn rauður Adams (Rauður) vegna blóðs er að finna í öllum mönnum.

Biblían tilgreinir ekki ítarleg nöfn lifandi dýrategunda frá fyrri tíð. Guð skilur þetta viðfangsefni eftir dularfullt, án sérstakrar opinberunar, allir eru frjálsir í sínum hætti við að ímynda sér hluti. Hins vegar setti ég fram þá tilgátu að eftir að hafa viljað gefa þessari fyrstu mynd af jarðnesku lífi fullkominn karakter, hefði Guð ekki skapað, á þeim tíma, forsögulegu skrímslin sem bein þeirra finnast í dag, af vísindamönnum, í jarðvegi jörð. Einnig setti ég fram þennan möguleika að þeir hafi verið skapaðir af Guði eftir flóðið, til að herða bölvun jarðarinnar fyrir manneskjur sem fljótt munu snúa frá honum aftur. Með því að skera sig frá honum munu þeir missa vitsmuni sína og þá miklu þekkingu sem Guð hafði gefið frá Adam til Nóa. Þetta, að því marki að á ákveðnum stöðum á jörðinni mun maðurinn finna sig í niðurbrotinu ástandi "hellamannsins" sem ráðist er á og ógnað af grimmmum dýrum, sem í hópum mun hann engu að síður geta eytt með dýrmætri hjálp náttúrunnar. slæmt veður og miskunnsamur velvilji Guðs.

Fyrsta Mósebók 8

Augnabliks aðskilnaður þeirra sem eru í örkinni

1Mós.8:1: “ *Guð minntist Nóa og allra skepnanna og alls fénaðarins sem með honum var í örkinni. Og Guð lét vind fara yfir jörðina, og vötnin voru kyrr .*”

Vertu viss um að hann gleymdi því aldrei, en það er rétt að þessi einstaka samkoma lífs sem er lokuð í fljótandi örkinni gefur mannkyni og dýrategundum svo skert útlit að þær virðast yfirgefnar af Guði. Reyndar eru þessi líf fullkomlega örugg vegna þess að Guð vakir yfir þeim sem fjársjóði. Þeir eru það sem er dýrmætast: Fyrstu ávextirnir til að endurbyggja jörðina og dreifast yfir yfirborð hennar.

1. Mós.8:2: “ *Uppsprettur djúpsins og gluggar himinsins lokuðust og regn féll ekki frammar af himni “ .*

Guð skapar vötn flóðsins eftir þörfum hans. Hvaðan koma þeir? Frá himni, en umfram allt frá sköpunarkrafti Guðs. Með því að taka mynd af lásverði hefur hann opnað hinar táknrænu himnesku flóðgáttir og sá tími kemur að hann lokar þeim aftur.

Með því að kalla fram viðbótarhlutverk „*uppsprettu djúpsins*“, í þessu versni, opinberar Guð okkur að flóðið var ekki aðeins af völdum rigningar af himni. Með því að vita að „*hylinn*“ táknar jörðina sem er alfarið þakin vatni frá fyrsta degi sköpunar, benda „*upptök*“ hennar til hækkunar á vatnsborði af

völdum sjávarins sjálfs. Þetta fyrirbæri fæst með því að breyta hæð hafsbotsins sem hækkar, hækkar vatnsborðið þar til það nær því stigi sem náði yfir alla jörðina á fyrsta degi. Það var með því að sökkva undirdjúpum hafsins sem þurrlendið kom upp úr vatninu á 3. ^{degi} og það var í gegnum öfuga aðgerð sem þurrlendið var hulið vatni flóðsins. Regnið sem kallað er „*flóðgáttir himins*“ var aðeins gagnlegt til að gefa til kynna að refsingin kom frá himnum, frá himneskum Guði. Síðar mun þessi mynd „*himnalás*“ taka á sig hið gagnstæða hlutverk blessana sem koma frá sama himneska Guði.

Þar sem Guð var skapari hefði Guð getað skapað flóðið á örskotsstundu, að vild. Hann kaus engu að síður að bregðast smám saman við þegar skapað sköpun sína. Þannig sýnir hann mannkyninu að náttúran er í hans höndum öflugt vopn, öflugt tæki sem hann notar til að bjóða fram blessun sína eða bölvun eftir því hvort hún gengur í góðu eða illu.

1Mós.8:3: „*Vötnin hurfu af jörðinni, hverfa og burt, og vötnin minnkaði að hundrað og fimmtíu dögum liðnum.*“

Eftir 40 daga og 40 nætur af stanslausri rigningu og síðan 150 daga stöðugleika við hæsta vatnsborð hefst samdrátturinn. Hægt og rólega lækkar yfirborð sjávarhylsins en það lækkar ekki eins djúpt og fyrir flóðið.

1Mós.8:4: „*Í sjöunda mánuðinum, á sautjándaga degi mánaðarins, hvíldi örkin á Araratsfjöllum.*“

Að fimm mánuðum liðnum, fram á daginn, „*sýtjándaga hins sjöunda mánaðar*“, hættir örkin að fljóta. Það hvílir á hæsta fjalli Ararat. Þessi tala „sýtján“ staðfestir lok dómsaðgerðar guðdóms. Af þessari skýringu virðist að örkin hafi ekki flutt langt frá svæðinu þar sem Nói og sonum hans byggðu hana í flóðinu. Og Guð vildi að þessi sönnun fyrir flóðinu yrði sýnileg allt til enda veraldar, á þessum sama tindi Araratfjalls sem rússnesk og tyrknesk yfirvöld hafa bannað að komast að til. En á þeim tíma sem hann valdi, vildi Guð taka loftmyndir sem staðfestu tilvist hluta af örkinni sem var fastur í ísnum og snjónum. Í dag gæti gervihnattaathugun á áhrifaríkan hátt staðfest þessa viðveru. En jarðnesk yfirvöld leitast ekki einmitt við að vegsama skaparann Guð; þeir haga sér eins og óvinir gagnvart honum, og í öllu réttlæti endurgjaldar Guð þeim, með því að ráðast á þá með faraldri og hryðjuverkaárásum.

1. Mós.8:5: „*Vötnin héldu áfram að minnka allt til tíunda mánaðarins. Í tíunda mánuðinum, á fyrsta degi mánaðarins, birtust tindar fjallanna*“

Minnkun vatns er takmörkuð vegna þess að eftir flóðið verður vatnsborðið hærra en í fordjúpu jörðinni. Fornir dalir verða áfram á kafi og taka á sig ásýnd núverandi innhafs eins og Miðjarðarhafs, Kaspíahafsins, Rauðahafsins, Svartahafsins o.s.frv.

1Mós.8:6: „*Að fjörutíu dögum liðnum, opnaði Nói gluggann sem hann hafði gert á örkina.*“

Eftir 150 daga stöðugleika og 40 daga bið, í fyrsta skipti, opnar Nói litla gluggann. Smæð hans, ein alin eða 55 cm, var réttlæt看anleg þar sem eina notkun hans var að sleppa fuglum sem gætu þannig sloppið úr örk lífsins.

1Mós.8:7: „*Hann slepti hrafninum, og hann gekk út og sneri aftur, uns vötnin þornuðu á jörðinni.*“

Uppgötvun þurru jarðar er framkölluð í samræmi við röð „ *myrkurs og ljóss* “ eða „ *nótt og dagur* “ í upphafi sköpunar. Einnig er fyrsti uppgötvandi sendur hinn **óhreiði** „ *hrafn* “ , með fjaðrinum „ **svörtum** “ eins og „ *nótt* “ . Hann starfar frjállega sjálfstæður gagnvart Nóa, Guðs útvalda. Það táknar því dökk trúarbrögð sem munu virkjast án nokkurs sambands við Guð.

Á nákvæmari hátt táknar það holdlega Ísrael gamla sáttmálans, sem Guð sendi spámenn sína til margsinnis, eins og komu og fara hrafnins, til að reyna að bjarga þjóð sinni frá syndariðkun. Eins og „ *hrafninn* “ hélt þessi Ísrael, sem Guð hafnaði að lokum, sögu sinni **aðskilinn** frá honum.

1Mós.8:8: „ *Hann sleppti dúfunni líka til þess að sjá hvort vatnið hefði minnkað af yfirborði jarðar .* “

Í sömu röð er **hreina** „ *dúfan* “ , með „ **hvítan** “ fjaðrn eins og snjó, send til könnunar. Það er sett undir merki „ *dagur og ljós* “ . Sem slík spáir hún nýja sáttmálann sem byggir á blóði sem Jesús Kristur úthelli.

1Mós.8:9: „ *En dúfan fann engan stað til að setja il sína og sneri aftur til hans í örkinu, því að vatn var á allri jörðinni. Hann rétti út höndina, tók hana og fór með hana í örkinu með sér .* “

Ólíkt óháða svarta „ *hrafninum* “ er hvíta „ *dúfan* “ í nánú sambandi við Nóa sem réttir „ *hönd sína til að taka hana og koma með hana inn í örkinu* “ með sér. Það er mynd af bandinu sem tengir hinn útvalda við Guð himinsins. „ *Dúfan* “ mun einn daginn lenda á Jesú Kristi þegar hann birtist fyrir Jóhannesi skírara til að láta skírast af honum.

Ég legg til að þú berir saman þessar tvær biblíutilvitnanir; þessi í þessu versi: " *En dúfan fann engan stað til að hvíla iljar sínar* " með þessu versi úr Mat.8:20: " *Jesús svaraði honum: Refir hafa hylir og fuglar himinsins hreiður; en Mannssonurinn hefur ekki hvar hann á að leggja höfuð sitt* “; og þessi vers úr Jóhannesi 1:5 og 11, þar sem hann talar um Krist, holdgerving hins guðlega „ *ljóss* “ *lífsins* , segir: „ *Ljósið skín í myrkrinu og myrkrið hefur ekki tekið við því ... / ...Hún kom til þjóðar sinnar, og þjóðar hennar tók ekki á móti henni .* “ Rétt eins og „ *dúfan* “ sneri aftur til Nóa með því að leyfa sér að vera tekin af sér, í „ *hönd sinni* “ , upprisinn, steig lausnarinn Jesús Kristur upp til himna í átt að guddómi sínum sem himneskum föður, eftir að hafa skilið boðskapinn eftir sig á jörðu. um endurlausn útvöldu hans, fagnaðarerindið hans sem kallast „ *Eilíft fagnaðarerindi* “ í Op.14:6. Og í Opinb. 1:20: Hann mun halda þeim „ *í hendi sinni* “ á „ *tímabilunum sjö* “ sem „ *kirkjurnar sjö* “ spáðu fyrir um, þar sem hann lætur þær taka hlutdeild í guðlegri helgun „ *ljósi* “ sínu, myndað af „ *kertastjakunum sjö* “ .

1Mós.8:10: „ *Og hann beið sjö daga í viðbót og leysti dúfuna aftur úr örkinni .* “

Þessi tvöfalda áminning um „ *dagana sjö* “ kennir okkur að fyrir Nóa, eins og fyrir okkur í dag, var lífið stofnað og skipað af Guði á einingu vikunnar „ *sjö daga* “ , einnig táknæna einingu „ *sjö þúsund* “ ára . af hans mikla sparnaðarverkefni. Þessi krafa um að nefna þessa tölu „ *sjö* “ gerir okkur kleift að skilja mikilvægi þess sem Guð gefur henni; sem mun réttlæta að djöfullinn ráðist á hann þar til hann kemur aftur í dýrð Krists sem mun binda enda á jarðnesk yfirráð hans.

1Mós.8:11: “ *Dúfan sneri aftur til hans um kvöldið. og sjá, rífið olíublað var í goggi þess. Þannig að Nói vissi að vatnið hafði minnkað af jörðinni .* ”

Eftir langa tíma „ *myrkurs* “, sem boðað er með orðinu „ *kvöld* “, mun vonin um hjálpræði og gleði frelsunar frá synd koma undir mynd „ *ólífutrésins* “, í röð hins gamla og síðan nýja bandalagsins. Rétt eins og Nói vissi í gegnum „ *olíulauf* “ að jörðin sem vonast var eftir og væntanleg væri tilbúin að taka á móti honum, munu „ *synir Guðs* “ læra og skilja að himnaríki hefur verið opnað fyrir þeim af **sendimanni himnaríki** Jesús Kristur.

Þetta „ *olíulauf* “ bar Nóa vitni um að spírur og vöxtur trjáa væri að verða möguleg aftur.

1Mós.8:12: “ *Og hann beið sjö daga í viðbót. og hann slepti dúfunni. En hún kom aldrei aftur til hans .* ”

Þetta merki var afgerandi, því það sannaði að „ *dúfan* “ hafði valið að dvelja í náttúrunni sem bauð henni aftur mat.

Rétt eins og „ *dúfan* “ hverfur eftir að hafa flutt vonarboðskap sinn, eftir að hafa gefið líf sitt á jörðu til að frelsa sína útvöldu, mun Jesús Kristur, „ *friðarhöfðinginn* “, yfirgefa jörðina og lærisveina sína og skilja þá eftir frjálsa og sjálfstæða. að leiða líf þeirra þar til hann endurkomu glæsilega.

1Mós.8:13: “ *Á sexhundrað og fyrsta árinu, í fyrsta mánuðinum, á fyrsta degi mánaðarins, þornaði vötnin á jörðinni. Nói tók hlífina af örkinni og leit, og sjá, yfirborð jarðar var þurrkað .* ”

Þurrkun jarðar er enn að hluta en lofar góðu, svo Nói byrjar að opna þakið á örkinni til að horfa á ytra byrði örkina og vitandi að hún hefur strandað á tindi Araratfjalls, teygði sýn hans mjög langt og mjög langt. víða yfir sjóndeildarhringnum. Í flóðaupplifuninni tekur örkin á sig mynd af útungunareggi. Þegar það klekjast brýtur unginn sjálfur skelina sem hann var lokaður í. Nói gerir slíkt hið sama; hann „ *fjarlægir hlífina af örkinni* “ sem mun ekki lengur nýtast til að verja hana fyrir úrhellisrigningu. Taktu eftir því að Guð kemur ekki til að opna hurðina á örkinni sem hann hafði sjálfur lokað; þetta þýðir að hann efast ekki um eða breytir ekki viðmiði dómgreindar sinnar gagnvart jarðneskum uppreisnarmönnum sem dyr til hjálpræðis og himins verða alltaf lokaðar.

Mós.8:14: „ *Í öðrum mánuðinum, á tuttugasta og sjöunda degi mánaðarins, var jörðin þurr .* “

Jörðin verður byggileg á ný eftir algera innilokun í örkinni í 377 daga frá því að farið var um borð og hurðinni var lokað af Guði.

1Mós.8:15: “ *Þá talaði Guð við Nóa og sagði: “* ”

1Mós.8:16: “ *Gakkið út úr örkinni, þú og kona þín, synir þínir og sonakonur þínar með þér .* ”

Það er aftur Guð sem gefur merki um útgöngu „ *örkarinnar* “, hann sem hafði lokað einu „ *dyrinum* “ fyrir íbúa hennar fyrir flóðið.

1Mós.8:17: „ *Leið með yður allar lifandi skepnur af öllu holdi, sem hjá yður eru, bæði fugla og nautgripi og allt skriðkvikindi, sem skriður á jörðinni, verið frjósöm og margfaldast á jörðinni .* ”

Atriðið líkist því sem er á fimmta degi sköpunarvikunnar, en ekki er um nýja sköpun að ræða, því eftir flóðið er endurbyggð jarðar þáttur í verkefningu sem spáð var fyrir fyrstu 6000 ár jarðsögunnar. . Guð vildi að þessi áfangi væri

hræðilegur og letjandi. Hann gaf mannkyninu banvæna sönnun fyrir áhrifum hins guðlega dóms síns. Sönnun sem verður rifjuð upp í 2. Pétursbréfi 3:5 til 8: „*Þeir vilja í raun hunsa að himnarnir hafi einu sinni verið til fyrir orð Guðs, eins og jörð tekin úr vatni og mynduð með vatni, og af þessu fórst heimur þess tíma, kafaður í vatni, en með sama orði er himinn og jörð nú til halds og trausts og varðveitt til elds, fyrir dómsdag og glötun óguðlegra manna. En það er eitt, elskaðir, sem þér megið ekki vera ókunnugt um, að hjá Drottni er einn dagur sem þúsund ár og þúsund ár eins og einn dagur.*” Eldflóðið sem spáð er mun verða náð í lok sjöunda aldar í tilefni síðasta dóms, með því að opna logandi uppsprettur neðanjarðar kviku sem munu þekja allt yfirborð jarðar. Þetta „*elddjörn*“, sem vitnað er í Op.20:14-15, mun eyða yfirborði jarðar með ótrúum uppreisnargjörnum íbúum hennar sem og verkum þeirra sem þeir vildu njóta forréttinda með því að fyrirlíta sýndan kærleika Guðs. Og þetta sjöunda árþúsund var spáð á sjöunda degi vikunnar, þetta samkvæmt skilgreiningunni „*einn dagur er eins og þúsund ár og þúsund ár eru eins og einn dagur*”.

1Mós.8:18: „*Og Nói gekk út ásamt sonum sínum, konu sinni og sonakonum.*“

Þegar búið er að sleppa dýrunum koma fulltrúar hins nýja mannkyns aftur út úr örkinni. Þeir finna birtu sólarinnar og hið víðfeðma og nánast ótakmarkaða rými sem náttúran býður þeim, eftir 377 daga og nætur innilokunar í þröngu og dimmu lokuðu rými.

1Mós.8:19: „*Úr örkinni komu öll dýr, skriðkvikindi, sérhver fugl, allt sem hrærist á jörðinni, eftir tegundum þeirra.*“

Útgangur örkarinnar spáir inngöngu hinna útvöldu í himnaríki en aðeins þeir sem eru dæmdir hreinir af Guði munu koma inn. Á tímum Nóa er þetta ekki enn raunin, þar sem hreinir og óhreinir munu búa saman, á sömu jörðu, berjast hvert við annað allt til enda veraldar.

1M.8:20: „*Nói reisti JaHWéH altari; Hann tók af öllum hreinum skepnum og öllum hreinum fuglum og fórnaði brennifórnum á altarinu.*“

Brennifórni er athöfn þar sem hinn útvaldi Nói sýnir Guði þakklæti sitt. Dauði saklauss fórnarlamb, í þessu tilfelli dýrs, minnir skaparann Guð á með hvaða hætti hann, í Jesú Kristi, mun koma til að endurleysa sálir útvöldu sinna. Hrein dýr eru þess verðug að ímynda sér fórn Krists sem mun fela í sér fullkominn hreinleika í allri sál sinni, líkama og anda.

1Mós.8:21: „*Drottinn fann ljúfan ilm, og JaHWéH sagði í hjarta hans: Ég mun ekki frammar bölvu jörðinni mannsins vegna, því að hugsanir í hjarta mannsins eru vondar frá upphafi. og ég mun ekki frammar slá allt sem lifir, eins og ég hefði gjört.*“

Brennifórni sem Nói færir er ósvikin athöfn trúar og hlýðinnar trúar. Vegna þess að ef hann færir Guði fórn, er það sem svar við fórnarathöfn sem hann fyrirskipaði honum, löngu áður en hann kenndi Hebreum sem komu frá Egyptalandi. Orðatiltækið „*þægilega lykt*“ snertir ekki hið guðlega lyktarskyn heldur guðlegan anda þess sem metur bæði hlýðni trúföstu útvöldu þess og þá spádómlegu sýn sem þessi sið gefur samúðarfórn sinni í framtíðinni, í Jesú Kristi.

Fram að síðasta dómi verður ekki meira eyðileggjandi flóð. Reynslan hefur nýlega sýnt að maðurinn er náttúrulega og arfgenginn „*vondur*“ í holdinu, eins

og Jesús sagði um postula sína í Matt.7:11: „*Ef þú ert óguðlegur eins og þú ert, þá veistu hvernig á að gefa börnum þínum góðar gjafir. , hversu miklu fremur mun faðir yðar, sem er á himnum, gefa þeim góðar gjafir, sem biðja hann . Guð verður því að temja þetta „vonda“ „dýr“, skoðun Páls í 1.Kor.2:14, og með því að sýna í Jesú Kristi kraft kærleika hans til þeirra, munu sumir þeirra sem kallaðir eru „vondir“ verða hinir útvöldu, trúir og hlýðnir menn.*

Mós.8:22: „*Svo lengi sem jörðin varir, mun ekki linna sáning og uppskera, kuldi og hiti, sumar og vetur, dagur og nótt .“*

Þessum áttunda kafla lýkur með áminningu um víxl algerra andstæðna sem stjórná skilyrðum jarðnesks lífs frá fyrsta degi sköpunarinnar þar sem Guð opinberaði með skipun sinni „nótt og dag“ jarðneska baráttuna milli „myrksins“ og „ljósið“ sem sigrar að lokum í gegnum Jesú Krist. Í þessu versli telur hann upp þessar öfgafullu skipti sem stafa af því að syndin sjálf er afleiðing af frjálsum vali sem gefið er þessum himnesku og jarðnesku verum sem eru þannig frjálsar að elska og þjóna honum eða hafna honum að því marki að hata hann. . . En afleiðing þessa frelsis verður líf fyrir flokksmenn góðs og dauða og tortúmingu fyrir þá illa, eins og flóðið hefur nýlega sýnt fram á.

Viðfangsefnið sem vitnað er í bera öll andlegan boðskap:

„*Sáningin og uppskeran*“: benda til upphafs boðunarboðunar og endaloka heimsins; myndir sem Jesús Kristur tók upp í dæmisögum sínum, einkum í Matt.13:37 til 39: „*Hann svaraði: Sá sem sáir góðu sæði er Mannssonurinn; völlumurinn er heimurinn; hið góða sæði eru synir ríkisins; illgresið eru synir hins vonða; óvinurinn sem sáði því er djöfullinn; uppskeran er heimsendir ; uppskerumennirnir eru englarnir .“*

„*Kuldi og hiti*“: „*hiti*“ er vitnað í Op.7:16: „*Þeir skulu ekki hungra frammar né þyrsta frammar, né sólin skal slá þá né nokkur hiti*“. En þvert á móti, „*kuldinn*“ er líka afleiðing af bölvun syndarinnar.

„*Sumar og vetur*“: þetta eru öfgarnar tvær, báðar jafn óþægilegar og hinar í óhófi sínu.

„*Dagurinn og nóttin*“: Guð vitnar í þá í þeirri röð sem maðurinn gefur honum, því að í verkefni hans, í Kristi, kemur tími dagsins, sá tími sem kallar á að ganga inn í náð hans, en eftir þennan tíma kemur „*Dagurinn og nóttin*“. *nóttina þegar enginn getur unnið*“ samkvæmt Jóhannesi 9:4, það er að breyta örlögum sínum vegna þess að það er endanlega fastsett fyrir líf eða dauða frá lokum náðartímans.

Fyrsta Mósebók 9

Aðskilnaður frá normi lífsins

1Mós.9:1: „*Og Guð blessaði Nóa og sonu hans og sagði við þá: Verið frjósöm, margfaldist og uppfyllið jörðina. »*

Þetta mun vera fyrsta hlutverkið sem Guð gefur lifandi verum sem valdar eru og frelsaðar með örkinni sem mennirnir byggðu: Nói og synir hans þrír.

1. Mós.9:2: “ Þú munt verða öllum dýrum jarðar og öllum fuglum loftisins og öllum skepnum sem hrærast á jörðinni og öllum fiskum hafsins ótta og skelfingar. í þínar hendur .”

Dýralífið á manningnum að þakka að lifa af og þess vegna mun maðurinn geta drottnað yfir dýrunum enn frekar en fyrir flóðið. Nema þegar dýr missir stjórn sína vegna ótta eða ertingar, að jafnaði eru öll dýr hrædd við manninn og reyna að flýja frá honum þegar þau hitta hann.

1Mós.9:3: „ **Allt sem hrærist og hefur líf mun verða þér fæða : allt þetta mun ég gefa þér sem grænt gras .“**

Þessi breyting á mataræði á sér nokkrar réttlætningar. Án þess að leggja of mikla áherslu á röðina sem kynnt er, í fyrsta lagi, vitna ég í tafarlausa fjarveru jurtafæðu sem kláraðist í flóðinu og jörðin sem er þakin saltvatni sem verður að hluta til dauðhreinsuð mun aðeins smám saman endurheimta fulla og fullkomna frjósemi og framleiðni. Ennfremur mun stofnun hebresku fórnarsíðanna krefjast þess, á sínum tíma, neyslu á holdi fórnarlambins sem fórnað var í spádómlegri sýn um heilaga kvöldmáltíðina þar sem brauðið verður borðað sem tákn um líkama Jesú Krists, og safaprúgurnar drukknar sem tákn um blóð hans. Þriðja ástæðan, sem er ótæk, en ekki síður sönn, er sú að Guð vill stytta líf mannsins; og neysla holdsins, sem spillir sjálfum sér og færir inn í mannlíkamann lífeyðandi þætti, verður grundvöllur árangurs þrá og ákvörðunar manns. Aðeins reynsla af grænmetis- eða veganfæði veitir persónulega staðfestingu. Til að styrkja þessa hugsun, hafðu í huga að Guð bannar ekki mönnum að neyta **óhreinra dýra** , jafnvel þó þau séu skaðleg heilsu hans.

1. Mós.9:4: „ **Einnig skalt þú ekki eta hold með sál þess, með blóði þess .“**

Þetta bann mun halda gildi sínu í gamla sáttmálanum samkvæmt 3. Mós.17:10-11: „ **Ef einhver af Ísraelsætt eða útlendingum, sem dvelja á meðal þeirra, borðar hvers kyns blóð , mun ég snúa andliti mínu gegn þeim sem etur. blóð, og ég mun uppræta hann úr hópi fólks hans .** ” og í fréttum, samkvæmt Postulasöggunni 15:19 til 21: " **Þess vegna er ég þeirrar skoðunar að við búum ekki til erfíðleika fyrir þá af heidingjunum sem snúa sér til Guðs, heldur að við skrifum þeim Fordastu frá óhreinleika skurðgoða, af saurlifnaði, af kyrktu hlutum og af blóði . Því að í margar kynslóðir hefur Móse haft fólk í hverri borg sem prédikar hann, þar sem lesið er á hverjum hvíldardegi í samkundunum .** ”

Guð kallar „ sál “ alla veruna sem samanstandur af holdi og anda sem er algjörlega háður holdinu. Í þessu holdi er hreyfilíffærið heilinn sem kemur frá blóðinu sjálfu sem er hreinsað með hverjum andardrætti með súrefninu sem lungun sogið inn. Í lifandi ástandi býr heilinn til rafboðin sem mynda hugsun og minni og hann stjórnar starfsemi allra hinna holdlegu líffæra sem mynda líkamann. Hlutverk „blóðs“, sem þar að auki er, af erfðamenginu, einstakt fyrir hverja lifandi sál, má ekki neyta af heilsufarsástæðum, vegna þess að það ber með sér úrgang og óhreinindi sem skapast um allan líkamann, og af andlegum ástæðum. Guð hefur á algeran hátt, fyrir trúarkenningu sína, áskilið meginregluna um að drekka blóð Krists, en aðeins í táknrænu formi vínberjasafans. Ef lífið er í blóðinu er sá sem drekkur blóð Krists endurreistur í hans heilögu og fullkomnu eðli, samkvæmt hinni raunverulegu meginreglu sem segir að líkaminn sé gerður úr því sem hann nærir.

1Mós.9:5: „ Vitið líka þetta, ég mun krefjast blóðs sálna yðar, ég mun krefjast þess af sérhverju dýri. og ég mun krefjast sálar mannsins af manni, af manni sem er bróðir hans .”

Lífið er það mikilvægasta fyrir skaparans Guð sem skapaði það. Við verðum að hlusta á hann til að átta okkur á hneykslan sem glæpurinn veldur í garð hans, raunverulegs eiganda lífsins sem tekið er. Sem slíkur er hann sá eini sem getur lögfest skipunina um að taka líf. Í fyrri versinu gaf Guð mannum heimild til að taka dýralíf til að gera það að fæðu, en hér er um glæpi að ræða, morð sem bindur endanlega enda á mannlíf. Þetta fjarlægga líf mun ekki lengur hafa tækifæri til að nálgast Guð, né verða vitni að breyttri hegðun ef það hafði ekki fram að því verið í samræmi við hjálpræði hans. Hér leggur Guð grunninn að hefndarlögmálinu, "auga fyrir auga, tönn fyrir tönn og líf fyrir líf." Dýrið mun borga fyrir morð á manni með eigin dauða og maðurinn í Kain-stíl verður drepinn ef hann drepur eigin blóð „ **bróður “ af Abel gerðinni.**

1. Mós.9:6: „ Ef einhver úthellir manns blóði, mun blóð hans úthellt verða af manni. Því að Guð skapaði manninn í sinni mynd .”

Guð leitast ekki við að fjölga dauðsföllum vegna þess að þvert á móti, með því að heimila líflátan morðingja, treystir hann á fælingarmátt og að vegna áhættunnar sem stofnað er til læri flestir að stjórna hegðun sinni árásgirni, svo sem ekki að verða morðingi, aftur á móti verðugt dauða.

Aðeins sá sem er líflegur af raunverulegri og ósvikinni trú getur gert sér grein fyrir hvað „ Guð skapaði manninn í sinni mynd “ þýðir. Sérstaklega þegar mannkynið verður voðalegt og viðurstyggilegt eins og er í dag í hinum vestræna heimi og alls staðar á jörðinni tælt af vísindalegri þekkingu.

Mós.9:7: „ Og ver þú frjósamur og margfaldast, breiðið út á jörðina og margfaldast á henni .“

Guð vill virkilega þessa margföldun, og af góðri ástæðu er fjöldi útvöldu svo lítill, jafnvel miðað við hina kölluðu sem falla á leiðinni, að því fleiri sem verur hans eru, því fleiri meðal þeirra mun hann geta að finna og velja útvöldu sína; vegna þess að samkvæmt þeirri nákvæmni sem fram kemur í Dan.7:9 er hlutfallið ein milljón valin fyrir tíu milljarða kallaða, eða 1 fyrir 10.000.

Mós.9:8: “ Guð talaði aftur til Nóa og sona hans með honum og sagði: “

Guð ávarpar karlmennina fjóra vegna þess að með því að drottna yfir karlkyns fulltrúa mannkyns verða þeir gerðir ábyrgir fyrir því sem þeir hafa leyft að gera af konum og börnum sem eru settar undir vald þeirra. Yfirráð er merki um traust sem Guð býður mönnum en það gerir þá algjörlega ábyrga fyrir augliti hans og dómi.

1M.9:9: „ Sjá, ég gjöri sáttmála minn við þig og við niðja þína eftir þig. »

Það er mikilvægt fyrir okkur í dag að átta okkur á því að við erum það „ næði “ sem Guð hefur stofnað „ sáttmála “ sinn við. Líf nútímans og aðlaðandi uppfinningar þess breyta engu um uppruna okkar mannsins. Við erum erfingjar hins nýja upphafs sem Guð gaf mannkyninu eftir hræðilega flóðið. Sáttmálinn sem gerður var við Nóa og þrjá syni hans er sérstakur. Það skuldbindur Guð til að eyða ekki lengur öllu mannkyninu með vatninu í flóðinu. Eftir það mun koma bandalagið sem Guð mun koma á með Abraham, sem mun rætast í tveimur samfelldum þáttum þess sem beinist, bókstaflega í tíma og andlega, að

endurlausnarþjónustu Jesú Krists. Þetta bandalag verður í grundvallaratriðum einstaklingsbundið eins og staða hjálpræðisins sem um er að ræða. Á þeim 16 öldum sem verða á undan fyrstu komu hans mun Guð opinbera hjálpræðisáætlun sína með trúarathöfnum sem hebresku þjóðinni var skipað. Síðan, eftir framkvæmd þessarar áætlunar, sem opinberuð var í öllu sínu ljósi, í Jesú Kristi, í um það bil 16 aldir til viðbótar mun óheilindi taka við af trúmennsku og í 1260 ár mun myrkasta myrkrið ríkja undir merkjum Rómverja páfa. Frá árinu 1170, þegar Peter Valdo gat á ný iðkað hina hreinu og trúföstu kristnu trú með haldningu hins sanna hvíldardagsins, voru minna upplýstir kjörnir embættismenn, á eftir honum, valdir í starfi siðbótarstarfsins sem tóku þátt en ekki lokið. Það var líka aðeins frá 1843 sem Guð gat fundið trúa útvöldu meðal frumkvöðla aðventismans með tvöföldu trúarprófi. En það var enn of snemmt fyrir þá að skilja til hlítar leyndardómana sem birtust í spádómum hans. Tákn bandalagsins við Guð er alltaf að koma og taka á móti ljósi hans, þess vegna er verkið sem ég skrifa í hans nafni, til að upplýsa útvöldu hans, sem „vitnisburður um Jesú“, hans síðasta mynd, merki þess að bandalag hans sé mjög raunverulegt og staðfest.

1. Mós.9:10: „*með öllum lifandi verum sem hjá þér eru, bæði fuglum og nautgripum og öllum dýrum jarðarinnar, hvort sem er með öllum þeim sem komu út úr örkinni eða öllum dýrum jarðarinnar.*“

Bandalagið sem Guð hefur lagt fram varðar líka dýr, allt sem lifir og mun fjölga sér á jörðinni.

Mós.9:11: „*Ég gjöri sáttmála minn við yður: Ekkert hold skal frammar tortímast af vatninu í flóðinu, né heldur skal frammar koma flóð til að tortíma jörðinni.*“

Lexían sem flóðið gefur verður að vera einstök. Guð mun nú fara í nána baráttu vegna þess að markmið hans er að sigra hjörtu útvöldu sinna.

1Mós.9:12: „*Og Guð sagði: Þetta er tákn sáttmálans, sem ég gjöri milli mín og þín, og allra lifandi skepna, sem með þér eru, frá kyni til kyns.*“

Þetta tákn sem Guð gefur varðar allt sem lifir, hreint og óhreint. Það er ekki enn merki þess að tilheyra persónu hans, sem sjöunda dags hvíldardagurinn verður. Þetta merki minnir lifandi verur á þá skuldbindingu sem hann gerði aldrei aftur að eyða þeim með vatni flóðsins; það eru takmörk þess.

Mós.9:13: „*Ég setti boga minn í skýin, og hann mun vera tákn sáttmálans milli mín og jarðar.*“

Vísindin munu útskýra líkamlega orsök tilvistar regnbogans. Það er sundurliðun á ljóssviði sólarljóss sem fellur á þunn lög af vatni eða miklum raka. Allir hafa tekið eftir því að regnboginn birtist þegar það rignir og sólin varpar ljósgeislum sínum. Staðreyndin er samt sú að rigningin minnir á flóðið og sólarljósið er ímynd hins merkilega, gagnlega og róandi ljóss Guðs.

1. Mós.9:14: „*Þegar ég safna skýjum yfir jörðu, mun boginn birtast í skýjunum.*»

Ský voru því fundin upp af Guði til að skapa rigningu aðeins eftir flóðið og á sama tíma og meginreglan um regnbogann. Hins vegar, á okkar viðurstyggilegu tímum, hafa óguðlegir menn og konur afbakað og saurgað þetta viðfangsefni regnbogans með því að taka upp þetta tákn hins guðlega bandalags til að gera það að skammstöfun og merki samkomu kynferðislegra perverta. Guð hlýtur að finna

í þessu góða ástæðu til að koma höggi á þetta viðbjóðslega og vanvirðulega mannkyni gagnvart honum og mannkyninu. Síðustu merki reiði hans munu brátt birtast, brennandi eins og eldur og eyðileggjandi eins og dauði.

1Mós.9:15: „ *Og ég mun minnst sáttmála míns milli mín og yðar og allra lifandi skepna af öllu holdi, og vötnin skulu ekki frammar verða að flóði til að tortíma öllu holdi.* “

Þegar ég les þessi góðvildarorð, sem koma frá munni Guðs, mæli ég þversögnina með því að hugsa um þau orð sem hann getur sagt í dag vegna ranglætis mannsins sem hefur náð stigi fortíðarmannanna.

Guð mun varðveita orð sitt, það verður ekki lengur vatnsflóð, en fyrir alla uppreisnarmenn er eldflóð geymt fyrir dómisdaginn; sem Pétur postuli minnti okkur á í 2. Pétursbréfi 3:7. En fyrir þennan síðasta dóm, og fyrir endurkomu Krists, mun kjarnorkueldurinn í þriðju heimsstyrjöldinni eða „6. ^{lúðurinn}“ í Opb.9:13 til 21 koma, í formi margfaldra og óheillvænlegra banvænna „sveppa“. , taka burt athvarf misréttis sem stórborgir, höfuðborgir eða ekki, plánetunnar Jörð eru orðnar.

1. Mós.9:16: “ *Boginn mun vera í skýinu. og ég mun líta á það til að minnst hins eilífa sáttmála milli Guðs og allra lifandi skepna, alls holds sem er á jörðu.* “

Sá tími er fjarri okkur og hann gæti skilið eftir hina nýju fulltrúa mannkynsins með mikla von um að fordast mistökin sem framín voru af fortíðarmönnum. En í dag er von ekki lengur leyfð vegna þess að ávöxtur fordæludýranna birtist alls staðar á meðal okkar.

1Mós.9:17: „ *Og Guð sagði við Nóa: Þetta er tákn sáttmálans, sem ég gjöri á milli mín og alls holds, sem er á jörðinni.* “

Guð leggur áherslu á eðli þessa sáttmála sem er gerður með „öllu holdi“. Þetta er bandalag sem mun alltaf varða mannkynið í sameiginlegum skilningi.

1M.9:18: “ *Synir Nóa, sem komu út úr örkinni, voru Sem, Kam og Jafet. Kam var faðir Kanaans.* ”

Okkur er veitt skýring: „ *Kam var faðir Kanaans* “. Mundu að Nói og synir hans eru allir risar sem voru áfram á stærð við fordíluvarnir. Þannig munu risarnir halda áfram að fjölga sér, einkum í landinu "Kanaan", þar sem Hebrear sem yfirgefa Egyptaland munu uppgötva þá til ógæfu, þar sem óttinn sem stafar af stærð þeirra mun dæma þá til að reika í 40 ár í eyðimörkinni og deyja þar.

Mós.9:19: „ *Þetta eru þrír synir Nóa og niðjar þeirra byggðu alla jörðina.* “

Athugaðu að upphaflega höfðu fordælumenn allir einn mann fyrir uppruna sinn: Adam. Hið nýja líf eftir diluvia byggir á þremur mönnum, Sem, Cham og Japhet. Þjóðir afkomenda þeirra verða því **aðskildar og sundraðar** . Hver nýfæðing verður tengd ættföður sínum, Sem, Kam eða Jafet. Andi sundrunarinnar mun treysta á þennan ólíka uppruna til að stilla mönnum sem eru tengdir forfeðrum sínum upp á móti hver öðrum.

Mós.9:20: „ *Nói tók að yrkja landið og plantaði vínvið.* “

Þessi starfsemi, allt í allt, innan eðlilegra skilyrða, mun engu að síður hafa alvarlegar afleiðingar. Vegna þess að í lok ræktunar sinnar uppsker Nói vínberin og pressaður safinn hefur oxast og drakk áfengi.

1Mós.9:21: “ *Hann drakk vín og varð drukkinn og afhjúpaði sig í miðju tjaldi sínu.* »

Með því að missa stjórn á gjörðum sínum telur Noé sig vera einn, hann afhjúpar sjálfan sig og klæðir sig algjörlega.

1. Mós.9:22: „*Ham, faðir Kanaans, sá blygðan föður síns og sagði honum bræðrum sínum tveimur fyrir utan.* »

Á þeim tíma var mannhugurinn enn mjög viðkvæmur fyrir þessari nekt sem syndugur Adam uppgötvaði. Og Cham, skemmtilegur og örugglega svolítið hæðinn, hefur þá slæmu hugmynd að tilkynna sjónræna upplifun sína til bræðra sinna.

1Mós.9:23: “ *Þá tóku Sem og Jafet möttulinn og lögðu hann á herðar sér og gengu aftur á bak og huldu blygðan föður síns. Þegar andlit þeirra sneru frá, sáú þeir ekki blygðan föður síns .* ”

Með öllum nauðsynlegum varúðarráðstöfunum huldu bræðurnir tveir nakið líkama föður síns.

1M.9:24: „ *Þegar Nói vaknaði af víni sínu, heyrði hann hvað yngri sonur hans hafði gjört honum .* “

Þess vegna urðu bræðurnir tveir að kenna honum. Og þessi fordæming mun æsa Nóa sem telur að heiður hans sem föður sé brotinn. Hann hafði ekki drukkið áfengi af sjálfsdáðum og hafði orðið fyrir náttúrulegum viðbrögðum frá þrúgusafa sem oxast með tímanum og sykur hans breytist í áfengi.

Mós.9:25: “ *Og hann sagði: Bölvaður sé Kanaan! Láttu hann vera þræll þræla bræðra sinna!* »

Reyndar þjónar þessi reynsla aðeins sem ásökun fyrir skaparann Guð til að spá um afkomendur sona Nóa. Því að Kanaan sjálfur hafði ekkert með framkomu Kams föður síns að gera. hann var því saklaus af sök sinni. Og Nói bölvaði honum, sem ekkert hafði gert. Hið staðfesta ástand byrjar að opinbera okkur meginreglu um dóm Guðs sem birtist í öðru af tíu boðorðum hans sem lesið er í 2M.20:5: „*Þú skalt ekki beygja þig fyrir þeim og ekki þjóna þeim. Því að ég, Drottinn Guð þinn, er vandlátur Guð, sem vitja misgjörða feðranna á börnunum í þriðja og fjórða lið þeirra sem hata mig .*” Í þessu augljósa óréttlæti felst öll speki Guðs. Vegna þess að hugsaðu um það, tengsl sonar og föður eru eðlileg og sonurinn mun alltaf taka málstað föður síns þegar ráðist er á hann; með sjaldgæfum undantekningum. Ef Guð slær föðurinn mun sonurinn hata hann og verja föður sinn. Með því að bölva syninum, Kanaan, refsar Nói Ham, föðurnum sem hefur áhyggjur af velgengni afkomenda hans. Og Kanaan, fyrir sitt leyti, mun bera með honum afleiðingar þess að vera sonur Kams. Hann mun því upplifa varanlega gremju gegn Nóa og sonum tveimur sem hann blessar: Sem og Jafet. Við vitum nú þegar að afkomendum Kanaans verður eytt af Guði til að bjóða Ísrael, þjóð hans lausan úr egypskri þrælkun (annar sonur Kams: Mizraim), þjóðarsvæði þeirra.

Mós.9:26: “ *Og hann sagði aftur: Lofaður sé JaHWéH, Guð Sems, og megi Kanaan vera þræll þeirra!* »

Nói spáir yfir sonum sínum áætlunina sem Guð hefur fyrir hvern þeirra. Þannig að afkomendur Kanaans verða þrælar afkomenda Sems. Cham mun stækka í átt til suðurs og byggja Afríku álfuna upp að núverandi landi Ísraels. Sem

mun stækka í átt til austurs og suðausturs og byggja núverandi arabísk múslimalönd. Frá Kaldeu, núverandi Írak, mun Abraham koma fram sem hreinn semíti. Sagan staðfestir það, Afríka Kanaans var sannarlega þræll araba sem ættaðir voru frá Sem.

1. Mós.9:27: „ *Guð framlengi eignir Jafets og láti hann búa í tjöldum Sems og Kanaan vera þræll þeirra!* »

Jafet mun stækka norður, austur og vestur. Lengi vel mun norðan ráða ríkjum í suðurhlutanum. Hin kristnu lönd norðursins munu upplifa tæknilega og vísindalega þróun sem gerir þeim kleift að arðræna arabalöndin í suðri og hneppa þjóðir Afríku í þrældóm, afkomendur Kanaans.

Mós.9:28: „ *Nói lifði eftir flóðið þrjú hundruð og fimmtíu ár.* “

Í 350 ár gat Núi borið samtímamönnum sínum vitni um flóðið og varað þá við mistökum fortíðarmanna.

1Mós.9:29: „ *Allir dagar Nóa voru níu hundruð og fimmtíu ár. svo dó hann.* “

Árið 1656, árið sem flóðið kom frá Adam, var Núi 600 ára, svo hann dó árið 2006 frá synd Adams, 950 ára gamall. Samkvæmt 1. Mós.10:25, við fæðingu " *Pelegs* ", árið 1757, var " *jörðin skipt í sundur* ", af Guði vegna reynslunnar af uppreisnarlegri uppreisn Nimrods konungs og Babelsturns hans. Skiptingin, eða **aðskilnaðurinn**, var afleiðing af mismunandi tungumálum sem Guð gaf þjóðunum svo að þær myndu **aðskiljast** og mynda ekki lengur sameinaða blokk fyrir andliti hans og vilja hans. Núi upplifði því atburðinn og var hann þá 757 ára gamall.

Þegar Núi dó var Abram þegar fæddur (árið 1948, 2052 árum fyrir dauða Jesú Krists sem staðsettur var árið 30 á algengu fölsku dagatali okkar), en hann var í Úr, í Kaldeu, fjarri Nóa sem bjó í norðri í átt að Araratfjall.

Fæddur árið 1948, þegar faðir hans Térach var 70 ára, fór Abram frá Haran, til að bregðast við skipun Guðs, 75 ára að aldri árið 2023, þ.e. 17 árum eftir dauða Nóa árið 2006. Andleg miðlun bandalagsins er þannig tryggð og framkvæmd.

100 ára, árið 2048, verður Abram faðir Ísaks. Hann dó 175 ára gamall árið 2123.

60 ára, árið 2108, varð Ísak faðir tvíburanna Esaú og Jakobs, samkvæmt 1. Mós.25:26.

Fyrsta Mósebók 10

Aðskilnaður þjóða

Þessi kafli kynnir okkur fyrir afkomendum þriggja sona Nóa. Þessi opinberun mun koma að góðum notum vegna þess að í spádómum sínum mun Guð alltaf vísa til upprunalegs heita viðkomandi svæða. Sum þessara nafna eru auðþekktanleg sem núverandi nöfn vegna þess að þau hafa haldið helstu rótum

sínum, dæmi: " *Madai* " fyrir Mede, " *Tubal* " fyrir Tobolsk, " *Meshech* " fyrir Moskvu.

1. Mós.10:1: " *Þetta eru niðjar sona Nóa, Sem, Kam og Jafet. Synir fæddust þeim eftir flóðið.* »

Synir Jafets

1Mós.10:2: " *Synir Jafets voru: Gómer, Magog, Madai, Javan, Túbal, Mesek og Tíras.* »

" *Madai* " er Media; „ *Javan* “, Grikkland; " *Túbal* ", Tobolsk, " *Meshech* ", Moskvu.

1. Mós.10:3: " *Synir Gómers: Askenas, Rífat og Tógarma.* »

1. Mós.10:4: " *Synir Javans: Elísa, Tarsis, Kittím og Dódaním.* »

„ *Tarsis* “ þýðir Tarsus; „ *Kittim* “, Kýpur.

1. Mós.10:5: „ Af þeim voru *eyjar þjóðanna byggðar eftir löndum sínum, eftir tungu sinni*, eftir ættum þeirra, eftir þjóðum sínum. »

Orðatiltækið „ *eyjar þjóðanna* “ vísar til vestrænna þjóða nútíma Evrópu og stórra útbreiðslu þeirra eins og Ameríku og Ástralíu.

Nákvæmnin „ **samkvæmt tungumáli hvers og eins** “ mun finna skýringu sína í reynslunni af Babelsturninum sem opinberuð er í 1.11.

Synir Hams

1. Mós.10:6: " *Synir Kams voru: Kús, Misraím, Pút og Kanaan.* »

Cush tilnefnir Eþíópíu; " *Mitzraim* ", Egyptaland; „ *Pút* “, Líbía; og „ *Kanaan* “, núverandi Ísrael eða Palestínu til forna.

1. Mós.10:7: " *Synir Kús: Saba, Havíla, Sabta, Raema og Sabteka. Synir Raema: Seba og Dedan.* »

1. Mós.10:8: " *Kús gat einnig Nimrod. Það var hann sem byrjaði að vera öflugur á jörðu.* »

Þessi konungur „ *Nimrod* “ mun byggja „Babelsturninn “, orsök aðskilnaðar **tungumála** Guðs sem **aðskilur** og einangrar menn í þjóðir og þjóðir samkvæmt 11. Mós.

1. Mós.10:9: " *Hann var hugrakkur veiðimaður frammi fyrir JaHWéH; þess vegna er sagt: Eins og Nimrod, hugrakkur veiðimaður frammi fyrir JaHWéH.* »

1. Mós.10:10: " *Hann ríkti fyrst yfir Babel, Erek, Akkad og Kalne í Sínearlandi.* »

„ *Babel* “ táknar Babýlon til forna; " *Accad* ", hið forna Akkadía og núverandi borg Bagdad; " *Shinear* ", Írak.

1. Mós.10:11: " *Úr því landi kom Assúr. hann reisti Níníve, Rehobot Hír, Kalak,*

„ *Assur* “ vísar til Assýríu. „ *Nineveh* “ varð það sem nú er Mosul.

1. Mós.10:12: " *og Resen milli Níníve og Kala; það er stórborgin.* »

Þessar þrjár borgir voru staðsettar í núverandi Írak í norðri og meðfram „Tiger“ ánni.

1. Mós.10:13: " *Mitzraim gat Lúdíta, Anamíta, Lehabíta, Naftúhima.*

1Mós.10:14: " *Patrúsimar, Kasluhim, sem Filistar og Kaftórar komu frá.* »

„ *Filista* “ tilnefna núverandi Palestínumenn, sem enn eru í stríði gegn Ísrael eins og í gamla bandalaginu. Þeir eru synir Egyptalands, annar sögulegur óvinur Ísraels þar til 1979 þegar Egyptar gerðu bandalag við Ísrael.

1. Mós.10:15: “ *Kanaan gat Sídon frumburð sinn og Het.* »

1. Mós.10:16: “ *og Jebúsítar, Amorítar og Girgasítar,* ”

„ *Jebus* “ táknar Jerúsalem; „ *Amorítar* “ voru fyrstu íbúar landsvæðisins sem Guð gaf Ísrael. Þrátt fyrir að þeir héldu sig í risastóra norminu, drap Guð þá og þurrkaði þá út með eitruðum háhyrningum fyrir framan fólk sitt til að losa staðinn.

1. Mós.10:17: “ *Hvítar, Arkítar, Sínítar,* ”

„ *Synd* “ vísar til Kína.

1. Mós.10:18: “ *Arvadíumenn, Semarítar, Hamatítar. Þá tvístruðust ættir Kanaaníta.* »

1Mós.10:19: “ *Landamerki Kanaaníta lágu frá Sídon, hlið Gerar, til Gasa, og frá Sódómu, Gómorru, Adma og Sebóím, allt til Lesa.* »

Þessi fornu nöfn afmarka land Ísraels vestan megin frá norðri þar sem Sídon er í suðri þar sem núverandi Gaza er enn staðsett, og austan megin frá suðri, samkvæmt stofnun Sódómu og Gómorru á staðnum. af „dauða hafinu“, norðan þar sem Sebóím er staðsettur.

1Mós.10:20: “ *Þetta eru synir Kams, eftir ættum þeirra, eftir tungum þeirra, eftir löndum þeirra, eftir þjóðum þeirra.* »

Synir Sem

1. Mós.10:21: „ *Sem, föður allra sona Hebers, og bróður Jafets eldri, fæddust líka synir.* »

1. Mós.10:22: “ *Synir Sems voru: Elam, Assúr, Arpaksad, Lúd og Aram.* »

„ *Elam* “ táknar fornpersneska fólkið í Íran í dag, sem og Aríar í Norður-Indlandi; “ *Assur* ”, Assýríu til forna í Írak í dag; „ *Lúd* “, kannski Lod í Ísrael; „ *Aram* “, Aramear í Sýrlandi.

1. Mós.10:23: “ *Synir Aram: Ús, Húl, Geter og Mash.* »

1. Mós.10:24: “ *Arpaksad gat Selak. og Selak gat Heber.* »

1Mós.10:25: “ *Heber fæddust tveir synir: annar hét Peleg, því að á hans dögum var landinu skipt og bróðir hans hét Jokthan.* »

Við finnum í þessu versni nákvæmnina: „ *því að á hans tíma var jörðin sundruð* “. Við skuldum honum möguleikann á að deita, árið 1757 eftir synd Adams, aðskilnað **tungumála** sem leiðir af tilrauninni til uppreisnargjarnrar sameiningar með því að reisa Babelsturninn. Það er því tími stjórnar Nimrods konungs.

1. Mós.10:26: “ *Jokthan gat Almódad, Selef, Hasarmavet, Jerah,* “

1. Mós.10:27: „ *Hadoram, Úzal, Diklah,* “

1. Mós.10:28: „ *Obal, Abímael, Saba,* “

1. Mós.10:29: “ *Ofír, Havíla og Jóbab. Allir þessir voru synir Jóktans.* »

1. Mós.10:30: “ *Þeir bjuggu frá Mesa, á hlið Sefar, allt að fjallinu fyrir austan.* »

1Mós.10:31: “ *Þetta eru synir Sems, eftir ættum þeirra, eftir tungum þeirra, eftir löndum þeirra, eftir þjóðum þeirra.* »

1. Mós.10:32: “ *Þetta eru kynkvíslir Nóa sona, eftir kyni þeirra, eftir þjóðum þeirra. Og frá þeim komu þjóðirnar sem breiddust út um jörðina eftir flóðið .* »

Fyrsta Mósebók 11

Aðskilnaður eftir tungumálum

1Mós.11:1: „ *Öll jörðin hafði eitt tungumál og sömu orðin .*

Guð minnir hér á rökréttar afleiðingar þeirrar staðreyndar að allt mannkyn er komið af einstökum hjónum: Adam og Evu. Talmálið barst því til allra afkomenda.

1Mós.11:2: „ *Þegar þeir lögðu af stað úr austri, fundu þeir sléttu í Sínearlandi og bjuggu þar .* “

Austan við landið „Shinear“ í núverandi Írak var Íran í dag. Þeir yfirgefa hærri svæði og safnast saman á sléttu, vel vökvuð af stóru ánum tveimur, „Efrat og Tígri“ (hebreska: Phrat og Hiddekel) og frjósöm. Á sínum tíma valdi Lot, bróðursonur Abrahams, einnig þennan stað til að setjast þar að, þegar hann skildi við föðurbróður sinn. Sléttan mikla mun styðja byggingu stórrar borgar, „ *Babel* “, sem verður fræg til enda veraldar.

1. Mós.11:3: “ *Þeir sögðu hver við annan: Komid! Við skulum búa til múrsteina og baka þá í eldinum. Og múrsteinninn þjónaði þeim sem steini, og jarðbikið þjónaði þeim sem sement .*

Mennirnir sem safnast hafa saman búa ekki lengur í tjöldum, þeir uppgötva framleiðslu á brenndum múrsteinum sem gera kleift að reisa varanlegar húsbyggingar. Þessi uppgötvun er uppruni allra borga. Meðan á þrældómi þeirra í Egyptalandi stendur mun framleiðsla þessara múrsteina, til að byggja Ramses fyrir Faraó, vera orsök þjáninga Hebrea. Með þeim mun að múrsteinar þeirra verða ekki bakaðir í eldi, heldur úr jörðu og hálmi, verða þeir þurrkaðir í brennandi sól Egyptalands.

1. Mós.11:4: “ *Og þeir sögðu aftur: Förum! Vér skulum reisa okkur borg og turn, þar sem toppurinn nær til himins , og gjörum okkur nafn, svo að vér dreifist ekki um alla jörðina .* ”

Synir Nóa og afkomendur hans bjuggu dreifðir um jörðina, sem hirðingjar, og alltaf í tjöldum sem voru aðlagaðir ferðum þeirra. Guð miðar í þessari opinberun að því augnabliki þegar menn ákveða í fyrsta skipti í mannkynssögunni að setjast að á stað og í varanlegum húbýlum og mynda þannig fyrsta kyrrsetu fólkið. Og þessi fyrsta samkoma leiðir til þess að þau sameinast til að reyna að flýja aðskilnaðinn **sem** leiðir til rifrilda, slagsmála og dauðsfalla. Þeir lærðu af Nóa illsku og ofbeldi forvígismanna; að því marki að Guð varð að eyða þeim. Og til að stjórna betur hættunni á að gera sömu mistökin aftur, halda þeir að með því að safnast saman á einum stað muni þeim takast að forðast þetta ofbeldi. Máltækið segir: það er styrkur í tölum. Frá tímum Babels hafa allir hinir miklu höfðingjar og stórveldin byggt styrk sinn á sameiningu og söfnun. Í fyrri kaflanum var vitnað til

Nimrod konungs sem var, að því er virðist, fyrsti sameinandi leiðtogi mannkyns síns tíma, einmitt með því að byggja Babel og turn þess.

Textinn tilgreinir: „*turn sem snertir himininn*“. Þessi hugmynd um að „snerta himnaríki“ gefur til kynna áform um að ganga til liðs við Guð á himnum til að sýna honum að menn geti verið án hans og að þeir hafi hugmyndir til að forðast og leysa vandamál sín sjálfir. Það er hvorki meira né minna en áskorun til skaparans Guðs.

1Mós.11:5: " *Drottinn kom niður til að sjá borgina og turninn sem mannanna börn voru að byggja.* "

Það er aðeins mynd sem opinberar okkur að Guð þekkir verkefni mannkyns sem er endurlífgað af uppreisnarhugsunum.

1Mós.11:6: " *Og JaHWéH sagði: Sjá, þeir eru ein þjóð og allir hafa eina tungu, og þetta er það sem þeir hafa tekið að sér. Núna myndi ekkert stoppa þá í að gera allt sem þeir ætluðu.* "

Ástandið á tímum Babels er öfundað af alheimshyggjumönnum samtímans sem dreymir um þessa hugsjón: að mynda eina þjóð og tala eitt tungumál. Og alheimssinum okkar, eins og þeim sem Nimrod hafði safnað saman, er alveg sama hvað Guð hugsar um þetta efni. Hins vegar, árið 1747 síðan Adam syndgaði, hefur Guð talað og látið skoðun sína í ljós. Eins og orð hans gefa til kynna gleður hugmyndin um mannlegt verkefni hann ekki og pirrar hann. Það er hins vegar engin spurning um að eyða þeim aftur. En við skulum athuga að Guð véfengir ekki árangurinn af nálgun uppreisnarmanna. Hún hefur aðeins einn galla og hann er fyrir hann: því meira sem þeir safnast saman, því meira hafna þeir honum, þjóna honum ekki lengur eða það sem verra er, þjóna fölskum guðum fyrir augliti hans.

1. Mós.11:7: „*Komdu! Förum niður, og þar skulum vér rugla tungumáli þeirra, svo að þeir heyri ekki lengur mál hvers annars.* "

Guð hefur sína lausn: „*Við skulum rugla tungumáli þeirra, svo að þeir heyri ekki lengur tungumál hvers annars.* Þessi aðgerð miðar að því að koma á guðlegu kraftaverki. Á augabragði tjá mennirnir sig á mismunandi tungumálum og skilja ekki lengur hver annan, þeir neyðast til að hverfa frá hvor öðrum. Æskileg eining er **biluð**. Aðskilnaður karlmannna, þema þessarar rannsóknar, er enn til staðar, vel náð.

1Mós.11:8: " *Og Drottinn tvístraði þeim þaðan um alla jörðina. og þeir hættu að byggja borgina.* "

Þeir sem tala sama tungumálið hópast saman og hverfa frá öðrum. Það er því eftir þessa reynslu „*málanna*“ sem fólkið mun setjast að á ýmsum stöðum þar sem það mun finna borgir úr steinum og múrsteinum. Þjóðir munu myndast og til að refsa fyrir mistök þeirra mun Guð geta stillt þeim hver á móti öðrum. Tilraun „*Babels*“ til að koma á allsherjarfriði mistókst.

1Mós.11:9: " *Þess vegna var nafn þeirra kallað Babel, því að þar ruglaði Drottinn tungumál allrar jarðar, og þaðan tvístraði Drottinn þeim um alla jörðina.* "

Nafnið „Babel“ sem þýðir „rugl“ á skilið að vera þekkt vegna þess að það vitnar fyrir mönnum hvernig Guð brást við tilraun þeirra til allsherjar sameiningar: „*tungumál*“. Kennslunni var ætlað að vara mannkynið við, allt til

enda veraldar, þar sem Guð vildi opinbera þessa reynslu í vitnisburði sínum, fyrirmæli Móse sem þannig skrifaði fyrstu bækur heilagrar Biblíu sinnar sem við lesum enn í dag í dag. Guð þurfti því ekki að beita uppreisnarmönnum þess tíma ofbeldi. En það mun ekki vera það sama, við enda veraldar þar sem, eftir að endurskapa þessa alhliða samkomu, sem Guð hefur fordæmt, síðustu eftirlifandi uppreisnarmenn eftir þriðju heimsstyrjöldina verða eytt með dýrðlegri endurkomu Jesú Krists. Þeir munu þá þurfa að takast á við "reiði hans" eftir að hafa auk þess tekið þá ákvörðun að drepa síðustu útvöldu sína vegna þess að þeir munu hafa verið trúir helguðum hvíldardegi hans frá sköpun hans heimsins. Lærdómurinn sem Guð gaf var aldrei fylgst með mannkyninu og stöðugt mynduðust miklar borgir um alla jörð þar til Guð lét þær eyðileggjast af öðrum þjóðum eða með stórfelldum banvænum farsóttum. .

Afkomendur Sem

Í átt að Abraham, föður trúaðra og núverandi eingyðistrúarbragða

1. Mós.11:10: „ *Þetta eru niðjar Sems. Sem, hundrað ára gamall, gat Arpacchad, tveimur árum eftir flóðið .*

Sonur Sem, Arpacshad fæddist árið 1658 (1656 + 2)

1. Mós.11:11: “ *Sem lifði eftir fæðingu Arpakkads í fimm hundruð ár. og hann gat sonu og dætur .* ”

Sem dó árið 2158 600 ára (100 + 500)

1Mós.11:12: „ *Arpakkad, þrjátíu og fimm ára, gat Selak .* “

Sonur Arpacshad, Schélach fæddist árið 1693 (1658 + 35).

1. Mós.11:13: “ *Arpakkad lifði eftir fæðingu Selaks fjögur hundruð og þrjú ár. og hann gat sonu og dætur .* ”

Arpacshad dó árið 2096 438 ára gamall (35 + 403)

1Mós.11:14: „ *Selak, þrítugur, gat Heber .* “

Héber fæddist árið 1723 (1693 + 30)

1. Mós.11:15: “ *Selak lifði eftir fæðingu Hebers fjögur hundruð og þrjú ár. og hann gat sonu og dætur .* ”

Schélach dó árið 2126 (1723 + 403) 433 ára (30 + 403)

1Mós.11:16: „ *Heber, þrjátíu og fjögurra ára, gat Peleg .* “

Péleg fæddist árið 1757 (1723 + 34). **Á þeim tíma sem hann fæddist,**

samkvæmt 1. Mós.10:25, " var jörðin skipt í sundur " af töluðu tungumálum sem Guð skapaði til að sundra og aðskilja mennina sem voru samankomnir í Babel.

1. Mós.11:17: “ *Eftir fæðingu Pelegs lifði Heber fjögur hundruð og þrjátíu ár. og hann gat sonu og dætur .* ”

Héber dó árið 2187 (1757 + 430) 464 ára (34 + 430)

1Mós.11:18: " *Peleg, þrítugur, gat Rehú .* "

Rehu fæddist árið 1787 (1757 + 30)

1. Mós.11:19: “ *Peleg lifði eftir fæðingu Rehú tvö hundruð og níu ár. og hann gat sonu og dætur .* ”

Péleg lést árið 1996 (1787 + 209) 239 ára að aldri (30 + 209). Tekur fram hrottalega styttingu lífsins, líklega vegna uppreisnar Babelsturnsins sem framin var á sínum tíma.

1. Mós.11:20: „ *Rehú, þrjátíu og tveggja ára, gat Serug* . “

Serug fæddist árið 1819 (1787 + 32)

1Mós.11:21: “ *Rehú lifði eftir fæðingu Serúgs tvö hundruð og sjö ár. og hann gat sonu og dætur* . ”

Rehu dó árið 2096 (1819 + 207) 239 ára (32 + 207)

1Mós.11:22: „ *Serúg, þrítugur, gat Nahor* .

Nachor fæddist árið 1849 (1819 + 30)

1. Mós.11:23: “ *Serug lifði eftir fæðingu Nahors tvö hundruð ár. og hann gat sonu og dætur* . ”

Serug dó árið 2049 (1849 + 200) 230 ára (30 + 200)

1Mós.11:24: „ *Nahor, tuttugu og níu ára, gat Tera* .

Térach fæddist árið 1878 (1849 + 29)

1. Mós.11:25: “ *Eftir fæðingu Tera lifði Nahor hundrað og nítján ár. og hann gat sonu og dætur* . ”

Nachor dó árið 1968 (1849 + 119) 148 ára (29 + 119)

1Mós.11:26: „ *Tera, sjötíu ára, gat Abram, Nahor og Haran* “ .

Abram fæddist árið 1948 (1878 + 70)

Abram mun eignast sinn fyrsta lögmaeta son, Ísak, þegar hann verður 100 ára, árið 2048 , samkvæmt 1. Mós.21:5: „ *Abraham var hundrað ára þegar Ísak sonur hans fæddist* . “

Abram mun deyja árið 2123, 175 ára að aldri , samkvæmt 1. Mós.25:7: “ *Þetta eru dagar æviár Abrahams: hann lifði eitt hundrað sjötíu og fimm ár* » .

1. Mós.11:27: „ *Þetta eru niðjar Tera. Tera gat Abram, Nahor og Haran. Haran gat Lot* .

Athugaðu að Abram er elstur þriggja sona Terah. Það er því hann sem fæddist þegar Tera faðir hans var 70 ára, eins og tilgreint er í versí 26 hér að ofan.

1Mós.11:28: „ *Og Haran dó í viðurvist Tera föður síns, í fæðingarlandi hans, í Úr Kaldea* . “

Þessi dauði útskýrir hvers vegna Lot mun síðar fylgja Abram á ferðum hans. Abram tók hann undir verndarvæng.

Það var í Úr í Kaldeu sem Abram fæddist og það var í Babýlon í Kaldeu sem uppreisnargjarn Ísrael yrði leiddur í útlegð á tímum Jeremía spámanns og Daníels spámanns.

1Mós.11:29: " *Abram og Nahor eignuðust sér konur: kona Abrams hét Saraí, og kona Nahors hét Milka, dóttir Harans, föður Milku og faðir Jiska* . "

Bandalög þessa tíma eru mjög samhent: Nachor giftist Milcah, dóttur Harans bróður síns. Það var venja og hlýðni við skyldu sem ætlað var að varðveita hreinleika kynþáttar afkomenda. Aftur á móti mun Ísak senda þjón sinn til að finna konu handa Ísak syni sínum í náinni fjölskyldu Labans hins arameíska.

1M.11:30: „ *Saraí var óbyrja, hún átti engin börn* . “

Þessi ófrjósemi mun leyfa skaparanum Guði að opinbera sköpunarkraft sinn; þetta með því að gera hana færa um að fæða barn þegar hún verður næstum hundrað ára eins og Abram eiginmaður hennar. Þessi ófrjósemi var nauðsynleg á

spámannlegu stigi, vegna þess að Ísak er sýndur sem tegund hins nýja Adams sem Jesús Kristur mun holdgera á sínum tíma; báðir mennirnir voru á sínum tíma „synir hins guðlega fyrirheits“. Það er því alltaf vegna spámannlegs hlutverks hans sem „sonur Guðs“ að hann velur ekki eiginkonu sína sjálfur, því í holdi Jesú er það Guð sem velur postula sína og lærisveina, nefnilega föðurandann sem er í honum. og hverjir lífga hann.

1Mós.11:31: “ *Tera tók Abram son sinn og Lot Haransson, sonarsonar hans, og Saraí tengdadóttur hans, konu Abrams sonar hans. Þeir fóru saman frá Úr Kaldea til Kanaanlands. Þeir komu til Haran og bjuggu þar .*

Öll fjölskyldan, þar á meðal Abram, settist að í norðurhluta landsins, í Charan. Þessi fyrsta hreyfing leiðir þá til að komast nær fæðingarstað mannkyns. Þeir **skilja sig** frá stórborgunum, sem þegar eru mjög byggðar og þegar mjög uppreisnargjarnar, frá frjóu og velmegandi sléttunni.

1. Mós.11:32: “ *Dagar Tera voru tvö hundruð og fimm ár. Og Tera dó í Haran .*

Térach fæddist árið 1878 og dó 205 ára að aldri árið 2083.

Í lok rannsóknarinnar á þessum kafla skulum við athuga að verkefnið um að lækka lífslíkur í 120 ár er á góðri leið með árangur. Milli „600 ára“ Sems og „148 ára“ Nahors eða „175 ára“ Abrahams er stytting lífsins augljós. Um 4 öldum síðar mun Móse lifa í nákvæmlega 120 ár. Númerið sem Guð vitnar í verður fengið sem fullbúið fyrirmynd.

Í reynslunni sem Abraham lifði sýnir Guð hvað hann sjálfur er tilbúinn að gera til að endurleysa líf útvöldu sinna sem hann velur úr hópi allra mannskepna sinna eftir því hvort þær varðveita ímynd hans af honum. Í þessu sögulega atriði er Abraham Guð í föður, Ísak, Guð í syni og uppfyllingin verður í Jesú Kristi og á frjálsri fórn hans mun nýi sáttmálinn fæddur.

Fyrsta Mósebók 12

Aðskilnaður frá jarðneskri fjölskyldu

1Mós.12:1: " *Drottinn sagði við Abram: Far þú úr landi þínu, frá föðurlandi þínu og úr húsi föður þíns, til landsins sem ég mun sýna þér ."*

Að skipun Guðs ætlar Abram að yfirgefa jarðnesku fjölskyldu sína, heimili föður síns, og við verðum að sjá í þessari röð hina andlegu merkingu sem Guð gaf í 1. Mós.2:24, í orðum sínum sem sögðu: “ C 'Þess vegna skal *maður yfirgefa föður sinn og móður og halda sig við konu hans, og þau skulu verða eitt hold .* ' Abram verður að „ *yfirgefa föður sinn og móður* “ til að ganga í hið spámannlega andlega hlutverk Krists sem aðeins „ *brúðurin* “, söfnuður hans útvöldu, gildir fyrir. Holdleg bönd eru hindranir í andlegum framförum sem hinir útvöldu verða að forðast, til að ná árangri í að gera, í táknrænni mynd, „ *eitt hold* “ með Jesú Kristi, skaparanum Guði YaHWéH.

1. Mós.12:2: „Ég mun gjöra þig að mikilli þjóð og blessa þig. Ég mun gjöra nafn þitt mikið og þú munt verða blessunarbrunnur .“

Abram verður fyrsti ættfeðra Biblíunnar, viðurkenndur af eingyðistrúarmönnum sem „faðir trúaðra“. Hann er líka í Biblíunni, fyrsti þjónn Guðs sem mun verða fylgt eftir og opinberað í löngu máli.

1. Mós.12:3: „Ég mun blessa þá sem blessa þig, og þá sem bölvu þér mun ég bölvu. og allar ættir jarðarinnar munu blessast í þér .“

Ferðir Abrams og kynni munu gefa sönnun þess og þegar í Egyptalandi þegar Faraó vildi sofa hjá Saraí, í þeirri trú að hún væri systir hans samkvæmt því sem Abram sagði til að vernda líf sitt. Í sýn lét Guð hann vita að Sara væri eiginkona spámans og hann dó næstum því.

Seinni hluti þessa vers, „*allar ættir jarðarinnar munu blessast í þér*“, mun finna uppfyllingu sína í Jesú Kristi, syni Davíðs af ættkvísl Júda, sonar Ísraels, sonar Ísaks, sonar Abrams. Það er á Abram sem Guð mun byggja tvö sambönd sín í röð sem sýna mælikvarða hjálpræðis hans. Vegna þess að þessir staðlar urðu að þróast til að fara frá táknrænu gerðinni yfir í hina raunverulegu gerð; eftir því hvort syndugur maður lifir fyrir Krist eða eftir hann.

1Mós.12:4: “*Abram fór, eins og JaHWÉH hafði sagt honum, og Lot fór með honum. Abram var sjötíu og fimm ára þegar hann kom út frá Haran .*

75 ára gamall hefur Abram þegar langa lífsreynslu. Við verðum að öðlast þessa reynslu til að hlusta á og leita Guðs; sem er gert eftir að hafa uppgötvað bölvun mannkynsins aðskilin frá honum. Ef Guð kallaði hann, er það vegna þess að Abram var að leita að honum, svo þegar Guð opinberar sig honum flýttir hann sér að hlýða honum. Og þessi heilsusamlega hlýðni verður staðfest og minnt á Ísak syni hans í þessu vers sem vitnað er í 1. Mós.26:5: “*Af því að Abraham hlýddi rödd minni og hélt boðorð mín, boðorð, lög og lög .*” Abram hefði aðeins getað geymt þessa hluti ef Guð hefði gefið honum þá. Þessi vitnisburður frá Guði opinberar okkur að margt sem ekki er nefnt í Biblíunni hefur náðst. Biblían gefur okkur aðeins yfirlit yfir langa tilveru mannlífs. Og líf manns í 175 ár, aðeins Guð getur sagt hvað hún lifði mínútu eftir mínútu, sekúndu eftir sekúndu, en fyrir okkur nægir samantekt um hið nauðsynlega.

Þannig hvílir blessun Guðs, sem Abram er gefin á hlýðni hans, og öll rannsókn okkar á Biblíunni og spádómum hennar væri til einskis ef við skildum ekki mikilvægi þessarar hlýðni vegna þess að Jesús Kristur gaf okkur sína sem dæmi í Jóhannesi. 8:29: „*Sá sem sendi mig er með mér. hann hefur ekki látið mig í friði, því ég geri alltaf það sem honum þóknast .*” Það er eins með hvern sem er; hvaða góðu sambandi er náð með því að gera „*það sem er notalegt*“ við þann sem þú vilt þóknast. Þess vegna er trú, hvort sem það er, sönn trú, ekki flókinn hlutur, heldur einföld tegund sambands sem þóknast Guði og sjálfum sér.

Á endatímum okkar er táknið sem er að koma fram óhlýðni barna gagnvart foreldrum sínum og landsyfirvöldum. Guð skipuleggur þessa hluti til að láta fullorðna sem eru uppreisnargjarnir, vanþakklátir eða áhugalausir um hann uppgötva það sem hann sjálfur upplifir vegna illsku þeirra . Þannig öskra aðgerðirnar sem Guð skapaði miklu hærra en hróp og ræður, til að tjá réttláta reiði hans og réttláta ámæli.

1Mós.12:5: “ Abram tók Saraí konu sína og Lot, son bróður síns, ásamt öllu því sem þeir áttu og þjónana sem þeir höfðu eignast í Haran. Þeir fóru til Kanaanlands og komu til Kanaanlands .”

Charan er staðsett norðaustur af Kanaan. Abram fer því frá Haran til vesturs og síðan til suðurs og fer inn í Kanaan.

1. Mós.12:6: “ Abram fór um landið til staðar sem heitir Síkem, til Móreikanna. Kanaanítar voru þá í landinu .”

Eigum við að muna það? „ Kanverjar “ eru risar, en hvað með Abram sjálfan? Því flóðið var enn mjög nálægt og Abram gæti vel hafa verið á stærð við risa. Þegar hann kemur inn í Kanaan segir hann ekki frá nærveru þessara risa, sem er rökrétt ef hann sjálfur er enn í þessu normi. Þegar Abram lækkar suður fer hann yfir núverandi Galíleu og kemur til núverandi Samaría, til Síkem. Þetta land Samaría mun verða boðunarstaður sem Jesús Kristur hefur hylli. Þar mun hann finna trú á „samversku konunni“ og fjölskyldu hennar, sem Gyðingur fékk að koma inn í fyrsta sinn, sér til mikillar undrunar.

1Mós.12:7: “ Drottinn birtist Abram og sagði: Afkomendum þínum mun ég gefa þetta land. Og Abram reisti þar altari Drottni, sem birst hafði honum .”

Guð valdi fyrst Samaría nútímans til að sýna sig Abram sem mun helga þennan fund með því að reisa þar altari, spámannlegt tákn um kross pyntingar Krists. Þetta val gefur til kynna tengingu við framtíðarboðskap Jesú Krists og postula hans um landið. Það er frá þessum stað sem Guð boðar honum að hann muni gefa þetta land niðjum sínum. En hvor, gyðingurinn eða kristinn? Þrátt fyrir sögulegar staðreyndir Gyðingum í hag, virðist þetta loforð varða útvalda Krists til uppfyllingar á nýju jörðinni; Því að hinir útvöldu Krists eru líka, samkvæmt meginreglunni um réttlætingu fyrir trú, afkvæmið sem Abram hefur heitið.

1Mós.12:8: “ Þaðan flutti hann til fjallsins austan við Betel og setti tjöld sín, Betel í vestri og Aí í austri. Hann reisti þar og Drottni altari og ákallaði nafn JaHWéH .”

Þegar Abram fór suður og setti búdir sínar í fjöllunum milli Betel og Aí. Guð tilgreinir stefnu borganna tveggja. Betel þýðir "hús Guðs" og Abram staðsetur það í vestri, í þeirri stefnu sem tjaldbúðin og musteri Jerúsalem verða gefin, þannig að þegar þeir ganga í átt að heilagleika Guðs, húsi hans, snúa þjónar honum baki til hækkandi sól sem kemur upp í austri, austri. Í austri er borgin Aí en rót hennar þýðir: steinhaugur, rúst eða hæð og minnisvarði. Guð opinberar okkur dóm sinn: gegnt inngangi hinna útvöldu í hús Guðs eru í austri aðeins rústir og grjóthrúgur. Í þessari mynd hafði Abram tvær leiðir til frelsis opnar fyrir sér: í vestri, Betel og lífið eða, í austri, Aí og dauða. Sem betur fer hafði hann þegar valið lífið með YaHWéH.

1. Mós.12:9: „ Abram hélt áfram ferðum sínum og hélt áfram í suðurátt .“

Athugaðu að í þessari fyrstu ferð yfir Kanaan fer Abram ekki til „Jebus“, nafni framtíðarborgar Davíðs: Jerúsalem, sem er því algerlega hunsuð af honum.

1. Mós.12:10: „ Hungursneyð var í landinu. Og Abram fór niður til Egyptalands til að dvelja þar sem útlendingur, því að hungursneyð var mikil í landinu .”

Eins og raunin hefði verið, á þeim tíma þegar Jósef Jakobsson, Ísrael, varð fyrsti vezír Egyptalands, var það hungursneyðin sem leiddi Abram til

Egyptalands. Reynslan sem hann hafði þar er rifjuð upp í restinni af versum þessa kafla.

Abram er friðsæll og jafnvel hræddur maður. Þar sem hann óttaðist að verða drepinn til að taka konu sína Sarai, sem var mjög falleg, ákvað hann að sýna hana sem systur sína, hálf sannleik. Með þessari brögðum varð Faraó þóknanlegur og huldi hann með fé sem mun gefa honum auð og völd. Þetta fékkst, Guð slær Faraó með plágum og hann kemst að því að Sarai er kona hans. Hann eltir síðan Abram sem yfirgefur Egyptaland ríkan og voldugan. Þessi reynsla spáir dvöl Hebreanna sem, eftir að hafa verið þrælur Egyptalands, munu yfirgefa það og taka gull sitt og auðæfi. Og þetta vald mun brátt nýtast honum mjög vel.

Fyrsta Mósebók 13

Aðskilnaður Abrams frá Lot

Þegar hann sneri aftur frá Egyptalandi, sneru Abram, fjölskylda hans og Lot, frændi hans, aftur til Betel á staðinn þar sem hann hafði reist altari til að ákalla Guð. Meðan þeir eru allir á þessum stað milli Betel og Aí vera, milli „húss Guðs“ og „glötunarinnar“. Eftir deilur milli þjóna þeirra, skilur Abram frá Lot sem hann gefur val um leiðina sem hann vill taka. Og Lot notaði tækifærið til að velja sléttuna og frjósemi hennar lofaði velmegun. Vers 10 segir: „*Lot hóf upp augu sín og sá alla Jórdansléttuna, sem var alveg vökvuð. Áður en Drottinn eyddi Sódómu og Gómorru, var það allt til Sóar, garður Drottins, eins og Egyptaland* . Með því að gera það velur hann „glötun“ og mun uppgötva það þegar Guð slær með eldi og brennisteini borgir þessa dals í dag sem eru að hluta til þaktar „Dauðahafinu“; refsingu sem hann mun sleppa úr með tvær dætur sínar, þökk sé miskunn Guðs sem mun senda tvo engla til að vara hann við og láta hann yfirgefa Sódómu þar sem hann mun búa. Við lesum í vers 13: " *Íbúar Sódómu voru vondir og miklir syndarar gegn JaHWéH* ."

Abram er því eftir, nálægt Betel, „hús Guðs“ á fjallinu.

1Mós.13:14 til 18: “ *Drottinn sagði við Abram, eftir að Lot hafði skilið við hann: Hef upp augu þín, og þaðan sem þú ert, horfi til norðurs og suðurs, til austurs og vesturs. Því að allt landið sem þú sérð mun ég gefa þér og niðjum þínum að eilífu. Ég mun gjöra sæði þitt að dufti jarðarinnar, svo að ef einhver getur talið mold jarðarinnar, þá verði einnig niðjar þitt talið. Stattu upp, farðu um landið endilangt og vítt; því að ég mun gefa þér það. Abram setti tjöld sín og kom til að búa á meðal Mamre-eikanna, sem eru nálægt Hebron. Og hann reisti Drottni þar altari ."*

Eftir að hafa látið Lot hafa valið, fær Abram hlutinn sem Guð vill gefa honum og þar endurnýjar hann blessanir sínar og loforð. Samanburður á „*afkvæmi*“ hans við „*ryk jarðarinnar*“, uppruna og endalok mannsálar, líkama og anda, samkvæmt 1. Mós.2:7, mun verða staðfestur af „*stjörnum himinsins*“ í 1. Mós. .15: 5.

Fyrsta Mósebók 14

Aðskilnaður með valdi

Fjórir konungar úr austri koma til að berjast gegn fimm konungum dalsins þar sem Sódóma er staðsett, þar sem Lot býr. Konungarnir fimm eru barðir og teknir til fanga auk Lots. Varað við, Abram kemur honum til hjálpar og frelsar alla gíslana. Við skulum athuga áhuga verssins sem fylgir.

1. Mós.14:16: “ *Hann kom með allan auðinn. og hann flutti aftur Lot, bróður sinn, með eignum sínum, svo og konur og fólk .* ”

Í raun og veru var það aðeins fyrir Lot sem Abram greip inn í. En með því að rifja upp staðreyndir hyljar Guð þennan veruleika til að vekja ávirðingu hans í garð Lots sem tók þann slæma ákvörðun að búa í borg hinna óguðlegu.

1Mós.14:17: „ *Eftir að Abram hafði snúið sigursæll frá Kedorlaómer og frá konungunum, sem með honum voru, fór konungurinn í Sódómu út á móti honum í Sawadal, sem er konungsdalur.* “

Vinningshafanum ber að þakka. Orðið „Shavéh“ þýðir: látlaus; einmitt það sem tældi Lot og hafði áhrif á val hans.

1. Mós.14:18: “ *Melkisedek, konungur í Salem, kom með brauð og vín, hann var prestur hins hæsta Guðs* “.

Þessi konungur í Salem var „ *prestur hins hæsta Guðs* “. Nafn hans þýðir: „Konungur minn er réttlæti“. Nærvera hans og afskipti hans gefa sönnun um samfellda tilbeiðslu á hinum sanna Guði á jörðu frá lokum flóðsins sem enn er mjög til staðar í hugsunum manna á tímum Abrams. En þessir tilbiðjendur hins sanna Guðs vita ekkert um frelsunarverkefnið sem Guð mun opinbera með spámannlegri reynslu sem Abram og afkomendur hans lifðu.

1Mós.14:19: “ *Og hann blessaði Abram og sagði: Lofaður sé Abram af hinum hæsta Guði, herra himins og jarðar!* »

Blessun þessa opinbera fulltrúa Guðs staðfestir enn frekar blessunina sem Guð veitti Abram beint í eigin persónu.

1. Mós.14:20: „ *Lofaður sé hinn hæsti Guð, sem hefur gefið óvini þína í þínar hendur! Og Abram gaf honum tíund af öllu .* ”

Melkisedek blessar Abram en gætir þess að eigna honum ekki sigur sinn; hann kennir það til „ *Hinhæsta Guðs sem gaf óvini sína í hendur hans* “. Og við höfum áþreifanlegt dæmi um hlýðni Abrams við lög Guðs þar sem hann „ *gaf tíund af öllu* “ til Melkisedeks, en nafn hans þýðir: „Konungur minn er réttlæti“. Þetta tíundarlögmál var því þegar til frá lokum flóðsins á jörðu og líklega jafnvel fyrir „flóðið“.

1Mós.14:21: „ *Konungurinn í Sódómu sagði við Abram: Gef mér fólk og tak þér auðinn .*

Konungurinn í Sódómu er í þakkarskuld við Abram sem frelsaði fólk sitt. Hann vill því borga konunglega fyrir þjónustu sína.

1Mós.14:22: “ *Abram svaraði konungi Sódómu: Ég lyfti hendi minni til JaHWéH, hins hæsta Guðs, herra himins og jarðar .*

Abram notfærir sér ástandið til að minna hinn rangsnúna konung á tilvist „*YAHWÉH hins hæsta Guðs*“, hins einstaka „*meistara himins og jarðar*“; sem gerir hann að einum eiganda alls þess auðs sem konungur aflar með illsku sinni.

1. Mós.14:23: „*Ég mun ekki taka neitt sem þitt er, hvorki þráð né skóstreng, svo að þú segir ekki: Ég hef gert Abram ríkan. Ekkert fyrir mig!*»

Í þessu viðhorfi vitnar Abram fyrir konunginum í Sódómu að hann hafi aðeins komið í þetta stríð til að bjarga Lot frænda sínum. Abram fordæmir eins og Guð þennan konung sem lifir í illsku, ranglæti og ofbeldi. Og hann gerir honum þetta ljóst með því að hafna óverðugum auðæfum hans.

1Mós.14:24: „*Einungis það sem ungu mennirnir átu, og hluta mannanna, sem með mér genu, Aner, Eskol og Mamre, þeir munu taka hlut sinn.*”

En þetta val Abrams varðar aðeins hann, manninn þjón Guðs, og þjónar hans geta tekið sinn hluta af auðæfum sem boðið er upp á.

Fyrsta Mósebók 15

Aðskilnaður með sáttmála

1. Mós.15:1: „*Eftir þessa atburði kom orð Drottins til Abrams í sýn, og hann sagði: Abram, óttast ekki! Ég er skjöldur þinn og laun þín verða mjög mikil.*”

Abram er friðsæll maður sem lifir í grimmum heimi, líka í sýn Guð, vinur hans YAHWÉH, kemur til að fullvissa hann: „Ég er skjöldur þinn og laun þín verða mjög mikil“.

1. Mós.15:2: „*Abram svaraði: Drottinn JAHWÉH, hvað vilt þú gefa mér? Ég fer án barna; og erfingi húss míns er Elíeser frá Damaskus.*”

Í langan tíma hefur Abram þjáðst af því að hafa ekki getað orðið faðir vegna ófrjósemi Saraí, lögmastrar eiginkonu hans. Og hann veit að þegar hann deyr mun náinn ættingi erfa eignir hans: „*Elíeser frá Damaskus*“. Við skulum athuga í framhjálaupi hversu gömul þessi borg „*Damaskus*“ í Sýrlandi er.

1Mós.15:3: „*Og Abram sagði: Sjá, þú gafst mér ekkert niðja, og sá sem fæddur er í húsi mínu skal vera erfingi minn.*”

Abram skilur ekki loforð sem gefin voru fyrir afkomendur sína þar sem hann á engin, enda barnlaus.

1Mós.15:4: „*Þá kom orð Drottins til hans: Hann mun ekki verða erfingi þinn, heldur mun sá sem kemur af líkama þínum verða erfingi þinn.*”

Guð segir honum að hann muni sannarlega verða barnsfaðir.

1Mós.15:5: „*Og er hann hafði leitt hann út sagði hann: Horfðu til himins og teldu stjörnurnar, ef þú getur talið þær. Og hann sagði við hann: Þetta skal vera þitt afkvæmi.*”

Í tilefni þessarar sýnar sem Abram var gefin, opinberar Guð okkur táknrænan lykil að þeirri merkingu sem hann gefur andlega orðinu „*stjarna*“. Upphaflega vitnað í 1. Mós.1:15, „*stjarnan*“ hefur það hlutverk að „*lýsa upp jörðina*“ og þetta hlutverk er nú þegar hlutverk Abrams, sem Guð kallaði og útvegaði í þessum tilgangi, en það mun einnig vera hlutverk allra trúaðra sem mun

krefjast trúar sinnar og þjónustu fyrir Guð. Athugið að samkvæmt Dan.12:3 mun staða „stjarna“ fá hinum útvöldu við inngöngu þeirra í eilífðina: „**Þeir sem eru gáfadir munu skína eins og ljómi himinsins, og þeir sem kenna réttlæti, til fjöldans. mun skína eins og stjörnurnar, að eilífu.**“ Ímynd „stjörnunnar“ er einfaldlega eignuð þeim vegna vals þeirra af Guði.

1Mós.15:6: “**Abram treysti á JaHWéH, sem taldi honum það réttlæti.**”

Þetta vers námskeið er opinber þáttur í skilgreiningu á trú og meginreglunni um réttlætingu fyrir trú. Því trú er ekkert annað en upplýst, réttlætanlegt og virdulegt traust. Traust á Guð er aðeins lögmætt í upplýstri þekkingu á vilja hans og öllu því sem honum þóknast, án þess verður það ólögmætt. Að treysta Guði er að trúa því að hann blessi aðeins þá sem hlýða honum, fylgja fordæmi Abrams og hið fullkomna fordæmi Jesú Krists.

Þessi dómur Guðs yfir Abram spáir þeim sem hann mun færa öllum þeim sem munu hegða sér eins og hann, í sömu hlýðni við hinn guðlega sannleika sem lagt var til og krafist á sínum tíma.

1Mós.15:7: “**Endur sagði Drottinn við hann: Ég er Drottinn, sem leiddi þig út úr Úr Kaldea til að gefa þér þetta land til eignar.**”

Sem formáli að kynningu á sáttmála sínum við Abram minnir Guð Abram á að hann leiddi hann út úr Úr Kaldea. Þessi formúla er byggð á framsetningu fyrsta af „boðorðum tíu“ Guðs sem vitnað er í 2. Mósebók 20:2: „**Ég er JaHWéH, Guð þinn, sem leiddi þig út af Egyptalandi, úr þraelahúsinu**”.

1Mós.15:8: “**Abram svaraði: Drottinn JaHWéH, af hverju á ég að vita að ég mun eignast það?**»

Abram biður YaHWéH um tákni.

1Mós.15:9: “**Og JaHWéH sagði við hann: Taktu þriggja vetra kvígu, þriggja vetra geit, þriggja vetra hrút, turtildúfu og unga dúfu.**”

1. Mós.15:10: “**Abram tók öll þessi dýr, skar þau í miðjuna og lagði hvern hlutann á móti öðrum. en hann deildi ekki fuglunum.**”

Viðbrögð Guðs og gjörðir Abrams krefjast skýringa. Þessi fórnarathöfn er byggð á hugmyndinni um að deila sem varðar þá tvo aðila sem taka þátt í bandalagi, það er: við skulum deila saman. Dýrin sem skorin eru í miðjuna tákna líkama Krists sem, þar sem hann er einn, mun deila andlega milli Guðs og hans útvöldu. Sauðirnir eru ímynd mannsins og Krists en fuglarnir hafa ekki þessa mynd af manningnum sem verður Kristur sendur af Guði. Þess vegna, sem himneskt tákni, birtast þeir í sáttmálanum en eru ekki afmáðir. Friðþæging Jesú fyrir synd mun aðeins vera til góðs fyrir jarðneska útvöldu, ekki himneskum englum.

Gen 15:11: „**Ránfuglarnir féllu á hræin. og Abram rak þá burt.**”

Í verkefningu sem Guð spáði mun aðeins lík hinna óguðlegu og uppreisnarmanna verða afhent ránfuglunum sem fæðu við endurkomu Krists frelsara í dýrð. Á endatímanum munu þessi örlög ekki varða þá sem gera sáttmála við Guð í Kristi og með lögum hans. Vegna þess að lík dýra sem þannig eru afhjúpuð eru afar mikils heilagleika fyrir Guð og Abram. Bending Abrams er réttlætanleg vegna þess að staðreyndir mega ekki stangast á við spádóminn sem varðar framtíð og endanleg örlög heilagleika Krists.

1. Mós.15:12: “**Við sólsetur féll djúpur svefn yfir Abram. og sjá, ótti og mikið myrkur kom yfir hann.**”

Þessi svefn er ekki eðlilegur. Þetta er „*djúpur svefn*“, eins og sá sem Guð steypiti Adam í til að mynda konu, „*hjálp*“ hans, úr einu rifbeini hans. Sem hluti af bandalaginu sem hann gerir við Abram mun Guð opinbera honum spádómlega merkingu þessarar „*hjálpar*“ sem verður viðfang kærleika Guðs í Kristi. Reyndar, aðeins í útliti, lætur Guð hann deyja til að komast inn í eilífa nærveru sína, og gerir þannig ráð fyrir inngöngu hans í eilíft líf, það er að segja inn í hið sanna líf, samkvæmt meginreglunni um að enginn maður geti séð Guð og lifað.

„*Myrkrið mikla*“ þýðir að Guð gerir hann blindan á jarðneskt líf til að smíða í huga hans sýndarmyndir af spámannlegum toga, þar með talið útlit og nærveru Guðs sjálfs. Þannig steypið í myrkur finnur Abram fyrir lögmætum „*óttá*“. Ennfremur undirstrikar það ógnvekjandi karakter skaparans Guðs sem talar við hann.

1Mós.15:13: „*Og JaHWéH sagði við Abram: Veistu að niðjar þínir munu vera útlendingar í landi sem ekki verður þeirra. Þar munu þeir hneppast í þrældóm og kúgaðir verða í fjögur hundruð ár.*”

Guð boðar Abram framtíðina, örlögin sem eru áskilin fyrir afkomendur hans.

„... *niðjar þínir munu vera útlendingar í landi sem ekki verður þeirra*“: þetta er Egyptaland.

„... *þeir munu verða þrælaðir þar*“: við breytingar á nýjum faraó sem hafði ekki þekkt Jósef, hebreskan sem varð stórvezír forvera síns. Þessari þrældómi verður náð á tímum Móse.

„... *og þeir munu verða kúgaðir í fjögur hundruð ár*“: Þetta er ekki bara egypska kúgun, heldur í stórum dráttum kúgunin sem mun hafa áhrif á afkomendur Abrams þar til þeir hafa eignir í Kanaan. , þjóðarlandi þeirra sem Guð hefur lofað.

1. Mós.15:14: „*En ég mun dæma þjóðina, sem þeir þjóna, og þá munu þeir fara út með mikinn auð.*“

Þjóðin sem stefnt er að að þessu sinni er aðeins Egyptaland, sem þeir munu yfirgefa og taka í raun allan auð þess. Athugaðu að í þessu versni kennir Guð Egyptalandi ekki „kúgunina“ sem vitnað er í í fyrra versinu. Þetta staðfestir þá staðreynd að „*fjögur hundruð árin*“ sem nefnd eru eiga ekki við um Egyptaland eitt og sér.

1. Mós.15:15: „*Þú munt fara í friði til feðra þinna, þú munt verða jarðaður eftir góða elli.*”

Allt mun gerast eins og Guð sagði honum. Hann verður grafinn í Hebron í Makpela-hellinum á landi sem Abram keypti á meðan hann lifði af Hetíta.

1. Mós.15:16: „*Í fjórða ættlið munu þeir snúa aftur hingað; því að misgjörð Amoríta hefur ekki enn náð hámarki.*”

Meðal þessara Amoríta hafa Hetítar gott samband við Abram sem þeir telja vera fulltrúa hins mikla Guðs. Þeir eru því sammála um að selja honum landið fyrir gröf hans. En eftir „*fjórar kynslóðir*“ eða „*fjögur hundruð ár*“ mun staðan verða önnur og kanversku þjóðirnar hafa náð þröskuldi uppreisnar sem ekki er studd af Guði og þær munu allar verða útrýmt til að yfirgefa land sitt til Hebreanna sem munu gera það. þjóðarjarð þeirra. .

Til að skilja betur þetta hörmulega verkefni fyrir Kanaaníta verðum við að muna að Nói hafði bölvað Kanaan sem var fyrsti sonur Hams sonar síns. Fyrirheitna landið var því byggt af þessum afkomanda Kams sem var bölvaður af Nóa og Guði. Eyðing þeirra var aðeins spurning um tíma sem Guð útnefndi til að ná tilgangi sínum á jörðinni.

1. Mós.15:17: „ *Þegar sólin var sest, varð djúpt myrkur; Og sjá, þetta var rjúkandi ofn, og logar fóru á milli dýranna, sem sundruðust .* ”

Í þessari athöfn er eldur sem kveiktur er af mönnum bannaður. Fyrir að þora að brjóta þessa meginreglu munu tveir synir Arons einn daginn verða eytt af Guði. Abram hafði beðið Guð um tákni og það kom í formi himins elds sem fór á milli dýranna sem skorin voru í tvennt. Þannig vitnar Guð fyrir þjóna sína eins og Elía spámann frammi fyrir spámönnum Baals sem studdir eru af erlendri drottningu og eiginkonu Akabs konungs, Jesebel að nafni. Altari þess druknaði í vatni, eldurinn sem Guð sendir mun eyða altarinu og vatninu sem Elía bjó til, en altari falsspámana verður hunsað af eldi þess.

1Mós.15:18: „ *Á þeim degi gjörði Drottinn sáttmála við Abram og sagði: niðjum þínum gef ég þetta land, frá Egyptalandsfljóti til fljósins mikla, Efratfljósins .* ”

Í lok þessa kafla 15, staðfestir þetta vers, að meginviðfangsefni þess er sannarlega bandalagið **sem aðskilur hina útvöldu frá öðrum mönnum** þannig að þeir deila þessu bandalagi með Guði og þjóna honum.

Landamæri þess lands sem Hebreum var lofað fara yfir þau sem þjóðin mun hernema eftir landvinninga Kanaans. En Guð hefur í tilboði sínu hinar gríðarlegu eyðimörk Sýrlands og Arabíu sem sameinast „*Efrat*“ til austurs, sem og Súr-eyðimörkina sem skilur „*Egyptaland*“ frá Ísrael. Á milli þessara eyðimerkur tekur fyrirheitna landið á sig ásýnd garðs Guðs.

Í spámannlegum andlegum lestri tákna " *fljótin* " þjóðir, svo Guð getur spáð um afkomendur Abram vera, um Krist sem mun finna tilboðjendur sína og útvöldu handan Ísrael og Egyptalands, í vestri í "Evrópu" táknað í Opinberunarbókinni 9: 14 undir nafninu „*fljótið mikla Efrat*“.

1Mós.15:19: „ *land Keníta, Kenísíta, Kadmóníta,* “

1. Mós.15:20: „ *af Hetítum, af Peresítum, af Refaímum,* “

1. Mós.15:21: „ *af Amorítum, Kanaanítum, Gírgasítum og Jebúsítum .* “

Á tímum Abrams tákna þessi nöfn fjölskyldurnar sem voru samankomnar í borgum sem mynda og byggja Kanaanland. Þeirra á meðal eru Refaítarnir sem munu hafa varðveitt risastóran staðal fordíluvanna meira en aðrir þegar Jósúa tók landið „*fjórum kynslóðum*“ eða „*fjögur hundruð árum*“ síðar.

Abram er ættfaðir tveggja sáttmála áætlunar Guðs. Niðurkoma hans í gegnum holdið mun búa til fjölmarga afkomendur sem munu fæðast inn í fólkið sem Guð hefur útvalið en ekki kosið af honum. Þess vegna skeykir þetta fyrsta bandalag sem byggir á holdinu björgunarverkefni hans og ruglar skilning hans, því hjálpræði mun aðeins hvíla á trúarathöfninni í bandalagunum tveimur. Umskurn holdsins bjargaði ekki hebreska manningnum þó að það væri krafist af Guði. Það sem gerði honum kleift að frelsast voru hlýðni verk hans sem opinberuðu og staðfestu trú hans og traust á Guð. Og það er það sama og skilyrðir hjálpræði í nýja sáttmálanum, þar sem trúin á Krist er lifandi með verkum hlýðni

við boðorðin, helgiathafnirnar og guðdómlegar reglur sem Guð hefur opinberað í Biblíunni. Í fullkomnu sambandi við Guð er kenning bókstafsins upplýst af greind andans; Þess vegna sagði Jesús: „*bókstafurinn drepur, en andinn lífgar*“.

Fyrsta Mósebók 16

Aðskilnaður með lögmæti

1. Mós.16:1: “*Saraí, kona Abrams, ól honum engin börn. Hún átti egypskan þjón sem hét Hagar.*”

1Mós.16:2: “*Og Saraí sagði við Abram: Sjá, Drottinn hefur gert mig óbyrja. komdu, ég bið þig, til þjóns míns; kannski eignast ég börn í gegnum hana. Abram hlustaði á rödd Saraí.*”

1Mós.16:3: “*Þá tók Saraí, kona Abrams, Hagar hina egypsku ambátt sína og gaf Abram manni sínum hana að konu, eftir að Abram hafði búið í Kanaanlandi í tíu ár.*”

Það er auðvelt fyrir okkur að gagnrýna þetta óheppilega val vegna frumkvæðis Saraí en horfa á stöðuna eins og hún kom fyrir blessuð hjónin.

Guð hafði sagt Abram að barn myndi fæðast af móðurlífi **hans**. En hann sagði honum ekki frá Saraí konu sinni sem var óbyrja. Ennfremur spurði Abram ekki skapara sinn um upplýsingar um tilkynningar sínar. Hann beið þess að Guð myndi tala við hann í samræmi við fullvalda vilja hans. Og þar verðum við að skilja að þessi skortur á skýringum var einmitt ætlaður til að vekja þetta mannlega frumkvæði þar sem Guð skapar ólögmæta hliðstæðu hvað varðar fyrirheit um blessun, en gagnlegt, til að setja frammi fyrir framtíðinni sem Ísrael byggði á Ísák, a. herská og mótmælandi samkeppni, andstæðingur og jafnvel óvinur. Guð skildi að til viðbótar við brautirnar tvær, gott og illt, sem settar voru framari vali mannsins, voru „gulrótin og stafurinn“ jafn nauðsynleg og hvert annað, til að færa „asnann áfram.“ » óþrjótandi. Fæðing Ísmaels, einnig sonar Abrams, mun stuðla að myndun arabíska starfsliðsins fram að síðustu mynd sinni í sögunni, trúarbrögð, íslam (undirgefni; hæð fyrir þetta náttúrulega og arfgenga uppreisnarfólk).

1. Mós.16:4: “*Hann fór til Hagar, og hún varð þunguð. Þegar hún sá sig óléttu horfði hún á húsmóður sína með fyrirlitningu.*”

Þessi fyrirlitningarlega afstaða Hagar, egypsku til húsmóður sinnar, einkennir arabíska múslimaþjóðir enn þann dag í dag. Og þar með hafa þeir ekki algjörlega rangt fyrir sér því hinn vestræni heimur hefur virt að vettugi þau gríðarlegu forréttindi að hafa verið boðuð í nafni hins guðlega Krists Jesú. Svo að þessi falska arabíska trú heldur áfram að boða að Guð sé mikill þegar Vesturlönd hafa eytt honum úr skrá hugrana sinna.

Myndin sem gefin er upp í þessu versni sýnir nákvæma stöðu lokatíma okkar, vegna þess að vestræn kristni, jafnvel brengluð, eins og Saraí fæðir ekki lengur syni og hún sekkur í andlega ófrjósemi myrkursins. Og máltækið segir: Í landi blindra eru eineygðir konungar.

1. Mós.16:5: “ Og Saraí sagði við Abram: Móðgunin sem mér hefur verið sýnd er á þér. Ég hef lagt þjón minn í faðm þínum; og þegar hún sá, að hún var þunguð, horfði hún á mig með fyrirlitningu. Drottinn sé dómari milli mín og þín!
»

1Mós.16:6: “ Abram sagði við Saraí: Sjá, ambátt þín er á þínu valdi, far þú við hana eins og þér sýnist. Þá misþyrmdi Saraí henni; og Hagar flýðu frá henni .”

Abram axlar ábyrgð sína og hann ásakar Saraí ekki fyrir að vera innblástur þessarar ólögmetu fæðingar. Þannig, frá upphafi, setur lögmæti lög sín um ólögmeti og í framhaldi af þessari lexíu munu hjónabönd héðan í frá aðeins sameina fólk úr sömu nánustu fjölskyldu þar til Ísrael framtíðarinnar og þjóðarform þess fæst eftir brottförina frá Ísrael Þrælalald Egyptaland.

1Mós.16:7: “ Engill JaHWéH fann hana við vatnslind í eyðimörkinni, við lindina sem er á leiðinni til Súr .

Þessi beinu skipti milli Guðs og Haga eru aðeins möguleg í krafti blessaðrar stöðu Abrams. Guð finnur það í Schur eyðimörkinni sem mun verða heimili hirðingjaaraba sem búa í tjöldum í stöðugri leit að æti fyrir kindur sínar og úlfalda. Vatnslindin var leið Haga til að lifa af og hún lendir í "lind lífsins vatns", sem kemur til að hvetja hana til að sætta sig við stöðu sína sem þjónn og afkastamikil örlög.

1Mós.16:8: “ Hann sagði: Hagar, ambátt Saraí, hvaðan ert þú komin og hvert ertu að fara? Hún svaraði: Ég er að flýja frá Saraí, húsmóður minni .

Hagar svarar spurningunum tveimur: hvert ertu að fara? Svar: Ég er að flýja. Hvaðan kemur þú ? Svar: frá Saraí, húsmóður minni.

1Mós.16:9: “ Engill JaHWéH sagði við hana: Farðu aftur til húsmóður þinnar og auðmýktu þig undir hendi hennar .

Dómarinn mikli gefur honum ekkert val, hann fyrirskipar endurkomu og auðmýkt, vegna þess að hið raunverulega vandamál stafaði af þeirri fyrirlitningu sem húsmóður hans var sýnd sem, fyrir utan ófrjósemi hennar, er áfram lögmæt húsmóðir hans og ber að þjóna og virða. . .

1Mós.16:10: “ Engill JaHWéH sagði við hann: Ég mun fjölga niðjum þínum, og þeir munu verða svo margir að þeir verða ekki taldir .

YaHWéH hvetur hann með því að bjóða honum „gulrót“. Hann lofar honum afkomendum „ svo mörgum að við getum ekki talið þá “. Gerðu ekki mistök, þessi fjöldi verður holdlegur en ekki andlegur. Því að véfrétt Guðs munu vera borin fram til stofnunar nýja sáttmálans, aðeins af hebreskum afkomendum. En auðvitað getur hver einlægur Arabi gengið inn í sáttmála Guðs með því að samþykkja staðla hans sem Hebrear hafa skrifað í Biblíunni. Og frá því hann birtist hefur múslimski Kóraninn ekki uppfyllt þessa viðmiðun. Hann sakar, gagnrýnir og afbakar biblíulega sannleikann sem Jesús Kristur staðfestir.

Með því að nota fyrir Ísmael orðatiltækið sem þegar er notað um Abram, „ svo margar að ekki er hægt að telja þær “, skiljum við að þetta er aðeins spurning um útbreiðslu manna en ekki um þá útvöldu sem valdir eru til eilífs lífs. Samanburðurinn sem Guð leggur til er alltaf háður skilyrðum sem verða að uppfylla. Dæmi: „ stjörnur himinsins “ varða hvers kyns trúarathafnir sem felast í því að „ lýsa upp jörðina “. En hvaða ljós? Aðeins ljós sannleikans sem Guð hefur

lögfest gerir „ *stjörnu* “ verðugan þess að „ *skína að eilífu* “ á himnum, samkvæmt Dan.12:3, vegna þess að þeir munu hafa verið **sannarlega** „ *greindir* “ og hafa **sannarlega** „ *kennt réttlæti* “ skv. Guð.

1Mós.16:11: “ *Engill JaHWéH sagði við hann: Sjá, þú ert með barn, og þú munt fæða son, og þú skalt nefna hann Ísmael. Því að Drottinn hefur heyrt þig í þrengingum þínum .* ”

1. Mós.16:12: „ *Hann mun verða eins og villiasni. hönd hans mun vera gegn öllum, og hönd allra mun vera gegn honum. og hann mun búa á móti öllum bræðrum sínum .* ”

Guð líkir Ísmael, og arabískum afkomendum hans, við „ *villta asna* “, dýrið sem er þekkt fyrir þrjóska og þrjóska eðli; og þar að auki, grimmur síðan kallaður “ *villimaður* “. Hann lætur því hvorki temja sér, temja sér né tæla. Í stuttu máli, hann elskar ekki og lætur ekki elska sig, og hann ber í genunum árásgjarn arfgengi gagnvart eigin bræðrum og ókunnugum. Þessi dómur sem Guð hefur staðfest og opinberaður er mjög mikilvægur, á þessum tíma endalokanna, til að skilja refsingarhlutverkið, fyrir Guð, trúartrúar Íslams sem falskristni barðist á á tímum þegar kristna „ljósið“ var *aðeins* „ *myrkur* “. Frá því að Ísrael sneri aftur til jarðvegs forfeðra sinna hefur Ísrael aftur orðið skotmark þess, sem og kristnu vesturlöndin vernduð af bandarísku valdi, sem þeir kalla, án þess að skjáttast, „hinn mikli Satan“. Það er satt að lítill „Satan“ getur þekkt „þann stóra“.

Með því að fæða Ísmael, nafn sem þýðir "Guð hefur heyrt", barn deilunnar, skapar Guð aukinn **aðskilnað** innan fjölskyldu Abrams. Það bætir við bölvun tungumála sem skapast í Babel reynslunni. En ef hann undirbýr leiðir til að refsa, þá er það vegna þess að hann veit fyrirfram uppreisnarhegðun manna í tveim samböndum sínum til enda veraldar.

1Mós.16:13: “ *Hún kallaði Atta El roi nafn JaHWéH, sem talað hafði við hana. Því hún sagði: Hef ég nokkuð séð hér, eftir að hann sá mig? »*

Nafnið Atta El Roí þýðir: Þú ert hinn sjáandi Guð. En nú þegar er þetta framtak til að gefa Guði nafn hneykslan gegn yfirburðum hans. Það sem eftir er af þessu versu, þýtt á marga mismunandi vegu, snýst um þessa hugsun. Hagar trúa því ekki. Hún, litli þjónninn, vakti athygli hins mikla skapara Guðs sem sér örlögin og opinberar þau. Eftir þessa reynslu, hvað getur hún óttast?

Gen 16:14 „ *Þess vegna var þessi brunnur kallaður brunnur Lachai konungs. það er á milli Kadès og Bared .*

Jarðnesku staðirnir þar sem Guð hefur sýnt sjálfan sig eru virtir en heiðurinn sem menn greiða þeim stafar oft af skurðgoðadýrkun þeirra, sem gerir þá ekki sátt við hann.

Gen 16:15 *Hagar ól Abram son. Og Abram gaf syninum, sem Hagar ól honum, nafnið Ísmael .* ”

Ísmael er svo sannarlega ekta sonur Abrams, og sérstaklega fyrsta barn hans sem hann mun eðlilega festast við. En hann er ekki sonur fyrirheitsins sem Guð hafði áður tilkynnt. Samt sem Guð hefur valið nafnið „ *Ísmael* “ sem honum er gefið eða „ *Guð hefur heyrt* “ er byggt á þrengingum Haga umfram allt, fórnarlamb ákvarðana sem húsmóður hans og húsbóndi hans tóku. En í öðrum skilningi er það einnig byggt á villu Abrams og Saraí að hafa í augnablikinu trúað því að þessi sonur, sem Hagar, hinn egypski, getinn, væri staðfestingin,

„uppfyllingin“ og framkvæmd boðunar Guðs. Mistökin munu hafa blóðugar afleiðingar allt til enda veraldar.

Guð er kominn inn í leik mannglegrar hugsunar og fyrir hann er það nauðsynlegasta náð: barn deilna og aðskilnaðar **ágreinings** er á lífi.

1Mós.16:16: „*Abram var áttatíu og sex ára þegar Hagar ól Abram Ísmael*“

„Ishmael“ fæddist því árið 2034 (1948 + 86) þegar Abram var 86 ára.

Fyrsta Mósebók 17

Aðskilnaður með umskurði: tákni í holdinu

1Mós.17:1: “*Þegar Abram var níutíu og níu ára, birtist Drottinn Abram og sagði við hann: Ég er Guð almáttugur. Gangið frammi fyrir augliti mínu og verið lýtalaus .*”

Árið 2047, 99 ára að aldri og Ísmael 13 ára, er Abram heimsóttur í anda af Guði sem sýnir sig í fyrsta skipti fyrir hann sem „*almáttugan Guð*“. Guð er að undirbúa aðgerð sem mun opinbera þessa „*almáttugu*“ persónu. Útlit Guðs er aðallega af munnlegri og hljóðrænni röð vegna þess að dýrð hans er ósýnileg en hægt er að sjá svipuð mynd af persónu hans án þess að deyja.

1. Mós.17:2: “*Ég mun gjöra sáttmála minn milli mín og þín og margfalda þig endalaust .*”

Guð endurnýjar fyrirheitið um margföldun þess, að þessu sinni tilgreinir hann „*til óendanleika*“, hvort sem það er, eins og „*ryk jarðar*“ og „*stjörnur himinsins*“ sem „*enginn getur talið*“.

1. Mós.17:3: “*Abram féll fram á ásjónu sína. og Guð talaði við hann og sagði :*

Þegar Abram áttaði sig á því að sá sem talar við hann er „*Almáttugur Guð*“, fellur hann á andlit sitt til að horfa ekki á Guð, heldur hlustar hann á orð hans sem gleðja alla sál hans.

1. Mós.17:4: „*Þetta er sáttmáli minn sem ég geri við þig. Þú munt verða faðir fjölda þjóða .*»

Sáttmálinn sem gerður var milli Guðs og Abrams var styrktur þann dag: „*Þú munt verða faðir fjölda þjóða .*”

1. Mós.17:5: “*Þú munt ekki frammar kallast Abram. en þú skalt heita Abraham, því að ég hef gert þig að föður margra þjóða .*»

Nafnbreytingin frá Abram í Abraham er afgerandi og á sínum tíma mun Jesús gera slíkt hið sama með því að breyta nöfnum postula sinna.

1. Mós.17:6: „*Ég vil gjöra þig ríkulega frjósaman, gjöra þig að þjóðum. og konungar munu koma út af þér .*»

Abram er fyrsti faðir arabþjóðanna í Ísmael, í Ísak, hann mun verða faðir Hebraea, sona Ísraels; og í Midían mun hann verða faðir niðja Midíans. Þar sem Móse mun finna Sippóru konu sína, dóttur Jetrós.

1Mós.17:7: „Ég mun gjöra sáttmála minn milli mín og þín og niðja þinna eftir þig, frá kyni til kyns ;

Guð velur lúmskur orð sáttmála síns sem verða „eilíf“ en ekki eilíf. Þetta þýðir að bandalagið sem gert var með holdlegum afkomendum hans mun hafa takmarkaðan tíma. Og þessum mörkum verður náð þegar hinn guðdómlegi Kristur, í fyrstu komu sinni og mannlegri holdgun, mun stofna á frjálsum friðþægingardauða sínum grundvöll hins nýja bandalags sem mun hafa eilífar afleiðingar.

Á þessum tímamarki, það verður að gera sér grein fyrir því, missa allir frumburðir menn sem skotmarkið hefur verið á og nefndir frá upphafi lögmæti þeirra. Þetta átti við um Kain, frumburð Adams, um Ísmael, frumgetinn en óviðkomandi son Abrams, og eftir hann mun það vera tilfelli Esaú, frumburðar Ísaks. Þessi regla um bilun frumburðarins spáir bilun holdlegs bandalags Gyðinga. Annar sáttmálinn mun vera andlegur og mun aðeins gagnast sanntúðum heiðingjum, þrátt fyrir villandi útlit af völdum falskra mannlegra tilgerða.

1Mós.17:8: „Ég mun gefa þér og niðjum þínum eftir þig landið þar sem þú býrð sem útlendingur, allt Kanaanland til eilífrar **eignar** , og ég mun vera þeirra Guð.

Á sama hátt verður Kanaanland gefið „ í **eilífri eign** “ svo framarlega sem Guð er bundinn af sáttmála sínum. Og höfnun Messíasar Jesú mun gera hana að engu, einnig, 40 árum eftir þessa hneykslun, mun þjóðin og höfuðborg hennar Jerúsalem verða eytt af rómverskum hermönnum, og eftirlifandi Gyðingar verða tvístraðir í hinum ýmsu löndum heimsins. Vegna þess að Guð tilgreinir skilyrði sáttmálans: „Ég mun vera Guð þeirra “. Einnig, þegar Jesús er sendur af Guði, er opinberlega hafnað af þjóðinni, mun Guð geta rofið bandalag sitt með fullkomnu lögmæti.

1Mós.17:9: “ Guð sagði við Abraham: Þú skalt halda sáttmála minn, þú og niðjar þínir eftir þig, frá kyni til kyns .

Þetta vers snýr hálsinum á allar þessar trúarlegu tilburði sem gera Guð að Guði eingyðistrúarbragðanna sem eru samankomin í samkirkjulega bandalaginu þrátt fyrir ósamrýmanlegar og andstæðar kenningar þeirra. Guð er aðeins bundinn af hans eigin orðum sem leggja til grundvallar sáttmála hans, eins konar samning sem gerður er við þá sem hlýða honum eingöngu. Ef maður heldur sáttmála sinn, staðfestir hann og framlengir hann. En maðurinn verður að fylgja Guði í verkefni sínu sem byggir á tveimur stigum í röð; hið fyrra er holdlegt, hið síðara er andlegt. Og þessi leið frá fyrsta til annars reynir á einstaka trú manna og fyrst og fremst trú Gyðinga. Með því að hafna Kristi brýtur gyðingapjóðin sáttmála sinn við Guð sem opnar dyr heiðingjanna og meðal hans eru þeir sem snúa til Krists ættleiddir af honum og reiknaðir sem andlegir synir Abrahams. Þannig eru allir sem halda sáttmála hans holdlega eða andlega synir eða dætur Abrahams.

Í þessu versi sjáum við að Ísrael, framtíðarþjóð með því nafni, á uppruna sinn í Abraham. Guð ákveður að gera afkomendur sína að þjóð „aðskildum“ til jarðneskrar sýnikennslu. Þetta er ekki spurning um hólpana þjóð, heldur um skipulag mannlegrar samkomu sem táknar jarðneska frambjóðendur til að velja útvöldu sem hólpnir eru fyrir framtíðar náð Guðs sem Jesús Kristur mun fá.

1Mós.17:10: „ *Þetta er sáttmáli minn, sem þú skalt halda á milli mín og þín og niðja þinna eftir þig: Allt karlkyn meðal yðar skal umskera.* “

Umskurnin er merki um sáttmálann sem gerður var milli Guðs, Abrahams og afkomenda hans, holdlegs afkomenda hans. Veikleiki þess er sameiginleg form þess sem á við um alla afkomendur þess, lífga í trú eða ekki, hlýðnir eða ekki. Á hinn bóginn, í hinu nýja bandalagi, mun valið af trú sem reynt er að upplifa hver fyrir sig af hinum útvöldu sem munu síðan öðlast hið eilífa líf sem er í húfi í þessu bandalagi. Við verðum að bæta við umskurnina, óheppilega afleiðingu: Múslimar hafa líka verið umskornir síðan ættföður þeirra Ísmæl og þeir gefa þessari umskurði andlegt gildi sem leiðir til þess að þeir krefjast réttar til eilífðar. Hins vegar hefur umskurn aðeins ævarandi, ekki eilíf, holdleg áhrif.

1. Mós.17:11: „ *Þér skuluð umskera yður. og mun það vera bandalagsmerki milli mín og þín.* “

Það er sannarlega merki um bandalag við Guð en virkni þess er aðeins holdleg og vers 7, 8, og eftirfarandi vers 13 staðfestir eina „ *eilífa* “ notkun þess.

1Mós.17:12: „ *Þegar hvert karlkyn er átta daga gamalt, eftir ættlið yðar, skal umskera sérhvert karlkyn meðal yðar, hvort sem hann er fæddur í húsinu eða keyptur fyrir peninga af einhverjum útlendingasyni, án þess að tilheyra þínum kynþætti.* “

Eitthvað kemur enn mjög á óvart, en þrátt fyrir ævarandi eðli þess, er það engu að síður spádómur sem opinberar verkefni Guðs fyrir 8. ^{árþúsundið}. Þetta er ástæðan fyrir valinu á "átta dögum", því fyrstu sjö dagarnir tákna jarðneskan tíma val hinna útvöldu sex þúsund ára og dóm sjöunda árþúsundsins. Með því að skipuleggja, á jörðu, náíð bandalag við gyðingapjóðina og upphaflegan fósturvísi hennar, Abram, opinberar Guð ímynd framtíðar eilífðar hinna útvöldu sem eru lausir við holdlegan kynferðislegan veikleika sem einbeitir sér að forhúðinni sem er afskorin frá karlmönnum. Þá, eins og hinir útvöldu munu koma frá öllum uppruna þjóða jarðarinnar, en aðeins í Kristi, verður í gamla sáttmálanum að beita umskurn jafnvel á útlendinga þegar þeir vilja lifa með þeirri hlið sem Guð hefur valið.

Meginhugmynd umskurðar er að kenna að í eilífu ríki Guðs muni menn ekki lengur fjölga sér og holdlegar langanir verða ekki lengur mögulegar. Ennfremur ber Páll postuli saman umskurn holdsins í gamla sáttmálanum og hjörtu hinna útvöldu í þeim nýja. Í þessu sjónarhorni gefur það til kynna hreinleika holdsins og hjartans sem gefur sig Kristi.

Að umskera þýðir **að skera í kringum sig** og þessi hugmynd sýnir að Guð vill koma á einstakt sambandi við veru sína. Í „afbrýðisamum“ Guði krefst hann einkarétt og forgangs ástar útvöldu sinna sem verður, ef nauðsyn krefur, slíta mannleg tengsl í kringum þá sem eru skaðleg hjálpræði þeirra og rjúfa tengsl við þá hluti og fólk sem skaðar samband þeirra við hann. Sem uppeldisfræðileg spádómsmynd snertir þessi regla fyrst og fremst holdlega Ísrael hans og andlega Ísrael allra tíma sem opinberast í Jesú Kristi í fullkomnun hans.

1. Mós.17:13: “ *Sá sem fæddur er í húsinu og sá sem keyptur er fyrir pening, skal umskera. og sáttmáli minn mun vera í holdi þínu eilífur sáttmáli* » .

Guð krefst þessarar hugmynda: lögmætt barn og óviðkomandi barn geta tengst því vegna þess að hann spáir þannig tveimur bandalögum

björgunarverkefni síns... Síðan spáir kröfuna sem einkennist af endurkomu orðsins „aflað tók peninga“ Jesús *spáir*. Kristur sem mun vera metinn á 30 denara af uppreisnargjarnum trúargyðingum. Og þannig, fyrir 30 denara, mun Guð fórna mannlífi sínu til endurlausnar hinna útvöldu Gyðinga og heiðna í nafni hans heilaga bandalags. *En hið „ eilífa “* eðli umskurnunarmerksins er rifjað upp og nákvæmnin „ *í holdi þínu* “ staðfestir stundareiginleika þess. Því að þessi sáttmáli sem hefst hér mun enda þegar Messías birtist „ *til að binda enda á synd* ,“ samkvæmt Dan.7:24.

1Mós.17:14: „ *Óumskorinn karlmaður, sem ekki hefur verið umskorinn í holdi, mun upprættur verða úr hópi fólks síns, hann mun hafa rofið sáttmála minn.* “

Virðing fyrir reglum sem Guð setur er mjög ströng og viðurkennir engar undantekningar vegna þess að brot þeirra afbaka spámannlegt verkefni hans, og hann mun sýna með því að koma í veg fyrir að Móse komist inn í Kanaan að þessi galli er mjög mikill. Hið óumskorna í holdinu er ekki lögmætara að búa í jarðnesku Gyðingafólkinu en hinir óumskornu í hjartanu myndu vera í hinu eilífa himneska ríki Guðs.

1Mós.17:15: “ *Guð sagði við Abraham: Þú skalt ekki framar kalla Sarai konu þína Sarai. en hún mun heita Sara .* ”

Abram þýðir faðir þjóðar en Abraham þýðir faðir fjöldans. Sömuleiðis þýðir Sarai göfugt en Sarah þýðir prinsessa.

Abram er þegar faðir Ísmaels, en breyting á nafni hans Abraham er réttlætun vegna fjölgunar niðja hans í Ísak syninum sem Guð mun boða honum, ekki Ísmael. Af sömu ástæðu mun hin óbyrja Sarai eignast og fæða mannfjölda fyrir tilstilli Ísaks og heitir hún Sara.

1. Mós.17:16: „ *Ég mun blessa hana og gefa þér son með henni. Ég mun blessa það, og það mun verða að þjóðum. frá henni munu konungar þjóða koma .* ”

Abram gengur með Guði en daglegt líf hans er jarðneskt og byggt á jarðneskum náttúrulegum aðstæðum, ekki guðlegum kraftaverkum. Einnig í hugsun sinni gefur hann orðum Guðs skilning á blessun með því hvernig Sarai eignaðist son í gegnum Hagar ambátt hennar.

1. Mós.17:17: “ *Abraham féll fram á ásjónu sína. hann hló og sagði í hjarta sínu: Á að fæða hundrað ára manni son? og myndi Sara, níutíu ára, fæða?* »

Þegar hann áttaði sig á því að Guð gæti meint að Sarai yrði fær um að fæða börn þótt hún sé óbyrja og þegar orðin 99 ára, hló hann í hjarta sínu. Ástandið er svo ólýsanlegt á jarðneskum mannlegum vettvangi að þetta viðbragð hugsunar hans virðist eðlilegt. Og hann gefur hugsunum sínum merkingu.

1. Mós.17:18: “ *Og Abraham sagði við Guð: Ó! megi Ísmael lifa fyrir augliti þínu!* »

Það er ljóst að Abraham rökstyður holdlega og að hann skilur aðeins margföldun sína í gegnum Ísmael, soninn sem þegar er fæddur og 13 ára gamall.

1Mós.17:19: “ *Guð sagði: Sara kona þín mun vissulega fæða þér son. og þú skalt nefna hann Ísak. Ég mun gjöra sáttmála minn við hann að eilífum sáttmála fyrir niðja hans eftir hann .* ”

Með því að þekkja hugsanir Abrahams, ávítar Guð hann og endurnýjar tilkynninguna án þess að skilja eftir minnsta möguleika á túlkunarvillu.

Efinn sem Abraham lét í ljós um kraftaverka fæðingu Ísaks spáir í efa og vantrú á að mannkynið muni sýna Jesú Krist. Og efinn mun taka á sig mynd opinberrar höfnunar af hálfu holdlegs afkomenda Abrahams.

Gen 17:20 *Um Ísmael hef ég heyrt þig. Sjá, ég mun blessa hann og gjöra hann frjósaman og margfalda hann mjög. hann mun geta tólf höfðingja, og ég mun gera hann að mikilli þjóð ."*

Ísmael þýðir að Guð hefur heyrt, einnig réttlætir Guð í þessu inn gripi nafnið sem hann gaf honum. Guð mun gera það frjósamt, það mun margfaldast og mun mynda hina miklu arabísku þjóð sem samanstendur af „tólf höfðingjum“. Þessi tala 12 er svipuð 12 sonum Jakobs í hans heilaga bandalagi sem munu taka við af 12 postulum Jesú Krists, en svipað þýðir ekki eins vegna þess að það staðfestir guðlega hjálp en ekki frelsandi bandalag varðandi verkefni hans um eilíft líf. Ennfremur munu Ísmael og afkomendur hans vera fjandsamlegir í garð allra þeirra sem ganga í heilagt bandalag Guðs, í röð Gyðinga síðan kristna. Þetta skaðlega hlutverk mun refsá ólögmati fæðingu með jafn ólögmatum ferlum sem dauðhreinsuðu móðirin og of sjálfsánægja faðirinn ímynda sér. Þetta er ástæðan fyrir því að holdlegir synir Abrahams munu bera sömu bölvun og munu að lokum verða fyrir sömu höfnun frá Guði.

Eftir að hafa þekkt Guð og gildi hans geta afkomendur Ísmaels valið að lifa samkvæmt reglum hans þar til þeir ganga inn í bandalag gyðinga, en þetta val verður áfram einstaklingsbundið eins og hið eilífa hjálpræði sem hinum útvöldu verður boðið. Sömuleiðis, eins og hjá öðrum mönnum af öllum uppruna, verður þeim boðið hjálpræði í Kristi og leiðin til eilífðar verður þeim opin, en aðeins á hlýðnum mælikvarða Krists, frelsara, krossfestum, dauðum og upprisnum.

1Mós.17:21: " *Ég mun gjöra sáttmála minn við Ísak, sem Sara mun fæða þér á þessum tíma næsta árs . "*

Þar sem Ísmael var 13 ára þegar þessi sýn kom fram samkvæmt versni 27, verður hann því 14 ára þegar Ísak fæðist. En Guð fullyrðir þetta atriði: sáttmáli hans verður gerður við Ísak, ekki Ísmael. Og hann mun fæðast af Söru.

1Mós.17:22: „ *Þegar hann hafði lokið máli sínu við hann, hóf Guð sjálfan sig yfir Abraham .“*

Útlit Guðs er sjaldgæft og óvenjulegt og það útskýrir hvers vegna manneskjur venjast ekki guðlegum kraftaverkum og hvers vegna rökhugsun þeirra, eins og Abraham, er enn háð náttúrulegum jarðlífsins. Boðskapur hans fluttur, Guð dregur sig til baka.

1Mós.17:23: " *Abraham tók Ísmael son sinn og alla þá sem fæddir voru í húsi hans og alla þá sem hann hafði keypt fyrir peninga, allt karlkyns af ætt Abrahams. og hann umskar þá þann sama dag, eftir því boði, sem Guð hafði gefið honum ."*

Skipunin sem Guð hefur gefið er strax framkvæmd. Hlýðni hans réttlætir sáttmála hans við Guð. Þessi öflugri herra fornaldar keypti þjóna og staða þræls var til og var ekki mótmælt. Það sem mun gera efnið vafasamt er raunar beiting ofbeldis og illa meðferð á þjónum. **Staða þræls er einnig staða allra endurleystra Jesú Krists, jafnvel í dag .**

1. Mós.17:24: " *Abraham var níutíu og níu ára þegar hann var umskorinn* ."

Þessi skýring minnir okkur á að Guð krefst hlýðni af mönnum, hver sem aldur þeirra er; frá yngstu til elstu.

1Mós.17:25: „ *Ísmael sonur hans var þrettán ára þegar hann var umskorinn* .“

Hann verður því 14 árum eldri en Ísak bróðir hans, sem mun tryggja honum getu til að valda yngri bróður sínum, syni lögmætu eiginkonunnar, raunverulegum skaða.

1. Mós.17:26: „ *Þann sama dag var Abraham umskorinn, svo og Ísmael sonur hans* .“

Guð minnir á lögmæti Ísmaels gagnvart Abraham sem er faðir hans. Algengur umskurn þeirra er álíka villandi og fullyrðingar afkomenda þeirra sem segjast vera frá sama Guði. Vegna þess að til að krefjast Guðs er ekki nóg að eiga sama holdlega föður. Og þegar hinir vantrúuðu gyðingar fullyrða um þessa tengingu við Guð vegna föður síns Abrahams, mun Jesús hafna þessum rökum og kenna þeim djöfulinn, Satan, föður lyga og morðingja frá upphafi. Það sem Jesús sagði við uppreisnargjarna gyðinga á sínum tíma á alveg jafn mikið við um tilgerð araba og múslima okkar.

1Mós.17:27: „ *Og allir menn í húsi hans, hvort sem þeir voru fæddir í húsi hans eða keyptir fyrir fé af ókunnugum, voru umskornir með honum* .

Eftir þessari fyrirmynd hlýðni munum við sjá að ógæfu Hebreanna sem yfirgefa Egyptaland munu alltaf stafa af vanmati þeirra á þessari hlýðni sem Guð krefst algerlega, á öllum tímum og allt til enda veraldar.

Fyrsta Mósebók 18

Aðskilnaður óvinabræðra

1Mós.18:1 : " *Drottinn birtist honum meðal eikar í Mamre, þar sem hann sat við inngang tjalds síns í hita dagsins* ."

1Mós.18:2: " *Og hann hóf upp augu sín og leit, og sjá, þrír menn stóðu hjá honum. Þegar hann sá þá, hljóp hann á móti þeim frá tjalddyrum sínum og hneigði sig til jarðar* ."

Abraham er hundrað ára gamall maður, hann veit að hann er gamall núna en heldur góðu líkamlegu formi þar sem hann „ *hleypur til móts við* “ gesti sína. Viðurkenndi hann þá sem himneska sendiboða? Við getum gert ráð fyrir því þar sem hann „ *beygir sig til jarðar* “ fyrir þeim. En það sem hann sér eru „þrír menn“ og við getum þá séð í viðbrögðum hans, tilfinningu hans fyrir sjálfsprottinni gestrisni sem er ávöxtur náttúrulegrar ástríkis hans.

1Mós.18:3: „ *Og hann sagði: Herra, ef ég hef fundið náð í augum þínum, far þá ekki fram hjá þjóni þínum* .“

Að kalla gesti „herra“ var afleiðing mikillar auðmýktar Abrahams og aftur er ekkert sem bendir til þess að hann hafi haldið að hann væri að ávarpa Guð. Vegna þess að þessi heimsókn Guðs í mannlegu útliti er einstök þar sem jafnvel

Móse mun ekki hafa heimild til að sjá " dýrð " andlits Guðs samkvæmt 2. Mós.33:20 til 23: " *YaHWéH segir: Þú munt ekki geta að sjá andlit mitt, því að maðurinn getur ekki séð mig og lifað. Drottinn sagði: Hér er staður nálægt mér. Þú munt standa á klettinum. Þegar dýrð mín er horfin, mun ég leggja þig í klettinn og hylja þig með hendi minni, uns ég er kominn yfir. Og þegar ég sný hendinni minni, munuð þér sjá mig að baki, en andlit mitt mun ekki sjást .*" Ef sýn á „dýrð“ Guðs er bönnuð, bannar hann sjálfum sér ekki að sýna mannlegt útlit til að nálgast skepnur sínar. Guð gerir það til að heimsækja Abraham, vin sinn, og hann mun gera það aftur í líki Jesú Krists frá fósturvísi og þar til friðþægingardauði hans.

1. Mós.18:4: „ *Lát einhvern koma með smá vatn til að þvo fætur yðar. og hvíldu þig undir þessu tré .* ”

Vers 1 gerði það ljóst, það er heitt og svitinn fótanna þakinn jarðlegu ryki réttlætir að þvo fætur gesta. Það er ánægjulegt tilboð sem þeim er gert. Og þessi athygli er Abraham til sóma.

1. Mós.18:5: “ *Ég mun fara og taka brauðbita til að styrkja hjarta þitt. eftir það heldurðu áfram ferð þinni; því að þess vegna gengur þú fram hjá þjóni þínum. Þeir svöruðu: Gerðu eins og þú hefur sagt .* ”

Hér sjáum við að Abraham benti ekki á þessa gesti sem himneskar verur. Athyglin sem hann sýnir þeim er því vitnisburður um náttúrulega mannkosti hans. Hann er auðmjúkur, kærleiksríkur, blíður, gjafmildur, hjálpsamur og gestrisinn; hlutir sem elska hann Guði. Í þessum mannlega þætti samþykkir Guð og samþykkir allar tillögur hans.

1Mós.18:6: „ *Abraham gekk fljótt inn í tjald sitt til Söru og sagði: Skyndilega, þrjár mælingar af fínu mjöli, hnoðið það og bakið kökur .* ”

Matur er gagnlegur fyrir holdlegan líkama og þar sem Abraham sá þrjá holdalíkama fyrir honum lét Abraham útbúa mat til að endurnýja líkamlegan styrk gesta sinna.

1Mós.18:7: „ *Og Abraham hljóp til hjarðar sinnar, tók blíðan og góðan kálf og gaf hann þjóni, sem flýtti sér að búa hann til .“* ”

Val á blíðum kálfi sýnir ennfremur rausn hans og náttúrulega velvild; ánægja hans að þóknast náunga sínum. Til að ná þessum árangri býður það gestum sínum það besta.

1Mós.18:8: “ *Og hann tók enn rjóma og mjólk ásamt kálfanum, sem búið var að búa til, og lagði fyrir þá. Sjálfur stóð hann við hlið þeirra, undir trénu. Og þeir borðuðu .* ”

Þessi girnilegi matur er borinn framhjá ókunnugum, fólki sem hann þekkir ekki en sem hann kemur fram við sem meðlimi eigin fjölskyldu. Holdgun gestanna er mjög raunveruleg þar sem þeir borða mat sem er gerður fyrir manninn.

1Mós.18:9: “ *Þá sögðu þeir við hann: Hvar er Sara kona þín? Hann svaraði: Hún er þarna í tjaldinu .* ”

Með þrautagöngu gestgjafans, til dýrðar Guðs og hans eigin, opinbera gestirnir sitt sanna eðli með því að nefna nafn eiginkonu hans, "Sara", sem Guð gaf honum í fyrri sýn sinni.

1Mós.18:10: “ Einn þeirra sagði: „Ég mun hverfa aftur til þín á sama tíma. Og sjá, Sara kona þín mun eignast son. Sara var að hlusta við innganginn að tjaldinu, sem var fyrir aftan hann .”

Við skulum hafa í huga að í útliti gestanna þriggja er ekkert að bera kennsl á JaHWéh frá englunum tveimur sem fylgja honum. Himneskt líf birtist hér og afhjúpar þá jafnréttismerkingu sem þar ríkir.

Á meðan einn gestanna þriggja tilkynnir yfirvofandi fæðingu Söru, hlustar hún frá inngangi tjaldsins á það sem sagt er og textinn tilgreinir hver " var á bak við hann "; sem þýðir að hann sá hana ekki og gat mannlega ekki verið meðvitaður um nærveru hennar. En þeir voru ekki karlmenn.

1Mós.18:11: „ Abraham og Sara voru gömul og há að árum, og Sara gat ekki lengur vonað að eignast börn .“

Vísan skilgreinir eðlilegar mannlegar aðstæður sem eru sameiginlegar öllu mannkyni.

1Mós.18:12: “ Og hún hló með sjálfri sér og sagði: Nú þegar ég er orðinn gamall, á ég þá enn að þrá? Herra minn er líka gamall .”

Taktu aftur eftir nákvæmninni: „ Hún hló **innra með sér** “; svo að enginn hefur heyrt hann hlæja nema hinn lifandi Guð sem rannsakar hugsanir og hjörtu.

1Mós.18:13: “ Drottinn sagði við Abraham: Hvers vegna hló þá Sara og sagði: Á ég að eignast barn, þótt ég sé gömul? »

Guð notar tækifærið til að opinbera guðlega sjálfsmýnd sína, sem réttlætir minnst á YaHWÉH vegna þess að það er hann sem talar í þessari mannlegu útliti til Abrahams. Aðeins Guð getur þekkt huldu hugsanir Söru og nú veit Abraham að Guð er að tala við hann.

1. Mós.18:14: “ Er eitthvað undarlegt af hálfu JaHWÉH? Á tilsettum tíma mun ég snúa aftur til þín, á sama tíma; og Sara mun eignast son .”

Guð verður auðvaldsmaður og endurnýjar spá sína skýrt í nafni JaHWÉH guðdóms síns.

1. Mós.18:15: “ Sara laug og sagði: Ég hló ekki. Vegna þess að hún var hrædd. En hann sagði: Þvert á móti, þú hlóst .

„ Sarah laug „ segir í textanum vegna þess að Guð heyrði leynilega hugsun hennar, en enginn hlátur kom úr munni hennar; þannig að þetta var bara smá lygi að Guði en ekki mönnum. Og ef Guð ávítar hana, þá er það vegna þess að hún viðurkennir ekki að Guð hafi stjórn á hugsunum hennar. Hún gefur sönnun, gengur svo langt að ljúga að honum. Þess vegna fullyrðir hann með því að segja: " Þvert á móti (það er rangt), þú hlóst ." Við skulum ekki gleyma því að manneskjan sem Guð blessar er Abraham en ekki Sara, lögmæt eiginkona hans, sem nýtur aðeins blessunar eiginmanns síns. Hugmyndir hans hafa þegar leitt til bölvunar fæðingar Ísmaels, framtíðar erfðaóvinnar og keppinautar Ísraels; það er satt að ná guðdómlegu verkefni.

1. Mós.18:16: “ Og þessir menn stóðu upp til að fara og horfðu til Sódómu. Abraham fór með þeim til að fylgja þeim .

Slökkt, nærð og eftir að hafa endurnýjað Abraham og Söru framtíðarfæðingu hins lögmæta sonar Ísaks, opinbera hinir himnesku gestir

Abraham að heimsókn þeirra til jarðar hefur einnig annað hlutverk í huga: það varðar Sódómu.

1Mós.18:17: “ Þá sagði JaHWéH: Á ég að fela Abraham hvað ég ætla að gera?

Hér höfum við nákvæma beitingu þessa verss úr Amos 3:7: „ Því að Drottinn, JaHWéH, gjörir ekkert án þess að hafa opinberað þjónum sínum, spámönnunum, leyndardóm sinn .

1M.18:18: „ Abraham mun vissulega verða mikil og voldug þjóð, og í honum munu allar þjóðir jarðarinnar blessast .“

Vegna venjulegs merkingartaps sem er notað á atviksorðið „ áreiðanlega “, man ég eftir því að það þýðir: á ákveðinn og algeran hátt. Áður en hann opinberar eyðileggingarverkefni sitt flýtir Guð að fullvissa Abraham um eigin stöðu frammi fyrir augliti hans og hann endurnýjar blessanir sem hann mun veita honum. Guð byrjar að tala um Abraham í þriðju persónu til að lyfta honum upp í stöðu stórrar sögupersónu mannkyns. Þannig sýnir hann holdlegum og andlegum afkomendum sínum fyrirmyndina sem hann blessar og sem hann minnir á og skilgreinir í versinu sem kemur.

1Mós.18:19: “ Því að ég hef útvalið hann til að bjóða sonum sínum og húsi hans eftir sig að halda veg Drottins í réttlæti og réttlæti, velþóknun Abrahams fyrirheitin sem hann gaf honum... “

Það sem Guð lýsir í þessu versni gerir gæfumuninn með Sódómu sem hann mun eyða. Allt til enda veraldar munu útvaldir hans vera eins og þessi lýsing: að halda veg JaHWéH felst í því að iðka réttlæti og réttlæti; hið sanna réttlæti og sanna réttlæti sem Guð mun byggja á lagatextum til að kenna þjóð sinni Ísrael. Virðing fyrir þessum hlutum verður skilyrði þess að Guð virði loforð sín um blessanir.

1Mós.18:20: „ Og JaHWéH sagði: Hópið gegn Sódómu og Gómorru hefur aukist og synd þeirra er mikil .“

Guð kveður þennan dóm yfir Sódómu og Gómorru, borgum konunganna sem Abraham kom til að hjálpa þegar ráðist var á þá. En það var líka í Sódómu sem Lot frændi hans hafði valið að setjast að, með fjölskyldu sinni og þjónum sínum. Með því að þekkja tengslin sem Abraham hefur við frænda sinn margfaldar Guð athyglina gagnvart gamla manninum til að tilkynna honum fyrirætlanir sínar. Og til að gera þetta lækkar hann sig niður á vettvang mannsins til að manneskju sjálfan sig eins mikið og hægt er til að setja sig á vettvang mannglegrar röksemdafærslu Abrahams þjóns hans.

1Mós.18:21: “ Þess vegna mun ég fara niður og sjá hvort þeir hafa gjört að öllu leyti samkvæmt þeirri fregn sem mér hefur borist. og ef það er ekki, mun ég vita það .”

Þessi orð stangast á við þekkinguna á hugsunum Söru, því Guð getur ekki hunsað hversu siðleysið hefur náðst í þessum tveimur borgum sléttunnar og mikilli velmegun þeirra. Þessi viðbrögð sýna þá umhyggju sem hann leggur sig fram um að láta trúa þjón sinn sætta sig við réttlátan dóm dóms síns.

1. Mós.18:22: “ Og mennirnir fóru og fóru til Sódómu. En Abraham stóð samt frammi fyrir JaHWéH .”

Hér gerir aðskilnaður gestanna Abraham kleift að bera kennsl á meðal þeirra lifandi Guð, YaHWéH, sem er með honum í einföldu mannlegu yfirbragði sem hvetur til orðaskipta. Abraham mun verða hugrökk að því marki að taka þátt í eins konar samkomulagi við Guð til að fá hjálpræði borganna tveggja, en önnur þeirra er byggð af kærum frænda hans Lot.

1M.18:23: “ *Abraham gekk fram og sagði: Ætlar þú líka að tortíma hinum réttláta með hinum óguðlegu?* »

Spurningin sem Abraham spurði er réttmæt, vegna þess að í sameiginlegum aðgerðum réttlætis veldur mannkynið dauða saklausra fórnarlamba sem kallast aukatjón. En ef mannkynið getur ekki greint muninn, getur Guð það. Og hann mun veita Abraham sönnun fyrir þessu og okkur sem lesum biblíulegan vitnisburð hans.

1Mós.18:24: “ *Kannski eru fimmtíu réttlátir í miðri borginni. Vilt þú líka tortíma þeim og ekki fyrirgefa borginni vegna fimmtíu réttláttra, sem eru í henni miðri?* »

Í mildri og kærleiksríkri sál sinni er Abraham fullur blekkingar og hann ímyndar sér að það sé hægt að finna að minnsta kosti 50 réttláta í þessum tveimur borgum og hann kallar á þessa 50 mögulegu réttlátu til að fá náð frá Guði borganna tveggja í borgunum tveimur. einmitt nafn á fullkomnu réttlæti hans sem getur ekki slegið saklausa með þeim seku.

1Mós.18:25: “ *Að deyða hinn réttláta með hinum óguðlega, svo að það verði með hinum réttláta eins og hinum óguðlega, fjarri þér! Langt frá þér! Mun ekki sá sem dæmir alla jörðina gæta réttlætis?* »

Abraham hugsar þannig að leysa vandamálið með því að minna Guð á það sem hann getur ekki gert án þess að afneita persónuleika sínum sem er svo tengdur fullkomnu réttlætiskennndinni.

1Mós.18:26: “ *Og JaHWéH sagði: Ef ég finn fimmtíu réttláta í Sódómu í miðri borginni, mun ég fyrirgefa allri borginni þeirra vegna .*”

Með þolinmæði og góðvild lét YaHWéH Abraham tala og í svari sínu sannar hann að hann hafi rétt fyrir sér: fyrir 50 réttláta munu borgirnar ekki verða eytt.

1Mós.18:27: „ *Abraham svaraði og sagði: Sjá, ég þorði að tala við Drottin, ég sem er mold og aska .*“

Er það tilhugsunin um „ *ryk og ösku* “ að óguðlegir menn verði eftir eftir eyðingu borganna tveggja í dalnum? Samt játar Abraham að hann sjálfur sé ekkert annað en „ *ryk og aska* “.

1. Mós.18:28: “ *Kannski vantar fimm af fimmtíu réttlátum, því að fimm munuð þér eyðileggja alla borgina? Og Drottinn sagði: Ég mun ekki eyða því, ef ég finn þar fjörutíu og fimm réttláta .*

Djörfung Abrahams mun leiða hann til að halda áfram samningagerð sinni með því að lækka í hvert skipti sem fjölda útvöldu sem mögulega finnast og hann mun hætta í 32. versu á tölu hinna tíu réttlátu. Og í hvert sinn mun Guð veita náð hans vegna fjöldans sem Abraham lagði til.

1Mós.18:29: “ *Abraham hélt áfram að tala við hann og sagði: Kannski verða þar fjörutíu réttlátir menn. Og Drottinn sagði: Ég vil ekkert gjöra fyrir þessa fjörutíu sakir .*

Mós.18:30: “ Abraham sagði: Drottinn reiðist ekki, og ég mun tala. Kannski verða þar þrjátíu réttlátir menn. Og Drottinn sagði: "Ég mun ekkert gjöra, ef ég finn þar þrjátíu réttláta ."

1Mós.18:31: “ Abraham sagði: Sjá, ég þorði að tala við Drottin. Kannski verða þar tuttugu réttlátir menn. Og Drottinn sagði: Ég mun ekki eyða því vegna þessara tuttugu .

1Mós.18:32: “ Abraham sagði: Drottinn reiðist ekki, og ég mun ekki tala meira en í þetta sinn. Kannski verða tíu réttlátir þar. Og Drottinn sagði: Ég mun ekki eyða því vegna þessara tíu réttlátu .

Hér lýkur samningaviðræðum Abrahams sem skilur að það eru takmörk sem þarf að setja út fyrir sem þráhyggja hans væri ósanngjörn. Hann stoppar við töluna tíu réttláta. Hann telur bjartsýnn á að þennan fjölda réttlátra manna verði að finna í þessum tveimur spilltu borgum, ef aðeins sé talið með Lot og ættingjum hans.

1Mós.18:33: „ Drottinn fór burt, er hann hafði lokið máli sínu við Abraham. Og Abraham sneri aftur í bústað sinn ."

Jarðneskum fundi tveggja vina, annars himnesks og almáttugs Guðs og hins, manns, moldar jarðar, lýkur og hver snýr aftur til starfa sinna. Abraham í átt að bústað sínum og JaHWÉH gagnvart Sódómu og Gómorru sem eyðileggjandi dómur hans mun falla á.

Í orðaskiptum sínum við Guð opinberaði Abraham persónu sína sem er í mynd Guðs, umhugað um að sjá sönnu réttlæti framfylgt á sama tíma og lífið gefur lífinu sterka dýrmæta gildi. Þetta er ástæðan fyrir því að samningaviðræður þjóns hans gætu aðeins glatt og glatt hjarta Guðs sem deilir tilfinningum hans að fullu.

Fyrsta Mósebók 19

Aðskilnaður í neyðartilvikum

1. Mós.19:1: „ Englarnir tveir komu til Sódómu um kvöldið. og Lot sat við hlið Sódómu. Þegar Lot sá þá, stóð hann upp á móti þeim og féll á ásjónu sína til jarðar ."

Við þekkjum í þessari hegðun góð áhrif Abrahams á Lot frænda sinn þar sem hann sýnir sömu hugulsemi gagnvart gestum sem fara fram hjá. Og hann gerir það með þeim mun meiri athygli, þar sem hann þekkir slæmt siðferði íbúa borgarinnar Sódómu sem hann hefur sest að til að búa í.

1. Mós.19:2: “ Þá sagði hann: Sjá, herrar mínir, farið inn í hús þjóns þíns og vertu þar um nóttina. Þvo fæturna; þú munt fara snemma á fætur á morgnana og halda áfram ferð þinni. Nei, svöruðu þeir, við munum gista á götunni .

Lot gerir það að skyldu sinni að taka vel á móti fólki sem fer um heimili hans til að vernda það gegn blygðunarlausum og illgjarnum gjörðum spilltra íbúa. Við finnum sömu kærkomna orð og Abram hafði látið þrjá gesti sína. Lot er svo sannarlega réttlátur maður sem leyfði sér ekki að spillast af sambúð sinni með rangsnúnum verum þessarar borgar. Englarnir tveir eru komnir til að eyðileggja

borgina en áður en þeir eyðileggja hana vilja þeir rugla illsku íbúanna með því að grípa þá í verki, til að sýna illsku sína á virkan hátt. Og til að fá þessa niðurstöðu er nóg fyrir þá að gista á götunni til að verða fyrir árás Sódómíta.

1M.19:3: „*En Lot hvatti þá svo mikið að þeir komu til hans og gengu inn í hús hans. Hann hélt þeim veislu og bakaði ósýrt brauð. Og þeir borðuðu .*”

Lot tekst því að sannfæra þá og þeir þiggja gestrisni hans; sem gefur honum enn tækifæri til að sýna örlæti sitt eins og Abraham hafði gert á undan honum. Reynslan kennir þeim að uppgötva fallega sál Lots, réttláts manns mitt á meðal ranglátra.

1Mós.19:4: „*Þeir voru ekki enn farnir að sofa þegar borgarbúar, íbúar Sódómu, umkringdu húsið, allt frá börnunum til gamalla manna. allur lýðurinn kom hlaupandi .*”

Sýningin á illsku íbúanna gengur framur væntingum englanna tveggja, þar sem þeir koma til að leita þeirra jafnvel í húsinu þar sem Lot tók á móti þeim. Taktu eftir hversu smitandi þessa illsku er: „*frá börnum til aldraðra* “. Dómur YaHWéH er því fullkomlega réttlætanagerur.

1Mós.19:5: „*Þeir kölluðu á Lot og sögðu við hann: Hvar eru mennirnir sem komu til þín í nótt? Færið þá út til okkar, svo að vér megum þekkja þá .*”

Barnalegt fólk getur látið blekkjast af fyrirætlunum Sódómíta, því það er ekki beiðni um kynni heldur þekkingar í biblíulegum skilningi hugtaksins "Adam þekkti konu sína og hún ól son." Siðspilling þessa fólks er því alger og án úrbóta.

1Mós.19:6: „*Lot gekk út til þeirra um húsdýrnar og lokaði á eftir sér .*“

Hugrakkur Lot sem flýtir sér að fara sjálfur til móts við viðurstyggilega verurnar og sér um að loka dýrum heimilis síns á eftir sér til að vernda gesti sína.

1Mós.19:7: „*Og hann sagði: Bræður mínir, gjörið ekki illt. »*

Góði maðurinn hvetur óguðlega til að gera ekki illt. Hann kallar þá „bræður“ vegna þess að þeir eru menn eins og hann og hann hefur haldið í sér vonina um að bjarga sumum þeirra frá dauðanum sem hegðun þeirra beinir þeim til.

1Mós.19:8: „*Sjá, ég á tvær dætur sem aldrei hafa þekkt mann. Ég mun leiða þá út til þín, og þú mátt gjöra við þá hvað þér þóknast. Gerðu þessum mönnum ekki neitt þar sem þeir eru komnir í skuggann af þakinu mínu .*”

Hjá Lot náði hegðun Sódómíta hæðum sem aldrei hafa náðst í þessari reynslu. Og til að vernda tvo gesti sína kemur hann til að bjóða tveimur ófrjóum dætrum sínum í þeirra stað.

1. Mós.19:9: „*Þeir sögðu: Farið! Þeir sögðu aftur: Þessi er kominn sem ókunnugur maður, og hann vill vera dómari! Jæja, við munum gera þér verr en þeir. Og þeir þrýstu harkalega á Lot og gengu fram til að brjóta upp hurðina .*”

Orð Lots róa ekki samansafnaðan hóp og þessar voðalegu verur, segja þeir, búa sig undir að gera verr við hann en þær. Þeir reyna síðan að brjóta niður hurðina.

1Mós.19:10: „*Og mennirnir rétti út hendur sínar og færðu Lot inn í húsið til sín og lokuðu dýrunum .*“

Með hugrekki Lot sjálfan í hættu grípa englarnir inn í og koma Lot inn í húsið.

1. Mós.19:11: „ *Og þeir slógu blinda þá, sem voru við dyrnar á húsinu, frá þeim smæstu til hins stærsta, svo að þeir unnu til einskis að finna dyrnar* “ .

Fyrir utan er næst æst fólk slegið í blindni; íbúar hússins eru því friðaðir.

1Mós.19:12: “ *Mennirnir sögðu við Lot: Hvern hefur þú hér enn? Tengdasynir, synir og dætur og allt, sem yðar tilheyrir í borginni, leiðið þau burt úr þessum stað .*”

Lot fann náð í augum englanna og Guðs sem sendi þá. Til að lífi hans verði bjargað verður hann að „ **komast út** » borgarinnar og sléttunnar vegna þess að englarnir munu tortíma íbúum þessa dals sem verður að rústum eins og Aí borg. Förn englanna nær til alls sem tilheyrir honum í lifandi mannskepnunum.

Í þessu þema **aðskilnaðar** er hið guðlega skipun um að „ **koma út** “ varanlegt. Vegna þess að hann hvetur skepnur sínar til að **aðskilja sig** frá hinu illa í öllum sínum myndum eins og falskristnar kirkjur. Í Op.18:4 skipar hann sínum útvöldu að „ **fara út** » af „ *Babýlon hinn miklu* “, sem snertir í fyrsta lagi kaþólsku trúarbrögðin og í öðru lagi hina margbreytilegu mótmælendatrú, undir áhrifum þeirra hafa þeir verið fram að þessari stundu. Og eins og hjá Lot, verður lífi þeirra aðeins bjargað með því að hlýða strax boði Guðs. Vegna þess að um leið og lögmálið er gefið út sem gerir sunnudagshvöld á fyrsta degi skylda, mun endalok náðartímans líða undir lok. Og þá verður of seint að breyta skoðun þinni og afstöðu til þessa vandamáls.

Hér vek ég athygli ykkar á þeirri hættu sem felst í því að fresta nauðsynlegri ákvarðanatöku þar til síðar. Líf okkar er viðkvæmt, við getum dáið í veikindum, slysi eða árás, hlutir sem geta gerst ef Guð metur ekki seinleika okkar til að bregðast við, og í þessu tilviki missir endalok tíma sameiginlegrar náðar öllu mikilvægi sínu, vegna þess að sá sem deyr á undan henni, deyr í ranglæti sínu og fordæmingu Guðs. Meðvitaður um þetta vandamál segir Páll í Hebr.3:7-8: „ *Í dag, ef þér heyrðið raust hans, herðið ekki hjörtu yðar eins og í uppreisninni...* ”. Það er því alltaf brýnt að bregðast við boði Guðs og Páll er þeirrar skoðunar samkvæmt Hebr.4:1: „ *Vér skulum því óttast, meðan enn stendur fyrirheitið um að ganga inn til hvíldar hans, að einhver yðar virðist ekki hafa komið of seint .*”

1Mós.19:13: “ *Því að vér munum eyða þessum stað, því að hrópið gegn íbúum hans er mikið frammi fyrir JaHWéH. JaHWéH hefur sent okkur til að eyða því .*”

Að þessu sinni er tíminn að renna út, englarnir láta Lot vita ástæðuna fyrir veru sinni á heimili sínu. Borgina verður að eyða fljótt með ákvörðun YaHWéH.

1Mós.19:14: “ *Lot gekk út og sagði við tengdasyni sína, sem höfðu tekið dætur hans: Stattu upp, sagði hann, farðu burt úr þessum stað. Því að JaHWéH mun eyða borginni. En í augum tengdasona sinna virtist hann vera að grínast .*”

Tengdasynir Lots voru vissulega ekki á stigi illsku hinna Sódómíta, en til hjálpræðis skiptir trúin aðeins máli. Og greinilega höfðu þeir það ekki. Trú tengdaföður þeirra hafði ekki áhuga á þeim, og skyndilega hugmyndin um að Guð YaHWéH væri tilbúinn að eyðileggja borgina var einfaldlega ótrúleg fyrir þá.

1Mós.19:15: „ *Frá dagsynningu ýttu englarnir á Lot og sögðu: Rís upp, tak konu þína og tvær dætur þínar, sem hér eru, til þess að þú farist ekki í rústum borgarinnar .*”

Eyðing Sódómu leiðir til hjartnæmandi **aðskilnaðar** sem sýna trú og skortur á trú. Dætur Lots þurfa að velja á milli þess að fylgja föður sínum eða eiginmanni sínum.

1Mós.19:16: “ *Og er hann tafðist, tóku mennirnir í hönd hans, hann, konu hans og tvær dætur hans, því að JaHWéH vildi þyrma honum. Þeir tóku hann á brott og skildu hann eftir fyrir utan borgina .*

Í þessari aðgerð sýnir Guð okkur „merki tekið úr eldinum “. Enn og aftur er það fyrir hinn réttláta Lot sem Guð bjargar, með honum, dætrum hans tveimur og konu hans. Svona, rifnir frá borginni, finna þeir sig úti, frjálssir og lifandi.

1. Mós.19:17: “ *Þegar hann hafði leitt þá út, sagði einn þeirra: „Bjargaðu þér til lífs. Líttu ekki á bak við þig, né stoppaðu á öllum sléttunni; flýðu til fjallsins, svo að þú farist ekki .”*

Hjálpræði mun vera á fjallinu, valið eftir Abraham. Lot getur því skilið og iðrast villu sína að hafa valið sléttuna og velmegun hennar. Líf hans er í húfi og hann verður að flýta sér ef hann vill vera öruggur þegar eldur Guðs berst í dalinn. Honum er skipað að líta ekki til baka. Skipunina á að taka bókstaflega og óeiginlega. Framtíðin og lífið er framundan fyrir eftirlifendur Sódómu, því að baki þeirra mun brátt ekki vera annað en glóandi rústir sem kviknar af brennisteinssteinum sem kastað hefur verið af himni.

1Mós.19:18: “ *Lot sagði við þá: Ó! nei, herra! »*

Skipunin sem engillinn gaf hræðir Lot.

1. Mós.19:19: „ *Sjá, ég hef fundið náð í augum þínum og þú sýndir mér mikla miskunn þína, með því að varðveita líf mitt. en ég get ekki sloppið upp á fjallið áður en hörmungin kemur yfir mig og ég mun farast .”*

Lot þekkir þetta svæði þar sem hann býr og hann veit að það mun taka hann mikinn tíma að komast upp á fjallið. Þess vegna biðlar hann til engilsins og býður honum aðra lausn.

1. Mós.19:20: „ *Sjá, þessi borg er nógu nálægt til að ég geti leitað hælís í, og hún er lítil. Ó! að ég geti sloppið þangað,... er það ekki lítið?... og að sál mín lifir! »*

Í enda dalsins er Tsoar, orð sem þýðir lítið. Hún lifði af harmleikinn í dalnum til að geta þjónað sem athvarf fyrir Lot og fjölskyldu hans.

1Mós.19:21: „ *Og hann sagði við hann: Sjá, ég gef þér líka þessa náð, og ég mun ekki eyða borginni, sem þú talar um .“*

Nærvera þessarar borgar ber enn vitni um þennan stórkostlega atburð sem hafði áhrif á borgirnar í dalnum á sléttunni þar sem borgirnar tvær Sódóma og Gómorra voru staðsettar.

1. Mós.19:22: „ *Flýttu þér og leitaðu þar hælís, því að ég get ekkert gert fyrr en þú kemur þangað. Þess vegna var þessari borg gefið nafnið Sóar .*

Engillinn er nú háður samþykki sínu og mun bíða þar til Lot kemur inn í Zoar til að slá í dalinn.

1. Mós.19:23: „ *Sólin var að renna upp á jörðinni þegar Lot gekk inn í Sóar .“*

Fyrir Sódómíta virtist nýr dagur vera boðaður undir fallettri sólarupprás; dagur eins og hver annar...

1Mós.19:24: „ Þá lét JaHWéH brennisteini og eldi rigna af himni yfir Sódómu og Gómorru frá JaHWéH .“

Þessi kraftaverka guðlega aðgerð fékk öflugan vitnisburð með uppgötvunum aðventista fornleifafræðingsins Ron Wyatt. Hann benti á stað borgarinnar Gómorru þar sem bústaðir hennar halluðu hver að öðrum upp að vesturhlíð fjallsins sem liggur að þessum dal. Jarðvegur þessa staðar er úr brennisteinssteinum sem kvikna enn í dag þegar þeir verða fyrir eldi. Hið guðdómlega kraftaverk er því fullkomlega staðfest og verðugt trú hinna útvöldu.

Andstætt því sem oft var talið og sagt, kallaði Guð ekki á kjarnorku til að eyðileggja þennan dal, heldur á steina úr brennisteini og hreinum brennisteini, metinn á 90% hreinleika, sem er óvenjulegt að mati sérfræðinganna. Himinninn ber ekki brennisteinsský, svo ég get sagt að þessi eyðilegging sé verk skaparans Guðs. Hann getur skapað hvaða efni sem er í samræmi við þörf sína þar sem hann skapaði jörðina, himininn og allt sem þeir innihalda.

1Mós.19:25: „ Hann eyddi borgunum þessum og öllum sléttunum og öllum íbúum borganna og jurtum jarðarinnar .“

Hvað getur lifað á stað þar sem rigning af steinum úr logandi brennisteini? Ekkert, nema steinar og brennisteinssteinar enn til staðar.

1. Mós.19:26: „ Kona Lots leit til baka og varð að saltstólpi .“

Þetta yfirlit frá eiginkonu Lots sýnir eftirsjá og áframhaldandi áhuga á þessum bölvada stað. Þetta hugarástand þóknast Guði ekki og hann lætur það vita með því að umbreyta líkama sínum í saltstólpa, ímynd algerrar andlegs ófrjósemi.

1. Mós.19:27: " Abraham reis árla morguns til að fara þangað sem hann hafði staðið frammi fyrir JaHWéH ."

Óvitandi um dramatíkina sem hefur átt sér stað kemur Abraham að eikinni í Mamre þar sem hann tók á móti þremur gestum sínum.

1. Mós.19:28: “ Og hann horfði til Sódómu og Gómorru og yfir allt land sléttunnar. og sjá, hann sá reyk stíga upp af jörðinni, eins og reyk úr ofni ."

Fjallið er frábær stjörnustöð. Frá hæð sinni drottnar Abraham yfir svæðinu og hann veit hvar Sódómu og Gómorru er staðsettur. Ef jörð staðarins er enn glóandi eldavél, þá rís ofar grimmur reykur sem stafar af brennisteini og neyslu alls efnis sem maðurinn safnar í borg. Staðurinn er dæmdur til ófrjósemi allt til enda veraldar. Þar finnum við bara steina, steina, brennisteinssteina og salt, mikið salt sem stuðlar að ófrjósemi jarðvegsins.

1. Mós.19:29: „ Þegar Guð eyddi borgum sléttunnar, minntist hann Abrahams. og hann lét Lot flýja úr miðri hörmungunum, sem hann lagði með sér borgirnar, þar sem Lot hafði tekið aðsetur .

Þessi skýring er mikilvæg vegna þess að hún opinberar okkur að Guð bjargaði Lot aðeins til að þóknast Abraham, trúa þjóni sínum. Hann hætti því ekki að ávíta hann fyrir val hans á velmegandi dalnum og spilltum borgum hans. Og þetta staðfestir að hann var sannarlega bjargað frá þeim örlögum sem Sódóma þekkti sem "brandur hrifsaður úr eldinum" eða, mjög nákvæmlega.

1. Mós.19:30: “ Lot fór frá Sóar til hæðanna og settist að á fjallinu með báðar dætur sínar, af því að hann var hræddur við að vera í Sóar. Hann bjó í helli, hann og tvær dætur hans ."

Þörfin fyrir **aðskilnað** verður nú ljóst fyrir Lot. Og það er hann sem ákveður að vera ekki í Sóar sem, þótt „lítill“, var einnig byggður af fólki sem var spillt og syndugt frammi fyrir Guði. Aftur á móti fer hann á fjallið og, fjarri öllum þægindum, býr hann með tveimur dætrum sínum í helli, náttúrulegu öruggu skjóli sem sköpun Guðs býður upp á.

1. Mós.19:31: “ *Hinn eldri sagði við þann yngri: Faðir vor er gamall. og enginn maður er í landinu til að koma til okkar, að siðvenju allra landa .*”

Það er ekkert hneyksli í þeim frumkvæði sem tvær dætur Lots tóku. Hvatning þeirra er réttlæt看leg og samþykkt af Guði vegna þess að þeir starfa með það fyrir augum að gefa föður sínum afkomendur. Án þessarar hvatningar væri framtakið sífjaspell.

1Mós.19:32: „ *Komið, látum föður okkar drekka vín og leggjumst með honum, svo að vér megum varðveita ætt föður okkar .*“

1. Mós.19:33: “ *Og þeir létu föður sinn drekka vín um nóttina. og sá elsti fór að sofa hjá föður hennar: hann tók hvorki eftir því þegar hún lagðist niður né þegar hún reis upp .*”

1Mós.19:34: “ *Daginn eftir sagði öldungurinn við þann yngri: Sjá, ég svaf í nótt hjá föður mínum. látum hann aftur drekka vín í nótt og förum að sofa hjá honum, svo að vér megum varðveita ætt föður okkar .*”

1. Mós.19:35: “ *Þeir létu föður sinn aftur drekka vín um nóttina. og sá yngsti fór að sofa hjá honum: hann tók hvorki eftir því þegar hún lagðist niður né þegar hún stóð upp .*”

Algert meðvitundarleysi Lots í þessari aðgerð gefur ferlinu þá mynd af tæknifrjóvgun sem beitt er á dýr og menn á okkar lokatíma. Það er ekki hin minnsta leit að ánægju og málið er ekki meira áttakanlegt en þörun bræðra og systra í upphafi mannkyns.

1. Mós.19:36: „ *Báðar dætur Lots urðu þungaðar af föður sínum .*“

Við sjáum hjá þessum tveimur dætrum Lots einstaka eiginleika fórnfýsi í þágu heiðurs föður þeirra. Sem ógiftar mæður munu þær ala upp barn sitt einar, opinberlega án föður, og þær afsala sér því að taka eiginmann, maka, féлага.

1Mós.19:37: “ *Frumburðurinn ól son og nefndi hann Móab. Hann er faðir Móabíta allt til þessa dags .*”

1Mós.19:38: „ *Hinn yngsti ól einnig son og nefndi hann Ben Ammi, hann er faðir Ammóníta allt til þessa dags .*“

Við finnum, í spádómi Daníels 11:41, að minnst er á afkomendur sonanna tveggja: „ *Hann mun koma inn í hið fegursta land, og margir munu falla. en Edóm, **Móab** og höfðingi Ammóníta **munu** frelsast úr hendi hans .*” Holdleg og andleg tengsl munu því sameina þessa afkomendur Ísraels sem grundvallað er á Abraham, rót á eftir Heber af hebresku þjóðinni. En þessar sameiginlegu rætur munu vekja deilur og setja þessa afkomendur gegn Ísraelsþjóðinni. Í Sefanía 2:8 og 9 spáir Guð um hörmungar fyrir Móab og Ammóníta: „ *Ég heyrði rógburð Móabs og svívirðingar Ammóníta, þegar þeir smánuðu þjóð mína og voru hrokafullir gegn landamærum þess. Þess vegna er ég á lífi! segir Drottinn allsherjar, Ísraels Guð, Móab mun verða sem Sódóma og Ammónítar eins og Gómorra, staður hulinn þyrnum, saltnáma, eyðimörk að eilífu. hinir af þjóð minni munu ræna þá, hinir af þjóð minni munu taka þá til eignar .*”

Þetta sannar að blessun Guðs var aðeins á Abraham og að bræður hans fæddust af sama föður, Tera, hafi ekki deilt henni. Ef Lot gat notið góðs af fordæmi Abrahams mun það ekki eiga við um afkomendur hans sem fæddir eru af tveimur dætrum hans.

Fyrsta Mósebók 20

Aðskilnaður vegna stöðu spámanns Guðs

Með því að endurnýja reynsluna af Faraó sem greint er frá í 1. Mósebók 12, sýnir Abraham konu sína Söru sem systur sína fyrir Abimelek, konungi Gerar (núverandi Palestína nálægt Gaza). Enn og aftur, viðbrögð Guðs sem refsar honum fá hann til að uppgötva að eiginmaður Söru er spámaður hans. Kraftur og ótti Abrahams breiddist þannig út um svæðið.

Fyrsta Mósebók 21

Aðskilnaður hinna lögmætu og ólögmætu

Aðskilnaður með því að fórna því sem við elskum

1Mós.21:1: “ *Og Drottinn vitjaði Söru eins og hann hafði sagt, og Drottinn gjörði við Söru eins og hann hafði sagt.* »

Í þessari heimsókn bindur Guð enda á langa óbyrju Söru.

1Mós.21:2: “ *Og Sara varð þunguð og ól Abraham son í elli sinni, á þeim tíma sem Guð talaði við hann um.* »

Jes.55:11 staðfestir þetta: “ *Svo er með orð mitt sem fer út af mínum munn: það snýr sér ekki tómtil mín, án þess að hafa gert vilja minn og framkvæmt áform mín* ”; loforðið sem Abraham var gefið er haldið, versíð er því réttlætunlegt. Þessi sonur kemur í heiminn eftir að Guð tilkynnir fæðingu hans. Í Biblíunni er hann settur fram sem „sonur fyrirheitsins“, sem gerir Ísak að spámannlegri gerð hins messíasíska „sonar Guðs“: Jesús.

1Mós.21:3: “ *Og Abraham nefndi son sinn, sem honum fæddist, sem Sara hafði fætt honum, Ísak.* »

Nafnið Ísak þýðir: hann hlær. Bæði Abraham og Sara hlógu þegar þau heyrðu Guð tilkynna tilvonandi son sinn. Ef gleðihlátur er jákvæður er þetta ekki raunin með háðshlátur. Reyndar höfðu bæði hjónin sömu viðbrögð og voru fórnarlömb mannlegra fordóma. Vegna þess að þeir hlógu að tilhugsuninni um mannleg viðbrögð þeirra sem í kringum þá voru. Frá flóðinu hefur líftími styst mjög og hjá mönnum markar 100 ára aldur háan aldur; sá þar sem við væntum lítils af lífinu. En aldur þýðir ekkert í samhengi við samband við skaparann Guð sem setur mörk allra hluta. Og Abraham uppgötvar þetta í reynslu sinni og hann fær, í gegnum Guð, auð, heiður og föðurhlutverk, að þessu sinni, lögmæt.

1Mós.21:4: „ *Og Abraham umskar Ísak son sinn átta daga gamall, eins og Guð hafði boðið honum.* »

Aftur á móti er lögmæta sonurinn umskorinn. Boðorði Guðs er hlýtt.

1Mós.21:5: „ *Og Abraham var hundrað ára gamall, þegar Ísak sonur hans fæddist honum.* »

Málið er merkilegt, en ekki miðað við fordíluvíska mælikvarða.

1Mós.21:6: “ *Og Sara sagði: "Guð hefur gefið mér tilefni til að hlæja; hver sem heyrir það mun hlæja með mér.* »

Söru finnst aðstæðurnar hlægilegar því hún er mannleg og fórnarlamb mannlegra fordóma. En þessi löngun til að hlæja endurspeglar líka óvænta gleði. Líkt og Abraham eiginmaður hennar fær hún möguleika á að fæða barn á þeim aldri að það er ekki lengur hægt að ímynda sér með tilliti til mannlegs eðlis.

1Mós.21:7: “ *Og hún sagði: Hver hefði sagt við Abraham: Sara mun ala sonu? Því að ég hef fætt honum son í ellinni.* »

Málið er sannarlega einstakt og algjörlega kraftaverk. Þegar við skoðum þessi orð Söru á spámannlegu stigi getum við séð í Ísak syninum sem spáir nýja sáttmálann í Kristi, en Ísmael spáir syni fyrsta sáttmálans. Með synjun sinni á Kristi Jesú mun þessum náttúrulega syni, sem fæddur er samkvæmt holdinu með tákni umskurðar, vera hafnað af Guði í þágu hins kristna sonar sem valinn er með trú. Eins og Ísak mun Kristur stofnandi nýja sáttmálans fæðast á kraftaverki til að opinbera og tákna Guð í mannlegu útliti. Aftur á móti er Ísmael getinn eingöngu á holdlegum grunni og stranglega mannlegum skilningi.

1. Mós.21:8: “ *Og barnið óx upp og var vanið af. Og Abraham hélt veislu mikla þann dag, sem Ísak var vaninn.* »

Brjóstabarnið mun verða unglingur og fyrir föður Abraham opnast framtíð full af fyrirheitum og hamingju sem hann fagnar með gleði.

1Mós.21:9: “ *Og Sara sá son Hagars hins egypska, sem hún hafði fætt Abraham, hlæjandi. og hún sagði við Abraham: "*

Hláturinn skipar greinilega stóran sess í lífi blessaðra hjónanna. Andúð og afbrýðisemi Ísmaels í garð Ísaks, hins lögmæta sonar, fær hann til að hlæja og hæðast að honum. Fyrir Söru er takmörkum þess sem er þolanlegt náð: eftir spotti móðurinnar kemur hæðni sonarins; þetta er of mikið.

1. Mós.21:10: “ ***Rekið út þessa ambátt og son hennar. Því að sonur þessarar ambáttar mun ekki erfa með syni mínum, með Ísak.*** »

Við getum skilið gremju Söru en horfðu með mér hér að ofan. Sara spáir óverðugleika fyrsta bandalagsins sem mun ekki erfa með hinum útvöldu því nýja, byggt á trú á réttlæti Krists Jesú.

1Mós.21:11: „ *Og það var mjög illt í augum Abrahams vegna sonar hans.* »

Abraham bregst ekki eins og Sara vegna þess að tilfinningar hans eru deilt á milli sona hans tveggja. Fæðing Ísaks útilokar ekki 14 ára ástúð sem bindur hann Ísmael.

1Mós.21:12: „ *Og Guð sagði við Abraham: Lát það ekki vera illt í þínum augum vegna barnsins og vegna ambáttar þinnar. Hlustið á raust hennar í öllu því, sem Sara sagði við þig, því að í Ísak muntu kallast niðjar.* »

Í þessum boðskap undirbýr Guð Abraham til að samþykkja fjarlægingu Ísmaels, elsta sonar hans. Þessi **aðskilnaður** er í spámannlegu verkefni Guðs; þar sem hann spáir bilun hins gamla Móse-sáttmála. Sem huggun, í Ísak, mun hann fjölga niðjum sínum. Og uppfylling þessa guðlega orðs verður með stofnun nýja sáttmálans þar sem hinir „útvöldu“ verða „kallaðir“ af boðskap hins eilífa fagnaðarerindis Guðs í Jesú Kristi.

Þannig, þversagnakennt, mun Ísak verða ættfaðir gamla sáttmálans og það er umfram allt í Jakobi, syni hans, að Ísrael Guðs verður staðfestur á grundvelli hans samkvæmt holdi og tákni umskurðar. En þversögnin er sú að þessi sami Ísak spáir aðeins lexíu um nýja sáttmála Kristis.

1Mós.21:13: „*Og ég mun einnig gera ambáttarson að þjóð, því að hann er niðjar þitt.*»

Ísmael er ættfaðir margra þjóða í Miðausturlöndum. Þar til Kristur birtist fyrir jarðneska hjálpræðisþjónustu sína, tilheyrði andlegt lögmæti eingöngu afkomendur þessara tveggja sona Abrahams. Hinn vestræni heimur lifði í margskonar heiðni og hunsaði tilvist hins mikla skapara Guðs.

1Mós.21:14: „*Og Abraham reis árla um morguninn, tók brauð og vatnshúð og gaf Hagar, lagði á öxl hennar, og hann gaf henni barnið og lét hana fara. Og hún fór og reikaði um Beerseba-eyðimörk.*»

Inngrip Guðs róaði Abraham. Hann veit að Guð sjálfur mun vaka yfir Haga og Ísmael og hann samþykkir að **skilja** við þá, vegna þess að hann treystir Guði til að vernda og leiðbeina þeim. Því að hann sjálfur hefur verið verndaður og leiðbeint hingað til af honum.

1Mós.21:15: „*Og þegar vatnið í vínskinninu var uppurið, kastaði hún barninu undir einn runna,*“

Í eyðimörkinni í Beerseba er vatnið, sem flutt er burt, fljótt eytt og án vatns lítur Hagar aðeins á dauðann sem lokaútkomuna í óheppilegu ástandi hennar.

1. Mós.21:16: „*fór og settist á móti, innan boga; því hún sagði: Lát mig ekki sjá barnið deyja. Og hún settist á móti, hóf upp raust sína og grét.*»

Í þessu öfgakennda ástandi fellir Hagar í annað sinn tár sín frammi fyrir augliti Guðs.

1Mós.21:17: „*Og Guð heyrði rödd barnsins, og engill Guðs kallaði Hagar af himni og sagði við hana: Hvað er að þér, Hagar? Óttast ekki, því að Guð hefur heyrt rödd barnsins þar sem það er.*»

Og í annað sinn grípur Guð inn í og talar við hana til að hughreysta hana.

1. Mós.21:18: „*Stattu upp, taktu barnið og taktu það í hönd þína. Því að ég mun gera hana að mikilli þjóð.*»

Mig minnir að barnið Ishmael er unglingur á aldrinum 15 til 17 ára, en hann er engu að síður barn undirgefið Haga móður sinni og þau tvö hafa ekki lengur vatn að drekka. Guð vill að hún styðji son sinn því mikil örlög eru í vændum fyrir hann.

1Mós.21:19: „*Og Guð opnaði augu hennar, og hún sá vatnsbrunn. Og hún fór og fyllti skinnið vatni og lét barnið drekka.*»

Afleiðing kraftaverka eða ekki, þessi vatnsbrunnur birtist á nauðsynlegu augnabliki til að gefa Haga og syni hennar lífssmekkinn. Og þeir eiga líf sitt að þakka hinum völduga skapara sem opnar eða lokar sýn og greind hlutanna.

1Mós.21:20: “ *Og Guð var með sveininum, og hann ólst upp og bjó í eyðimörkinni og varð bogmaður.* »

Eyðimörkin var því ekki auð þar sem Ísmael veiddi dýr sem hann drap með boga sínum til að éta.

1. Mós.21:21: “ *Og hann bjó í Paran-eyðimörk. og móðir hans tók honum konu af Egyptalandi.* »

Tengslin milli Ísmaelíta og Egypta munu því styrkjast og með tímanum mun samkeppni Ísmaels við Ísak aukast að því marki að þeir verða að varanlegum náttúrulegum óvinum.

1Mós.21:22: “ *Um það leyti bar svo við, að Abímelek og Píkól, herforingi hans, töluðu við Abraham og sögðu: Guð er með þér í öllu sem þú tekur þér fyrir hendur.* »

Reynslan af völdum framsetningar Söru sem systur hans, það sem skráð er í 1. Mós.20, kenndi Abímelek að Abraham væri spámaður Guðs. Hann er nú hræddur og hræddur.

1Mós.21:23: „ *Og sver mér nú hér við Guð, að þú skalt ekki svika mig, né börn mín, né barnabörn mín, eftir þeirri miskunn, sem ég hef sýnt þér, skalt þú fara með mig og til landsins sem þú dvaldir í.* »

Abímelek vill ekki lengur vera fórnarlamb bregða Abrahams og vill fá frá honum staðfastar og ákveðnar skuldbindingar um friðsamlegt bandalag.

1. Mós.21:24: „ *Og Abraham sagði: Ég skal sverja.* »

Abraham hefur engan slæman ásetning í garð Abímelek og hann getur þannig fallist á þennan sáttmála.

1. Mós.21:25: “ *Og Abraham ávitaði Abímelek vegna vatnsbrunnns sem þjónar Abímelek höfðu tekið með valdi.* »

1Mós.21:26: „ *Og Abímelek sagði: "Ég veit ekki, hver hefur gjört þetta, og þú hefur ekki varað mig við því, og ég hef aðeins heyrt um það í dag.* »

1Mós.21:27: “ *Og Abraham tók sauðfé og naut og gaf Abímelek, og þeir gerðu báðir sáttmála.* »

1Mós.21:28: „ *Og Abraham skildi sjö unga sauði frá hjörðinni.* »

Valið sem Abraham tók á „sjö sauði“ vitnar um tengsl hans við skaparann Guð sem hann vill þannig tengja við verk sitt. Abraham hefur sest að í framandi landi en hann vill að ávöxtur erfiðis síns verði áfram hans eign.

1Mós.21:29: „ *Og Abímelek sagði við Abraham: Hverjir eru þessir sjö unga sauðir, sem þú hefur útskúfað?* »

1Mós.21:30: “ *Og hann sagði: Þú munt taka þessa sjö unga sauði úr hendi mér til þess að vera mér til vitnis um að ég hef grafið þennan brunn.* »

1. Mós.21:31: “ *Þess vegna kölluðu þeir þann stað Beerseba, af því að þeir sóru þar báðir.* »

Brunnurinn sem deilt er um var nefndur eftir orðinu „sheba“ sem er rót tölunnar „sjö“ á hebresku og sem við finnum í orðinu „habbat“ sem táknar sjöunda daginn, laugardaginn okkar helgaðan í vikulegri hvíld af Guði. frá upphafi jarðneskrar sköpunar hans. Til að varðveita minningu þessa bandalags var brunnurinn því kallaður „brunnur hinna sjö“.

1. Mós.21:32: „ *Og þeir gerðu sáttmála í Beerseba. Þá tók Abímelek upp og Píkól hershöfðingi hans, og þeir sneru aftur til Filistalands.* »

1. Mós.21:33: “ *Og Abraham gróðursetti tamarisktré í Beerseba. og þar ákallaði hann nafn Drottins, hins eilífa Guðs. »*

1. Mós.21:34: „ *Og Abraham dvaldi langan tíma í landi Filista. »*
Guð hafði skipulagt skilyrði friðar og ró fyrir þjón sinn.

Fyrsta Mósebók 22

Aðskilnaði föður og einkasonar fórnað

Þessi 22. kafli sýnir hið spámannlega þema Krists, sem Guð bar fram sem fórn sem faðirinn. Það sýnir meginregluna um hjálpræði sem Guð hefur undirbúið í leynum frá upphafi ákvörðunar hans um að búa til frjálsa, greinda og sjálfstæða hliðstæða andspænis honum. Þessi fórn verður gjaldið sem þarf að greiða til að fá endurkomu ástar frá verum sínum. Hinir útvöldu verða þeir sem hafa brugðist við væntingum Guðs með fullkomnu valfrelsi.

1Mós.22:1: “ *Eftir þetta reyndi Guð Abraham og sagði við hann: Abraham! Og hann svaraði: Hér er ég! »*

Abraham er mjög hlýðinn Guði, en hversu langt getur þessi hlýðni gengið? Guð veit nú þegar svarið, en Abraham verður að skilja eftir sig, sem vitnisburð fyrir alla útvöldu, áþreifanlega sönnun um fyrirmyndar hlýðni hans sem gerir hann svo verðugan kærleika Guðs síns sem gerir hann að ættföðurnum, sem afkomendur hans verða upphækkaðir af fæðingu Krists Jesú.

1Mós.22:2: “ *Guð sagði: Taktu son þinn, einkason þinn, þann sem þú elskar, Ísak; farðu til Móríalands og færðu hann þar sem brennifórn á einu af fjöllum sem ég mun segja þér frá. »*

Guð þrýstir vísvitandi á það sem er sárt, að mörkum þolanlegs fyrir þennan yfir hundrað ára gamla mann. Guð veitti honum fyrir kraftaverk þá gleði að eignast son og Söru, lögmætu konu hans. Einnig mun hann fela fyrir þeim sem eru í kringum hann hina ótrúlegu beiðni Guðs: „ *Færðu einkason þinn sem fórn* “. Og jákvæð viðbrögð Abrahams munu hafa eilífar afleiðingar fyrir allt mannkyn. Því að eftir að Abraham hefur samþykkt að bjóða syni sínum mun Guð sjálfur ekki lengur geta afsalað sér björgunarverkefni sínu; ef hann hefði getað hugsað sér að gefa það upp.

Við skulum athuga áhugann á nákvæmninni: “ *á einu af fjöllum sem ég mun segja þér* “. Þessi nákvæmi staður er forritaður til að taka á móti blóði Krists.

1Mós.22:3: “ *Abraham reis árla um morguninn, söðlaði asna sinn og tók með sér tvo þjóna og Ísak son sinn. Hann klauf við til brennifórnarinnar og lagði af stað til þess staðar sem Guð hafði sagt honum. »*

Abraham ákvað að hlýða þessu óhófi og með dauðann í sál sinni skipulagði hann undirbúning hinnar blóðugu athöfn sem Guð fyrirskipaði.

Mós.22:4: “ *Á þriðja degi hóf Abraham upp augu sín og sá staðinn í fjarska. »*

Landið Morija er í þriggja daga göngufjarlægð frá staðnum þar sem hann dvelur.

1. Mós.22:5: “ *Og Abraham sagði við þjóna sína: Verið hér með asnann. Ég og ungi maðurinn munum ganga svo langt til að tilbiðja, og við munum koma aftur til þín.* »

Sú hræðilega aðgerð sem hann er að fara að fremja þarfnast ekki vitna. Hann _ **skilur því** frá tveimur þjónum sínum sem verða að bíða eftir heimkomu hans.

1Mós.22:6: “ *Abraham tók viðinn til brennifórnar og hlóð á Ísak son sinn og bar eldinn og hnífinn í hendi sér. Og þeir gengu báðir saman .* »

Í þessu spámannlega atriði, rétt eins og Kristur mun þurfa að bera þungan „patibulum“ sem úlnliðir hans verða negldir við, er Ísak hlaðinn viðnum sem kviknaði og mun eyða fórnudum líkama hans.

1Mós.22:7: “ *Þá talaði Ísak við Abraham föður sinn og sagði: Faðir minn! Og hann svaraði: Hér er ég, sonur minn! Ísak svaraði: Hér er eldurinn og viðurinn; en hvar er brennifórnarlambið?* »

Ísak hefur orðið vitni að mörgum trúarlegum fórnunum og það er rétt að hann sé hissa á fjarveru dýrsins sem á að fórna.

1Mós.22:8: “ *Abraham sagði: Sonur minn, Guð mun sjá sér fyrir lambinu til brennifórnar. Og þeir gengu báðir saman.* »

Þetta svar frá Abraham var beint innblásið af Guði vegna þess að það spáir á stórkostlegan hátt hina gífurlegu fórn sem Guð mun færa með því að fórna sjálfum sér til krossfestingar í holdi manna og sjá þannig fyrir þörf hinna útvöldu syndara fyrir áhrifaríkan og réttlátan frelsara í guðlegri fullkomnun. En Abraham sér ekki þessa frelsandi framtíð, þetta hlutverk Krists frelsarans sem spáð var af dýrinu sem fórnað var YaHWéH, hinum almáttuga skapara Guði. Fyrir hann gerir þessi viðbrögð honum einfaldlega kleift að vinna tíma þar sem hann horfir með skelfingu á glæpinn sem hann þarf að fremja.

1Mós.22:9: “ *Þegar þeir komu á staðinn, sem Guð hafði talað við hann, reisti Abraham þar altari og raðaði viðnum. Hann batt son sinn Ísak og setti hann á altarið ofan á viðnum.* »

Því miður fyrir Abraham fyrir framan altarið, er engin leið lengur að fela Ísak að það sé hann sem verði sauðfé fórnarinnar. Ef faðir Abraham sýndi sig háleitan í þessari óvenjulegu viðurkenningu, þá er þæg hegðun Ísaks spegilmynd af því sem Jesús Kristur myndi vera á sínum tíma: háleitur í hlýðni sinni og fórnfýsi.

1Mós.22:10: “ *Þá rétti Abraham út höndina og tók hnífinn til að drepa son sinn.* »

Athugaðu að til að bregðast við bíður Guð þar til í síðasta enda prófsins til að gefa vitnisburð um útvöldu sína raunverulegt gildi og áreiðanleika. „ *Hnífurinn í hendi* “; það eina sem eftir er er að slátra Ísak eins og mörgum sauðum sem þegar hefur verið fórnað.

Mós.22:11: “ *Þá kallaði engill JaHWéH til hans af himni og sagði: Abraham! Abraham! Og hann svaraði: Hér er ég!* »

Sýningin á hlýðinni trú Abrahams er gerð og fullkomlega framkvæmd. Guð bindur enda á þrautir gamla mannsins og sonar hans sem er honum og ást hans svo verðug.

Taktu eftir að þegar Guð eða sonur hans kallar hann, svarar Abraham alltaf með því að segja: „*Hér er ég*.“ Þetta sjálfsprottna svar sem frá honum sprettur vitnar um rausnarlegt og opið eðli hans í garð náungans. Ennfremur er það andstætt viðhorfi Adams sem lenti í syndarástandi sem faldi sig fyrir Guði, að því marki að Guði var skylt að segja við hann: „*Hvar ertu?*“.

1Mós.22:12: „*En engillinn sagði: Réttu ekki hönd þína yfir sveininn og gjör það ekki neitt. Því að nú veit ég að þú óttast Guð og hefir ekki haldið einkasyni þínum frá mér.*»

Með því að sýna trúfasta og hlýðna trú sína getur Abraham verið í augum allra, og allt til enda veraldar, verið sýndur sem fyrirmynd sannrar trúar, af Guði, þar til Krists kemur, sem mun holdgerast hann. snúa í guðlega fullkomnun. Það er í þessari fyrirmynd óaðfinnanlegrar hlýðni sem Abraham verður andlegur faðir sanntrúaðra sem frelsaðir eru með úthelltu blóði Jesú Krists. Í þessari reynslu hefur Abraham nýlega leikið hlutverk Guðs föður sem mun færa sem raunverulega og dauðlega fórn, einkason sinn sem heitir Jesús frá Nasaret.

1. Mós.22:13: „*Abraham hóf upp augu sín og sá á bak við sig hrút sem var haldinn í runna við hornin. Og Abraham fór og tók hrútinn og fórnaði hann í brennifórn í stað sonar síns.*»

Á þessum tímamarki getur Abraham áttað sig á því að svar hans til Ísaks, „*sonur minn, Guð mun sjá sjálfum sér fyrir lambinu til brennifórnar*“, hafði verið innblásið af Guði, vegna þess að „*lambið*“, í rauninni „*ungi hrúturinn*“. , er sannarlega „*útvegað*“ af Guði og boðið af honum. Athugaðu að dýrin sem fórnað er YaHWÉH eru alltaf karlkyns vegna ábyrgðar og yfirráða sem mannum, karlkyns Adam, er gefin. Kristur lausnarinn mun líka vera karlkyns.

Mós.22:14: „*Abraham nefndi þennan stað YaHWÉH Jireh. Þess vegna er sagt í dag: Á fjalli JaHWÉH mun hann sjást.*»

Nafnið „*YaHWÉH Jireh*“ þýðir: YaHWÉH mun sjást. Samþykkt þessa nafns er sannur spádómur sem boðar að í landi Móría mun hinn mikli ósýnilegi Guð, sem vekur ótta og lotningu, sjást í minna ægilegu mannlegu útliti, til að koma og öðlast hjálpræði hinna útvöldu. Og tilurð þessarar útnefningar, fórn Ísaks sem fórn, staðfestir jarðneska þjónustu „*Guðslambsins sem ber syndir heimsins*.“ Með því að þekkja áhuga Guðs á virðingu hans fyrir þeim gerðum og fyrirmyndum sem endurteknar eru og endurteknar, er líklegt og næstum öruggt að Abraham fórnaði fórn sína einmitt á þeim stað þar sem Jesús var krossfestur, 19 öldum síðar, við rætur Golgatafjalls. , fyrir utan Jerúsalem, borgin, aðeins um tíma, heilög.

1Mós.22:15: „*Engill JaHWÉH kallaði Abraham af himni í annað sinn,*“

Þessi hræðilega raun verður sú síðasta sem Abraham þarf að gangast undir. Guð fann í honum verðugan fyrirmynd ættfaðir hlýðinnar trúar og hann kunngjörta honum það.

1Mós.22:16: „*og sagði: Við sjálfan mig sver ég, orð JaHWÉH! Af því að þú hefur gjört þetta og ekki haldið eftir syni þínum, einkasyni þínum,*

Guð leggur áherslu á þessi orð „einkasonur þinn“, vegna þess að þau spá fyrir um framtíðarförn hans í Jesú Kristi samkvæmt Jóhannesi 3:16: „*Svo elskaði Guð heiminn, að hann gaf son sinn eingetinn, til þess að hver sem trúir á hann skuli ekki glatast, en hafðu eilíft líf.*“

1Mós.22:17: „*Ég mun blessa þig og fjölga niðjum þínum, eins og stjörnur himinsins og eins og sandurinn á ströndinni. og niðjar þínir munu eignast hlið óvina sinna.*»

Athygli! Blessun Abrahams er ekki arfgeng, hún er handa honum einum og hver maður eða kona af afkomendum hans verður aftur á móti að verðskulda blessun Guðs. Því að Guð lofar honum fjölmörgum niðjum en meðal þessara niðja munu aðeins þeir útvöldu sem munu starfa af sömu trúmennsku og sömu hlýðni hljóta blessun Guðs. Þú getur þá mælt alla andlega fáfræði Gyðinga sem sögðust stoltir vera synir Abrahams og þar með synir sem verðskulduðu arfleifð blessana hans. Jesús afsannaði þá með því að sýna þeim steina og segja að af þessum steinum geti Guð gefið Abraham afkomendur. Og hann taldi þá vera föður þeirra, ekki Abraham, heldur djöfulinn.

Þegar hann sigraði Kanaanland mun Jósúa eignast hlið óvina sinna, en borgin Jeríkó féll fyrst. Síðast, með Guði, munu hinir útvöldu dýrlingar eiga hurðina að síðasta óvininum: „*Babýlon hin mikla*“ samkvæmt ýmsum kenningum sem opinberaðar eru í Apocalypse Jesú Krists.

1. Mós.22:18: „*Allar þjóðir jarðarinnar munu hljóta blessun af niðjum þínum, af því að þú hlýddir rödd minni.*»

Það er sannarlega „*allar þjóðir jarðarinnar*“, vegna þess að hjálpræðisboðið í Kristi er boðið öllum mönnum, af öllum uppruna og öllum þjóðum. En þessar þjóðir eiga einnig Abraham að þakka að geta uppgötvað hinar guðlegu véfréttir sem hafa verið opinberaðar hebresku þjóðinni á leið frá Egyptalandi. Hjálpræði í Kristi fæst með tvöfaldri blessun Abrahams og afkomendum hans sem hebreska fólkið og Jesús frá Nasaret, Jesú Krists, táknað.

Það er æskilegt að taka skýrt fram, í þessu versí, blessunina og orsök hennar: hlýðni samþykkt af Guði.

1Mós.22:19: „*Þegar Abraham sneri aftur til þjóna sinna, stóðu þeir upp og fóru saman til Beerseba. Því að Abraham bjó í Beerseba.*»

1Mós.22:20: „*Eftir þetta var sagt Abraham, er hann sagði: Sjá, Milka hefur einnig fætt Nahor bróður þínum sonu.*»

Versunum sem fylgja er ætlað að undirbúa tengslin við „*Rebekku*“ sem mun verða hin fullkomna eiginkona sem Guð hefur valið hinum trúa og þæga Ísak. Hún verður tekin af náinni fjölskyldu Abrahams í afkomendum Nahors bróður hans.

1Mós 22:21: „*Ús frumgetinn sonur hans, Bús bróðir hans Kemúel, faðir Arams,*“

1. Mós.22:22: „*Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaph og Betúel.*»

1. Mós.22:23: „*Betúel gat **Rebekku**. Þetta eru synirnir átta, sem Milka ól Nahor, bróður Abrahams.*»

1Mós.22:24: „*Hjákona hans, Reuma að nafni, ól einnig Tebak, Gaham, Tahas og Maeka.*“

Uppfylling lofordanna sem Abraham var gefin

Fyrsta Mósebók 23 segir frá dauða og greftrun Söru konu hans í Hebron, í Makpela hellinum. Abraham tók til eignar grafreit á Kanaanlandi á meðan hann beið eftir því að Guð myndi gefa allt landið til afkomenda sinna um 400 árum síðar.

Síðan, í 1. Mós.24, heldur Abraham enn hlutverki Guðs. Til þess að vera **aðskilinn** frá heiðnu þjóðunum á staðnum mun hann senda þjón sinn á fjarlægum stað, til nánustu fjölskyldu sinnar, til að finna konu handa Ísak syni sínum og þeir munu láta Guð velja fyrir sig. Á sama hátt mun Guð velja þá útvöldu sem munu mynda brúður Krists, sonar Guðs. Í þessu vali hefur maðurinn ekkert með það að gera því frumkvæðið og dómurinn er Guðs. Val Guðs er fullkomið, óaðfínanlegt og áhrifaríkt, eins og Rebekka hin útvöldu eiginkona, ástrík, greind og falleg í útliti og umfram allt, andleg og trú; perlan sem allir andlegir menn sem vilja eignast konu ættu að leita að.

Jakob og Esau

Seinna, samkvæmt 25. Mós., er Rebekka upprunalega óbyrja eins og Saraf kona Abrams á undan henni. Þessi sameiginlega ófrjósemi stafar af því að konurnar tvær munu bera blessað afkomendur Krists sem mun sjálfur mótast af Guði í móðurkviði ungrar meystúlku sem heitir María. Á þennan hátt er ætterni hjálpræðisverkefni Guðs mörkuð af kraftaverkaverki hans. Þar sem Rebekka þjáist af þessari náttúrulegu ófrjósemi, höfðar hún til YaHWéH og hún fær frá honum tvo tvíbura sem berjast í móðurkviði hennar. Áhyggjufull spyr hún Guð um þetta: „ *Og JaHWéH sagði við hana : Tvær þjóðir eru í móðurkviði þínu, og tvær þjóðir munu skiljast frá móðurlífi þínu. annar þessara manna verður sterkari*

en hinn, og sá stærri verður háður hinum smærri . » Hún fæðir tvo tvíbura. Vegna mikillar loðni hans, og hann var algjörlega „rauður“, þess vegna er nafnið „Edóm“ gefið afkomendum hans, er sá elsti nefndur „Esaú“, nafn sem þýðir „hærður“. Sá yngsti er kallaður „Jakob“, nafn sem þýðir „svikari“. Nú þegar boða nöfnin tvö örlög sín. „Velu“ mun selja þeim yngsta frumburðarrétt sinn fyrir safaríkan rétt af „roux“ eða rauðum linsum. Hann selur þennan frumburðarrétt vegna þess að hann vanmetur gangvirði hans. Þvert á móti þráir andlegi „svikarinn“ þennan titil sem er ekki aðeins heiðursnafnbót, því blessun Guðs fylgir honum. „Svindlari“ er af þeirri gerð ofbeldismanna sem vilja hvað sem það kostar neyða himnaríki til að taka það til eignar og það var með hann í huga sem Jesús talaði um þetta efni. Og við að sjá þessa sjóðandi vandlætingu, fagnar hjarta Guðs mjög. Einnig, svo miklu verra fyrir "Hairy" og svo miklu betra fyrir "Deceiver", því það er hann sem mun verða "Ísrael", samkvæmt ákvörðun Guðs. Gerðu engin mistök, Jakob er enginn venjulegur blekkingarmaður og hann er merkilegur maður, því það er ekkert annað biblíulegt dæmi um ákvörðun hans um að hljóta blessun Guðs, og það er aðeins til að ná þessu markmiði sem hann svindlar ". Þannig að við getum öll líkt eftir honum og hinn trúi himinn mun gleðjast. Fyrir sitt leyti mun Esaú hafa sem afkomendur fólkið „Edóm“, nafn sem þýðir „rautt“, með sömu rót og merkingu og Adam, þetta fólk mun verða andstæðingur Ísraels eins og spádómur guðdómsins boðaði.

Ég tilgreini að liturinn „rauður“ táknar synd, eingöngu, í spámannlegum myndum af frelsunarverkefninu sem Guð hefur opinberað og þessi viðmiðun á aðeins við um leikara í framleiðslu hans, eins og „Esaú“. Á myrkum tímum miðalda voru rauðhærð börn sem talin voru ill drepin. Þess vegna, ég bendi á, gerir rauði liturinn ekki venjulegan mann syndugri en brúnan eða ljósan, því syndarinn er auðkenndur af slæmum verkum trúar hans. Það er því aðeins í táknrænu gildi sem „rauður“, litur mannsblóðs, er tákn syndar, samkvæmt Jes.1:18: „*Komið og við skulum biðja! segir YaHWéH. Ef syndir þínar eru sem skarlat, munu þær verða hvítar sem snjór; ef þeir eru rauðir eins og fjólubláir verða þeir eins og ull . »* Sömuleiðis tengir Jesús rauða litinn í Apocalypse, opinberun sinni, við mannleg tæki sem þjóna, ómeðvitað eða ekki, djöflinum, Satan fyrsta syndara lífsins sem Guð skapaði; dæmi: „*rauði hesturinn*“ í Op.6:4, „*rauði eða eldrauði drekkinn*“ í Opb.12:3 og „*skarlatsdýrið*“ í Opb.17:3.

Nú þegar hann hefur þennan frumburðarrétt mun Jakob aftur á móti lifa lífsreynslu sem spáir fyrirætlanir Guðs, sem arftaki Abrahams.

Hann yfirgaf fjölskyldu sína af ótta við reiði Esaú bróður síns, með góðri ástæðu, skv fara út úr huga Rebekku konu sinnar. Í þessu mannráni sýna tvö nöfn tvíbura mikilvægi þeirra. Vegna þess að „tempeurinn“ notaði loðna húð til að blekkja Ísak, sem var orðinn blindur, og lét þannig fram sem eðlilega „hærðan“ eldri bróðir sinn. Andlegt fólk styður hvert annað og Rebekka var líkari Jakob en Esaú. Í þessari aðgerð stangast Guð á við mannlegt og holdlegt val Ísaks sem valdi Esaú veiðimanninn sem færði honum veiðidýr sem hann kunnir að meta. Og Guð gefur frumburðarrétt þeim sem er þess verðugastur: Jakob blekkari.

Þegar hann kemur til Labans, arameíska frænda hans, bróður Rebekku, til að vinna fyrir hann, verður Jakob ástfanginn af Rakel, yngstu en fallegustu dætrum Labans. Það sem hann veit ekki er að í sínu raunverulega lífi lætur Guð

hann gegna spámannlegu hlutverki sem verður að spá björgunarverkefni hans. Eftir „sjö ára“ vinnu við að fá ástkæru Rakel sína, þröngvar Laban elstu dóttur sinni „Leu“ upp á hann og gefur honum hana sem eiginkonu. Til að eignast og giftast Rachel þarf hann að vinna „sjö ár í viðbót“ fyrir frænda sinn. Í þessari reynslu spáir „Jakob“ hvað Guð mun þurfa að gangast undir í björgunarverkefni sínu. Því að hann mun líka gera fyrsta bandalag sem ekki er í samræmi við þrá hjarta síns, vegna þess að reynsla hins holdlega og þjóðlega Ísraels mun ekki einkennast af velgengni og dýrð sem gæska þess verðskuldar. Röð „dómara“ og „konunga“ enda alltaf illa, þrátt fyrir nokkrar sjaldgæfar undantekningar. Og hina eftirsóttu eiginkonu, sem er verðug kærleika hans, mun hann aðeins fá í öðru bandalagi eftir að hafa sýnt ást sína og opinberað hjálpræðisáætlun sína í þjónustu Jesú Krists; kennslu hans, dauða hans og upprisu. Athugaðu að mannleg og guðleg óskir eru algjörlega snúnar. Ástvinur Jakobs er hin óbyrja Rakel, en Guðs er hin frjóa Lea. Með því að gefa Jakob, fyrst, Leu sem eiginkonu sína, lætur Guð spámann sinn upplifa vonbrigðin sem þau munu bæði upplifa í fyrsta bandalagi sínu. Í þessari reynslu tilkynnir Guð að fyrsta bandalag hans verði hræðilegt bilun. Og höfnun Messíasar Jesú af afkomendum hans staðfesti þennan spádómlega boðskap. Lea, sem var ekki ástvinurinn sem brúðguminn valdi, er mynd sem spáir útvöldu hins nýja bandalags sem, af heiðnum uppruna, lifði í langan tíma í fáfræði um tilvist hins einstaka skaparguðs. Hins vegar spáði frjótt eðli Leu sáttmála sem myndi bera mikinn ávöxt Guði til dýrðar. Og Jesaja 54:1 staðfestir og segir: „*Gleðjist, ó óbyrja, þú sem ekki þolir framar! Láttu gleði þína og gleði þína springa fram, þú sem ekki hefur lengur sársauka! Því að synir hinnar yfirgefnu munu verða fleiri en synir hennar, sem gift er, segir Drottinn* . Hér spáir hinir yfirgefnu, í gegnum Leu, nýja sáttmálann, og hinn gifti, í gegnum Rakel, gamla hebreska sáttmálann.

Jakob verður Ísrael

Eftir að hafa yfirgefið Laban ríka og efnaða, snúa Jakob og þeir sem tilheyra honum aftur til Esaú bróður síns, sem hann óttast réttláta og hefnandi reiði. Eina nótt birtist Guð honum og þeir berjast gegn hvort öðru til dögunar. Guð særir hann að lokum í mjöðminni og segir honum að héðan í frá verði hann kallaður "Ísrael", því hann stóð uppi sem sigurvegari í baráttunni við Guð og menn. Í þessari reynslu vildi Guð sýna ímynd hinnar baráttusálar Jakobs í trúarbaráttu sinni. Hann er nefndur Ísrael af Guði og fær það sem hann þráði í örvæntingu og sóttist eftir: blessun sína frá Guði. Blessun Abrahams í Ísak mótaðist þannig í gegnum stjórnarskrá holdlegs Ísraels, sem byggði á Jakobi sem varð Ísrael, myndi fljótlega verða óttaleg þjóð, eftir brotthvarf úr þrælahaldi Egyptalands. Náð Guðs hefur undirbúið Esaú, og bræðurnir tveir finna sig í friði og gleði.

Með konum sínum tveimur og tveimur þjónum þeirra fann Jakob sig faðir 12 drengja og aðeins einnar stúlku. Dauðhreinsuð í fyrstu eins og Saraí og Rebekka, en skurðgoðadýrkandi, fær Rakel frá Guði tvö börn, Jósef elsta og Benjamín þann yngsta. Hún lést þegar hún eignaðist sitt annað barn. Hún spáir því endalok gamla sáttmálans sem mun hætta með stofnun hins nýja sem byggist á friðþægingarblóði Jesú Krists. En í annarri umsókn spá þessar jarðnesku aðstæður

endanleg örlög útvöldu hans sem verða hólpnir með hamingjusamri íhlutun hans þegar hann snýr aftur í sinni dýrðlegu guðlegu hlið í Michael Jesú Kristi. Þessi viðsnúningur á aðstæðum síðustu útvöldu er spáð í nafnabreytingu barnsins sem kallaði " *Ben-Oni* " eða "sonur sorgar minnar", af deyjandi móður, er endurnefnt af Jakob, föður, " *Benjamín* » annað hvort, „hægri sonur“ (hægri hlið) eða, blessaður sonur. Í staðfestingu, í Matt.25:33, mun Jesús Kristur setja „ *sauðina sína til hægri hans og hafrana til vinstri* “. Þetta nafn „ *Benjamín* “ var valið af Guði, eingöngu vegna spádómsverkefnis hans, þess vegna fyrir okkur, vegna þess að fyrir Jakob hafði það litla þýðingu; og fyrir Guð þá átti hin skurðgoðadýrka Rakel ekki skilið undankeppnina „ *rétt* “. Þetta varðandi endalok heimsins er þróað í skýringum Opb.7:8.

Hinn aðdáunarverði Jósef

Í sögu Ísraels mun hlutverkið sem Guð gefur Jósef leiða hann til að drottna yfir bræðrum sínum sem, reiðir vegna andlegs yfirráðs hans, selja hann arabískum kaupmönnum. Í Egyptalandi vakti heiðarleiki hans og tryggð honum mikils virði, en eiginkona húsbónda hans vildi misnota hann, eftir að hafa staðið gegn honum, lenti Jósef í fangelsi. Þar, sem útskýrir drauma, munu atburðir leiða hann í hæstu stöðu fyrir neðan faraó: fyrsta vezír. Þessi upphækkun er byggð á spádómsgáfu hans eins og fyrir Daníel eftir hann. Þessi gjöf gerði hann metinn af Faraó sem fól honum Egyptaland. Í hungursneyð munu bræður Jakobs fara til Egyptalands og þar mun Jósef sættast við óguðlegu bræður sína. Jakob og Benjamín munu ganga til liðs við þá og þannig setjast Hebrear að í Egyptalandi í Gósenhéraði.

Brottförin og hinn trúi Móse

Í þrældómi munu Hebrear finna hjá Móse, hebreska barnið sem þýðir "frelsað úr vatni" Nílar, alið upp og ættleitt af dóttur Faraós, frelsaranum sem Guð hefur undirbúið.

Á meðan skilyrði þrælahalds þeirra harðna og aukast, til að verja hebreska, drepur Móse Egypta og hann flýr út úr Egyptalandi. Ferð hans fer með hann til Midíans, í Sáði-Arabíu, þar sem afkomendur Abrahams búa og Keturah, seinni kona hans, giftist eftir dauða Söru. Þegar Móse giftist Sippóru, elstu dóttur Jetrós tengdaföður síns, 40 árum síðar, hitti Móse Guð þegar hann hirti hjörð sína í átt að fjallinu Hóreb. Skaparinn birtist honum í formi glóandi runna sem brennur en eyðist ekki. Hann opinberar honum áætlun sína um Ísrael og sendir hann til Egyptalands til að leiðbeina þjóð sinni.

Tíu plágur verða nauðsynlegar til að þvinga Faraó til að láta dýrmæta þræla sína fara frjállega. En það er sú tíunda sem mun öðlast mikið spádómslegt mikilvægi. Því að Guð deyddi alla frumburði Egyptalands, bæði menn og skepnur. Og sama dag héldu Hebrear fyrstu páska í sögu sinni. Páskarnir spáðu dauða Messíasar Jesú, „ *frumburðarins* “ og hins hreina og flekklausu „ *Guðs lambs* “ sem fórnað var eins og „ *lambið* “ sem var slátrað á degi fólksflóttans frá Egyptalandi. Eftir fórn Ísaks, sem Guð bað Abraham um, eru páskar

brottförarinnar frá Egyptalandi önnur spámannleg tilkynning um dauða Messíasar (smurði) Jesú, eða, á grísku, Jesú Krists. Brottförin frá Egyptalandi var framkvæmd á 14. ^{degi} fyrsta mánaðar ársins, um 15. ^{öld} f.Kr., um 2500 árum eftir synd Evu og Adams. Þessar tölur staðfesta tíma „400 ára“ af „*fjórum kynslóðum*“ sem Guð gaf Amorítum, íbúum Kanaanlands.

Hroki og uppreisnarandi andi Faraós mun hverfa með her sínum í vötnum „rauða hafsins“ sem þannig finnur merkingu sína, vegna þess að það lokar á þá eftir að hafa opnað til að leyfa Hebreum að komast inn í land Sádi-Arabíu, með suðurenda egypska skagans. Guð forðast Midíans og leiðir fólk sitt í gegnum eyðimörkina í átt að Sínaí fjalli þar sem hann mun kynna fyrir þeim lögmál sitt um „boðorðin tíu“. Á undan hinum eina sanna Guði er Ísrael nú lærð þjóð sem verður að láta reyna á. Í því skyni er Móse kallaður til hans, á Sínaí fjalli og Guð geymir hann þar í 40 daga og nætur. Hann gefur honum tvær lögmálstöflurnar sem grafnar eru með guðdómlegum fingri sínum. Í herbúðum hebresku þjóðarinnar er langvarandi fjarvera Móse hlynnt uppreisnarandanum sem þrýstu á Aron og endar með því að láta hann sætta sig við að steypa og móta „gullkálfi“. Þessi reynsla ein dregur saman hegðun uppreisnarmanna allra tíma gagnvart Guði. Neitun þeirra um að lúta valdi þess leiðir til þess að þeir vilja frekar efast um tilvist þess. Og margþættar refsingar Guðs breyta engu. Eftir þessa 40 daga og nætur prófraunarinnar mun ótti við rísa Kanaans dæma fólkið til að reika um eyðimörkina í 40 ár og aðeins af þessari reynda kynslóð munu Jósúa og Kaleb geta farið inn í fyrirheitna landið sem Guð býður upp á. um 2540 frá synd Adams.

Aðalpersónurnar í Genesis sögunni eru leikarar í framleiðslu sem skaparinn Guð skipuleggur. Hver þeirra sendir frá sér lexú, í spádómslegum tilgangi eða ekki, og þessi hugmynd um sjónarspil var staðfest af Páli postula sem sagði í 1.Kor.4:9: „Því að mér sýnist Guð hafa skapað oss . . . *postular, síðastir manna, dæmdir til dauða á vissan hátt, þar sem við höfum verið sjónarspil fyrir heiminn, engla og menn* . » Síðan þá hefur sendiboði Drottins, Ellen G. White, skrifað fræga bók sína sem ber titilinn „Harmleikur aldanna“. Hugmyndin um „*sjónarspilið*“ er því staðfest, en eftir „stjörnurnar, stjörnurnar“ í hinni heilögu bók kemur það í hlut hvers og eins að gegna hlutverki sínu, vitandi að með reynslu þeirra erum við kennt sett í þá skyldu að líkja eftir góðum verkum þeirra, án þess að endurskapa villur þeirra. Fyrir okkur, eins og fyrir Daníel (Dómari minn er Guð), er Guð áfram „dómari okkar“, miskunnsamur, vissulega, en „dómarinn“ sem gerir enga undantekningu fyrir neinn.

Reynsla gyðinga Ísraels er hörmuleg, en hún er ekki frekar en kristinnar trúar okkar tíma sem endar með víðtæku fráhrarfi. Við ættum ekki að vera hissa á þessari líkingu, vegna þess að Ísrael gamla sáttmálans var aðeins örkosmos, sýnishorn af manneskjum sem byggja alla jörðina. Þetta er ástæðan fyrir því að sönn trú var eins sjaldgæf þar og í nýja sáttmálanum sem byggður var á frelsaranum og „*trúa vitni*“ Jesú Kristi.

Úr Biblíunni almennt

Öll Biblían, fyrirskipuð og síðan innblásin af Guði til mannglegra þjóna sinna, hefur að geyma spádómlega lexíu; frá 1. Mósebók til Opinberunarbókarinnar. Leikararnir sem Guð hefur valið eru kynntir fyrir okkur eins og þeir eru í raun og veru í sínu sanna eðli. En til að búa til spámannleg skilaboð í þessu eilífa sjónarspili, verður skaparinn Guð skipuleggjari atburða. Eftir brottförina frá Egyptalandi gefur Guð Ísrael frjálsan þátt himneska lögmáls síns í 300 ár, tíma „dómaranna“ sem lýkur um 2840. Og í þessu frelsi, afturhvarf til syndar, skyldar Guð til að refsa þjóð sinni „sjö“ sinnum“ sem hann að lokum afhendir Filista, erfðaóvinum þeirra. Og „sjö sinnum“ vekur hann upp „frelsara“. Biblían segir að á þeim tímum hafi „allir gert það sem hann vildi“. Og þessi tími algjör frelsis var nauðsynlegur til að ávöxturinn sem hver einstaklingur bar á sér kæmi í ljós. Það er eins á „endatímum“ okkar. Þessi þrjú hundruð ár af frelsi, sem einkennast af stöðugri endurkomu Hebraea til syndar, býður Guð okkur að bera þau saman við þrjú hundruð ár af lífi hins réttláta Enoks sem hann sýnir okkur sem fyrirmynd útvalinna sinna og segir: „Enok gekk með Guði í þrjú hundruð ár, þá var hann ekki lengur því að Guð tók hann“; með honum, með því að láta hann ganga fyrst inn í eilífðina sína eins og eftir hann, Móse og Elía og hina heilögu upprisu við dauða Jesú, á undan öllum hinum útvöldu, þar á meðal postulum Jesú Krists; þeir munu allir umbreytast eða reisa upp á efsta degi.

Eftir „dómarana“ kom tími konunganna og þar gefur Guð fyrstu tveimur leikurum sínum spámannlegt hlutverk sem staðfestir boðskapinn um framgang hins illa í átt að hinu endanlega góða, það er frá nóttu eða myrkri, í átt að ljósinu. Þannig spáðu þessir tveir menn, Sál og Davíð, heildarverkefni hjálpræðisáætlunarinnar sem útbúin var fyrir hina jarðnesku útvöldu, það er að segja áfangana tvo eða tvö heilög bandalög í röð. Taktu það með mér, Davíð verður konungur aðeins við dauða Sáls konungs, eins og dauði gamla eilífa sáttmálans gerir Kristi kleift að koma á nýjum sáttmála sínum, ríki sínu og eilífu yfirráðum.

Ég hef þegar minnst á þetta efni, en ég vil minna á að jarðnesk konungsveldi hafa ekki guðlegt lögmæti vegna þess að Hebrear báðu Guð um að hafa konung „eins og aðrar jarðneskar þjóðir“, þeir „heiðnir“. Sem þýðir að fyrirmynd þessara konunga er af tegund satanískra gilda og ekki guðdómleg. Eins mikið og fyrir Guði er konungur mildur, auðmjúkur í hjarta, fullur af sjálfsafneitun og samúð, sem gerir sjálfan sig að þjóni allra, svo mikið er að djöfullinn er harður, stoltur, eigingjarn og fyrirlitlegur, og hann krefst að vera þjónað af öllum. Óréttlátlega særður af höfnun hans af þjóð sinni, veitti Guð beiðni hans og fyrir ógæfu hans gaf hann honum konung í samræmi við mælikvarða djöfulsins og allt hans óréttlæti. Upp frá því, fyrir þjóð sína, Ísrael, **en hann einn**, öðlaðist konungsfólk sitt guðlega lögmæti.

Munnlegt eða skriflegt tal er leið til að skiptast á milli tveggja einstaklinga. Biblían er orð Guðs í þeim skilningi að til að miðla lærdómum sínum til jarðneskra skepna sinna hefur Guð safnað saman vitnisburði sem þjónum sínum hefur fyrirskipað eða innblásið; vitnisburðir flokkaðir, valdir og flokkaðir af honum í gegnum tíðina. Við ættum ekki að vera hissa þegar við tökum eftir ófullkomleika réttlætis sem komið er á jörðu, því að afskornir frá Guði geta menn aðeins staðfest réttlæti sitt á bókstaf laganna. Nú, Guð segir okkur fyrir milligöngu

Jesú að „ *bókstafurinn drepur en andinn lífgar* “, þetta bréf. Heilög ritning Biblíunnar getur því aðeins verið „ *vottar* “ eins og gefið er til kynna í Opinb. 11:3 en í engu tilviki „ *dómarar* “. Með því að viðurkenna að lögmálsbókstafurinn er ófær um að dæma réttlátan dóm, opinberar Guð sannleika sem hvílir eingöngu á guðlegu eðli persónu hans. Hann einn getur kveðið upp réttlátan dóm vegna þess að hæfni hans til að greina leyndarhugsanir hugarfars skepna sinna gerir honum kleift að vita hvata þeirra sem hann dæmir, hluti sem aðrar skepnur leyna og hunsu. Biblían veitir því aðeins grundvöll þeirra vitnisburða sem notaðir eru til að dæma. Á „ *þúsund árum* “ himnesks dóms munu hinir útvöldu heilögu fá aðgang að hvötum sálanna sem dæmdar eru. Með Jesú Kristi munu þeir þannig geta kveðið upp fullkominn dóm sem er nauðsynlegur þar sem endanlegur dómur segir til um lengd þjáningartímans í öðrum dauða. Þessi vitneskja um raunverulega hvata sökudólgsins gerir okkur kleift að skilja betur náð Guðs gagnvart Kain, fyrsta jarðneska morðingjanum. Samkvæmt eina vitnisburðinum sem kemur fram skriflega í Biblíunni var Kain ýtt í átt til öfundar með vali Guðs að blessa fórn Abels og fyrirlíta fórn Kains, án þess að sá síðarnefndi vissi ástæðuna fyrir þessum mun sem var andlegur, og enn hunsaði hann. Svona eru hlutirnir, lífið er byggt upp af óteljandi þáttum og skilyrðum sem aðeins Guð getur greint og dæmt með fullri þekkingu á staðreyndum. Sem sagt, Biblían er enn fyrir menn, eina bókin sem sýnir í bókstöfum grundvelli laganna sem dæmir gjörðir þeirra, meðan beðið er eftir að leynilegar hugsanir þeirra verði opinberaðar hinum útvöldu dýrlingum á himnum. Hins vegar er hlutverk bréfsins að fordæma eða dæma verknadinn. Þess vegna minnir Jesús menn í Opinberun sinni á mikilvægi „ *verka* “ þeirra og hann talar sjaldan um trú þeirra. Í Jakobsbréfinu 2:17, minntist Jakob postuli að „ *án verkanna er trúin dauð* “, sem staðfestir líka þessa skoðun, Jesús talar aðeins um góð eða slæm „ *verk* “ sem trúin skapar. Og til að verða til af trú eru þessi verk eingöngu þau sem Biblían kennir samkvæmt guðlegum lögum. Ekki er tekið tillit til góðra verka sem kaþólska kirkjan metur, vegna þess að þau eru húmanískt eðli og innblástur.

Á endalokatímanum er Biblían algerlega fyrirlitin og mannlegt samfélag sýnir hnattvæddan dularfulla og lygaþætt. Það er þá sem orðið „ *sannleikur* “ sem einkennir heilaga Biblíu, orð hins lifanda Guðs, og víðar, hnattrænt alhliða verkefni þess, fær fulla þýðingu. Vegna þess að fyrirlitning á þessum einstaka „ *sannleika* “ leiðir mannkynið til að byggja sig á lygum á öllum tengsla-, veraldlegum, trúarlegum, pólitískum eða efnahagslegum sviðum.

Þessi grein, sem er skrifuð á hvíldardegi 14. ágúst 2021, á morgun, 15. ágúst, í stórum samkomum, munu fórnarlömb sem blekkt hafa verið af fölskum trúarbrögðum heiðra farsælustu djöfulsins dulúð á ferli hans, þar sem hann notaði „ *orminn* “ sem miðill í „ *Eden* “: framkoma hennar undir myndinni „ *Máriu mey* “. Hin raunverulega var ekki lengur mey, því eftir Jesú fæddi hún syni og dætur; bræður og systur Jesú. En lygar drepast og standast jafnvel bestu biblíuleg rök. Sama, eftir þennan 15. ágúst verða aðeins eftir fyrir þessa hneykslun, í mesta lagi, átta hátíðarhöld til að þirra Guð og vekja réttláta reiði hans sem fellur á höfuð hinna seku. Athugaðu að í þessari birtingu voru börn valin til að sannvotta sýn „ *meyjunnar* “. eru þeir eins saklausir og menn segja og láta sem? Fæddir syndarar, sakleysi er ranglega eignað þeim, en við getum því ekki sakað þá um meðvirkni.

Sýnin sem þessi börn fengu var mjög raunveruleg, en djöfullinn er líka mjög raunverulegur uppreisnarandi og Jesús Kristur tileinkaði honum mörg af orðum sínum til að vara þjóna sína við honum. Sagan ber vitni um villandi tælandi kraft hennar sem leiðir tæld og blekkt fórnarlömb hennar til „ *annar dauða* “. Tilbeiðslu djöfulsins um alla páfa og rómversk-kaþólsku kirkjuna er fordæmt af Guði, í þessu versí úr Opb. 13:4: „ **Og þeir tilbáðu drekann, af því að hann hafði gefið dýrinu vald ; þeir tilbáðu dýrið og sögðu: Hver er eins og dýrið, og hver getur barist við það?** “. Í raun og veru er það fyrst eftir lok þessarar " *tilbeiðslu* " á þvingandi og ofsækjandi " *dýri* " hinna sönnu útvöldu dýrlinga Jesú Krists sem, á tímum umburðarlyndis sem aðstæður hafa lagt á það, hefst þessi tilbeiðslu. með tælandi hætti birtingum djöfullegu „meyjar“; „ *kona* “ í stað „ *snáksins* “ eftir að „ *snákurinn* “ tældi „ *konuna* “ sem tældi eiginmann sinn. Meginreglan er sú sama og hún er enn jafn áhrifarík.

Síðasti val tími

Þessari rannsókn á guðlegum opinberunum lýkur með greiningu á 1. Mósebók sem opinberaði okkur hver Guð er í öllum sínum eðlisþáttum. Við höfum nýlega séð hvernig hann er ákveðinn í kröfu sinni um hlýðni frá skepnum sínum með því að láta Abram sæta óvenjulegu trúarprófi þegar hann var næstum hundrað ára gamall; Þess vegna þarf ekki lengur að sýna fram á þessa guðlegu kröfu.

Á þeim tíma sem síðasta valið sem Guð lagði til síðan vorið 1843, og nánar tiltekið síðan 22. október 1844, krefst þess að halda hvíldardaginn sem sönnun fyrir kærleikanum sem sannir útvaldir dýrlingar hans hafa veitt honum. Alheims andlega ástandið er þannig sett fram í formi einnar spurningar sem er beint til allra meðlima trúarlegra, kristinna samtaka, eingöngu.

Spurningin sem drepur eða lætur þig lifa að eilífu

Er keisari, konungur eða páfi með vald og umboð til að breyta orðum sem Guð hefur talað og skrifað, eða samkvæmt fyrirmælum hans eins og Móse gerði?

Eftir að hafa séð allt fyrir, jafnvel þessa spurningu, gaf Jesús svar sitt fyrirfram og sagði í Mat.5:17-18: „Þú skalt ekki halda að ég sé kominn til að afnema lögmálið eða spámennina. Ég kom ekki til að afnema, heldur til að uppfylla. Því að sannlega segi ég yður, þar til himinn og jörð líða undir lok, **mun ekki einn smástafur né einn stafkrókur líða úr lögmálinu fyrr en allt er fullkomnað** . » Sami Jesús tilkynnti einnig að orð hans, sem hann talaði, muni dæma okkur, í Jóhannesi 12:47 til 49: „ *Ef einhver heyrir orð mín og varðveitir þau ekki, þá er það ekki ég sem dæmi hann. Því að ég kom ekki til að dæma heiminn, heldur til að frelsa heiminn. Sá sem hafnar mér og tekur ekki við orðum mínum hefur dómara sinn; Orðið sem ég hef talað mun dæma hann á efsta degi* . Því að ég hef ekki talað um sjálfan mig; en faðirinn, sem sendi mig, hefur sjálfur mælt fyrir mér hvað ég á að segja og boða. »

Þetta er hugmynd Guðs um lögmál sitt. En Dan.7:25 leiddi í ljós að **ætlunin að „ breyta “** henni var að koma fram á kristnum tímum, og sagði um rómversk-kaþólskan páfadóms: „ *Hann mun tala orðum gegn Hinum hæsta, hann*

mun kúga dýrlinga hins hæsta. -Hátt, og hann mun vona að breyta tímanum og lögum ; Og hinir heilögu skulu gefnir í hendur hans um tíma og tíma og hálfá tíma. » Hneyksli sem mun hætta og sem hann mun vita hvernig á að refsa með réttu samkvæmt versí 26 sem á eftir kemur: „ Þá mun dómur koma og vald hans verður frá honum tekið, sem verður eytt og eytt að eilífu. » Þessir „ tímar “ eða spádómsár boða ofsækjandi valdatíma hans í 1260 ár, frá 538 til 1798.

Þessi „**dómur**“ er unninn í nokkrum áföngum.

Fyrsti áfanginn er undirbúningur; það er verk **aðskilnaðar** og helgunar „aðventista“ trúarinnar sem Guð hefur stofnað til síðan vorið 1843. Aðventisminn er **aðskilinn** frá kaþólskri og mótmælendatrú. Í Opinberunarbókinni fjallar þessi áfangi um „*Sardis, Fíladelfíu og Laódíkeu*“ tímabil í Op.3:1-7-14.

Seinni áfanginn er framfylgjanlegur: „*við munum taka yfírráð hans burt*“. Það er dýrðleg endurkoma Jesú Krists sem væntanleg er vorið 2030. Hinir kjörnu aðventistar ganga inn í eilífðina **aðskildir** frá óverðugum kaþólskum, mótmælenda- og aðventistum uppreisnarmönnum sem eru að deyja á jörðinni. Verkinu er lokið í lok „*Laódíkeutímans*“ í Opb.3:14.

Þriðji áfanginn er dómur hinna föllnu dauðu, settur í verk af hinum útvöldu sem hafa gengið inn í himneska ríki Guðs. Fórnlömbin eru orðin dómáttar og hver fyrir sig er líf hvers uppreisnarmanna dæmt og endanlegur dómur í réttu hlutfalli við sekt þeirra er kveðinn upp. Þessar setningar ákvarða lengd tíma „*píslar*“ sem aðgerð „*annar dauða*“ þeirra mun valda. Í Opinberunarbókinni er þetta þema viðfangsefni Opb.4; 11:18 og 20:4; þetta síðan Dan.7:9-10.

Í fjórða lagi, í lok sjöunda árpúsundsins, hinn mikli hvíldardagur fyrir Guð og hans útvöldu í Kristi, kemur framkvæmdarfasí setninganna sem Kristur og hans útvöldu dæmdu. Í landi syndarinnar þar sem þeir eru reistir upp, eru dæmdir uppreisnarmenn útrýmt, „*að eilífu*“, með „*eldi frá annað dauða*“. Í Opinberunarbókinni er þessi framkvæmdadómur eða „síðasti dómur“ þema Opinb.20:11-15.

Þegar síðasti kosturinn var valinn, **skilja tvær ósamrýmanlegar trúarlegar hugmyndir** endanlega, vegna þess að þær eru ákaflega andstæðar hver annarri. Útvaldir Krists heyra rödd hans og laga sig að kröfum hans á þeim tíma sem hann talar við þá og kallar á þá. Í hinni stöðunni eru kristnir sem fylgja aldagömlum trúarhefðum eins og sannleikurinn væri tímaspursmál en ekki greind, rökhugsun og vitnisburður. Þetta fólk skildi ekki hvað „*nýi sáttmálinn*“ táknaði með Jeremía spámanni í Jer.31:31 til 34: „*Sjá, þeir dagar koma, segir JaHWéH, að ég mun gjöra við Ísraels hús og Júda hús. nýjan sáttmála, ekki eins og sáttmálann, sem ég gjörði við feður þeirra, daginn sem ég tók í hönd þeirra til að leiða þá út af Egyptalandi, sáttmála, sem þeir brutu, þótt ég væri herra þeirra, segir JaHWéH. En þetta er sáttmálinn, sem ég mun gjöra við Ísraels hús eftir þá daga, segir Drottinn: Ég mun leggja lögmál mitt inn í þá, skrifa það á hjörtu þeirra . og ég mun vera Guð þeirra, og þeir munu vera mín þjóð. Þessi mun ekki framar kenna náunga sínum né bróður sínum og segja: Þekkir YHWH! Því að allir munu þekkja mig, frá litlum til hins stærsta, segir Drottinn. Því að ég mun fyrirgefa misgjörð þeirra og minnast syndar þeirra ekki framar . » Hvernig getur Guði tekist að „*skrifa í hjartað*“ mannsins ást á sínu heilaga lögmáli, eitthvað*

sem norm gamla sáttmálans hafði ekki tekist að fá? Svarið við þessari spurningu, og eini munurinn á bandalagunum tveimur, kemur í þættinum um sönnun á guðdómlegum kærleika sem framkvæmt er með friðþægingardauða staðgengils Jesú Krists sem hann var holdgaður og opinberaður í. Dauði Jesú kom þó ekki til að binda enda á hlýðni heldur þvert á móti gaf hann hinum útvöldu ástæðu til að vera enn hlýðnari gagnvart þeim Guði sem getur elskað svo sterkt. Og þegar hann vinnur hjarta mannsins, þá er því markmiði, sem Guð leitar að, náð; hann fær útvalinn hæfileika og verðugan til að deila eilífð sinni.

Síðasti boðskapurinn sem Guð kynnti þér í þessu verki er efni **aðskilnaðar**. Þetta er mikilvægi punkturinn sem gerir allan muninn á hinum útvalda og hinum kölluðu. Í eðlilegu eðli sínu líkar maðurinn ekki við að vera truflaður í venjum sínum og hugmyndum sínum um hluti. Hins vegar er þessi truflun nauðsynleg þar sem maðurinn er vanur hinni staðfestu lygi, til að verða útvaldur hennar, verður að rífa manninn upp með rótum og afvegaleiða hann til að laga sig að sannleikanum sem Guð sýnir honum. Það er þá sem **aðskilnaður frá þeim sem Guð hefur ekki velþóknun á er nauðsynlegur**. Hinn útvaldi verður að sýna fram á getu sína til að ögra hugmyndum sínum, venjum og holdlegum tengslum við verur sem aldrei verða eilíft líf.

Fyrir kjörna embættismenn er trúarleg forgangur lóðréttur; markmiðið er að skapa traust tengsl við skaparans Guð, jafnvel þótt það sé til tjóns fyrir mannleg samskipti. Fyrir hina föllnu eru trúarbrögð lárétt; þeir gefa tengingu við aðra menn forgang, jafnvel þótt það sé Guði í óhag.

Sjöunda dags aðventismi: Aðskilnaður, nafn, saga

Síðustu útvöldu kristinnar trúar eru safnað saman andlega til að mynda Ísrael af „12 ættkvíslum“ Opb.7. Val þeirra var framkvæmt með röð trúarprófa sem byggðust á áhuganum sem sýndur er spádómsorðinu sem tilkynnir í Dan.8:14 dagsetninguna 1843. Það átti að marka endurupptöku Guðs kristinnar, þar til hún var fulltrúi kaþólskrar trúar. síðan 538 og af trú mótmælenda sem stafaði af siðbótinni síðan 1170. Vers Dan.8:14 var túlkað sem boðun dýrðlegrar endurkomu Krists, tilkomu hans sem olli "bið" hans, á latínu "adventus" þess vegna aðventista nafnið sem var gefið reynslunni og fylgjendum hennar á árunum 1843 til 1844. Svo virðist sem þessi boðskapur talaði ekki um hvíldardaginn, heldur aðeins í útliti, því endurkoma Krists mun marka innganginn í sjöunda árpúsundið, hinn mikla hvíldardag. spáði, í hverri viku, á hvíldardegi sjöunda dags: laugardags Gyðinga. Ókunnugt um þessa tengingu uppgötvuðu snemma aðventistar ekki mikilvægi Guðs hvíldardegi fyrr en eftir þennan tíma prófrauna. Og þegar þeir skildu þetta, kenndu frumherjarnir staðfastlega hvíldardagssannleikann sem minnst er í nafni kirkjunnar sem mynduð var, „sjöunda dagsins“. En með tímanum gáfu erfingjar verksins ekki lengur hvíldardaginn það mikilvæga sem Guð gefur honum, með því að tengja hæfileika hans við endurkomu Jesú Krists í stað þess að tengja hann við dagsetninguna 1843 sem spádómur Daníels gefur til kynna. Að fresta slíkri grundvallarkröfu guðlegrar kröfu var galli sem varð til þess, árið 1994, að Guð hafnaði samtökunum og meðlimum þeirra sem hann afhenti uppreisnarmannabúðunum sem hann hafði þegar fordæmt síðan 1843. Þessi

sorglega reynsla og þessi mistök síðasta embættismanns. stofnun kristinnar trúar vitnar um þessa vanhæfni falskristni til að setta sig við **aðskilnað mannglegra bönda**. Skortur á kærleika til guðdómlegs sannleika og þar af leiðandi til Guðs sjálfs er til umræðu, og þetta er æðsti lexían í sögu kristinnar trúar sem ég get útskýrt fyrir þér, til að kenna þér og vara þig við, í nafni almáttugs Guðs. , YaHWéH-Michael-Jesús Kristur.

Að lokum, enn í þessu sama þema, vegna þess að það kostaði mig sársaukafullan andlegan aðskilnað, minni ég þig á þetta vers úr Matt.10:37 og vegna þess að versin á undan því draga skýrt saman einkenni hinnar sönnu kristnu trúar. , ég nefni þá alla frá vers 34 til vers 38:

„*Heldið ekki að ég sé kominn til að koma á friði á jörðu. Ég kom ekki til að færa frið, heldur sverðið. Því að ég er kominn til að gera skiptingu milli manns og föður hans, milli dóttur og móður hennar, og milli tengdadóttur og tengdamóður hennar. og óvinir manns munu vera heimilismenn hans. Sá sem elskar föður sinn eða móður meira en mig, er mín ekki verður , og sá sem elskar son sinn eða dóttur meira en mig, er mín ekki verður ; sá sem ekki tekur kross sinn og fylgir mér er mín ekki verður.* » Þetta vers 37 réttlætir blessun Abrahams; hann bar vitni um að hann elskaði Guð meira en sinn holdlega son. Og með því að minna bróður aðventista á skyldu sína, með því að vitna í þetta vers til hans, skildu leiðir okkar og ég fékk sérstaka blessun frá Guði. Ég var þá kallaður ofstækismaður af þessum „bróður“ og eftir þessa reynslu hafði hann fylgt hefðbundinni leið aðventista. Hann sem kynnti mér aðventisma og kosti grænmetisætur dó síðar úr Alseimers sjúkdómi, á meðan ég er enn við góða heilsu, á lífi og virkur í þjónustu Guðs míns, 77 ára gamall, og n neytandi hvorki til lækna né lyfja. Öll dýrðin er skaparanum Guði og dýrmætu ráðum hans. Í sannleika sagt!

Til að draga saman **sögu aðventismans** verðum við að muna eftirfarandi staðreyndir. Undir þessu nafni „aðventista“ flokkar Guð saman síðustu dýrlinga sína eftir langa yfirráðarétt kaþólskrar trúar sem lögfesti, **trúarlega**, sunnudaginn sem stofnaði undir heiðnu nafni sínu „dagur hinnar ósigruðu sólar“ af Konstantínus I ⁷. mars 321. En Snemma aðventistar voru mótmælendur eða kaþólikkar sem heiðruðu af guðrækni hinn erfða kristna sunnudag. Þeir voru því útvaldir af Guði vegna hegðunar sinnar og hafa verið ánægðir með endurkomu Jesú Krists sem þeim var tilkynnt í röð vorið 1843 og 22. október 1844. Það var fyrst eftir þetta val sem ljós hvíldardagsins gaf þeim var fram. Einnig innihéldu túlkun þeirra á spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar gífurlegar villur sem ég leiðrétti í þessu verki. Án þess að vita um hvíldardaginn, smíðuðu frumherjarnir kenninguna um svokallaðan „rannsóknardóm“ sem þeir gátu aldrei efast um; jafnvel eftir að þeim var gefið ljós á hvíldardegi. Fyrir þá sem ekki vita, minni ég á að samkvæmt þessari kenningu, síðan 1843, þá 1844, á hinnum skoðar Jesús vitnisburðabækurnar til að velja síðustu útvöldu sína sem verða að frelsast. Samt gaf skýra auðkenningin á synd sunnudagsins nákvæma merkingu í boðskap Dan.8:14, jafnvel í illa þýddu formi þess að „**hreinsa helgidóminn**“. Og þessi vonða þýðing skapaði óleysanlegar deilur, vegna þess að þessi orðatiltæki snerti fyrst og fremst uppfyllingu með friðþægingardauða Jesú Krists samkvæmt Hebr.9:23: „Það var því nauðsynlegt, þar sem myndirnar af hlutunum á hinnum

áttu að vera. hreinsað á þennan hátt, hvort hinir himnesku hlutir sjálfir hafi verið hreinsaðir með fórnunum sem eru betri en þessar . Því að Kristur er ekki genginn inn í helgidóm gjörðan með höndum, í eftirlíkingu hins sanna, heldur inn í sjálfan himininn, til þess að hann megi nú birtast fyrir augliti Guðs fyrir oss ." Þannig var allt sem átti að hreinsa á himnum hreinsað með dauða Jesú Krists: Rannsóknardómurinn hefur því enga rökræna merkingu lengur. Eftir dauða og upprisu Jesú fer engin synd eða syndari inn í himnaríki til að saurga hann aftur, því Jesús hreinsaði sitt himneska svæði með því að reka Satan og engla fylgjendur hans til jarðar, samkvæmt Op.12:7 á 12 og sérstaklega í versí 9: „ *Og drekanum mikla var varpað út, hinum forna höggormi, kallaður djöfull og Satan, sem afvegaleiðir alla jörðina, honum var varpað til jarðar og englum hans var varpað út með honum.* »

Önnur villa opinberrar aðventisma kom einnig frá upprunalegri vanþekkingu á hlutverki hvíldardagsins og hún fékk mikla þýðingu löngu síðar. Aðventistar hafa ranglega beint athygli sinni að tíma hins síðasta, endanlega, trúarprófs sem mun í raun aðeins varða þá sem enn munu vera á lífi á þeim tíma sem sanna endurkomu Jesú Krists kemur. Einkum töldu þeir ranglega að sunnudagurinn myndi verða " *merki dýrsins* " aðeins á þeim tíma sem þetta síðasta próf var gert, og þetta útskýrir leit Guðs að vináttu við iðkendur hins bölvada sunnudags, í raun og veru frá uppruna sínum. Sönnunin sem ég gef er tilvist „sjö lúðra“ í Reb. 8, 9 og 11, en fyrstu sex þeirra vara eftir 321, allt kristna tíma, fólkið við iðkun sína á synd hins fordæmda sunnudags af Guð. Sem Dan.8:12 hafði þegar opinberað með því að segja: „ *Herinn var framseldur með eilífri ~~förn~~-sökum syndar ; hornið kastaði sannleikanum til jarðar og tókst ætlunarverk sitt.* » Þessi „ *synd* “ var þegar, iðkun sunnudagsins erfð borgaralega frá Konstantínus I ^{síðan} 321 og réttlætt af trúarlegum hætti af Róm páfa síðan 538, „ *merki dýrsins* “ sem vitnað er í Apó.13:15; 14:9-11; 16:2. Árið 1995, eftir að hafa sýnt höfnun á spámannlegu ljósi sem ég lagði til á árunum 1982 til 1991, framdi opinber aðventismi þá alvarlegu mistök að gera bandalag við yfirlýsta og opinbera óvini Guðs. Dæmið um hinar fjölmörgu ávirðingar sem Guð beindi til Ísraels til forna fyrir bandalag þeirra við Egyptaland, táknræn mynd af dæmigerðri synd, er algjörlega hunsuð í þessari aðgerð; sem gerir synd aðventista enn meiri.

Reyndar, eftir að hafa orðið meðvitað um hlutverk hvíldardagsins og mikilvægi þess sem hann gefur titlinum Skapara Guðs, ætti aðventistafólkið að hafa greinilega borið kennsl á trúaróvini sína og forðast hvers kyns bræðrabandalag við þá. Því að laugardagshvíldardagurinn er „ *innsigli hins lifanda Guðs* “ í Op.7:2, konunglegt merki skaparans Guðs, andstæðings hans, sunnudagur , gæti aðeins verið „ *merki dýrsins* “ í Op.13:15 .

Ég minnst þess hér að orsakir falls opinberrar stofnanaaðventisma eru margþættar, en helsta og alvarlegasta snýst um synjun ljóssins sem varpar var á sanna þýðingu Daníel 8:14 og þá fyrirlitningu sem sýnd er gagnvart glænýju skýringunni á Daníel 12. , en lærdómurinn er að draga fram hið guðlega lögmæti 7. ^{dags} aðventisma . Þá kemur að sök að hafa ekki sett von sína á endurkomu Jesú Krists sem tilkynnt var um árið 1994; eins og frumkvöðlar starfsins höfðu gert 1843 og 1844.

Helstu dómar Guðs

Sköpun hans á jörðinni og himnunum var lokið, á sjötta degi setti Guð manninn á jörðina. Og það er vegna óhlýðinnar hegðunar mannkyns, og þar af leiðandi syndarinnar, sem Guð mun sæta því, í röð, á sjö þúsund ára sögu þess, fyrir fjölmörgum dómum sínum. Með hverjum þessara dóma eru breytingar gerðar og þær skynjaðar á ápreifanlegan og sýnilegan hátt. Óhófið sem mannkynið fylgir krefjast þessara guðlegu inngripa sem miða að því að koma því aftur á braut sannleikans sem samþykkt er af fullvalda dómi þess.

Dómar Gamla sáttmálans .

1. dómur: Guð dæmir syndina sem Eva og Adam drýgðu, sem eru bölvuð og rekin út úr "Aldingarðinum^{Eden} " .

2. dómur: Guð eyðileggur uppreisnargjarnt mannkyn við vötn hins alþjóðlega „^{flóðs}“ .

Þriðji dómur: Guð **aðskilur** menn með mismunandi tungumálum eftir upphækkun þeirra frá " *Babelsturninum* " .

4. ^{dómur} : Guð gerir bandalag við Abram sem verður síðan Abraham. Á þessum tíma eyðileggur Guð **Sódómu** og Gómorru, borgirnar þar sem öfgasynd er iðkuð; hina viðbjóðslegu og viðurstyggilegu „*þekkingu*“ .

5. dómur: Guð frelsar Ísrael úr þrældómi Egyptalands, Ísrael verður frjálst og sjálfstæð þjóð sem Guð setur lög sín fyrir .

6. dómur: Í 300 ár, undir hans stjórn og með aðgerðum 7 ^{frelsandí} dómara, frelsar Guð Ísrael sem er ráðist inn af óvinum sínum vegna syndar.

7. dómur: Að beiðni fólksins, og fyrir bölvun þeirra, er Guð skipt út fyrir jarðneska konunga og langa ættir þeirra (Júðakonungar og Ísraelskonungar) .

8. ^{dómur} : Ísrael er vísað til Babýlonar.

9. ^{dómur} : Ísrael hafnar hinum guðlega „Messias“ Jesú – Endir gamla sáttmálans. Nýi sáttmálinn hefst á fullkomnum kenningargrundvelli.

10. dómur: Þjóðarríkið Ísrael ^{var} eytt af Rómverjum árið 70.

Dómar hins nýja sáttmála .

Þeir eru nefndir í Opinberunarbókinni með „*sjö lúðrunum*“ .

1. ^{dómur} : Innrásir villimanna eftir 321 milli 395 og 538.

2. dómur: Stofnun ríkjandi trúarstjórnar páfa ^{árið} 538.

3. ^{dómur} : Trúarstríðin: þeir standa gegn kaþólikkum og mótmælenda umbótasinnnum sem Guð hefur ekki samþykkt: „^{hræsnarnir}“ í Dan.11:34.

Fjórdi dómur: Franskt byltingarkennt trúleysi steypir konungsveldinu af stóli og bindur enda á rómversk-kaþólskan despotism .

5. ^{dómur} : 1843-1844 og 1994.

– Upphafið: Tilskipun Dan.8:14 tekur gildi – hún krefst þess að verkinu sem siðbótinni hófst frá því Peter Valdo, hið fullkomna dæmi, frá 1170, verði lokið, frá 1170. Mótmælendatrúin fellur og aðventisminn fæðist með sigur af hólmi : Hinir trúarlegu. iðkun rómverskrar sunnudags er fordæmd og

helgidagurinn á laugardaginn er réttlættur og krafist af Guði í Jesú Kristi síðan 1843. Umbótastarfinu er þar með lokið og lokið.

– Endirinn: „*uppköst*“ af Jesú, hún lést á stofnun árið 1994, í samræmi við skilaboðin sem beint var til „*Laódíkeu*“. Dómur Guðs hófst með því að heimili hans gekkst undir banvænt próf spámannlegrar trúar. Fyrrum kjörni embættismaðurinn var ósamþykkur og gekk í herbúðir kaþólskra og mótmælenda uppreisnarmanna.

6. dómur: „*6. trompet*“ er náð í formi þriðju heimsstyrjaldarinnar, að þessu sinni kjarnorku, sem lýst er í Dan.11:40 til 45. Þeir sem eftir lifðu skipuleggja fullkomna alheimsstjórn og endurheimta restina af fyrsta skyldudeginum með skipun. Þar af leiðandi var hvíld á sjöunda degi hvíldardegi, laugardag, bönnuð, bönnuð með refsingu félagslegra viðurlaga í fyrstu, síðan, að lokum, refsað með dauða með nýrri tilskipun.

7. dómur: á undan tíma síðustu sjö pláganna sem lýst er í Rev. 16, vorið 2030, bindur hin dýrðlega endurkoma Krists enda á nærveru jarðneskrar siðmenningar mannsins. Mannkyninu er útrýmt. Aðeins Satan verður áfram fangi á auðninni jörðinni, „*dýpi*“ Opínberunarbókar 20, í „*þúsund ár*“.

8. dómur: Jesús Kristur tekinn upp til himna og dæma hina óguðlegu dauðu. Þetta er dómurinn sem vitnað er í í Rev.11:18.

9. ^{dómur}: Síðasti dómur; hinir óguðlegu dauðu eru reistir upp til að þjást af „*seinni dauðanum*“ vegna „*eldsdíksins*“ sem hylur jörðina og eyðir með þeim öllum snefil af verkum syndarinnar.

10. ^{dómur}: Hin saurguðu jörð og himinn endurnýjast og vegsamast. Þjóðum hina útvöldu velkomna í nýja, eilífa ríki Guðs!

Guðdómlegt frá A til Ö, frá Aleph til Tav, frá alfa til omega

Biblían á ekkert sameiginlegt með öðrum bókum sem skrifuð eru af mönnum nema útlit hennar á yfirborðinu. Vegna þess að í raun og veru sjáum við aðeins yfirborð þess sem við lesum í samræmi við ritsáttmála sem eru sértækar fyrir tungumálin hebresku og grísku, þar sem frumtextarnir voru sendir til okkar. En í ritun sinni á Biblíunni notaði Móse fornaldarhebresku þar sem bókstafir stafrófsins voru ólíkir núverandi bókstöfum, þeim var skipt út bókstaf fyrir bókstaf í útleðinni í Babýlon, án þess að valda vandræðum. En stafirnir voru festir saman án þess að hafa bil á milli orðanna, sem gerði þá ekki auðvelt að lesa. En á bak við þennan ókost liggur kosturinn við að mynda mismunandi orð eftir því hvaða bókstafur er valinn til að marka upphaf hans. Þetta er mögulegt og hefur verið sýnt fram á, sem sannar að Biblían er sannarlega langt umfram möguleika mannlegs ímyndunarafls og afreks. Aðeins hugsun og minning hins ótakmarkaða skapara Guðs getur hafa hugsað slíkt verk. Vegna þess að þessi athugun á margþættum lestri Biblíunnar leiðir í ljós að hvert orð sem birtist þar var valið og innblásið af Guði til hinna ýmsu rithöfundu bóka hans í tímans rás þar til sú síðasta, Opínberun hans eða Apocalypse.

Um 1890 sýndi rússneski stærðfræðingurinn Yvan Panin fram á tilvist tölustafa í ýmsum þáttum við smíði biblíutexta. Vegna þess að hebreska og gríska eiga það sameiginlegt að stafa í stafrófinu þeirra eru einnig notaðir sem tölustafir og tölustafir. Sýningarnar af Yvan Panin hafa aukið verulega á sekt manna sem

taka Biblíu Guðs ekki alvarlega. Vegna þess að ef þessar uppgötvanir hafa engin áhrif á að gera menn færa um að elska Guð, taka þær engu að síður af því lögmæti að trúa ekki á tilvist hans. Yvan Panin sýndi fram á hvernig talan „sjö“ var alls staðar í byggingu Biblíunnar, sérstaklega í fyrsta versni hennar, í 1. Mós.1:1. Eftir að hafa sjálfur sýnt fram á að sjöunda dags hvíldardagurinn sé „*innsigli hins lifanda Guðs*“ í Rev.7:2, staðfestir þetta verk aðeins sönnunargögnin sem þessi snilldar stærðfræðingur uppgötvaði sem bauð kröfuhörðum vísindamönnum, af sínum tíma og okkar, óvæfengjanlega vísindasönnun. .

Síðan Yvan Panin hefur nútíma tölvumál greint 304.805 merki bókstafanna sem mynda ritninguna um eina forna bandalagið og hugbúnaður býður upp á óteljandi mismunandi lestur með því að setja hvern staf á gríðarstórt köflóttaborð þar sem aðlögunarmöguleikar byrja með einni láréttri línu á 304805 bókstöfum þar til loksins fæst ein lóðrétt lína af þessum 304805 bókstöfum; og á milli þessara tveggja öfgasamsetninga allar hinar óteljandi millisamsetningar. Við uppgötvim skilaboð sem varða jarðneska heiminn, alþjóðlega atburði hans og nöfn fornra og nútímafélks og möguleikarnir eru gríðarlegir vegna þess að eina brýnin er að hafa eins bil (frá 1 til n...) á milli hvers bókstafs í orðunum sem myndast. Til viðbótar við lárétta og lóðrétt röðun, er fjöldinn allur af skástillingum, frá toppi til botn og frá botni til topps, frá hægri til vinstri og vinstri til hægri.

Þess vegna, með mynd af hafinu, staðfesti ég að þekking okkar á Biblíunni er á yfirborði þess. Það sem hefur verið hulið mun opinberast hinum útvöldu á þeirri eilífð sem þeir munu ganga inn í. Og Guð mun enn koma ástvinum sínum á óvart með sínum gríðarlega, ótakmarkaða krafti.

Þessar töfrandi sýningar eru því miður ófær um að breyta hjörtum manna þannig að þeir komist til að elska Guð „*af öllu hjarta sínu, af allri sálu sinni, af öllum mætti sínum, af öllum huga*“ (5. Mós.6:5; Mat . 22:37); samkvæmt réttlátri beiðni hans. Jarðnesk reynsla mun hafa sannað það, ávítur, ávítur og refsingar breyta ekki mönnum, þess vegna hefur björgunarverkefni Guðs byggt frá upphafi frjálss lífs á þessu versni: „fullkominn kærleikur rekur út ótta“ (1. Jóhannesarbréf 4:18) .). Val hinna útvöldu byggist á sönnun þeirra á fullkomnum kærleika til Guðs, himnesks föður síns. Í þessari „*fullkomnu ást*“ er engin þörf lengur fyrir lög eða boðorð, og sá fyrsti sem skildi þetta var Enok gamli sem sýndi Guði kærleika sinn með því að „*ganga með*“ honum, varkár að gera ekkert til að misþóknast honum. Því að hlýða er að elska og að elska felst í því að hlýða með það að markmiði að veita ástvinum ánægju og gleði. Í guðlegri fullkomnun sinni, kom Jesús aftur til að staðfesta þessa lexíu um „*sannan*“ kærleika eftir fyrstu fyrirmyndum mannsins, Abraham, Móse, Elía, Daníel, Job og marga aðra sem aðeins Guð veit hvað heitir.

Aflögun vegna tíma

Það er ekki eitt einasta tungumál á jörðinni sem hefur ekki gengið í gegnum þróun og umbreytingar af völdum rangsnúinnar anda mannkyns. Og í þessu efni hefur hebreska ekki sloppið við þessa mannlegu rangfærslu þannig að hebreski textinn sem við teljum frumlegan er nú þegar ekkert annað en frumrit rita Móse í að hluta

til brenglaðri stöðu. Ég á þessa uppgötvun að þakka verkum Ivans Panins og þeirri staðreynd að í útgáfu hebreska textans sem hann notaði árið 1890, í 1. Mós.1:1, stafrænda hann orðið Guð með hebreska hugtakinu „elohim“. Á hebresku er „elohim“ fleirtölu af „eloha“ sem þýðir guð í eintölu. Þriðja form er til: „El“. Það er notað til að tengja orðið Guð við nöfn: Daníel; Samúel; Betel; osfrv... Þessi hugtök sem tákna hinn sanna Guð fá stóran staf í þýðingum okkar til að marka muninn á hinum sanna Guði og fölskum heiðnum guðum manna.

Biblían leggur með réttu og þróttmiklu áherslu á þá staðreynd að Guð er „einn“ sem gerir hann að „eloha“, hinu eina sanna „eloha“. Þetta er ástæðan fyrir því að með því að eigna sjálfum sér fleirtöluorðið „elohim“ í 1. Mósebók og víðar sendir Guð okkur skilaboð þar sem hann segist með réttu vera faðir fjölda lífs sem eru til fyrir sköpun jarðkerfis okkar. eða vídd, og allra þeirra lífa sem munu birtast á jörðinni. Þessi þegar sköpuðu himnesku líf voru þegar skipt af syndinni sem birtist í fyrstu frjálsum veru hans. Með því að tilnefna sjálfan sig með orðinu „elohim“, staðfestir skaparinn Guð vald sitt yfir öllu sem lifir og er fætt af honum. Það er í þessu hlutverki sem hann mun síðar geta, í Jesú Kristi, borið syndir fjölda útvalinna sinna og bjargað, með friðþægingardauða sínum einum, fjölda mannlífa. Orðið „elohim“, fleirtölu, táknar því Guð í skapandi krafti hans um allt sem lifir. Þetta hugtak spáir einnig margvíslegu hlutverki sem hann mun gegna í hjálpræðisverkefni sínu þar sem hann er nú þegar aðallega og í röð, „*faðir, sonur og heilagur andi*“ sem mun starfa eftir skírn til að hreinsa og helga líf útvöldu sinna. Þessi fleirtölu snertir einnig hin ýmsu nöfn sem Guð mun bera: Míkael fyrir engla sína; Jesús Kristur fyrir útvöldu manneskjur sínar keyptar með blóði hans.

Sem dæmi um brenglun af völdum mannlegrar öfugsnúningar nefni ég sögnina „bless“, sem er tjáð á hebresku með rótinni „brq“ og þar sem val á sérhljóðum sem notuð eru mun á endanum verða þýdd sem „bless“ eða „bölva“. Þessi rangsnúna afbökun skeykir merkingu boðskaparins varðandi Job, sem eiginkona hans segir í raun og veru " *blessaðu Guð og deyja* ", en ekki " *bölvu Guði og deyja* ", eins og þýðendur leggja til. Annað dæmi um lúmsk rangsnúin breytingu, á frönsku tungumáli orðatiltækið „vissulega“, sem upphaflega þýðir visst og algert, hefur í mannlegri hugsun fengið merkingu „kannski“, algjörlega andstæða. Og þetta síðasta dæmi ber að nefna vegna þess að það mun öðlast mikilvægi og hafa alvarlegar afleiðingar. Í „petit Larousse“ orðabókinni tók ég eftir breytingu varðandi skilgreiningu á orðinu „sunnudagur“. Hann var kynntur sem fyrsti dagur vikunnar í 1980 útgáfunni og varð sjöundi dagurinn í útgáfu næsta árs. Börn Guðs sannleikans verða því að vera á varðbergi gagnvart þróunarsíðvenjum sem menn hafa sett sér því fyrir hans hönd, ólíkt þeim, breytist hinn mikli skapari Guð ekki og gildi hans eru ekki breytileg, rétt eins og skipan hlutanna og þann tíma sem hann stofnaði frá grundvöllun heimsins.

Hin rangsnúnu verk mannkynsins hafa jafnvel sett mark sitt á hebreska texta Biblíunnar, þar sem sérhljóðum er óréttlátlega úthlutað án þess að það hafi afleiðingar fyrir hjálpræði, en til að vernda opinbera útgáfu þess hefur Guð útbúið með tölulegri aðferð, leiðina til að bera kennsl á raunverulegan texta frá falsa. . Þetta gerir okkur kleift að sannreyna og athuga tilvist fjölmargra tölustafa sem einkenna hina ekta biblíuútgáfu, á hebresku og grísku, en táknum þeirra hefur ekki verið breytt síðan á 2. ^{öld} f.Kr.

Andinn endurheimtir sannleikann um réttlætingu fyrir trú (af trú manns)

Ég hef bara minnst á brenglun biblíutextans; hluti vegna margra þýðenda frumritanna. Til að upplýsa lokatíma fólk sitt endurheimtir andi sannleikans sannleika þeirra og beinir hugum útvöldu hans að textum þar sem enn er umtalsverð brenglun. Þetta er það sem hefur verið náð á þessum hvíldardegi 4. september 2021, að því marki að ég gaf því nafnið „kristal hvíldardagur“. Ég skildi eftir val á þema til að læra til Rúanda systur sem við deilum framvindu hvíldardaga okkar á netinu með. Hún lagði til „réttlætingu af trú“. Rannsóknin færði okkur nokkrar raunverulegar mikilvægar uppgötvanir sem gera skilning okkar á þessu viðfangsefni mjög skýr.

Í Biblíunni, í 1. Pét.1:7, tákna andinn trú með hreinsuðu gulli: „*að prófraun trúar þinnar, sem er dýrmætari en gull sem glatast, þótt eldi reynist, leiði til lofs, dýrðar og heiðurs þegar Jesús Kristus birtist.*“ Við skiljum nú þegar af þessum samanburði að trú, sönn trú, er afar sjaldgæfur hlutur, við finnum smásteina og steina alls staðar, sem er ekki raunin með gull.

Síðan, frá versu til vers, héldum við fyrst að: "*án trúar er ómögulegt að þóknast Guði*", samkvæmt Hebr.11:6: "*Og án trúar er ómögulegt að þóknast honum; því að sá sem kemur til Guðs verður að trúa því að Guð sé til og að hann sé umbun þeirra sem leita hans.*" Tvær kenningar eru tengdar trú: trú á tilvist hennar, en einnig vissu um að hún blessi „*þeim sem leita hennar*“, í einlægni, mikilvægt smáatriði sem ekki er hægt að blekkja hana. Og þar sem markmið trúarinnar er að vera honum þóknanleg, mun hinn útvaldi bregðast við kærleika Guðs með því að hlýða öllum helgiathöfnum hans og boðorðum sem hann setur fram í nafni kærleika sinnar til skepna sinna. Ávöxtur þessa kærleikabands, sem sameinar eins og segull þá sem elska hver annan og elska Guð í Kristi, er kynntur fyrir okkur í frægu kenningunni sem vitnað er í 1. Kor.13 sem lýsir sönnnum kærleika sem þóknast Guði. Eftir þennan lestur hugsaði ég um ekki síður fræga boðskapinn sem gefinn er í HabaKuk 2:4: „... *hinn réttláti mun lifa í trú sinni*“. En í þessu versu segir þýðingin sem Louis Segond lagði til: „*Sjá, sál hans er uppblásin, hún er ekki rétt í honum; en hinn réttláti mun lifa af trú sinni.*“ Lengi vel hafði þetta vers verið vandamál fyrir mig sem ég hafði ekki reynt að leysa. Hvernig getur Guð „*uppblásinn*“ af stolti verið dæmdur „*réttlátur*“? Sá sem, samkvæmt Pro.3:34, Jakobsbréfi 4:6 og 1. Pétursbréfi 5:5, "*stendur gegn dramblátum, en gefur auðmjúkum náð*"? Lausnin birtist með því að finna í hebreska textanum orðið „*vantrúaður*“ í stað orðsins „*bólginn*“ sem vitnað er í Segond og kom okkur á óvart, í „*kaþólskri*“ Vigouroux útgáfu, góðu og svo rökréttu þýðingunni sem gerir það fullkomlega skýrt. boðskapur frá andanum. Því að í raun, andinn innblástur í Habakkuk boðskap í stíl sem þegar er innblásinn í Salómon konungi í formi spakmæla hans þar sem hann setur í andstöðu færíbreytur algjörra andstæðna; hér í Habakkuk, „*vantrú*“ og „*trú*“. Og samkvæmt Vigouroux og latneska Vulgate-grunni þýðingarinnar segir versuð: „*Sjá, sá sem er vantrúaður hefur ekki rétta sál í sér; en hinn réttláti mun lifa af trú sinni.*“ Með því að kenna báða hluta verssins við sama efni brenglar Louis

Segond boðskap andans og lesendum hans er komið í veg fyrir að skilja hinn sanna boðskap sem Guð gefur. Þegar hluturinn hefur verið lagfærður munum við nú komast að því hvernig Habakkuk lýsir nákvæmlega „aðventista“ prófunum 1843-1844, 1994, og endanlega dagsetningunni sem varðar raunverulega lokaendurkomu Krists, vorið 2030. Reyndar, þetta nýlega nýja ljós, sem lagar endurkomu Krists fyrir árið 2030 gerir okkur kleift að skilja betur og sannvotta aðventistaupplifunina sem þegar hefur verið staðfest í Opinb. 10:6-7 með orðatiltækinu: „það verður ekki lengur töf ... heldur leyndardómur *Guðs* mun verða náð.“ Fyrir þessa sýnikennslu tek ég texta Habakkuk 2 frá upphafi þess, þar sem skýringar athugasemdirnar eru á milli.

L.Segond útgáfa breytt af mér

Vers 1: „*Ég mun vera á stóli mínu og standa á turninum. Ég mun fylgjast með til að sjá hvað YaHWéH mun segja við mig og hverju ég mun svara í málflutningi mínum.*»

Taktu eftir viðhorfi „bíða“ spámannsins sem mun einkenna réttarhöld aðventista, andinn segir okkur í boðskap Dan.12:12: „Sæll er sá sem *bíður til 1335 daga*“. Til að skilja skýrt er merking þessarar „*röksemdar*“ okkur gefin í kaflanum á undan þar sem vandamálið sem Habakkuk vakti upp er að lengja velmegun óguðlegra á jörðinni: „*Mun hann tæma net sitt fyrir þetta og slátra-gerir hann alltaf þjóðir, án þess að spara?*» (Hab 1:17). Í þessari hugleiðingu og þessari spurningu myndar Habakkuk hegðun allra manna sem gera sömu athugunina allt til enda veraldar. Einnig mun Guð koma á framfæri viðbrögðum sínum með því að stinga upp spámannlega á efni endurkomu Jesú Krists, sem mun binda enda á yfirráð hinna óguðlegu, fyrirlitlegra, vantrúuðu, ótrúu og uppreisnarmanna.

Vers 2: „*Jehóva talaði við mig og sagði: Skrifðu spádóminn: grafið hann á töflur, svo að hægt sé að lesa hann almennt.*»

Milli 1831 og 1844 lagði William Miller fram töflur með yfirlitum yfir tilkynningar hans sem spáðu endurkomu Jesú Krists fyrir vorið 1843 fyrst, síðan fyrir haustið 1844. Á milli 1982 og 1994 lagði ég líka til og býð enn að aðventistum og öðrum mönnum, á fjórum borðum, samantekt nýju spámannlegu ljósanna innblásin af Drottni sannleikans fyrir „*endatíma*“ okkar. Ef hinar raunverulegu afleiðingar sem fylgdu þessari þrautagöngu 1994 voru aðeins skildar eftir merktan tíma, eins og raunin var árið 1844, er dagsetningin og útreikningur hennar enn þann dag í dag staðfest af anda hins lifanda Guðs.

Vers 3: „*Því að það er spádómur sem þegar er ákveðinn tími,*“

Þessi tími útnefndur af Guði hefur verið opinberaður síðan 2018. Miðað við endurkomudag Jesú Krists er þessi ákveðni tími vorið 2030.

„*Hún gengur í átt að endalokum sínum og mun ekki ljúga;*»

Endurkoma hins sigursæla Krists mun nást á sínum tíma og spádómurinn sem boðar hann „*mun ekki ljúga*“. Jesús Kristur mun örugglega snúa aftur vorið 2030.

„*Ef það tefur, bíddu eftir því, því það mun gerast, það mun örugglega gerast.*»

Ef dagsetningin var ákveðin af Guði, fyrir hann, mun sönn endurkoma Krists verða náð á þessum fasta tíma sem aðeins hann vissi til ársins 2018. Töfin

sem mælt er með, "ef það tefst", getur því aðeins *varðað* menn, því Guð áskilur sér rétt til að nota rangar tilkynningar um endurkomu Jesú Krists sem gera honum kleift að prófa, í röð, á árunum 1843, 1844, 1994 og þar til okkar síðasta tíma, trú kristinna manna sem segjast vera hjálpræði hans, sem gerir honum kleift að velja sína útvöldu. Þessar fölsku fyrirséðu tilkynningar um endurkomu Jesú Krists eru notaðar af Guði til að **aðskilja** allt til enda veraldar, "*hveitið frá hisnum, sauðina frá höfrunum*", *hina trúuðu frá hinum vantrúuðu, " trúaða frá hinum vantrúuðu.*», hinn útvaldi hinna föllnu.

Versið staðfestir breytu „*væntingar*“ aðventista sem er enn lýsandi þáttur síðustu heilögu sem eru aðskildir og innsiglaðir með iðkun hins sanna sjöunda dags hvíldardagsins síðan haustið 1844, lok annars prófs aðventista. Í þessu versu leggur andinn áherslu á hugmyndina um **vissu** sem einkennir þessa endurkomu Krists, sigurvegarans, frelsarans og hefnandans.

Vigouroux útgáfa

Vers 4: „*Sjá, sá sem er vantrúaður hefur ekki rétta sál í sér. en hinn réttláti mun lifa af trú sinni.*»

Þessi boðskapur opinberar þann dóm sem Guð ber yfir mönnum sem sættir eru fjórum prófunum aðventista sem tengjast dagsetningunum 1843, 1844, 1994 og 2030. Dómur Guðs er skarpur á hverju tímum. Með spámannlegu tilkynningunni afhjúpar Guð „*hræsvara*“ kristna menn sem opinbera „*vantrúað*“ eðli sitt, með því að lítilsvirða spádómlegar tilkynningar útvöldu sendiboða sinna eða spámanna hans. Þvert á móti gefa hinir útvöldu Guði dýrð með því að taka á móti spádómlegum boðskap hans og hlýða nýjum leiðbeiningum sem þeir sýna. Þessi hlýðni, sem Guð hefur dæmt sem „*þokkafull*“, er á sama tíma dæmd verðug til að varðveita réttlætið sem er reiknað með nafni Jesú Krists.

Aðeins þessi hlýðna trú „af kærleika“ til Guðs er dæmd verðug þess að ganga inn í ókomna eilífð. Aðeins sá sem blóð Krists hreinsar af syndum sínum er hólpinn „*fyrir trú sína*“. Vegna þess að viðbrögð trúarinnar eru persónuleg, er það ástæðan fyrir því að Jesús beinir boðskap sínum, hver fyrir sig, til útvalinna sinna, dæmi: Matt.24:13: „*En sá sem staðfastur er allt til endaloka. bjargað.*” Trúin getur orðið sameiginleg ef hún stenst einn staðal. En varast! Fullyrðingar manna eru villandi, vegna þess að Jesús einn ákveður hver á að frelsast eða glatast í samræmi við mat hans á þeirri trú sem frambjóðendur sem vilja komast til himna sýna fram á.

Í stuttu máli, í þessum versum Habakkuks, opinberar andinn og staðfestir hið nána og **órjúfanlega samband** „*trúar*“ og „*verkanna*“ sem hún framkallar; eitthvað sem Jakob postuli hefur þegar vakið upp (Jak.2:17: „*Svo er það með trúna: hafi hún ekki verk, þá er hún dauð í sjálfu sér.*“); sem felur í sér þá staðreynd að frá upphafi trúboða var trúarefnið misskilið og rangtúlkað. Sumir, eins og í dag, festu aðeins trúarhliðina við það og hunsa vitnisburð verkanna sem gefa því gildi og líf þess. Hegðun manna, sem Guð lætur vita af tilkynningum sínum um endurkomu Jesú Krists, sýnir hið sanna eðli trúar þeirra. Og á þeim tíma þegar Guð er að úthella sínu mikla ljósi yfir síðustu þjóna sína, er engin afsökun lengur fyrir neinn sem skilur ekki nýju kröfurnar sem Guð hefur sett fram frá 1843. Frelsun af náð heldur áfram, en frá þessum degi hefur það aðeins gagnast hinum útvöldu, sem Jesús Kristur hefur valið, með vitnisburði

raunverulegra sönnunar á kærleikanum sem þeir sýna honum. Í fyrstu var hvíldardagurinn tákn þessarar guðlegu blessunar, en síðan 1844 hefur hann aldrei verið nægjanlegt í sjálfu sér, vegna þess að ást á spámannlegum sannleika hans, sem opinberaður var á milli 1843 og til 2030, hefur líka alltaf verið krafist af Guði. Reyndar hafa nýju ljósin sem hafa borist síðan 2018 nán tengsl við sjöunda dags hvíldardaginn sem er orðin spámannleg mynd sjöunda árþúsundsins sem hefst með endurkomu Jesú Krists vorið 2030. Síðan 2018, „réttlætning með trú » kemur að veruleika og gagnast hinum kölluðu sem verða útvaldir með því að sýna ást sína til Guðs og öll hans gömlu og nýju ljós opinberuð í nafni Jesú Krists eins og kennt er í Matt.13:52: „Og hann sagði við þá: *is Þess vegna er sérhver fræðimaður, sem lærir um himnaríki, eins og húsbóndi sem ber fram nýja hluti og gamla hluti úr fjársjóði sínum* . Hver sem elskar Guð getur aðeins elskað að uppgötva verkefni hans og leyndarmál hans sem hafa lengi verið falin og hunsuð af mönnum.

Habakkuk og fyrstu komu Messíasar

Þessi spádómur rætist einnig fyrir gyðinga Ísrael, sem hann tilkynnti um fyrstu komu Messíasar. Tími þessa komu var ákveðinn og tilkynntur í Dan.9:25. Og lykillinn að útreikningi hennar var að finna í Esrabók, í 7. kafla. Það kemur í ljós að Gyðingar settu Daníelsbók meðal sögubókanna og hún kom á undan Esrabók. En þannig minnkaði spámannlegt hlutverk hans og var minna sýnilegt fyrir lesandann. Jesús var fyrsti spámaðurinn sem vakti athygli postula sinna og lærisveina á spádómum Daníels.

Boðað töf, " *ef það tefst, bíddu eftir því* ", hafði líka uppfyllingu, vegna þess að Gyðingar biðu eftir messías sem var hefnari og frelsari Rómverja, með því að treysta á Jesaja 61 þar sem andinn segir um Krist í vers 1. : “ *Andi Drottins, JaHWéH, er yfir mér, því að JaHWéH hefur smurt mig til að flytja fátækum fagnaðarerindið. Hann hefur sent mig til að lækna þá sem hafa sundurmarið hjarta, boða herteknum frelsi og föngum frelsun* . " Í vers 2 tilgreinir andinn: „ *Að boða náðarár frá JaHWéH og hefndardag frá Guði vorum ; Að hugga alla þjáða* ; ". Gyðingar vissu ekki að á milli " *náðarársins* " og " *hefndardags* ", þyrftu enn 2000 ár að líða til að leiða fólkið til endurkomu Krists, sigurvegarans, frelsarans og hefnandans, samkvæmt Jesaja 61:2. Þessi lærdómur sést greinilega í vitnisburðinum sem vitnað er í í Lúkas 4:16-21: „ *Hann fór til Nasaret, þar sem hann var alinn upp, og að siðvenju sinni gekk hann inn í samkunduhúsið á hvíldardegi. Hann stóð upp til að lesa og fékk bók Jesaja spámanns. Eftir að hafa rúllað því upp fann hann staðinn þar sem skrifað var: Andi Drottins er yfir mér, því að hann hefur smurt mig til að boða fátækum fagnaðarerindið. Hann hefur sent mig til að lækna þá sem hafa sundurmarið hjarta, boða herteknum frelsun og blindum endurheimt sjón, til að frelsa hina kúguðu, til að boða náðarár Drottins. Síðan rúllaði hann upp bókinni, rétti þjóninum hana og settist niður.* » Með því að hætta lestri sínum hér staðfesti hann að frumkoma hans varðaði aðeins þetta „ *náðarár* “ sem Jesaja spámaður boðaði. Vers 21 heldur áfram og segir: „ *Allir sem voru í samkunduhúsinu horfðu á hann. Þá tók hann að segja við þá: Í dag hefur ritningin rætst, sem þér hafið nýlega heyrt.* » Hinn hunsaði og ólesi „ *dagur hefndar* “ *var settur af Guði, vorið 2030, fyrir endurkomu hans, að þessu sinni,*

í öllum sínum guðlega mætti. En fyrir þessa endurkomu þurfti spádómur Habakkuks að rætast með „*töf*“, í gegnum „adventista“ prófraunirnar, á árunum 1843-1844 og 1994, eins og við höfum nýlega séð.

Lokavígslan

Horfðu á sannleikann

Vorið 2021, upphaf hins guðdómlega árs, hefur ríkt en falskristið vestrænt mannkyn nýlega sýnt fram á löngun sína til að varðveita líf aldraðra, jafnvel þótt það kosti þjóðhagslega eyðileggingu. Þetta er ástæðan fyrir því að Guð mun afhenda það í þriðju heimsstyrjöldinni sem mun taka í burtu fjölda mannlífa fólks á öllum aldri, vitandi að það er engin lækning eða bóluefni við þessari annarri guðlegu refsingu. Á undan okkur, eftir 8 ár, mun vera árið 6000 jarðneskrar sköpunar, en endir þess verður markaður af endurkomu Jesú Krists. Sigursæll og sigursæll mun hann leiða sína endurleystu, sína lifandi útvöldu og þá sem hann mun reisa upp í himnaríki sitt og hann mun tortíma öllu mannlífi á jörðu sem hann mun skilja eftir einn, einangraðan í myrkri, hinn uppreisnargjarna engil frá upphafi. , Satan, djöfullinn.

Trú á 6000 ára meginregluna er nauðsynleg til að samþykkja þetta forrit. Nákvæmar útreikningar út frá tölunum sem gefnar eru upp í Biblíunni voru ómögulegar vegna „óljósleika“ varðandi fæðingardag Abrahams (ein dagsetning fyrir þrjá sonu Terah: 1. Mós.11:26). En röð manlegra kynslóða frá Adam til endurkomu Krists staðfestir nálgun þessarar tölu 6000. Með því að gefa trú okkar á þessa hringlaga, nákvæmu tölu, kennum við þetta val til „greindrar“ veru, þ.e. skaparans Guð, uppspretta allrar vitsmuna og lífs. Samkvæmt meginreglunni um „hvíldardaginn“, sem vitnað er til í fjórða boðorði hans, gaf Guð mannum „sex daga“ og sex þúsund ár til að vinna allt sitt verk, en sjöundi dagurinn og sjöunda árpúsundið eru „helgaðir“ hvíldartímar. í sundur) fyrir Guð og hans útvöldu.

greindum eða *vitrum* “ hegðun hans útvöldu sem njóta góðs af öllu sem Guð segir, spáir eða hugsar (sjá Daníel 12:3: „ *Og hinir vitrir munu skína eins og dýrð. víðáttunnar og þá sem kenndu mannfjöldanum réttlæti, eins og stjörnurnar, um aldir alda.* “ Með því að haga sér þannig réttlæta þeir val Guðs til að láta þá njóta góðs af frelsandi réttlæti hans sem birtist í Jesú Kristi.

Til að loka þessu verki, rétt fyrir komandi leikrit, vil ég, aftur á móti, tileinka öllum hinum sönnu börnum Guðs sem munu lesa það og munu taka á móti því með trú og gleði, þetta vers úr Jóhannesi 16:33 sem var vígður af tveimur mismunandi heimildum í tilefni af skírni minni 14. júní 1980; annað á skírnarvottorðinu mínu frá stofnuninni, hitt á formála bókarinnar „Jesús Kristur“ sem samþjónn minn á sínum tíma færði mér við þetta tækifæri, næstum á þeim aldri þegar Jesús förnaði líf sitt: „ *Þetta hef ég talað við yður, til þess að þér hafið frið í mér. Þrenging mun þér líða í heiminum; en vertu hugrekki, ég hef sigrað heiminn .*”

Samúel, blessaður þjónn Jesú Krists, „Sannlega“!

Síðasta símtalið

Þegar ég skrifa þetta skeyti, í lok árs 2021, nýtur heimurinn enn merkilegs og vel þeginn almenns trúarfríðs. Hins vegar, á grundvelli þekkingar minnar á afkúlluðu spámannlegu opinberunum sem Guð hefur undirbúið, fullyrði ég, án minnsta vafa, að hræðileg heimsstyrjöld er í undirbúningi og á leiðinni til að ljúka á næstu 3 til 5 árum. Með því að setja það fram undir táknrænu nafni " *sjötta básúnunnar* " í Rev.9, minnir andinn okkur á að þegar hafa fimm hræðilegar refsingar þegar komið til að refsa fyrir að hafa hætt trúfesti við heilagan hvíldardag og aðrar helgiathafnir hans sem hafa verið vanvirtar síðan 7. mars 321. Þessar refsingar hins ódauðlega Guðs spanna 1600 ára mannkynssögu skipulagðar samkvæmt guðlegri trúaráætlun. Sjötta refsing hans kemur til að vara, í síðasta sinn, kristni sem sekur um óheilindi í garð hans. Burtséð frá Guði og björgunarverkefni hans hefur mannlegt líf enga merkingu. Þetta er ástæðan fyrir því, að „ *lúðrarnir* “, sem hafa smám saman karakter sem opinberað er með hliðstæðum hætti í 3. Mósebók 26, mun manndrapsstyrkur hans „ *sjötta* “ ná hæðum hryllings sem mannkynið hefur lengi óttast og óttast. „ *Sjötta básúnan* “ varðar endanlega heimsstyrjöldina sem mun útrýma fjölda manna, „ *þriðjungu manna* “ samkvæmt Op.9:15. Og þetta hlutfall er bókstaflega hægt að ná í stríði þar sem 200.000.000 vopnaðir, þjálfaðir og búnir atvinnubardagamenn munu takast á við hvern annan, samkvæmt nákvæmninni sem gefin er upp í Rev.9:16: „Fjöldi riddara í hernum var tvær myriads af myriads : *Ég heyrði fjölda þeirra* “; þ.e. 2 x 10000 x 10000. Fyrir þessi síðustu átök, á 20. ^{öld}, voru heimsstyrjaldarnar tvær 1914-1918 og 1939-1945 fyrirboðar hinnar miklu refsingar sem er að binda enda á tíma frjálstra og óháðra þjóða. Guð hefur ekki útvegað athvarfsborgum fyrir útvöldu sína, en hann hefur skilið eftir okkur nægilega skýrar vísbendingar til að við getum flúið þau svæði sem guðleg reiði hans hefur í forgangi. Hann mun stýra þeim höggum sem verða að gefa af manneskjum sem kalla á þetta verkefni. En enginn þeirra mun vera einn af hans útvöldu. Hinir vantrúuðu uppreisnarmenn eða vantrúarmenn, sem eru dreifðir um jörðina, verða verkfæri og fórnarlömb guðlegrar reiði hans. Seinni heimsstyrjöldin var háð milli vestrænna þjóða sem höfðu trúarbrögð kristinna og kepptu. En í komandi þriðju mun átökin að átökum í meginatriðum vera trúarleg, þar sem samkeppnistrúarbrögð eru keppt hvert við annað sem hafa aldrei verið fræðilega samrýmanleg hvert öðru. Aðeins friður og viðskipti hafa leyft þessari blekkingu að vaxa. En á þeim tíma sem Guð hefur valið, samkvæmt Op.7:2-3, mun djöfulsins alheimsgildi sem englar Guðs halda, sleppt til að „gera jörðinni og hafinu skaða“ eða, táknin sem eru afkóðuð, „ *til að skaða* “ „Mótmælendur og kaþólikkar“ sem eru ótrúir Jesú Kristi. Mjög rökrétt, þá er ótrú kristin trú aðalmarkmið reiði hins réttláta dómara Jesú Krists; Rétt eins og í gamla sáttmálanum var Ísrael refsað fyrir stöðuga óheilindi sín þar til þjóðareyðingin var árið 70. Samhliða þessum " *sjötta básúnu* ", staðfestir spádómur Dan.11:40 til 45, með því að kalla fram " *þrjú konunga* ". „, vísbendingar um þrjú trúarbrögð eingyðistrúar: evrópsk kaþólsk trú, arabísk og

norður-afrísk íslam og rússneskur rétttrúnaður. Átökunum lauk með því að ástandið snerist við vegna afskipta bandarískis mótmælendatrúar, sem ekki var nefndur sem konungur, heldur talinn vera hefðbundinn hugsanlegur óvinur Rússlands. Útrýming samkeppnisvalds opnar aðgang að síðustu yferráðum þess undir titlinum „ *the dýr sem kemur upp af jörðu* „ lýst í Op.13:11. Við skulum tilgreina að í þessu endanlegu samhengi er bandarísk mótmælendatru orðin minnihluti, þar sem rómversk-kaþólska trúin er í meirihluta, vegna innflytjenda frá Rómönsku í röð. Árið 2022 er forseti þess af írskum uppruna sjálfur kaþólskur, eins og myrtur forseti John Kennedy.

Í Opb.18:4, í almáttugum Guði, býður Jesús Kristur öllum sem trúa og vona á hann, sína útvöldu, að „ *koma út af Babýlon hinni miklu* .“ „Babýlon“ er auðkennt með sönnunargögnum í þessu verki fyrir rómversk-kaþólsku kirkjuna í páfa, og er „ *Babýlon* “ dæmd og fordæmd vegna „ *synda hennar* “. Með sögulegri arfleifð „ *synda sinna* “ nær sekt kaþólskrar trú til mótmælenda og rétttrúnaðarmanna sem réttlæta, með trúariðkun sinni, sunnudagshvöldina sem erft er frá Róm. Útförin frá Babýlon felur í sér að yfirgefa „ *syndir manns* “, en sú mikilvægasta, vegna þess að Guð gerir hana að auðkennandi „ *merki* “: vikulegur hvíldardagur, fyrsti dagur vikunnar í guðlegri reglu, rómverskur sunnudagur.

Í þessum skilaboðum hvet ég syni og dætur Guðs, í ljósi þess hve brýnt er í tímanum, til að yfirgefa norðursvæði Frakklands með höfuðborg þess, París. Vegna þess að það mun brátt verða fyrir reiði Guðs, þjást af „*eldinum af himnum*“, að þessu sinni kjarnorku, eins og borgin „ *Sódóma* “ sem hann ber hana saman við, í Opinberun sinni, í Opb. 11:8. Hann nefnir það einnig með nafninu „ *Egyptaland* “, sem er táknræn mynd af „ *synd* “, vegna uppreisnargjarnrar viðhorfs trúarlausrar skuldbindingar þess sem er andsnúinn Guði, eins og faraó í sögulegri frásögn af brottför hebreskra manna. Í stríðsástandi, þar sem vegir eru lokaðir og bannaðar, verður ómögulegt að yfirgefa marksvæðið og komast undan banvænum harmleik.

Samúel Þjónn hins lifanda Guðs, Jesú Krists

Þeir sem vilja uppgötva fyrst hvað er sett fram í lok þessa verks, munu eiga erfitt með að skilja hvers vegna ég er svona sannfærður um óafturkallanlegt eðli yfirvofandi eyðileggingar Frakklands og Evrópu. En þeir sem hafa lesið hana, frá upphafi til enda, munu hafa safnað, meðan á lestri stendur, sönnunargögnum sem hrannast stöðugt upp, að því marki að leyfa þeim að lokum að deila þeirri óhagganlegu sannfæringu að „andi Guðs“ hefur byggt í mig og alla sem tilheyra honum; í sannleika sagt. Honum tilheyrir öll DÝRÐ.

Slæmt óvænt kemur aðeins frá þeim sem harðneitar að viðurkenna óviðjafnanlega mátt hans, þann fjölmennasta, og getu hans til að leiða allt í samræmi við áætlun sína þar til það er fullkomið.

Ég lýk þessu verki hér, en innblásturinn sem Jesús heldur áfram að veita mér er skráður og skráð í formi skilaboða sem kynnt eru í verkinu „ **Himneskt manna síðustu adventista göngumanna** “.